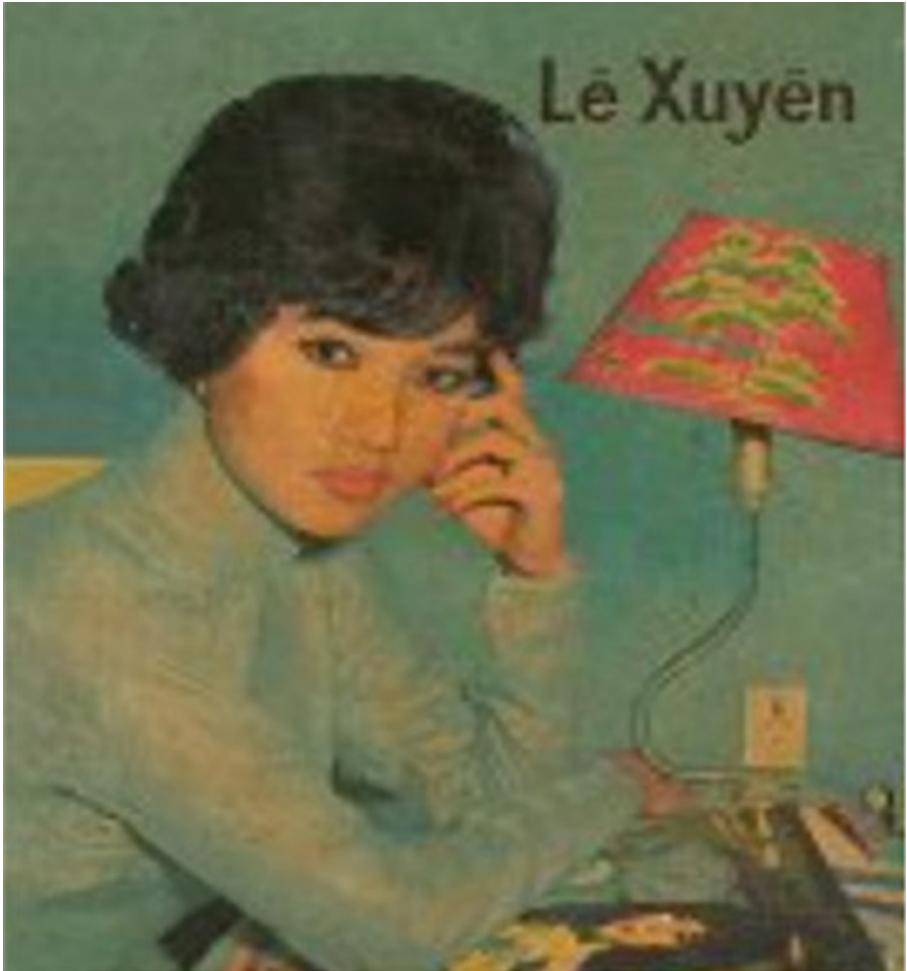

ĐÊM KHÔNG CÙNG

*** In lần thứ nhất năm 1966 ***

LÊ XUYÊN

**ĐÊM
KHÔNG
CÙNG**

*** In lần thứ nhất năm 1966 ***

đêm không cùng

lê xuyên

***bản dựng năm 2022 như một nén hương trầm tưởng nhớ
cố nhà văn Lê Xuyên***

đêm không cùng lê xuyên

bìa: *Tien Hoa*

trình bày: *MuonPhuong*

nguồn: *MuonPhuong*

Copyright © 1966 by Le Xuyen

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

đêm không cùng

lê xuyên

Nhà văn Lê Xuyên
(1927 – 2004)

1

Thầy Cai Tổng Cao Văn Quới – trưởng đồn “bạc-ti-dăng” Tham Tướng hăm hăm bước vô nhà, quăng cái nón cối lợp vải ka-ki vàng lên bàn nghe cái rầm rồi quát gọi om sòm :

– Bà nó đâu rồi hả ? Má con Ngọc Sương đâu rồi? Bà lên đây tôi biểu mau coi !

Bà Cai tổng lệt xệt chạy ra :

– Tôi đây nè ! Ông làm cái gì mà réo giựt một giựt hai vậy hả ?

Thầy Cai lườm lườm nhìn lại vợ rồi lặng thinh cởi sợi dây nịt có đeo một cây ru-lô bá giệp đem vắt lên thành ghế gần đó.

Đoạn ông ta hát làm hỏi vợ :

– Từ hồi sáng tới bây giờ bà đi đâu mất biệt, tôi về nhà mấy lần mà chẳng thấy bà ở đâu hết vậy ?

Bà Cai rót một tách nước trà đầy bụng lại cho chồng :

– Tôi mắc đi chợ mà! Ông hông nhớ bữa nay là ngày đầu tháng hay sao ? Tôi phải ra ngoài nhà lồng chợ để thúc ba con mẹ hàng cá hàng tôm về các số tiền vay bạc hỏi của mình chứ !

Thầy Cai bĩu môi :

10 | Lê Xuyên

– Hừ, bà đi thúc mấy ông tướng xanh, tướng đỏ, đi câu cá câu tôm thì có! Bà đừng kiếm chuyện qua mặt tôi hổng dễ đâu nghen!

Bà Cai cự nự lại :

– Ông sao ăn nói hàm hồ quá ! Bộ ông tưởng tôi đi đánh bài tứ sắc đó hả ?

Thầy Cai gạt ngang :

– Thôi thôi, bà đừng có leo lự ! Tôi nói thiệt với bà: nếu bà cứ đeo đuổi theo mấy sòng tứ sắc, xó hỏ, xếp đó hoài thì có ngày tôi nổi dóa lên, tôi tông mẹ lự đạn vô trúng chết nhăn răng cả đám hết đa nghen !

Bà Cai chắc lưỡi kêu lên :

– Ông giỏi tài nói bậy không hé ! Toàn là vợ mấy ông mấy thầy làm trên dinh ông Chánh Chủ tỉnh không đó nghen ! Ông nói ẩu tả như vậy rủi tới tai họ... mịch lòng lắm chứ chẳng chơi đa!

Thầy Cai đắc chí cười mũi :

– Đó tôi nói có sai đâu ! Bị bà mắc lo châu mấy ông tướng xanh tướng đỏ với mấy con mẹ ăn không ngồi rồi đó nên bà đâu có biết chuyện nhà chuyện cửa chuyện con chuyện cái khỉ gì đâu !

Bà Cai nhìn lại chồng như để dò xét :

– Coi, ông nói sao lạ vậy ? Nhà mình đầu đuôi cho có con Ngọc Sương thi đã lo cho nó vô trường Cô-lê (collège) ăn học đúng mực như con của mấy ông

phán ông huyện chớ bộ thua em kém chị gì với ai sao? Vòng vàng, đồng hồ... con Ngọc Sương nó cũng đeo đồ tay, hàng bom bay nó cũng mặc phủ phê chớ bộ...

– Hừ, bà giỏi quá há ! Bà lo điều ấy có ngày nó mang cái bụng thè lè về rồi ngồi đó mà khóc !

– Ông đừng nói bá láp ! Bộ ông muốn trù ẻo cái chuyện đó lắm sao mà ! Con Ngọc Sương dầu hèn cũng thế...

Thầy Cai tổng điềm nhiên móc túi áo trên ra một tờ giấy gấp làm tư rồi quăng xạch lên mặt bàn :

– Đó, bà làm ơn đọc qua tờ giấy đó rồi trả lời cho tôi biết. Bà cứ nói miện tài hoài !

Bà Cai liếc qua tờ giấy hỏi lại chồng :

– Giấy gì đó? Truyền đơn của V.M. hay thư từ gì của tụi nó cảnh cáo hay hăm dọa ám sát ông hả?

Thầy Cai xằng giọng :

– Tôi biểu bà cầm lên coi ắt rõ mà ! Thư mèò của con gái cưng bà đó !

– Thư mèò của con Ngọc Sương ? (Rồi bà ta làm ra bộ thản nhiên) Thư mèò thì... thư mèò chớ làm gì mà ông làm ầm ầm lên như là giặc tới bên đấy vậy ?

Thầy Cai gằn giọng chỉ vào bức thư nằm gọn trên bàn :

– Tôi biểu bà đọc đi ?

Bà Cai lăm lét nhìn lại chồng rồi đưa tay nhặt bức thư lên mở ra lăm nhăm đọc:

“Cái Răng ngày... tháng... năm 1947

Cô Hai Ngọc Sương,

Hôm nay tôi nhờ anh liên lạc đem thư này ra tới tay cô để cho cô hay là tôi sắp đi xa và chắc từ rày về sau tôi khó thể gặp mặt cô Hai được nữa.

Thôi cô Hai à, cô Hai đừng buồn vì xét ra duyên nợ giữa tôi và cô Hai không thể nào đi tới chỗ ăn đời ở kiếp được. Thầy Cai bây giờ như vậy, còn tôi lại như vậy... Trước đã ký bây giờ lại ký thêm...

Từ ngày cô Hai về thành, cô Hai nhắc tôi ra hoài nhưng nghĩ đi nghĩ lại tôi thấy không nên; phần đường xá khó khăn, phần thì bây giờ cô Hai ra chợ... đâu còn như hồi tản cư trong diên ở Cầu Nhiễm nữa!

Nhưng nay, trước khi chia tay nhau luôn tôi cũng tính gặp mặt cô Hai một lần chót để vĩnh biệt nhau.

Như lời dặn của cô trong thư trước, tôi sẽ mò ra phía vườn cây gần sở Canh nông và xin cô Hai nhớ giữ kín, không thôi nguy cho tôi lắm.

Ít lời gửi thăm cô Hai được mạnh giỏi và học hành được mau tiến tới là tôi mừng.

Ký tên: Ba Nhon”

Bà Cai gấp tờ giấy lại nhẹ đặt lên bàn rồi quay qua bảo chồng :

– Ba Nhon là thằng nào mà ăn nói phang ngang bữa cử như vậy hả ông ? Cái thứ này mà con Ngọc Sương mê gì nổi mà ông la hoảng như vậy !

– Ý trời, con gái thời bây giờ mà bà mơ mơ màng màng như vậy sao được. Bộ bà quên rằng hồi mình với con Ngọc Sương tản cư vô trong Cầu Nhiễm có thằng con tá điền chàng ràng một bên con nhỏ nhà mình hoài đó sao ?

Bà Cai nhúu mày như để nhớ lại :

– À... à có phải thằng tre trẻ hơi sạch trai con của thằng cha tá điền gì ở trong ngọn kinh đó phải không ông ?

– « Thằng » chớ ai ! Hồi ở trống, ngày một ngày hai nó với con Ngọc Sương đi họp thanh niên phụ nữ gì hà rầm đó.

– Sao hồi ấy, ông biết vậy mà không cấm cản tụi nó. Ông dư biết thứ của nó xách dép cho con gái mình cũng không xứng nữa mà !

Thầy Cai có vẻ lúng túng:

– Thì bà nghĩ coi: hồi đó thiên hạ đang lên còn mình đang xuống dốc, thời cuộc tây tàu lung tung nên mình cũng phải... ăn ở theo thời một chút. Thiên hạ « đời sống mới » rần rần, mình lại thuộc vào cái hạng làm việc cho tây từ hồi nào tới bây giờ... Đắt tiền mình lại còn mê mê ra đó...

Thầy Cai thở dài tiếp lời :

– Bị vậy nên mình cũng phải... nhắm mắt làm ngơ nói tay cho tụi nó chút đỉnh. Bà không nhớ hồi đó, ba thằng trong « ủy ban » làm cho mấy ông chủ điền đi « mò tôm » bắt tử lắm sao ? Nhà mình nhờ

14 | Lê Xuyên

ủng hộ tuần lễ này, tuần lễ nọ hết mình nên tại nó mới hông đả động gì tới... Về việc thằng Ba Nhon với con Ngọc Sương có tình ý với nhau, bà cũng có biết nữa mà !

Bà Cai chép miệng đáp :

– Tôi thì cũng biết... vậy vậy thôi. Ông có nhắc tôi mới nhớ: hồi đó tôi thấy thằng kia cũng hiền lành... Mà tôi tưởng nó với với con Ngọc Sương chỉ « đá bóng » sơ sơ trong lúc tản cư thôi, chớ sao nó lại dám đeo đuổi miết con nhà mình ra tới ngoài này vậy cà ?

Thầy Cai cười lạt :

– Hay là tại con Ngọc Sương đeo đuổi ngược trở lại vô trống ? Bộ bà hồng đọc kỹ bức thư sao ?

Bà Cai hỏi lảng ra :

– À, tôi quên hỏi ông nữa : ông kiểm thấy cái thư đó ở đâu vậy ?

Thầy Cai lườm vợ :

– Đọ bà thấy chưa ! Bị suốt ngày bà cầm đầu cầm cổ vô mấy sòng tứ sắc hoài nên có biết khỉ gì đâu ! Gia tài có đứa con gái mà bà cũng không ngó ngang gì tới hết, để cho nó gửi thư mèò thư chuột cả xấp mà cũng chẳng hay gì ráo !... Cái điều này, nếu không có tôi ở đây có ngày con Ngọc Sương nó dẫn trai về tò tí ngay trong buồng nhà mình, bà cũng chẳng biết tới nữa! Bà coi tôi suốt ngày mắc công kia việc nọ trên đồn, rồi còn đi “ô-pê-ra-xông” với tây, vậy

mà tôi còn moi bức thư này được ở dưới áo gối con Ngọc Sương !

Bà Cai thấy cần nịnh chồng bằng cách hỏi đây đưa theo :

– Sao ông giỏi quá vậy ? Bộ ông rình rập từ hồi nào hay sao mà lại biết được con nhỏ nhà mình giấu...tờ giấy đó ở dưới áo gối ?

Thầy Cai rướng giọng đáp :

– Bây giờ tui nó ám sát, liệng lựu đạn, nội công ngoại kích rần rần thì mình phải để ý từng ly từng chút, từ trong nhà ra tới ngoài đường... Bà không nghe chuyện thầy cai tông gì ở đầu bên miệt Cái Vồn bị thằng con nuôi lãnh công tác đầu ở trong khu về rì mọ bỏ thuốc độc cho thầy uống chết trào bọt mồm bọt mép đó hay sao? Ở địa vị tôi bây giờ cũng vậy, tôi kỵ nhất là chuyện đó, chẳng thà ra trận thằng nào có giỏi cắc bùm trúng tôi một phát... dầu cho tôi có chết tôi cũng mát ruột !

Bà Cai chắc lưỡi, ra điều cự nự :

– Ông nói bậy hoài hè ! Mà ông cũng nên lo giữ thân ông, ai làm gì thầy kệ mồ họ, tội tình gì mà ông cứ đi lục lạo trong làng trong xóm hoài... rủi ro có chuyện gì bất trắc xảy đến thì ai thương mình đây ? (rồi bà ta điệu giọng lại hỏi luôn)... Còn cái vụ thư từ đó, ông tính sao hả ông?

Thầy Cai thản nhiên đáp :

– Tôi đã tính đầu vào đó hết rồi. Thằng Ba Nhon nó

16 | Lê Xuyên

gởi lá thư này cho con Ngọc Sương tức là vô tình nó viết luôn... bản án tử hình cho nó.

– Ông nói gì lạ vậy ? Thầy Cai nhích mép cười :

– Không có gì lạ hết bà à ! Tôi sẽ trả lại bức thư vô chỗ cũ rồi làm như không biết gì hết, nhưng đến ngày giờ hai đứa nó hẹn nhau tôi đích thân dẫn một vài tên lính trên đồn vô kích sẵn ở gần sở Canh-nông, hễ thằng kia ló mặt ra là tôi hạ liền. Đó là cách... nhớ tận gốc đó bà !

Bà Cai lấp bắp kêu :

– Ý thôi đi ông ơi ! Ông tính chi chuyện ngoắc ngoéo đó cho mệt thêm hông biết! Bây giờ theo ý tôi là mình nên kêu con Ngọc Sương nói mọi lẽ cho nó nghe và giữ riết không cho nó đi đâu hết. Mình làm như vậy thằng kia cũng thôi buồn đông luôn...

Thầy Cai nhún vai :

– Bà nói sao dễ quá ! Tôi hỏi bà: rồi ngày một ngày hai nó liên lạc vô liên lạc ra hoài, ai hơi sức đâu canh chừng ? Chỉ có cách tiêu diệt luôn thằng kia mới dứt hậu hoạn được.

Rồi thầy nghiêm giọng lại :

– Bà cứ nghe tôi, phần bà, bà canh chừng con Ngọc Sương, phần tôi, tôi xử sao với thằng kia tùy kế tôi.

Bà Cai suy nghĩ một hồi rồi hăng hái bảo chồng :

– Hay là ông sai ba thằng lính dưới đồn đi việc đó cũng được chớ tội tình gì ông phải dẫn thân vô

trong miệt vườn tược ấy, tội tình gì ông phải để cho Ngọc Sương đi nhử mồi thằng mắc toi kia ? Rủi ro súng nổ đạn lạc bất tử thì sao? Tôi nói như vậy có phải không ?

Thầy Cai lắc đầu « xì » một tiếng :

– Bà không biết cái khi khô gì hết mà cũng bàn vô! Ba cái thằng ở trồng nó khôn cái trời đất, nhất là thằng Ba Nhon nó biết rõ tôi đây không phải lơ mơ như mấy ông nội lính tây, nên nó càng đề phòng gắt. Tuy nó ra chỗ hẹn với con Ngọc Sương nhưng nó cũng dư biết là nó mạo hiểm đi vào chỗ chết, chớ có phải ung dung tự tại như là đi ra chợ chơi sao! Thế nào nó cũng núp sẵn đâu ở miệt mấy ven đồng hay bìa vườn để đợi khi nào thấy có bóng con Ngọc Sương lảng vảng trên lộ đá, nó mới rì mọ ló ra có cái gì khả nghi là nó rút lui êm liền. Tôi quen « nết » ba thằng đó lắm mà bà!

– Ông tính như vậy thì chắc mềm là... rồi đời thằng Ba Nhon.

– Chớ bộ bà muốn cho nó sống để nó dụ dỗ... tuyên truyền con Ngọc Sương trốn vô rừng theo nó hả ? Hay là để cho con này... trong đêm tối tìm nào đó lén mở cửa để cho nó vô ám sát tôi sao ?

– Ông sao nói bậy hoài ! Con gái mình đâu có đến u mê ám chướng như vậy... Tôi lo ở chỗ ông bắt nó phải chứng kiến cái cảnh... súng đạn, máu me hồng ích lợi gì hết đó! Dầu sao đi cũng là chuyện... hơi tổn âm đức ông à.

Thầy Cai cười mãi :

– Sao bà hồng đi tu phút đi chớ còn bận bịu ở đây làm gì ! Tôi còn ham sống lắm bà à ! Và tôi cũng muốn cho con Ngọc Sương sau này trở thành bà này bà nọ chớ không đành tâm để nó xách gói đi theo cái thằng mắc toi đó chẳng biết sống nay chết mai như thế nào.

Như nhớ trực ra điều gì, bà Cai hớn hở chặn lời chồng :

– Hay là để tôi kiếm nơi xứng đáng gả phút con Ngọc Sương đi cho rồi !

Thầy Cai gật gù đáp :

– Tôi cũng tính bàn với bà việc ấy. Nhưng đó lại là việc sau, còn việc bức thư này bà phải để cho tôi lo.

Bà Cai vẫn còn thắc mắc :

– Nhưng ông nhắm coi, mình gả chồng cho con Ngọc Sương sớm quá, năm nay nó chưa được mười bảy tuổi thì làm sao nó học hành cho đến nơi đến chốn được ?

... Hay là mình để cho nó thi “đít-lôm” rồi hãy tính tới chuyện đó ?

Thầy Cai gạt ngang :

– Ồi thôi, gả phút nó cho rồi ! Đời bây giờ chứa con gái lớn trong nhà cũng chẳng khác nào đeo ba cái thứ lựu đạn lô-canh trong mình... Hễ sơ sẩy một chút để nó sút chốt tuột dây là nó nổ bất tử lúc nào cũng chẳng biết !

Bà Cai lên giọng chanh chua :

– Sao hồi đó ông nói để cho con Ngọc Sương học riết tới để làm đốc-tua, làm thầy kiện ?

Thầy Cai nhún vai :

– Tôi nghĩ kỹ lại rồi : hồi xưa, ông già bà cả có nói cho con gái đi học nhiều quá chỉ để cho chúng nó viết thư mèò giỏi thôi chứ chẳng ích lợi gì, còn thời này, con gái mà càng học cao bao nhiêu thì càng dễ bị rù quên làm chánh chị chánh em... Cái thứ này ta còn mệt cầm canh hơn là cái thứ viết thư mèò nữa đó bà ! Người ta mắc thứ nào thì mắc một thứ thôi, còn con Ngọc Sương nhà mình... tôi coi bộ nó dính luôn cả hai thứ đó đa bà !

Bà Cai cau mày :

– Ông sao... cái gì ông cũng nghi được hết ! Nếu ai cũng bàn ra lung tung thiên như vậy thì không khéo con Ngọc Sương nhà mình ế chồng cho tới già !

Thầy Cai cười dợn :

– Phải nó ế chồng trơn không thôi, tôi cũng lạy ! Tôi sợ nó đốc chúng cuốn gói đông theo cái thằng ba trơn ở trống thì tôi với bà mới mang mặt mo với chòm xóm họ hàng chứ !

Bà Cai háy xéo chồng :

– Xí, ông thì nói giọng đó hoài.

Như thích chí, thầy Cai vừa tùm tùm nhìn lại vợ, vừa vuốt vuốt hàm râu ngạnh tre.

20 | Lê Xuyên

Bà Cai nghiêm giọng nói luôn :

– Thôi được rồi, đề tài để ý cái đám mấy ông thông, ông huyện trên Tòa BỐ, hay là cái đám mấy ông chủ tiệm người mình coi có chỗ nào gả con Ngọc Sương được hay không, chớ còn cái phe ba ông chủ điền chủ đất thì thời buổi giặc giã này, ông nào ông nấy nghèo mạt rệp hết... Mấy năm nay có ông nào dám ló về vườn góp lúa ruộng đâu !

Thầy Cai vui vẻ nói :

– Sắn đây tôi cũng bàn với bà về việc này luôn, tôi để ý chấm thằng này cho con Ngọc Sương rồi.

– Ai vậy ông? Thằng Trần Minh Tấn con của ông hội đồng Sang đó.

– Ý trời, sao tôi nghe nói cậu đó mồ côi cha mẹ hết.

– Phải rồi. Hai ông bà hội đồng bị tụi V.M giết sạch nên thằng Minh Tấn mới ức lòng vọt ra ngoài này xin vô làm anh-tẹc-rết (thông ngôn cho tây). Tôi thấy nó học hành cũng khá, tính nết đàng hoàng nên tôi để ý từ lâu. Tương lai của nó cũng không đến nỗi nào, vì ông quan ba tây chỗ nó làm việc đang gởi gắm cho nó được theo học lớp quan một ở bên Pháp. Mình gả con Ngọc Sương cho nó rồi bắt rể luôn như vậy cũng tiện hai ba đường; nó thì mồ côi, con Ngọc Sương nhà mình thì là con gái một. Để hôm nào tôi mời nó đến ăn cơm để cho bà thấy mặt... Tôi chắc bà sẽ ưng ý liền.

Bà Cai thở ra :

– Cũng được. Nhưng tiện đây tôi cũng nói trước với ông cậu rể này là do tự ý ông lựa chọn, hễ sau này có chuyện gì ạch đui xảy ra ông... khỏi có đổ thừa tôi được gì hết ráo ghen.

Thầy Cai cười đáp :

– Tôi coi giò coi cẳng nó chắc ăn lắm mà bà.

Đoạn thầy với lấy bức thư nằm trên bàn lên và vừa đưa ra trước mặt bà Cai vừa gằn giọng căn dặn:

– Còn cái vụ này... bà không được hó hê gì hết. Bà mà thủ thả cho con Ngọc Sương biết để nó bắt tin cho thằng kia hay thì đừng có trách tôi đa! Nếu tôi xử cái vụ này không xong, tôi sẽ gửi tuốt nó vô trường bà phước trên Sài Gòn cho nó cấm cung luôn ! Bà muốn sao đó thì muốn !

Bà Cai cự nự lại :

– Bộ ông nói tính tôi hay théo lẻo lắm sao !

Thầy Cai khẽ gật đầu rồi lặng lẽ mang bức thư đi tuốt vô buồng con gái...

Thầy vừa quay ra tới nhà ngoài thì Ngọc Sương đi học cũng vừa về đến.

Liếc thấy hai ông bà Cai có vẻ lằm lằm lì lì, cô ôm cặp đi bét qua một bên để định lẩn vô nhà sau.

Thầy Cai bèn lên tiếng gọi giật ngược cô con gái lại :

– Ngọc Sương lại đây ba biểu một chút coi con !

Thấy con gái có vẻ rụt rè liếc nhìn về phía mình, bà Cai vội đỡ lời chồng :

22 | Lê Xuyên

– Thì ông để cho nó đi rửa mặt thay áo hồng được sao ! Trưa nắng chang chang, nó đạp xe đạp từ trường học về đây xa lắc xa lơ chớ bộ gần lắm à !

Thầy cai kéo ghế ngồi xuống, lừ mắt nhìn con gái từ đầu đến chân rồi hỏi ngang:

– Ngọc Sương, con chừng diện theo cái điệu gì mà ba coi xốn con mắt quá! Con kẹp tóc theo cái kiểu chi mà để xệ xuống tới dưới lưng quần, ba thấy nó không mắc đầu vào đầu hết ráo vậy? Mà con gái còn đi học sao con bày đặt nhỏ lông mày chi cho nhỏ rít... lại còn ăn mặc mỏng tanh mỏng teo... lần sau nhớ bận áo túi ở trong... chớ đưa lưng thấy mấy sợi dây chằng dây néo coi kỳ quá!

Bà Cai chắc lưỡi liên miệng:

– Ý trời ơi, con gái thời bấy giờ thì nó phải sửa soạn như vậy chớ có cái gì lạ đâu mà ông kêu rêu quá hồng biết! Các cô con gái của mấy ông mấy thầy cũng... đều đều như vậy chớ bộ riêng gì con gái mình hay sao.... Hay là ông muốn cho nó ăn mặc như mấy bà già sao?

Thầy Cai lừ mắt nhìn vợ rồi quay qua hỏi con:

– Nè Ngọc Sương, tự nãy giờ ba với má con... đang bàn về chuyện của con đó.

Ngọc Sương chớp chớp mắt, nhìn lại thầy Cai như để dò xét, rồi rụt rè hỏi :

– Chuyện chi... vậy ba ?

Thầy Cai quay sang vợ:

– Bà nói cho con biết đi.

Bà Cai có vẻ chùng hững :

– Coi, ông nói cái gì thì nói chứ tôi...

Thầy Cai quắc mắt, cắt ngang :

– Sao lạ vậy ? Tôi nhờ bà đó mà !

Bà Cai nhăn nhó một hồi rồi tăng hắng một tiếng, gơ tay ngoắc Ngọc Sương lại:

– Hồi nãy, ba của con có... có...

Thầy Cai chặn lời vợ :

– Tôi với bà bàn với nhau đành rành mà !

Bà Cai nhún vai thở ra:

– Ờ... ba má có bàn tính về chuyện... gia thất của con.

Ngọc Sương hốt hoảng hỏi lại:

– Má nói sao ? Chuyện gia thất của con ? Con còn đi học mà !

Bà Cai có vẻ lúng túng:

– Ờ... trước đây ba má cũng tính cho con học lên nữa, nhưng bây giờ... bây giờ (bà Cai bỗng như nổi dóa, quay phứt sang phía chồng, xẵng giọng bảo luôn)... Bây giờ ông tính gả chồng cho nó sao đó thì ông nói đi !

Thầy Cai đành nhượng bộ. Thầy chỉ một chiếc ghế gần đó và bảo Ngọc Sương :

24 | Lê Xuyên

– Con ngồi xuống đó đi. Ngọc Sương để cặp sách lên trên bàn, miễn cưỡng kéo ghế ngồi xuống. Qua phút phập phồng lo sợ ban đầu, Ngọc Sương trở nên bực bội cau có:

– Sao lại phải gả chồng cho con... gấp rút vậy ba ?

Thầy Cai “ à ” một tiếng rồi lụp chụp móc cái ống điều cốt ra, chằm rãi nhồi thuốc vô như để có đủ thì giờ lựa câu trả lời cho ổn thỏa.

Sau khi nhả ra mấy hơi thuốc dài, thầy Cai mới lên tiếng :

– Con à, trước đây ba cũng tính để cho con học tới nhưng nghĩ đi nghĩ lại ba với má con thấy nhà mình cũng quá đơn chiếc... Ba má chỉ có một mình con... Trước đây nhà mình có đất điền lớn dầu cho ăn ở không tới bốn năm đời nữa cũng chẳng sao, nhưng nay con nghĩ coi: giặc già như vậy... mấy năm rồi ba có thu được một hột lúa ruộng nào !

Đưa mắt nhìn chằm chập vào khẩu súng lục giắt nằm ngang trên thành ghế gần đó, thầy cai thở dài tiếp lời :

– Nhứt là bây giờ ba... ra làm việc như con đã biết... Và ở chỗ của ba... thiệt không biết sống nay chết mai như thế nào (đến đây, giọng nói của thầy trở nên rần rỏi)... Không phải ba sợ chết hay là ngán ba cái thằng ở trống nhưng ba cũng phải nghĩ xa cho tương lai của con.

Ngọc Sương nhìn cha, rơm rớm nước mắt :

– Vậy thì ba xin thôi rồi kiếm cách mua bán làm ăn khác hổng được sao ? Ba dẫn thân vào con đường nguy hiểm này... con thấy không ích lợi gì hết mà lại còn mang tai mang tiếng...

Thầy Cai chắc lưỡi :

– Ba làm cái gì mà mang tai mang tiếng ? Thời buổi này không ở bên này thì cũng phải ở bên kia, nhưng ba nói thiệt với con, từ đầu mùa cho chí cuối, ba không sao ưa được cái bọn đâm cha giết chú đó, cái bọn đốt đặc lá mít mà muốn làm ông nội thiên hạ đâu có được? Hổng phải ba ở bên này rồi nói càng nói bậy, nhưng con coi: thiếu gì người dốc lòng muốn chống thực dân giành độc lập cho nước nhà, rốt cuộc thì họ cũng phải... băng ngang hết. Ba thẳng ông nội đó có chịu để yên cho người ta kháng chiến đâu ?

Ngừng lại một giây, thấy Cai sốt sắng nói tiếp :

– Đó như cậu Minh Tấn, con trai của hai anh chị hội đồng Sang... chắc con biết chứ ?

Ngọc Sương trả lời một cách... nhỏ xiu và xuôi xị :

– Dạ cũng biết vậy thôi.

Thầy Cai có vẻ không vừa ý :

– Sao ba nghe cậu Minh Tấn nói là biết con nhiều lắm! Cậu ta học trước con hai ba lớp gì đó ở trường Collège vì hồi phong trào thanh niên mới nổi lên, cậu có đi cắm trại chung với con nữa?

Ngọc Sương bắt mím cười:

26 | Lê Xuyên

– Dạ có... Thiếu gì anh học trên lớp của con và cũng thiếu gì anh đi cắm trại chung với con và mấy chị bạn khác trong lớp! Mà cậu Minh Tấn... sao đó ba?

Thầy Cai vui vẻ đáp :

– Nói vậy con cũng biết rõ cậu ta ! Cậu đó... trước cũng có theo kháng chiến gắt lắm và có dự trận đánh Cái Răng với Lê Bình nữa... Vậy mà rốt cuộc rồi, hai anh chị Hội đồng cũng bị tui nói giết ráo trọi, sau đó cậu Minh Tấn ức lòng quá phải vọt ra ngoài này. Cậu sắp được đưa sang Pháp để theo học lớp quan một.

Ngọc Sương nhíu mày hỏi lại :

– Thừa ba, ba nói vậy con hay vậy... nhưng chuyện cậu Minh Tấn có ăn nhập gì đến việc... ba với má nói hời này ?

Thầy Cai mỉm cười:

– Tại ba chưa nói hết... Cậu Minh Tấn để ý đến con nhiều lắm. Ba thì thấy cậu ta cũng được, người đàn ông hoàng và có tương lai nên ba với má con nhắm kỹ lại không còn chỗ nào hơn nữa...

Ngọc Sương vùng vằng nói một hơi:

– Nhưng con còn đi học, con còn nhỏ tuổi... Con cũng chưa biết tánh tình người ta ra sao... Con chưa muốn lấy chồng bây giờ đâu !

Bà Cai như hết chịu nổi nên vọt miệng chen vô :

– Đó ông giỏi nói sao cho Ngọc Sương bằng lòng đi, chớ tôi xin chịu thua trước rồi đã !

Thầy Cai quắc mắt nạt vợ :

– Chưa gì mà bà đã nói đâm ngang như vậy hèn chi con Ngọc Sương nó mới dám cãi bướng với tôi.

Ngọc Sương vội vàng tụt bào chữa :

– Ba nói vậy tội nghiệp con ! Con có dám cãi lại ba một lời một tiếng nào đâu, nhưng xin ba xét lại... Hay là ba để cho con học cho tới khi xong bằng thành chung rồi ba sẽ tính...

Thầy Cai hậm hực gạt ngang :

– Tao hồng đợi khi gì nữa hết ! Nói vậy tao phải chờ tới gần hai năm nữa à? Và từ bây giờ tới đó, rủi tao bị ám sát hay bị tụi nó kích chết bất tử thì sao ? Tới chừng đó, má con bây lấy gì mà sống ? Rồi vấn đề chồng con của mày sẽ ra làm sao ?

Liếc thấy Ngọc Sương rơm rớm nước mắt, thầy Cai có vẻ thương hại, nên thầy dịu giọng lại :

– Không phải ba muốn bắt ép con làm gì, nhưng tình cảnh nhà mình, rủi ro ba... nằm xuống bất tử thì gia thế mình suy sụp ngay... Tới chừng đó còn ai dám nhảy vô... rước con nữa. Ba lo là lo như vậy đó con.

Nghे thầy Cai nói như thế Ngọc Sương động lòng ngồi khóc mướt khiến cho bà Cai phải chạy lại vỗ về con gái :

– Ba con nói vậy thì con liệu mà trả lời cho ổng, chớ sao con lại khóc mùì khóc mẩn như thế đó !

28 | Lê Xuyên

Ngọc Sương tức tức trả lời :
– Ba nói vậy... con biết trả lời sao đây.

– Thì... chịu hay không... hay sao đó nữa thì con trả lời đại đi !

Thầy Cai bực mình quát đuổi vợ :

– Thôi bà vô nhà sau lo cơm nước đi và để nó đi cho tôi. Bà ở đây... bà xúi biếu nó kinh chống lại tôi không hề !

Bà Cai dù biết tánh nóng của chồng, nên không dám cự nự lại mặc dầu bà cũng ấm ức trong lòng lắm. Bà âu yếm vỗ lên vai Ngọc Sương mấy cái như để an ủi, đoạn lặng lẽ rút lui êm về phía nhà sau...

Ngọc Sương moi túi lấy khăn ra vừa chậm mắt, vừa ngoái nhìn theo mẹ như muốn níu lại để cầu cứu...

Thầy Cai bỗng quát gọi Ngọc Sương :

– Ngọc Sương! Bây giờ con tính sao đây hả ?

Ngọc Sương quay lại, giọng van lơn :

– Con không dám cãi lại lời ba... Con biết là ba lo cho tương lai của con nhưng... ba để thủng thủng một thời gian nữa.

– Hừ, con tin dùng kế huân binh rồi hện lần hện hồi với ba hả ?

Ngọc Sương lúng túng đáp :

– Đâu phải vậy ba !... Sở dĩ con muốn xin ba hơn

cho con một thời gian nữa là để cho con và cậu Minh Tấn... có dịp quen biết và tìm hiểu nhau nhiều hơn...

Thầy Cai hơi hài lòng đôi chút vì câu đáp của con gái, nhưng thấy vẫn nói cứng :

– Con đừng bày đặt theo cái lối... tân thời tiểu thuyết đó! Hồi xưa, ba đây với má con có tìm hiểu nhau cái khỉ mốc gì đâu mà vẫn nên nghĩa vợ chồng cho tới bây giờ ?

Ngọc Sương van nài :

– Ba đã có công cho ăn học thì xin ba cũng... nói tay cho con một chút xiu. Mỗi thời một khác, và từ trước đến nay con thấy ba cũng đâu có hẹp hòi gì.

Thầy Cai gật gù :

– Phải, ba cũng biết sống theo tân tiến lắm chứ không phải bo bo hủ lậu như mấy ông già xưa đâu. Hồi nãy, ba với má con có bàn với nhau là để bữa chúa nhật nào rảnh rang, ba sẽ mời cậu Minh Tấn lại nhà mình dùng cơm cho con có dịp làm quen với cậu ta như lời con nói...

Ngọc Sương giẫy nẩy :

– Thôi khỏi mà ba !

Thầy Cai nhướn mắt hỏi liền :

– Sao lại khỏi ?

– Dạ... dạ con cũng gặp cậu ta đi chơi hoài...

– Rồi con sẽ nhảy a lại làm quen hả ?

30 | Lê Xuyên

– Dạ... đâu phải vậy... Dạ như ba đã rõ: cậu Minh Tấn trước đây cũng có học ở collège và có đi cắm trại thanh niên với con và mấy chị bạn của con mấy lần mà !

Thầy Cai cau mày nhìn Ngọc Sương chằm chập :

– Sao con ăn nói cái gì mà... trở qua lật lại như là nướng bánh phồng vậy? Ba nói thiệt: con đừng có tính... qua mặt ba không được đâu nghen! Áo làm sao mặc qua khỏi đầu, con nên nhớ kỹ điều đó.

Ngọc Sương ấp úng lựa lời đáp cho xuôi :

– Dạ con có dám... qua mặt ba hồi nào đâu... Con sợ làm phiền ba má mắc công... mời đón đãi đằng người ta...

Thầy Cai có vẻ bực mình :

– Thì trước hay sau gì cũng phải mời cậu ấy lại cho đàng hoàng để rồi còn tính chuyện tới nữa chứ ! (nói đến đây, Thầy Cai chột nghiêm giọng) Nè con, ba hổng muốn nói lòng vòng cho nhiều, ba muốn hỏi thiệt con câu này..

Ngọc Sương lấm lét nhìn lại cha rồi rụt rè hỏi lại :

– Ba tính... hỏi con điều chi vậy ba ?

– Bộ con có lỗi thương ai rồi hả ?

Câu hỏi quá bất thần của thầy Cai làm cho Ngọc Sương đâm ra hốt hoảng. Cô không biết cha mình đã rõ điều gì chưa hay đó chỉ là một câu hỏi dò dẫm, một câu hỏi “chận đầu”... thường tình của các bậc

cha mẹ muốn áp đảo tinh thần con gái trong một trường hợp tương tự như vậy! Ngọc Sương chỉ còn cách đáp liêu :

– Dạ đâu có ba.

Thầy Cai hỏi gần lại :

– Đâu có cái gì hả ?

Ngọc Sương tuy tái mặt nhưng cũng rán gượng cười :

– Dạ con đâu có biết ai mà ... lỡ thương như ba hỏi mới rồi đó...

Thầy Cai dựa ngửa vào thành ghế và phát cười rộ lên làm cho Ngọc Sương giật mình, có ngơ ngác hỏi lại cha:

– Ba cười... điều chi vậy ba ? Con nói thiệt mà !

Thầy Cai nheo mắt nhìn con :

– Ủ thì con nói thiệt ! (rồi thầy nhích ghế ra, ngồi ngay ngắn trở lại)... Nè Ngọc Sương, ba nói một lần chót với con điều này không phải ba muốn gả bán gả ép con làm gì... Con đâu có... mặt đỏ mũi sứt, đầu đánh hai mắt bù lạch ăn, chân đi cà nhấc gì mà ba với má con phải lo gả tông gả khứ, gả nài gả ép ! Trái lại, ba còn nghe bọn trẻ ở chợ Cần Thơ này không ngớt miệng trầm trồ “Bích Thủy phán Hà. Ngọc Sương tổng Quới” nữa ! Nhưng con nên nghĩ cho nhà mình đơn chiếc, hoàn cảnh, địa vị của ba lại ... khác thường chứ không giống như thiên hạ, và cũng vì chỗ đó mà ba với má con phải tính lo gấp cho tương lai của con như ba đã nói với con hết lời

32 | Lê Xuyên

tự này giờ. Chắc con cũng dư biết tánh nết của ba: ba thương con thì thương thiệt nhưng... (đến đây thầy Cai nói gần từng tiếng một)... nhưng một khi con nhứt định cãi lời cha mẹ thì chừng đó, con khỏi có than van gì nữa hết ghen ! Ngọc Sương, ba nói con có nghe rõ không?

Ngọc Sương cúi gằm mặt xuống :

– Dạ ... có.

Thầy Cai thở ra:

– Thôi con đi cắt cặp đi !

Ngọc Sương kéo ghế đứng dậy liền như muốn gấp rút chạy thoát và buông trong, nhưng rồi vừa lúc ấy bà Cai có lẽ này giờ núp ló đầu ở phía sau tấm màn che của buồng, vội vã bước trở ra.

Bà ta cau có nhìn chồng chưa kịp tìm ra câu để nói xỏ xiên thì thầy Cai đã mau miệng chặn trước:

– Êm hết rồi bà ! Tôi đã nói đâu đó cho con Ngọc Sương nghe hết...

Bà Cai lừ đừ nhìn lại chồng:

– Hừ, ông giỏi quá há! Mà ông nói đã đành rồi nhưng... con nó có bằng lòng không đã ?

Thầy Cai cụt hứng, gõ mạnh nôi ống điều cúi xuống cạnh bàn như để vừa hất tàn thuốc ra và vừa ... trút nỗi bực mình luôn nữa :

– Chớ bộ bà nói hể bằng lòng là nó phải là làng chói lói lên cho đầu trên xóm dưới đều hay biết hết sao ?

Và để khóa lấp câu chuyện mới rồi, thầy Cai điệu giọng lại bảo vợ :

– À, tôi tính vào chủ nhật tới này, mình sẽ mời cậu Minh Tấn đến dùng cơm trưa. Vậy hôm đó, bà với con liệu lo đi chợ về nấu nướng món gì đặc biệt để đãi khách. Cậu Minh Tấn ở luôn trong thành lính phải ăn ba món đồ tây đồ hộp hoài nên cũng thêm một bữa cơm Việt Nam ngon lành lắm. Đôi khi cậu ta cũng bỏ ra tiệm ăn nhưng lại than rằng không vừa miệng !

Bà Cai bực mình chặn ngang:

– Hứ, sao cậu ấy... dễ tánh quá vậy ? Nay mai cậu ta lập gia đình rồi ai chịu nổi ?

Thầy Cai chắc lưỡi:

– Bà không biết cái đám đố nào hết mà cũng xía vô! Thử thời bà ăn đồ tây đồ u hoài, ăn cơm tiệm chệt hoài coi bà có nuốt nổi không ?

Bà Cai háy xéo chồng rồi nín tay Ngọc Sương, vùng vằng nói :

– Thôi đi vô con ! Ở đây nghe ông nói bắt bẻ hoài nghe... điếc con ráy quá! Xí, gả con mà ông làm như cái điệu nhà binh nhà tướng đi đánh giặc thì ai mà chịu nổi !

Dứt lời, bà Cai lôi tuột Ngọc Sương đi vào trong như để tránh trước những lời thịnh nộ thể nào cũng có của chồng nếu bà còn lảng cháng đứng lại đó...

Để ý thấy Ba Nhơn moi bộ quần áo bà ba đen mới dần kỹ ở dưới đáy ba lô ra mặc, Năm Trường Kỳ – chánh trị trung đội, mỉm cười búng tay gọi anh ta :

– Ê Ba Nhơn, hôm nay anh định đi đâu mà lôi bộ đồ vía đó ra mặc vậy ?

Ba Nhơn xén lên vuốt vuốt mấy nếp nhăn trên áo:

– À, tui ra ngoài này... thăm bà con một chút...

Năm Trường Kỳ cười rộ, đoạn kiêu cách búng mẩu tàn thuốc cho văng vòng lên, rồi lại hỏi một cách nửa đùa nửa thật :

– Chắc người bà con này... gần ghê lắm phải không?

Ba Nhơn trả lời một cách lơ lửng cho xuôi theo:

– Ờ... gần lắm !

Năm Trường Kỳ khoan thai bước lại gần anh ta :

– Gần lắm... chắc gần khít rịt phải không ?

Ba Nhơn cau mày nhìn lại anh ta :

– Anh muốn nói cái gì nói đại mẹ nó đi chớ xỏ xiên tui làm gì ?... Mà chuyện này là chuyện riêng của tui, tui muốn thăm ai muốn viếng ai thấy kệ tui, sao anh hay xoi mói quá hổng biết !

Năm Trường Kỳ lắc đầu, vỗ nhẹ vai Ba Nhơn :

– Ấy, đừng có nóng ! Hiện giờ, tôi cũng như anh...

tụi mình không có chuyện gì có thể nói là riêng tư hết. Chuyện của anh cũng là chuyện của tôi, của mọi anh em mình ở đây, và bởi vậy nên mình phải để ý lo chung cho nhau hết ráo.

Ba Nhơn xằng giọng :

– Nhưng chuyện này là chuyện... riêng thiệt của tui mà ! Đâu phải chuyện công tác hay một chuyện gì khác có dính líu đến anh em trong đơn vị của mình.

Năm Trường Kỳ ôn tồn đáp :

– Anh nói như vậy, mới nghe qua rất hữu lý, nhưng nếu nghĩ kỹ lại thì thấy nó... không được sát với đoàn thể.

Ba Nhơn bật cười lớn :

– Tui nói thiệt với anh: tui đi thăm một người bạn gái, hay nói bạch tuột ra: tui đi thăm... mèo, như vậy anh đã vừa lòng chưa? Và như vậy có ăn nhập tới ai chứ ?

Năm Trường Kỳ vẫn cười tươi, rồi trịnh trọng gật đầu :

– Rất là « ăn nhập ».

Liếc thấy Ba Nhơn toan cãi lại, Năm Trường Kỳ khoát một cử chỉ ngăn chặn lại :

– Anh để cho tôi trình bày cho hết gốc ngọn vấn đề đã! Anh phải biết, tất cả mọi chuyện gì của anh đối với anh em cũng đều là quan trọng hết, tầm

36 | Lê Xuyên

thân của anh, mạng sống của anh, anh đau anh ốm, anh ể mình ể mấy gì thì đối với anh em cũng đều là quan trọng hết.

– Nhưng tui đi thăm mèo của tui mấy anh cũng cho là quan trọng nữa sao ?

Năm Trường Kỳ lại gật đầu :

– Rất là quan trọng. Đây nè : rủi anh đi lang bang tây nó kích đầu đó bắn chết anh bất tử thì sao ? Như vậy có phải anh em ở đây mất một chiến sĩ dũng cảm... và mất một cách lãng nhách hay không ? Đó là một, còn hai là... rủi cái cô gì anh quen đó...ở phe địch rồi lâu ngày chầy tháng cô rị mọ dò hỏi này nọ về tình hình ở trong này. Không phải tôi nói anh khờ khạo gì nhưng... chuyện đời biết nói sao mà lường trước được, nhứt là khi đàn bà họ òn ỉ bên tai mình hoài thì cũng có ngày minh...hổng giò chớ !

Ba Nhơn cười mũi :

– Cám ơn anh đã có lòng lo cho tui, nhưng việc này tui đã có thân thì phải lo và nếu có sự gì xảy ra tôi xin chịu hết tội với anh em. (đến đây Ba Nhơn dụ giọng lại) Xin anh yên tâm, cô này tôi quen biết nhiều, cô cũng là người có tinh thần lắm chớ không phải lơ mơ như mấy cô con gái khác đâu !

Nam Trường Kỳ cười bí hiểm :

– Anh khỏi phải nói thêm tôi cũng dư biết cô đó là ai rồi...Và cũng vì chỗ đó tôi thấy cần phải...chú ý săn sóc đến anh. Xin anh đừng hiểu lầm là tôi muốn xen vô việc riêng của anh đâu nghen !

Ba Nhon lên tiếng chừng hừng hời lại :

– Cô nào ở đâu của anh lại « dư biết » ?

Năm Trường Kỳ ngửa mặt ngó lên ngọn cau :

– Không phải khoe với anh, chớ chuyện gì xảy ra ở đây tôi đều có...bổn phận phải biết hết và biết đến nơi đến chốn chớ không phải...nghe thiên hạ học qua lọt lại đâu. Để anh khỏi thắc mắc tôi xin nói ngay: chiều nay anh có hẹn với cô con gái ngoài Tham Tướng phải không ?

– Phải, mà sao anh biết ? Chắc thằng liên lạc nó học lại với anh phải không ?

Năm Trường Kỳ thản nhiên nói tiếp :

–... Và cô con gái ấy là cô Ngọc Sương con của Cai Tổng Quới ?

– Phải... nhưng sao anh rành quá vậy ?

–... Và Cai Tổng Quới là trưởng đồn bát-ti-dăng, là một tên Việt gian hạng nặng... Cha, kệt đạn dữ đả!

Ba Nhon lúng túng cãi lại :

– Ai có phận nấy... Thầy Cai theo tây chứ bộ cô Ngọc Sương cũng vậy sao ? Tôi đảm bảo đảm với anh về chuyện này.

Năm Trường Kỳ khế nhún vai :

– Tôi cũng rán tin lời anh một keo xem sao. Như hồi nãy tôi đã phân trần cùng anh: tôi và anh em « ở trên » lo cho anh là cũng vì chỗ đó. Riêng phần tôi, dầu thế nào đi nữa, tôi cũng rất thông cảm cho

38 | Lê Xuyên

trường hợp của anh. Nhưng theo tôi nghĩ anh cũng không nên để dây dưa chuyện hò hẹn trai gái này hoài... bất lợi lắm.

Đoạn thân mật vỗ vai Ba Nhơn, Năm Trường Kỳ vui vẻ nói tiếp :

– Thôi anh lo đi ra ngoài cho kịp kéo bắt cô đợi lâu tội nghiệp... Tối nay, tôi đợi anh về rồi tụi mình tổ chức... uống nước trà « quạu » để bàn lại việc này kỹ hơn. À, anh có mang món gì phòng thân trong lúc đi đường không ? Chắc anh dư biết, vùng ở ngoài Tây đóng đặc ngừ chó không phải xả cảnh như chỗ anh em mình tại đây đâu nghen !

Ba Nhơn lơ đãng sờ lên khẩu súng lục đeo giấu vạt áo rồi gặng gượng đáp :

– Anh khỏi lo cho tụi mà...

o O o

Minh Tấn móc gói thuốc ách chuồng ra mời thầy Cai, nhưng rồi lại ngượng nghịu rút lại :

– Tôi quên... thầy đâu có dùng thứ này.

Thầy Cai tổng Quới cười ha hả :

– Cậu em biết rõ tánh qua đa ! Qua phải « ních » thứ ống vố này mới đã.

Minh Tấn cầm yên điệu thuốc trong tay, rụt rè hỏi:

– Chẳng hay thầy Cai... nhắc tôi lại đây có việc chi mà có vẻ gấp quá vậy ?

Thầy Cai kéo ghế ngồi xuống rồi chỉ một chiếc gần đó mời Minh Tấn:

– À, qua có chuyện này cũng khá cần... Qua cứ lo bữa nay cậu em mắc đi « ô-bê » với mấy ông tây thì... uống quá !

Minh Tấn tựa mình trên ghế như ngồi không yên.

– Dạ, chuyện chi mà... uống đó thầy Cai ?

Thầy Cai đáp gọn bân :

– Chuyện con Ngọc Sương đó mà !

Minh Tấn cười xěn lển :

– Dạ nếu chuyện đó thi... có cái gì đâu là gấp, là uống đó thầy ? Thầy đã ngỏ ý bằng lòng...

Thầy Cai gật đầu chận ngang :

– Phải rồi. Qua với bà nó ở nhà bằng lòng cho con Ngọc Sương với cậu nên đôi vợ chồng, nhưng có cái vụ này mới xảy ra hơi bất ngờ một chút và qua muốn cậu em với qua cùng giải quyết cho dứt dạt đi để khỏi có chuyện lằng nhằng về sau.

Ngừng một giây, thầy Cai nghiêm giọng tiếp lời :

– Phải chi người khác thì qua cũng chẳng nói làm gì, nhưng đối với cậu, qua thấy mình không nên giấu diếm chút xíu gì hết... Như vậy có lẽ tốt hơn.

Minh Tấn phập phồng hỏi liền :

– Bộ... cô Hai « lỡ » có chuyện gì hả thầy ?

Thấy điệu bộ vừa lo hoảng vừa thất vọng in đành rành trên nét mặt của Minh Tấn, thầy Cai bật cười :

40 | Lê Xuyên

– Cậu hiểu lầm rồi, không phải con Ngọc Sương nó... lỡ làm điều gì để điểm nhục gia phong và để cho cậu phải... gánh oan gánh ức đâu. Qua đây có phải ai lơ mơ đâu mà để cho thằng gan trời nào dám nhảy vô nhà qua làm chuyện ác hơn thất đức đó. Cậu em hãy bình tĩnh lại đi !

Minh Tấn gượng cười thú nhận :

– Vậy mà thầy làm cho tôi... lên ruột quá chừng. Nói vậy... cô Hai không có sao hết hả thầy ?... Nhưng sao ban nãy, thầy cũng nói là sẽ bàn về chuyện cô Hai mà ? Một chuyện mà thầy không muốn giấu điểm...

Thầy Cai khẽ gật đầu :

– Phải. Chuyện này là chuyện... có ăn nhập đến con Ngọc Sương, nhưng nó hơi « đá » về phía chánh trị và quân sự...

Minh Tấn ngạc nhiên hỏi lại :

– Ủa sao lạ vậy ? Thầy nói sao tôi không hiểu... Cái gì mà có chánh trị và quân sự dính líu vô trống nữa?

Thầy Cai nhún vai phác một cử chỉ vào trống không :

– Thì... nó cũng gần gần như vậy. Số là....

Đoạn thầy kể cho Minh Tấn nghe sơ qua cuộc hò hẹn sắp tới giữa Ngọc Sương và Ba Nhon, cố nhiên là thầy cố ý trình bày theo những nhận xét riêng của mình.

Nghe xong, Minh Tấn có vẻ thần thờ :

– Như lời thầy nói, tôi thấy có lẽ tôi nên... rút lui để cho cô Hai dễ xử trí...

Thầy Cai vồn vập nói liền :

– Cái gì mà rút lui ? Qua đã nói đó là chuyện chánh trị và quân sự, thằng kia nó tuyên truyền núp kéo con Ngọc Sương để toan tính chuyện đánh đồn cướp bóc ngoài này chớ gì. Qua còn lạ gì mảnh lối của ba thằng đó nữa ! Bởi vậy, chuyện này qua tính rủ cậu cùng đi cho tụi nó một vố để tụi nó tổn đến già.

Minh Tấn thắc mắc hỏi :

– Nhưng không biết tình ý của cô Hai như thế nào? Điều đó mới là quan trọng nhất.

Thầy có hỏi qua cô Hai về việc này chưa ?

Thầy Cai trợn mắt :

– Ý trời, hỏi sao được ? Hỏi rồi động ổ hết thì làm sao chụp được thằng kia ?

Minh Tấn thở dài :

– Nếu vậy thì tôi càng... không nên can dự vào vụ này. Thú thật với thầy, tôi mến cô Hai vô cùng và cũng vì lẽ đó mà tôi càng thận trọng, tôi không muốn để cho cô Hai có thể hiểu lầm tôi... Dạ, tôi mà bén mảng tới chỗ hò hẹn đó chém chết cô Hai cũng... coi tôi không ra gì, nhất là hiện nay tôi đang... làm việc với tây ngoài này.

Thầy Cai cau mày :

– Cậu là đàn ông con trai, lại là nhà binh nhà tướng mà sao dở khệt vậy ? Người ta... ào ào còn chưa thấy gì, huống gì cậu chưa chi đã bỏ cuộc trước!

Minh Tấn gượng cười :

– Dạ, tại tánh của tôi... hổng ham chuyện... ganh đua với thiên hạ, chẳng thà tôi rán chịu khổ, chịu thiệt một mình...

Thầy Cai kéo ghế cái rột, hỏi ngang :

– Vậy chớ cậu có thương con Ngọc Sương không ? Cậu có muốn cưới con Ngọc Sương về không ?

– Dạ... cố nhiên là có.

Thầy Cai to tiếng :

– À, nếu có thì phải sấn tới chớ ! Đối với đàn bà con gái mà cậu loi quá như vậy sao được ! Qua lo cho cậu hết sức, cậu cũng phải... cương quyết hơn chút nữa, cậu phải đi với qua...

Minh Tấn khẽ lắc đầu, gượng cười đáp :

– Thôi thầy để tôi ở nhà... Nhưng theo tôi nghĩ thầy làm như vậy cũng tội nghiệp cho cô Hai, thiếu gì cách êm thấm hơn.

– Cách nào ? Cậu làm ơn chỉ cho qua coi ?

Minh Tấn ấp úng đáp :

– Chẳng hạn như thầy... bảo cho cô Hai biết là thầy không tán thành chuyện đó, hay là thầy chặn anh kia không cho ra cũng được...

Thầy Cai có vẻ bức mình :

– Cậu nói chuyện sao nghe dễ quá ! Nếu qua chắc cấm con Ngọc Sương được, chắc chặn thẳng kia được thì... (đến đây, thầy Cai cười lớn)... thì hết chuyện rồi, và hết... giặc luôn nữa ! Cậu với qua về lo vun quét ba miếng quít ở trống cũng đủ sống thanh thoi chứ đâu có bó rọ trong đồn trong bót như vậy!

Minh Tấn cũng cười theo :

– Thầy nói hơi quá, chớ đến nỗi như vậy... Thôi, thầy tính sao đó, tôi cũng không dám có ý kiến, nhưng riêng về việc đi đến chỗ... hò hẹn, tôi xin thầy cho tôi... dang ra.

Thầy Cai xụ mặt xuống :

– Thiệt cậu làm cho qua thất vọng quá ! Phải qua xúi cậu đập đầu lột da ai để làm giàu làm có thì cậu từ chối cũng được đi, đằng này, chuyện vợ con của cậu, cậu cũng... cao thượng một cách lảng òm như vậy... Ái tình cao thượng theo kiểu ấy, có ngày hỏng giò rồi ngồi mếu máo xuống... hai mươi câu vọng cổ chớ làm khỉ gì được !

Minh Tấn gượng cười :

– Thầy nói như vậy cũng có phần đúng, nhưng tại cái tánh của tôi nó... kỳ cục như vậy... (rồi xuống giống khấn cầu, Minh Tấn tiếp lời)... Tôi cũng xin thầy hơi nương tay trong vụ này một chút... Tôi sợ có bề gì thì chỉ khổ thêm cho cô Hai... Thà tôi cắn răng ôm bụng chịu một mình, chớ không đành tâm thấy cô Hai...

Thầy Cai chắc lưỡi chặn ngang :

– Thiệt trên đời qua mới thấy cậu đây là một, nhiều lúc qua nghĩ sao cậu không khoác áo đen của thầy tu, hay áo dà của ông sư mà lại bận chi thứ trây-di ka-ki này!

Đoạn thầy kéo ghế đứng dậy :

– Được rồi. Cậu để qua lo hết cho, nhưng khi mọi việc êm ro hết thì cậu dừng... đốc chứng bất tử không chịu cưới con Ngọc Sương thì qua không nghe đâu nghen !

Minh Tấn đành nói cho xuôi theo :

– Dạ đâu có như vậy thầy ! Trước sau gì tôi cũng nhờ thầy vừa giúp dùm. Chớ phận tôi bây giờ bơ vơ một mình đâu còn cha mẹ bà con cô bác gì...

Thầy Cai nheo mắt nhìn lại Minh Tấn, đưa tay mân mê một chút râu cá chốt :

– Qua biết cậu là người đàn ông lắm nên qua thương, nhưng sao qua... thấp thỏm trong bụng quá! Cậu có quân tử, có cao thượng thì cũng nên... có cùng có mực nó nghen !

Minh Tấn đành cười trừ...

o O o

Thấy thầy Cai hăm hở bước thẳng vô mé vườn nằm cạnh lộ chạy về Cái Răng, một trong hai anh lính bạt-ti-dăng theo thầy vội lên tiếng hỏi :

– Dạ thưa thầy Cai, thầy đi như vậy mà chỉ có hai

mống tui tui theo, mặt trời lại tà tà rồi... Dạ như vậy... ngán quá thầy ? Phải hồi nãy thầy dắt theo cả một tiểu đội có phải vững bụng hơn không ?

Thầy Cai vẫn lầm lũi đi sấn tới :

– Ba đưa bây toàn là đồ chết nhất ! Tao đi bắt một thằng ở trông sắp ra tới đây thì dẫn binh ôn thần tướng theo rần rần để cho động ổ nó đông biệt hả ? Bay cứ lẳng lẳng nghe tao chớ đừng hỏi han cái gì lồi thoi hết ráo.

Đoạn đứng phắt lại, thấy nghiêm mặt căn dặn :

– Nè, tạo dặn kỹ hai đứa bay điều này : nhứt cử nhứt động bay phải đợi lệnh tao hết đó nghe ! Kỵ nhất là bây không được nổ súng quàng xiêng bậy bạ nghe bây.

Một anh bạt-ti-dăng có vẻ thắc mắc :

– Dạ thưa thầy Cai... rủi đụng với tui nó rồi thầy hồng cho tui này bắn vài đề liệu bề rút lui hay sao ?

Thầy Cai nạt ngang :

– Đụng đâu mà đụng ! Tao nói hồng có sao hết ! Mà tui bay làm ơn đi nép vô hàng chun bầu kia chớ bộ diễn binh hay sao mà thằng nào thằng nấy đi xà nghinh xà ngang như vậy hả ?

Hai anh lính vội bước về hướng rặng chun bầu, nhưng rồi một anh đứng khựng lại, lắp bắp kêu lên:

– Ủa, ai đi trên mặt lộ mà tui coi ngờ ngờ..., dạ thưa thầy Cai, có ai giống cô Hai ở nhà đi thơ thẩn trên lộ đó thầy ?

46 | Lê Xuyên

Anh kia nheo mắt nhìn về hướng ấy và cũng kêu lên :

– Đúng cô Hai rồi ! Cô đi trên chiếc xe máy đầm sơn màu xanh mọi khi đó mà ! Giờ giấc này mà cô đi đâu... bạt mạng vậy cà ?

Thầy Cai bực mình quát rầy hai tên thuộc hạ :

– Nó đi đâu thầy kệ nó, mắc mớ gì tới hai đứa bay chứ ?

Một anh lính vội nói:

– Dạ thưa thầy Cai... khoảng đường này vắng vẻ lắm! Ba thằng ở trông thường lén lút ra đây làm ẩu hoài.... Thầy để tui chạy ra biểu cô Hai dìa ghen thầy ?

Thầy Cai quất mắt :

– Ai biểu mấy đứa bây làm tài khôn! Để nó đi... hứng mát một chút hồng được sao ? Tao với tụi bây có ở đây thì lo khỉ gì ! (rồi gằn giọng xuống, thầy tiếp lời)... Đây tao dặn bây luôn một điều này nữa : tất cả mọi việc gì mà tụi bây nghe, thấy, biết nơi đây, tụi bây phải kể như là không có đó ghen !

Hai anh lính có vẻ ngơ ngác, và một anh rụt rè hỏi:

– Dạ... sao phải kể như là không có hả thầy ?

Thầy Cai vừa lúng túng, vừa bực mình nên đáp càn :

– Không có... nghĩa là không có thấy có nghe có

biết gì hết, nghĩa là tụi bây không được lẻo mép học đi đồ lại với một người nào khác hết nghen ! Bất kỳ một người nào cũng vậy ! Tụi bây nghe kỹ rồi chớ ?

– Dạ.

Thầy Cai còn chêm thêm một câu nữa :

– Hai đứa bây, đứa nào để lọt một điều gì xảy ra nơi đây ra ngoài là tao bắn nát óc đó nghen ! Chắc bây dư biết là tao ít có nói giỡn ?

– Dạ...

Nhưng một anh lính vẫn chưa hết thắc mắc :

– Dạ... bộ có việc gì sắp xảy ra sao ?

Thầy Cai gạt ngang :

– Tao nói là nói vậy... Thôi, hai đứa bây kiếm chỗ nào núp rồi canh chừng kỹ khắp vùng xung quanh đây, để tao đi lại đằng này một chút.

– Thầy đi một mình ?

– Ừ... À, chừng nào tụi bây nghe có tiếng súng nổ ở hướng tao đi đây thì tụi bây nhớ đừng thấy ba chùm ba nháng rồi bắn ẩu bắn tả nghen !

Nói đoạn, thầy Cai trông chừng lên phía lộ xe, rồi hấp tấp lùi vô đám cây rậm rạp đi lần tới.

Hai anh lính cũng vội vã lẫn vào trong vườn.

...Chạy quá sợ Canh nông một đổi, Ngọc Sương dừng lại dắt chiếc xe đạp đi mon men dọc đường, mắt ngó lom lom về phía vườn cây.

Thỉnh thoảng một chiếc xe nhà binh chạy vụt qua làm cho cô phải đẩy xe nép sát vô lề và thấp thỏm trông trước ngó sau, rồi lại tiếp tục đi tới nữa...

Trong lúc ấy, thầy Cai đi lỏn sau hàng cây rậm rạp, mắt vẫn để ý canh chừng Ngọc Sương trên lộ đá. Khi thấy con gái dắt xe đạp quẹo vào một con đường mòn ăn vô một đám vườn xoài xum xuê, không biết nghĩ sao thầy Cai lại quay nhanh trở về chỗ hai anh lính bạc-ti-dăng núp ban nãy.

Nghe có tiếng động hai anh này ló đầu ra liềm. Thầy Cai ngoắc hai anh ta lại và thì thầm căn dặn :

– Hai đứa bây có thấy đám vườn xoài ở phía đằng trước đó không ?

Một anh lính gật đầu :

– Dạ có. Tui mới thấy cô Hai dắt xe máy vô trong đó mà! Hồng biết cô đi đâu vậy...

Thầy Cai chận ngang :

– Mày thấy như vậy là đủ rồi. Đây nè, hai đứa bây nghe tao căn dặn kỹ : bây giờ tao đi thẳng lại đó còn hai đứa bây phải nom theo tao, nhưng bây bọc vòng ra phía sau. Mà nhớ phải vánh tai banh mắt ra mà nghe ngóng trông nhìn cho kỹ, hể thấp thoáng có bóng người lạ là tụi bây phải núp kín đừng để cho lộ tẩy nghe không.

Anh lính lại hỏi :

– Rồi sao nữa thầy ?

Thầy Cai lúng túng :

– Để nữa rồi sẽ hay... nhưng hể bây nghe tiếng súng nổ đằng phía tao, bây phải chạy lại liền nhen. Thôi, bây giờ tao ghim thẳng lại đó, còn hai đứa bây lo làm y theo lời tao dặn mới vừa rồi. Súng ống của hai đứa bây... đằng hoàng đó chớ ?

Một anh lính nhanh nhẩu đáp :

– Dạ lúc nào tui tui cũng hờm sẵn...

Thầy Cai gật đầu :

– Tao dặn tự nãy giờ là để phòng xa vậy thôi. Thằng này nó đi hờ cơ một mình thì làm sao thoát khỏi tay tao được.

Dứt lời, thầy Cai rút cây ru lô bá dẹp cầm lăm lăm trên tay rồi mọp mọp đi tới, trong lúc hai anh lính vội vã tở ra phía sau để canh chừng mặt hậu của đám vườn...

... Ngọc Sương dựng xe vô một gốc xoài rồi đón dác đưa mắt nhìn khắp bốn phía...

Mặt trời đã bắt đầu xế bóng, và cả một khu vườn rậm rạp có vẻ âm u một cách thật dễ sợ. Tự nhiên Ngọc Sương bắt rùng mình.

Cô vội đưa hai bàn tay ôn ử lấy hai vai, rồi đi tới đi lui, ngó trái ngó phải, đoạn vén tay áo lên xem giờ.

Hai con chim rẻ quạt đuổi nhau bay xẹt phớt trên đầu làm Ngọc Sương giật mình. Tiếng chim kêu chí choé nhỏ dần rồi lặng mất ở phía cuối vườn khiến cho cô càng cảm thấy trơ trọi thêm lên.

Vài tia nắng rớt lọt qua kẽ lá xoài rung rinh gió, chiếu trở lên nền đất thành những đốm sáng lung linh... Ngọc Sương càng thêm sốt ruột; chiều tối sắp đến nơi rồi mà cô vẫn chưa thấy bóng dáng Ba Nhơn đâu hết.

Cô đưa cườm tay lên, xem đồng hồ một lần nữa đoạn thở dài bước lại chỗ dựng xe đạp sau khi đã nhìn khắp một lượt cả khu vườn...

Ngọc Sương dắt xe đạp đi được vài bước thì có tiếng người gọi vừa đủ nghe ở phía sau lưng :

– Cô Hai ! Khoan về đã cô!

Ngọc Sương mừng rỡ quay phắt lại :

– Ý trời ôi, anh Ba Nhơn ! Sao đến giờ này anh mới ra! Thiếu chút xíu nữa tôi về tuốt rồi !

Ba Nhơn tươi cười chỉ vào chiếc xe đạp :

– Cô Hai dựng xe máy vô một chỗ nào khuất để rùi có ai đi qua trên mặt lộ ngó vào cũng không thấy được, rồi mình sẽ nói chuyện sau.

Ngọc Sương hí hửng làm theo lời Ba Nhơn rồi ngồi xếp xuống trước dưới gốc một cây xoài lão, đoạn đưa tay ngoác anh ta :

– Anh cũng ngồi xuống chớ làm gì mà đứng khoanh tay ở đó nhìn tôi cười hoài vậy ?

Ba Nhơn lẳng lẳng ngồi xuống vào một chỗ hơi khuất vô mé trong. Ngọc Sương có vẻ không hài lòng vì cái khoảng hơi quá cách xa giữa hai người. Cô cau mày cự nự :

– Anh ngồi xích lại đây một chút hồng được sao ? Bộ thân mình tôi có chà có chôm, có gai có góc... hay là anh sợ tôi cắn mà phải ngồi né tuốt vô trong sâu vậy ?

Ba Nhon cười đáp :

– Hồng phải vậy đâu cô Hai ! Cô để tui ngồi như vậy cho tiện canh chừng ra phía mặt lộ hơn và cũng kín đáo nữa ! Giặc giã nên cái gì cũng khó khăn hết chớ mình đâu còn ở vào cái thời tản cư nhàn rồi như hồi ở trong Cầu Nhiễm, Phong Điền nữa.

Ngọc Sương ưng ý câu nhắc gợi kỷ niệm cũ ấy của Ba Nhon. Cô vui vẻ trở lại :

– Nhưng làm sao anh lại để tôi đợi hết hơi hết sức vậy ? Cái tật lôi thôi lộn đó... anh vẫn không chừa ! Chẳng biết khi ra trận anh có... bê bối như vậy không ?

Ba Nhon xén lên gỡ mấy cọng cỏ may mắc ghim trên hai ống quần :

– Mỗi việc mỗi khác chớ cô. Riêng hôm nay, tui ra sớm lắm chứ không phải bê trễ như cô lầm tưởng đâu.

Ngọc Sương nheo mắt hỏi lại :

– Xí, ra sớm mà lại bắt tôi đợi vừa mới chun vừa phập phồng thấy mờ!

Ba Nhon vội phần trần :

– Thiệt mà cô ! Tui núp kỹ sau đám nhãn lòng bít

52 | Lê Xuyên

bùng đảng kia kìa từ đầu mùa chí cuối, cô tới hồi nào, đi đứng ra làm sao tui đều ngó thấy rõ không sót một mảy may nào hết...

Ngọc Sương háy xéo anh ta :

– Như vậy tội của anh càng nặng nữa à !

Ba Nhơn nhăn nhó đáp :

– Cô hồng thương tui mà lại còn trách nữa ! Tui co ro trong đám nhăn lờng kiến vàng cắn thấy mồ chó bộ khoẻ lắm sao ? Tui thấy cô đi ngờ ngờ đó mà không dám hó hé gì hết... thiệt khổ lắm.

Ngọc Sương chắc lưỡi :

– Nhưng ai hành xác anh như vậy hả ?

Ba Nhơn ấp úng đáp :

– Hồng nói giấu gì cô... cô nên xét dùm tình cảnh của tui, tui ra ngoài này như vậy thì chẳng khác gì đem thân vô trong rọ... bởi vậy tuy thấy cô ở đó tui cũng phải rán nín thình chờ coi... tư bề bốn phía có cái gì... lạ hông....

Ngọc Sương vẫn chưa hiểu những lời nói mập mờ của Ba Nhơn :

– Có cái gì mà lạ ?

– Tui sợ... rủi ro có ai nom theo... bao vây bắt tử.

Ngọc Sương mỉm cười thở ra :

– Tội nghiệp dữ hông ! (nhưng rồi cô lại nhìn sừng Ba Nhơn, nghiêm mặt hỏi gần từng tiếng)... Hay là

anh không tin tôi, anh sợ tôi chỉ chọc cho lính tráng đến bắt anh hả?

Ba Nhon luống cuống đáp :

– Không phải vậy đâu ! Tui sợ có người rình rập nom theo mà cô vô tình nên không biết... Tui phòng xa vậy mà !

Liếc thấy nét mặt Ngọc Sương vẫn còn dàu dàu. Ba Nhon vội hỏi lảng ra:

– À, có nhẩn tui ra đây có việc chi cần vậy cô Hai ?

Ngọc Sương thần thờ với tay bứt một trái « nổ » chín đen đưa lên môi thấm nước miếng rồi cầm giờ lên để chờ cho vỏ trái nổ toang ra...

Ba Nhon rụt rè nhắc lại câu hỏi cũ :

– Có chuyện chi cần vậy cô ?

Ngọc Sương thở dài vứt vỏ trái nổ xuống đất. Cô chưa kịp trả lời thì một tiếng quát vang lên :

– Thằng kia đứng im ! Giờ tay lên mày !

Liền theo đó, thầy Cai từ phía sau một gốc xoài gần đấy nhảy xô tới, khẩu súng lăm lăm trên tay. Trong lúc ấy, Ba Nhon hoảng kinh đứng rột dậy nhào tới núp ở phía sau lưng Ngọc Sương, tay trái ôm chặt lấy ngang hông cô ta, tay mặt rút liền khẩu côn dắt nơi bụng chĩa thẳng về phía thầy Cai.

Ngọc Sương cuống quýt vừa không dám vùng vẫy, vừa lo sợ cho tánh mạng của cha. Thầy Cai đang lợi thế ở lúc đầu bỗng đứng trơ vơ ra trong tầm súng của

Ba Nhon mà không có cách nào để tự vệ hoặc chống trả lại hết.

Tuy vậy, thầy Cai không có vẻ sợ hãi mà lại bức mình. Thầy gặc gặc khẩu súng trong tay và nghiêng rằng bảo Ba Nhon :

– Ê thằng kia, mầy đến ngày tận số rồi ! Mầy có ráng chống cự cũng vô ích vì tao đã cắt lính bao vây kín xung quanh chỗ này hết.

Ba Nhon cười lạt :

– Thầy Cai, thầy đang xí gạt tôi ! Nếu có lính bao vây thì tui nó đã ào tới cứu nguy cho thầy rồi ! Thầy « chắc ăn » quá nên đi một mình chớ gì !

Đoạn anh ta day qua Ngọc Sương cười gằn rồi tiếp lời :

– Té ra có nhẩn tui ra có việc cần là việc này đây hả?

Ngọc Sương ứa nước mắt kêu lên :

– Không phải ! Anh đừng hiểu lầm...

Thầy Cai thấy cần nói thêm vô để vừa tranh thủ thời gian vừa kiếm cách ly gian giữa Ngọc Sương và Ba Nhon :

– Ba Nhon, kể ra mầy cũng sáng trí lắm, nhưng cái sáng trí ấy có phần trễ một chút. Hồi nãy, tao có nghe mầy hỏi con Ngọc Sương nhẩn mầy ra để làm chi có phải không ?

Ngừng một giây, thầy mỉm cười nói tiếp :

– Mầy hỏi những câu... khờ khạo quá ! Mà đầu

cho con Ngọc Sương không có mạch cho tao biết mầy ra đây, tao cũng vẫn... rõ như thường. Đừng nói chỉ một mình mầy, cả cái đám của mầy ở trông đi đứng ra làm sao tao đều biết hết không còn sót một cái gì hết.

Ba Nhơn có vẻ « thấm đòn ». Anh nổi giận siết chặt Ngọc Sương thêm và hỏi rít trong kẽ rang :

– Vậy mà cũng bày đặt nhả người ta ra ! Chắc cô vừa lòng lắm hén ?

Quá ức lòng, Ngọc Sương khóc òa :

– Trời ơi, sao anh lại hỏi mắc mớ tôi như vậy ? Tôi xin thề với anh nếu tôi có bụng dạ nào...

Lợi dụng lúc ấy, thầy Cai vọt mình định chạy lại núp sau gốc xoài. Nhanh như chớp Ba Nhơn cất mũi súng lên...

Anh ta vừa bóp cò thì Ngọc Sương cũng đã ôm chầm lấy cánh tay anh ta ghệt xuống. Một phát súng nổ át tiếng la hoảng của Ngọc Sương :

– Ý trời, anh đừng làm vậy !

Viên đạn mười hai ly chỉ cày tung đất lên và thầy Cai đã nấp kín sau một gốc xoài.

Thầy liền bắn chỉ thiên hai phát liền để báo động cho hai anh lính bạt-ti-dăng nghe chạy đến tiếp ứng.

Như điên cuồng lên, Ba Nhơn vừa buông tay ôm Ngọc Sương ra vừa xô mạnh cho cô ta té ập mặt

56 | Lê Xuyên

xuống. Anh ta nhảy phóc lên núp sau gốc cây kế đó, rồi chĩa mũi súng thẳng xuống ngay mình Ngọc Sương, anh ta nghiêng răng nói :

– Cha con cô là một thứ thôi ! Đáng lẽ tôi bắn nát thây cô ra mới hả, nhưng như vậy... uống đạn lắm !

Nói đoạn, anh ta phóng mình chạy vút vào một bụi rậm gần đó. Thầy Cai xông tới nả súng theo nhưng chẳng ăn thua gì...

Nghe súng nổ, Ngọc Sương hoảng kinh réo gọi thầy Cai :

– Ba ! Thôi ba ơi !

Thầy Cai vẫn đuổi theo Ba Nhơn và cả hai cùng mất hút sau đám cây rậm rạp.

Ngọc Sương đứng nhìn trôn trời về phía ấy... Một phát súng nữa nổ vang và cũng làm cho cô thêm cuống cuống lo sợ: vừa lo cho Ba Nhơn chạy không thoát mà lại vừa sợ cho thầy Cai bị nạn !

Năm phút sau, Thầy Cai hăm hở bước trở ra. Ngọc Sương chạy a lại hỏi liền :

– Sao đó ba ? Bộ ảnh... chạy vượt rồi hả ?

Thầy Cai xốc lại sợi dây nịt mang súng, tươi cười đáp :

– Vượt sao được ! Hai tên lính đi theo ba đã « lượm » nó rồi.

Ngọc Sương nín lấy áo cha, hỏi giật ngược :

– Anh bị bắn chết rồi sao ?

Thầy Cai cau mày nhìn lại con gái :

– Chớ bộ con vái cho nó bắn ba chết hả ?

Ngọc Sương buông thõng tay xuống :

– Cũng tại con hết ! Vì con mà một người chết oan chết uổng !

Thầy Cai bực mình cự nự :

– Sao con hổng nói vì con mà thiếu chút nữa thằng mắc toi đó nổ bắn ba chết! (rồi chợt nhớ lúc nãy chinh Ngọc Sương đã kịp thời ghì kéo tay súng của Ba Nhon xuống chớ không thôi mình cũng chẳng toàn mạng. Thầy Cai dịu giọng lại)... Ba giận thì nói vậy thôi chớ nó chưa chết đâu ! Nó chỉ bị thương ở cánh tay và bị bắt sống...

Ngọc Sương vội hỏi :

– Vậy ảnh đâu ba ?

– Hai thằng kia dẫn nó đi về trước rồi.

– Ba làm ơn cho con gặp mặt ảnh để con nói qua một lời kéo ảnh nghi oan cho con...

Thầy Cai lắc đầu:

– Đối với con, cái gì ba cũng chiều ý được hết, nhưng việc riêng này con đừng kêu nài vô ích. Bây giờ dầu cho con gặp tận mặt nó thì cũng chẳng ăn thua gì...

– Sao vậy ba?

– Vì con có nói cách mấy đi nữa nó cũng chẳng tin. Ba đứng vào địa vị của nó ba cũng... như vậy.

– Sao ảnh không tin ? Con đã nói với ảnh hết lời đâu ?

Thầy Cai chậm rãi bước tới :

– Nhưng ba đã nói cho nó rõ hết mọi việc rồi.

Ngọc Sương tất tả bước theo :

– Ba nói hồi nào đâu ? Hồi nãy...

Thầy Cai ngắt lời Ngọc Sương :

– Ba mới nói với nó tức thì đây, nghĩa là ngay sau khi nó bị bắt sống... Con đứng ở ngoài này thì làm sao rõ được.

Ngọc Sương nhìn lại cha, đầy vẻ ngờ vực :

– Mà ba nói làm sao chứ?

Thầy Cai bước lấn tới, buồng thông một câu :

– Con biết cũng chẳng ích lợi gì...

Ngọc Sương theo sát bên cha, hỏi dồn :

– Sao kỳ vậy ba ? Hay là... hay là ba... đặt điều thêm thắt gì nữa phải không ? Con muốn biết coi ba đã nói với ảnh những gì? Nếu ba không nói rõ thì ba phải cho con gặp mặt ảnh...

Thầy Cai vẫn lăm lè đi thẳng ra lộ đá, Ngọc Sương bực dọc to tiếng nói tiếp :

– Bằng ba cấm cản, con cũng tìm cách gặp cho được ảnh con mới nghe !

Thầy Cai đứng phắt lại :

– Bộ con nói ba sẽ mở phòng ở nhà ngủ Tây Hồ ngoài chợ để cho thằng Ba Nhon nó ở hay sao mà con kiếm cách gặp mặt nó được ? Chắc con dù biết chỗ giam của nó, con kiến chui qua cũng không lọt nữa mà.

Liếc thấy vẻ mặt quá tuyệt vọng của con, thầy Cai đâm ra thương hại. Thầy dịu giọng bảo Ngọc Sương:

– Thôi con đi trở lại dắt xe máy về. Bộ con tính bỏ luôn nó sao chứ ?

Ngọc Sương thở dài quay trở vô. Đến bên cạnh gốc xoài, cô đứng nhìn sững nơi ban nãy cô và Ba Nhon đã ngồi trò chuyện...

Có tiếng thầy Cai hối thúc :

– Dắt xe đi về hông thôi xế chiều rồi con !

Ngọc Sương chợt nhìn thấy vỏ trái nổ tách xoè ra làm mấy mảnh mà lúc nãy cô đã vứt xuống đất... Cô có cảm tưởng rằng hiện giờ lòng mình cũng vỡ toang như thế.

Ngọc Sương thở dài ngao ngán, đoạn lăm lũi dắt xe trở ra chỗ thầy Cai đang đứng đợi.

Thầy Cai nhẹ nhàng trách móc con :

– Con làm gì mà cà rà ở trỏng lâu dữ vậy ? Thôi cha con mình thả về cho sớm để còn kịp bữa cơm chiều và con còn phải nghỉ ngơi, học bài để sáng mới tới trường nữa chứ.

60 | Lê Xuyên

Ngọc Sương khẽ lắc đầu :

– Chắc mai con đi học... không được đâu.

Thầy Cai chừng hững hờ lại :

– Sao lại không được ?

– Con hết muốn học hành gì nữa. Con xin thôi luôn.

Đến lượt thầy Cai bước kèm sát bên con:

– Coi sao lạ vậy ? Hôm trước con nằng nặc đòi học cho tới khi thi Thành chung mà?

– Nhưng bây giờ con... không còn tâm trí gì để học thêm một chữ nào nữa hết.

Thầy Cai chắc lưỡi :

– Con nhỏ này mới kỳ !... (rồi chẳng biết nghĩ sao, thầy lại xuống giọng phân trần) Con phải biết rằng ba chỉ lo cho tương lai của con, chứ đời của ba bây giờ... ba kể như hết còn ham muốn ước ao gì nữa. Bởi vậy hồi nãy ba có... nói hết cho thẳng Ba Nhon và sợ dĩ ba không muốn thuật lại cho con nghe là vì... ba sợ con buồn một cách vô ích... Dầu thế nào đi nữa, mọi việc cũng kể như đã an bài hết rồi con à !

Liếc thấy Ngọc Sương vẫn lăm lăm một cách... đáng ngại, thầy Cai vội tiếp lời vỗ về:

– Thôi con à. Ba hiểu rõ bụng dạ con lắm. Ba lớn tuổi rồi nên ba biết: con gái mới lớn lên, đứa nào cũng như vậy hết, hể mới có chuyện... lở dờ lần đầu

thì cô nào cô nấy cũng coi như là... trời sập, là hết sống nổi... nhưng lần hồi rồi cái gì cũng... đi qua hết và thiên hạ vẫn sống sờ sờ... Để khi con yên phận chồng con rồi, con sẽ thấy lời nói của ba là đúng.

Ngọc Sương nhích mép cười chua chát :

– Ba nói đúng, nhưng đúng với ai kia, chớ còn con... con khác.

Thầy Cai bực mình nói phang ngang:

– Phải, mày khác ! Khác ở chỗ cãi cha cãi mẹ !

Ngọc Sương thản nhiên hỏi vặn lại :

– Sao hồi đó con nghe ba thường nói là con giống ba ở chỗ hay... cứng đầu cứng cổ ?

Thầy Cai lắc đầu thở ra. Con nóng giận của thầy phút chốc tiêu tan. Thầy triu mến nhìn lại con, rồi khẽ mỉm cười:

– Phải, con giống ba ở chỗ lì lợm, nhưng là trọng tuổi rồi nên thứ cứng đầu cứng cổ của ba là thứ... có lý, thứ sáng suốt, còn con, con mới lớn lên, sự đời chưa tỏ tường một phần một ly nào hết nên cái thứ.. cứng đầu cứng cổ của con là cái thứ... xốc nổi bộp chộp cái thứ... nhắm mắt nhắm mũi... Như vậy làm sao con so bì với ba được.

Nét mặt của Ngọc Sương vẫn lạnh như tiền :

– Ba không ở địa vị của con thì làm sao ba hiểu được.

Thầy Cai cười mũi :

62 | Lê Xuyên

– Ba đứng ở địa vị của con để chết cả chùm với nhau phải hông ? Bởi vậy hồi nãy ba không dẫn đo gì hết mà chẳng nói thẳng cho thẳng Ba Nhơn biết là con nhả nó ra đây để cho nó hay rằng con sắp đi lấy chồng.

Ngọc Sương buộc miệng kêu lên :

– Trời ơi như vậy là ba giết con rồi.

Thầy Cai cau có :

– Cái gì là giết con ? Ba cứu sống con thì đúng lớn, chớ để rủi ro, trong một phút con không kịp suy xét rồi cuộc đời con sẽ ra sao? Mai một gì đây Tây nó đánh rốc vô trống, nếu con lờ dại theo nó thì thế nào con cũng phải trốn chui trốn nhủi xuống miệt Chắc Bàng, Cạnh Đền rồi một vài năm sau... con chịu đời hết thảy, con lần mò về đây với chứng bệnh rét kinh niên và hai ba đứa nhỏ mắc cam tích bụng chang bang... Đó, tương lai của con là như thế ấy nếu con đi theo thẳng Ba Nhơn... Và tới chừng đó, con có hối có tiếc cũng đã muộn...

Ngọc Sương vẫn không nao núng :

– Ba tưởng ai cũng ham sung sướng hết sao ! Nhưng nếu ba nhất quyết cắt đứt mọi sự liên lạc giữa con và ảnh thì ba để cho con nói luôn với ảnh có phải êm đẹp hơn không.

Thầy Cai trề môi :

– Chà, bây giờ con nói nghe xuôi rớt há ! Nếu ba không bắt được bức thư của nó gửi ra cho con thì

chẳng biết rồi sẽ xảy ra chuyện... động trời gì nữa !
Chắc có ngày con dắt nó về nhà gài lựu đạn dưới gối của ba ngủ !

Ngọc Sương rưng rưng nước mắt nhìn lại cha :

– Ba toàn là nghi oan cho người ta không, nên làm gì mà chẳng xảy ra lắm chuyện rắc rối: Ba đã có đọc bức thư đó, chắc ba dư biết rằng: chuyến này ảnh có ra đây cũng là để từ biệt con một lần chót trước khi anh đi luôn... Ba đã biết như vậy mà không hiểu tại sao ba lại... bày đặt thêm chi lắm chuyện trớ trêu để ảnh sanh thù sanh oán thêm và để con đau khổ thêm như vậy !

Thầy Cai chậm rãi đáp :

– Bây giờ mọi việc đều xong hết, con lên tiếng oán trách ba thì nghe... dễ quá! Ba cũng hỏi lại con : nếu ba không hay biết gì ráo về chuyện thư từ vô ra, nếu trước đây nửa tiếng đồng, ba không có mặt tại vườn xoài, thì việc gì sẽ xảy ra sau này ? Có chắc là thằng kia đi luôn chẳng ? Có chắc là con... hết nợ với nó chẳng ?

Liếc thấy Ngọc Sương cúi đầu làm thinh, thầy Cai hùng hồn nói tiếp :

– Đó con coi, cái gì cũng còn lông bông, cũng còn trong vòng... mạo hiểm hết á ! Trái lại, với sự sắp xếp của ba mới rồi, mọi việc đều ăn chắc hết. Từ nay trở đi không còn cái gì lộn xộn nữa được ! Ba cũng dư biết rằng thế nào con cũng... bứt rứt, cũng xốn xang trong lòng trong một ít lâu, nhưng để nữa rồi con sẽ

nghiệm thấy quyết định của ba tuy không có... cao thượng khỉ gù hết nhưng lại rất sát với đời.

... Con phải biết, thuốc hay nào mà không đắng, không khó uống ! Ba đành... lấy đũa bếp cạy răng đồ cho con uống cũng như hồi con còn nhỏ, má con đã làm như vậy mỗi lần bả cho con uống thứ thuốc thối nhiệt tán...

Ngọc Sương tuy cảm động vì những lời ví von chí tình của cha nhưng cũng hỏi mắc lại một câu :

– Rủi con đau một đằng, ba lại chữa một nẻo thì sao ?

Thầy Cai mỉm cười tự phụ:

– Ba « coi mạch » không sai đâu con ơi ! (rồi thầy lại thở dài tiếp lời)... Rất tiếc là ba không tìm ra cách nào khác để « bọc đường » thứ thuốc của ba cho con uống... dễ trôi hơn !

Ngọc Sương rầu rĩ đáp :

– Đành là con phải... nhắm mắt nuốt cho trôi, nhưng chưa chắc con sẽ được mạnh khỏe sớm sơ như ba toan tính đâu !

... Ngọc Sương lăm li đi được một khoảng đường rồi lại lên tiếng hỏi thầy Cai:

– Bây giờ ba tính đối xử với anh sao đây ?

Thầy Cai lúng túng đáp :

– Việc này con để mặc ba lo liệu. Như ba đã nói hết lời với con: con tìm biết thêm nữa thì chỉ khiến cho con lo nghĩ lung tung mà chẳng đâu ra đâu hết.

Ngọc Sương sa sầm ngay nét mặt, lập lại câu hỏi cũ :

– Ba tính gì đó thì tính nhưng con cần biết coi số phận ảnh rồi sẽ ra sao?

Thầy Cai ái ngại nhìn con rồi ngập ngừng lên tiếng :

– Đáng lý ra ba đã... bắn bỏ nó cho rồi nhưng dầu sao ba còn nghĩ tình ở chỗ nó cũng biết phận nó lắm nên chưa dám leo trèo quá trớn đối với con.

Ngọc Sương cự nự :

– Ba chẳng đành tâm giết hại ảnh, vậy ba bắt giữ ảnh làm gì chớ? Sao ba không thả quách ảnh cho rồi!

– Đâu có dễ quá vậy con! Ba giữ nó lại đây để... xài trong nhiều trường hợp, chẳng hạn như để hỏi thăm nó về tình hình ở trỏng...

– Ba tính tra tấn đánh đập người ta hả ?

Thầy Cai mỉm cười bí hiểm :

– Bậy nà! Ba đâu có đến nỗi kém... chánh trị như vậy. Nói là nói vậy chớ ba dư biết rằng thằng Ba Nhơn cũng thuộc hạng cứng đầu cứng cổ chưa chắc đã cạy rằng nó được điều gì...

Ngọc Sương kiêu hãnh gật đầu :

– Ba cũng biết vậy nữa à ! Ảnh đâu phải thuộc hạng tầm thường...

Thầy Cai cười tủm tỉm :

66 | Lê Xuyên

– Như vậy nó còn mau chết nữa ! Khoan, con đừng nóng, ba không có đánh đập khảo tra hay cho nó mò tôm mò cua gì đâu. Trái lại, ba sẽ săn sóc nó thật tử tế, cho ăn mặc phủ phê rồi... mời nó về trồng... Đó con coi, ba đối xử như vậy là hết cỡ rồi.

Ngọc Sương nghi ngờ hỏi lại cha :

– Sao lạ vậy ba ? Chắc ba mưu tính chuyện gì nữa chứ chẳng không! (rồi như khám phá ra điều gì cô chắc lưỡi kêu lên). Đúng rồi, ba định đánh luôn một lá bài ly gián giữa ảnh và mấy anh em ở trồng chó gì ?

Thầy cai đành thú nhận :

– Thì cũng đâu đó.

– Thiệt con không dè ba ác đến cái mức ấy !

Thầy Cai nghiêm mặt lại :

– Con tính rửa ba đó phải không ? Hay là con muốn ba giao nó cho Tây thì con nói phứt đi !

Ngọc Sương nín thình cúi gằm mặt xuống, nhưng một lát sau cô lại rụt rè hỏi thầy Cai :

– Vậy ba tính chừng nào mới... thả ảnh về trồng hả ba ?

Thầy Cai vượt qua hàm râu cá chốt rồi đáp buông thõng :

– Chừng nào con với cậu Minh Tấn đã thành vợ chồng hẳn hoi.

Ngọc Sương đứng khựng lại trong lúc thầy Cai vẫn thản nhiên bước tới đều đều....

Thấy thế, cô lại dắt xe máy tắt tả chạy theo :

– Nè ba, con bằng lòng làm vợ cậu Minh Tấn rồi. Ba làm phước thả cho người ta đi liền hông được sao hả ba ?

Thầy Cai không buồn nó lại con gái :

– Ba đâu phải là con nit bảy tám tuổi gì đâu con !

Ngọc Sương lại te te chạy theo cha, nhăn nhó hỏi:

– Vậy chớ bây giờ ba tính sao đây ?

Thầy Cai chậm bước lại :

– Coi, ba đã nói rõ cho con biết rồi mà ! Đúng vào lúc con với cậu Minh Tấn chính thức thành đôi vợ chồng... Sớm hơn đó nửa phút cũng không được. Con có còn thắc mắc điều gì nữa chẳng ?

Ngọc Sương mím môi nhìn thầy Cai chăm chăm, rồi có lại hỏi ngang :

– Giả tử con không ưng lấy cậu Minh Tấn thì sao ba ?

Thầy Cai trố mắt, trả lời ngon lành :

– Thì thẳng kia khỏi thả đi đâu hết !

Ngọc Sương cũng không chịu thua :

– Nếu ảnh có bề nào, con tự tử cho ba coi !

Thầy Cai vung tay quát to :

– Mày đừng có hăm he tao ! Để tao về tới nhà tao lo gả quách mày cho cậu Minh Tấn, gả lập tức... Đến chừng ấy mày có uống pháo chà hay thuốc

68 | Lê Xuyên

chuột gì đó thì đã có thằng chồng của mày lo chở đi nhà thương hay lo mua hòm chôn tao hết dính dáng gì vô trông nữa...

Ngọc Sương lững thững bước tới :

– Ba nói gì thì con không dám cãi, nhưng... để nữa rồi ba coi...

Thầy Cai giận run, sấn tới chặn con lại :

– Coi cái gì hả ?

Ngọc Sương tuy cúi mặt xuống nhưng không có vẻ gì nao núng :

– Thì con xin nói trước với ba như vậy... Con không thể sống nổi như ý ba muốn.

Nhận thấy vẻ quyết liệt của con gái, thầy Cai cũng hơi chột dạ, nhưng vẫn nói cứng :

– Mày mà thuận thảo thì may ra tao còn để cho thằng kia yên ổn trở về trông, bằng trái lại, mày khẳng khăng một mực quyết cãi lời tao với má mày... hay là mày bày đặt chuyên tự tử này nọ để rủi ro cứu chữa không kịp thì mười mạng như thằng kia tao cũng chặt nữa nghen ! Đó, bây giờ số phận của nó ở trong tay của mày, mày muốn cho nó sống hay chết gì đó thì tùy mày... Tao nói đây là lần chót, sau này mày khỏi có kêu ca hay oán trách tao cái gì nữa hết nghen !

Như trút được phần nào nỗi bức tức, thầy Cai thở dài rồi lầm lũi bước đi; đầu gục xuống đôi vai nhỏ lên, trong phút chốc thầy cô cảm trông như là mình già xẹp hẳn đi...

Ngọc Sương ứa nước mắt hấp tấp dắt xe đạp chạy theo, cất tiếng gọi nho nhỏ :

– Ba ơi ba...

Thầy Cai quay phắt lại định to tiếng cự nự nhưng khi nhận thấy vẻ mặt quá thiếu nảo của con, thấy bỗng dưng ra mũi lòng và dịu giọng hỏi:

– Chi nữa đó... con?

Ngọc Sương mấp má đôi môi rồi tức tưởi đáp :

– Con biết con làm phật ý ba nhiều, nhưng những điều ba muốn con phải theo... thiệt quá sức con.

Liếc thấy cha cau mày, cô vội nói đỡ :

– Nhưng để con rán coi... Con cũng muốn sao cho mọi việc được êm đẹp và hiện nay đời con chẳng con nghĩa lý gì hết !

Thầy Cai thở dài:

– Con phải biết, đâu phải ba vui sướng gì mà bắt ép con như vậy ? Nhưng ba và má con có mỗi mình con chớ phải nhiều nhởi gì sao! Nếu con lỡ làm một chuyện gì đại đột thì thử hỏi ba với má con sống đời với ai đây ? Con cũng lớn rồi và là người có ăn học... ba nói sơ sơ như vậy chắc con dư hiểu.

Ngọc Sương lặng lẽ rút khăn tay và chậm nước mắt. Và từ đó hai cha con không nói thêm lời nào nữa.

Ánh mặt trời thoi thóp của buổi chiều tà như làm cho con lộ đá trên đường dài hơn thêm ra...

Thấy Minh Tấn ngượng ngịu bước vô nhà.
Ngọc Sương xụ hăn mặt xuống.

Minh Tấn mân mê mãi chiếc gọng kiếng mát cầm trên tay rồi ắp úng lên tiếng chào hỏi:

– Cô Hai... dạ, chiều nay cô Hai không có đi học sao cô Hai? (rồi anh ta tự trả lời) Ờ,.. bữa nay chiều thứ bảy mà...

Ngọc Sương cau có nhìn anh ta một hồi rồi nói ngang:

– Ba má tôi đi vắng rồi anh.

Minh Tấn hấp tấp đáp :

– Dạ tôi biết...

Ngọc Sương bắt phì cười :

– Anh biết hay quá há! (rồi cô làm mặt nghiêm)
Xin anh trở lại khi khác... có ba má tôi ở nhà...

Minh Tấn thật thà chận lời Ngọc Sương :

– Dạ tôi biết... hai bác không có ở nhà. Dạ, mới rồi tôi gặp bác trai với bác gái đi chợ mua sắm đồ đạc gì đó...

Ngọc Sương nhú mày :

– Anh đã biết ba má tôi đi vắng sao lại còn đến đây cà ?

Minh Tấn lại mân mê chiếc kiếng mát:

– Dạ... tôi đến đây... cũng có chút việc riêng nói với cô...

Ngọc Sương ngồi yên trên ghế, quắc mắt hỏi :

– Việc riêng nói với tôi ? Xin lỗi anh, anh làm ơn nói phứt coi « việc riêng » ấy là việc gì có được hông?

Minh Tấn mím môi như để cố gắng lấy can đảm rồi đáp nhanh :

– Dạ về việc đám cưới...

Ngọc Sương ngã lưng dựa vào thành ghế, cười thành tiếng đoạn tráo tráo hỏi lại:

– Xời ời, ba tôi bắt tôi phải thuận « cưới » anh. Như vậy còn chưa vừa lòng anh nữa sao ?

Minh Tấn nhăn nhó chặc lưỡi :

– Không phải... Cô chưa hiểu ý của tôi...

– Xí, sờ sờ ra đó chớ bộ giấu giếm che đậy gì sao mà tôi không hiểu ! Anh đừng thấy tôi thương ba má tôi rồi anh cậy thế đi quá trớn không được đâu nghen! Tôi đã nói với ba tôi là tôi chịu hết rồi... Như vậy chắc là quá đủ rồi chứ ?

Đột nhiên Minh Tấn làm ra bực mình. Anh ta nói như quát :

– Nhưng tôi, tôi không chịu nghen cô !

Ngọc Sương xô ghế ra, đứng rột dậy :

– Anh nói sao? (rồi cô lại cười mũi) hay là anh giận lấy nên nói còn như vậy cho... hả tức ?

Minh Tấn thản nhiên lập lại từng tiếng một câu nói trước của mình :

– Tôi nói tôi không chịu cưới cô nữa, Ngọc Sương nheo mắt nhìn anh ta :

– Bộ... làm cao hả ? Tôi không xứng đáng với anh chứ gì ?

Minh Tấn buông thõng hai tay xuống trong một dáng điệu chán nản, rồi chậm rãi đáp bằng một giọng ngùi ngùi :

– Tôi tự thấy mình cũng không đến nỗi... hèn tẻ gì lắm, nhưng không hiểu sao cô lại có thể hiểu lầm về tôi đến đổi như vậy ! Có một điều tôi có thể nói được là tôi rất... quý cô. Và cũng chính vì chỗ quý trọng ấy, tôi thấy cần phải... rút khỏi cuộc hôn nhân này mặc dầu tôi rất... không vui chút xíu nào hết !

Ngọc Sương nói như reo lên :

– Thiệt vậy hả anh ?

Minh Tấn khẽ gật đầu.

Ngọc Sương bỗng xụ mặt xuống :

– Nhưng như vậy cũng chẳng đi đến đâu hết, chẳng ăn chung gì hết !

Minh Tấn chắc lưỡi hỏi liền :

– Sao vậy cô ? Có còn đòi hỏi cái gì nữa ?

Ngọc Sương riu riu đáp :

– Vì ba tôi... ông có vẻ quyết liệt lắm ! Nếu cuộc hôn nhân giữa tôi và anh chẳng thành, ông dám làm cho lợi gan lắm !

– Nghĩa là...

– Nghĩa là ông sẽ làm ngặt, ông sẽ thủ tiêu anh Ba Nhon cho đã nư giận... Chắc anh đã biết rõ về chuyện...anh này chứ ?

Minh Tấn gượng cười :

– Cố nhiên là có, và cũng vì thế mà tôi đến đây.

Ngọc Sương nhìn lại Minh Tấn như để tạ ơn :

– Thiệt chuyện của tôi mà làm phiền anh nhiều quá ! (rồi cô lại kêu lên) Ý quên nữa ! Thiệt tôi thất lễ với khách quá ! Tự nãy giờ tôi để anh đứng đó hoài...

Đoạn Ngọc Sương tắt tả chạy lại kéo ghế mời Minh Tấn ngồi và mỉm cười nói thêm :

– Đó anh coi, lời thôi như vậy thì nếu có về sống chung anh làm sao kham nổi !

Minh Tấn hớn hở bước lại đỡ chiếc ghế :

– Tại cô có chuyện lo buồn nên mới như thế, chớ cách hơn năm về trước, hồi tôi còn học ở Collège, hễ mỗi lần đi cắm trại ở miệt Bình Thủy có cô tham dự là... nổi đình đám liền. Không biết có còn nhớ mấy lúc đó không ?

Ngọc Sương thở dài :

– Dạ nhớ... Hồi đó tôi đâu có chuyện lo buồn như vậy ! Thiệt bây giờ tôi như người mất hồn nhất trí gì đâu á ! Tôi thấy hết có lối thoát... Anh là người đứng ở ngoài chắc anh sáng suốt hơn tôi, vậy anh... thấy có cách nào gỡ rối cho tôi đôi chút được chăng?

Minh Tấn gương cười :

– Hồi nãy tôi hăm hở lại đây để báo cho cô rõ ý định « rút lui » ấy, nhưng té ra lại... không ăn thua gì hết. Chỉ có mỗi một cách đó mà cũng hỏng êm nữa thì...

–... Thì tôi với anh đành bó tay chịu phép ! Tới chừng đó, đến lượt tôi... làm khổ anh !

Minh Tấn lặng thinh ngó băng quơ ra phía mấy chậu kiểng xếp hàng trước hàng ba nhà. Anh ta bỗng nhíu mày như có vẻ suy nghĩ điều gì lung lắm...

Ngọc Sương thấy vậy khẽ gọi anh ta :

– Nè anh, chắc anh oán tôi lắm phải không ? Theo tôi nghĩ người như anh thiếu gì cô khác đẹp đẽ, khéo léo xứng đáng hơn tôi nhiều...

Minh Tấn như không buồn chú ý đến lời nói của Ngọc Sương nghiêm giọng ngắt ngang :

– Cô Hai ơi, tôi mới nghĩ ra một cách may ra có thể... cứu gỡ được tình trạng bí lối giữa tôi và cô.

Ngọc Sương nhích ghế lại gần :

– Nếu vậy thì tôi mang ơn anh ghê lắm ! Đâu anh nói cho tôi nghe thử coi ?

Minh Tấn nhìn thẳng vào mặt Ngọc Sương hỏi lại :

– Cô có nhận là điều cần nhất liên nay là cứu lấy mạng sống của anh gì đó không ? Ờ, anh Ba Nhon...

– Cố nhiên là như vậy rồi ! Chắc anh đã nghĩ ra

cách cứu gỡ cho ảnh không ? Chắc anh sẽ nhờ nhà binh Pháp can thiệp để thả ảnh phải không ? Anh Tấn ơi, tôi lạy anh, anh làm phước nói dùm với mấy ông quan Tây anh quen. Thế nào ba tôi cũng phải nể mấy ông.

Minh Tấn bình tĩnh nghe Ngọc Sương nói dồn một hơi như vậy, rồi lắc đầu đáp:

– Không được đâu cô à. Tôi cũng đã tính nát nước hết rồi. Nhà binh Pháp can thiệp vào được chứ chẳng phải không nhưng theo tôi nghĩ, bác trai ở nhà cũng... cao tay ấn lăm chớ phải chơi đâu ! Nhứt định là bác sẽ không chịu ngồi khoanh tay... chịu thua một cách dễ dàng như thế ấy.

Ngọc Sương bực mình gất lên :

– Vậy chớ ông làm gì được cà ?

Minh Tấn nhún vai :

– Thiếu gì cách ! Chẳng hạn như bác sẽ thủ tiêu anh Ba Nhon trước rồi sẽ hô lên là tại ảnh muốn vượt ngục hay trốn chạy gì đó. Chắc cô dư biết là thời buổi giặc già này cái thứ chuyện đó dễ làm mà chẳng... tội vạ gì hết.

Vẻ thất vọng in rành trên nét mặt của Ngọc Sương:

– Nếu vậy mình đành thúc thủ à ?

– Đâu có cô. Bộ có quên rằng tôi vừa nói là tôi có cách giải quyết vụ này đồ sao ?

Ngọc Sương tươi tỉnh trở lại :

76 | Lê Xuyên

– Ờ quên nữa há! Sao anh không nói liền cho tôi đỡ sốt ruột ?

Minh Tấn ngượng ngịu bẻ mấy ngón tay rồi rụt rè lên tiếng :

– Cách này cũng chẳng có gì... mới lạ hết, nhưng tôi sợ cô không chịu.

– Coi, anh dù biết là tôi sẵn sàng làm tất cả những chuyện gì có thể được để ba tôi thả anh Ba Nhơn ra.

Minh Tấn ngập ngừng trong một thoáng rồi nói mau :

– Cách đó là... tôi với cô vẫn làm đám cưới như thường.

Ngọc Sương tròn mắt:

– Trời ơi, như vậy mà anh cũng nói là có cách này cách nọ ! (cô cười lạt tiếp lời) Cách ấy anh khỏi bày tôi cũng dư biết nữa mà !

Minh Tấn phác một cử chỉ trấn an Ngọc Sương :

– Cô để cho tôi nói hết đã ! Đây nè, việc đám cưới này mình sẽ... làm cho lấy có bề ngoài để bác trai thả anh chàng kia ra.

Ngọc Sương trề môi :

- Bề ngoài xong rồi đến... bề trong... nữa rồi anh nhứt định làm rể ba tôi luôn thì... tôi bắt thường anh được sao ?

Minh Tấn nghiêm mặt lại :

- Cô đừng nghĩ bậy, tôi là người biết trọng danh dự mà. Nếu tôi như người ta, nghĩa là tôi cứ bình tĩnh như thường chờ đến ngày làm đám cưới thì việc gì tôi phải đến đây bày vẽ cách này cách nọ cho thêm nhẹ thể tôi ra. Đằng nào cô cũng phải cứu cho anh kia khỏi chết, do đó đằng nào cô cũng phải nhắm mắt về sống chung với tôi mà !

Ngọc Sương dịu giọng tạ lỗi :

- Nếu... kéo thẳng băng ra thì đúng như vậy. Thôi xin anh đừng chấp nhứt tôi làm gì... Vậy khi làm đám cưới xong xuôi rồi, anh tính sao nữa đó anh ?

Minh Tấn mỉm cười chua chát:

- Dạ sau đó, tôi với cô kể như... không có việc gì xảy ra hết (anh đâm ra lúng túng)... nghĩa là không có gì hết trơn. Bác trai có ngỏ ý bắt tôi ở rể, nhưng tới chừng đó mình sẽ liệu cách cư xử... Bề ngoài thì cố nhiên là tôi với cô phải rón đóng kịch cho nó êm xuôi nhưng bề trong... mạnh ai nấy lo. Tôi xin thề danh dự là sẽ làm đúng lời cam kết hôm nay.

Trong một phút, tách liến thoảng cố hữu của Ngọc Sương được dịp bộc lộ :

- Thiệt y như trên tường hát cải lương hay là trên màn ảnh xi nê anh hén ? Như vậy kể ra cũng ngờ ngờ !

Minh Tấn nhún vai:

- Rầu thấy mồ chớ ngộ khỉ gì cô !

Ngọc Sương chột hỏi :

- Nè anh, rồi mình... kéo dài cái cảnh trớ trêu ấy loài hoài sao ?

Minh Tân gượng cười đáp :

- Đâu có như vậy cô ! Mà đầu mình bắt buộc phải làm như vậy để cho anh kia được yên ổn trở về trồng, nhưng sau đó một vài tháng, đợi cho mọi việc êm hết rồi cô muốn tính sao đó thì tính.

Ngọc Sương thật thà hỏi lại :

- Tôi tính sao nữa hả anh ?

Minh Tấn bình tĩnh đáp :

- Tới chừng đó, nếu cô xét thấy cô có thể... vô trồng được thì cô cứ việc đi êm. Như vậy là đúng ý cô rồi...

Ngọc Sương chưng hửng :

- Còn anh ?

- Tôi thì... bất quá cũng như vậy thôi chứ có mất mát gì đâu ! Cố nhiên là thiên hạ sẽ xầm xì này nọ nhưng ăn thua gì cô !

Ngọc Sương thở dài :

- Việc của tôi là để cho anh phải gánh phiền muộn, gánh tai tiếng thì tôi không đành tâm chút nào hết.

Minh Tấn mỉm cười :

- Xin cô đừng thắc mắc gì hết. Chính vì việc của cô nên tôi mới... lo như vậy chứ bộ tôi điên hay sao !

Ngọc Sương nhiệt thành nói :

- Nhưng như vậy anh có ích lợi gì chứ ? Chẳng những không ích lợi gì mà còn trái hẳn với... « sở nguyện » của anh nữa !

Minh Tấn thản nhiên đáp :

- Bộ có quên rằng tôi quý cô sao ! Và như thế tôi tưởng cũng là quá đủ rồi...

Ngọc Sương chắc lưỡi :

- Tôi thiệt... không hiểu tại sao anh lại giành gánh phần thiệt thòi một cách có thể nói được là... lảng nhách như vậy ! Tôi muốn cứu anh Ba Nhon, nên đầu cho phải chịu hy sinh một phần nào đó thì cũng là chuyện dễ hiểu, còn anh, anh cũng nóng lòng cứu tinh cho Sơn nữa ! Để chi vậy ? Để mất luôn tôi !

Minh Tấn khẽ thở dài :

- Mình không thể chọn lựa một con đường nào khác thì đành chịu như vậy. Tôi đã cân nhắc hai đường thì thấy rằng: nếu anh Ba Nhon bị loại, cô sẽ đau khổ vô cùng, đau khổ một cách... uổng phí, còn nếu việc hôn nhân giữa tôi và cô không thành đúng như ý bác trai và cả ý của tôi mong muốn – tuy bề ngoài nó vẫn « thành » như thường – thì bất quá tôi chỉ... rầu buồn vậy thôi chứ chết chóc gì phải không cô ?

Ngọc Sương lắc đầu :

- Tôi không tin là anh sẽ chỉ... « buồn buồn » sơ như anh nói, vì nếu đúng như vậy thì anh đã chẳng đem bàn tính việc « đám cưới » lạ đời này với tôi.

Minh Tấn mỉm cười :

- Coi, ở đời mình giúp ai được cái gì thì nên rán mà giúp cho người ta, huống hồ gì người tôi giúp lại là cô !

Nói đoạn, Minh Tấn kéo ghế đứng dậy, cáo từ :

- Như vậy, việc tôi bàn với cô hôm nay kể như xong hết rồi. Tôi xin cô từ nay cho đến ngày cưới cứ bình tĩnh giữ cho đúng, cho khéo vai tuồng của mình, phần tôi cũng vậy. Ngộ biến thì phải tùng quyền, cô rán một chút ghen cô !

Ngọc Sương cũng đứng dậy, bước theo Minh Tấn ra cửa. Rồi như còn thắc mắc một điều gì, cô lên tiếng hỏi ngang Minh Tấn :

- Nè anh, tôi còn muốn hỏi anh điều này nữa ; phần « đám cưới » thì được rồi, nhưng còn phần sau đó...

Minh Tấn tươi cười đỡ lời :

- Phần đó cô có toàn quyền định đoạt mà !

- Nhưng tôi muốn hỏi anh : hiện nay cũng như trước đây, tôi chưa bao giờ có ý định bỏ nhà đi vô trổng, nghĩa là đi theo anh Ba Nhon. Như vậy rồi làm sao hả anh ?

Minh Tấn đứng khựng lại :

- Trời ơi, sao cô lại hỏi tôi điều ấy ? Có lẽ cô nên hỏi lại lòng mình thì tốt hơn !

Ngọc Sương nhú mày nhìn Minh Tấn :

- Bộ anh nói lấy hả ?

Minh Tấn bực bội thở ra :

- Sự thật ràng ràng là như vậy chứ nói lấy khi gì !
Thiệt tôi không biết cô còn muốn cái gì nữa !

Ngọc Sương thản nhiên đáp :

- Tôi muốn ở ngoài này học luôn cho đến khi thi thành chung.

Minh Tấn buông xui hai tay xuống, ngó lơ lên trên mấy ngọn cây sao ngoài đường :

- Cái gì cô cũng muốn hết thì tôi xin chịu thua.
Ngọc Sương cúi đầu, ngập ngừng thú nhận :

- Anh cũng nên liệu cho tình cảnh của tôi: lúc trước tôi có.. quen biết với anh Ba Nhon và thiệt ra thì anh cũng như tôi, chưa ai tính đến chuyện... lâu dài với nhau hết, nhứt là anh Ba Nhon anh còn kén kén, còn so đo về hoàn cảnh chênh lệch, giữa gia đình đôi bên dữ lắm.

- Vậy sao cô còn đeo đuổi hẹn hò làm chi vậy ?

- Thì tôi cũng tưởng... không có chuyện gì xảy ra như mọi khi, với lại, việc này tôi cũng không giấu anh làm chi : tôi cũng như một số anh chị em ở Collège... (rồi Ngọc Sương mỉm cười nói đùa Minh Tấn). Chắc anh không đi... tố cáo tụi này cho Tây đó chứ ?

Minh Tấn cau mày :

- Tôi làm việc cho Tây thiệt, nhưng đâu đến nỗi tệ như vậy cô !

Ngọc Sương vội nói :

- Tôi vui miệng nói chơi mà anh ! Nếu tôi nghi anh có bụng dạ nào thì tôi đã chẳng cho anh biết.

Minh Tấn cười xòa rồi nhắc lại câu chuyện Ngọc Sương đang bỏ dở :

- Rồi sao nữa cô ?

Ngọc Sương thần thờ đáp :

- Tôi định ninh rằng cuộc hò hẹn vừa mới rồi cũng êm rơ như mấy lần trước chớ có dè đâu... ba tôi ông biết được mới sanh rắc rối và tôi bị... kẹt luôn như vậy.

Minh Tấn thở dài :

- Chuyện đời lắm lúc... trật đường rầy như vậy, thiệt chẳng biết đâu mà rờ. Trường hợp của tôi cũng tàu khác gì có : đến lúc điều mình mong ước từ lâu được thực hiện thì lại třeo ngoe hết ráo !

Ngọc Sương cũng chép miệng thở than :

- Nhưng anh là đàn ông con trai đầu sao cũng dễ, chớ như tôi đây khô bề liệu toan quá. Bây giờ, nhờ có anh rộng lòng phụ giúp, tôi chắc qua được cái truông đầu, nhưng còn... cái hố kế đó, nghĩa là sau ngày làm đám cưới, tôi hết biết xoay trở lại tới ra sao ?

- Tôi cũng chịu thua luôn. Nhưng thời, để đến đâu hay đến đó, chớ bây giờ mình chẳng biết rồi sẽ ra sao nữa mà tính với toán.

Ngọc Sương chột chí ra ngoài đường và kêu lên :

- Ý chết, ba má tôi về tới kia kìa !

Minh Tấn ngoài nhìn ra, rồi thấp giọng bảo Ngọc Sương :

- Chưa chi cô đã mất bình tĩnh rồi ! Có cái gì đâu mà chết, trái lại còn vững như đồng nữa. Bộ cô quên rằng tôi với cô sắp thành hôn với nhau theo ý muốn của hai bác hay sao !

Ngọc Sương cười trừ :

- Bị... có tật nên hay giết mình mà anh !

Vừa lúc ấy hai vợ chồng thầy Cai cũng vừa bước vô cổng rào. Từ xa nhận thấy con gái tươi cười trò chuyện với Minh Tấn, thầy Cai có vẻ hả hê lắm.

Thầy đơn đả bước mau lại bắt tay Minh Tấn và làm bộ cau mày cự nự :

- Coi, bộ cậu tính về rồi sao ? Cậu cứ tự nhiên ở đây trò chuyện với con Ngọc Sương, qua tuy thuộc vào lớp người cũ, nhưng không câu nệ như mấy ông già nho đâu ! Qua cũng... đời sống mới lắm mà, nhất là hiện bây giờ đây cậu cũng như người trong nhà rồi...

- Dạ cảm ơn thầy. Nhưng bây giờ tôi phải trở về thành. Hôm nay, tôi « nhảy dù » ra đây một chút vậy thôi.

Thầy Cai chắc lưỡi :

- Sao... đến giờ phút này cậu kêu qua bằng thầy

này thầy nợ hoài qua nghe chướng lỗ tai quá. Bộ không có tiếng gì khác... thân mật hơn sao cậu...

Minh Tấn xen lên đáp :

- Dạ... tôi quen miệng như vậy rồi, với lại bây giờ cũng còn sớm quá...

- Đẳng nào thì cậu sẽ là con rể của qua... Thôi tạm thời cậu kêu qua bằng... bác cho nó đỡ... tẻ lạnh hơn.

- Dạ... bác dạy như vậy thì tôi phải nghe.

Bà Cai tự nãy giờ cau mày nhìn hai người nói chuyện, bèn lên tiếng chen vô :

- Tôi mời ông nó với cận Minh Tấn vô nhà nói chuyện chớ làm gì mà cứ đứng lụng khụng đó hoài vậy ?

Minh Tấn vội nói :

- Dạ cảm ơn bác, tôi phải về liền kéo trễ giờ...

Thầy Cai liền can thiệp vô :

- Thôi cậu ấy muốn về mình cũng không nên nài ép, luật lệ nhà binh khó lắm có phải chơi đâu. (rồi quay qua Minh Tấn, thầy hỏi luôn) Nè cậu, qua đã đi coi ngày rồi cậu à. Thứ hai tuần tới đây nhằm ngày tốt nên qua định mình làm đám cưới luôn. Qua với bà nó ở nhà đã sắp đặt mọi việc đâu đó xong xuôi hết rồi, vậy cậu liệu xin phép trong nhà binh và coi tính mời mọc bạn bè bà con ai đó thì mời. À, cậu tính đặt thiệp sao đó thì qua với cậu cũng bàn luôn để mướn in cho kịp...

Ngọc Sương hấp tấp hỏi chen vô :

- Sao gấp quá vậy ba ?

Thầy Cai cau mày, gằn giọng hỏi lại :

- Vậy chớ con muốn để trễ hay sao ?

Thấy con gái lúng túng chưa biết trả lời cách nào cho êm, thầy liền « bồi » thêm một câu nữa :

- Cái đó tùy con, con muốn sớm hay muộn gì ba cũng nghe theo hết. Mà nếu con muốn bãi bỏ luôn việc làm đám cưới cũng được chừng ấy ba sẽ xin lỗi cậu Minh Tấn đây.

Minh Tấn vội nói đỡ cho Ngọc Sương :

- Dạ... cô Hai đây nói cũng phải. Nếu gấp quá thì làm sao sắm sửa quần áo cho kịp...

Thầy Cai nheo mắt nhìn lại Minh Tấn như để dò xét rồi thầy mỉm cười nói giỡn :

- Cha, sao qua coi cậu hồng... nóng ruột chút xíu nào hết ! Thói thường, các cậu trai trông mau tối mau sáng để sắp tới ngày chớ đâu có ai giống như cậu vậy ! Chắc tự nãy giờ cậu nghe lời con Ngọc Sương òn ỉ nầy nọ chớ gì ! Cái điệu này về ở chung với nhau cậu dám bị nó... xỏ mũi nghe hông !

Như bực mình sẵn, bà Cái háy xéo chồng :

- Hừ, ông sao khéo lo xa quá !

Đoạn bà ngoe nguẩy bỏ đi vào trong nhà.

Thấy vậy, Ngọc Sương quay qua phân bua với cha:

- Ba nói như vậy chớ từ hồi anh Tấn đây đến chơi cho đến khi ba với má về tới, con có... xúi biểu ảnh cái gì đâu. Ba không tin, ba thử hỏi ảnh coi !

Minh Tấn mỉm cười gật đầu :

- Dạ thưa... bác đúng như vậy. (rồi nghiêm giọng lại, anh ta tiếp lời) Dạ còn một điều này, tôi muốn xin riêng với bác...

Liếc thấy thầy Cai đưa mắt nhìn Ngọc Sương với một vẻ nghi ngờ, Minh Tấn vội nói thêm :

- Dạ việc ấy hoàn toàn là do tôi xin riêng với bác có không dính dấp gì tới cô Hai đây hết...

- Việc chi nữa đó cậu ?

- Dạ, xin bác cho tôi được gặp mặt anh Ba Nhơn...

Thầy Cai quắc mắt :

- Cậu muốn gặp thằng Ba Nhơn ? (rồi thầy lắc đầu lia lịa) Không, việc này không được đâu !

Ngọc Sương lo lắng đưa mắt nhìn Minh Tấn. Cô rất đổi ngạc nhiên khi nghe lời yêu cầu bất ngờ ấy của anh ta, trong lúc thầy Cai quay nhìn lại cô và xằng giọng hỏi :

- Chắc con... nhờ cậy cậu Minh Tấn đây nhắn tin gì cho nó phải không ?

Ngọc Sương lắc đầu lia lịa :

- Đâu có ba ! Chính con đây cũng chừng hững hờ mà ! (đoạn cô quay phắt qua phía Minh Tấn, nóng nảy hỏi luôn) Anh Tấn, anh tính gặp mặt ảnh để chi vậy anh ?

Minh Tấn liếc nhanh về phía thầy Cai rồi chậm rãi đáp :

- À, tôi muốn gặp mặt với anh để phân trần cho anh rõ về việc hôn nhơn sắp tới đây để anh... thông cảm cho và khỏi còn thắc mắc gì nữa. Luôn tiện tôi cũng muốn nhờ anh nhắn tin giùm cho ông chú tôi còn ở trông hay rằng tôi sắp lập gia đình.

Thầy Cai bèn chen vô :

- Cậu Minh Tấn à, việc này qua nói không được là không được. Qua đã hạ lệnh cho tụi nó ở dưới đồn rằng không một ai được phép tiếp xúc hay là la cà đến chỗ giam thẳng Ba Nhơn hết. Chắc cậu dư biết vì sao qua cấm ngặt như vậy chứ ?

Không đợi cho Minh Tấn trả lời, thầy Cai nói tiếp:

-... Vì hạnh phúc sau này của cậu và con Ngọc Sương mà cũng vì danh giá của gia đình qua nữa.

Minh Tấn rần thuyết phục Thầy Cai :

- Dạ thưa bác, tôi cũng định bụng gặp mặt anh để nói thiệt hơn cho anh nghe về mấy vấn đề bác vừa nói đó...

Thầy Cai mỉm cười gạt ngang :

- Thôi mà cậu ! Việc gì khác thì qua tin cậu hết mình, nhưng riêng về việc này... không được cậu à ! Cậu tốt bụng quá, qua đã biết một lần rồi mà ! Qua là một người cẩn thận, bởi vậy từ đây cho tới ngày đám cưới qua không muốn có việc gì sơ sẩy hết. Bây giờ thử thời ông quan Năm chỉ huy khu vực

này đem xe tăng thiết giáp đến lãnh thẳng Ba Nhon, qua cũng hồng cho luôn nữa chớ đừng nói gì ai !

Rồi như không muốn để cho Minh Tân kỳ kèo gì thêm nữa, thầy Cai thân mật bước tới vỗ vai anh ta và bảo :

- Thôi cậu ở đây nói chuyện với con Ngọc Sương, qua phải chạy vô nhà bàn tính cho xong với bác gái về vụ đám cưới vì đã cận ngày rồi.

- Dạ tôi cũng phải trở vô thành liền bây giờ bác à!

- À quên nữa há ! Ngọc Sương, con chạy ra mở cửa rào cho cậu Minh Tấn về nghen con.

Ngọc Sương nhanh nhẩu đáp :

- Dạ ba cứ để cho con !

Đoạn cô tất tả bước đi lên trước và đợi cho thầy Cai đi khuất vào trong nhà, cô liền khêu Minh Tấn hỏi nhỏ :

- Anh tính gặp Ba Nhon chi vậy anh ?

Minh Tấn thở dài :

- Tôi định gặp mặt anh để cho anh rõ đầu đuôi câu chuyện đám cưới của mình để một khi anh về tới trông anh sẽ liệu cách nhắn tin ra cho cô... nhưng bác trai nhứt quyết không cho thì biết làm cách nào bây giờ !

- Sao hồi nãy anh không cho tôi rõ qua trước ?

Minh Tấn gượng cười :

- Tôi muốn... lo một mình, với lại vấn đề này tế nhị quá, tự tôi cho cô biết thì không tiện. Nhưng không biết tại sao bác trai có vẻ gắt gao quá như vậy ?

Ngọc Sương lơ đãng với tay ngắt một lá cây dạ lý hương mọc gie ra lối đi rồi rầu rầu đáp :

- Có gì lạ đâu anh ! Ba tôi ổng muốn cho giữa tôi và anh Ba Nhon có sự hiểu lầm với nhau...

Đoạn Ngọc Sương kể sơ qua cho Minh Tấn rõ mọi việc đã xảy ra trong vườn xoài, từ lúc Ba Nhon nghi oan là cô đã báo cho thầy Cai biết để gài bẫy anh ta, cho đến khi Ba Nhon bị hai tên lính bạt-ti-dăng chặn bắt trong vườn và thầy Cai đã cho dẫn tuốt về đồn để khỏi gặp mặt được cô....

Ngọc Sương ngán ngẩm kết luận :

- Đó anh coi, khó lắm chứ phải dễ dàng gì đâu ! Và cũng vì chỗ ấy mà tôi chưa dám quyết định gì hết về việc trốn vô trốn sau ngày đám cưới.

Minh Tấn chép miệng thở dài :

- Hèn chi lúc này, cô có vẻ lúng túng khi tôi bàn đến việc... kết thúc cái màn hôn nhân giữa tôi và cô!

Ngọc Sương ngượng ngịu cúi đầu :

- Thì anh nghĩ coi... cái chuyện đó có tốt đẹp gì đâu đối với cuộc đời của một người con gái, nhất là đứng trước anh tôi càng... ngại nói nữa ! Nhưng bây giờ anh đã rõ hết...

- Cảm ơn cô đã có lòng tin cậy ở tôi, nhưng bây giờ dầu tôi có rõ đi nữa thì cũng... đành chịu bó tay như

cô vậy ! Cái điều này, tôi coi mọi mình phải đóng vở kịch... chồng vợ thêm một thời gian lâu ớn nữa đa cô !

Ngọc Sương khẽ nhún vai :

- Thế mới biết ba tôi ông tính đầu đó sát rạt hết khiến tôi với anh khó cự quây, day trở gì được !

Nhận thấy Ngọc Sương có vẻ chán nản, Minh Tấn tươi cười tìm lời an ủi :

- Mình cũng chẳng nên trách bác trai, cha mẹ thì phải lo cho tương lai của con và cũng nên thành thật mà nhận rằng ít có bậc cha mẹ nào dám cho con cái mình... mạo hiểm đến mức ấy được... Riêng phần tôi, tôi sẽ rán sao cho khoảng thời gian tôi với cô... chung sống với nhau sự thật là mình phải ăn ở với nhau đó cô... khoảng thời gian ấy được trôi chảy một cách xuôi chèo thuận mái để khỏi xảy ra một chuyện gì khiến cô phải khó chịu hay bức mình hết.

- Anh khỏi phải nói, tôi cũng tin anh rồi. Nhờ anh mà bây giờ tôi thấy nhẹ nhõm trong mình một phần lớn chớ hông thôi (đến đây Ngọc Sương cười lớn lên)... gần kề đến ngày đám cưới... tôi ngán quá xá.

Rồi cô chợt kêu lên :

- Cha, còn cái việc anh lại đây ở rể nữa ! Có ba má tôi kèm một bên hoài thì làm sao mình có giờ giấc nghỉ... xả hơi được ! Lúc nào cũng... chồng chồng vợ vợ khít đeo hoài à ?

Minh Tấn khẽ gật đầu :

- Tôi cũng có ý lo cái vụ đó quá ! Được rồi, thế nào tôi cũng bàn lại với bác trai xin bác cho tôi ở riêng. Tự hôm nay tôi có dự hởi để mượn một căn phố kha khá ở miệt đường hàng xoài hay đường hàng bã đậu gì cũng được. Nếu mình ra riêng được thì khỏi sợ ai dòm ngó và sau này có... có tính gì nữa cũng dễ...

- Anh rán nói với ba tôi coi nghen anh ! Phần tôi, nếu tôi có ý kiến gì vô là ông sanh nghi liền.

Minh Tấn mỉm cười bước ra đường :

- Sau này nội vụ đổ bể ra, chắc tôi phải trốn khỏi xứ này chớ còn nấn ná ở đây bác trai dám... nhai xương tôi lắm !

- Tôi biết tôi để họa cho anh mang... Nhưng ở thời hể làm phước thi được phước, thế nào sau này anh cũng sẽ gặp một cô vừa xinh đẹp, vừa nét na hơn tôi nhiều. Anh rất xứng đáng được như thế !

Minh Tấn nhún vai :

- Rất có thể tôi sẽ gặp một cô như vậy nhưng tôi có thể biết trước và biết chắc rằng dầu sau này có thế nào đi nữa, tôi cũng... khó quên được cô.

Thú nhận bấy nhiêu đó, Minh Tấn vội vã gật đầu cho Ngọc Sương rồi quày quả đi thẳng như để che giấu sự bối rối của mình.

Ngọc Sương thở dài nhìn theo bóng dáng người thanh niên hơi khác thường đó...

Đám cưới của cặp Ngọc Sương - Minh Tấn được cử hành êm xuôi đúng theo ý định thầy Cai. Đó là một đám cưới thuộc loại « trong vòng thân mật » cốt sao cho có « lễ » vậy thôi chứ không có gì rình rang cả.

Bên đàn ông thì chẳng có ai ngoài chú rể và một vài người bạn, bên đàn gái chỉ gồm một số bà con thân thuộc có nhà cửa ở ngoài chợ, còn số họ hàng ở trong miệt vườn thì không làm sao ra dự được vì đường xa cách trở trong lúc giặc già đang lan tràn...

Khách khứa ít, nên cả Ngọc Sương lẫn Minh Tấn thấy « dễ chịu » một phần nào, và hai người đã giữ vai trò của họ một cách vẹn toàn. Mỗi người đều phải rón giấu những nỗi lo âu cùng những cảm nghĩ riêng của mình.

Tuy thế, đôi lúc Minh Tấn không khỏi mỉm cười chua chát khi phải nghe một người khách nức nở khen cô dâu và chú rể thật quả xứng đôi, còn Ngọc Sương thì lại nôn nao chờ cho xong đám cưới để hỏi thăm thầy Cai về số phận của Ba Nhơn.

Bởi vậy khi người khách cuối cùng rời khỏi nhà, Ngọc Sương quay qua nhắc khéo cha liền :

– Dạ thưa ba... đám cưới xong rồi đó ba !

Thầy Cai làm ra vẻ không hiểu :

– Ừ thì xong rồi... Như vậy từ nay con phải rón ăn sao cho thuận thảo với cậu Minh Tấn... tức là chồng của con đó. Dẫu sao đi nữa, con phải nhìn nhận là một người như vậy cũng... hiếm có lắm đa con!

Ngọc Sương có vẻ bức dọc :

– Dạ cái đó con biết rồi mà ba !

Bà Cai đứng gần một bên vội tìm cách giảng hòa :

– Con gái mình phải như người khác hay sao mà ông phải căn dặn như vậy không biết !... Mà bây giờ thằng Hai nó là con rể của mình rồi, sao ông cứ kêu thằng là cậu này cậu nọ hoài vậy !

Thầy Cai ngượng ngịu vuốt chót râu cá chốt :

– Tại tôi quen miệng rồi bà à, Ngọc Sương nóng nảy hỏi chen vô :

– Dạ đám cưới xong rồi, ba tính sao đây ba ?

Chợt thấy Minh Tấn đi trờ tới, thầy Cai liền đáp :

- Thì để ba kêu... thằng Hai về ở đây luôn chớ sao ! (đoạn ông ta day qua hỏi Minh Tấn) Sao... con chưa đem đồ đạc quần áo lại đây vậy ? Ba đã cho dọn sẵn căn buồng bên cánh trái nhà để riêng cho hai đứa bây ở đó !

Minh Tấn chưa kịp lên tiếng trả lời thì Ngọc Sương lại vùng vằng hỏi thẳng thầy Cai luôn :

- Thừa ba, ba đã... thả người ta đi về trồng chưa? Đám cưới đã xong đâu đó, sao con không nghe ba đá động gì tới vụ ấy hết vậy hả ba ?

Thầy Cai nhăn mặt :

- Cái đó thuộc về phần của ba, con để ba tính sao xong thì thôi...

Ngọc Sương cau mày :

- Trời ơi, ba còn tính gì nữa ? Bộ ba định... bắt ép con làm một việc đã rồi, kể đó ba... em luôn sao ? Nếu quả đúng như vậy, con... tự tử con chết cho ba coi !

Bà Cai vội la rầy con gái :

- Chuyện đâu còn có đó, con không được la rùm lên như vậy ghen Ngọc Sương (rồi day qua chồng, bà Cai xằng giọng cự nự). Đó, ông có giỏi ông trả lời với nó sao cho em tôi coi nè !

Minh Tấn đứng xó rớ một bên thấy vậy bèn áp úng lên tiếng can gián Ngọc Sương :

- Thôi... em à... Việc đó để thủng thẳng rồi... ba tính. Ba đã hứa chắc như vậy rồi mà...

Ngọc Sương lườm anh ta :

- Hừ, để thủng thẳng ! Vậy chớ ba hối thúc tôi với anh làm đám cưới như thể chạy tang thì được hén ! Ai muốn ra sao thì ra, chớ nếu việc này không giải quyết xong nội nhật ngày hôm nay thì... khỏi có ai cản tôi được điều gì hết !

Thầy Cai bực mình quát to :

- Thì tao nói để tao thả nó ! Thiệt thằng đó còn hơn là ông nội tao nên mày mới lo cho nó như vậy !

Bà Cai nói chen vô :

- Ông thả phứt nó cho em chuyện hồng được sao hả ông ? Đám cưới đã xong rồi ông còn giữ riết nó lại để té heo té trâu gì được hay sao !

Thầy Cai gạt ngang :

- Bà khỏi phải nói xía và một lời nào nữa ráo trội! Tôi giữ thẳng mắc toi đó lại để tế mờ tế tổ gì tôi à ?

Ngọc Sương sa sầm mặt xuống :

- Cái điệu này, con phải thấy tận mắt anh Ba Nhơn đi ra khỏi đồn của ba con mới tin, chứ ba nói thả thả để rớt cuộc rồi ba giấu nhem luôn thì con biết đâu là đâu ! Hay là ba làm bộ thả rồi sai người đi chặn bắt lại ở dọc đường, con cũng không chịu nữa!

Thầy Cai dậm chân :

- Như vậy mầy là... cái gì của tao chớ đâu phải là con ! Tao như vậy mà đi nói gạt mầy sao chớ ? (quay qua Minh Tấn thầy lên giọng phân bua). Đó Hai, con coi ba nói như vậy có phải hông ? Thôi con dắt nó vô trong đi chớ để nó đứng lảng cháng ở đây ba nổi nóng bắt tử thi kỳ lắm !

Minh Tấn thở dài bước lại định bảo nhỏ «vợ» đi vào trong buồng cho êm chuyện, nhưng Ngọc Sương vùng vằng đứng nhích ra và nói giọng một :

- Tôi không đi đâu hết !

Thầy Cai hùng hổ xông lại :

- Bây giờ mầy tính nằm vạ hay sao hả ?

Bà Cai vội lôi con đi :

- Má lạy con, Ngọc Sương ơi ! Ổng nói thả thẳng kia là ổng thả chớ bộ nuốt lời được sao ! Con chịu khó tránh vô nhà sau với chồng con đi, chớ để hông

thôi ổng nổi nóng la ó um sùm lên rồi chòm xóm họ bu lại thì má đây chỉ còn nước mang mặt mo mà nhìn người ta !

Minh Tấn cũng khuyên can Ngọc Sương :

- Thôi em à, chắc ba còn phải lo làm giấy tờ đảng hoàng cho anh Ba Nhơn trong đôi ba ngày nữa để ảnh đi đường về trông cho dễ...

Ngọc Sương cười lạt :

- Hứ, nếu làm giấy tờ thì cả tuần nay ba đã lo xong hết rồi ! Cái điệu này ba tính nói gạt tôi và anh cũng... hùa vào luôn nữa !

Minh Tấn thở dài nhìn sang thầy Cai :

- Em nói như vậy không nên... Cái gì em cũng nghi hết thì làm sao nói cho em tin được ?

Thầy Cai tiếp lời chàng rể :

- Được rồi Hai ! Con để nó đó cho ba ! (đoạn thầy nghiêm giọng hỏi Ngọc Sương luôn). Có phải con nghi rằng ba nuốt lời hứa, gả con cho chồng con bây giờ rồi yểm luôn cái chuyện thả thẳng kia ra phải không ?

Ngọc Sương ấp úng đáp :

- Không phải con sợ ba... nuốt lời... Con thấy đám cưới xong rồi hết nên con... nhắc ba vậy thôi.

Thầy Cai cười gằn :

- Con nhắc cái điệu nói từ trên đầu trên cổ ba nói xuống đó có phải hông ?

Ngọc Sương tìm cách chống chế :

- Dạ con đâu dám... Tại ba... hẹn lần hẹn hồi...

- Ba hẹn sao thì thầy kệ ba, miễn thẳng kia... mạnh giỏi bình an ở trông rồi con cũng không chịu nữa hay sao ?

Ngọc Sương nôn nả hỏi lại :

- Vậy ba tính tới chừng nào mới thả người ta ? Ba biểu điều gì con cũng nghe theo hết...

Thầy Cai tiếp lời con :

- Bây giờ tới phiên con, « biểu » ba cái gì ba cũng phải nhắm mắt tuân theo hết ráo trọi phải không ?

Ngọc Sương nhăn :

- Ba cứ nói vậy hoài, con biết trả lời sao bây giờ ! Con xin thưa với ba là con chỉ nhắc ba vậy thôi... Ba làm ơn thả người ta ra cho mau mau để con... yên tâm về ở với anh Minh Tấn... Tội nghiệp ảnh, ảnh cũng lo cho con ghê lắm !

Thầy Cai chưa xót nhìn Minh Tấn :

- Nè Hai, chắc con... phiên nhà này lắm phải không?

Minh Tấn mỉm cười hỏi lại :

- Dạ có điều chi phiên đâu ba ?

Thầy Cai xoè bàn tay phác một cử chỉ băng quơ :

- Thì phiên về... những chuyện lằng nhằng tự nãy giờ đó ! Bộ con không có nghe hay sao ?

Minh Tấn lại mỉm cười :

- Dạ con đã được biết trước hết mọi sự... và xin ba với má đừng lưu tâm làm chi tới mấy chuyện ... vặt vãnh đó.

Trong lúc thầy Cai lặng thinh, trù mẩn nhìn con rể thì bà Cai thấy cần phải lên tiếng răn đe con gái :

- Ngọc Sương con thấy không? Má đứng cửa giữa không binh ai không bỏ ai, nhưng thằng Hai nó... tốt như vậy con cũng nên biết điều với thằng một chút, bề gì thì bề, người ta cũng là chồng của con... Con cứ làm quá như vậy coi sao được !

Ngọc Sương xụ mặt lăm bầm :

- Ai biểu ba hồng chịu thả người ta liền !

Thầy Cai nghe lọt qua câu ấy dùng dùng nổi giận. Thầy lại quắc mắt hỏi Ngọc Sương :

- Tao đã nói việc đó êm hết rồi, sao mấy cứ cần nhằn cử nhử hoài vậy cà ?

Ngọc Sương lăm lét nhìn cha, mím môi như là cố thâu hết can đảm rồi nói luôn một hơi :

- Ba nói êm thì con cũng hay vậy nhưng chừng nào ba thả người ta thiệt, cho con thấy tận mắt mới tin. Từ trước tới sau con có rắc rối gì đâu...

Thầy Cai hỏi gần trở lại :

- Bây giờ mày muốn tao thả nó liền phải không ?

Ngọc Sương đưa mắt nhìn cha, dò xét :

– Dạ nếu được như vậy...

Thầy Cai ngắt ngang lời Ngọc Sương :

- Mày vững bụng đi ! Hiện bây giờ thằng Ba Nhon nó ăn no ngủ yên, mập cùi cùi ở trong miệt Cầu Nhiễm, Phong Điền chứ không có sút mẻ gì đâu mà sợ !

Ngọc Sương hấp tấp hỏi :

- Thiệt không ba ? Bộ ba thả ảnh rồi hả ?

Thầy Cai trả lời gọn bần và tỉnh khô :

- Tao có bắt được nó hồi nào đâu mà thả !

Ngọc Sương lắp bắp hỏi lại :

– Ba nói sao ? Ba không bắt được ảnh !

Thầy Cai gượng cười đáp :

- Thì... hôm đó nó chạy vuột đi mất tiêu, hai thằng lính đi theo ba nghe tiếng súng nổ chạy lại thì đã muộn...

Cả Minh Tấn lẫn bà Cai chừng hửng nhìn sững thầy Cai làm cho thầy ngượng nghịu ngó lơ sang chỗ khác, trong lúc Ngọc Sương ứa nước mắt giậm chân kêu trời :

- Sao hôm ấy ba không nói thiệt cho con biết ! Hèn chi ba hổng chịu cho ai gặp mặt người ta hết mà !

Bà Cai thở dài sườn sượt rồi cất giọng thách chồng :

- Nè ông, tôi hỏi ông bày chi lắm chuyện rắc rối vậy hả ông ?

Thầy Cai đáp lời vợ nhưng lại nhìn sang Minh Tấn như để phân trần luôn :

- Thì bà nghĩ coi nếu tôi không làm như vậy thì làm sao êm đẹp mọi chuyện được ! Với lại, dầu tôi đây có đặt điều cho là bắt được thằng kia đi nữa thì cũng chẳng chết chóc ai, và nói cho cùng mà nghe... thằng kia không bị bắt, con Ngọc Sương nó càng mừng, càng khoẻ nữa có sao đâu mà bà lại trách tôi nữa !

Thấy bà Cai chán nản ngồi phịch xuống ghế, còn Ngọc Sương chằm dằm mặt mày, không ai nói gì hết, thầy Cai liền hỏi luôn Minh Tấn :

- Nè Hai, theo ý con, con thấy ba làm như vậy có cái gì là sai lời thất hứa với con Ngọc Sương không ? Con là người đứng ở ngoài con nên thẳng thắn trả lời cho ba biết.

Minh Tấn liếc nhanh về phía Ngọc Sương gượng gạo :

- Nói đúng ra thì ba làm như vậy cũng... không có gì là thất hứa hết, nhưng... bất ngờ quá !

Thầy Cai nhún vai :

- Nếu không « bất ngờ » thì làm sao mà êm xuôi hết đó Hai ! (rồi thầy dịu giọng bảo Minh Tấn luôn) Thôi, mọi việc đã minh bạch hết, con dắt vợ con vào trong để thay đổi quần áo và nghỉ ngơi đi.

Minh Tấn rụt rè ngoắc Ngọc Sương :

- Ba đã nói vậy... mình cũng nên đi vô trong đi... em !

Ngọc Sương cau mày :

- Tôi nói tôi không đi đâu hết ! Mà anh cũng không được kêu tôi bằng em này em nọ nữa nghen.

Minh Tấn quýnh quá chưa kịp trả lời thì thầy Cai đã vọt miệng hỏi con gái :

- Sao bây giờ con tính ăn nói ngược ngạo gì nữa đó hả ?

Ngọc Sương vùng vằng cởi phăng chiếc áo cưới bằng gấm Thượng Hải ra liệng lên thành ghế trường kỷ :

- Bây giờ kể như không có đám cưới đám hỏi gì hết á ?

Thầy Cai trợn mắt :

- Con không giỡn đó chứ ?

Ngọc Sương cúi gầm mặt xuống :

- Dạ sự thật nó như vậy... Ba không bắt được anh kia thì đám cưới này kể như không có...

Minh Tấn vội chen vô :

- Thôi em ơi, chuyện đó... để tính sau cũng được. Bây giờ mọi việc đã lỡ hết rồi...

Thầy Cai xằng giọng hỏi con gái :

- Bây giờ con tính hủy bỏ cuộc hôn nhân này phải không ?

Ngọc Sương đáp một cách lơ lửng :

- Theo con nghĩ : nếu không có cái kia thì cũng không có cái này ..

- Được rồi. Con cứ nói đại là con muốn hủy bỏ cuộc hôn nhân này có phải gọn hơn không ? Ba rất sẵn lòng chiều theo ý muốn của con nhưng con làm ơn cho ba biết... bằng cách nào ?

Bà Cai chắc lưỡi nói chen vô :

- Ông hỏi như vậy làm sao nó trả lời được !

Thầy Cai lườm vợ :

- Bà để cho nó nói. Nó muốn như vậy mà !

Ngọc Sương ấp úng lên tiếng:

- Tùy ba, muốn tính sao đó thì tính miễn con không còn... dính dấp gì tới (Ngọc Sương liếc chừng Minh Tấn)... đám cưới này nữa thì thôi.

Minh Tấn nhăn nhó kêu lên :

- Cha, cái đó... khó đa « cô » ! Tôi lúc nào cũng sẵn sàng... rút lui điều này chắc cô dư rõ...

- Thầy Cai bực mình la rầy luôn chàng rể :

- Thăng Hai, sao con kỳ quá hổng biết ! Chưa chi con đã chịu lép vế và nói xuôi cò như vậy sao được, nhất là trong việc này con không có một lỗi nào hết! Con cứ để ba hỏi nó, nó phải trả lời cho ra, ba mới nghe !

Đoạn day qua Ngọc Sương, thầy Cai rán giữ giọng bình tĩnh đề hỏi luôn :

- Bây giờ con tính sao đây nè ? Muốn hủy bỏ đám cưới này thì phải có cơ chính đáng, hay ít ra cũng có một nguyên do gì... tạm tạm nghe được. Chẳng lẽ bây giờ ba với má con ra nói với cô bác trong họ trong hàng là tại ba không bắt được thằng Ba Nhon nên con bãi bỏ cuộc hôn nhân giữa con và thằng Hai hay sao ? Từ trước tới giờ ba chỉ nghe người ta hỏi hôn vì chàng rể hay cô dâu bị đui què mẻ sứt mà một bên đảng trai hoặc đảng gái không hay biết trước, hay là chàng rể đã có vợ con giấu giếm đâu đó, hoặc cô dâu đã thất thân hay lỡ mang bầu đôi ba tháng... Tuyệt nhiên ba chưa nghe có trường hợp nào giống na ná như trường hợp của con hiện nay. Như vậy con biểu ba tính thì ba tính sao cho xuôi được ?

Nghe chồng giải bày mọi lẽ một hơi như vậy, bà Cai thấm ý. Bà thở ra rồi tìm cách nói và để khuyên nhủ con gái :

- Ngọc Sương, thiệt ra má cũng... chịu thua trong vụ này. Theo ý má, dầu cho lý lẽ của con có cứng cỏi đến mức nào đi nữa, con cũng chẳng nên làm tùm lum lên...

Ngọc Sương vẫn còn chầm dần, nhưng giọng nói đã có phần dịu xuống :

- Vậy chớ má biểu con làm sao bây giờ ?

- Thì con cứ tạm... ở chung với thằng Hai. Má thấy nó cũng là người biết điều lắm, chắc con khỏi lo ngại gì hết.

– Vậy thì anh Minh Tấn vào trong thành ở như cũ, còn con ở ngoài này thấy kệ con...

Thầy Cai cười lạt :

– Như vậy rồi ba với má con vác cái mặt mốc ra cho cô bác họ nhìn hả ? Và rồi đây, thằng Hai nó còn coi ba với má ra cái gì nữa ? (rồi nghiêm giọng lại, thầy tiếp lời) Bây giờ trừ phi ra còn có cách gì hay khác thì không kể, chớ ba nhất định bắt con phải ở chung với thằng Hai...

- Ba làm bức quá con dám...

Thầy Cai vót lời Ngọc Sương luôn :

– Con dám tự vận là cùng chớ gì ?

Thấy Ngọc Sương nín thinh, thầy Cai day qua bảo Minh Tấn :

- Nè Hai, ba giao Ngọc Sương cho con đó ! Bây giờ nó là vợ của con thì con rán lo gìn giữ và dạy dỗ nó, chớ phần của ba với má con đến đây là xong hết rồi đa ghen ! Ba không còn biết cái gì nữa hết !

Minh Tấn nhìn lại Ngọc Sương như để hỏi ý. Cô ta khẽ nhún vai rồi chẳng nói chẳng rằng lững thững đi thẳng vô nhà trong.

Minh Tấn ngượng ngịu đứng trơ ra đó...

Thấy vậy, bà Cai cũng đâm ra thương hại « chàng rể » tuy trước đây bà không mấy tán thành cuộc hôn nhân chớp nhoáng này. Bà bèn lên tiếng bảo Minh Tấn :

- Thôi con cũng nên vào trong với nó đi. Hồi nào tới giờ, con Ngọc Sương hay có tật... vùng vằng như vậy, nhưng nói nào ngay, nếu biết cách dùng lời ngon tiếng ngọt với nó thì nó cũng biết nghe lắm chứ không phải nó cứng đầu cứng cổ gì đâu. Con nên chịu khó một chút, bề gì thì nó với con cũng phải ăn đời ở kiếp với nhau, chứ bây giờ... phá ngang sao được !

Thầy cai gật gù như ưng ý những lời của vợ và cũng nói vừa vô :

- Phải đa Hai. Con đã rán thì rán cho trót. Bề ngoài coi vậy, chứ ba thấy con Ngọc Sương nó cũng nể trọng con lắm... Phải ai khác vô đây thế nào nó cũng nói vãi lên đầu người ta rồi !

Minh Tấn gượng cười đáp :

- Xin ba má cứ yên tâm. Cố nhiên là con phải rán đến nước cùng, chừng nào thiệt thua cuộc rồi sẽ hay...

Thầy Cai hăng hái nói :

- Ai thì ba không dám nói, chứ thằng Hai này thì ba nhứt định phải ăn chắc...

... Rồi như sợ mình nói quá trớn thầy Cai vội thấp giọng dặn dò luôn thêm :

- Tuy vậy con cũng nên... mềm mỏng với nó một chút, tánh nó kỳ cục lắm con à !

Minh Tấn gượng mỉm cười rồi rụt rè nói :

- Dạ, điều ấy con... dư biết, bởi vậy con tính xin với ba má cho tụi con ra ở riêng...

Thầy Cai rất đổi ngạc nhiên :

- Ý trời, cơ sự này mà thằng Hai mày còn tính ra ở riêng nữa sao ? Con không thấy sờ sờ trước mắt, có ba với má tại đây mà con Ngọc Sương nó còn làm eo làm sách đủ điều, huống hồ gì con đòi ra riêng thì với cái tánh nết của nó như vậy, con chịu đòi gì thấu hả Hai ?

Bà Cai cũng góp lời vô :

- Ông nói phải đa Hai ! Ở đây bề gì cũng còn có ba với má răn dè nó chừng chừng nên... đỡ lắm, chớ nếu thả bung ra cho nó với con ở riêng, má sợ nó... lừng lên rồi con ngăn cản hổng nổi đâu !

Thấy Minh Tấn mỉm cười bình tĩnh đứng nghe như không có vẻ gì «thối chí» cả, thầy Cai tưởng cần phải thanh minh) luôn cho chàng rể rở:

- Đúng như vậy đó Hai ! Tiện đây ba cũng nói thêm : Không phải ba với má con muốn giữ riết con lại để làm gì, nhưng trước đây ba với má con thấy con cũng đơn chiếc mà nhà này lại có một mình con Ngọc Sương. nên muốn cho con ở gởi rể cho nó vừa gần gũi vừa thuận tiện cơm nước ăn ở đôi bề... Rồi mới đây lại xảy ra cái vụ con Ngọc Sương... sanh chứng như con đã thấy đó, ba với má con lại càng muốn cho con ở lại luôn nữa để có bề gì thì ba với má con can thiệp vô liền... Đó con coi, quả tình vì quý mến

con nên ba với má mới tính bắt con ở rể chớ bộ muốn giữ con lại đây để biểu con giã gạo, bửa củi, xách nước, chèo ghe gì hay sao mà con ngại!

Đợi cho thầy Cai dứt lời, Minh Tấn tươi cười đáp:

- Dạ thưa ba má, con dư rõ tấm lòng tốt của ba má đối với con và cũng vì chỗ đó mà con mới dám... liều mạng đeo đuôi em Hai ở nhà cho đến giờ phút này... Sau khi đám cưới xong xuôi, con tưởng là tạm êm ai dè lại bị mừng hụt...

Thầy Cai mỉm cười nói đùa :

- Kể ra thằng Hai mày cũng gan dữ đa ! Thôi ba hiểu rồi, con đây như người... đánh bài thua gần cháy túi nên phen này còn bao nhiêu của cải quyết dốc ra hết để ăn, thua đủ một keo chót... Có phải vậy không Hai ?

Minh Tấn thích chí cười xòa :

- Dạ... cũng gần đúng như vậy.

Thầy Cai tò mò hỏi :

- Bằng cách nào đó Hai ?

Minh Tấn hơi lúng túng :

- Dạ hiện giờ con cũng chưa rõ... Một khi về ở chung với nhau rồi con mới... tùy lúc, tùy cách để khuyên lơn em Hai lần lần... Con tin rằng dù không thành công hẳn nhưng chắc chắn cũng cứu gỡ được tình trạng... rất kẹt hiện tại.

Thầy Cai mân mê bộ râu cá chốt :

- Nhưng sao ba thấy không có cửa nào con...
thắng hết. Và còn một cái khổ này nữa : con muốn
ra ở ngoài riêng nếu có lợi ba với má con đây cũng
đồng ý, nhưng còn con Ngọc Sương ? Nếu nó khẳng
khăng một mực : không chịu đi đâu hết tính làm
sao đây ?

Minh Tấn cười đáp :

- Dạ, điều ấy con xin bảo lãnh.

Bà cai vội nói chen vô :

- Chuyện đó khó đa con. Con mới biết con Ngọc
Sương đây chớ má nuôi nó từ hồi nhỏ tới lớn, má còn
là gì cái tánh nết khác đời của nó.

Minh Tấn không có vẻ gì nao núng :

- Dạ con biết con có thể nói cho em Hai nghe.

Bà Cai mỉm cười hoài nghi nhìn lại con rể :

- Nếu con rước nó đi được má đây càng mừng, chớ
để suốt ngày vô ra thấy cái mặt nó chằm dằm hoài
má cũng ăn cơm hết ngon. Nhưng má còn một nỗi lo,
khi ra riêng : con hiền lành quá nó dám... nuốt trứng
chờ chẳng phải chơi đâu.

Thầy Cai cũng lên tiếng khuyên bảo chàng rể :

-Thôi con vô trông lựa lời nói với vợ con trước đi.
Nếu sau này có trắc trở chuyện gì con nhớ chạy vô
đây cho ba má hay liền chớ đừng có giấu nhem đi...
hổng nên ghen Hai.

Minh Tấn vui vẻ đáp :

- Dạ con đã mượn nhà ở gần đây, và nếu chúng con có ra ở riêng thì ngày nào mà chẳng chạy đi chạy lại để thăm ba má.

Thầy Cai nhún vai :

- Thăm hay không gì ba cũng chẳng đòi hỏi. Nếu hai đứa bây... êm luôn ở đẳng không còn nhớ gì đến hai tấm thân già này nữa (thầy hất hàm chỉ về phía vợ) thì ba càng... mừng nữa !

Minh Tấn cười trừ rồi xin phép cha mẹ đi vào nhà trong :

Minh Tấn rón rén đến cửa buồng gõ nhẹ :

- Cô Hai có trống không cô Hai ?

Anh ta nghe có tiếng người cựa mình trên giường nhưng rồi trong buồng lại lặng như tờ, Minh Tấn gọi lần nữa :

- Cô Hai cho tôi vô nói chuyện riêng này một chút cô ơi !

Có tiếng trả lời trống không :

- Cửa mở sẵn đó, ai muốn vô thì vô.

Minh Tấn đẩy hé cánh cửa lách mình vào, làm bộ tự nhiên hỏi :

- Bộ cô mệt trong mình hay sao lại nằm dài ra đó? Cha, đám cưới chộn rộn có một chút mà tôi đây cũng thấy đuối... Có thấy khỏe khỏe lại chưa cô Hai ?

110 | Lê Xuyên

Ngọc Sương uể oải ngồi dậy, vội lấy chiếc gối tai bèo đặt tựa vào thanh giường để rồi dựa lưng lên trên ấy. Xong xuôi đầu đó, cô mới ngẩng mặt lên hỏi lại Minh Tấn :

- Anh kiểm tôi có chuyện chi đó nữa ? Chớ chẳng lẽ anh vô đây để hỏi thăm tôi... mạnh khoẻ như thế nào hay sao ?

Minh Tấn chỉ vào chiếc ghế đầu đặt gần đầu giường và hỏi :

- Tôi ngồi đây... được chớ cô Hai ?

Ngọc Sương cười khan :

- Chú rể vô buồng tân hôn để xin cô dâu cho phép ngồi lên trên một chiếc ghế cây cứng ngắt thì... kể ra cũng hiếm có lắm ! Và kỳ đời hơn nữa là chú rể lại gọi cô dâu bằng cô một cách nghiêm trang như là khi các cậu trai mới tập o mèò vậy !

Minh Tấn lắc đầu thở dài :

- Non nước này mà... cô còn giòn được nữa chứ ! Tôi lo rầu hẻo ruột héo gan đây... Hồi nãy cô không cho tôi kêu cô bằng em như « thường tình thiên hạ » thì tôi phải nghe theo chứ biết sao !

Ngọc Sương dụ giọng lại :

- Tôi bực mình quá nên nói càn như vậy anh cũng đừng chấp nhứt. Anh nghĩ coi ba tôi như vậy mà tôi không tức sao được ?

Minh Tấn kéo ghế ngồi xuống :

– Đã đành như thế rồi, nhưng điều quan trọng nhất trong vụ này không phải là việc cưới hỏi giữa tôi và cô mà chính là việc cứu cho anh Ba Nhơn thoát nạn...

Ngọc Sương cãi liền :

- Nhưng ba tôi có bắt được ảnh hồi nào đâu ?

– Đó. Không bắt được ảnh mình càng nên mừng hơn nữa! Như vậy là... quá điều mình mong ước rồi nhà cô. Cô nhận như thế không ?

Ngọc Sương ngập ngừng :

– Thì... đúng như vậy rồi.

Minh Tấn hăng hái nói :

- Ở nếu đúng thì... cô chẳng nên làm lung tung lên chi để hai... bác phiền muộn vô ích, nhứt là đối với bác trai. Ở ngoài ai ai cũng thấy tôi với cô làm lễ cưới nhau đằng hoàng, và đám cưới còn nóng hôi hổi đây còn chưa giáp được một ngày nào mà khi không mình bãi bỏ ngang xương như cô muốn sao được ? Không phải tôi đòi hỏi gì thêm, nhưng như tôi với cô đã bàn tính với từ trước, việc... « vợ chồng » này cũng chỉ là tạm bợ, cũng chỉ là một cái kế che mắt người đời... Mình đã lỡ theo thì đành phải theo cho trót nhứt là mình... hay nói cho đúng ra là riêng phần cô còn một phần sau cần phải được giải quyết nữa mà !... Và theo tôi phần này cô có tính toán cho xong xuôi được thì cũng còn một nhiều đa cô Hai ! Vậy tốt hơn hết là mình nên... thả rê cho êm giai đoạn mở màn này để lo lần cho giai đoạn sắp tới.

112 | Lê Xuyên

Ngọc Sương ngồi lặng thinh nghe Minh Tấn giải bày mọi điều hơn thiệt. Mỗi một lúc sau, cô mới rầu rầu lên tiếng :

- Kể ra anh nói như vậy cũng chí lý lắm nhưng anh phải hiểu rằng tôi cũng ức ghê lắm.

Minh Tấn nói đầy đưa theo :

- Tôi đây chẳng ăn chung gì hết mà còn thiếu điều... chơi với như hột giò. Thật sự tôi cũng... phục bác trai ở nhà quá !

Ngọc Sương lườm anh ta :

- Thiệt anh... xứng đáng là rể cứng của ba tôi !

Để chữa thẹn, Minh Tấn vội tìm cách hỏi lảng ra :

- Bây giờ cô tính việc... ăn ở của tụi mình ra sao đây? Tôi vô kiểm cô cũng là để hỏi về vấn đề ấy.

Ngọc Sương cau mày :

- Tính gì nữa, mạnh ai ở nhà nấy !

Minh Tấn thở dài :

- Như vậy là hết chuyện rồi !

Ngọc Sương hối hận vì đã làm khổ loài một người « vô tội » như Minh Tấn, vội nói trở đi :

- Tôi giận nói vậy chứ mình cũng cứ... như thường để thủng thẳng rồi sẽ tính lần (rồi cô mỉm cười hỏi tiếp) :

- Anh ở đây luôn phải không ?

Minh Tấn vui vẻ trở lại :

- À, còn việc đó nữa. Hai bác có ý bắt tôi ở rể nhưng nay đã thuận cho tôi ra riêng rồi... nghĩa là có cả cô luôn trông nữa !

Ngọc Sương bắt phi cười :

- Bây giờ tôi không bằng lòng thì sao ?

Minh Tấn rụt rè đáp :

- Tôi chắc thế nào cô cũng bằng lòng... như mình đã có bàn tính với nhau từ trước đó cô !

Ngọc Sương bấu môi nhún vai :

- Cũng được. Như vậy, tôi ở một mình một cõi càng khoẻ vì khỏi bị ông già bà già kìm kẹp sát một bên.

- Đúng như vậy đó cô !

Ngọc Sương bỗng quay qua nhìn Minh Tấn dăm dăm một hồi rồi nhoẻn miệng cười :

- Nhưng anh cũng liệu cách xưng hô sao chứ... cho tiện chẳng lẽ trước mặt ba má tôi và người ngoài anh cứ « tôi » « cô » hoài.. nghe... kỳ lắm !

Minh Tấn mừng rỡ :

- Tại... cô cấm tôi chứ tôi cũng muốn xưng hô như vậy lắm chứ !

Rồi như để che giấu bớt sự hăng hái quá lộ liễu của mình, Minh Tấn vội nói luôn :

- Cốt là để cho ra vẻ... vợ chồng với nhau để người ngoài khỏi dị nghị và hai bác khỏi nghi ngờ vậy mà cô !

- Anh coi chừng anh kêu tôi bằng cô và ba má tôi bằng hai bác hoài rồi anh quen miệng luôn đa ghen !

Minh Tấn nhìn lại Ngọc Sương :

- Còn cô xưng hô một cách xa lắc xa lơ với tôi như vậy cô không sợ quen miệng hay sao ?

Ngọc Sương cười xòa, ngửa mặt ngó lên trần nhà...

Minh Tấn đứng dậy bước lại gần giường Ngọc Sương :

- Như vậy mọi việc kể như xong rồi hé cô ?

Ngọc Sương lim dim đôi mắt và không quay lại :

- Chỉ có mỗi một việc là kể như xong : tôi bằng lòng ra ở riêng với anh và chỉ có bấy nhiêu đó thôi !

Minh Tấn vội nói chừa :

- Ừ, chỉ có việc đó thôi. Bây giờ nên ngồi dậy chải gỡ tóc tai cho đàng hoàng rồi vui vẻ bước ra ngoài phụ với bác gái lo dọn dẹp các thứ chớ cô cứ nằm lì trong buồng hoài, nhứt là lại có tôi ở đây nữa kẻ ăn người ở trong nhà không biết họ... nghi oan chết.

Ngọc Sương ngồi thẳng dậy nhướn mắt hỏi :

- Nghi gì nữa chớ ?

- Thì nghi... cô dâu với chú rể... hấp tấp một chút...

Ngọc Sương cau có chận ngang :

– Bậy nà ! Bộ họ nói tôi... (cô ta bỏ lửng ở giữa câu để rồi mỉm cười « cự nự » Minh Tấn)... Cũng tại anh lò mò vô đây chớ bộ tôi kêu ngoắc niu kéo gì sao ?

Minh Tấn chúm chím nhìn lại Ngọc Sương, nhìn một cách... hơi lâu hơi kỹ một chút khiến cô ta đâm ra mắc cỡ ngang và vội chạy a lại tủ gương xả tóc ra, quơ lấy chiếc lược chải lia chải lịa.

Xong, cô kẹp tóc lại như lúc còn đi học. Minh Tấn đã lên tiếng nhắc nhở :

– Ý, không được đâu cô ! Bây giờ cô còn kẹp tóc theo cái kiểu nữ sinh đó... coi không tiện, cô chịu khó bới tóc lên như hồi nãy cho nó... hợp tình hợp cảnh...

Ngọc Sương vùng vằng xổ tóc ra :

– Cha, mới đây mà anh đã lớn lệnh bắt ép tôi từ cái tóc... tôi hông chịu đâu nghen !

Minh Tấn xuống giọng vỗ về :

- Tôi bắt ép cô tế mồ tế tổ gì tôi chớ ? Mà dầu tôi có cả gan đời như vậy nữa, cô cũng đâu có thêm làm theo ! Cô Hai ơi cô chịu khó nghe lời tôi đi... chẳng lẽ bây giờ cô... có chồng rồi mà còn kẹp tóc xề xệ như vậy người ngoài họ thấy họ xàm xì chết !

Ngọc Sương cau mày :

– Tôi kẹp tóc hay bỏ tóc xỏa cũng thấy kệ mờ tôi, mặc mớ gì ai mà họ xàm xì chớ ?

- Biết vậy rồi !... Nhưng mình đâu có cấm cản họ

được cô ? Để cô coi nếu cô kẹp tóc y như xưa thế nào cũng có người gièm bĩu « con gái có chồng gì mà bày đặt nhí nhảnh »... hay là gì đó nữa, rồi họ đồn tiếng tùm lum lên mình cũng khó chịu lắm chớ phải chớ sao cô Hai ?

...Theo tôi nghĩ, mình bây giờ cần rán giữ làm sao cho ít ai để ý để tứ dòm ngó tới mình là tốt hơn hết đó cô Hai à !

Ngọc Sương còn rán cãi thêm một câu nữa :

- Anh nói vậy chớ bộ ai cũng ăn no ở không để rình mò suốt ngày đêm việc riêng người khác à ?

Minh Tấn cười đáp :

- Cô nói vậy chớ ở cái xứ Tây đô này, có xảy ra cái chuyện chút xíu gì đâu trong kẽ trong hốc nào đó, họ cùng đều biết rồi đồn rùm lên khắp bầu trời thiên hạ. Đó như chuyện cô con gái của ông phán tòa bố, hai ba đám con nhà danh giá đến hỏi đều không chịu hết để rồi thả đi lấy Tây hay là chuyện của cô gi bỏ học không lên Sài-Gòn trực thai rồi nói đi học nữ công nữ hình gì đó... Chuyện gì họ cũng hay biết cặn kẽ hết ráo thế mới tài chớ cô !

Ngọc Sương khẽ gật đầu :

- Thiệt ngán cho thiên hạ quá ! Hồng biết sao họ ham phanh phui chuyện riêng của người khác chi vậy chớ ? (rồi cô lo lắng hỏi Minh Tấn luôn)... Nè anh, chẳng biết họ có... để ý đến... cái vụ đám cưới của mình không anh ? Cái điều này rồi năm ba ngày hay mười bữa nữa họ dám...

Minh Tấn vồn vã đỡ lời cô ta :

- Bởi vậy tôi mới khuyên cô nên giữ kỹ để tránh những cái gì có vẻ bất thường hay lạ đời.

- Anh cũng phải nhắc chùng chùng mọi việc cho tôi hoài ghen anh !

Đoạn cô ta xẵng xái bới tóc lại. Minh Tân đứng ngăm ngía một hồi rồi chặc lưỡi kêu lên:

- Cô làm cái gì cũng... quá trớn hết trơn vậy ! Cô bới tóc theo cái kiểu gì cao nhòng giống in hệt đầu tóc của mấy bà bóng vậy ! Tôi thấy cô cũng biết cách chung diện lắm !

Ngọc Sương làm bộ thở ra :

- Anh coi lơ mơ vậy mà khó thấu trời ! Đây nè tôi bới lại như vậy đã vừa ý anh chưa ?

Minh Tấn cười trừ :

- Được lắm rồi... không phải khen lấy lòng cô, cô xinh đẹp thế kia mà lại bới tóc theo kiểu mấy bà già trầu thì... phản mỹ thuật quá tôi đâu chịu được ... Thôi cô để tôi đi ra trước rồi một lát cô sẽ theo sau như vậy cho đỡ... mắc cỡ.

Ngọc Sương háy xéo anh ta:

- Xí tôi có làm gì đâu mà sợ mắc cỡ chớ ?

Tuy nói thế cô cũng đứng nán lại để cho cho Minh Tấn đi được khá lâu rồi mới đứng đĩnh bước ra khỏi buồng...

Minh Tấn mở cửa bật đèn lên rồi day qua hỏi Ngọc Sương :

- Cô coi căn nhà như vậy... có ở được không?

Ngọc Sương ngấm sơ qua một vòng rồi hí hửng reo lên :

Nhút hạng rồi còn gì ! Ở được một mình một cỗi như vậy tôi chịu quá !

Một thoáng buồn in trên nét mặt Minh Tấn và anh ta đáp lời một cách xụi lơ :

- Thì tôi xin hai bác cho tôi với cô ra ở riêng lẻ cốt để cho cô được... thơ thoi một mình.

Tình ý nhận ngay sự chua xót giấu kín trong những lời lẽ buông xuôi ấy của Minh Tấn, Ngọc Sương vội niềm nở kiểm chuyện hỏi thêm anh ta :

- Anh thiệt giỏi, căn phố này và đồ đạc trong nhà anh tạo ra hồi nào mà hay quá vậy ?

Minh Tấn khiêm tốn đáp :

- Dạ... bao nhiêu tiền lương chắt bóp dành dụm được tôi đem trút vô đây hết. Tôi nghĩ rằng dầu sao mình cũng phải có một căn nhà chớ chẳng lẽ suốt đời mãi kiếp cứ ăn nhờ ở đậu trong thành lính hoài sao ?

Ngọc Sương cười :

- Té ra công trình của anh gầy dựng bấy lâu nay... rủi gặp tay tôi và thành ra phí uổng hết.

– Đâu có cô ! Dầu cho cô chỉ ở đây đôi ba bữa, căn nhà này cũng đủ... ảm cúng quá cái mức tôi hằng mong ước rồi.

Ngọc Sương thương hại, dịu giọng đáp :

- Thế nào tôi cũng... ở nhờ tại đây lâu hơn nữa mà, (rồi cô ta liếc thoáng tiếp lời)... Và để bù đắp lại tôi sẽ rán nấu nướng ngon lành cho anh ăn, tôi nghe nói anh ăn cơm riết trong thành, anh rên dữ lắm mà !

Minh Tấn tươi tỉnh trở lại :

- Sao cô biết như vậy ! Nhưng tôi đã đặt người ta nấu cơm tháng rồi cô à !

Ngọc Sương liếc xéo anh ta :

- Chắc anh cho rằng cả đời tôi, tôi chưa biết mặt mũi của ba ông táo ra sao chờ gì ?

Minh Tấn mạnh dạn lắc đầu :

- Tôi tính như vậy vừa tiện vừa gọn hơn cô à, và cô đỡ phải đi chợ đi búa, đỡ phải suốt ngày vùi đầu vùi cổ trong bếp...

- Nói vậy anh bắt tôi ở không hoài hả ?

Minh Tấn xén lên đáp:

- Tôi còn tính mượn một đứa nhỏ để nó lo làm những công việc lật vật như quét dọn nhà cửa và giặt giũ quần áo. Tôi đã có nhờ bác gái để ý kiếm dùm một đứa như vậy...

Ngọc Sương chắc lưỡi kêu lên :

- Thiệt cô nào có phước lắm mới lọt vào nhà này để chung sống với anh!

Minh Tân nhìn lại cô ta :

- Trừ ra cô !

Ngọc Sương gượng cười :

- Nhưng sống với tôi, anh sẽ vô phước. Đó anh không thấy sao : mới có dính líu vô đôi chút mà tôi coi bộ anh đã xính vính...

Minh Tấn cãi lại liền :

- Cô nói vậy, tôi không chịu đâu : Ở đời còn có những nỗi lo âu rất là... êm dịu. Tôi được lo cho cô là quý rồi...

Ngọc Sương nheo mắt hỏi chận :

- Dầu cho sau này anh không hưởng cái gì hết ráo?

Minh Tấn quả quyết gạt đầu :

- Đúng như thế. Cô Hai làm như tôi đi gạt hay lường công cái gì vậy ! Tôi đã biết trước những việc gì sẽ xảy đến và vui lòng gánh chịu hết kia mà !

Ngọc Sương ái ngại nhìn lại Minh Tấn rồi cười nói:

- Phải tôi là một nhân vật trong truyện xưa, một người tin ở thuyết luân hồi, tôi sẽ... thề với anh rằng : nếu kiếp này không được tròn duyên số với anh thì... kiếp sau tôi sẽ quyết trả đủ không để thiếu một chút xíu nào hết !

Minh Tấn cười xòa :

- Cô nói tôi nghe sao ham quá ! Đành đợi ở kiếp sau vậy! Thôi để tôi dẫn cô đi xem qua nhà cửa, trước hết là buồng riêng của cô...

Ngọc Sương vui miệng hỏi luôn :

- Buồng riêng của cô dâu trong đêm tân hôn ? Còn buồng riêng của chú rể ?

Minh Tấn chỉ vào chiếc đi văng để ở phòng khách:

- Chú rể nằm chèo queo ở ngoài này đây !

... Sau khi xem qua một lượt khắp nơi trong nhà. Minh Tấn đưa Ngọc Sương về buồng ngủ.

Ngừng lại trước ngưỡng cửa buồng, Minh Tấn rón rẩy giọng tự nhiên bảo Ngọc Sương :

- Thôi, xin chúc cô yên giấc... Cô có cần điều chi cô cứ kêu tôi nghe !

Ngọc Sương có vẻ bịn rịn vì không nỡ « bỏ rơi » chú rể một cách « tàn nhẫn » như vậy :

- Anh ở đây nói chuyện chơi đã ! Hay là anh buồn ngủ...

Minh Tấn lắc đầu nói đùa :

- Có đêm tân hôn nào mà chú rể lại có... gan buồn ngủ được hả cô ?

- Tại chưa bao giờ có một chú rể nào kỳ đời như anh ? (rồi cố nhoẻn miệng cười, xòe tay chỉ vào trong buồng). Xin mời chú rể vào nói chuyện chơi...

Minh Tấn nhú mày nhìn chiếc giường rộng, mừng nệm mềm gối mới tinh và khẽ lắc đầu thở dài:

- Thôi cô để cho dịp khác, bề gì tôi với cô cũng còn ở đây nhiều ngày nữa mà. Đêm nay, cô bắt tôi ngồi trong buồng này để... trò chuyện khan thì chẳng khác gì...

- Chẳng khác gì hành tội anh phải không ?

Minh Tấn bắt phì cười :

- Cô nói câu đó tôi hết dám cãi.

Đoạn anh ta với tay nắm lấy cái « hột xoài » cửa lắc qua lắc lại mấy vòng và nói tiếp một cách vu vơ:

- Cửa nẻo ở đây có khóa đàn hoàng...

Hiếu ý, Ngọc Sương nhăn mặt lườm anh ta :

- Anh sao khéo lo ! Nếu tôi không tin anh thì thời nào tôi dám lại đây ở chung như vậy !

Để chữa then Minh Tấn vội lấp bắp lên tiếng cáo lui:

- Tôi ra đằng trước nghe cô !

Rồi như sợ Ngọc Sương lên tiếng giữ lại, anh ta hấp tấp bước nhanh ra ngoài để ngồi thừ trên một chiếc ghế dựa nơi phòng khách.

Nhưng rồi anh ta lại đứng rột dậy với chụp lấy tờ báo trên bàn đoạn ngồi xuống y như cũ... Đọc đâu được vài hàng chữ anh ta lại bực bội vút tờ báo trở lại trên mặt bàn để móc thuốc ra hút.

Tự nhiên Minh Tấn để ý lắng nghe những tiếng động rột rẹt nho nhỏ trong buồng Ngọc Sương và lẫn thẩn tự hỏi chẳng biết « cô dâu » đang làm gì trong ấy...

Chợt có tiếng trong trẻo của Ngọc Sương gọi vang ra :

- Anh Tấn ơi, anh còn thức hay ngủ đó ?

Minh Tấn hồi hộp đáp :

- Dạ... sắp sửa ngủ...

- Mới có sắp sửa hả ? Nếu vậy, anh vô đây tôi nhờ một chút này coi !

Minh Tấn nín thở ấp úng hỏi lại:

- Dạ... vô trông hả cô ?

Ngọc Sương ló đầu ra khỏi cửa buồng :

- Bộ anh đang mắc bận cái gì hả ?

Minh Tân đứng thẳng người lên, ngượng ngịu đáp :

- Dạ... đâu có cô !

Ngọc Sương làm ra vẻ cau có :

- Anh làm ơn dẹp chữ « dạ thưa » đó qua một lên đi ! Chắc anh nói tôi bắt ép anh phải giữ lễ đến cái mức đó phải hông ?

Minh Tân sượng sùng chữa thẹn :

- Ừ, phải há ! Cũng tại tôi giữ kỷ quá. Cô kêu tôi có việc chi vậy cô ?

Ngọc Sương gật đầu ra dấu bảo anh đến gần :

- Nhờ anh vô mở dùm cái khóa va li... tụi này giờ tôi loay hoay hoài mà sao nó không nhúc nhích cục cựa gì hết !

Minh Tấn thở ra hơi thất vọng :

- Vậy hả! Cô làm tôi hết hồn. Tưởng chuyện gì chứ!

Ngọc Sương nhú mày, không hiểu :

- Sao mà hết hồn ?

Minh Tấn không trả lời mà kè né lách người bước vô buồng :

- Phải chiếc va li đó không cô ?

- Gia tài sự nghiệp tôi vốn vẹn chỉ có một cái va li đó thôi.

Minh Tấn càng thêm lúng túng khi chợt nhận thấy những câu nói của mình không ăn nhằm đâu vào đâu hết. Anh ta bước lại xem xét sơ ổ khóa va li, vặn chìa khóa qua lại vài bận và nâng nắp va li lên. Anh tươi cười day qua bảo Ngọc Sương :

- Xong rồi cô.

Ngọc Sương hớn hờ chạy đến :

- Sao anh hay quá vậy ! Thiệt có những chuyện nhỏ nhặt mà nếu không có bàn tay của người đàn ông rờ vào là không sao xong được !

Minh Tấn bạo dạn hỏi lại :

- Chỉ có những chuyện nhỏ nhặt không thôi sao cô ?

Ngọc Sương cười xěn lén :

- Riêng với anh thì còn... chuyện lớn nữa ! Tôi vô tình nói vậy mà anh cũng để ý bắt bẻ nữa hà !

Đoạn cô ta cúi xuống chọn từng xấp quần áo quăng nhẹ lên trên mặt giường. Dầu không tò mò, Minh Tấn cũng phải nhìn thấy mấy chiếc áo lót mình mỏng như sương, nhẹ như khói, cái màu hường lọt, cái trắng... thật trắng với những hàng ren viền vừa đủ đom dáng chớ không quá diêm dúa.

Không phải lần đầu tiên anh ta mới làm quen với những thứ đó. Trước đây, trong những đêm nằm ôm ấp những tấm thân nhão mềm và mệt mỏi của các cô gái làng chơi, đã bao lần anh ta tự tay mình lột phẳng ra và vứt tung xuống chân giường những thứ quần áo vuông vức không quá hai bàn tay xòe chớ đừng nói đến áo lót mình quá... hiền lành kia !...

Nhưng sao trong đêm nay, chỉ đứng nhìn xa xa mấy chiếc áo thông thường ấy, lòng anh ta xúc động lạ lùng : vừa hồi hộp một cách thích thú, vừa bứt rứt một cách xốn xang mà cũng vừa... nê trọng một cách chân thành nữa !

Minh Tấn thở dài quay mặt đi thì lại bắt gặp cái nhìn ranh mãnh gần như là riếu cợt của Ngọc Sương. Tự nhiên anh ta đâm ra bực mình :

- Thôi tôi ra ngoài ngủ ghen cô.

Giọng nói của anh ta làm cho Ngọc Sương phì cười.

Minh Tấn xẵng giọng hỏi tiếp :

- Cô có cần cái gì nữa hông ?

Ngọc Sương lừ mắt nhìn anh ta :

- Chắc tôi làm rộn anh nhiều quá hả ?

Minh Tân vội thanh minh :

- Đâu có cô ! Nếu cô không cần gì nữa thì... tôi ra ngoài chờ ở trong này làm chi !

Ngọc Sương xốc đồng quần áo lôi ra một bộ đồ ngủ màu cà lợt. Thấy vậy, Minh Tấn bước lui ra phía cửa :

- Thôi tôi ra ngoài ghen cô.

Ngọc Sương mỉm cười :

- Anh thiệt là người... lịch sự ! Anh làm tôi nhớ lại lần tụi này đi cắm trại với mấy anh trên miệt Bình Thủy. Anh nhớ không, hôm đó trời mưa bất tử, tụi này ướt lòi ngoi hết khiến cho khi chạy vô đực mua ở trong một ngôi đình nọ, mấy anh phải đứng bết qua một bên kia chái... Cha, chắc bữa đó ở bên mấy anh bàn tán này nọ, lung tung beng lên hết phải không ? Ở bên này, tụi này nghe mấy anh cười rộ lên hoài... Chắc khoái chí cái gì dữ lắm phải không ?

Minh Tấn có vẻ mơ màng :

- Ờ... cô nhớ dai quá há ! Bây giờ tôi với cô cũng đang dự một cuộc... cắm trại thâu hẹp...

Ngọc Sương lí lắc đỡ lời :

- Hồng phải, một cuộc chơi cất chòi với trò « vợ chồng » thì đúng hơn. Chắc anh biết trò chơi của mấy đứa con nít chứ ?

Minh Tấn mỉm cười gật đầu :

- Biết. Tôi không dè từng tuổi này mình còn trở lại cái trò chơi oái oăm đó !

- Thì cũng... vui vui chứ có sao đâu anh ?

Minh Tấn trề môi :

- Hồi còn nhỏ thì vui thiệt, chứ nay mình lớn rồi mà còn chơi cái trò « giả ngộ » ấy kể ra cũng... ỨC QUÁ. Bây giờ tôi mới biết ngán... Cha, nếu cái trò chơi « vợ chồng » này mà kéo dài đến... chung thân thì chắc tôi dám bỏ cuộc lắm đạ cô !

Ngọc Sương tinh nghịch nhìn lại anh ta :

- Bỏ cuộc hay xé rào ?

Minh Tấn chưng hửng trước câu hỏi bất ngờ ấy. Anh ta nheo mắt nhìn kỹ Ngọc Sương như để dò xét, rồi buồn bã lắc đầu :

- Nếu tôi không đủ sức chịu đựng thì sẽ xin phép cô cho tôi rút lui có trật tự chứ còn cái việc... xé rào, tôi không dám đâu.

Ngọc Sương chưa chịu buông tha :

- Sao kỳ vậy anh ?

Minh Tấn lúng túng trả lời :

- Biết rằng đằng nào tôi cũng... mất cô, nên tôi muốn mất... rất ít thôi.

Ngọc Sương nhăn mặt một cách thật đáng yêu :

- Anh nói cái gì mà lù mù lơ lơ quá trời quá đất hê ! Tôi có « mất » thì mất... trọn gói chứ mất... vài kí lô sao được anh ?

Liếc thấy Minh Tấn xụ mặt xuống, cô ta vội nghiêm giọng nói đỡ :

- Nhưng con đường tôi với anh đi còn dài, thời buổi giặc giã lại thường đưa đến nhiều sự bất ngờ... biết đâu một ngày kia...

Minh Tấn hớn hở hỏi chận:

- Một ngày kia sao cô ?

Ngọc Sương mỉm cười ngó vợ vắn lên trần nhà :

- Một ngày kia anh sẽ... khỏi phải ủ rũ như vậy nè!

Minh Tấn tươi hẳn nét mặt lên nhưng rồi đột ngột trở lại buồn dàu dàu như cũ, và giọng nói của anh ta đơm đầy vẻ oán trách :

- Tội nghiệp tôi mà cô. Cô muốn... tiêm thuốc bổ để tôi có sức theo đến cùng cái trò “vợ chồng” này chứ gì !

Ngọc Sương ngạc nhiên nhìn sững anh ta :

- Tôi có sao nói vậy mà anh ! Anh dư biết rằng tôi chưa quyết định cái gì dứt khoát hết trơn mà !

Vừa nói, cô vừa bực dọc đưa tay cởi phăng hàng nút áo dài.

Thấy vậy, Minh Tấn luống cuống bước nhanh ra khỏi cửa và nói vọng vô :

- Có chuyện gì thì mai mình sẽ bàn tiếp, bây giờ tôi đi ngủ đây !

Ngọc Sương chạy vội theo ra định gọi anh ta, nhưng khi bước tới ngưỡng cửa buồng cô đứng khựng ở đó, lúc đầu thở dài rồi thờ thẩn với tay khép kín cửa lại...

Trước khi mặc quần áo ngủ vào, Ngọc Sương tần ngần đứng ngắm bóng dáng vóc vác của mình, lồ lộ trong tấm gương tủ áo. Có bất giác nhoén miệng cười khi chợt nghĩ đến hoàn cảnh... vô lý hiện tại.

Bên ngoài có tiếng lạch cạch quẹt lửa của Minh Tấn vang vào, Ngọc Sương chăm chú lắng tai nghe và nghĩ thầm : anh chàng này đang bức mình, nên quẹt hộp quẹt nhảy hoai mà lửa không bắt đây !

... «Ý nữa, anh ta giận lấy ai mà kéo ghế nghe rầm rầm vậy cà ?» Ngọc Sương mỉm cười lắng tai theo dõi những tiếng động bên ngoài...

Chợt nhận thấy mình quá tò mò, Ngọc Sương tự nhiên đâm ra mắc cỡ, vội vàng chạy lại đứng bên kệ tủ, hấp ta hấp tấp mặc bộ quần áo ngủ vào trong lúc mắt vẫn canh chừng về phía cửa buồng như sợ có người vào bắt tử vậy.

Xong, cô bước lại nhào lên giường nằm sắp xuống, kê miệng cắn lấy lần vải áo gối như để... dìm những sự rộn rã trong lòng mình cho mau tan lắng...

Lần đầu tiên, cô mới nhận thấy rõ tất cả sự kỳ quặc của tình trạng mình đang sống và lần lần tự hỏi nếu mình không quá nề hà vì chút kỷ niệm cũ với anh chàng Ba Nhon xa lắc xa lơ trong miệt vườn kia, thì đêm nay... những giờ phút này rồi sẽ trải qua ra sao ?

Hàng chục « câu trả lời » nối tiếp nhau chạy nhanh qua trí óc Ngọc Sương với những hình ảnh chập chờn đè lẫn lên nhau. Đó là những câu trả lời không rõ rệt, không dứt dặt vì chính người tự giải đáp cũng chẳng biết... phải trả lời ra sao cho đúng như thật nữa !

Do đó, Ngọc Sương càng bực mình mà cũng càng háo hức, để rồi cuối cùng, như hết chịu đựng nổi nữa, cô nhóm người lên với tay vùng vằng giựt tắt ngọn đèn ngủ đặt cạnh đầu giường.

Ở phía ngoài phòng khách, Minh Tấn thở dài khi chợt nhận thấy vệt sáng chiếu luồn ở phía cửa buồng của Ngọc Sương tắt mất.

Anh ta uể oải đứng dậy, khẽ nhún vai như tự nhủ « thế là xong đêm tân hôn », đoạn chậm chạp bước lại văng xổ mừng ra giăng ngủ.

Nói là ngủ chớ thật ra, anh ta trần trọc mãi cho tới gần ba giờ mới thiếp đi được một giấc ngắn vì quá mỏi mệt...

Sáng hôm sau, Ngọc Sương thức dậy trước. Sau khi chải gỡ qua loa, cô hớn hở bước ra ngoài và đi thẳng lại đi vắng nơi Minh Tấn đang còn nằm ngủ mê man. Cô nắm vải mùng giựt giựt và gọi to:

- Anh Tấn ! Thức dậy đi anh !

Minh Tấn giựt mình mở choàng mắt ra khi nhìn thấy Ngọc Sương, anh ta lồm cồm vén mùng chui ra và gượng cười nói chữa thẹn :

- Cha, tôi ngủ mê quá !

Ngọc Sương hỏi đùa :

- Chú rể làm gì suốt đêm qua để đến đổi tôi thiếu điều xeo lên mới dậy được vậy ?

Minh Tấn xén lên vuốt lại tóc :

- Cô nghĩ coi : tôi còn... làm gì nữa ! Đặt lưng nằm xuống đi vắng là tôi « mần » luôn một giấc cho tới sáng bết. Phải cô chưa ra kêu, tôi còn ngủ nữa đa cô!

Ngọc Sương ranh mãnh mỉm cười :

- Nếu vậy thì tôi phục anh. Suốt đêm qua, con mắt tôi cứ mở trao trao... mình cũng muốn ngủ thẳng một giấc cho khoẻ thân nhưng cứ rọ rầy lăn trở hoài...

Đến lượt Minh Tấn hỏi vặn lại :

- Sao kỳ vậy cô ?

Hơi sượng lại một giây, Ngọc Sương cũng tìm được câu trả lời cho xuôi :

132 | Lê Xuyên

- Chắc tại... lạ nhà mà anh ! Tôi mới có ngủ đêm đầu tại đây nên nó như vậy chớ sao !

Minh Tấn thở dài thú nhận :

- Nói thiệt với cô, tôi cũng... như vậy.

Ngọc Sương cười ngoặt ngoẹo khiến cho anh ta vội nói chữa:

- Nghĩa là tôi cũng bị cái nạn... lạ nhà như cô.

Ngọc Sương soi mói nhìn lại Minh Tấn :

- Nói vậy rồi qua đêm mai, đêm một mình cũng lạ nhà hoài sao ?

Minh Tấn thần thờ đáp :

- Có lẽ riết rồi mình cùng quen chớ cô ! (rồi anh mỉm cười hỏi tiếp)... Chớ chẳng lẽ nhà của mình mà đêm nào mình cũng ngủ không được vì lạ nhà hết sao !

Ngọc Sương gật gù :

- Anh nói chắc đúng. Chưa có lần nào tôi gặp một đêm... quá dài như đêm vừa rồi...

Minh Tấn nheo mắt đáp một cách lảng lơ :

- Thiệt là **đêm không cùng** nên cũng... **không cùng** luôn !

Ngọc Sương đột ngột làm mặt nghiêm :

- Bộ anh nói riết rồi tôi... làm sao chắc ?

Minh Tấn tức giận như là bị một cái... hàm oan ghê gớm :

- Coi, từ trước tới sau tôi có nói con khỉ gì đâu ! Để cô xem, tôi có thêm đụng tới cánh cửa buồng của cô hông ?

Ngọc Sương vác hắt mặt lên, cười nhạt :

- Chuyện chưa tới thì ai nói chẳng được ! Tôi sợ sau này người ta vịn vào cái đám cưới giả ngộ đó là trận làm thương với tôi chứ ! Nói thiệt cho anh buồn : tới chừng ấy, tôi hồng nhịn đâu ghen !

Minh Tấn xì một tiếng rồi thản nhiên quay đi :

- Thôi tôi không nói chuyện nữa ! Tôi đi rửa mặt cho khỏe cái thân !

Ngọc Sương te te chạy theo, sừng sộ :

- Anh ỷ anh rước tôi về đây rồi muốn nói gì nói hả ?

Minh Tấn đứng lại buông thõng hai tay trong một dáng điệu vô cùng chán nản :

- Trời ơi, cái gì tôi cũng nói ra hết bây giờ cô lại đổ thừa cho tôi nữa chứ ! May cô với tôi mới giả bộ đóng vai trò « vợ chồng » với nhau sơ sơ bấy nhiêu đó mà còn sanh chuyện cãi cọ gây gổ, chứ nếu vào cảnh vợ chồng thiệt thì chắc tôi xin «bái» quá !

Chợt nhận thấy sự vô lý một cách «trẻ con» của mình, Ngọc Sương bỗng cười xòa :

- Như vậy cũng... vui vui chứ anh !

Minh Tấn áo nã thở ra :

- Ý thôi đi cô, vui cái kiểu đó có ngày tôi... bể mình bể mấy hết !

134 | Lê Xuyên

Ngọc Sương nhăn nhó chặt lưỡi :

- Vậy chứ anh biểu tôi nói chuyện gì bây giờ hả ?

Minh Tấn gãi đầu :

- Chuyện gì... khỏi có cãi nhau là được.

- Chuyện buồn đa nghen ?

Minh Tấn nhún vai :

- Nếu túng quá tôi cũng đành nghe chuyện buồn vậy ! anh ta mỉm cười nói thêm... Để cho chắc ăn hơn.

Dứt lời anh ta thản nhiên bước đi xuống nhà dưới.

Ngọc Sương lại chạy theo :

- Chắc anh nghỉ phép lâu chứ hả anh ?

- Độ gần một tuần nữa.

Ngọc Sương có vẻ dăm chiêu :

- Cha như vậy rồi tôi với anh ở nhà làm gì đây? Chẳng lẽ ngồi nói chuyện tầm khào ! Mà nói riết cũng phải... hết chuyện thế mới ngật chứ !

Minh Tấn cười đáp :

- Thì mạnh ai muốn làm gì đó thì làm, chứ bộ suốt ngày phải ngồi ngó nhau để nói chuyện hay sao ?

- Theo điệu cô hỏi thì ít ra phải có một thứ chuyện xấp xỉ với chuyện... ngàn lẻ một đêm mới được !

Ngọc Sương thở dài sườn sượt :

- Ở đây yên thân nhưng buồn quá trời quá đất. Phải tôi được tiếp tục đi học thì đỡ khổ nhiều !

Minh Tấn lắc đầu :

- Cô còn xách cặp đi học, thiên hạ họ cười chết. Tự hồi nào tới giờ, tôi có thấy cô nào ở đây có chồng mà còn đi học đâu !

- Phải tôi không bị chuyện rắc rối nọ kia thì dầu cho có chồng đi nữa, tôi cũng đi học như thường cho anh coi. Bây giờ tôi sợ thiên hạ dị nghị...

Minh Tấn cười lớn :

- Nếu không có chuyện rắc rối thì chắc cô khỏi phải đòi đi học ! Giờ phút này cô ở nhà hú hí với chồng con có phải hợp lẽ hơn không !

Ngọc-Sương lại thở dài :

- Té ra chuyện gì của mình cũng trắc trẹo hết anh há ! Bây giờ thiệt vô kế khả thi, ông già ổng làm như vậy khiến tôi hết biết phải nhấn tin vô cho anh ba Nhon sao đây ?

Rồi cô lại chắt lưỡi, dậm chân :

- Tức quá ! Tôi tưởng cái gì cũng... chơi chơi hết chứ có dè đâu bị kẹt vô lút đầu lút cổ như vậy. May tôi gặp anh chứ nếu ông già ổng gả tôi cho thằng cha nào khác... Không biết hôm nay tôi ra sao ?

Minh Tấn mỉm cười nhìn cô ta từ đầu đến chân :

- Thì cũng... Còn nguyên như vậy chứ chết chóc gì mà cô sợ !

136 | Lê Xuyên

Ngọc Sương đỏ mặt háy xéo anh ta :

- Anh quỷ này... Tôi nói thiệt mà anh cứ phá tôi hoài !

Rồi như sợ bị Minh Tấn trêu chọc thêm nữa, cô ngoe nguẩy bỏ chạy lên nhà trên...

2

Trưa hôm ấy, Minh Tấn đi làm về quăng chiếc mũ ca lô lên trên bàn ngồi phịch xuống ghế « xa lông », mặt buồn dầu dầu.

Thấy anh ta không hớn hờ như mọi khi. Ngọc Sương lấy làm lạ hỏi liền :

– Bộ có chuyện gì rắc rối ở trong sở hay sao mà tôi thấy anh buồn so vậy ?

Minh Tấn nhồm người lên, đáp gọn :

– Tôi được giấy sang Pháp học rồi cô à.

Ngọc Sương mỉm cười thở ra :

– Có vậy mà anh cũng mang mặt đưa đám về đây! Đúng ý nguyện của anh rồi còn gì nữa ? Lúc trước, tôi có nghe ba tôi nói là anh xin đi học lớp sĩ quan gì ở bên mà ?

Minh Tấn rầu rầu đáp :

– Lúc trước tôi có xin học lớp đó thiệt, nhưng bây giờ tôi không muốn đi đâu hết.

Ngọc Sương ngạc nhiên hỏi:

– Sao lạ vậy ? Mấy thuở mình có dịp may đó ? Tôi hỏi anh bây giờ anh nần ná ở đây làm gì chớ ? Thời buổi này, thiên hạ họ đua nhau bay nhảy rần rần để

mong làm ông này ông nọ chứ không ai muốn làm
thằng dân quèn để dễ bề chịu chết hết !

Minh Tấn nhìn lại Ngọc Sương, giọng đau khổ :

– Trời ơi, cô mà cũng nói vậy nữa sao? Có cô ở
đây, tôi không muốn đi đâu hết, mặc dầu tôi... chẳng
hưởng cái lợi lộc gì ráo!

Ngọc Sương cảm động dừng lặng thinh một hồi rồi
mới ấp úng lên tiếng :

– Anh đừng hiểu lầm là tôi nói muốn... xua đuổi
anh. Hồi nãy, sợ dĩ tôi mừng dùm cho anh là vì tôi
cũng mong muốn cho anh nở mày nở mặt như
người ta... Anh ra đi, tôi cũng... bơ vơ lắm chứ bộ vui
sướng gì sao? Dầu tôi với anh không là vợ chồng
« thiệt » như người ta, nhưng ít ra mình cũng là...
bầu bạn với nhau trong thời gian sống chung ở đây
phải không anh ? Mai chiều gì đây anh đi mất tôi
ở lại... trước sau thui thủi một mình tôi cũng buồn
héo ruột, héo gan chứ phải chơi sao.

Minh Tấn tuy tươi tỉnh trở lại, nhưng vẫn còn giữ
giọng chua chát:

– Tôi đi cô càng... dễ thở nữa ! Kể ra ông trời cũng
khéo xếp đặt để cho cái việc « vợ chồng » này bớt
phần... khó khăn cho cô. Như vậy những điều mình
tính toán trước đây, nhờ chuyển đi này của tôi, cũng
được giải quyết một phần lớn phải hông cô?

Ngọc Sương cau mặt lại:

– Giải quyết khổ gì đâu? Rủ mai mốt có chuyện gì lộn xộn xảy ra nữa, không có anh ở đây rồi tôi biết bàn tính với ai cà?

– Nói vậy tôi phải ở kè kè một bên cô suốt đời để tính toán những việc lộn xộn riêng của cô à?

Ngọc Sương bực mình nói càn :

– Vậy chớ sao ! Ai biểu hồi đó anh bằng lòng ... cưới tôi !

Minh Tấn ngã người dựa ngửa lên thành ghế, chưa chát lập lại :

– Bằng lòng cưới cô !

Ngọc Sương vội nói chữa :

– Thì nó cũng... na ná như vậy. Nếu anh đi thì tôi cũng phải rán chịu chứ biết sao ! Tôi có là... « vợ thiệt » của anh đâu mà dám cấm cản !

Minh Tấn trợn mắt :

– Ý Trời ơi, bây giờ cô lại... trách ngược lại tôi nữa chứ ! Thiệt hết chỗ nói rồi.

Ngọc Sương phì cười, bước lại kéo ghế ngồi khít bên Minh Tấn rồi chép miệng than :

– Tôi với anh hễ ráp nhau nói chuyện gì có dính líu đến hai đứa là mười lần như một đều có... cãi cọ hết. Ý là mình chưa ăn ở thiệt với nhau nên người này còn nể người kia, chớ nếu...

Minh Tấn nói tiếp theo liền :

–... Chớ nếu ăn ở với nhau thiệt thì đã êm rơ hết mọi việc !

Ngọc Sương dịu giọng lại :

– Thôi dẹp hết mọi chuyện đó qua một bên. Bây giờ tôi hỏi thiệt anh, anh tính sang Pháp hay ở đây ?

Minh Tấn ấp úng đáp :

– Cô dư biết là tôi không muốn rời khỏi chỗ này một chút xíu nào hết...

Ngọc Sương chận lời anh ta:

– Biết nhiều lắm rồi ! Nhưng đi hay ở hà ?

– Cố nhiên là tôi phải đi vì có ở suốt đời mãi kiếp tại đây thì... nó cũng vậy thôi chứ có thay đổi gì đâu mặc dầu...

Ngọc Sương vồn vã đỡ lời :

– Anh đi tôi cũng buồn thiệt, nhưng tôi nghĩ rằng anh không nên bỏ lỡ dịp may này. Dầu thế nào đi nữa, bước đường tiến thủ của anh rất cần phải được nghĩ tới trước hết, với lại nói cho cùng mà nghe, anh đi hay ở, đến chừng... mất tôi thì cũng... mất như thường...

Đến đây, Ngọc Sương gượng cười như để tạ lỗi :

– Tôi nói trắng ra như vậy chắc anh... giận lắm phải không ?

Minh Tấn thở dài :

– Buồn chớ không giận vì trước đây mình đã...
ngó tay chấp nhận cái chuyện đó mà !

Như được cởi mở, Ngọc Sương hăng hái nói tiếp :

– Như vậy, kể ra cũng chẳng có gì thay đổi hết
phải không anh? Anh đừng buồn quá lỗ, anh đi cho
nhiều lắm thì tới ba năm anh cũng trở về chớ bộ
mất biệt hay sao ? Tới chừng đó, nếu... việc riêng
của tôi vẫn còn... linh xình không đâu vào đâu hết
thì...

Thấy Ngọc-Sương đâm ra lúng túng ngang, Minh
Tấn vội hỏi :

– Thì... sao hả cô ?

Ngọc Sương mỉm cười đáp :

– Thì... tới chừng đó mình sẽ tính sau...

Minh Tấn có vẻ thất vọng :

– Cô tính sau hoài... có lẽ cô đợi tới chừng tôi già
cúp bình thiếc chắc ?

Ngọc Sương cười rộ :

– Anh sao... không biết tin tưởng ở ngày mai gì
hết ráo trơn ráo trọi vậy ? (rồi cô ta làm bộ hăm
he)... Mà anh qua bên không được rình về một cô
đầm đó ghen !

Minh Tấn cảm thấy vui lây theo tính hồn nhiên
của cô ta :

– Cô đầm nào mà bằng...« bà đầm » Ngọc Sương đây được !

Ngọc Sương tươi cười nhìn anh ta :

– Đó anh coi, mọi việc nó cứ đều đều như vậy chớ có cái gì đâu mà chưa chi anh làm như... sập trời sập đất đến nơi vậy !

Minh Tấn cúi đầu thú nhận :

– Tôi cũng thấy mình vô lý nhưng ngất nổi lòng mình...

– Lòng mình cũng... vô lý luôn !

Minh Tấn cười xòa :

– Đúng như vậy.

Ngọc Sương bỗng hỏi ngang :

– À, anh đã có cho ba má bên nhà hay tin sắp sang Pháp chưa ?

– Có rồi cô à.

– Chắc ông già khoái chí tử hử ?

Minh Tấn có vẻ thần thờ :

– Ờ... ba – nghĩa là bác trai đó – mừng lắm, và bác bảo để khi tôi đi rồi cô sẽ về ở. Tôi cũng chưa trả lời ra sao hết vì còn phải hỏi lại cô...

Ngọc Sương mau miệng nói vô :

– Hỏi khỉ gì anh, anh đi tôi về ở bên luôn cũng được mà. (Rồi như sợ phật ý Minh Tấn, cô vội tiếp lời)... Như vậy cho nó tiện và đỡ tốn hao anh à.

– Tôi cũng nghĩ như vậy. Ý quên nữa, còn việc này khổ nữa ; bác trai còn biêu, trước khi du học, tôi với cô phải lên Bình Thủy thăm hai vợ chồng bác gì đó...

– À, hai vợ chồng bác Sáu. Hồi tôi còn nhỏ, hai bác thương tôi ghê lắm. Hôm đám cưới có đủ hai ông bà xuống nữa đó anh ! Ông già ông biêu vậy chớ nếu anh... Mặc bận công kia việc nọ thì thôi và liệu cách nói lại...

Minh Tấn thở ra :

– Đẳng nào mình cũng rán đi. Lâu lâu bác trai mới sai biêu mình một việc như vậy.

– Ôi, ông muốn khoe có con rể đi học bên Tây bên u chớ gì !

– Thì mình cũng nên chiều ý bác một lần cho bác vui. Tự hôm nay, bác thấy chuyện của tôi với cô em xuôi nên coi bộ bác cũng ưng ý lắm.

Ngọc Sương cau mày gặt ngang :

– Thôi đi anh ! Anh đừng có đả động đến vấn đề đó nữa, nếu không thế nào cũng có chuyện nữa cho anh coi !

Minh Tấn gượng cười đáp :

– Thôi thì... thôi.

Ngọc Sương đứng dậy :

– Bây giờ mời anh vô ăn cơm.

Minh Tấn chậm rãi đứng lên theo, ngó chừng Ngọc Sương :

– Cô làm như tôi là khách vậy !

Ngọc Sương lườm anh ta :

– Anh muốn làm như chủ nhà chắc ?

Minh Tấn ấp úng chống chế :

– Không phải... tôi nói chơi mà cô.

Ngọc Sương nhìn kỹ lại anh ta rồi cười xòa :

– Thiệt tôi không để cho anh được hưởng phút nào yên vui phải hông anh ? Nhứt là chẳng còn mấy ngày nữa...

Minh Tấn thần thờ lập lại :

– Chẳng còn mấy ngày nữa ... (rồi anh ta ngó Ngọc Sương dăm dăm),.. Nhưng dầu sao, khoảng thời gian tôi được sống gần bên cô như vậy cũng... đủ an ủi tôi trong lúc phải ở bên kia trời xa lơ xa lắc...

Ngọc Sương lắc đầu tỏ vẻ ái ngại rồi theo anh ta lặng lẽ bước vô trong...

Ra đến gần chợ, Ngọc Sương quay qua hỏi Minh Tấn :

– Bây giờ mình đi lên Bình Thủy bằng xe gì đây ?

Minh Tấn hất hàm chỉ về phía bến xe ngựa :

– Lâu lâu mình đi xe thổ mộ một chuyến chơi.

Ngọc Sương bĩu môi :

– Ý thôi, đi xe lôi cho mau ! Chơi khỉ gì mà ngồi bó rọ ở trên để bị xóc lên xóc xuống mệt quá !

Minh Tấn đưa mắt nhìn Ngọc-Sương với một vẻ khẩn cầu :

– Riêng hôm nay, tôi thích ngồi trên chiếc xe ngựa để cho nó chạy lốc cốc... và rỉ rả muốn tới chợ Bình Thủy chừng nào thì tới...

Rồi như sợ bị « nhẹ thể » anh ta gượng cười tiếp lời :

– Mình đi xe hơi hoài nên cũng... hết ham, nhứt là tôi rất ngán cái thứ xe nhà binh chạy ầm ầm. Nay nhơn dịp đi thăm hai vợ chồng bác Sáu, mình nên thả cà rịch cà tang trên chiếc xe ngựa để ngắm trời ngắm đất chơi một chuyến cô à !

Ngọc Sương toan cãi lại nữa những khi chợt nhận thấy vẻ mặt Minh Tấn khắc khoải đợi chờ câu trả lời mình, cô ta bỗng dâm ra thương hại :

– Vậy thì mình lại bến xe ngựa đi ! Sáng hôm nay mát trời ngồi lắc lư trên thứ xe ấy kể ra cũng... vui vui.

Minh Tấn hí hửng reo mừng như một đứa trẻ con:

– Để cô coi, thú vị lắm ! Thôi mình kiếm chỗ nào ăn sáng đi, rồi phải chạy mua trà bánh gì để lên biếu tặng hai bác ở trên nữa chứ !

Vừa nói anh ta vừa xông lên đi trước và vô tình níu lấy tay Ngọc Sương lôi đi. Chợt thấy cô ta rì nhẹ lại, Minh Tấn hốt hoảng buông ngay tay xuống, lắp bắp xin lỗi :

– Tôi... vô ý quá !

Ngọc Sương mỉm cười :

– Thiệt ra thì cũng được chứ chẳng sao. Trước mặt « bá quan thiên hạ » tôi chẳng phải là vợ của anh à ?

Minh Tấn ngượng ngịu tiếp tục bước đi :

– Cám ơn cô, nhưng tôi phải giữ... phận mình chứ ?

Ngọc Sương đi song đối với anh ta, thân mật căn dặn:

– Nè anh, khi lên tới trên anh liệu ăn nói xưng hô cho tự nhiên chứ đừng... giữ phận nó cũng không tốt. Bên trong anh đã đàng hoàng bên ngoài anh cũng phải... đàng hoàng luôn nữa đó ghen !

Minh Tấn nhú mày có vẻ không hiểu nhưng rồi lại cười xòa :

– Coi lơ mơ vậy mà thứ « đàn hoàng » bên ngoài lại khó giữ mới chết tôi chứ!

o O o

Qua khỏi ngã ba ra cầu bắc, Ngọc Sương bắt đầu cười nói huyền thuyên khiến cho Minh Tấn tươi tỉnh hẳn lên. Có lẽ chưa bao giờ anh ta được hưởng những phút thú vị như thế.

Được hai phần ba đường. Minh Tấn bỗng nghiêm mặt lại khi chợt nhớ tới hiện cảnh của mình. Anh ta nhìn Ngọc Sương, chép miệng than thở :

– Thiệt không biết đến chừng nào nữa, tôi với cô mới có dịp đi chơi với nhau như vậy !

Ngọc Sương nhong nhảnh cự nự :

– Xí, anh nói làm như tôi với anh không còn dịp nào để gặp nhau nữa ! Bộ chết hết hả ?

Minh Tấn ngó lơ về phía vườn cau bên cạnh đường và nói tiếp bằng một giọng đầy luyến tiếc :

– Sau ngày tôi đi rồi, kể ra tôi với cô... rảnh nợ nần rồi tạm trong một thời gian khá lâu nữa hổng chừng rảnh nợ luôn nữa cùng nên. Nhưng có một điều chắc là trong một hai tuần nữa hai đứa mình hết ... lẻo đẻo bên nhau như vậy...

Ngọc Sương thở dài khẽ gật đầu :

– Cố nhiên là như vậy... (rồi cô lấy giọng vui vẻ trở lại và giơ tay chỉ về phía trước). Gần tới Cầu Sắt

148 | Lê Xuyên

rồi anh! Đây nè, xe đang chạy ngang qua mả của cụ Bùi Hữu Nghĩa kìa ! Anh có nhớ là trong một cuộc cắm trại, mình có vô viếng mả của cụ không ?

Minh Tấn day ngó qua lối đi vào trong mả :

– Cha, bây giờ không ai sửa sang dọn dẹp hết nên cây cỏ đã mọc bít đi hết !

Bỗng từ trong bụi rậm gần đó, ba người bận đồ đen nháy sổ ra, vừa quát gọi vừa chạy đuổi theo chiếc xe ngựa :

– Anh đánh xe ! Ngừng lại cho hỏi thăm chút này coi !

Người đánh xe ghìim bót cương ngựa, rụt rè hỏi lại ba kẻ lạ mặt :

– Mấy anh hỏi chi đó. Mấy anh muốn... có giang về chợ Bình Thủy hả ?

Một tên trong bọn chạy vọt lên chân trước đầu ngựa và đồng dặc lên tiếng như hạ lệnh :

– Anh cho xe đậu lại để tụi này kiểm soát! Bà con cô bác trên xe ai ở đâu ngồi yên đó nghen !

Anh đánh xe tái mặt, run run hỏi lại :

– Dạ thưa... mấy anh là ai ?

Người kia chưa kịp trả lời thì có tiếng của hai tên phía sau hốt hoảng kêu lên :

– Có thằng bận đồ tây ngồi phía sau xe dong chạy anh ơi... Ê đứng lại không thôi bắn nát óc đã !

Người kia lại la cản lại:

– Ý đừng bắn tụi bây ! Ở đây gần đồn tụi bây bắn tây bu tới đa ! Rượt theo bắt nó !

Trong lúc ấy, Ngọc Sương cũng hấp tấp nhảy xuống xe và hét hải réo gọi Minh Tấn (vì người phóng chạy kia không ai khác hơn là Minh Tấn)

– Đứng lại anh Tấn ơi ! Anh chạy họ giết chết anh đa.

... Nhưng Minh Tấn đã nhảy vọt qua mương lộ, nhào vô một đám đế dày bịt và mất dạng luôn... Trong lúc hai kẻ bận đồ đen ban nãy chạy ào tới và cũng lủi luôn vào trong ấy để lục lạo tìm kiếm.

Người lạ mặt còn lại hăm hừ rút súng lục ra tiến đến gần Ngọc Sương :

– Người mới chạy đó là... cái gì của cô vậy hả ?

Ngọc Sương cau mày hỏi lại:

– Mấy anh là ai mà chặn đường chân sá người ta như vậy cà ?

Người kia cười lại :

– Chắc cô muốn xem chứng minh thư của tụi này chắc ? Dân quân du kích đây và tụi này có phận sự... kiểm soát con đường này.

Ngọc Sương bực mình, cười mỉa :

– Sao mấy anh không giỏi kiểm soát xe nhà binh á. Xe ngựa của bà con cô bác đi chợ đi búa mà mấy anh cũng cản lại vậy ?

Người kia trợn mắt nhìn Ngọc Sương :

– Xe nào cũng kiểm soát tuốt hết. Mấy người bày đặt đi chợ đi búa để thông đồng với Tây hả ? (đoạn hắn ta day qua bảo hai hành khách đi trên chuyến xe ngựa ấy). Hai bác kia làm ơn móc giấy tờ ra cho tôi coi một chút !

Sau khi liếc sơ qua giấy tờ của hai người khách, hắn ta vút trả lại rồi day qua hất hàm hỏi Ngọc Sương :

– Còn cô ?

Ngọc Sương trả lời cụt ngắn :

– Không có.

Hắn ta « hứ » một tiếng, nâng khẩu súng lục lên, kề miệng thổi mạnh vào đầu mũi súng như để cho sạch một thứ cát bụi... tưởng tượng gì vậy, đoạn lạnh lùng hỏi lại :

– Tại sao lại không có ? Bộ cô cho rằng tui này có nhiều thì giờ để nói giỡn với cô chắc ?

Ngọc Sương thản nhiên đáp :

– Tôi là học sinh mà anh hỏi giấy tờ gì !

Người kia nhướng mặt, giọng khinh miệt :

– Học sinh ? Sướng quá há ! Chúa nhật cặp kè với mèo đi chơi lên tuốt trên miệt này...

Ngọc Sương to tiếng chặn ngang :

– Ê, hổng được nói bậy. Anh... hồi nãy là chồng tôi đó ! Bộ bây giờ mấy anh có luật cấm vợ chồng người ta đi thăm bà con hả ?

Người kia thấy Ngọc Sương ăn nói cứng cỏi cũng đâm ra xuống nước. Hắn ta dịu giọng xuống để hỏi lảng sang việc khác :

– Đi thăm bà con sao thấy tụi này lại thót chạy đi ? Sao bà con cô bác ở đây ai ai cũng đều ngồi yên một chỗ ?

Ngọc Sương cãi bừa tới :

– Chớ ai biểu mấy anh núp đầu trong lùm trong bụi nhảy a ra chặn đường, ảnh tưởng ăn cướp nên ảnh chạy trốn... Chuyện đó dễ hiểu quá mà !

Hắn ta nhìn chằm chập Ngọc Sương rồi ồm ồm hỏi :

– Hay anh đó là người làm việc cho Tây nên thấy bóng tụi này là co giò phóng chạy ?

Ngọc Sương chưa kịp trả lời ra sao, thì hắn ta gằn giọng hăm he :

– Cô biết điều nên nói thật. Tụi này có điều tra kỹ hết nên rõ... ai đi đâu và đi giờ nào không còn sót một mảy may... Chắc chồng của cô làm thầy thông ký gì

152 | Lê Xuyên

ở tòa bố, hay ở những hăng la ve nước đá, lúa gạo gì ngoài chợ Cần Thơ phải không cô ? Làm ở mấy chỗ đó cũng... chẳng sao...

Biết là người kia muốn hỏi mò để phăng lần tới, Ngọc Sương thản nhiên đáp :

– Tôi đã nói là tại mấy anh... xông ra bắt tử quá nên ảnh hết hồn mới bỏ chạy như vậy... Anh hổng nghe... sau khi tôi đã biết rõ là... mấy anh nên tôi hấp tấp kêu ảnh trở lại đó sao !

Tuy nói trở đi vậy. Ngọc Sương cũng phải liếc chừng về phía đám để nơi Minh Tấn và hai tên du kích lúi vào trong ấy. Thấp thỏm lo cho Minh Tấn chạy không thoát nên cô ta bèn quay qua bảo người lạ mặt :

– Hai vợ chồng tôi đi lên Bình Thủy thăm ông bác và mấy bà con đây đi chợ về... ai ai cũng đều là thường dân làm ăn lương thiện vậy xin anh cho xe đi kéo trễ hết công việc... với lại nếu anh giữ chúng tôi lằng nhằng ở lại, xe tuần của nhà binh đi trờ tới, họ xả súng bắn ầu thì nguy cho tánh mạng của cô bác ở đây lắm.

Người kia cau mày nhìn về phía bên kia vệ đường :

– Để đợi bắt cho được anh kia đã !

Ngọc Sương chắt lưỡi :

– Có lẽ ảnh sợ quá ảnh lủi mất dạng rồi. Xin anh để cho tôi với mấy bà con đây đi trước...

– Bộ cô bỏ rơi chồng cô hả ?

– Đâu có... thế nào ảnh cũng lần mò lộ trở ra lộ để đón xe về Bình Thủy hoặc Cần Thơ.

Người kia khẽ lắc đầu :

– Không được. Tôi cho mấy người đi rồi mấy người đi báo cho Tây hả ? Anh đánh xe, anh làm ơn cho xe chạy và con đường đất kia ! Mấy bà con và cả cô này nữa cũng bước và trong ấy đi ! Để tôi đợi hai anh kia trở về coi kết quả ra sao rồi mới tính được.

Biết chẳng cưỡng lại được nên Ngọc Sương đành lủi thủi bước theo chiếc xe ngựa và hai người hành khách, đi rẽ vào một con đường đất ăn sâu vào trong đám vườn tre um tùm cạnh lộ đá, và nằm khít một bên đám để nơi Minh Tấn đã lẩn trốn.

Vừa lúc ấy, hai « đàn em » của người lạ mặt thận trọng vạch để lộ ra và ngó dớn dác trước sau trên lộ cái.

Người kia vội bước trịch tới chỗ trống và đưa tay vẫy gọi :

– Ê lại đây ... Bộ để cho nó chạy mất rồi hả?

Hai anh kia lúp xúp chạy lại. Một anh vừa vuốt mồ hôi trán vừa nhăn nhó phân trần :

154 | Lê Xuyên

– Hồng biết thằng cha đó chạy hướng nào mà mất tiêu rồi anh. Tụi này quần nát bấy đám đế và lội tuốt ra phía ruộng sau mà cũng chẳng thấy dấu vết nó đâu hết !

Anh kia cũng phụ họa theo :

– Đúng vậy đó anh ! Anh coi: tui sợ nó hụp trốn dưới ruộng nên lội xuống lục tìm quần áo ướt loi ngoi hết nà...

Người kia cau mày chận ngang :

– Mà cũng ăn trót luôn ! Thiệt mấy cha dở hết chỗ nói ! Thằng đó ăn bận đồ tây lại đi giày thì làm sao lội mau hơn mấy cha được cà ! Thôi vô tháo một cái bánh xe ngựa đem liệng giấu ở đâu đó rồi rút lui... Trưa trờ trưa trệt rồi, xe nhà binh Tây hay đi nhằm cái giờ này lắm.

Ngọc Sương thấy hai tên kia về không, mừng rỡ chạy đại ra và hỏi liền người lạ mặt :

– Bộ hai anh kiếm hồng được...

Hắn ta quay phắt lại :

– Ờ hên cho cô lắm nghen ! Lần sau cô nhớ dặn chồng của cô đừng chạy ẩu như vậy... Chết có ngày đa !

Ngọc Sương xuống nước nhỏ :

– Dạ... tánh ảnh nhát lắm mấy anh à... Bây giờ mấy

anh cho phép cô bác trên xe trở ra lộ đá để đi về chứ?

– Ờ... nhưng để cho hai bạn của tôi mượn đỡ một cái bánh xe đã !

– Ý trời, như vậy rồi làm sao xe chạy được ? Mà mấy anh lấy bánh xe ngựa làm gì chứ ?

Hắn ta mỉm cười đáp :

– Bà con cô bác chịu khó cuốc bộ một đôi đi. Cẩn tắc vô ưu, rủi mấy bà con có... đi báo cho Tây ở đồn Cầu Sắt thì tụi này cũng dong được xa lắc xa lơ rồi...

Vừa lúc ấy anh đánh xe ngựa hốt hải chạy lại, mếu máo van nài hắn ta :

– Trời ơi, mấy ông làm như vậy chết tui ! Mấy ông gỡ mất một chiếc bánh xe thì có khác nào đập bể nồi cơm của tui trong suốt ngày hôm nay. Tui và bà con cô bác ở đây, ai nấy cũng muốn đi đến nơi dìa đến chốn chớ mắc mớ gì mà phải đi báo với Tây cho sanh thù sanh oán hồng biết.

Người lạ mặt ngần ngừ một hồi rồi gật đầu :

– Thôi được. Tôi cũng chẳng muốn làm khó dễ đồng bào làm gì, nhưng bác đánh xe, bác nên nhớ rằng bác còn qua lại kiếm ăn trên con đường này đó nghe hông ?

Anh đánh xe chấp hai bàn tay lại như muốn vái tạ:

– Dạ... mấy ông khỏi dặn, tui cũng nhớ kỹ lắm mà.

Người kia bèn day sang qua phía Ngọc Sương và hai hành khách đứng ké né gần đó :

– Còn cô này và hai bà con kia cũng đừng bép xép cái miệng nghen. Tên tuổi mấy người tôi rõ hết... À quên nữa, cô tên gì hả ?

Ngọc Sương bình tĩnh đáp :

– Tên Ngọc.

Người kia có vẻ còn thắc mắc :

– Bộ cô đi đường... Không có một tấm giấy lộn gì trong mình hết sao ? Rủi lại Tây nó hỏi bắt tử, cô làm sao trả lời chứ ?

Ngọc Sương mỉm cười :

– Từ Cần Thơ tới Bình Thủy có mấy cây số và con đường này xe cộ dập dìu qua lại nên từ trước đến nay tôi có thấy ai làm khó làm dễ gì đâu. Chắc mấy anh mới bắt đầu lần mò về đường này phải không ?

Không đợi cho người kia trả lời, Ngọc Sương vui vẻ nói :

– Mọi khi, chiều chiều tối và mấy chị bạn thường đạp xe máy thả tuốt lên miệt này chơi lắm mà !

Hắn ta cau mày như có vẻ khó chịu trước những lời nói liến thoắng của Ngọc Sương, rồi lật đật bước vào réo gọi hai tên đồng đội :

– Ê hai tụi ! Rút về đi ta !

– Hai anh này đang lúi húi tháo gỡ bánh xe vội
ngang đầu lên và một anh lên tiếng hỏi lại :

– Ủa, bộ dì... êm sao anh ?

Hắn ta gật đầu :

– Ừ, thôi anh em mình cũng nên... rộng lượng với
bà con lần đầu.

Hai anh kia phải tay đứng dậy, cùng bước ra theo
người chỉ huy của mình, và khi đi ngang qua Ngọc
Sương cả hai cùng tò mò liếc nhìn cô gái xinh đẹp
ấy.

Một anh bỗng đứng sững lại ngó Ngọc Sương
không nháy mắt làm cô ta ngượng nghịu nhìn lơ
sang chỗ khác.

Người chỉ huy nhóm ba người ấy bực mình réo
gọi anh ta :

– Ê tụi, bộ lạ lắm sao mà anh dòm người ta thiếu
điều rút con mắt vậy ? Đi mau lên !

Anh kia vẫn còn lưng khựng một chỗ và lắp bắp
kêu lên :

– Khoan đã anh ơi ! Tui coi bộ cô này... quen lắm !

Người chỉ huy chống nạnh lên, hất hàm hỏi lại :

– Bây giờ anh tính lần thân ở đây để nhìn bà con hả!

– Hồng phải! Tui nói cô này quen... là quen khác... (rồi anh ta vỗ mạnh tay vào đùi, reo lớn lên) Thôi tui nhớ ra rồi! Cô này là con gái của thằng cha cai tổng Quới ngoài Tham Tướng! Đúng cổ rồi anh ơi!

Người kia hấp tấp chạy lại, rút phăng súng ra như là sợ Ngọc Sương có thể phóng chạy bắt tử vậy. Đoạn hắn ta gằn giọng hỏi Ngọc Sương:

– À, chuyện này cô hết leo lẻo chối cãi nữa nghe! Cô có phải là con của cai tổng Quới không? Hèn chi cô cứ dối quanh là không mang giấy tờ theo.

Ngọc Sương tái mặt không ngờ có sự xảy ra như thế. Tuy vậy, cô cũng rán giữ giọng bình tĩnh:

– Tôi nói thiệt mà! Chắc anh này... ảnh nhìn lộn rồi... Tôi ở Cái Khế... có biết thầy cai thầy đội gì đâu!

Anh kia rướn cổ cãi lại:

– Đúng y bon cô mà! Tui trước có đi làm công ở vùng Tham Tướng nên tôi rõ mặt hết mọi người. Đây nè, tôi kể hết cho cô nghe; cô đi học ở trường Cô-le... Ở phải rồi, cô mới lấy chồng...

Và anh ta hớn hờ day qua nói luôn với người trong bọn:

– Uống quá anh ơi! Thằng chồng cô này mần thông ngôn cho nhà binh Tây... Đúng là thằng cha hời nẩy rồi! Hèn chi nó thấy dạng anh em mình là co giò phóng chạy rồi!

Người kia nhích mép mỉm cười rồi thản nhiên hay qua bảo hai thuộc viên :

– Vô đập nát hai bánh xe rồi bắt hết cái đám này dẫn về trông cho mấy ảnh định đoạt.

Ngọc Sương cúi đầu thở dài như cam phận, và khi anh đánh xe cùng hai hành khách xúm nhau lạy lục năn nỉ bọn ba người kia, cô bèn lên tiếng can thiệp:

– Mấy anh muốn dẫn tôi đi đâu, tôi cũng theo hết vì tôi xét ra mình chẳng có tội tình gì cả, nhưng xin mấy anh rộng lòng tha cho mấy đồng bào kia... Họ có biết tôi là ai đâu mà cũng bị dính líu vô ?

Người chỉ huy ngẫm nghĩ một hồi rồi bằng lòng, chỉ bắt Ngọc Sương đi và buông tha đám người kia sau khi lớn tiếng hăm he đủ điều. Có lẽ hẳn ta sợ mất thì giờ và ngại phải « hộ tống » một đám đông người để băng đồng lộ ruộng sau này.

Trước khi đi, hẳn ta không quên dặn dò kỹ Ngọc Sương :

– Còn cô. Chắc cô dư biết số phận của cô trong giờ phút này ra sao chứ? Đừng bày đặt chạy trốn như... chồng của cô hồi nãy, tôi không nói tay đâu nghen ! Nhứt là với bộ giò của cô... cô lộ ruộng không ăn tụi này đa !

Ngọc Sương xằng giọng ngắt ngang :

– Tôi dư biết rồi, mấy anh khỏi phải dặn.

Nhưng sau khi đi được vài bước, cô ta lại đứng khựng làm ba tên ấy đều giật mình nhảy hờm sẵn xung quanh cô như chặn trước lại.

Người chỉ huy cầm khẩu súng lục lăm lăm trong tay, hỏi như quát :

– Gì nữa đó... bà nội ?

Ngọc Sương lừ lừ nhìn hằm ta và không giấu giọng mỉa mai :

– Sao nghe nói mấy anh ở trông ăn nói có khuôn phép lắm mà !

Hằm ta ngượng nghịu cự nự lại :

– Trời ơi! Gặp thấy mồi đây nè mà cô giục giặc tới lui hoài nữa chứ ! Tôi nói thiệt, rủi ra có Tây rượt theo bắt tử, tánh mạng của cô... không ai bảo đảm được đâu nhen ! Thôi đi mau dùm một chút cô !

Ngọc Sương vẫn đứng y nguyên một chỗ :

– Trước hết mấy anh làm ơn cho biết tôi có tội gì mà mấy anh bắt ngang vậy hả ?

Người chỉ huy thấy cần phải mềm mỏng với cô ta:

– Ai mà bắt cô hồi nào đâu ? Đây là chúng tôi... mời cô về trong cơ quan để mấy anh... hỏi thăm một vài điều vậy mà! Nói nào ngay, bị chồng cô chạy trốn như vậy nên anh em chúng tôi buộc lòng phải... tạm giữ cô lại...

Ngọc Sương ngắt lời hắn ta :

– Để làm con tin hả ?

Người kia nhún vai :

– Cô muốn nói gì thì cứ nói nhưng làm ơn theo chúng tôi cho mau. Cô biết điều thì tội này cũng biết điều lại, bằng trái lại... cô đừng trách tội này không nương tay nhen.

Ngọc Sương xuống giọng khẩn cầu :

– Mấy anh xét lại dùm, nếu tôi và chồng tôi có làm điều gì hại dân hại nước hay là nghịch chống gì đảng mấy anh thì tội tôi đâu có đại đi chi lang bang như vậy để mấy anh chặn bắt ?

Người kia mỉm cười nhìn lại hai thuộc viên như để phân bua :

– Nếu hai vợ chồng cô biết sáng hôm nay có tội này ra kiểm soát thì chắc không ló lên đây rồi...

Ngọc Sương tha thiết tiếp lời :

– Tuy tôi và chồng tôi... mang tiếng này nọ chớ thật sự ra, ảnh cũng như tôi đều lo sanh sống một cách thường thường như trăm ngàn gia đình khác ở ngoài thành. Hơn nữa, hồi còn đi học, tôi cũng như anh chị em trong trường vẫn thường... nữa mà!

Người kia thấp thỏm ngó về phía lộ đá và lơ đãng đáp lời Ngọc Sương :

– Cô nói vậy, tôi cũng... hay vậy. Tốt hơn hết là cô nên theo tụi tôi về trồng. Nếu cô không có dính dáng vô một việc gì hết hay là nếu cô từng hoạt động cho kháng chiến ở ngoài thành thì mấy ảnh cũng rõ hết chứ chẳng không...

Rồi hẳn ta lại hỏi Ngọc Sương :

– Thôi đi đi cô! Bây giờ còn mát cô có lợi ruộng một quãng cũng đỡ, chứ để lát nữa mặt trời lên cao ghê, tôi e cô không kham nổi...

Thấy không sao lay chuyển được ý định của người này, Ngọc Sương đâm ra bực mình :

– Bây giờ mấy anh nhứt định bắt tôi phải hông ?

Người kia cũng phát cáu nên nói ngay lại :

– Phải. Ai biểu thằng cha kia tông chạy mất thì tôi bắt buộc phải giữ cô lại chứ chẳng nói lời thôi gì nữa hết !

...Rồi nghiêm giọng lại, hẳn ta hạ lệnh cho đàn em :

– Một trong hai anh chạy đi bứt ba mớ dây cóc kèn đem về đây, để nếu cô này còn cự nự không chịu đi... hai cha cứ trói quách cổ lại lôi tuột theo... và nếu không được nữa thì hai cha liệu cách khiêng cổ thể nào đó thì khiêng... Anh em chịu khó nệ cổ về tới trong ruộng bỏ xuống xuống bờ rút về trồng...

Một anh vừa lăm lét nhìn Ngọc Sương vừa thắc mắc hỏi vô :

– Rủ cô la lên bắt tử rồi sao anh?

Người kia đưa tay khều chiếc khăn tắm quấn nơi cổ :

– Thì có cái này đây nè!... Mà ở đây cô có giỏi la chối trời chối đất cũng chẳng ăn nhằm gì.

Sau khi « dẫn mặt » sơ sơ Ngọc Sương bằng cách sai biểu hai đàn em một cách vu vơ như trên, hẳn ta bèn quay hỏi cô bằng một giọng thật nhỏ nhẹ :

– Bây giờ cô tính sao đây ? Bằng lòng đi theo anh em chúng tôi chứ ?

Ngọc Sương cau có đáp :

– Được rồi. Mấy anh khỏi buộc trời gì hết !

Vừa nói cô vừa vùng vằng bước xông lên trước.

Người chỉ huy mỉm cười giơ tay ra hiệu cho hai thuộc viên đi theo.

– Thôi khỏi bức dây bức nợ gì hết anh em ơi, tôi coi bộ cô bắt đầu... biết điều dữ lắm rồi đa !

Đúng vừa lúc ấy, có tiếng người réo giựt ngược, phát ra từ đám để cạnh lối đi :

– Khoan đã mấy anh ơi ! Có tôi đây !

Nhận ngay ra là tiếng của Minh Tấn. Ngọc Sương quay phắt lại, giậm chân kêu lên như sắp phát khóc:

– Anh Tấn ! Sao anh còn quay trở lại làm chi nữa nè trời !

Ba người kia bỏ Ngọc Sương chạy dồn lại chỗ Minh Tấn đang đứng, súng lục hờm sẵn trên tay. Người chỉ huy đồng dục hô lên :

– Ê giờ tay lên ! Anh rục rịch tôi nổ nát óc đa !

Minh Tấn quần áo dính bùn đất lấm lem, khẽ nhún vai và hơi đưa xòe hai tay ra :

– Máy anh làm gì dữ vậy ? Nếu tôi muốn chạy thì đã không ló mặt ra đây làm gì ?

Nghe câu nói... hữu lý của Minh Tấn, hai anh du lịch đồng ngó chừng về phía người chỉ huy của mình. Hắn ta ngượng nghịu hạ trút mũi súng xuống nhưng cũng rán giữ giọng cứng cỏi nói át đi :

– Tôi biểu anh đưa tay lên chớ đừng nói on–đơ gì hết. Anh đừng tưởng chạy trốn như hồi này là thoát khỏi tay tui này đâu nghen !

Minh Tấn thản nhiên hỏi lại :

– Sao, bây giờ mấy anh có cho tôi lại đằng đó không thì bảo ?

Người chỉ huy lạng khựng một hồi rồi đưa tay ngoắc anh ta :

– Thôi được rồi, anh lại đây. Nhưng nhớ đừng lộn xộn nghen !

Minh Tấn vừa bước tới thì Ngọc Sương chạy a lại nắm lấy tay anh ta, cất giọng nửa xót thương, nửa oán trách :

– Sao anh trở lại hả ? Anh trốn luôn cho êm phần anh đi, anh làm như vậy có khác nào nạp mạng cho họ !

Minh Tấn gượng cười đáp :

– Tôi cũng định chạy trốn luôn nhưng sợ chạy không thoát được hai anh này (Minh Tấn hất hàm chỉ về phía hai anh du kích) nên tôi liều mạng núp lại trong một bụi rậm sát gần đây. Thời may, hai anh này chạy lướt qua có lẽ hai anh cho rằng tôi đông tuốt vô đồng...

Người chỉ huy sốt ruột hối thúc anh ta :

– Thôi bây giờ mời anh theo tụi tôi, chớ chẳng lẽ tụi tôi phải đứng chực hoài tại đây để chờ cho hai ông bà nói chuyện à ?

Ngọc Sương không cần đếm xỉa đến lời của hắn ta mà càng nắm chặt lấy tay Minh Tấn để hỏi dồn :

– Ờ thì anh núp luôn ở chỗ đó không được sao ? Mấy anh này cũng sắp sửa dẫn tôi đi thì anh lại ló ra. Thiệt tôi nghe tiếng anh kêu tôi muốn chết đứng.

Minh Tấn thở dài :

– Thì chính vì thấy cô bị họ dẫn đi tôi mới nhẩy đại ra... Từ đầu chỉ cuối, tôi tuy nằm trong bụi chứ nghe rõ mọi lời đối đáp qua lại ngoài này không còn sót một tiếng nào hết. Và do đó, tôi được biết sơ dĩ mấy anh em đây quyết dẫn cô đi là cũng tại vì họ bắt vuột tôi...

Đến đây, Minh Tấn nhún vai, gượng cười tiếp lời :

– Thôi thì tôi bỏ ra... nạp mạng để họ thả cô vậy !

Ngọc Sương cau mày chắc lưỡi :

– Anh thiệt bậy ! Họ có dẫn tôi đi thì cho lâu lắm một vài tuần họ cũng phải thả ra vì tôi có tội tình gì đâu.

Minh Tấn khẽ lắc đầu :

– Không chắc... Với lại đảng nào tôi cũng phải chịu trách nhiệm về cô... Tôi đâu đành tâm trốn thoát một mình.

Ngọc Sương rơm rớm nước mắt :

– Anh nghĩ như vậy là hơi... quá lỗ. Anh dư biết là tôi với anh... (đến đây cô liếc chừng về phía ba anh du kích và bỏ lửng ở giữa câu).

Người chỉ huy, từ nãy giờ để ý lắng nghe câu chuyện giữa hai người bèn hỏi chen vô :

– Sao hai người là... vợ chồng mà lại xưng họ không mặn mòi gì ráo vậy ?

Ngọc Sương vội đáp :

– Tại tụi tôi mới cưới nhau đây nên quen miệng xưng hô như hồi còn... mới quen biết.

Hắn ta trề môi như có vẻ không mấy chú trọng đến điều ấy rồi lại cau có hối thúc :

– Bây giờ hai ông bà hết chuyện nói với nhau thì làm ơn theo anh em tôi. Tự này giờ tôi vị tình nên mới dễ dãi như vậy...

Minh Tấn chưng hửng chụp nít lấy vai hấn ta vừa lắc đầu vừa hỏi :

– Ủa, bộ anh tính không thả cô này sao ? Mấy anh cần bắt tôi thì tôi ra đây còn cô này ăn thua gì hả ? Có phải mấy anh cần bắt tôi không ?

Hấn ta nhích nhanh người ra để hất tay Minh Tấn rơi tuột xuống rồi lạnh lùng đáp :

– Cần bắt anh và cần... bắt luôn cô này nữa.

Minh Tấn trợn mắt :

– Sao lạ vậy ? Hồi này tôi núp trong bụi nghe rõ mồn một những lời anh nói với cô này mà ?

Hấn ta bực mình đáp bừa :

– Hồi này khác bây giờ khác. Tôi bắt anh vì anh là Việt gian làm cho Tây, còn cô này (hấn chĩa mũi súng về phía Ngọc Sương) là con của cai tổng Quới một tên Việt gian hạng nặng nên tôi cũng bắt luôn... cho có cặp.

Rồi như sợ Minh Tấn kêu ca mất thì giờ, hấn ta xông lên đi trước và to tiếng hạ lệnh cho hai thuộc viên :

– Hai anh phải kè sát cặp này đi nghen. Canh chừng cho kỹ thằng cha đó và nếu để cho chả sút chạy nữa thì hai anh khỏi có than trời trách đất gì nữa đa !

Minh Tấn rầu rầu nhìn lại Ngọc Sương :

– Đến mức này thì mình đành chịu phép rồi cô !
Tôi có dè dặt họ tráo trở như vậy.

Ngọc Sương níu chặt lấy cánh tay gần như là bám sát vào người Minh Tấn để cùng bước tới :

– Thôi mình đi anh... Đó anh thấy chưa, anh... nặng lòng với tôi quá cũng không tốt, chẳng những anh không cứu nổi tôi mà lại dính chùm vô luôn. Tôi lo cho anh...

– Còn cô thì sao ?

– Thật ra số phận của tôi dù sao cũng chẳng đến đổi nào, còn anh... họ bắt được anh, dám nguy hiểm chứ chẳng phải chơi đâu !

Minh Tấn không có vẻ gì sợ sệt, trái lại anh ta còn mỉm cười đáp lời Ngọc Sương bằng một giọng nửa bông đùa, nửa âu yếm :

– Thì... tình nghĩa vợ chồng với nhau quý như ở những lúc hoạn nạn như vậy. Tôi không hối tiếc gì hết vì dầu cô không được thả về nhưng mình đi... có bạn như vậy có phải hơn không !

Một anh du kích đi kèm bên liên xô anh đi tới, sẵn sàng cự nự :

– Bộ cha nội tính ngừng lại đây để tò tí với vợ con nữa sao? Sắp chết đến nơi mà không lo căn dặn chuyện nhà chuyện của để cứ rù rì chuyện trên trời dưới đất gì đâu không ạ !

Đoạn anh ta quay qua đồng đội nhe răng cười rồi nói thêm :

– Thiệt tụi mình chịu thua mấy cậu ngoài thành và mấy cô tân thời! Sao họ... kỳ cục quá, đến giờ phút này mà họ còn dám xà nẹo với nhau coi trời như không !

Anh đồng đội cau mày, đáp:

– Anh đừng có dễ người thấy vậy mà lầm: họ nói chuyện như vậy mà họ dám... ra mặt hiệu với nhau lắm đạ anh !

Anh kia cụt hứng buông hai tiếng « vậy hả » rồi lật đật bước sát theo một bên cạnh Minh Tấn như để... đề phòng mọi bất trắc có thể xảy ra...

Im bật một lúc để nghe ngóng hai anh du kích lờ qua tiếng lại, Minh Tấn bèn hỏi Ngọc Sương:

– Cô nhầm lộn ruộng lướt đồng như vậy có nổi không?

– Ồi dư sức mà! Và nếu có gì thì đã có anh.

Minh Tấn lộ vẻ sung sướng:

– Đó cô thấy chưa, có tôi đi theo cũng đỡ lắm chứ.

Ngọc Sương cau có:

– Xí, đỡ khi mồm gì! Bây giờ có anh tôi lo thấy mô đây nè! Anh thiệt... đại hết chỗ nói. Vậy mà anh có vẻ ... như không mới lạ chứ!

Minh Tấn nín lặng trước lời trách cứ đầy chân tình ấy của Ngọc Sương. Anh ta cũng lấy làm ngạc nhiên khi tự nhận thấy sao mình không có một mảy may lo sợ hay nao núng gì trong khi ưng chịu xông ra chia sẻ sự hoạn nạn với Ngọc Sương, mặc dầu sự chia sẻ này, thật gần như là vô lý.

Trái lại, anh ta còn cảm thấy có một sự... sáng khoái kỳ quặc khi lao mình vào cuộc phiêu lưu mới mẻ này.

Liếc thấy anh ta có vẻ trầm ngâm, Ngọc Sương nhắc hỏi:

– Sao khi không anh lại nín thinh vậy? Hay là... ngán rồi hả?

Minh Tấn nghiêm nghị nhìn lại cô ta :

– Đối với tôi chết là cùng chứ có cái gì đâu mà ngán đó cô! Nếu tôi ngán thì đã rút lui trước khi có đám cưới của mình nữa kia.

Ngọc Sương cuống quýt hỏi :

– Rồi làm sao mình cho ba má ở nhà hay được ?

Minh Tấn đưa mắt nhìn về phía anh du kích :

– Họ dẫn mình đi như vậy thì làm sao nhắn tin được. Nhưng trễ lắm là tới chiều tối ở nhà hai bác cũng hay... Và dầu cho có hay thì hai bác cũng đành chịu chớ làm sao vô trong này.

Ngọc Sương nhăn nhó than thở :

– Khổ quá! Ai biểu anh theo tôi làm chi! Đáng lý ra anh đông luôn về nhà báo tin cho ba má hay có phải đỡ hơn không?

Minh Tấn lựa lời vỗ về cô ta :

– Thôi bây giờ mọi việc đều lỡ hết rồi. Minh rán lo chịu đựng những ngày sắp tới là tốt hơn cô à...

Đến bờ mương ruộng, người chỉ huy ngừng lại canh chừng Minh Tấn, Ngọc Sương để cho hai thuộc viên đi lôi chiếc xuồng giấu trong sậy ra.

Xong xuôi đầu đó, hấn ta day qua bảo hai người và lần này bằng một giọng khá ôn tồn :

– Bây giờ mời... hai anh chị xuống xuồng ngồi cho vững đi. Từ đây về tới tròng êm ru chớ không có sao hết. Tội tôi lựa đường nước đi tránh mọi đồn bót của Tây nên khỏi sợ... đừng chạm bất tử gì hết...

o O o

Gần tới Vàm Xáng, xuồng rẽ vào một cái xẻo nhỏ. Một số người ở hai bên bờ xẻo ló ra chỉ chỗ xuống phía Ngọc Sương.

Một đám trẻ con tò mò chạy dọc theo đường đất cạnh mé nước để đuổi theo chiếc xuồng.

Ngọc Sương ghéch đầu nhìn quanh rồi bảo Minh Tấn :

– Chỗ này cũng gần vùng đất điền của ba đó anh.

– Ờ... nhưng trường hợp của mình càng « gần » càng mệt thêm chớ ích lợi gì. Ai dám nhìn mình là bà con quen thuộc nữa !

Ngọc Sương chắc lưỡi cãi lại :

– Tôi có làm gì bậy đâu mà phải sợ ai ?

Minh Tấn Phát một cử chỉ chán chường :

– Để cô coi! Cô quên rằng cô là con của bác, nghĩa là con của thầy Cai tổng và lại là... vợ của tôi, một tên Việt gian theo Pháp !

– Ai có phạm nấy chớ! Mà anh là Việt gian khi gì chớ? Anh làm ở bàn giấy chớ bộ đi bắn giết ai sao? Mà anh lại hiền khô nữa.

– À, cái đó cô biết chớ cô có nói ra cũng chẳng ai thèm tin.

– Nói vậy họ muốn giết ai thì giết sao ?

Minh Tấn nhún vai :

– Thời buổi giặc giã mà cô!

Ngọc Sương phát tức kêu lên như sắp khóc :

– Giặc giã! Giặc giã! Cái gì người ta cũng đổ thừa cho giặc giã hết á !

Người chỉ huy ngồi ở mũi xuồng vội quay lại, chắc lưỡi can thiệp :

– Thôi cô ơi, tôi xin can cô! Sự thật nó là như vậy

đó, chớ nếu bình thường... hai ông bà dẫn nhau đi thăm ông bác bà thím mắc mớ gì ai mà phải... như vậy.

Minh Tấn cũng nói chen vô để vỗ về Ngọc Sương:

– Tới đâu hay tới đó cô à! Mình gặp cơn hoạn nạn thì phải rán mà chịu đựng, chớ bực tức hay oán trách lung tung cũng chẳng ích gì.

Người chỉ huy muốn tỏ ra mình là một con người « chánh trị » nên vội bắt bẻ Minh Tấn :

– Xin lỗi anh, anh nói như vậy không đúng lắm. Anh đi làm việc cho Tây cũng là « hoạn nạn » nữa sao?

Minh Tấn toan cãi lý lại với hấn ta, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh ta chỉ mỉm cười nhìn vợ vẫn lên phía trên bờ...

... Xuồng cập vào một chiếc cầu làm bằng cả thân cây dừa đặt nằm luôn trên bãi bùn và có vạt thành những bậc nhỏ để đi cho đỡ trơn.

Người chỉ huy đứng dậy, dặn hai đồng đội :

– Hai anh canh chừng họ để tôi lên báo cáo mấy ảnh ghen.

Một anh du kích vội hỏi lại:

– Sao anh không cho dắt họ lên luôn để anh em mình còn nghỉ chớ?

Người kia vênh mặt lên và xốc lại túi súng lục :

– Mấy anh sao hay có « ý kiến » quá hổng biết? Mình phải đợi lệnh mấy ảnh. Rủ mấy ảnh biểu đem chở họ đi chỗ khác thì sao? Và đem họ lên trên đồng bào bu đem lại xem và hỏi này hỏi nọ lằng xằng thì sao?

Anh du kích đành bực xuôi theo :

– Tui quên việc đó nữa. Anh nhớ nói với mấy ảnh nếu có đi đâu nữa thì cũng cho anh em mình ăn qua loa ba hột ghen anh.

Người kia gật đầu:

– Khỏi dặn tôi cũng phải lo cho anh em. Ở dưới này, đừng cho họ tiếp xúc với ai trên bờ hết... « triệt để » đa ghen!

Dứt lời, hắn ta bước thoăn thoắt lên bờ và biến mình sau mấy khóm tre.

Đợi cho hắn ta đi khuất, Ngọc Sương day qua hỏi anh du kích ban này:

– Ai chỉ huy nơi đây mà coi bộ mấy anh ngán quá vậy?

Anh ta liếc chừng anh đồng đội như đề hỏi ý và khi thấy anh này không nói năng gì, anh mới rụt rè đáp:

– Có gì đâu mà ngán đó cô! Nhưng mình làm việc thì phải có... kỷ luật...

Nghe anh này nói lòng vòng, Ngọc Sương vội ngắt ngang:

– Nhưng ai chỉ huy ở đây hả anh?

Minh Tấn đỡ lời Ngọc Sương:

– Cô hỏi chi vậy cô? Ai chỉ huy thì cũng vậy thôi.

– Mình hỏi cho biết coi may ra có quen với ai không.

Anh du lịch mới lên tiếng trả lời thẳng cho cô ta:

– Ở đây có hai anh lớn...

Ngọc Sương mỉm cười:

– Dữ hông! Tới hai anh lớn lận à?

Anh kia mau miệng đáp:

– Phải, ở đây có anh Ba và anh Năm coi sóc hết mọi việc...

Ngọc – Sương nhướn mắt hỏi chận:

– Anh Ba, anh Năm nào đó anh?

–Ờ... anh Ba Nhơn với anh Năm Trường Kỳ...

Ngọc Sương nhồm người lên, lấp bắp hỏi lại:

– Ba Nhơn nào? Có phải Ba Nhơn trước ở miệt Phong Điền không?

Anh kia ngạc nhiên nhìn kỹ Ngọc Sương:

– Ủa, bộ cô quen với anh hả?

Ngọc Sương hấp tấp đáp:

– Nếu phải ảnh thì tôi quen.

Minh Tấn cũng nói chen vô:

– Cổ quen thiệt mà anh. Cổ là người gốc gác trong này...

Anh kia mỉm cười hỏi lại:

– Quen lung lăm hay là quen sơ sơ vậy thôi?... Vì anh Ba mới « nổi » mấy lúc sau này nên ai ai cũng đều biết tên tuổi ảnh hết mà!

Thừa hiểu anh này cho rằng mình muốn nhận quà nhận xiên trong lúc nguy nan, Ngọc Sương xằng giọng hỏi lần tới:

– Ảnh mới nổi thay kệ ảnh! Tôi quen với ảnh từ hồi tản cư lận mà. Ông già của ảnh trước đây là...

Sợ Ngọc Sương đã động đến chuyện « tá điền, chủ điền » (rất bất lợi trong trường hợp này), Minh Tấn vội chặn ngang lời cô ta:

– Anh biết có ảnh ở đây là đủ rồi cô. Và nếu đúng là Ba Nhơn thì lát nữa thế nào mình cũng giáp mặt mà!

Mắt Ngọc Sương sáng hẳn lên

– Nếu gặp được ảnh kể ra cũng đỡ khổ trong lúc này lắm anh. Anh có thể chạy gỡ cho mình được.

Minh Tấn mỉm cười hoài nghi:

– Tôi cũng ước mong như vậy, và ước mong... nhiều hơn thế nữa. Nhưng theo tôi nghĩ thì...

Đến đây Minh Tấn bỏ lửng ở giữa câu, khiến cho Ngọc-Sương hỏi dồn tới:

– Thì sao hả anh? Anh làm tôi lo quá...

– Bây giờ đầu cho mình có gặp được anh Ba Nhon thì cũng chưa chắc được đỡ khổ phần nào đâu cô à. Trái lại, tôi sợ anh còn cay về việc cũ, việc mà cô đã kể lại cho tôi nghe đó.

Ngọc Sương xụ mặt xuống, giọng oán than:

– Còn việc đó nữa hả: Thiệt ông già ổng hại mình đúng mà! Phải không có rắc rối như vậy, gặp chuyện xui này tôi nói với anh Ba Nhon thả mình ra để ợt.

Minh Tấn gượng cười nói vô:

– Bây giờ thì kể ra lúa hết phải hông cô?

Ngọc Sương thở dài:

– Thiệt chuyện đời không biết đâu mà lường được nó lộn đi lộn lại hoài. Trước đây mình có dè đâu lại còn có dịp gặp mặt anh Ba Nhon, sau kỳ ông già ông bắt hụt ảnh... Đúng như người ta nói: Kiến ăn cá rồi cá ăn kiến...

Minh Tấn hất hàm chỉ về phía người chỉ huy của hai anh du kích ngồi gác dưới xuồng đang hấp tấp đi xuống mé kinh:

– Kìa cô, « cá » sắp xuống rình « kiến » lên làm thịt đây!

Vừa lúc ấy người kia đã bô bô kêu hai thuộc viên của mình:

– Dẫn hai người đó lên cho mấy ảnh nói chuyện hai bồ ơi .

Hai anh này vội vàng đứng dậy ra hiệu cho Ngọc Sương và Minh Tấn theo lên, đoạn một người quay qua hỏi hấn ta:

– Bộ không đi đâu nữa sao anh?

Hấn ta lắc đầu:

– Mấy ảnh nói mình để tạm họ tại đây vì mấy anh lớn trên tỉnh phải... đi xa hết rồi. Như vậy anh em mình cũng khỏe.

Hai anh kia đều có vẻ vui mừng như vừa trút được một gánh nặng và hỏi Ngọc Sương, Minh Tấn bước lên bờ cho mau.

Khỏi đợi thúc giục đến lần thứ hai, Ngọc Sương và Minh Tấn đều cố tình đi thật nhanh cốt để tránh đám trẻ con và một số dân chúng tại đó đang đứng đầy trên bờ để chỉ chỗ cùng xâm xì bàn tán về cặp « Việt gian » mới bắt được.

Trong lúc ấy, người chỉ huy giơ tay khoát đuổi đám đông:

– Đồng bào dang hết ra. Họ cũng mặt mũi tay chân như mình chứ có cái gì lạ đâu mà bu đen lại coi hồng biết! Để tới chừng đưa họ ra tòa án nhân dân, đồng bào muốn xem họ mãi nhãn cũng chẳng ai cấm!

Nghe hẳn ta nói vậy, Ngọc Sương đứng lại hỏi liền:

– Tội tôi có tội tình gì mà mấy anh tính lôi ra tòa án này nọ chứ?

Minh Tấn vội nín tay cô ta dắt đi:

– Ồi thôi cô ơi, chắc anh này muốn nói như vậy đó để cho cô bác ở đây yên lòng giải tán...

Người kia bước lại gần Ngọc Sương thấp giọng phân trần:

– Tôi nói đại như vậy thì đỡ khổ cho hai vợ chồng cô chứ có sao đâu mà cô cự nự chứ?

Rồi như để « làm lành » hẳn ta nói tiếp:

– À, tôi quên cho cô hay nữa. Mấy anh trong này hình như có quen biết với cô thì phải...

Ngọc Sương nhìn Minh Tấn rồi hỏi lại hẳn ta:

– Có phải anh Ba Nhon không?

– Phải.

– Anh có nói gì tôi không?

Người kia có vẻ ấp úng:

– Có... Liền sau khi tôi báo cáo mọi việc, tôi nghe ảnh với anh Năm Trường Kỳ đứng chòm nhom lại bàn tán một hồi lâu lắm...

Ngọc Sương hồi hộp hỏi thêm:

– Anh có nghe lọt được điều chi không?

– Không.

Đáp bằng một tiếng cụt ngủn như thế, hắn ta làm mặt nghiêm trở lại như chợt nhận thấy từ nãy giờ mình hơi « già chuyện ».

Ngọc Sương vẫn chưa chịu thua:

– Anh coi tính ý anh Ba Nhon thế nào hả anh? Anh nhắm coi lành hay dữ...

Hắn ta lắc đầu một cách quả quyết:

– Không. Tôi thấy... vậy thôi chứ không biết thêm cái gì. Cô khỏi hỏi thêm gì nữa cho mất công.

Ngọc Sương cau mày nín thinh trong một vài giây rồi lại xuống giọng van nài hắn ta:

– Anh cứ nói đại đi, không sao hết mà! Chắc anh chưa rõ là tôi quen với anh Ba Nhon nhiều lắm, có thể nói là... quen thân nữa kìa! Hồi mới kháng chiến, tôi với ảnh chung một chỗ và thường đi hội họp với nhau...

Hắn ta khẽ nhún vai:

– Hồi đó khác, bây giờ khác cô à. Tôi nói ra đây cô đừng phiền: từ hồi 45 đến nay bao nhiêu năm qua rồi và việc đời cũng... đổi thay khá bọn. Anh Ba Nhon bây giờ khác anh Ba Nhon hồi cô mới quen biết và cô thì... cũng khác...

Rồi như sợ Ngọc Sương không thấu hiểu ý nghĩa gói ghém trong mấy câu nói cố tình có vẻ mập mờ của mình, hắn ta vội quay qua phân trần luôn với Minh Tấn:

– Anh đây là người có đi... làm việc, chắc anh dư rõ sự đời nó vốn... khó khăn như vậy... mỗi người mỗi cảnh phải không anh?

Minh Tấn mỉm cười đáp gọn:

– Đúng.

Chợt liếc thấy vẻ mặt bức bối của Ngọc Sương anh ta vội lựa lời an ủi cô ta:

– Chút xíu nữa mình gặp mặt anh Ba Nhon rồi mà cô! Tới chừng ấy lành dữ thế nào thì ắt sẽ rõ, chớ anh này ảnh cho mình biết như vậy kể ra cũng tốt bụng lắm rồi... Với lại, theo tôi mình cứ nghĩ là dữ trước đi cho nó đỡ thất vọng nếu rủi ro có chuyện không may xảy ra...

Như bị chạm tự ái, Ngọc Sương cười lạt:

– Được rồi, để khi gặp mặt ảnh tôi nói hết mọi việc cho ảnh nghe để coi ảnh xử trí ra làm sao. Có điều chắc là tôi khỏi thêm cầu lụy ảnh cái gì đâu, nếu ảnh là người không biết điều!

182 | Lê Xuyên

Minh Tấn nín nhẹ cánh tay Ngọc Sương dìu cô ta đi tới:

– Dầu sao, cô cũng nên bình tĩnh. Cô nổi nóng bất tử dám hư bột hư đường hết ráo trơn lăm đó.

Ngọc Sương chưa đã nư giận:

– Xí, đến nước này tôi cần khỉ gì nữa mà phải quỳ lụy ai cho nhẹ thể đó anh!

Minh Tấn làm ra vẻ chưng hửng:

– Ủa, bộ tính không... cứu vớt cho tôi phần nào hết à?

Ngọc Sương thở dài:

– Ờ quên nữa há... Cố nhiên là tôi phải rán lo cho anh chuyện này. Đối với mấy cha nội ở đây thiệt không có cái gì chắc trước được hết, nhưng... đỡ phần nào hay phần nấy.

Minh Tấn mỉm cười nhìn về phía trước:

– Lâu lâu cô quên sơ sơ một vài lần như vậy cũng đủ... chết tôi rồi! Có lẽ sắp tới trụ sở của mấy ảnh rồi đó cô. Kia họ đã đứng chực sẵn để... đón tôi với cô. Cô nhìn coi có anh Ba Nhơn ở trống không, tôi chỉ mới nghe tên chớ chưa biết mặt ảnh lần nào...

Ngọc Sương nín thình trong một giây để dăm dăm nhìn thẳng về đám người ở trước mặt rồi ghé tai Minh Tấn nói nhỏ:

– Đó cái anh tre trẻ bạn bà ba đen có có quần khăn tằm đứng gần thằng cha ôm cà tong cà teo bạn áo sơ mi xanh đó!

Minh Tấn gật gù thì thầm đáp lại:

– Ủ, tôi nhận ra rồi. Tôi coi bộ ảnh cũng hiền còn anh kia chắc là anh Năm anh Tư gì mà hồi nãy họ nói đó. Cái anh sau này coi bộ... dữ dằn đa!

Người chỉ huy của hai anh du kích áp giải Ngọc Sương, Minh Tấn từ bờ kinh lên tới đây vội chạy trở lên như để thông báo cho Ba Nhon và Năm Trường Kỳ hay trước, mặc dầu hai người này đang đứng nhìn từng bước đi của cặp « tù nhon ».

Còn cách Ba Nhon chừng mười bước nữa, Ngọc Sương vừa định buông tay Minh Tấn ra để xông lên trước thì bị anh ta níu chặt lại. Ngọc Sương cau mày toan cự nự nhưng Minh Tấn nói chân trước:

– Khoan đã cô. Để thủng thỉnh coi tình ý họ ra sao rồi mới tính được.

Tuy bức bối nhưng Ngọc Sương cũng đành nghe theo.

Và khi đứng trước mặt Ba Nhon, Ngọc Sương lặng thinh nhìn sững anh ta như để dò xét phản ứng.

Nét mặt của Ba Nhon vừa có vẻ lạnh lùng vừa có vẻ khinh khỉnh càng làm cho Ngọc Sương lộn ruột thêm lên.

Cô ta quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Ba Nhon như muốn thách thức, trong lúc ấy Năm Trường Kỳ tủm tủm nhìn hai người và Minh Tấn, lo ngại hết liếc Ngọc Sương đến Ba Nhon...

Như không chịu nổi ánh mắt soi mói của Ngọc Sương, Ba Nhon quay mặt đi trước và kiểm cách hỏi Năm Trường Kỳ để che lấp sự luống cuống bất thần của

mình:

– Đó anh, bây giờ anh tính sao đây?

Năm Trường Kỳ cười lớn:

– Coi. Việc này kể ra như... việc riêng của anh, sao anh lại hỏi tôi cà!

Bị dồn vào thế nghẽn, Ba Nhon đâm ra nổi nóng:

– Đừng giỡn anh! Việc gì là việc riêng của tôi hả?

Vẫn giữ giọng ồm ồm, Năm Trường Kỳ mắc mớ hỏi lại:

– Vậy chứ cô này không phải là người quen cũ của anh à? Sao hỏi đó...

Ba Nhon chắt lưỡi chặn ngang:

– Được rồi, anh để cho tôi.

Đoạn anh ta làm tỉnh day qua phía Ngọc Sương, khẽ hất hàm hỏi cô ta:

– Mạnh giỏi hả cô? Anh này chắc là... ảnh ở nhà phải không?

Ngọc Sương thản nhiên đáp:

– Mạnh như thường. Cảm ơn anh...

Ba Nhon chỉ về phía Minh Tấn, nhắc lại một phần câu hỏi của mình:

– Còn ảnh đây phải hông cô?

Ngọc Sương nhìn Minh Tấn như để hỏi ý. Minh Tấn bèn lên tiếng đáp thế:

– Phải mà cũng... không phải. Chuyện của tôi và cô Ngọc Sương... khác thường lắm và tôi cũng muốn trình bày riêng với anh...

Ba Nhon nhướn mắt lên:

– Sao lại... cô Ngọc Sương?

Minh Tấn hấp tấp đáp:

– Bởi vậy, tôi mới nói câu chuyện còn dài... và anh cần phải nghe tôi thuật lại đầu đuôi mọi sự anh mới rõ được.

Năm Trường Kỳ cười lạt ngắt lời Minh Tấn:

– Bộ anh nói tụi này ăn no ở không rước anh vô đây để nghe anh kể chuyện riêng chắc.

Ba Nhon vội can thiệp:

– Thôi được, chuyện đâu còn có đó. Thế nào anh cũng ở trong này lâu!

Rồi như sợ Năm Trường Kỳ hạch sách lời thôi nữa, anh ta day qua hỏi luôn Ngọc Sương:

– Còn cô, chắc cô không dè có ngày gặp mặt lại tôi như vậy hả?

Ngọc Sương nhìn anh ta lom lom rồi chua chát đáp:

– Tôi sa cơ thất thế như vậy, anh còn nói xiên nói xéo... hay ho gì đó anh!

Hơi sượng lại, Ba Nhơn lựa lời nói gỡ lại:

– Vậy chớ hồi đó tôi sa cơ thất thế thì sao!

Năm Trường Kỳ mau miệng nói hót:

– Thi thiên hạ làm đám cưới rần rần và chút nữa anh gởi thầy ngoài Tham Tướng chớ còn sao nữa?

Ba Nhơn gật gù:

– Té ra ông trời ổng có con mắt anh à!

Năm Trường Kỳ nghiêm mặt phản đối liền:

– Anh nói như vậy là sai bét! Ông trời ăn nhậu gì vô trổng mà có con mắt? Anh phải nói là nhờ... anh em mình bữa vây địch gặt gao, hể tên nào ló ra là lượm liền. Đúng là như vậy đó anh.

Ba Nhơn nhăn mặt kêu lên:

– Thôi đi của nội! Tôi nói có chút xiu đó mà anh tính « diễn thuyết » cho tôi nghe nữa hả?... Bây giờ

anh định số phận của hai người này ra sao thì tùy anh đã!

– Đâu được. Vậy chớ anh ra đây làm chi?

Ba Nhon thản nhiên đáp:

– Tôi ra đề... coi mặt họ sơ sơ cho biết vậy thôi chớ không muốn dính dấp gì vô đó hết.

– Bộ ngán hả?

Ngượng mặt, Ba Nhon nổi dóa cự luôn Năm Trường Kỳ:

– Ngán mốc xì họ! Anh sao ham nói châm chích người ta quá... (rồi như sợ Năm Trường Kỳ tấn công tới nữa, anh vội lôi hấn ta đi vô trong và điệu giọng trách móc)... Anh thiệt kỳ, tôi muốn đề cho nguôi ngoai chuyện cũ mà anh cứ bươi móc ra hoài!

Năm Trường Kỳ không chịu lép vế:

– Vậy cho anh tổn một lần tới già, Hồi đó tôi đã thấy trước và hết lời ngăn cản anh, nhưng anh có thèm nghe đâu! Đã vậy anh còn xài xể tôi đủ điều và biểu tôi đừng xía vô việc riêng của anh... Đó, bây giờ anh rán gánh « việc riêng » của mình đi!

Ba Nhon bực bội gãi đầu, gãi tai:

– Thì hồi đó mình đâu có dè con nhỏ kia nó tác tộ như vậy! Thôi anh cho giải quách họ lên trên tỉnh bộ đề mấy anh lớn muốn xử sao đó thì xử.

Năm Trường Kỳ thản nhiên hỏi lại:

– Bộ anh quên rằng mấy ảnh đã dòi đô về miệt Nam Căn Cà Mau hết rồi à? Ở trên này Tây bố thất hòng nên mấy ảnh giao cho bọn anh em lốc cốc như tụi mình đứng mũi chịu sào ở mỗi địa phương...

Ba Nhơn cười gượng:

– Ủ, tôi quên lửng việc đó nữa há... Không giấu gì anh, tôi mà rở vỏ thì... cũng kệt lắm,

Năm Trường Kỳ nhìn thẳng vào mắt anh ta:

– Thì anh cứ kể họ như là hai tên Việt gian.

Ba Nhơn trợn mắt:

– Ý, bộ anh nói dễ lắm sao chứ! Mình nhìn mặt người ta như vậy rồi biết ăn nói làm sao?

Năm Trường Kỳ cười khẩy:

– Như vậy là anh chưa dứt khoát với cô đó! Tôi nói đúng bon mà!

Ba Nhơn rướn giọng lên:

– Trời, tôi bị cổ đá ngược một cú còn tức cảnh hông đây nè! Như vậy bộ chưa đủ hay sao mà tôi còn đeo đuổi nữa chứ! Tôi không muốn nhìn thấy mặt cổ nữa và tôi cũng rón tránh qua một bên để cổ khỏi nghĩ lầm rằng tôi là một thằng tánh nết nhỏ nhen, hề được dịp là trả thù...

Nói đến đây, anh ta lắc đầu lia lịa như để tỏ vẻ cả quyết:

–...Không đâu anh! Mình phải tỏ ra rằng mình hơn xa lắc xa lơ mấy con mẹ đàn bà. Dân này coi lơ mơ như vậy mà bảnh tởn lắm anh!...

Năm Trường Kỳ chắt lưỡi chặn ngang:

– Thôi đi tí! Nội cái giọng nói... ầm ức của anh, tôi cũng dư rõ là... cái thẹo « ái tình » trong lòng anh chưa kéo miêng một chút béo nào hết và nó chỉ đợi dịp là... tầy quây trở lại và lần này, tôi sợ hết phương cứu chữa nghe anh? Anh nên nhớ lời tôi nói hôm nay... Nó còn linh hơn chim cú kêu nữa đã!

Ba Nhơn ngượng nghịu quay mặt đi, tuy vẫn rán giữ giọng cứng cỏi:

– Thì để nữa rồi anh coi!

Năm Trường Kỳ đứng chống nạnh lên:

– Bây giờ anh giao hết nội vụ cho tôi phải hông?

– Ừa.

Rồi Ba Nhơn rút rè hỏi thêm:

– Nhưng anh tính xử họ sao hả anh?

Năm Trường Kỳ trả lời gọn bần:

– Xử khỉ gì nữa. Viết gian thì « mò tôm ».

Ba Nhơn trợn mắt:

– Ý trời! Bộ anh tính neo nước hết hai người à?

– Ừ... thì bắt quá mình tốn hai cục đá. Ối thứ này

thiếu gì ! Cứ vô ba cái nhà nền đúc bị « phá hoại » của mấy cha điền chủ rinh về cả chục ghe chài lớn cũng hỏng hết...

– Nhưng có một thằng cha đó là Việt gian làm cho Tây mà anh? Chớ còn cô kia...

– Cô kia là con của thằng Cai tổng khát máu đều cũng một phồn Việt gian chớ gì nữa cha nội?

– Nhưng cổ có dính líu gì vô công việc của ông già cổ đâu? Chẳng lẽ... kẻ ăn mắt người khát nước?

Năm Trường Kỳ nheo mắt nhìn anh ta:

– Ê ta, bộ tính binh cổ hả?

Ba Nhon đỏ mặt, lắc đầu lia lịa:

– Bậy nà! Tôi lấy lẽ ngay mà nói vô như vậy. Anh đâu biết cô nhiều bằng tôi...

Năm Trường Kỳ mỉm cười:

– Cái đó tôi đâu dám... hơn thua với anh.

Ba Nhon nhăn nhó chặt lưỡi:

– Tôi nói thiệt mà ! Anh không biết lúc trước cổ cũng như một số học sanh ngoài Cần Thơ có...

Nam Trường Kỳ nhún vai:

– Ôi, họ kháng chiến theo lối tay mơ, theo lối bơ sữa đó mà kể số gì? Thấy vui thì họ nhào vô để có thể vỗ ngực xưng là « ái quốc » một chút chơi vậy

mà! Riêng cái cô Ngọc Sương này, tôi không tin cổ nữa đâu, bằng có sờ sờ là chính cổ đã hợp với thằng cha Cai tổng gài bẫy bắt hụt anh chớ ai vô đó nữa? Rồi lại đi lấy thằng làm cho nhà binh Tây...

Ba Nhon ấp ứng nói chen vô:

– Biết đâu vì hoàn cảnh... bắt buộc nên cổ mới làm như vậy. Còn anh kia nghe nói làm thông ngôn cho Tây và ngồi ở bàn giấy vậy thôi chớ không khi nào léo hánh vô mấy cuộc đi ruồng bố trong mình... Anh có xử thằng chả thì cũng được.

Năm Trường Kỳ liếc xéo Ba Nhon, ranh mãnh hỏi lại:

– Khôn quá ta! Bộ cha nội tính mượn tay tội « tiêu » thằng chồng để cha nội rảnh rang... bợ em cái món kia hả.

Ba Nhon xô mạnh hấn ta:

– Anh đừng nói bậy! Nếu tôi được... toàn quyền xét xử họ, tôi sẽ tha hết cho cả hai, để họ muốn đi đâu thì đi.

Năm Trường Kỳ trợn mắt, quơ tay:

– Đừng nói giả ngộ chớ cha! À thôi tôi biết rồi. Anh muốn làm ra cái điệu « ái tình cao thượng » phải hông? Đó tôi giao hết họ cho anh!

Ba Nhon gượng cười lắc đầu, đưa tay vỗ nhẹ vào bao súng lục mang giấu dưới vạt áo bà ba:

– Nói là nói vậy chờ tôi đâu quên mình người cầm súng đánh giặc. Cái gì thuộc về tình riêng thì phải cho a-la-de hết và cũng vì lẽ đó, tôi mới nhờ anh giải quyết vụ này.

Năm Trường Kỳ mân mê mấy sợi râu mọc lôm chôm nơi cằm, vẻ mặt thoáng có nét mơ màng:

– Kể ra mình thủ tiêu luôn cô đó cùng... uống. Thằng cha kia, dầu cho nó có chết tới... năm bảy mạng như vậy thì cũng chẳng ăn nhằm gì.

Ba Nhơn cau mày:

– Thôi đi cha! Anh đã có ba bốn con « sáu nhỏ » ở trong này rồi mà còn tính chàng ràng nữa sao? Mình làm như vậy họ khi dễ mình lắm anh à.

Năm Trường Kỳ sống sượng hỏi lại:

– Ghen hả?

Ba Nhơn đáp như quát:

– Bậy không? Bây giờ cô là gái có chồng mà tôi ghen nổi gì? Mình phải giữ tiếng chứ anh!

Năm Trường Kỳ trề môi:

– Giữ tiếng khỉ gì với cái thứ đó. Ba cô gái ở thành bề ngoài coi « lộng lặc » như vậy chứ thiệt ra có khác gì mấy con trong này... Đứa nào cũng sợ chết hết anh ời!

Ba Nhơn cười lạt:

– Anh lắm nhiều rồi đa.

Năm Trường Kỳ, sáng mắt hẳn lên, lững lờ nói:

– Để rồi anh coi. Tôi có cách xử với tụi đàn bà con gái. Có anh lôi thôi quá nên mới... cười đau khóc hận chớ gặp tay tôi, dầu cho cứng như sắt tôi cũng uốn cong.

Ba Nhon lờ mắt nhìn hẳn ta:

– Nhưng vụ này, tôi xin dứt anh... cái khoản đó đi.

Năm Trường Kỳ nhấp nháy đôi mắt:

– Lạ hông! Bộ anh hông muốn đề cho cổ sống sao? Với lại anh đã tính buông xụi vụ này cho tôi gánh mà?

– Để cho anh xét xử luôn cả hai người đó, chớ bộ để anh thủ tiêu thẳng chồng rồi o vợ người ta sao? Nếu tính như anh thì để tôi... lãnh hết chớ cần gì đến ai cà.

– Thì anh lãnh đi.

– Tôi đã nói tôi không muốn nhúng tay vô.

Năm Trương Kỳ bực bội đập mạnh vào cây cột cau:

– Cha này, lạ thiệt! Cái gì anh cũng không muốn hết mà ai làm cái gì thì anh cũng cản. Anh bày đặt cao thượng, bày đặt anh hùng như vậy có ngày chết nhăn răng!

Thấy Ba Nhon dừng làm thỉnh, hẳn ta ngẫm nghĩ một hồi rồi bước lại vỗ vai anh này và tươi cười nói tiếp:

– Dừng giận ghen ta! Tôi nói tào lao chơi vậy thôi chứ mình phải... làm việc đảng hoàng chứ! Bây giờ tôi định mình cho giam tạm cặp ấy lại đề nữa rồi muốn tính sao thì tính.

Ba Nhan thở ra:

– Vậy cũng được.

Năm Trường Kỳ ngó chừng Ba Nhon cười rề, giọng bông lơn:

– Nè anh Ba, sau này nếu anh em mình xét lại thấy cô kia không ăn thua gì hết... tới chừng đó nếu tính ý cổ... có khác gì thì tôi không chịu trách nhiệm gì vô đó hết ghen!

Ba Nhon cau mày nhìn hẳn ta trong một giây rồi phát cười lớn:

– Anh làm lớn rồi anh ơi! Anh ta chột nghiêm mặt lại hỏi luôn:

– Bộ anh tính... nói tay cho cô Ngọc Sương sao?

Năm Trường Kỳ trả lời rất tỉnh:

– Mình làm việc cũng phải uyển chuyển tùy trường hợp chứ cứ thẳng đơ cứng ngắt theo nguyên tắc sao được? Anh em mình bề gì cũng thuộc vào hạng chỉ huy, hạng giác ngộ chứ đâu phải thứ dốt đặc lá mít như ba thằng « lốc cốc chảy » ở dưới... Hơn nữa, có

anh ở đây tôi cũng phải... vị tình anh đôi chút chớ!

Ba Nhon lắc đầu xô anh ta đi ra:

– Chưa chi anh đã tính chuyện « thầy pháp ăn bắt thầy chùa chịu » rồi hé! Tôi cũng mong anh... có nhon với người ta một chút, nhưng coi chừng... ề răng nghen!

Năm Trường Kỳ cười hề hề bước luôn ra cửa, nhưng rồi đứng lại hỏi vãi vô:

– Nhứt định không ra phải hông?

Ba Nhon mỉm cười lắc đầu.

– Không muốn... vài lời thăm hỏi người cũ sao?

Ba Nhon phát một cử chỉ chán chường:

– Thăm hỏi gì nữa cha nội?

Năm Trường Kỳ nói đùa:

– Anh nói như vậy thì phải nhớ kỹ đa nghen! Tôi sẽ dẫn anh em canh gác cặp đó, hể ai lộ mọ đến chuyện trò với cặp vợ chồng ấy nhất là với cô gái, họ cứ việc « nổ » liền... bất kỳ ai!

Ba Nhon cười đáp:

– Khỏi có thằng này léo hánh đến đó đâu!

Nam Trường Kỳ gật gù rồi rảo bước ra phía sân trước.

Tự này giờ thấy Ba Nhơn, Năm Trường Kỳ dắt nhau đi mất và đoán chừng họ muốn bàn bạc riêng để định đoạt số phận của mình, Ngọc Sương, Minh Tấn thấp thỏm đợi chờ.

Hai người thì thầm với nhau một lúc rồi cùng ngồi bệt xuống bó đăng tre cuốn tròn để gần đó. Thật ra, họ cũng chẳng biết bàn tính thêm gì nữa một khi chưa biết rõ thái độ của hai « anh lớn » ở đây ra sao.

Nay thấy Năm Trường Kỳ ló mặt một mình, Ngọc Sương lo ngại hỏi nhỏ Minh Tấn:

– Nè anh, sao anh Ba không ra vậy cà?

Minh Tấn thở dài:

– Chắc ảnh... ky mặt tôi với cô rồi.

– Ảnh cũng phải nghe mình nói hết mọi việc chứ?

– Không nên trách người ta cô à... Chuyện của cô với ảnh còn nóng hôi hổi đây... Để chờ anh kia ra tới coi.

Năm Trường Kỳ chậm bước lại. Hắn ta mím chặt môi để tạo cho mình một nét mặt nghiêm trang đến lạnh lùng.

Liếc thấy Ngọc Sương, Minh Tấn đứng rột dậy nhìn mình lom lom, hắn ta cúi gằm mặt xuống, như cân nhắc từng bước đi để sắp sửa « ban bố » ra một quyết định gì quan trọng ghê lắm vậy.

Hắn ta đi qua chỗ hai người đang đứng rồi quay trở lại, tăng hắng một tiếng thật to, ngấm nghĩa Ngọc Sương, Minh Tấn trong vài giây, đoạn day qua bảo hai anh du kích:

– Đem giam hai người này lại cho tôi.

– Dạ... giam họ hả anh Năm?

– Ừ.

– Mình ở đây... đâu có chỗ nào chắc chắn để giam tù hả anh?

Hắn ta cau có khoát tay như để xua đi:

– Thì kiếm nhà đồng bào nào đó hổng được sao?

– Tụi này phải thay phiên túc trực canh gác họ hoài sao anh Năm? Như vậy... chết ngắt cuộc đời...

Năm Trường Kỳ gằn giọng hăm he:

– Chớ sao. Tôi giao trách nhiệm canh gác họ cho ba anh nếu có rủi ro điều gì thì mấy anh rán thể mạng vô. Muốn chắc ăn, mấy anh nên bắt mấy đồng bào ở trong nhà đó phải chịu trách nhiệm luôn vô.

Người tổ trưởng nhăn nhó:

– Ý trời, khi không mình dẫn ba bốn mạng đến ăn dầm nằm dề ở nhà người ta rồi lại bắt họ phải bảo lãnh luôn nữa thì họ... đâu có nghe anh?

Năm Trường Kỳ gạt ngang:

– Lạ chưa! Họ không nghe thì phải bắt họ nghe chứ! Trong lúc anh em mình « hy sinh xương máu », mình nhờ họ coi chừng coi đỡ dùm có hai tên Việt gian quèn mà không được nữa sao? Ai lộn xộn cái gì anh cứ dẫn họ ra đây coi tôi « tề » họ nổi không?

Người kia đành chịu phép và ngoắc Ngọc Sương, Minh Tấn đi theo mình.

Ngọc Sương còn lừng khờng chưa chịu cất bước. Thấy vậy, Năm Trường Kỳ khế hất hàm hỏi:

– Cô kia còn muốn có « ý kiến » gì nữa?

Ngọc Sương hơi sượng lại vì chưa quen tai cái lối hay dùng « danh từ » của anh cán bộ mới « lên chun » này.

Cô ấp úng lên tiếng:

– Dạ, tôi không có ý kiến gì hết, tôi muốn hỏi thăm coi anh Ba Nhơn sao không ra đây...

– À, anh mắc công chuyện riêng. Cô có muốn nói điều gì thì cô cứ nói thẳng với tôi đây cũng được. Tôi được toàn quyền hành động trong vụ này mà!

Ngọc Sương ngơ ngác hỏi:

– Dạ, vụ gì đó anh?

Năm Trường Kỳ chắt lưỡi như tỏ ý thương hại:

– Còn vụ gì nữa! Vụ cô với anh chồng Việt gian thân Tây của cô đây nè.

Minh Tấn nhoẻn miệng cười trong lúc Ngọc Sương hấp tấp hỏi lại:

– Vậy mấy anh tính sao?

Năm Trường Kỳ thoáng cau mày:

– Tôi vừa nói là tôi được toàn quyền xét xử vụ này chứ không có « mấy anh » nào vô đây hết ráo!

Ngọc-Sương không giấu vẻ hốt hoảng:

– Vậy anh Ba Nhơn đâu?

Năm Trường Kỳ cười lạt:

– Cô muốn gặp anh chi vậy? Nói thiệt với cô tôi đứng ra giải quyết vụ này, cô còn đỡ chứ đề cho « ông thần » ấy rớ vô thì cô mệt đa nghen! Và mười mạng như anh chàng này (hắn ta chỉ về phía Minh Tấn) anh cũng cho đi châu bà Thủy.

Tuy dư biết hắn ta muốn ám chỉ điều gì. Ngọc Sương cũng hỏi tới:

– Sao anh... gắt quá vậy anh?

Năm Trường Kỳ cười đáp:

– Cái đó cô hiểu rõ hơn tôi mà.

Ngọc Sương nhăn nhó:

– Tôi hiểu nhưng anh Ba Nhơn không hiểu gì hết thì sao? Bởi vậy tôi cần gặp mặt anh để nói cho anh rõ.

Năm Trường Kỳ chận lời cô ta:

– Thôi tôi biết rồi, chắc cô định trình bày cho anh ta rõ về chuyện « song le, vì bởi, nhưng mà... » hay « tại bị » gì đó phải không? Không ăn thua gì đâu cô à! Cô thấy chưa: Nếu ảnh còn nghĩ tình đôi chút thì ít ra cũng phải tới hỏi thăm hỏi nom cô vài điều rồi muốn tính sao thì tính, đằng này ảnh giao hết cho tôi... Như vậy nghĩa là sao cô biết hông?

Ngọc-Sương thật thà hỏi lại:

– Là sao hả anh?

Năm Trường Kỳ ngó lơ lên trên ngọn tre, chót môi nhích xuống với một nét đầy bi thảm, đoạn mới ngùi ngùi trả lời:

– Dễ hiểu quá mà! Ảnh muốn... Nhưng thôi tôi không nói đâu. Bây giờ cô chỉ biết có tôi đây là đủ.

Ngọc Sương nhìn sang Minh Tấn:

– Anh Ba Nhon lánh mặt như vậy rồi mình tính sao anh?

Minh Tấn ngó chừng Năm Trường Kỳ:

– Đành chịu vậy. Nhưng đã có anh đây (Năm Trường Kỳ) mình nhờ ảnh rộng lượng xét dùm cho hoàn cảnh của tôi và cô.

Năm Trường Kỳ, mỉm cười gật đầu:

– Phải rồi, bây giờ chỉ có tôi đứng ra giải quyết

vụ này, (đến đây, hẳn ta làm mặt nghiêm). Riêng cái việc « rộng lượng » đó thì tôi kỵ lắm ghen.

Liếc thấy vẻ thất vọng hiện rõ trên mặt Ngọc Sương hẳn ta hăng hái tiếp lời:

– Tôi làm việc đâu đó đang hoàng lắm, chứ không biết vị nể ai hết. Dầu cho ông già tôi làm bấy, tôi cũng xử răng rắc như thường. Nhưng trong vụ này có tôi vô thì đỡ lắm ghen cỏ.

Ngọc Sương thần thờ nói đẩy đưa theo:

– Dạ nhờ anh châm chế dùm cho tụi tôi...

– Tôi không dám hứa gì hết, nhưng với tôi thì cô và anh này cũng... dễ thở đôi chút nếu tôi xét ra có chỗ khoan dung được. Chắc cô hiểu rằng: với tôi không có vấn đề bị « những cảm tình riêng »... bẻ queo đi sự sáng suốt của mình... Tôi có xét xử với anh này thì bất quá cũng chỉ căn cứ vào, lướt vô trong đó.. Đối với anh Ba Nhon thì khác...

Rồi như sợ bị hiểu lầm là nói xấu bạn, Năm Trường Kỷ chép miệng nói tiếp:

– Không phải anh Ba Nhon là một người nhỏ mọn, nhưng tôi cũng xin cô và anh đây thông cảm dùm cho.... cảnh huống của anh.. Thôi bây giờ, cô với anh đây chịu khó đi theo mấy... nhơn viên của tôi để họ lo cho vấn đề cơm nước ăn ở trước cái đã.

Ngọc Sương sốt ruột hỏi:

– Dạ... vậy chừng nào tụi tôi mới được gặp lại anh?

Năm Trường Kỳ nhíu mày như tính nhấm một điều gì:

– À, tôi bị đa đoan nhiều công việc lắm. Mặt trận mỗi ngày một lan rộng, chết một cửa là mấy anh lớn trên tỉnh bộ giao hết cho tụi này! Mà thôi được, nếu cô có việc gì cần thì cứ nhắn mấy anh gác đây là tôi xuống liền... Nhưng cần nhất là cô với anh nay không được kiếm cách lén trốn đi đó nghe! Không phải tôi sợ mấy người chạy thoát được; ở đây trong ngọn, ngoài và m, trên đồng, chỗ nào cũng có anh em du kích bộ đội gác lén hết. Nhưng một khi bắt cô và anh đây lại một lần nữa thì... ông trời xuống cứu cũng không được!

Ngọc Sương còn rón hỏi với một câu:

– Dạ anh có cách nào giúp tôi nhắn tin về nhà.

Năm Trường Kỳ lắc đầu lia lịa:

– Ý không được đâu! Cô làm như trong này có nhà giấy thép, ai muốn gửi thư đi chỗ nào thì cứ lại đó mà bỏ vậy!

Ngọc Sương ngập ngừng nói thêm:

– Sao hồi đó, anh Ba Nhơn gửi thư cho « liên lạc » đem ra tới tôi...

– Thằng cha Ba Nhơn ẩu tả như vậy nên mới xính vính gần chết đó cô hồng thấy sao? Tôi thì khác...

Minh Tấn khều nhẹ cánh tay Ngọc Sương, nói chen vô:

– Anh chỉ huy đây nói phải đa cô. Mình mới chân ướt chân ráo vô đây, mấy anh trong này chưa điều tra gì hết... như vậy làm sao mấy ảnh cho mình liên lạc với gia đình được.

Năm Trường Kỳ gật gù nhìn lại Minh Tấn:

– Anh có ăn học nên ăn nói nghe được lắm. Nhưng tôi không hiểu sao một người mặt mày sáng sủa và có đầu óc như anh mà lại đi theo ba thằng Tây vậy cà?

Minh Tấn thoáng cau mày, liếc nhanh về phía Ngọc Sương rồi chậm rãi trả lời một cách xuôi rọt:

– Dạ... vì hoàn cảnh bắt buộc đó anh à. Trước đây tôi cũng đã từng theo kháng chiến, nhưng vì một lý do riêng mà tôi sẽ xin trình bày cho anh rõ sau này, nếu có dịp... Tôi tuy mang tiếng theo nhà binh Tây chó thiệt ra tôi cũng chỉ làm việc giấy tờ nơi văn phòng như mấy thầy ký thường vậy thôi chứ chưa hề xách tới cây súng bắn giết ai.

Năm Trường Kỳ lại gật gù và lên giọng « phê phán »:

– À như vậy là... « tiêu cực » rồi! Việt gian tiêu cực! Nhưng cũng là Việt Nam!

Minh Tấn nói đẩy đưa theo:

– Dạ vì vậy nên tôi mới dám xin anh chậm chế cho chút đỉnh...

– Để tôi điều tra kỹ lại đã rồi mới liệu sau được, nhưng dẫu sao anh cũng khỏi lo gì hết. Tôi lúc nào cũng « chí công vô tư ». Đây nè, tôi nói thêm một chút xíu này là anh đủ rõ ; với tôi, bất quá anh chỉ là một người làm việc cho địch trơn vậy thôi, nghĩa là không có dính cái khoản « tình địch » vô tròng nữa. Anh hiểu rồi chứ?

Minh Tấn cúi đầu giấu một nụ cười:

– Dạ... hiển nhiên là như vậy rồi.

Năm Trường Kỳ nở mũi day qua bảo Ngọc Sương:

– Cô gặp tôi đây kìa như may mắn lắm, cô hông biết. Vậy mà cô cứ nằng nặc đòi gặp anh Ba Nhơn hoài! Thôi tôi xin kiếu hai người nghen.

Dứt lời hắt ta hớn hỏ rảo bước đi về phía trụ sở.

Người tổ trưởng bèn lên tiếng hỏi Minh Tấn, Ngọc Sương:

– Bây giờ, xin mời hai anh chị chịu khó theo tôi...

Ngọc Sương và Minh Tấn cúi đầu đi theo hắt ta.

Nhận thấy « tình hình » biến chuyển một cách khá lạ quan, Minh Tấn tìm cách gọi chuyện anh chàng tổ trưởng:

– Anh hai ơi, anh chỉ huy hồi nãy... tôi coi bộ dễ chịu quá hả!

– Ý, ảnh khó nhút hạng ở đây đó! Ờ, mà sao hôm nay bộ ông trời đi vắng hay sao mà ảnh... tử tế với mấy người quá...

Minh Tấn làm ra vẻ thật thà:

– Chắc ảnh thấy tụi tôi cũng không đến nỗi nặng tội lắm.

Hắn ta hơi trề môi:

– Mấy người mà « nhẹ » khỉ gì! Nhưng đối với ảnh « nặng » mà thành ra « nhẹ » đâu có mấy hồi. Hai anh chị đây gặp hồi hên đó ghen.

– Còn anh Ba Nhon?

– Anh Ba hả? Anh này thì... dễ chịu lắm.

– Anh Ba với anh hồi nãy, anh nào lớn hơn hả anh?

Hắn ta do dự trong một giây rồi đáp:

– Kể ra ảnh cũng bằng bằng với nhau, một đảng là quân sự, một đảng là chính trị, nhưng anh Năm thì trội hơn một chút vì... anh Ba hơi hiền một chút.

Trước lối trả lời lòng vòng đó, Minh Tấn ngó Ngọc Sương mỉm cười.

Cô này có vẻ không ưng ý nên cự nự:

– Người ta lo thấy mồ đây nè! Còn anh, anh cứ lo hỏi chuyện bá vò đó làm chi hông biết!

Minh Tấn thản nhiên đáp:

– Thì mình cũng phải hỏi thăm hỏi nom cho biết rành hết chớ cô! Tôi có cách lo riêng... để rồi cô coi!

– Xí, lo riêng! Lúc nào tôi cũng thấy anh cười chúm chím hết à!

Minh Tấn chỉ cười trừ...

o O o

Người tổ trưởng chạy vào nhà trước và độ trên mười phút sau hẳn ta ló mặt ra ngoắc cả bọn đứng bên ngoài:

– Xong rồi. Vô đây hết đi.

Minh Tấn nhìn sơ nơi giam giữ « tù » rồi day qua nói với Ngọc Sương:

– Ba gian nhà lá cao ráo, khang trang như vậy... kể ra cũng đỡ khổ lắm hén cô.

Ngọc Sương chỉ « hừ » một tiếng rồi lặng lẽ bước vô nhà.

Người tổ trưởng kề tai ông chủ nhà, một bác nông dân trọng tuổi, thì thầm:

– Hai vợ chồng tên Việt gian đó bác! Bác với bác gái cũng phải đề ý canh chừng họ luôn nhen.

Bà vợ của bác này đứng liền bên cạnh hai người nghe lỏm được câu « giới thiệu » ấy và ngó lom lom cặp Minh Tấn, Ngọc Sương.

Không biết nghĩ sao, bác ta lớn tiếng hỏi lại người tổ trưởng:

– Việt gian gì mà qua coi bộ hiền khô vậy chú em?

Ông chồng vội gạt ngang:

– Bà biết mốc gì mà hỏi leo vô chớ! Việc của mấy ông... mấy ông dặn sao thì mình nghe vậy.

Bà vợ còn rần nói thêm một câu nữa:

– Cha, tui coi bộ họ xứng đôi tốt lứa quá há!

Người tổ trưởng bước lại gần Minh Tấn, Ngọc Sương dặn dò:

– Anh chị có mỗi một thì lại bộ ván kia nằm nghỉ, và nhớ nên ở lẫn quần trong nhà... Chớ đừng thả ra ngoài sân, ngoài vườn không được đâu nghen. Hễ có cần đi đâu, nên cho hai anh gác đây biết.

Đoạn day qua chủ nhà, hấn ta tiếp lời:

– Xin phiền hai bác nấu cơm xăng lên một chút, tụi này đói quá rồi bác.

Ông chủ nhà áp ứng đáp:

– Dạ, bây giờ cũng trễ bữa hết rồi, mấy cậu cảm phiền ăn đỡ ba cái cá mắm chớ không có đồ ăn gì ngon hết...

– Được rồi, cái gì cũng được miễn mau mau thì thôi.

Nhớ trực lại còn có hai kẻ ở thành, hẳn ta quay qua hỏi Minh Tấn, Ngọc Sương, giọng hơi khinh miệt:

– Ăn mắm được chứ?

Ngọc Sương ngó hẳn ta lom lom:

– Anh khỏi lo, tôi đâu phải là dân Tây mà anh hỏi câu đó! Trước đây, tôi cũng ở trong này chớ bộ xa lạ gì sao?

Người kia nhún vai:

– Như vậy càng... tốt.

Rồi như để cho khóa lấp câu chuyện mới rồi, hẳn ta day qua ông bà chủ nhà và hai anh du kích:

– Thôi hai bác lo giở mắm nấu cơm đi! Còn hai anh này thì... tôi giao họ cho hai anh đó. Tôi phải chạy báo cáo cho mấy ảnh là đã lo xong xuôi hết mọi việc.

Ngừng lại nơi ngưỡng cửa, hẳn ta nói với riêng với Minh Tấn:

– Anh ở đây nghỉ nghen. Thấy anh là người biết điều đôi chút, nên tôi cũng nói tay cho anh chớ phải người khác thì không có được thung dung như vậy đâu! (vừa nói hẳn ta vừa đưa mắt nhìn về phía Ngọc Sương) Do đó, anh cũng nên, khuyên lơn chị vợ của anh sửa tánh lại. Bộ chỉ tưởng ở đây cũng giống như ngoài Cần Thơ chắc?

Ngọc Sương toan « trả đũa » lại hấn ta, nhưng Minh Tấn vội vã nói hốt đi trước:

– Anh cứ yên tâm. Tôi cam đoan trước là không có việc gì rắc rối xảy ra hết. Chúng tôi cũng muốn cho... êm hết đề nhờ mấy anh xét lại châm chế cho chúng tôi được phần nào hay phần nấy...

Hấn ta gật gù tỏ vẻ hài lòng rồi bước nhanh ra bên ngoài...

Ngọc Sương day qua cự nự Minh Tấn liền:

– Anh sao ăn nói với họ ngọt xót hà!

Minh Tấn dịu cô ta lại phía bộ ván ngựa:

– Nói nhỏ nhỏ một chút cô! Trong hoàn cảnh này mình cũng phải ăn nói... lễ phép với người ta, chớ cô muốn tôi chửi xon xòn vô mặt họ sao?

Ngọc Sương nín thinh. Minh Tấn liếc chừng về phía hai anh du kích:

– Như vậy thế nào họ cũng dễ dãi với mình đôi chút, và nhờ thế nếu sau này mình có tính chuyện gì cũng có hy vọng thành tựu được cô à.

Ngọc Sương thở dài:

– Thành tựu khỉ gì! Anh Ba Nhon ảnh quyết lánh mặt thì mình còn nói năng gì được nữa?

Minh Tấn mỉm cười bí hiểm:

– Ấy, để cô coi: không chừng nhờ vậy mà mình dễ xoay xở đa cô. Chuyện này cô để mặc tôi.

Ngọc Sương trề môi:

– Ừ, thì tôi giao hết cho anh. Nhưng trước hết, anh nên lo cho cái mạng của anh đã!

Minh Tấn úp mở đáp:

– Có lẽ chuyến này đến lượt cô phải cứu nguy cho tôi. Không có cô, tôi có lạy họ sát trún, trầy đầu gối họ cũng « thả » tôi xuống sông!

– Cứu anh bằng cách nào? Nếu họ cho tôi tha mạng anh thì tôi cũng ưng chịu liền. Tôi đâu quên được rằng anh đã... khổ sở vì tôi rất nhiều rồi.

– Để thử thách chờ cho tôi nhónng xem « tình hình » ở đây tiến triển ra sao rồi mình sẽ bàn kỹ hơn.

– À, anh nhầm mình có nên nói thẳng cho thẳng cha Năm gì đó nghe chuyện riêng của mình không? Không có anh Ba Nhơn, mình nhờ thẳng chả nhắn lời lại cũng được... chớ sao phải không anh?

Minh Tấn ngẫm nghĩ một hồi rồi sốt sắng đáp:

– Được lắm! Như vậy cũng có chỗ hay. Nhưng cần nhứt là cô nên... biết điều với thẳng cha này một chút.

– Không phải tôi bắt cô phải qui lụy van xin gì thẳng chả, nhưng... với một vài lời nhỏ nhẹ, mềm mỏng, mình cũng chẳng mất mát gì.

Ngọc Sương nhìn anh ta dăm dăm, rồi phi cười:

– Hừ, anh lại tính mưu sâu kế độc gì đây phải không? Coi chừng ở đây họ không có ngu đâu ghen anh. Toàn là những thứ dân « trời ơi đất hỡi » mới nổi lên hết đa.

Minh Tấn thản nhiên đáp.

– Ngu hay dại, hiền lành hay xảo quyệt, họ cũng là người với những chỗ « yếu » của họ. Nếu mình biết canh cho đúng, cho kịp lúc để ra tay thì cũng còn đường sống yên lành thoát ra khỏi chỗ chết này lắm cô à.

– Ờ... anh giỏi làm sao đó thì làm miễn tránh khỏi cái cảnh chết dính chùm là được.

Minh Tấn làm mặt nghiêm:

– Đến lúc cùng đường, vô kế khả thi, nếu « được » như vậy tôi cũng... hả rồi cô!

Ngọc Sương nhăn mặt:

– Ý thôi đi. Tôi còn ham sống lắm ghen anh!

Minh Tấn mỉm cười:

– Được rồi. Nếu việc tôi dự tính đây có trục trặc thế nào đi nữa thì ít ra cô cũng còn... nguyên lành để trở về Cần Thơ... phát tang cho tôi.

Ngọc Sương xô nhẹ vai anh ta:

– Anh nói sao ghê thấy mồ! Tôi không chịu làm một người đàn bà góa sớm như vậy đâu!

Minh Tấn xăm xoi nhìn lại cô ta, đôi mắt thoáng vẻ luyến tiếc rồi rầu rầu lên tiếng:

– Có lẽ như vậy, tôi với cô mới rảnh nợ luôn được. Đó cô coi, tôi tưởng mình sắp đi sang Tây sang Tàu là êm, dè đâu lại xảy ra vụ này...

Ngọc Sương đưa tay gỡ một lớp bùn khô dính trên tay áo Minh Tấn, ấp úng đáp lời:

– Chắc mình còn... nặng nợ với nhau... Không đâu anh, dầu cho tới mức đi nữa, tôi... không để anh chết một mình... Nhờ trời phật độ cho qua được chuyện này và khi về tới nhà rồi, tôi sẽ tính chuyện lại với anh.

Minh Tấn đang moi gói thuốc ách chuồn nhàu nát trong túi ra bồng buông thông tay xuống. Anh ta nhìn Ngọc Sương dăm dăm như để dò xét, nhưng không dám hỏi gì thêm nữa.

...Ngọc Sương leo ngời hắt lên trên bộ ván rồi nằm trường lên ấy và quay mặt vô phía trong vách. Minh Tấn lặng nhìn dáng vóc thon gọn của người con gái mà anh ta dư biết rằng, vì cô ta... mình sẽ còn phải chịu nhiều vất vả nữa. Tuy nhiên, anh ta vẫn cảm thấy có một sự thích thú, gần như là mơ hồ vẫn đang lan nhẹ trong lòng mình...

Suốt buổi trưa, Minh Tấn, Ngọc Sương chỉ có việc nằm khoèo trên ván ngựa, mỗi người một đầu.

Trong tình cảnh này Minh Tấn dầu muốn tìm cách để thoát nạn cũng không biết sao mà tính, và càng nghĩ quanh nghĩ quẩn, anh ta càng cảm thấy bức bối và tù túng thêm lên. Anh ta đốt thuốc hút liên miên cho đến điều cuối cùng vì cho rằng dầu mình có tần tiện hút nhín lại đi nữa chắc cũng chẳng đi đến đâu...

Nhận thấy ánh nắng trở xiên qua kẽ vách lá, Minh Tấn ngồi dậy, khẽ gọi Ngọc Sương:

– Cô ơi cô, thức hay ngủ đó?

Ngọc Sương không quay mặt lại và trả lời cụt ngắn:

– Thức.

Minh Tấn dịu giọng bảo cô ta:

– Nằm hoài... buồn chết cô! Cô chịu khó xuống dưới bếp coi việc gì đó có thể đỡ đàn được bác gái chủ nhà ở đây thì mình cũng nên...

Ngọc Sương xoay nhanh người trở qua và ngắt ngang:

– Xí, bộ tôi không biết cách lấy lòng người ta sao mà anh phải nhắc! Thế nào mình cũng ăn dầm nằm dề ở đây để bắt người ta nuôi báo cô thì mình cũng phải biết o bế họ chút đỉnh chứ.

Minh Tấn nhăn mặt:

214 | Lê Xuyên

– Đúng lắm rồi. Tôi mới nói có một câu và cô chỉ cần trả lời là có hay không, vậy mà cô xỏ ra đủ thứ chuyện nghe muốn hụt hơi. Chắc cô đã có xuống dưới bếp rồi hả?

Ngọc Sương thở dài:

– Rồi. Nhưng bác gái bác... hổng dám nhờ tôi rở vô việc gì ráo trọi. Bác còn... mời tôi lên trên này gấp, Bác nói « mấy ảnh » đã có lệnh cấm không cho mình la cà kiếm chuyện làm quen với người trong nhà này.

Minh Tấn có vẻ thất vọng:

– Vậy mà tôi tưởng... đàn bà với nhau thì họ cũng dễ dãi đôi chút chớ (rồi anh ta ngó quanh ngó quẩn) Lạ quá, sao nhà này không có con nít con nôi gì hết hén cô?

Ngọc Sương mau miệng đáp:

– Hai bác ở đây chỉ có hai người con trai và họ đã ra ở riêng hết rồi. Bây giờ chỉ có hai ông bà sống côí cút với nhau thôi.

Minh Tấn liếc chừng ra phía cửa, thì thầm:

– Đó cô thấy chưa, nếu biết cách khéo léo dọ hỏi phẳng tới chuyện này chuyện nọ ở đây thì cũng đỡ lắm cô! Mai kia mốt nọ, nếu mình có dịp thuận tiện để toan tính một việc gì cũng ít bị luống cuống, ít bị sơ hở.

Ngọc Sương ngồi hẩn dậy, hỏi nhỏ nhỏ:

– Bộ anh tính trốn sao?

– Cái gì cũng tính hết, và hề đụng dịp may nào là dùng liền. Cô cứ bình tĩnh như thường đi chớ đừng có bộp chộp, nóng nảy hay lấm lét, rụt rè... Tôi suy nghĩ cái gì chín chắn lắm rồi mới làm. Chuyện này là thứ chuyện chết, mình đâu có thể... ừ tả được cô.

Ngọc Sương hơi trề môi:

– Chuyện này sao tôi thấy anh có vẻ tin tưởng, có vẻ... chắc ăn quá!

Minh Tấn mỉm cười đỡ lời cô ta:

–...Vì tôi đã có một lời hứa của cô, bộ cô quên rồi sao? Nếu rủi cô... quên, tôi đưa cổ để họ chặt phứt cho rồi chớ hổng thềm tính toán chi nữa cho mệt!

Ngọc Sương háy dài:

– Bậy không hà! Chính tôi đây cũng vái trời và cũng lo cho anh được... mạnh khỏe về tới nhà đây nè!

– Cha, phải chi cô lo hồi buổi đầu mùa có phải tôi được... lời thêm mấy tháng không?

Ngọc Sương bấu môi:

– Đàn ông gì mà tính sát đeo!

Minh Tấn vui vẻ đẩy đưa theo:

– Tôi bỏ vốn ra quá nhiều rồi mà cô!

Vừa lúc ấy có tiếng người xì xào ngoài sân, Minh Tấn, Ngọc Sương vội quay ra thấy Năm Trường Kỳ trò chuyện với hai anh du kích. Có lẽ hẳn ta đang hỏi han hai anh này về hai « người tù ».

Ngọc Sương chỉ về phía ấy kêu lên:

– Kìa anh! Thằng cha Năm gì đó tới kia mà! Mình đang vui mà thấy bản mặt kên kên quạ quạ của thằng chả ló ra nên đâm xịu xuống ngang!

Minh Tấn suýt bảo cô ta:

– Nho nhỏ chớ cô! Có chịu khó... tỏ vẻ niềm nở với thằng chả một chút và để kệ tôi ăn nói với thằng chả. Coi lơ mơ vậy mà tay đó dám là cứu tinh của tội mình lắm!

– Mốc xì họ!

Tuy nói cứng cỏi như thế, Ngọc Sương cũng vội ngồi ngay ngắn và vuốt sơ lại mái tóc.

Minh Tấn vừa đặt chân xuống khỏi bộ ván, chợt Năm Trường Kỳ đã bước vào, bô bô hỏi liền:

– Sao hai ông bà ở tại đây được chớ? Cơm nước đang hoàng... hay có điều gì phải kêu rêu không?

Minh Tấn tươi cười đáp:

– Dạ cảm ơn anh. Tội tôi không có gì phải phàn nàn, Hai bác chủ nhà đây rất tử tế.

Năm Trường Kỳ day qua hỏi Ngọc Sương:

– Còn « ý kiến » của cô?

Liếc thấy Minh Tấn nhìn trùng trùng mình, Ngọc Sương phải rán... mỉm cười:

– Dạ tôi thì... cũng vậy.

Năm Trường Kỳ nheo mắt:

– Cũng vậy là sao? Tánh tôi ưa cái gì cũng phải phân minh đành rành. Như thế mới là « khách quan » cô.

Ngọc Sương suýt phì cười, nhưng cố gắng làm tỉnh:

– Dạ... tôi cũng như anh Tấn đây nên không có ý kiến gì hết.

Năm Trường Kỳ gật gù rồi chấp tay sau lưng ngẫm nghĩ mấy bức tranh chuyện tích Tam quốc cũ mở treo trên vách buồng, chỗ gần bàn thờ « ông bà ».

Mãi một lúc sau, hẳn ta mới hỏi trổng và không quay nhìn lại:

– Có người nào muốn nói với tôi điều gì không?

Trong lúc Ngọc Sương, Minh Tấn đưa mắt nhìn nhau, hẳn ta lại nói thêm:

– Tôi nghe mang máng là giữa hai anh chị đây có... việc lớn chổn không ăn khớp với nhau đó? Có phải thật hai anh chị là vợ chồng với nhau hay là... hai

218 | Lê Xuyên

người bày điều ra như vậy để che mắt thế gian hầu dễ bề toan tính chuyện... ám muội, giả tử như chuyện... do thám tình hình trong này vậy?

Minh Tấn hấp tấp trả lời:

– Ý trời, tội tôi bị mấy anh chặn bắt dọc đường mà!

Năm Trường Kỳ bỗng quay phắt lại, nghiêm nghị chỉ về phía Minh Tấn:

– Tội này biết ngày giờ nào anh đi ngang qua chỗ đó nên mới chặn bắt. Nhưng anh phải hiểu rằng hễ gánh lấy trách vụ chỉ huy như tôi đây nên phải biết đoán trước hết mọi việc, chớ lơ mơ để mấy cha qua mặt được hết sao?

Tuy dư biết hẳn ta muốn khoác lác như vậy để dần mặt mình, Minh Tấn cũng rần nói đây đưa theo:

– Dạ anh nghĩ như vậy rất đúng, nhưng tôi xin thưa thiệt là hồi sáng này tôi với cô Ngọc Sương đây đi lên Bình Thủy để thăm bà con chớ không có ý định gì khác hết. Nếu anh không tin, xin anh cho điều tra kỹ ắt rõ.

Năm Trường Kỳ gật gù:

– Anh khỏi phải nói tôi cũng đã lấy « tài liệu » đủ về anh rồi (đoạn hẳn ta quất mắt lên). Trời cản bây giờ tôi cũng nghi. Anh là người làm việc cho nhà binh đây nè, còn vợ anh, con của một tay Cai tổng khét tiếng... Việt gian luôn!

Minh Tấn chụp lấy cơ hội này, nói liền:

– Dạ... bề ngoài coi dữ dần như vậy chớ thật ra bên trong của vụ... vợ chồng giữa tôi và cô Ngọc Sương đây rất là khác xa. Chỗ « khác xa » đó liên hệ đến anh Ba Nhơn và cũng vì thế mà cô Ngọc Sương muốn gặp mặt anh để nói hết mọi việc...

Năm Trường Kỳ ngắt ngang:

– Tôi đã nói anh Ba Nhơn không muốn gặp mặt ai hết mà!

Minh Tấn vồn vã nói luôn:

– Dạ tôi có ý muốn nói thẳng với anh...

– Hừ, chắc mấy người muốn đặt chuyện để chạy tội chớ gì?

Minh Tấn lắc đầu:

– Không đúng y như vậy... Tôi và cô Ngọc Sương muốn trình bày rõ ra một sự thật, một điều bí ẩn để trước nhứt cho anh Ba Nhơn hết hiểu lầm về chuyện « vợ chồng » của hai đứa tôi và sau đó, để cho mấy anh thấy rằng tội tôi cũng... không đến nỗi quá tệ khiến cho mấy anh phải xét xử rằng rắc và trừng phạt thẳng tay như đối với... mấy người trọng tội khác...

Năm Trường Kỳ cười đáp:

– Anh khỏi lo. Tôi là một người... công minh ghê lắm. À, tôi cũng biết phong phanh chút đỉnh về

chuyện của anh với cô đây. Nội cái việc hai người xưng hô một cách... tréo ngoe như vậy tôi cũng để ý rồi!... Đâu chuyện bí ẩn, bí mật gì đó mà anh kể thử cho tôi nghe coi.

Minh Tấn day qua phía Ngọc Sương:

– Dạ để cô đây thuật lại cho anh nghe mới rõ. Chớ tôi chỉ là... vai phụ trong vụ này...

Năm Trường Kỳ sốt sắng hỏi Ngọc Sương liền:

– Cô cứ... tình thật nói ngay kể rõ đầu đuôi cho tôi nghe đi! Đừng ngại gì hết ghen cô.

Ngọc Sương cau có nhìn Minh Tấn rồi ngập ngừng bảo Năm Trường Kỳ:

– Dạ... chuyện này chỉ dính líu đến anh Ba Nhơn...

Năm Trường Kỳ chắt lưỡi:

– Ấy, cô cứ nói đại với tôi đi để rồi tôi kể cho anh nghe sau, chớ anh khẳng khăng một mực nhứt định không chịu... ngó mặt ai hết thì làm sao?

Minh Tấn cũng nói chen vô:

– Cô đừng ngại gì hết... Anh Năm đây có ý sẵn sọc đặc biệt đến số phận của tui mình thì mình cũng cần cho anh biết hết mọi việc chớ giấu giếm làm chi nữa cô.

Thấy Ngọc Sương nín thinh không phản đối gì nữa. Năm Trường Kỳ với tay kéo ghế ngồi xuống rồi niêm nở chỉ về phía bộ ván:

– Cô ngồi xuống đi chớ đứng làm chi cho mệt. Chắc câu chuyện cũng hơi dài mà!... (và day qua Minh Tấn) Anh cũng nên ngồi nghỉ tự nhiên chớ đừng ké né gì hết, tính tôi dễ dãi lắm.

Ngọc Sương đành ngồi xuống mép ván, và đợi cho Năm Trường Kỳ hồi thúc một lần nữa, cô mới bắt đầu kể lại cho hắn ta nghe từ lúc mới làm quen với Ba Nhơn trong lúc tản cư cho đến khi trở ra thành cùng việc hôn nhân « mưu mẹo » với Minh Tấn để cứu Ba Nhơn mà cả hai người đều lầm tưởng là anh này đã bị thầy Cai bắt được.

Và Ngọc Sương thở dài kết luận:

– Đó, thưa anh, tôi đâu có bụng dạ nào muốn hãm hại anh Ba Nhơn và chính anh Minh Tấn, người chồng « giả hiệu » của tôi đây cũng hết sức lo lắng trong việc cứu anh và do đó anh Tấn đã bị điều đứng không ít... Vậy xin anh xét lại để nương tay cho tội tôi được phần nào hay phần nấy, nhứt là anh Minh Tấn đây bị kẹt về vụ này thì... oan cho anh quá!

Năm Trường Kỳ lừ mắt nhìn cô ta:

– À, riêng có vụ đó may ra còn « oan » được, chớ anh ta đi làm cho Tây thì... oan nổi gì nữa!

Ngọc Sương hăng hái cãi lại liền:

– Có ba bảy thứ làm việc cho Tây chớ anh! Anh Tấn đây chỉ biên chép ba mớ giấy tờ thôi mà! Nhứt là mới rồi, anh đã tính xin...

Minh Tấn hốt hoảng đỡ lời Ngọc Sương:

– Dạ phải. Tôi đã dứt đơn xin thôi để tính lên Sài Gòn kiếm sở tư nào đó nhảy vô...

Năm Trường Kỳ nheo mắt hỏi anh ta:

– Đi chi xa dữ vậy?

Minh Tấn nhìn Ngọc Sương rồi đáp lời bằng một giọng rất... chán chường:

– Đến nước này tôi cũng không muốn giấu làm chi. Tôi nói ra đây... không sợ cô Ngọc Sương chê cười, sợ dĩ tôi quyết đi xa là vì nhận thấy... bốn phận là anh chồng hờ của cổ tôi đây cũng quá đầy đủ rồi. Bởi vậy còn nấn ná ở Cần Thơ ngày nào tôi càng cảm thấy... vừa xốn xang, chua xót mà cũng vừa... vô lý nữa!

Năm Trường Kỳ kéo nhích ghé lại gần bộ ván và tò mò hỏi anh ta:

– Lạ quá! Không biết đầu óc anh nghĩ sao mà anh chịu khó... hy sinh quá thể cho cổ như vậy?

Minh Tấn gượng cười:

– Chắc anh cũng thấu hiểu cho tâm trạng của tôi... Tôi biết cô Ngọc Sương hỏi tôi còn đi học, biết mặt vậy thôi... và một người như cổ ai mà khỏi... cảm mến cho được!

Năm Trường Kỳ gật gù, mỉm cười:

– Có lý.

Minh Tấn xén lên tiếp lời:

– Tôi cũng... dở lắm chứ không cứng cỏi như người ta. Đáng lẽ tôi phải lặng lẽ rút lui đi là tốt hơn nhưng lại cứ lẻo đẻo theo đuổi hoài và... mắc kẹt luôn vô như vậy...

Năm Trường Kỳ nheo mắt hỏi anh ta:

– Phần này thì hơi vô lý... Chẳng lẽ anh làm chồng trên bề ngoài vậy thôi?

Minh Tấn nhìn sang Ngọc Sương như để phân bua:

– Dạ đúng như thế đó. Cô hai đây... khó lắm chứ phải lơ mơ đâu.

Ngọc Sương cau mày cự nự lại anh ta:

– Bộ anh tính bêu riếu tôi ra đây chắc! Tại anh đòi... chịu như vậy chứ tôi có rủ rê anh hồi nào đâu hả?

Năm Trường Kỳ cười xòa, lên tiếng giảng hòa đôi bên:

– Cô hai đừng nóng: tại cô có hỏi anh này mới nói. Còn anh... Tấn, tôi biết anh tỏ ra mình là một con người cao thượng, hy sinh tất cả cho người mình thương... Tôi nói như vậy có đúng hay không nè?

Minh Tấn làm ra vẻ thú nhận:

– Thiệt như đi guốc trong bụng tôi rồi còn gì.

Năm Trường Kỳ cười hề hả:

– Đâu có chuyện gì qua mặt tôi được anh!

Đoạn nghiêm mặt lại, hắn ta hỏi luôn:

– Bây giờ hai anh chị tính sao đây?

Minh Tấn xoa hai bàn tay vào nhau:

– Dạ... tụi tôi cốt trình bày cho anh rõ để anh tính sao... đỡ vót cô hai trong phen này...

Năm Trường Kỳ xô ghế đứng dậy:

– Được rồi. Thấy tình cảnh của hai người tôi cũng thương lắm. Tôi không nỡ nặng tay đâu.

Ngọc Sương vội nói chen vô:

– Anh có thể nào cho anh Ba Nhơn biết luôn mọi việc tôi kể hồi nãy, kéo ảnh để tâm thù oán tôi hoài...

Năm Trường Kỳ mím môi suy nghĩ rồi đáp:

– Để tôi coi thằng chả có mòi nguôi ngoai không. Chắc cô dư biết tánh của thằng chả... cục mịch lắm. Hễ chả giận ai thì giận miết tới chớ hổng có chịu suy đi nghĩ lại như người ta...

Rồi nhìn lại Ngọc Sương, hắn ta mím cười một cách ý nhị:

– Bởi vậy dầu cho cắt nghĩa hết cho chả nghe thì cũng như nước đổ lá môn. Với lại, như tôi đã nói từ

« đầu mùa », vụ này do tôi quyết định thì một mình tôi nghe thôi cũng dư đủ rồi mà.

Ngọc Sương còn rán kèo nài:

– Đành như vậy rồi nhưng sẵn dịp này tôi cũng muốn cho anh hết thắc mắc về chuyện cũ đó...

Năm Trường Kỳ xua tay chặn lời cô ta:

– Được rồi. Tôi sẽ làm y theo lời cô dặn. Nhưng cô làm ơn nhớ dùm tôi một chút, vụ của cô với anh này đây có... nhẹ bớt không phải do tay thẳng chả đâu ghen!... Cũng may, nếu đề chả nhúng tay vô có lẽ giờ phút này hai anh chị và tôi đây đâu còn có mặt tại căn nhà này để trò chuyện với nhau một cách thảnh thơi như vậy!

Liếc thấy Năm Trường Kỳ miệng nói dẻo dẻo mà mắt nhìn Ngọc Sương lom lom, Minh Tấn cũng không khỏi bực mình. Tuy vậy, anh ta vẫn cố giữ vẻ ân cần để bọc xuôi theo lời nói của hấn ta:

– Tôi cũng có nói với cô hai đây mấy lần là bây giờ mình chỉ còn trông cậy vào anh Năm...

Năm Trường Kỳ, tuy khoái « hình mũi » nhưng làm mặt nghiêm:

– May mà mấy anh trên « tỉnh » đông hết nên tôi đây mới có « toàn quyền ». Nhưng dầu sao tôi cũng không thể thả khơi hai người được. Anh Tấn, anh là người có đi làm việc chắc anh đư biết rằng « bắt dễ mà thả thì khó »... Đừng nói chi tụi Tây, hể nó chộp

được tội này thì dẫn ra cầu « phơ » cho chuỗi xác xuống sông liền chứ chẳng nói on-đơ gì hết. Tội nó đâu có...

Minh Tấn sốt ruột chận ngang:

– Dạ... nếu theo lời anh nói chắc không có cách gì buông tha cho tội này về nhà sao?

Năm Trường Kỳ quặm mặt xuống:

– Ý trời, gấp quá vậy cha nội! Chưa chi anh đã muốn « đốt giai đoạn » rồi hè! Tôi để cho hai người sống sờ sờ như vậy cũng là tốt bậc trên thế gian này...

Ngọc Sương hỏi chen vô:

– Như vậy tội tôi bị giam chung thân mãi kiếp ở trong này à?

Năm Trường Kỳ xằng giọng hỏi lại:

– Sao hồi nãy cô khoe rằng cô thích kháng chiến, cô muốn vô trong này ở với anh em?

Ngọc Sương xằng xái đáp:

– Mỗi cách mỗi khác chứ anh! Một đảng là tự ý còn một đảng là bắt buộc...

Năm Trường Kỳ xệ môi, cười lạt:

– Tôi tưởng việc này dễ giải quyết, té ra lại là khó và khó bộn đả. Thôi, hai người muốn sao đó thì muốn...

Dứt lời anh ta giơ chân hất chiếc ghế qua một bên rồi thản nhiên bước thẳng ra cửa...

Minh Tấn nhìn NgọcSương lắc đầu:

– Cô cãi lý với thằng chả làm gì hồng biết!

NgọcSương cắn nhần:

– Chớ nó nói tức thấy bà mà anh biều mình ngậm miệng được sao?

– Ai chẳng tức, nhưng thằng chả nói trời nói trăng gì thấy kệ mồ thằng chả... Cô phải biết tính của hần ta, hay hảo ngọt và hay... thù vật. Cô phải rán...

Ngọc-Sương gạt ngang:

– Nghỉ đi! Sao anh nói để anh lo mà?

– Lo chớ sao không. Nhưng vụ này tôi coi lại vào chỉ có cô là chủ chốt.

Cô mà buông xuôi thì tôi cũng bó tay. Cô không thấy cái điệu bộ của thằng cha Năm đó... chòn vòn muốn « đá bóng » với cô sao?

NgọcSương lạnh lùng hỏi lại:

– Bộ anh muốn tôi làm tình với thằng cha chắc?

Minh Tấn nhăn nhó kêu lên:

– Bậy không? Thú thiệt với cô. Cô làm tình với bất kỳ ai tôi cũng nổi xung hết.

Nhưng rồi anh ta lại thở dài, gượng gạo tiếp lời:

– Cố nhiên là tôi phải trừ ra trường hợp của anh Ba Nhơn. Nếu anh hết hiểu lầm và nếu cô... nếu cô tính ở trong này luôn được thì tôi cũng... mừng. Như vậy, mọi việc đều đi đúng như những điều mình dự tính từ hồi sửa soạn làm đám cưới đó cô à!

Ngọc Sương chếp miệng:

– Còn anh thì sao?

– Tôi hả? Dễ quá cô! Nếu sau đó, mấy anh trong này thương tình cho tôi được trở về ngoài tôi đành về... cu kị một mình chớ sao? Và chuyện này, tôi sẽ đi luôn và có lẽ cô không còn có dịp nào nghe nói đến tên Minh Tấn này nữa!

Như để khóa lấp nỗi xúc cảm đang trào dâng trong lòng, Ngọc Sương đồng đánh hất nhẹ tay Minh Tấn:

– Dữ quá vậy anh. Chưa chi mà anh... trối trăn tôi nghe ghê thấy mồ! (cô ta chột lộ vẻ thần thờ)... Anh Tấn sao kỳ quá anh...

Minh Tấn nhướng mắt lo ngại:

– Gì mà... kỳ nữa đó cô?

Ngọc Sương không trả lời ngay và như đang dăm chiêu suy nghĩ điều gì. Trong lúc đó, Minh Tấn ngó cô ta lom lom như sẵn sàng chờ đợi một sự « bất thường » nữa tuy không đoán được nó sẽ ra thể nào.

Mãi một lúc sau Ngọc Sương mới chậm rãi lên tiếng:

– Con người ta thiệt là kỳ...

Minh Tấn sốt ruột chắt lưỡi:

– Dữ hông! Tới bây giờ cô mới biết là « kỳ » thì thiên hạ « ră bành tô » hết rồi!

Ngọc Sương thản nhiên tiếp lời:

– ...Thế mới biết chuyện đời nó không xuôi rọt, không tươi thắm như mình ngồi tưởng tượng chơi lúc trước đây! Bởi vậy tôi nghĩ đi nghĩ lại nên thấy rằng: chuyện này, dầu cho mọi việc được êm thuận như lời anh nói mới vừa rồi đó, tôi cũng khó thể ở luôn trong này được...

Minh Tấn ngơ ngác nhìn cô ta rồi lắp bắp hỏi lại:

– Sao... trở quẻ hoài vậy cô?

Ngọc Sương mỉm cười:

– Tuy chỉ mới lọt vô trong này chớ tôi cũng thấy rõ được phần nào... tâm trạng trước đây của mình.

Liếc thấy Minh Tấn nhú mày như có vẻ thắc mắc băn khoăn về câu nói mới rồi của mình, Ngọc Sương giải thích:

– Kỳ ở chỗ đó anh! Mình vô trong này để thấy rõ mình ở ngoài thành vào lúc trước đây! Còn mấy anh trong này ra sao... mình chưa dám nói tới và xin đề họ qua một bên đi.

Minh Tấn gật đầu:

– Cô nói tôi hiểu rồi. Vậy có thấy « mình » ra sao đó cô?

Ngọc Sương ngồi ngay ngắn lại, sốt sắng đáp:

– Tôi thấy trước đây, các anh các chị trong trường mơ tưởng cảnh chiến khu bưng biền cũng thơ mộng mượtng tượng như một cảnh trong tiểu thuyết... và ngay chính tôi đây, tôi cũng cho rằng đi kháng chiến như đi... cắm trại chơi trong ngày chúa nhật hay ngày lễ vậy.

Minh Tấn cười xòa, đỡ lời cô ta:

– Chớ nếu ai cũng biết đi chiến khu là để bị giang nằng, lợi ruộng, trốn Tây bố, bị muỗi cắn, đĩa đeo, ăn cơm mắm thì... ai nấy đều chạy tét hết phải hông cô?

Ngọc Sương vui vẻ nói luôn:

– Nhứt là vô trong này để đụng đầu côm cốp với thứ dân « phèn » thấy mỡ mà ham làm tài khôn thiên hạ như thằng cha Năm gì ở đây nè anh!

– A, Năm Trường Kỳ... Trường Kỳ chắc là biệt hiệu mới đây của hần ta... Mà cô nói như vậy hóa ra cô có thành kiến về... hạng người đó sao cô!

Ngọc Sương rướn giọng cãi lại liền:

– Thành kiến khỉ gì đâu! Tôi hỏi anh, nếu tôi có ý khinh khi một hạng người nào trong xã hội thì tôi đã không, có chuyện rắc rối về anh Ba Nhon. Anh

Ba Nhon ảnh cũng ở trong này và chữ nghĩa đâu hơn thằng cha Năm, nhưng ảnh thiệt thà dễ thương chớ đâu có lắc-ca lắc-cắc như thằng cha Năm đó.

Minh Tấn khẽ nhún vai:

– Thời buổi lộn xộn này, dầu ở trong này hay ở ngoài mình những thứ ba xạo thì hay làm cho xôm trò vậy mà! Nhưng còn anh Ba Nhon? Bộ cô không tính chuyện nối lại...

Minh Tấn bỏ lửng giữa câu khi nhận thấy Ngọc Sương chưa chi đã lắc đầu rồi.

Anh ta bèn lấp bắp nói tiếp:

– Bộ cô tính...

Ngọc Sương mỉm cười chặn ngang:

– Hồng tính gì hết. Nhưng « việc đó » kè như... chìm xuống luôn trong lúc này.

Minh Tấn uể oải lắc đầu và thở dài một cách rất « ồ ào ».

Ngọc Sương cau mày hỏi anh ta liền:

– Coi, đáng lẽ tôi nói như vậy anh mừng hơn mới phải, đằng này anh lại làm điệu bộ gì in như là chết rồi vậy?

Minh Tấn giải thích, giọng bức bối:

– Mừng sao được cô? Tấm gương tây liếp trước mắt đó, tôi không ngán hay sao! Ba hồi cô muốn

như thế này, bốn hồi cô đòi như thế kia... riết rồi tôi đâm ra ngán trân!

Ngọc Sương quắc mắt:

– Bây giờ anh... hổng muốn nữa hén?

Minh Tấn ấp úng chống chế:

– Không phải không muốn, nhưng... cô cứ cà xịch cà lụi, nay vậy một khác theo cái điệu « ông lên bà xuống » này chắc tôi... mệt ứ hò hen chứ phải chơi đâu!

Ngọc Sương bực mình, giọng cầu nhàu:

– Chưa chi mà rên quá vậy anh? Bất quá anh cũng... như vậy là cùng chứ có lỗi gì thêm nữa đâu mà anh sợ.

Minh Tấn giọng buông xuôi:

– Ủ, bất quá như vậy là cùng... Có bao nhiêu vốn liếng đem ra trút trộm gói hết thì còn khỉ gì đâu để lỗi thêm nữa chứ?

Ngọc Sương phì cười, chồm tới búng nhẹ vào vành tai Minh Tấn, đồng đánh hỏi:

– Giận lấy hả!

Minh Tấn đỏ mặt, đáp nhanh:

– Không. Được như vậy là tôi bắt đầu gỡ vốn bọn rồi đó cô!

Và cả hai người nhìn nhau cười dòn...

Hai anh du kích ngạc nhiên chạy a lại ngưỡng cửa, đứng ngơ ngác ngó Ngọc Sương, Minh Tấn rồi lại quay nhìn nhau như để dò hỏi.

Minh Tấn chợt dạ hỏi vọng ra:

– Chi đó hai anh?

Một anh ấp úng đáp:

– À, hổng có... chi hết, tui này nghe hai ông bà ... khi không cười dữ quá nên chạy túa vô coi... một chút vậy mà...

Minh Tấn yên tâm thở ra, Ngọc Sương tủm tỉm cười rồi lên tiếng trả lời:

– Tui tôi cười nghĩa là... vui vẻ chịu « ở tù » chứ có la ó, phá phách hay chạy trốn đâu mà mấy anh phải hót ha hót hải chạy a vào như vậy chớ?

Hai anh du kích lại nhìn nhau và cùng khẽ gật đầu như thăm bảo những lời nhận xét của Ngọc Sương là... có lý.

Đoạn họ rút êm ra phía hàng ba...

Ở trong này, Ngọc Sương, Minh Tấn cùng thích thú lắng tai theo dõi những lời họ bàn tán với nhau ở bên ngoài.

Một anh thắc mắc hỏi người đồng đội của mình:

– Ê mày, bộ cặp đó điên khùng hay mắc « đảng trên đảng dưới » gì sao mà họ còn cười được hả mày?

Anh kia làm ra vẻ sành đời:

– Ôi, ba thằng cha con mẹ ở thành thị hay... tân thời như vậy là thường chứ có gì đâu mà mầy hỏi. Tao có ở ngoài một thời gian nên tao biết. Họ đâu có giống như dân trong mình. Bà con nhà vườn mình, hễ động một chút xịu gì là cầm đầu cầm cổ lo thấy ông bà ông vải chứ đâu có vô tâm vô tánh như dân ở chợ. Để mầy coi họ còn dám ca hát lung tung beng lên nữa chứ hổng phải chỉ có cười sơ sơ một chút vậy đâu.

– Vậy nữa hả mầy!... Mầy nói hổng chừng trúng vì có lần tao đi liên lạc xót qua chợ Cần Thơ tao thấy sao thiên hạ buồn bán ì ì, xe cộ nườm nượp, người đi chen chân... thôi áo xanh áo đỏ gì đủ thứ hết. Họ mần như... hổng biết có giặc giã gì ráo trọi ráo trơn vậy mầy à!

Anh kia càng được thể:

– Thì tao nói cái ra gì phải có căn cớ có đảng hoàng... Dân ở thành nó vậy đó mầy. Nhứt là cái cặp ở trong nhà đó, tao coi bộ họ văn minh giống mấy ông tây bà đầm quá... Tao chắc họ cũng còn có đường nên mấy ảnh mới để họ cà lỏng nhỏng như vậy... Chỉ khổ cho tao với mầy thôi.

Nhận thấy hai anh du kích hết xì xào bàn tán nữa, Ngọc Sương khều Minh Tấn bảo nhỏ:

– Nghe rõ chưa, tụi mình còn đường tương chao dữ lắm nghen!

Minh Tấn làm mặt nghiêm:

– Dữ hông! Lần đầu tiên mới thấy cô vui vui một chút!

Ngọc Sương chỉ cười mơn và nằm lăn lên trên mặt ván.

Minh Tấn toan nói thêm nữa nhưng rồi lại nín bật để nhìn trần trối cô ta, tia mắt tràn trề âu yếm.

Ngọc Sương đâm ra mắc cỡ ngang và để chữa thẹn cô ta vội gọi chuyện hỏi Minh Tấn:

– Nhìn gì dữ vậy?

Minh Tấn như sực tỉnh, ấp úng « à,.. không » rồi vội ngó lơ sang chỗ khác...

o O o

Năm Trường Kỳ ngồi dựa ngửa trên ghế, phì phèo phun khói thuốc lên trên cao, mắt lim dim như đang bận suy nghĩ một điều gì lung lăm vậy.

Mãi một lúc sau, hần ta cười khan một mình, nhích ghế lại, ngồi thẳng lên rồi chõ miệng ra phía ngoài gọi to:

– Anh Ba! Vô đây nói chuyện chơi, chớ làm gì anh đứng lủi thủi ngoài đám chuối hoài vậy?

Ba Nhơn không nói không rằng giơ tay bức tẹt một miếng lá chuối non, vừa cầm tước ra từng tua nhỏ vừa lững thững đi vào.

Đến nơi, anh ta ngồi phịch xuống võng đong đưa hai chân và tiếp tục làm công việc... xé là một cách có vẻ rất chăm chỉ.

Năm Trường Kỳ ngồi « tréo ngoải » lại, soi mói nhìn anh ta một hồi rồi lên tiếng hỏi đùa:

– Cha nội làm cái gì mà như người bị hớp hồn vậy hả?

Ba Nhơn không ngẩng mặt lên, đáp buông thõng:

– Ờ... vẫn như thường mà...

– Thôi đi. Anh đừng hòng lấy vải the mà che mắt thánh... Chắc xốn xang về cái chuyện... cặp đó phải không? Nói thiệt đi, đừng chối rồi người ta sẽ thuật lại cho nghe một chuyện này ngộ lắm!

Ba Nhơn ngược mặt lên nhìn Năm Trường Kỳ trong một thoáng rồi lại cúi gằm xuống như cũ:

– Thôi tôi không muốn nghe chuyện gì nữa hết.

– Chuyện có dính dáng đến anh và cô Ngọc Sương, anh cũng hông chịu nghe nữa phải hông?

– Không.

Năm Trường Kỳ chép miệng ra điều tiếc rẻ:

– Cha nội này gan lì quá ta! Phải chi anh chịu khó nghe qua chuyện của cô Ngọc Sương mới vừa kể cho tôi nghe thì anh mới biết rằng... anh tốt số ghê lắm.

Ba Nhon cười mỉa:

– Hừ, tốt số là phải rồi, tôi tốt số nên ông già của cô bắt hụt tôi chỗ gì?

Năm Trường Kỳ thần nhiên kể tiếp:

– Người ta lo cho anh hết sức mà nay anh lại chẳng thêm ngó ngang gì tới...

Ba Nhon bực mình hỏi ngang:

– Họ lo cho tôi cái khỉ gì đâu hả?

Năm Trường Kỳ mỉm cười vu vơ:

– Anh không muốn nghe thì thôi, tôi ăn chung gì vô đó mà anh cự nự tôi cà!

Ba Nhon quăng miếng lá chuối xuống đất:

– Ai biểu khi không họ nói dựng ngược là lo cho tôi, tôi chịu sao được?

Năm Trường Kỳ nhỏ nhẹ đáp:

– Anh nhịn không được thì chịu khó giập mặt họ hỏi thử một cái coi.

– Tôi không thèm gặp ai hết mà!

Năm Trường Kỳ nhún vai, ngồi dựa lưng lại lên thành ghế rồi lẳng lặng móc thuốc ra vắn hút.

Thấy hắn ta làm thình lộn, Ba Nhon vùng vằng hất vông đứng dậy, trầm ngâm đi tới đi lui trong nhà.

Năm Trường Kỳ nhìn ra sân, nói băng quơ ;

– Lạ quá, cả nửa tháng nay sao tại Tây không léo hánh gì vô đây hết vậy cà? Bộ tụi nó tính cho mình nghỉ xả hơi hay sao mà.

Rồi hẳn ta quay qua hỏi luôn Ba Nhơn:

– Anh Ba, theo anh thì sao vậy hả?

Ba Nhơn gạt ngang:

– Còn sao nữa? Tụi nó không vô là không vô bộ anh muốn tôi bơi xuống ra rước tụi nó dẫn vào đây à?

Năm Trường Kỳ chặt lưỡi, lắc đầu tỏ ý thương hại:

– Cha, tôi coi mời anh « khủng hoảng » dữ rồi nghen! Theo tôi, mình nên « giải quyết » cho xong cái cặp mới vô đó, rồi mới... rảnh tâm lo chuyện khác được.

Ba Nhơn hơi dịu giọng lại:

– Thì anh lo cho xong đi...

– Trước đây tôi tưởng, mình chỉ có việc hỏi qua loa họ rồi cho « tiêu » gấp như mấy lần trước, nhưng đối với cặp này thì hơi rắc rối...

Ba Nhơn mỉm cười hỏi lại:

– Sao mọi khi anh giỏi dàn xếp bất kỳ chuyện gì mà?

– Ấy, việc này khác nhiều. Kẹt ở chỗ là nó... dính líu đến anh nên tôi mới phân vân...

– Anh cứ nhét tôi vô trống hoài...

Nhận thấy giọng nói của Ba Nhon có vẻ êm xuôi, Năm Trường Kỳ bèn làm ra bộ hăng hái giải thích:

– Tôi nhét anh vô trống để té vàng bạc gì hả? Đây nè, cô Ngọc Sương cổ trình bày cái vụ đám cưới của cô với cái anh chàng Minh Tấn như vậy thì anh nghĩ coi tôi hồng phân vân sao được...

Đoạn hăn ta kể sơ qua mọi việc cho Ba Nhon nghe và nói tiếp:

– Như vậy mình đâu có thể nào đành đoạn làm ngơ được.

Ba Nhon cúi đầu, thở dài:

– Tôi cũng có nghe anh em cho biết một vài điều... trái cựa về cặp vợ chồng kỳ cục đó...

– Bây giờ anh tính sao?

Ba Nhon lắc đầu lia lịa:

– Tôi đã nói tôi không tính sao hết mà! Với lại mình... hơi sức đâu nghe họ nói chuyện mờ ớ đó...

– Chắc cũng có phần đúng anh à. Chuyện động trời như vậy họ đâu dám đặt điều... Cổ nói ra như vậy, cổ cũng khổ tâm lắm chứ vui sướng gì...

Ba Nhon làm thinh. Năm Trường Kỳ nín vai anh ta hỏi gần:

240 | Lê Xuyên

– Anh cũng phải có ý kiến gì chứ?

Ba Nhon lúng túng đáp:

– Không... anh muốn xử sao đó... cũng được.

– Chắc vậy hén?

Ba Nhon ngượng ngịu gật đầu. Năm Trường Kỳ buông thõng một câu:

– Tốt hơn hết là « quít » hết cả hai cho nó yên chuyện.

Ba Nhon hốt hải hỏi lại:

– Dữ vậy anh? Sao anh nói cô kia...

– Chưa, anh muốn buông xụi cho tôi mà!

Ba Nhon lúng túng một hồi rồi đáp:

– Không, tôi nói vậy chứ... tùy anh...

Năm Trường Kỳ mỉm cười đứng dậy:

– Bây giờ tôi nói tay cho cổ được hông? Giả tử như tôi... tha cổ có được hông?

Ba Nhon nhìn lại hấn ta như để dò xét rồi xén lên đáp:

– Anh giỡn hoài...

Năm Trường Kỳ nghiêm nghị gật đầu:

– Thiệt mà. Trong lúc này, anh em mình có toàn quyền, với lại việc này rất dễ.

Ba Nhon ngó lơ sang chỗ khác:

– Anh muốn tính sao đó thì tính... Còn thằng cha kia?

– Ồi, thằng đó thì... để nó sống làm gì?

Ba Nhon ấp úng lên tiếng:

– Anh hông có cách nào... khác hơn?

Năm Trường Kỳ chận ngang:

– Bộ cha nội tính tha nó luôn nữa sao? Dại quá, mình cốt tha một mình cô kia để buộc chân cổ lại đây...

Ba Nhon cau mày:

– Tôi tưởng anh thả cổ về ngoài chợ giam lỏng cổ trong này tể mô tể tổ gì nữa?

Năm Trường Kỳ liếc xéo anh ta:

– Làm bộ mại hơi hoài! Giữ cổ ở lại trong này... cho anh. Anh không muốn sao?

Ba Nhon quơ tay biện bạch:

– Ê chuyện đó không được đâu. Tôi không chịu như vậy đâu ghen!

Năm Trường Kỳ cười hề hề:

– Nếu anh chê thì để tôi...

Ba Nhon cau mày phản đối liền:

242 | Lê Xuyên

– Không phải chê, nhưng anh làm vậy mang tại mang tiếng lắm. Hơn nữa, cổ đầu phải tay vừa, anh nhảy ầu vô đó, dám ê mặt ê mày lắm chớ chẳng phải chuyện chơi đâu!

Năm Trường Kỳ cười nhẹ:

– Tại anh... kém chính trị nên mới sợ bị cô hất ra, chớ phải gặp tay tôi...

Ba Nhơn mĩa mai đỡ lời hấn ta:

– Gặp tay anh thì cổ cuốn gói theo anh luôn chắc?

Năm Trường Kỳ vẫn tươi cười:

– Tôi có sẵn trăm phương ngàn kế để ví cô ta vào rọ.

– Biết rồi. Nhưng anh không nên làm như vậy...

Năm Trường Kỳ ồm ờ hỏi lại:

– Bộ anh nghĩ tôi muốn hót tay trên cục cưng của anh sao? Tôi có làm như vậy là cũng để cho anh hưởng.

Ba Nhơn cương quyết lắc đầu:

– Tôi nói tôi không muốn rớ vô nữa mà!

Năm Trường Kỳ chắt lưỡi:

– Thăng cha này thiệt kỳ. Anh có chê thì cũng để cho người khác vớt lại cho đỡ khổ chớ chẳng lẽ, mắc ông mắc cha gì mình thả khơi cổ về Cần thơ, để mai kia một nọ, có thằng nào nó chạy đi học bậy

lại cho mấy anh lớn nghe thì có phải hại mình bị mấy ảnh nghi này nọ không?.. Có ăn phải có chịu chứ anh! (ngừng một giây, hắn ta tiếp lời bằng một giọng tuy có làm ra vẻ thần nhiên nhưng đầy hăm dọa)... Việc này, tôi chỉ đứng cửa giữa nên không nài ép anh gì hết... Nếu anh sợ mang tai mang tiếng thì càng dễ cho tôi.

Ba Nhon lo ngại hỏi liền:

– Sao lại dễ hả anh?

Năm Trường Kỳ vừa lững thững bỏ đi ra phía cửa vừa buông thõng một câu:

–...Thì đành cho họ chết luôn cho đủ cặp chứ sao!

Ba Nhon vội rảo bước theo hắn ta:

– Khoan đã anh. Bộ không có cách gì khác sao?

Năm Trường Kỳ lắc đầu, nhún vai:

– Tôi xin chịu thua. Hay là anh muốn tính sao cho vừa ý thì tôi xin sẵn sàng trao gánh nặng đó lại cho anh, miễn là sau này rủi ro mấy anh lớn hay biết được, anh rán lãnh đủ một mình chứ đừng đổ thừa cho ai hết nghen.

Ba Nhon ấp úng thoái thác:

– Thôi để anh lo dùm vụ này đi... Tôi nói... vậy thôi chứ mọi việc đều tùy ở nơi anh định đoạt.

Năm Trường Kỳ hỏi gần:

– Nhứt định như vậy phải không? Nghĩ kỹ đi anh và đừng để nay vầy mai khác rồi anh em mình sanh ra mích lòng nhau không nên, nhứt là chuyện bá láp chớ đâu phải chuyện quốc gia đại sự gì cho cam.

Ba Nhơn thở dài, thú nhận:

– Phải rồi... Chuyện không đáng mà anh em mình để lộn xộn tùm lum lên, mấy ảnh hay được thì chỉ còn nước dọn thổ.

Năm Trường Kỳ neho mắt nhìn anh ta một hồi rồi hỏi ngang:

– Đồng ý tha cho cô Ngọc Sương hén?

Ba Nhơn gãi đầu:

– Sao... cũng được.

Năm Trường Kỳ cười xòa:

– Trả lời gì mà yếu xịu vậy cha? Như vậy kể như hai anh em mình ngoéo tay đồng ý tuốt luốt hết đó ghen!

– Ờ... nhưng anh không rán thêm... cho thằng cha kia nữa sao? (chợt liếc thấy Nam Trường Kỳ trợn mắt, anh ta vội nói trớ đi)... Thôi như vậy... cũng được.

Năm Trường Kỳ xằng giọng hỏi lại liền:

– Được khỉ gì! Tôi coi bộ anh còn thắc mắc dữ lắm mà? Bề ngoài anh làm tỉnh nhưng trong bụng... anh đang đánh lô tô.

Ba Nhon gượng cười, lựa lời chống chế:

– Bậy nà. Tôi... hơi lo một chút thôi... Lo ở chỗ: nếu mình nặng tay với anh chàng nọ thì trời cản cô kia cũng sanh oán... Tôi nói phòng xa vậy thôi, chớ thiệt ra tôi cũng chẳng biết tình ý của cô kia đối với anh chàng nọ ra thế nào,

Năm Trường Kỳ mím môi rồi gục gặt đầu:

– Ờ còn có chỗ đó nữa há! Nhưng không sao, dễ mà! Tôi có cách làm cho thằng kia đi êm và đổ thừa tại nó muốn... tự tử chớ hổng phải anh em mình muốn chi chuyện « rủi ro » đó. Bất quá sau đó cổ chỉ buồn bã trong vài ba ngày rồi cũng phải nguôi ngoai chớ anh.

Ba Nhon hoài nghi nhìn lại hắc ta thoáng cau mày rồi gượng gạo nói bực xuôi theo:

– Thôi cũng được...

Năm Trường Kỳ hớn hở vỗ mạnh vào vai anh ta:

– Cứ ăn no ngủ kỹ đi bạn. Kể ra cũng vui anh à. Mấy thuở mình mới có dịp bắt bồ với một cô gái thành, chớ anh em mình ở rết trong này cứ « kho khô, kho quẹt » với mấy con Năm, con Tư ở ruộng ở rẫy thét rồi đâm ra

ngán trần.

Thấy trong nhà đã « đỏ đèn », Ngọc Sương luống cuống khều gọi Minh Tấn:

– Ý trời. Nguy quá anh!

Minh Tấn ngó vội ra phía ngoài cửa, lắp bắp hỏi lại:

– Gì đó? Bộ họ tới dẫn mình đi hả?

Ngọc Sương đập nhẹ vào vai anh ta:

– Không có mà!

Minh Tấn cau có cự nự:

– Chớ nguy cái khỉ gì nữa?

Ngọc Sương chỉ lên mặt ván:

– Vậy anh không thấy... tối nay mình phải ngủ chung trên bộ ngựa này à?

Minh Tấn chưng hửng nhìn cô ta rồi thở ra:

– Cơ khổ dữ hông! Chuyện có vậy mà cô làm cho tôi hết hồn hết vía. Lần sau, có gì thì xin cô thủng thẳng nói...

– Kỳ không, tôi thấy... lạ thì tôi kêu anh... Tôi cho anh hay trước: tôi không quen ngủ chung với ai hết đâu ghen!

Minh Tấn chắt lưỡi:

– Hoàn cảnh bắt buộc mà cô! Chớ chẳng lẽ bây giờ mình đòi họ phải dọn riêng một căn buồng cho cô ngủ hay sao? Mấy anh du kích đã dặn, trong đêm mình phải nằm trên ván ngựa chớ đừng lò mò đi đâu hết và có cái gì phải lên tiếng kêu họ trước...

Họ căn dặn gắt như vậy chớ nếu không tôi cũng xin xuống đất mà nằm cho khỏe thân.

Ngọc Sương hờn dỗi:

– Hồng biết, anh muốn làm sao đó thì làm chớ tôi không quen nằm chung với ai hết. Hồi mình ở Cần Thơ cũng vậy... anh ngủ ở đi vắng đằng trước còn tôi, trong buồng...

– Cô sao lạ quá, mình phải tùy nơi tùy lúc mà ăn chớ! Thử thời bây giờ họ đem nhét hai đứa mình vô chuồng heo, mình cũng phải rán chịu.

Nhận thấy mặt mày Ngọc Sương vẫn còn « chù bụ » Minh Tấn bèn xuống nước nhỏ:

– Đó cô coi, bộ ván ngựa này cũng rộng mình mộng đại hải chớ bộ chật hẹp gì sao. Tối nay, cô nằm một đầu tôi nằm một đầu... Mình đâu phải là con nít con nôi gì mà sợ ngủ chòi đạp hay... hay lăn độn cục với nhau phải hông cô?

Ngọc Sương quay mặt đi. Được trớn, Minh Tấn vui vẻ nói tiếp:

– Hơn nữa, chắc có dư biết: Tôi là một người có thể tin cậy được lắm, nhứt là trong hoàn cảnh này... mình có thành thoi gì đâu để nghĩ tới chuyện... này nọ.

Ngọc Sương quay mặt lại, tùm tùm cười:

– Được rồi... nhưng anh phải nằm ở tuốt đầu kia đó nghen, chớ tôi ngủ xâu nết lắm, tôi hay day trở lăn lộn hoài hoài hê!

Minh Tấn chụp lấy cơ hội nói lại liền:

– À cái đó là về phần cô, tôi không có trách nhiệm gì vô trổng đầu nghen. Cái điệu này cô lẫn tôi lọt xuống sàn tôi cũng phải chịu à.

Vừa lúc ấy, hai anh du kích vác nóp trái bịt ngang qua lối cửa ra và cửa ăn thông vào nhà trong.

Xong xuôi, một anh lên tiếng bảo Ngọc Sương, Minh Tấn:

– Thôi hai « ông bà » đi nghỉ cho sớm. Có... cần đi đâu thì nhớ kêu tụi tui chờ đừng đi đâu hổng được đa.

Ngọc Sương niềm nở đáp lời anh ta:

– Hai anh có buồn ngủ thì ngủ trước đi chớ tụi tôi quen thức khuya từ hồi nào đến giờ.

Anh kia mỉm cười:

– Dân ở thành thì phần nhiều như vậy, ở trong này hễ đỏ đèn một lát là tụi tui cũng... theo gà lên chuồng luôn. Nhưng dầu sao hai ông bà nên... lên ván nằm yên cho tụi tôi dễ coi chừng đỡ hơn.

Ngọc Sương ồm ờ hỏi:

– Rủi mấy anh mỗi một ngủ quên rồi làm sao canh gác tụi tôi?

Anh kia nhìn đồng đội cười xòa rồi đáp:

– Bộ cô tưởng tụi này chui vô ngủ hết ráo sao! Tụi với thằng này phải thay phiên nhau gác chó cô!

Ngọc Sương quơ tay xua đám muỗi đã bắt đầu vo ve tợn, Đoạn cô ta quay qua hỏi anh du kích luôn:

– Mấy anh có dư nóp không cho tụi này mượn ngủ đỡ chó hông thôi qua đêm nay... muỗi tha tụi này chết.

Anh du kích hỏi đồng đội:

– Có hông Tám?

– Có dư một chiếc nóp hơi cũ nhưng chằm đệm đôi rộng lắm, để đăng trụ sở, anh ở đây tui chạy đi lấy ghen!

Minh Tấn vội chặn anh ta lại:

– Anh rán mượn cho hai chiếc thì tốt hơn chó tụi này dồn chung vô một cái hồng được đâu.

– Hồng được thì... một người ngủ cũng đỡ mà!

Minh Tấn nhìn Ngọc Sương:

– Cô có chắc là ngủ nóp được không? Nhiều người chui vô trống bị ngộp thở chứ chẳng phải chơi đâu. Nhứt là cô hay lăn lộn...

– Thì phải tập cho nó quen chó!

Vừa lúc ấy « bác gái » chủ nhà khệ nệ ôm một chồng mùng gối ra và đứng lựng khựng nơi ngưỡng cửa buồng, mắt lăm lét ngó chừng hai anh du kích.

Thấy vậy, Ngọc Sương reo lên:

– May quá, có đủ hết mừng gỏi kia kia... Bác để cháu giảng mừng cho!

Bà chủ nhà rụt rè lên tiếng:

– Qua tính đem mừng gỏi ra cho cô cậu hồi chiều, nhưng... đợi hỏi qua hai cậu lính đây đã.

Hai anh du kích nhìn nhau « hội ý » và một anh gật đầu bảo đồng đội của mình:

– Cho họ ngủ mừng thì... cũng được chứ có cái gì « trái luật » đâu hén mầy (rồi day qua bà lão) Được rồi, bác cứ đưa cho họ đi.

Bà chủ nhà xằng xái bước lại trao cho Ngọc Sương chồng mừng gỏi.

Nhận thấy mấy món này còn mới và thoáng ngửi ra mùi long não phảng phất, Ngọc Sương hỏi liền:

– Bộ bác mới lấy mấy thứ này ở trong tủ ra sao bác?

Bà chủ nhà sốt sắng đáp:

– Phải đa cô. Mấy thứ này, qua cất để dành khi nào có khách khứa tới trong mấy ngày tư ngày Tết hay giỗ chạp gì qua mới đem ra cô à.

Ngọc Sương cảm động nhìn sững bác chủ nhà như thăm cảm ơn rồi lật đật đứng dậy xô mừng ra, lần tìm mấy chéo góc.

Bà chủ nhà vội giành lại chiếc mũ:

– Cô để qua giăng cho. Qua quen gốc cột nào có đây, có đinh đóng buộc sẵn chớ cô mới lại đây ở thì làm sao rảnh được...

Ngọc Sương cười trừ:

– Thiệt mấy bác lớn tuổi... kỹ lưỡng quá đấy.

Một anh du kích nói chen vô:

– Mừng gỏi mới tinh như vậy làm cho tui nhớ tới mấy cặp vợ chồng mới cưới quá bác chủ nhà ơi!

Bà chủ nhà nheo mắt nhìn lại cặp Ngọc Sương, Minh Tấn rồi gục gặc đầu:

– Qua coi bộ cô cậu này còn « son » lắm mà. Chợt nhớ đến hoàn cảnh của hai người, bà ta thở dài:

– Thiệt qua cũng vái trời vái phật phù hộ cho cô với cậu được... bình yên. Qua thấy mấy người còn nhỏ như vậy... qua thương lắm.

Như bị xúc cảm lấy, hai anh du kích ngượng ngịu ngó lơ sang chỗ khác.

Minh Tấn lo ngại bác chủ nhà có thể vì một phút động lòng trắc ẩn lỡ lời thêm nữa nên vội lên tiếng nói lảng ra:

– Thôi bác nghỉ đi bác. Xin cảm ơn bác, nhờ có cái mừng của bác đây, tụi tụi... đỡ khổ lắm chứ không thôi cùng đành mượn nóp của hai anh gác đây...

Chợt có tiếng tăng hăng to ở trong nhà vọng ra, hiểu ý ông chồng muốn nhắc chừng mình không nên cà rà ở ngoài này, bà chủ nhà lật đật tháo lui:

– Thôi cô và mấy cậu ở ngoài này nghỉ nghen! Qua vô trong...

Ngọc Sương định leo tót lên bộ ngựa nhưng rồi lại buông thõng hai chân xuống ngoài mép ván và quay qua hỏi nhỏ Minh Tấn:

– Làm sao có guốc đi rửa chân cho sạch hả anh?

Minh Tấn ngó lại chiếc mùng còn khá trắng rồi nhìn xuống chân mình, đoạn gượng cười đáp nhỏ lại:

– Đêm nay mình đành... phủi chân cho sạch đất cát rồi leo lên giường chớ đâu còn cách gì khác. Để qua đến ngày mai tụi mình sẽ tính, nhưng dẫu sao mình cũng không nên để lộ vẻ... sạch sẽ hay sang trọng quá không lợi cô à. Cô rán để ý chút đỉnh về chuyện đó...

Ngọc Sương vừa vùng vằng vỗ mạnh hai bàn chân vào nhau vừa phụng phịu cắn nhằn Minh Tấn:

– Anh sao như ông già bảy mươi! Hèn chi ba tôi ông « chịu » anh quá cũng phải.

Nói đoạn, cô ta chui vào mùng lui cui lo tẩn mí mùng riêng bên phần mình thôi rồi nằm co rúc ở sát bên phía trong ván.

Minh Tấn mỉm cười lắc đầu nhìn cô ta và lặng lẽ nằm xuống ở bên này góc ngựa, sau khi quơ tay ghép sơ phần mí chiếu của mình...

o O o

Ban đầu, Minh Tấn cũng nằm đưa lưng về phía Ngọc Sương và lẩn thẩn nghĩ lại những sự việc vừa mới xảy ra từ ban sáng đến tối. Anh ta mỉm cười một mình và tự kết luận: « Tới giờ phút này mà còn ở được ngủ yên trong mùng như vậy thì cuộc đời vẫn hẳn còn chưa tàn.

Nghĩ quanh nghĩ quẩn một hồi, Minh Tấn đổi bộ nằm ngửa lại để cho được thoải mái hơn.

Anh ta vờ vẫn hết nhìn lên nóc mùng tới lơ đãng nghe tiếng thằn lằn chắt lưỡi trong vách lá để rồi cuối cùng liếc mắt về phía Ngọc Sương.

Nhận thấy cô ta vẫn còn quay mặt vô phía trong. Minh Tấn yên tâm nghiêng hẳn đầu ngó thẳng về bên phía ấy...

Anh ta đâm ra hồi hộp lạ thường và chợt nhớ ra rằng đây là lần đầu tiên kể từ ngày cưới, anh ta được dịp nằm gần Ngọc Sương, mặc dầu nội cái khoảng cách xa giữa hai người còn dư chứa tới ba người nữa lận!

Ngọn đèn ống khói « trứng vịt » nhỏ bé đặt ở giữa nhà không đủ đưa ánh sáng lù mù của nó rọi lọt vô mùng nhưng lại càng đẩy mạnh tâm trí của Minh Tấn tưởng tượng và háo hức nhiều thêm ra...

Vóc dáng nở nang nhưng gọn ghẽ kia tuy quá quen thuộc mà nhìn ngắm mãi vẫn không nhàm và ngay trong đêm nay, sao nó như thêm phần mới mẻ và quyến rũ.

Mấy lần Minh Tấn chỉ muốn nhào người tới những rồi lại bực dọc nằm yên. Bóng anh du kích đứng canh một mình in xéo lên nền vách kế cận thành một hình đen to tướng làm cho Minh Tấn bất giác thở dài...

Anh ta giật mình vì chợt nghe tiếng Ngọc Sương ú ớ nói những tiếng gì không rõ và lại thấy cô ta cựa quậy chòi chân, quơ tay rồi nằm ngửa trở ra, mớ tóc đen dài xõa tung trên một bên mặt gối.

Minh Tấn ngoi hẳn đầu lên và khẽ gọi:

– Cô hai, cô hai! Gì mà cô mớ quá vậy cô?

Chỉ có tiếng Ngọc Sương thở đều đều...

Minh Tấn muốn với tay lay nhẹ vai cô ta nhưng rồi lại không dám.

Anh du kích tò mò bước lại gần bộ ngựa và hỏi vọng vô:

– Gì mà kêu réo giật ngược ở trông vậy anh?

Minh Tấn ngồi nhồm dậy, đáp:

– Cổ ngủ mơ chớ không có gì lạ anh à.

Anh kia cười nhẹ rồi bỏ đi ra phía gần cửa.

Minh Tấn lặng nhìn Ngọc Sương một chập nữa rồi nằm trở xuống như cũ và cố nhắm mắt lại để dễ giấc ngủ.

Bỗng có tiếng Ngọc Sương chép miệng mấy cái liền rồi lại rên nho nhỏ và nhừa nhựa... Minh Tấn vội vàng nhoài người lại gần bên cô ta để nghe ngóng vì thật tình anh ta cũng lo ngại rằng cô ta bị trúng phong hay đau bụng gì bất tử.

Nhưng Ngọc Sương vẫn ngủ mê mết sau suốt một ngày quả xáo động vì những thứ chuyện bất thường nhưt.

Hơi yên tâm một chút, Minh Tấn vừa định lăn mình nằm trở về chỗ cũ của mình thì chợt nhận thấy một vật áo túi của Ngọc Sương bị lật xếp ngược lên trên.

Sợ Ngọc Sương bị lạnh, Minh Tấn vội ngó quanh ngó quẩn để tìm một món gì đắp đỡ cho cô ta nhưng đành chịu thúc thủ,

Chẳng lẽ phải đánh thức cô ta dậy vì một chuyện... có chút xiu và dễ ợt đó?... Còn tự tay cầm lấy vật áo để đắp lên khoảng bụng thon giep và trắng mát kia thì anh ta lại... rụt rè. Mà làm ngơ để mặc cho Ngọc Sương ngủ như thế, sợ cô ta bị lạnh bụng!

Cuối cùng, Minh Tấn đành rón rén đưa tay ra run run nắm lấy chót vật áo túi rồi hấp tấp lật phủ xuống y như cũ.

Đúng vào lúc ấy, Ngọc Sương nằm lẩn người qua. Minh Tấn hốt hoảng rút tay về và đồng thời nhích người dang ra để né tránh trước...

Cũng may cánh tay trái của Ngọc Sương quơ qua vừa bén đụng vai Minh Tấn và khiến cho anh ta phải nhích thụt lui gấp về phần góc chiếu của mình.

Ngọc Sương vẫn ngủ mê mết và Minh Tấn tò mò nhìn cái khoảng chiếu để trống giữa đôi bên nay đã bị Ngọc Sương lấn sang hết một nửa thân mình.

Anh ta mỉm cười thầm nghĩ: « Cái điều này, là mình phải bị cô ta lấn lọt xuống sàn nếu lỡ ngủ quên, hai là... nếu rán thức canh chừng thế nào cũng có lúc cô ta lẩn lẩn sang để rồi sẽ nằm khít rịt bên cạnh mình...

Tuy định ngủ cho yên thân trong đêm nay, Minh Tấn vẫn thấy náo nức muốn chờ đợi cái lúc... « khó xử » thích thú ấy. Và anh ta quyết giương mắt thức canh chừng.

Nhưng độ nửa giờ sau, Minh Tấn thỏm mồn ngủ mê đi lúc nào chẳng biết...

Mãi đến khi gần sáng, anh ta mới giật mình tỉnh giấc và cảm thấy có vật gì đè nặng trên ngực và bên mình lại có hơi ấm...

Anh ta mở choàng mắt ra, ngóc đầu dậy và đâm ra bối rối ngay khi nhận thấy Ngọc Sương đang nằm sát bên cạnh và cánh tay của cô ta đang đề gác đè lên ngực mình.

Minh Tấn lúng túng chẳng biết day trở làm sao. Kêu Ngọc Sương thức dậy thì... uống, mà nằm chết cũng như vậy để chịu trận thì... mệt quá, còn làm sẵn tới thì nhứt định anh ta không muốn và không dám rồi!

Vừa lúc ấy, có lẽ vì bị thấm lạnh thêm nên Ngọc Sương nép sát vào mình Minh Tấn một chút nữa.

Minh Tấn nhận rõ từng hơi thở đều và ấm của Ngọc Sương phả lên một bên vai của mình, và lần hồi anh ta cũng phân biệt được hơi hám nào của tóc tai, của da thịt...

Nằm chết trân để chịu đựng như thế trong một hồi lâu, Minh Tấn đã bắt đầu cảm thấy ê ẩm khắp thân mình, và tay chân như sắp bị tê cứng đến nơi. Anh ta khế nhích người ra một chút để đủ chỗ lật nghiêng mình, đoạn lay nhẹ tay Ngọc Sương.

– Cô ơi cô! Thức dậy cô!

Ngọc Sương vặn mình, ú ớ rồi rúc đầu hẳn vào ngực Minh Tấn như để tìm một chỗ ấm áp hơn.

Minh Tấn lại lay gọi một lần nữa... Ngọc Sương ử càu nhàu như bức mình vì bị quấy rầy trong lúc còn say ngủ... Mãi một lúc sau, cô chớp mắt liên mấy cái rồi lặng im như để « đánh hơi »... Bỗng cô ta mở choàng mắt ra, vừa xô mạnh Minh Tấn vừa cong mình thụt lui, vừa xí xọn cự nự:

– Anh này kỳ quá hà! Sao anh... nằm lẫn qua bên phía tôi hả?

Minh Tấn trả lời một cách tỉnh khô:

– Coi, cô nói sướng không! Đáng lẽ tôi không trách cô thì thôi, đảng này thiếu điều cô muốn mắng xối xả trên đầu tôi nữa chứ?

Ngọc Sương rướn giọng tới:

– Ngộ hông! Bộ anh tính nói trây ra hay làm mặt chai mày đá với tôi sao chứ? Chớ ai... hồi nãy nằm khít đeo bên mình tôi...

Minh Tấn mỉm cười:

– Cô làm ơn ngó lại bộ ván ngựa dùm tôi. Hồi đầu hôm tới giờ tôi vẫn nằm y nguyên ở đầu giường này mà!

Ngọc Sương dụi mắt nhìn ra bốn bên rồi ngồi rột dậy, xén lên trách Minh Tấn:

– Sao anh... không cho tôi hay trước...

– Cô có để cho tôi kịp mở miệng phân trần đâu.

Ngọc Sương ngượng nghịu ngồi nhích ra thêm một chút:

– Anh ác lắm, anh muốn để cho tôi... trật đường rầy mà!

Thấy Minh Tấn cười tủm tỉm một cách thích thú, Ngọc Sương vội lựa lời tự bào chữa:

– Tại suốt ngày hôm qua phần thì lợi ruộng mệt mỏi, phần thì bị nhiều chuyện dồn dập tới nên tôi

đặt lưng xuống là ngủ mê ngủ man không còn biết đất trời gì nữa...

– Có nhiều là như vậy rồi.

Ngọc Sương liếc chừng Minh Tấn rồi ngập ngừng hỏi:

– Còn anh, chắc anh cũng ngủ, mê mệt như tôi?

– Ờ...

– Anh có biết tôi... lẩn sang bên anh hồi nào không? Chắc mới đó chứ gì?

Minh Tấn vẫn giữ giọng mập mờ:

– Ừ... chắc cũng không lâu đâu...

Ngọc Sương nhìn lại Minh Tấn như để dò xét rồi lại thắc mắc hỏi thêm:

– Hồng biết trong lúc ngủ mà tôi có... quơ đập gì trúng anh không?

Biết là Ngọc Sương hỏi dò mình, Minh Tấn cười bị hiểm thản nhiên đáp:

– Ừ chi đụng... nhè nhẹ thôi.

Ngọc Sương nhú mày:

– Sao anh nói anh cũng ngủ mê như tôi mà?

– Phải. Nhưng tôi giật mình thức dậy trước cô.

Ngọc Sương ngượng nghịu hỏi thêm:

– Chắc anh trở dậy rồi anh... kêu tôi liền chớ?

Minh Tấn lại mỉm cười:

– Ủ, kêu cô liền, nhưng cô... ngủ mê quá.

Ngọc Sương xụ mặt:

– Tôi nghe anh lay gọi là tôi... lồm cồm ngồi dậy liền mà! Tôi nghi anh quá...

Minh Tấn hóm hỉnh hỏi lại:

– Nghi cái khỉ gì cô?

Ngọc Sương lừ mắt nhìn anh ta:

– Hừ, bây giờ có hỏi anh cũng chối leo lẻo.

Minh Tấn làm ra vẻ nghiêm trang:

– Nếu cô không tin thì tôi xin thề. Đây nè, nếu tôi mà có thò tay mặt đặt tay trái...

Ngọc Sương chồm lên xô mạnh anh ta đề chặn không cho tiếp lời, rồi đồng đánh nói át đi:

– Nghỉ anh đi! Hồng thềm nói chuyện với anh nữa! Thôi tôi đi rửa mặt đây...

Và như sợ Minh Tấn nói trây thêm nữa, cô ta nhanh nhẹn tốc mừng bước xuống ngựa, đi thẳng vào nhà sau...

Minh Tấn khoan khoái vươn vai rồi vui vẻ đứng lên cuốn mừng.

Ánh nắng ban mai đã bắt đầu rọi xiên qua mấy lỗ mắt cáo trên vách nhà. Minh Tấn lắng nghe tiếng chim trao trảo đuổi nhau trên cây ổi trước sân và tự nhiên anh ta cảm thấy yêu đời hơn lúc nào hết...

o O o

Năm Trường Kỳ tươi cười bước vô nhà, thân mật tiến đến vỗ vai Minh Tấn:

– Khỏe chứ ông bạn?

– Dạ cảm ơn anh... Tụi tôi được như thường.

Hắn ta quay sang phía Ngọc Sương:

– Còn cô?

– Còn cô?

Ngọc Sương gượng cười đáp:

– Tôi cũng như thường.

Chợt để ý đến bộ quần áo của Ngọc Sương vừa nhàu vừa dính bùn đất, hắn ta chắt lưỡi kêu lên:

– Sao hôm qua cô không biểu tôi kiếm quần áo khác cho cô thay đổi? Anh Tấn này nữa cũng vậy?

Ngọc Sương xén lên đưa tay trì vuốt mấy nếp nhăn trên chiếc áo vải ba tít trắng

– Dạ tôi tính để hỏi mượn đỡ của bác gái chủ nhà.

Năm Trường Kỳ trề môi lắc đầu:

262 | Lê Xuyên

– Cô để tôi lo cho. Cô người như vậy mà bận thứ áo của mấy bà già trầu vô coi sao được. Để tôi kiếm mấy chị em « phụ nữ » xem cô nào có vóc vạc như cô, tôi sẽ mượn vài bộ bà ba đen cho cô mặc đỡ... Tuy là thứ bằng vải đen thường chứ không phải lụa là gì hết nhưng được cái chị em họ may cắt theo lối đời sống mới lắm, cũng cổ bẻ, cũng eo bó... Nước da cô trắng nên mặc đồ đen và nổi ghê lắm đó.

Ngọc Sương thoáng cau mày, rồi đáp nho nhỏ:

– Anh nói quá... Đến nước này cốt sau có quần áo thay đổi cho sạch sẽ và lành lặn là quý rồi.

Năm Trường Kỳ gạt ngang:

– Cô nói sao tôi nghe lâm ly ai oán quá đời vậy! Tôi xin lấy danh dự ra bảo đảm chắc với cô là... không có sao, không có sợ gì hết mà.

Thấy Ngọc Sương có vẻ lằm lỉ, hấn ta quay sang Minh Tấn nói lảng ra:

– Ồ quên nữa, hôm nay tôi đến để rủ anh lại đằng này chơi cho giải khuây...

Minh Tấn tròn xoe đôi mắt, hỏi lặp lại:

– Dạ thưa anh nói sao? Anh,... kêu tôi đi chơi?

Năm Trường Kỳ mỉm cười gạt đầu:

– Bộ hồng được hả? Anh không biết là ở đây tôi có toàn quyền uy sao?

Minh Tấn ngả về phía Ngọc Sương:

– Dạ chỉ có một mình tôi hay là có luôn cô Ngọc Sương nữa anh?

Năm Trường Kỳ đưa một ngón tay nhịp nhịp vào ngực Minh Tấn:

– Chỉ có một mình anh thôi.

Minh Tấn có vẻ lo ngại:

– Chắc anh muốn điều tra riêng từng người...

Năm Trường Kỳ thụi nhẹ vào vai anh ta:

– Tôi nói mời đi chơi thiệt mà! Hôm nay, coi bộ tốt trời và chắc là « yên » vì qua gác này Tây nó hết vô nữa rồi. Cô Ngọc Sương chắc còn mệt nên mình để ở nhà nghỉ cho khỏe, riêng tôi với anh, tụi mình thả vô miệt trong ngọn chơi. Anh sẽ có dịp thấy tận mắt là đồng bào trong này « độc lập » yên vui lắm.

Minh Tấn lưỡng lự không biết có nên nhận lời không. Anh ta đang phân vân chắc biết Nam Trường Kỳ tính mưu mẹo một chuyện gì đây hay là hấn ta kiếm cách o bế mình để sau này « làm tay trong » cho hấn trong việc « gò gắm » Ngọc Sương?

Dầu sao, Minh Tấn cũng phải chiều theo ý muốn của hấn ta, và nghĩ rằng biết đâu thừa cơ hội này mình chẳng tìm thể lấy cảm tình thêm với hấn ta để sau này có dịp « cạy gỡ » luôn cho cả mình và Ngọc Sương?

Nghĩ thế, Minh Tấn bèn vồn vã nhận lời:

– Anh cho phép tôi đi theo chơi với anh như vậy thật đỡ khổ lắm. Nói nào ngay, mới có... kẹt trong nhà này một ngày một đêm mà sao tôi thấy... tù túng quá.

Năm Trường Kỳ gật đầu:

– Tôi dư hiểu mà! Anh đừng ta thán anh em tụi tôi, thời buổi giặc giã nên cái gì cũng khó hết, tôi tuy có quyền nhưng dầu sao cũng phải giữ phép để anh em dưới họ không... xầm xì là tư vị gì được.

Đoạn hấn ta thân mật nắm tay Minh Tấn lôi đi:

– Thôi anh em mình đi cho kịp lúc mặt trời. (rồi quay qua Ngọc Sương)... Cô hai ở nhà và nếu anh Tấn về trễ cô khỏi đợi cơm hay để dành phần gì hết nghen.

Trước khi theo Năm Trường Kỳ bước ra khỏi nhà, Minh Tấn còn nhìn ngoái về phía Ngọc Sương như để tạ lỗi vì phải để cô ta ở nhà thui thủi một mình.

Đi ngang qua chỗ hai anh du kích đứng, Năm Trường Kỳ cười nói:

– Hai anh em cho tôi lãnh anh này nghen. Lát nữa tôi sẽ trở về giao trả nguyên vẹn, đàng hoàng.

Một anh du kích liếc chừng vô nhà rồi hỏi:

– Dạ chỉ có một anh đó thôi hả anh Năm?

– Ủ. Cô kia ở nhà. Mấy anh cũng phải rán để ý để tứ như thường lệ chứ đừng có lơ ra không được đa nhen.

Dứt lời hắt ta cặp kè Minh Tấn lôi tuột đi. Bá cây súng lục của Năm Trường Kỳ đeo bên hông mấy lần va chạm vào người Minh Tấn và làm cho anh ta đâm ra lo một cách bâng quơ.

– Nói chuyện gì nghe chơi chứ làm gì mà bí xị vậy anh Tấn?

Minh-Tấn giật mình vì câu hỏi thành linh ấy của Năm Trường Kỳ. Anh ta luống cuống đáp:

– Dạ, tôi đâu có biết chuyện gì mà nói...

Năm Trường Kỳ quơ tay phát một cử chỉ vu vơ:

– Ấy thiếu gì. Anh kể cho tôi nghe những chuyện vui ngoài thành... Thiếu gì!

Minh Tấn gượng cười:

– Dạ, mấy thứ chuyện đó... tôi sợ không hợp với anh.

Năm Trường Kỳ cười ha hả:

– Bây giờ quanh đi quẩn lại chỉ có hai đứa mình thì ngại gì! Tôi cũng là... người trần mắt thịt như mọi tên khác chứ bộ... thần thánh gì sao anh! (rồi hắt ta thấp giọng ra điều muốn tâm sự) Tôi ở trong này như vậy, coi lơ mơ vậy mà dặt mè ghê lắm. Nếu anh còn ở đây lâu lâu tôi sẽ làm mối cho anh đôi ba

266 | Lê Xuyên

cô, tuy hơi đen đúa cục mịch một chút nhưng cam đoan với anh, mấy cô không thua mấy cô tân thời ngoài thành đâu. Mà lại dễ « xài » chứ không hay làm bộ cao kỳ và nhổng nhéo như mấy cô ở ngoài anh đâu.

Minh Tấn cười, đáp:

– Dạ cái món đó tôi xin chịu thua.

– Gì dở quá vậy? Anh chê hả? Lâu lắm anh đổi bữa một lần... tôi sợ anh chết mê chết mệt chứ!

Minh Tấn rụt rè nói vô:

– Không phải dám chê nhưng... anh cũng nên xét dùm cho hoàn cảnh của tôi. Tôi chỉ mong sao được anh rộng lượng đôi chút là quá đủ rồi.

Năm Trường Kỳ vỗ đùi đánh « bốp » rồi kêu lên:

– À, à! Cha nội này cứ lo chuyện đó hoài, teo... ruột teo gan hết thì còn mần ăn khỉ gì được! Anh sao khó quá, anh được... thông dong đi chơi với tôi như vậy thì cũng đủ biết là... biệt cửa sợ cái gì nữa.

... Rồi hăn ta chợt nghiêm giọng lại:

– Nhưng tôi cũng xin nói trước đây anh đừng thấy tôi dễ dãi rồi tính chuyện qua mặt thì... mệt đa nghen!

Minh Tấn hơi mỉm cười:

– Tôi đâu cở đại đến nước ấy.

Năm Trường Kỳ gật gù có vẻ ưng ý rồi lặng thinh đi tới... Đến một miếng vườn măng cụt xum xuê, hắn ta đứng phắt lại, níu tay Minh Tấn lôi lại gần, nghiêm nghị hỏi ngang:

– Anh nghe kỹ tôi hỏi: bây giờ anh có muốn về Cần Thơ không?

Minh Tấn sửng sốt nhìn lại hắn ta rồi gượng cười đáp:

– Anh hỏi giỡn tôi hoài...

Năm Trường Kỳ bóp chặt lấy cánh tay Minh Tấn:

– Giỡn khỉ gì! Tôi sắp đặt rủ anh đi chơi là cốt ý giúp anh đó!

Minh Tấn hấp tấp hỏi lại:

– Dạ... giúp sao đó anh?

Năm Trường Kỳ chắt lưỡi:

– Thì tôi đã hỏi anh có muốn trở về nhà không mà!

Minh Tấn nhìn hắn ta không chớp mắt và rụt rè đáp:

– Dạ cố nhiên là muốn rồi.

Năm Trường Kỳ ngó quanh một vòng rồi hỏi:

– Giả tử như tôi thả anh liền bây giờ anh có chịu không?

– Dạ liền bây giờ?

Năm Trường Kỳ gật đầu:

– Liền tức khắc.

Minh Tấn ấp úng hỏi:

– Dạ... còn cô Ngọc Sương?

Năm Trường Kỳ thoáng cau mày:

– Tôi chỉ nói có một mình anh thôi! (rồi như sợ Minh-Tấn hạch hỏi lời thôi, hẳn ta niềm nở tiếp lời). Tôi phải tính lần lần mới được, chớ khi không đem ra thả ngang một lượt cả hai người sao được? Anh đừng lo cho cổ gì hết. Trường hợp của cổ nhẹ bông chứ phải giống như anh đâu! Và cũng vì chỗ đó mà tôi mới lo cho anh trước.

Minh Tấn đưa chân đá đá một hòn đất:

– Phải chi anh thả luôn cho hai đứa tôi thì may mắn quá.

Năm Trường Kỳ xằng giọng:

– Cái anh này thiệt kỳ thôi. Anh về ngoài trước, rồi năm mười bữa nữa cổ cũng theo luôn, như vậy là... của cha thiên hạ rồi, chớ còn gì mà anh lại chèo kéo nữa chớ?

Minh Tấn ấp úng đưa lời:

– Dạ... tôi tưởng anh có quyền thả... thì thả luôn hai đứa...

– Quyền thì quyền chớ anh là Việt gian sờ sờ ra đó rồi biểu tôi để cho hai ông bà cặp kè nhau đi ngò ngò về ngoài được sao? Tôi có thể cho anh đi đây là tôi... thả lén; rủi ro mấy anh lớn hay được tôi cũng trần thân chớ bộ yên sao?

Minh Tấn trở mắt:

– Anh thả lén?

– Như vậy, rủi tôi đi ra khỏi vùng này rồi có mấy anh em khác chặn bắt lại thì sao?

Năm Trường Kỳ đáp càn:

– Ôi đừng có lo. Tôi sẽ chỉ lối cho anh đi. Đường đi nước bước nội trong vùng này tôi nắm vững trong bàn tay, chỗ nào cũng có trạm canh gác tôi cũng sẽ chỉ luôn cho anh. Anh cứ liệu tránh những nơi đó rồi nhắm chừng phương hướng mà lội về Cần Thơ, việc này cũng dễ vì hồi trước anh cũng có theo kháng chiến trong miệt này mà!

Minh Tấn có vẻ ngần ngừ:

– Nếu anh chỉ bảo cho như vậy thì may ra tôi cũng đi thoát về ngoài, nhưng còn cô Ngọc Sương... Tôi về tới Cần Thơ rồi biết ăn nói làm sao với ông già bà già của cô?

Năm Trường Kỳ cau có:

– Anh cứ lo thân anh cho xong cái đi! Việc khó khăn mà anh còn đòi hỏi nhiều quá sao được. Tôi

chỉ rán « ủng hộ » anh tới mức này thôi chớ không thể làm hơn được.

Thấy Minh Tấn không nói năng gì, hấn ta tiếp lời, giọng vừa đẩy đưa vừa hăm dọa:

– Tùy ý anh, anh có khôn thì tôi giúp liệu anh một phen, bằng anh vùng vằng... cũng được. Nhưng sau này rủi ro có chuyện gì trắc trở, anh rán chịu chớ đừng than trời trách đất ghen!

Minh Tấn vội nói đỡ:

– Anh muốn giúp như vậy thật quá cả sự mong ước của tôi. Phần tôi, một khi thoát khỏi nơi này là xong hết nhưng còn anh... Rồi sau này mấy anh lớn hay được anh làm sao trả lời cho xuôi?

Năm Trường Kỳ tươi tỉnh trở lại:

– Kệ tôi mà! Tôi có cách nói sao cho êm thì thôi. Chắc anh dư biết tôi đâu đến nỗi đại.

Đoạn hấn ta níu tay Minh Tấn lôi đi:

– Đây, anh cứ lội theo bờ vườn này đi thẳng vô đồng rồi cứ nhắm hướng đi bọc vòng ra lộ xe. Có gặp ai thì liệu mà tránh mặt họ là tốt hơn... À quên nữa, tôi có giấu sẵn ở đây một bộ bà ba đen cũ, để tôi lấy đưa anh bận. Như vậy ít ai để ý đến anh.

Không đợi cho Minh Tấn trả lời hấn chạy tới một gốc măng cụt gần đó moi dưới đồng lá khô lấy ra một gói quần áo nhỏ, rồi hấp tấp mang lại trao cho Minh Tấn.

Minh Tấn cầm bộ quần áo cũ trong tay lụng khụng đứng đó và không có vẻ gì muốn nghe theo lời của Năm Trường Kỳ hết.

Thấy vậy hẳn ta quát hỏi:

– Mau đi cha nội! Anh cứ cà-rẹt cà-tang ở đó hoài rủi có ai đi qua đây ngó thấy tôi với anh chòm nhom xì xào bàn tán như vậy thì hư chuyện hết.

Minh Tấn rút rề trao gói quần áo lại cho Nam Trường Kỳ rồi ấp úng nói:

– Thôi anh à... anh có lòng tốt muốn giúp, tôi cảm ơn anh nhiều nhưng tôi không đành để anh mang họa vì tôi và cũng không đành... bỏ cô Ngọc Sương ở lại một mình.

Năm Trường Kỳ cau mày nhìn sững anh ta, rồi cười gằn:

– Anh tốt bụng với tôi quá há! Anh cứ nói phứt mẹ ra là anh không muốn rời cô kia cho nó gọn hơn?

Minh Tấn xuống giọng phân trần:

– Không phải tôi chẳng tin lời hứa của anh là sẽ thả cô Ngọc Sương sau, nhưng xin anh hiểu dùm cho: sở dĩ tôi kẹt trong này là vì tôi không đành để cổ bị nạn một mình. Chắc anh đã được biết về trường hợp tôi bị anh em trong này bắt... Nếu buổi sáng hôm đó, tôi chạy vọt luôn đi thì cũng êm...

Năm Trường Kỳ cười lạt:

– À, té ra anh muốn mua khổ chuốc phiền đó mà.

Đoạn hần học chụp lấy gói quần áo trên tay Minh Tấn, vụt luôn xuống dưới gốc cây rồi quay phắt đi đứng chấp tay sau lưng ngó mong về phía đồng lúa.

Minh Tấn thở dài bước lại gần hần ta, ấp úng lên tiếng:

– Bây giờ... anh tính sao đây anh?

Năm Trường Kỳ chậm chạp quay lại giọng thản nhiên:

– Tính sao nữa bây giờ? Tôi đã lo hết nước mà tới phút chót anh đốc chứng như vậy thì mụ nội tôi bây giờ cũng phải co tay.

Minh Tấn lựa lời đẩy đưa theo:

– Dạ bị việc anh... thả tôi đây quá bất ngờ. Phải chi anh cho tôi một ngày khác để tôi về bàn lại cho cô Ngọc Sương nghe mọi lẽ, chớ khi không tôi đông đi mất biệt, cổ có thể hiểu lầm là chưa gì tôi đã... bỏ cuộc, ham sống một mình.

Năm Trường Kỳ cười mũi:

– Vậy mà anh chối leo lẻo là giữa anh với cổ chưa có gì hết ráo. Anh... « tình sâu nghĩa nặng » với cổ như vậy hèn chi anh mới rắc rối như vậy.

Minh Tấn vội nói thêm:

– Mặt khác, nếu tôi đi luôn như vậy, thế nào cô Ngọc Sương cũng bồn chồn lo sợ cho tôi vì chẳng biết tôi sống chết dọc đường dọc sá thế nào...

Năm Trường Kỳ ngắt ngang:

– Anh đi rồi tôi cho cổ hay riêng hồng được sao?

Thấy Minh Tân làm thính, hẳn ta tưởng anh này xiêu lòng nên hỏi luôn:

– Một lần chót... Bây giờ anh có muốn đi không nè?

Tuy chưa hiểu rành rọt mưu mô của Năm Trường Kỳ ra sao, Minh Tấn cũng dư rõ ý định của hẳn là muốn tách anh ta rời khỏi Ngọc Sương. Nghĩ vậy, anh ta bèn tìm cách « hoãn binh » và luôn thể nhóng xem tình ý của Năm Trường Kỳ.

– Không nói đầu gù anh, con chó còn muốn sống hưởng chi tôi, nhưng anh có lòng giúp tôi thì xin giúp cho trót... Xin anh rộng lượng cho tôi giáp mặt với cô Ngọc Sương một lần cuối cùng trước khi tôi ra đi luôn thì tốt quá!... Một lần cuối cùng vì lần này, khi về tới Cần Thơ là tôi lo thu xếp việc nhà cửa gấp rồi đông luôn lên Sài Gòn kiếm chỗ làm. Hôm mới bị bắt tôi đã có nói cho anh biết rõ về ý định này...

Năm Trường Kỳ cần nhằn:

– Tôi biết rồi, anh khỏi phải nhắc lại lời thôi.

Minh Tấn hỏi liều tới:

– Vậy anh có cho phép tôi gặp mặt cô Ngọc Sương không anh?

Năm Trường Kỳ đứng lặng thinh một hồi rồi đổi giọng niềm nở trở lại:

– Thôi chuyện đó anh em mình sẽ tính sau, bây giờ mình tiếp tục... thả rề vô miệt trong chơi cho qua buổi sáng nay chớ chẳng lẽ mới ra đó lại quay về không tiện.

Minh Tấn buông một tiếng « dạ » miễn cưỡng rồi lững thững đi theo hắn ta.

Đến bìa vườn măng, nơi giáp với mé ruộng, Năm Trường Kỳ đứng lại và day qua vui vẻ bảo Minh Tấn:

– Hôm nay tôi dẫn tụi nó ở nhà kho một bữa mằm đặc biệt để đãi anh. Dân ở ngoài thành làm sao được ăn cái mằm nhứt hạng như tụi tôi trong này.

– Dạ, cố nhiên rồi...

Năm Trường Kỳ nhón chân ngó ra ngoài đồng rồi khều chỉ cho Minh Tấn thấy một đám bông súng và rau dừa giữa một khoảng nước trong cách đó độ năm sáu thước và hỏi:

– Anh có ăn được mấy thứ rau cỏ nhà quê đó không anh Tấn?

– Dạ có. Ngoài chợ Cần Thơ, ngày nào dân trong ruộng cũng mang ra bán đủ thứ hết, bông súng, rau dừa, rau ngổ, và các thứ dưa đặc biệt như dưa ngó sen, dưa môn, bông-bông...

– Vậy hả? Anh là dân ở thị thành mà rành quá há! À, anh chịu khó lội xuống quơ ba mớ bông súng rau dừa đủ để lát nữa anh em mình chấm mắm ăn chơi... Anh không ngại đĩa đeo đó chứ?

Minh Tấn vui vẻ lắc đầu:

– Dạ... tôi cũng từng lội ruộng, lội đầm nhiều rồi mà anh.

Nói đoạn anh ta cúi xuống vo ống quần lên rồi xăng xái lội xuống ruộng quơ tay vạch mấy đám lúa để đi phăng tới.

Bỗng một tiếng « rắc » khô khan, tiếng lên cò súng vang lên ở phía sau lưng làm cho Minh Tấn hoảng kinh quay phắt lại: Năm Trường Kỳ cầm lăm lăm trên tay khẩu súng lục mới vừa lên đạn, nét mặt hắn ta căng thẳng một cách thật dễ sợ.

Minh Tấn ú ớ kêu lên:

– Kìa anh... sao anh móc súng ra chi vậy anh!

Năm Trường Kỳ hạ nhanh mũi súng, cười giả lả liền theo đó:

– Cha nội này nhát như thỏ đế hà! Không có sao hết mà! Cứ lội bươn tới đi để rồi còn về sớm chứ!

Minh Tấn ngó chừng khẩu súng trên tay của hắn ta, nhăn nhó nói gần như là lẩm bẩm một mình:

– Anh làm tôi hết hồn hết vía...

Và anh ta đứng y nguyên một chỗ và đưa mắt nhìn lom lom lên bờ vườn.

Thấy vậy, Năm Trường Kỳ cười xòa rồi đon đả lựa lời trấn an anh ta:

– Chắc anh thấy tôi móc súng bắt tử ra như vậy anh đâm ra hồ nghi bấy phải không? Chỗ anh em mình tôi nói thiệt; nếu tôi có ý định gì khác thì đời nào tôi xúi anh đông đi êm, như hồi này tôi đã có đem ra bàn với anh mà anh không chịu đó!

Minh Tấn khẽ gật đầu, nhưng lại hỏi rán thêm một câu nữa:

– Nhưng có việc gì mà khi không anh lại... làm cái chuyện... ớn xương sống quá vậy anh?

Năm Trường Kỳ lại nhe răng cười:

– Thì... lâu lâu móc súng ra lên cò chơi hổng được sao anh? Thôi nhổ bông súng đi cha nội!

Minh Tấn miễn cưỡng quay đi... lập tức Năm Trường Kỳ cất mũi súng lên, cẩn thận chĩa ngay vào phía giữa lưng Minh Tấn, mím chặt môi, lấy gân tay, và ngón trở đã hơi siết vào thép lạnh của cò súng...

Bỗng một tiếng réo giật ngược vang lên:

– Ê anh Năm! Khoan đã anh!

Cả Năm Trường Kỳ lẫn Minh Tấn đều quay phắt lại.

Ba Nhon vừa hót hải chạy tới vừa réo gọi liên miêng:

– Anh Năm có chuyện cần lắm anh ơi!

Năm Trường Kỳ bực bội buông thông tay cầm súng xuống, hăm hăm đứng đợi Ba Nhon, trong lúc Minh Tấn ngơ ngác ngó lên phía hai người.

– Chuyện gì mà anh réo tôi giật ngược vậy hả anh? (Năm Trường Kỳ hất hàm hỏi Ba Nhon khi hai đảng giáp mặt nhau).

Ba Nhon liếc nhanh về phía Minh Tấn rồi vừa thở vừa trả lời lảng ra:

– Anh vô trong này làm tôi chạy kiếm hết hơi hết sức...

Năm Trường Kỳ cau mày hỏi gần lại:

– Kiếm tôi tế mờ tế tổ gì hả?

Ba Nhon có vẻ lúng túng:

– Ờ... có chuyện riêng. Anh dẫn anh kia (Ba Nhon chỉ về phía Minh Tấn trả về nhà rồi tôi sẽ nói cho anh rõ.

– Hứ, vậy mà cũng nói là cần gấp? (rồi hấn ta quặm mặt soi mói nhìn Ba Nhon, hỏi luôn). Sao anh biết tôi có ngoài này mà chạy ra kiếm chớ?

Ba Nhon gượng cười đáp:

– Tôi qua bên nghe anh em nói anh có dất thẳng

278 | Lê Xuyên

cha kia, đi chơi nhưng không biết đi đâu. Tôi chạy kiếm tờ mở đầu này đầu nọ, rốt rồi mới đông vô đây.

Năm Trường Kỳ cười lạt:

– Hay quá há! Anh thiệt cũng chịu khó! Bộ anh không biết là tôi... dẫn thằng cha Minh Tấn đi có việc gì hay sao? Vậy mà hôm trước tôi bàn với anh, anh lại ừ đằng hoàng.

Ba Nhơn ngó lơ sang chỗ khác, ấp ứng tìm cách chống chế:

– Thi... tôi « ừ » chớ sao, nhưng tôi vô kiếm anh có việc khác mà! Việc này...

Năm Trường Kỳ chận hỏi ngang:

– « Việc » vô phá đám phải không?

Biết rằng Năm Trường Kỳ muốn chận đầu mình, Ba Nhơn nói cứng:

– Bậy nà, tôi có biết anh làm cái gì ngoài này đâu. Tôi đã nói là chạy kiếm anh vì có việc cần mà.

– Việc gì nói phứt ra nghe thử coi.

Ba Nhơn hất hàm chỉ về phía Minh Tấn:

– Để anh dẫn anh chàng kia trả về chỗ cũ đã.

Năm Trường Kỳ vừa nhét súng vô bao, vừa càu nhàu:

– Cha này sao rắc rối quá tổ mẹ!

Tuy nói thế, hắn ta cũng quay qua ngoắc Minh Tấn:

– Thôi lội lên đi tía non.

Minh Tấn vội vã nghe theo lời hắn. Đến nơi anh ta liếc chừng về phía Ba Nhon nhưng anh này vội ngỏ lơ sang chỗ khác. Tự nãy giờ nghe lỏm được những lời qua tiếng lại giữa Năm Trường Kỳ và Ba Nhon, Minh Tấn cũng đoán được phần nào những ẩn ý trong câu chuyện giữa hai người ấy.

Do đó, Minh Tấn càng thêm lo sợ. Nếu hai « anh lớn » này « gay cấn » với nhau thì số phận của anh lại càng thêm... nguy ngập, và Ngọc Sương cũng sẽ chẳng được yên thân!

...Năm Trường Kỳ bước xông lên trước và lên tiếng trống không:

– Bây giờ về chớ đứng đây làm khi gì nữa?

Ba Nhon, Minh Tấn chẳng nói chẳng rằng lẻo đẻo bước theo sau, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng và chắc cũng cùng... pháp phòng lo âu như nhau.

Mấy lần Minh Tấn gầy chuyện với Ba Nhon nhưng đều không thành vì anh chàng này chỉ ừ hử cho lấy có hoặc trả lời ăn trét đi rồi lại lằm lì như cũ. Cuối cùng Minh Tấn đành... chịu thua để lạng lẽ theo luôn.

Đến chỗ ngã rẽ vào nhà bác chủ nhà cũ (nơi tạm gởi cặp Ngọc Sương, Minh Tấn) Năm Trường Kỳ xăm xăm đi tách sang lối khác. Ba Nhơn ngạc nhiên đứng khựng lại và Minh Tấn cũng bắt chước dừng bước luôn.

Ba Nhơn réo gọi Năm Trường Kỳ lại:

– Ê anh Năm, sao anh đi ngã đó hả? Quẹo vô đây mà!

Năm Trường Kỳ bực bội quay đầu lại:

– Tôi gởi thẳng cha Minh Tấn sang nhà khác chớ không cho ở chỗ cũ nữa!

Minh Tấn đứng chết trân còn Ba Nhơn cau có hỏi lại liền:

– Sao lạ vậy?

Năm Trường Kỳ lạnh lùng đáp:

– Tôi « quyết định » như vậy.

– Ai hồng biết anh quyết định, nhưng tại sao khi không anh... tách rời người ta ra như vậy?

Năm Trường Kỳ nhích mép cười:

– Để cho tiện việc điều tra. Việc này thường lắm chớ gì lạ đâu mà tôi coi bộ anh chưng hửng vậy cà!

Ba Nhơn nhăn nhó:

– Đã đành như vậy rồi nhưng... nhưng nếu hồi mới bắt họ vô mình tách riêng ra thì không ai nói.

– Vậy chớ bây giờ anh tính « nói » hay sao?

– Không phải. Tôi thấy... hơi kỳ kỳ nên tôi phải hỏi cho biết vậy thôi.

Năm Trường Kỳ cười lớn:

– Bây giờ anh biết rồi thì còn hạch hỏi chi nữa không?

Ba Nhon lắc đầu nhưng lại rỏ vớt thêm một câu:

– Tùy ý anh, có điều hơi bất tiện là gọi mỗi người một nơi rồi làm sao có đủ anh em để canh chừng họ. Chắc anh dư biết, từ khi mấy cha trên tỉnh rút đi rồi, « dân » của mình còn lại ở đây đâu có mấy mống.

Năm Trường Kỳ sốt ruột gạt phăng đi:

– Anh khỏi lo, tôi đem gọi anh chàng này ở một nơi chắc chắn lắm mà khỏi phải nhờ một anh em nào canh giữ.

Mình Tấn giật mình ngó chừng hăn ta và Ba Nhon nghi ngờ hỏi lại:

– Chỗ nào mà lại khỏi có anh em mình canh gác? Hay là anh tính... (chợt thấy còn có Minh Tấn đứng gần đó nên anh ta bỏ lửng ở giữa câu).

Hiếu ý Ba Nhon lầm tưởng rằng mình sẽ đem thủ tiêu Minh Tấn nên mới hấp tấp là hoảng như vậy. Năm Trường Kỳ cười rộ lên:

– Cha này sao hay nghĩ bậy! Tôi sẽ gửi ảnh ở một nơi... có chỗ ăn nằm nghỉ ngơi, có cơm nước đàng hoàng và khỏi phải sai phái một anh em thao tới canh gác hết. Chắc anh biết nhà của con Năm Bánh Ú chứ?

Ba Nhơn có vẻ chưng hửng:

– Biết. Con Năm Hồng Phúc đó phải hông?

– Ừ. Anh nhắm tôi gởi cho nó giữ có chắc ăn không?

Ba Nhơn ấp úng hỏi:

– Nhưng con nhỏ đó bồ bịch với anh dữ lắm hả?

Năm Trường Kỳ nhún vai:

–Ồ thứ qua đường đó mà kể số gì, nhưng được cái nó « công tác » ngon lành lắm. Mình có sai bảo nó chuyện gì, nó làm ron rót chứ không phải cà-lơ xích xụi như mấy cha đực rựa đâu. Để tôi giao cha Minh Tấn này cho nó là nó canh dẹo đeo không rời ra một bước.

Rồi hẳn ta tươi cười quay qua Minh Tấn tiếp lời:

– Với nỏ, anh đừng có lộn xộn tính chuyện chạy trốn ghen. Nó mạnh như con trâu cui và thứ đàn ông tướng học trò như cỡ anh... tới ba mạng như vậy nó vật cũng sụm bà chè...

Minh Tấn rụt rè lên tiếng:

– Dạ... chắc anh dư biết tôi đâu có ý định chạy trốn. Nhưng không dám nào anh cho tôi ở lại chỗ cũ...

Năm Trường Kỳ cương quyết lắc đầu:

– Không được. Và anh có biết tại sao không?

Minh Tấn chưa biết trả lời cách nào cho xuôi thì hẳn ta nói luôn:

– Tại... chuyện hồi nãy và tại anh hết á! Nhưng thôi, tôi để cho anh ở chỗ này... êm lắm chứ phải đem gởi anh vô hang chẳng tỉnh gấu ngựa gì mà anh sợ? Bây giờ anh chịu khó theo tôi...

Minh Tấn nhìn sang Ba Nhon để cầu cứu. Thấy vậy Ba Nhon khẽ thở dài rồi đưa tay xua đi:

– Thôi anh theo ảnh lại đằng đi!

Năm Trường Kỳ lại hỏi:

– Còn anh Ba, anh có theo tụi này chơi không?

Ba Nhon lắc đầu liền:

– Thôi để... khi khác. Tôi đi một mình đây.

Dứt lời, Ba nhon tách khỏi hai người kia, lồm lỏi bước đi, và khi qua ngang nhà của hai vợ chồng bác Tám, anh ta liếc thấy Ngọc Sương đứng lóng ngóng phía trong cửa, nên vội đi bét ra xa mặc dầu anh cũng nôn nả muốn cho cô biết rõ những sự việc mới vừa xảy ra.

Trong nhà, Ngọc Sương cuống quýt réo gọi:

– Anh Ba, anh vô đây một chút anh!

Ba Nhơn vẫn làm ra vẻ không nghe thấy gì hết. Ngọc Sương vội nhờ anh du kích gác gọi Ba Nhơn lại. Anh này thật thà nghe theo, chạy bộ ra sân gọi to:

– Anh Ba ơi, cô này cổ muốn hỏi thăm anh cái gì nè!

Ba Nhơn chậm chạp quay đầu lại, thản nhiên hỏi:

– Có chuyện chi đó hả?

Anh du kích chỉ về phía Ngọc Sương:

– Hồng biết nữa anh! Cô kia cổ muốn hỏi anh cái gì đó...

Ba Nhơn lựng khựng đứng ở đó và hỏi vô phía Ngọc Sương:

– Cô kêu tôi có chuyện chi vậy cô?

Ngọc Sương ấp úng đáp:

– Cũng chẳng có chuyện chi... Hồi nãy tôi nghe anh chạy kiếm anh Minh Tấn và anh Năm... rồi bây giờ tôi lại thấy anh đi về có một mình... nên tôi hỏi thăm vậy mà!

Ba Nhơn vừa ngược mắt nhìn lên cành lá của một cây ổi như để lục lọi tìm kiếm những trái « già », vừa trả lời cho Ngọc Sương:

– À, tôi đi kiểm anh Năm có việc riêng...

Ngọc Sương muốn chạy tuốt ra ngoài sân nhưng lại ngại bị anh du kích cự nự, hoặc ngăn cản rồi Ba Nhon... « làm mặt lạ » luôn thì ê mặt, nên cô ta chỉ ló đầu ra khỏi khuôn cửa để hỏi vọng về phía Ba Nhon:

– Vậy anh có gặp họ không?

– Có.

– Sao không thấy hai người đó về một lượt với anh?

– Tôi đi riêng mà.

– Chắc họ còn thả đi chơi phải không anh?

Ba Nhon ngập ngừng trong một giây rồi đáp mau:

– Không. Họ cũng về hết ráo.

Ngọc Sương ngạc nhiên hỏi:

– Uả, sao họ chưa về tới đây?

– Ờ... họ đi về nhà khác mà.

Ngọc Sương nhú mày:

– Nhà khác nào? Bộ hai anh đó đi chơi nữa sao anh?

Ba Nhon ngượng ngịu lắc đầu, ngập ngừng đáp:

– Không. Anh Năm Trường Kỳ ảnh muốn... đổi chỗ khác cho anh Tấn...

Ngọc Sương hốt hải hỏi ngang:

– Sao? Mấy người tính giữ anh Minh Tấn ở một nơi khác nữa à?

Ba Nhon lắc đầu lia lịa:

– Chuyện này, tôi hổng có dính dáng gì vô đâu nghen. Anh Năm ảnh tính sao đó thì kệ ảnh chớ tôi không có rớ vô đâu mà cô... nói tôi!

Ngọc Sương cau có hỏi sấn tới:

– Mà tại sao kỳ vậy chớ?

Ba Nhon khẽ nhún vai:

– Tôi nói tôi hổng biết mà. Để khi nào cô có gặp anh Năm Trường Kỳ cô hỏi ảnh á!

Ngọc Sương bực mình nên to tiếng:

– Vậy chớ tự nãy giờ anh vô kiếm gặp họ mà anh không biết cái gì hết ráo sao? Có cái gì thì anh nói đại chớ sợ ai mà phải úp úp mở mở. Dầu cho chuyện chi đi nữa tôi đâu có ngán, tôi sẵn sàng chịu đựng được hết mà!

Ba Nhon có vẻ bứt rứt dữ lắm nhưng rồi anh ta lại thở dài lắc đầu và trả lời một cách xui lơ:

– Tôi thấy vậy thì tôi cho cô hay vậy. Để cô hỏi lại anh Năm thì tốt hơn. Thú thiệt với cô, tôi không dám xía vô việc này...

Ngọc Sương cười lạt, ngắt ngang:

– Ai hổng biết là anh muốn đứng ở ngoài cho khỏe thân!

Ba Nhơn thoáng cau mày nhưng rồi lại mỉm cười một cách chua chát:

– Cô muốn nói sao đó thì nói. Thôi, cô còn hỏi điều chi nữa không để tôi về?

Ngọc Sương trả lời cụt ngủn:

– Hết rồi.

Ba Nhơn đứng xớ rớ ở đó một hồi và làm ra vẻ sẫm soi kiểm ối để hái rồi rút đi êm.

Trong lúc ấy, Ngọc Sương ngoe nguẩy bỏ đi vào trong nhà.

o O o

Đến trước một gian nhà lá lụp xụp cạnh bên bờ kinh. Năm Trường Kỳ ngừng lại bảo Minh Tấn:

– Đây chỗ ở mới của anh.

Minh Tấn nhìn vô gian nhà, mặt buồn hiu.

Năm Trường Kỳ niu vai anh ta lôi vào:

– Làm cái gì mà như đi vô nhà mồ vậy cha! Tôi sợ nữa rồi có lôi anh ra anh cũng chẳng chịu!

Vừa lúc ấy một thôn nữ lối mười chín tuổi nước da mận mòi, tay chân tròn trĩnh, sắc diện cũng khá ưa nhìn, tất tả chạy ra vừa kêu lớn lên vừa ngó chằm chặp Minh Tấn:

– Anh dẫn ai tới đó vậy anh Năm?

Năm Trường Kỳ nheo mắt nhìn cô ta:

– Bộ em chưa biết mặt anh Minh Tấn này sao? Ảnh trong... cái mới... vô đây đó! À, tại em mắc đi « công tác » mấy hôm nay nên em chưa biết (đoạn hắt ta quay qua giới thiệu cùng Minh Tấn). Đây là cô Năm Bánh...

Cô gái xốt lờn liền:

– Năm Hồng Phúc.

Năm Trường Kỳ cười xòa:

– Ờ quên, Năm Hồng Phúc...

Năm Hồng Phúc nhìn Minh Tấn cười lớn lên:

– À té ra anh này là cái anh... ở Cần Thơ... Em mới về tới là mấy con bạn có cho hay liền.

Minh Tấn đáp hơi xảng giọng:

– Dạ tôi là tên Việt gian đó cô!

Năm Hồng Phúc bấu môi ra dáng không tin, rồi quay qua hỏi Năm Trường Kỳ:

– Chắc anh này cũng thuộc vào hạng... sơ sơ thôi phải không anh? Chớ nếu ảnh là « thứ thiệt » thì anh đâu có đưa ảnh đi chơi nhổng nhảnh như vậy?

Năm Trường Kỳ mỉm cười nhìn Minh Tấn rồi đáp:

– Ừ... cũng không đến nỗi nào. Anh dắt ảnh đến để gởi cho em coi chừng dùm đó!

Năm Hồng Phúc trợn mắt làm ra dáng kinh hãi:

– Mèn đét ời, em làm sao coi chừng ảnh nỏ! Thiếu gì chỗ khác... mà sao anh không để anh này ở đằng chỗ cũ?

Năm Trường Kỳ nghiêm mặt:

– Em không được hỏi lôi thôi gì hết. Đây là một... công tác đặc biệt mà anh giao cho em và em phải sẵn sàng nhận công tác đó.

Năm Hồng Phúc vùng vằng hỏi lại:

– Nhưng rủi ro người ta đông mất thì em hổng biết đâu ghen!

Năm Trường Kỳ chắc lưỡi:

– Khỏi lo mà! Anh Minh Tấn này hiền khô, dầu có thả ảnh, ảnh cũng chẳng biết đi đâu nữa mà! Tuy là anh nói giao ảnh cho em coi chừng, chứ thật ra là đem gởi ảnh cho em... nuôi dùm trong đôi ba ngày hay mười bữa... Như vậy, cũng như để cho em... có bạn chứ khổ cực gì mà em la quá hổng biết!

Năm Hồng Phúc lừ mắt nhìn hấn ta:

– Anh sao hể mở miệng ra là hay nói bậy hoài hề.

– Mà bây giờ « cô » có chịu nhận lãnh anh này không để tôi còn kiếm chỗ khác gởi ảnh?

Năm Hồng Phúc liếc nhanh về phía Minh Tấn rồi làm ra vẻ miễn cưỡng đáp:

– Thì anh đã bắt như vậy thì em phải rán chớ sao...

Năm Trường Kỳ nheo mắt cười:

– Khoái chí tử mà còn làm bộ mại hơi hoài!

Năm Hồng Phúc đỏ mặt chạy a lại vả mạnh vào vai hấn ta một cái đau điếng:

– Cái anh quý này kiếm chuyện chọc người ta hoài hé!

Năm Trường Kỳ cười xoa vừa xoa vai vừa quay qua bảo Minh Tấn:

– Thôi, êm hết rồi đó anh. Anh chịu khó ở tạm đây một vài bữa rồi tôi sẽ tính cho anh... kể khác.

– Anh rán lo giúp tôi, và xin anh làm ơn cho cô Ngọc Sương biết rõ là tôi ở đây kéo cổ mong tội nghiệp.

Năm Trường Kỳ thân mật vỗ vai anh ta:

– Anh khỏi phải dận. Tôi sẽ lựa lời nói sao cho cố yên tâm thì thôi. Bây giờ anh vô trồng tắm rửa nghỉ ngơi và coi như... không có việc gì xảy ra hết. Tôi sẽ đến thăm anh luôn và nếu có chuyện gì... hay hay, tôi sẽ tới bàn với anh liền.

Đoạn quay qua Năm Hồng Phúc, hấn ta lớn tiếng hạ lệnh luôn:

– Nè em Năm, em phải lo cơm nước cho anh Minh Tấn đây đang hoang nhen. Em mà để ảnh... kêu ca một tiếng gì thì anh không tha đa!

Năm Hồng Phúc bữu môi đổng đánh trả lời:

– Từ hồi nào tới giờ, em có làm một công tác gì mà không tròn chưa khiến anh lại phải nói đánh đầu như vậy chớ?

Năm Trường Kỳ nheo mắt nhìn lại cô ta, nói xa xôi bóng gió:

– Nhưng vụ này em cũng nên làm « tròn » vừa phải thôi, chớ đừng thấy anh Minh Tấn đẩy hiền khô mà em... làm sấn tới quá bốn phận... xa lắc xa lơ thì cũng hỏng nên đâu nhen!

Năm Hồng Phúc háy hấn ta một cái rồi ngoe nguẩy chạy tót vô trong nhà.

Năm Trường Kỳ cười rộ lên đoạn day qua bảo Minh Tấn:

– Anh nhắm coi được hạp nhãn hông?

Minh Tấn ngơ ngác hỏi lại:

– Dạ... được chi hả anh?

Năm Trường Kỳ hất hàm chỉ về phía trong nhà:

– Con Năm chủ nhà đó!

Minh Tấn « à » lên một tiếng rồi gượng gạo đáp:

– Dạ, tôi cũng chưa để ý.

Năm Trường Kỳ thấp giọng... tâm sự:

– Điều hạnh lắm nghen! Tôi giao cổ cho anh đó và đừng để cổ chê cười con trai thành là... gà chết đó nghen!

Minh Tấn bắt phì cười:

– Coi, sao anh lại « giao » một cách trái cẳng ngỗng như vậy! Đúng lý ra, anh phải giao tôi cho cổ giữ chó!

Năm Trường Kỳ ngẩn người ra trong một giây, rồi cười theo:

– Cha này sao hay bắt bẻ tôi quá! Thì san qua sót lại nó cũng, vậy vậy đó chứ khác gì! Thôi để tôi đi về coi anh Ba Nhơn ảnh cần gặp tôi có chuyện gì. Cái thằng cha đó coi lù khù như vậy mà rắc rối quá tổ mẹ...

Dứt lời, hắn ta hấp tấp quay lưng, rào bước. Minh Tấn rần nói với theo:

– Anh Năm, anh rần nói dùm với cô Ngọc Sương...

Năm Trường Kỳ không ngừng bước, nhưng đáp lớn lên:

– Được rồi mà!

Minh Tấn đứng trơ vơ ở giữa sân nhìn theo hướng hắn ta đi và tự nhiên có cảm giác như là mình vừa mất mát một cái gì...

Trong lúc ấy Năm Hồng Phúc lấp ló ở ngưỡng cửa tự nãy giờ vội vuốt lại tóc tai, kéo vạt áo bà ba đen

lại cho thẳng thớm, rồi lấy bộ thảm nhiên bước ra sân, đi ngay lại chỗ Minh Tấn.

Nghe động ở phía sau lưng, Minh Tấn vội quay đầu lại. Năm Hồng Phúc liền đon đả cười nói:

– Vào trong nhà nghỉ đi anh! Bộ anh chê nhà em lụp xụp không bằng nhà của bác Tám ở đằng nên không muốn dời gót vô chớ gì!

Minh Tấn thoáng nhăn mặt vì lời nói kiêu cách của cô gái, nhưng rồi cũng rần mẩn cười đáp đũa đưa theo:

– Dạ đâu phải cô! Thân phận của tôi như vậy thì đời nào lại dám chê bai một thứ gì. Chắc anh Năm Trường Kỳ ảnh gởi tôi cho cô giữ, cô... bực mình bực mẩy lắm phải không?

Năm Hồng Phúc trả lời một cách tỉnh khô:

– Dạ có chi mà phải bực mình đó anh! Đây là một việc « bốn phận » của em mà! Và « bốn phận » nào em cũng lãnh hết á!

Minh Tấn thấy cần phải « ngoại giao » vài câu:

– Thiệt ít có người con gái nào hăng hái như cô. Riêng phần tôi, khi không tôi vác mặt lại đây làm rộn cô...

Năm Hồng Phúc đon đả gạt ngang:

– Em nói hổng có rộn gì hết mà. Vớ lại đâu phải tại anh... muốn như vậy.

Minh Tấn im lặng nhìn Năm Hồng Phúc và tự hỏi Năm Trường Kỳ còn định mưu tính gì nữa đây một khi hẳn ta giao anh cho cô gái nhí nhảnh này coi giữ?

Thấy chàng trai thành soi mói ngắm nghía mình. Năm Hồng Phúc cười lỏn lổn và hỏi, giọng vừa lảng lơ vừa trịch thượng:

– Chắc em không bằng mấy con nhỏ ngoài chợ và thua xa cái cô gì của anh ở đằng nhà bác Tám đó phải hông?

Minh Tấn tuy bực mình nhưng cũng rán giữ giọng « dãi bôi » cho êm theo .

– Không. Tôi có ý định so sánh gì đâu. Tôi đang suy nghĩ một việc này...

– Nghĩ gì mà ngó người ta lom lom vậy? Bộ mấy anh ở ngoài thành hay « nghĩ » theo cái điệu đó hả?

Minh Tấn hơi xằng giọng:

– Tôi vô tình thiệt mà cô! (nhưng rồi sợ phật ý cô gái, anh ta vội nói đỡ vớt luôn theo) Nhưng không đợi gì phải... ngó cô lom lom, ngay khi mới nhìn cô sơ qua hồi anh Năm Trường Kỳ dắt tôi lại đây, tôi cũng đã... trầm trồ...

– Dóc tổ! Trầm trồ hồi nào đâu mà em hổng nghe?

– Thì... trầm trồ thẳm trong bụng vậy mà!

– Trầm trồ sao đó hả anh?

Minh Tấn hơi lúng túng:

– Ờ... tôi khen thầm là cô... sắc sảo mặn mòi...

Năm Hồng Phúc háy xéo anh ta:

– Xí, cái miệng anh ngọt xớt hà! Thì anh cứ nói đại là em đen thui, mố còi như mấy con « chần-cà-mung » (gái Miên) phứt cho rồi lại còn bày đặt nói là « mặn mòi »! Mấy anh ở thành sao hay lên giọng « tiểu thuyết » chịu hồng nổi!

Minh Tấn chăm chú nhìn lại cô ta và lần này, anh ta đáp lời một cách rất thành thật:

– Không phải tôi dám kêu ngạo cô đâu. Cô... có nước da bánh ích và (đến đây anh ta phát một cử chỉ như ngụ ý tả vóc mình của Năm Hồng Phúc)... cái gì cũng rất ưa nhìn hết.

Năm Hồng Phúc đỏ mặt sung sướng nhưng vẫn làm bộ cự nự:

– Nghỉ anh đi! Bộ anh nói con này ham uống nước đường lắm sao?

Minh Tấn mỉm cười:

– Cái gì cô cũng hồng chịu hết thì tôi biết mở miệng thừa thốt ra sao đây!

Năm Hồng Phúc nói lảng ra:

– Thôi mình vô nhà đi anh! Để em còn phải lo vấn đề cơm nước cho anh nữa... Mà em nấu ăn dở ẹt, anh rán nuốt đó ghen!

Minh Tấn khẽ nhún vai:

– Ồi cô khỏi lo, đối với tôi thì cơm mắm, cơm muối sao đó cũng được...

Vào đến nhà, Năm Hồng Phúc chỉ về phía chiếc võng bảo Minh Tấn:

– Anh nằm nghỉ lưng nơi đó đi!

Minh Tấn đứng ngó quanh gian nhà một vòng rồi nhăn mặt kêu lên:

– Bộ không có ai ở chung với cô hết sao cô Năm?

Năm Hồng Phúc trở mắt ra:

– Có mình em hà! Mà sao vậy anh?

Minh Tấn gãi đầu, giọng xuôi xị:

– Nếu vậy thì... kẹt quá há!

Năm Hồng Phúc nhướn mắt ra vẻ không hiểu:

– Sao mà kẹt? Như vậy có phải anh được thông thả

hơn không?

Minh Tấn khố sở nhìn lại cô ta, lúng túng giải thích:

– Cô một mình... tôi một mình... và hai người ở với nhau... một mình như vậy thì... làm sao đây cô?

Năm Hồng Phúc bắt phì cười trước những lời giải thích cong queo của Minh Tấn, và cô ta không bỏ lỡ cơ hội để trêu ghẹo anh chàng này:

– Còn làm sao nữa? Phận ai nấy ở... một mình chớ có gì đâu mà anh phải nhăn nhó nhí nhố như là ai bắt anh... đi chèo ghe gánh nước gì vậy.

– Nhưng cô không sợ cô bác ở ngoài họ đàm tiếu nọ kia hay sao?

Năm Hồng Phúc cong cớn hỏi lại:

– Coi, việc này là việc của mấy anh lớn biểu, việc... kháng chiến chớ bộ giỡn chơi hay sao mà đùa nào dám xía mỗ vô nói bậy chứ?

Minh Tấn chắt lưỡi toan cãi lại, nhưng rồi lại xuống giọng than thở:

– Nhưng mình cũng phải giữ trước chớ cô!

Năm Hồng Phúc đồng đánh hỏi liền:

– Giữ cái gì?

Minh Tấn giơ hai tay chỉ bâng quơ ;

– Thì... cô là gái, tôi là trai. Chúng mình phải giữ... vậy vậy đó!

Năm Hồng Phúc vừa nheo nheo mắt, vừa tủm tỉm cười:

– Chưa có gì hết trơn mà coi bộ anh lo quỳnh y như gà mắc đẻ!

Rồi cô ta vừa vỗ mạnh vào bụng mình, rồi vừa đon đả gọi hỏi Minh Tấn luôn:

– Đây nè, anh nhìn kỹ coi! Bộ anh nói cỡ em như vậy... nuốt trọn anh cái một được sao?

Minh Tấn lắc đầu thở dài, giọng mệt mỏi:

– Cô cũng rán giữ dùm tôi một chút và không nên ỷ y quá... Rủi ro có chuyện gì rắc rối xảy ra nữa... chết tôi đa cô! Anh Năm Trường Kỳ ảnh dảm... ăn thịt tôi chớ chẳng chơi!

Năm HồngPhúc trề môi:

– Anh ở đây cứ bình tĩnh như thường chớ đừng sợ mớ gì hết. Có chuyện chi rắc rối em sẽ có đủ cả trăm cả ngàn cách để nói với người ta.

Minh Tấn cười mỉm:

– Cô Năm ơi, cô quên rằng: đối với trong này tôi là một người có tội hay sao? Cô có bốn phận canh giữ tôi mà!

Năm Hồng Phúc ngập ngừng trong một thoáng rồi cười xòa:

– Ôi, miễn anh đừng thấy em dễ dãi như vậy rồi lỏn trổn đi êm là được rồi! (đoạn, cô ta làm mặt nghiêm ngang để lên giọng hăm he). Mà anh cũng phải coi chừng đó nhen. Với em, cái gì cũng được hết trừ việc tính qua mặt em. Cái đó kỵ gắt củ kiệu đa!

Minh Tấn gượng gạo đáp:

– Tôi có nghe anh Năm Trường Kỳ nói về cô nhiều rồi mà cô!

Năm Hồng Phúc vênh mặt lên:

– Nói sao hả?

– Thì... nói cô.. như cô đã mới vừa « căn dặn » tôi đó!

Cô ta có vẻ hài lòng nên vừa lên giọng thành thạo với Minh Tấn,

– Đó mới là một, còn hai nữa là: chắc anh dư hiểu rằng... có làm sao, anh Năm Trường Kỳ mới dám đem anh gửi lại đây chứ?

Ngừng một giây như muốn để cho Minh Tấn thấm ý, cô ta lại tự giải thích luôn:

–...Một là anh dư biết anh không muốn trốn – mà trốn cũng không thoát; hai là anh nắm chắc cô gì của anh đảng nhà bác Tám, anh mà lộn xộn thì cô kia lãnh đủ.

Minh Tấn suýt phì cười vì cách lập luận của Năm Hồng Phúc, tuy rằng những lời dự đoán của cô ta cũng có đúng một phần nào...

Liếc thấy vẻ mặt phảng phất có nét điệu cợt của chàng trai, Năm Hồng Phúc cau mày hỏi liền:

– Bộ « tui » nói bậy sao mà anh cười chớ hả?

Hoảng kinh, Minh Tấn vội chặt lưỡi như để « minh oan » và lựa lời đỡ vót:

– Ý trời ơi! Đòi nào tôi đâu dám.. cười cô! Có điều tôi hơi lầy làm lạ và... phục cô ở chỗ cô ăn nói gì cũng rành rọt đâu đổ hết, cái gì cũng có... một, hai, ba...

Năm Hồng Phúc hớn hở chặn lời anh ta, giọng khoe khoang:

– À, anh nhận xét như vậy là « khách quan » đa! Hồng nói giấu gì anh, tại em quên « thảo luận » trong các buổi họp với mấy anh nên cái chi cũng có mục một, mục hai vân vân hết trơn anh à.

Minh Tấn gật đầu:

– Hèn chi cô nói năng hoạt bát, phân minh quá chừng... (rồi anh ta mỉm cười nhìn Năm Hồng Phúc, ngập ngừng nói luôn). Từ nãy giờ, mình nói sơ qua đủ thứ mục hết rồi, bây giờ còn cái mục sau rồi....

Năm Hồng Phúc vọt miệng hỏi:

– Mục linh tinh... cơm nước.

– Dạ, nhờ cô rán lo dùm.

Năm Hồng Phúc cười rộ lên, rồi làm bộ cự nự lại Minh Tấn:

– Ông nội này kiếm chuyện nói xâm, nói xiên tui hoài hà! Coi chừng đa!

Đoạn, cô ta đổi giọng niềm nở:

– Thôi anh nghỉ lưng đi để em chạy lo nấu cơm rút lên ghen anh. Em cũng đói bụng thấy mồ đây nè!

Dứt lời, Năm Hồng Phúc lật đật chạy tọt vào nhà trong và liền theo đó, Minh Tấn bắt đầu nghe có tiếng nôi ơ lạch cạch dưới bếp...

Anh ta quay ra đứng ở ngưỡng cửa ngõ mong về phía con đường mòn trước nhà. Anh ta có thể lần theo con đường mòn này mà đi trở ngược lại nơi chỗ Ngọc Sương đang ở... nhưng trong lúc này, làm như vậy cũng chẳng... « đi » đến đâu hết!

Minh Tấn bất giác thở dài, đoạn lủi thủi quay vào ngời phịch lên trên võng...

o O o

Vừa giáp mặt Ba Nhon, Năm Trường Kỳ cầu nhàu trách móc anh ta liền:

– Anh thiệt kỳ hết chỗ chê! Tôi ăn dầm nằm dề với anh năm này qua tháng kia mà nhiều lúc không làm sao hiểu anh nôi!

Ba Nhon chống chế một cách yếu xịu:

– Coi, có cái gì đâu mà anh trách, việc chi tôi cũng để anh quyết định, chớ tôi có hay xía vô hồi nào đâu...

Năm Trường Kỳ nhăn nhó chắt lưỡi:

– Thì tôi muốn để cho anh khỏe, nhưng anh cứ

lùng khùng, quyết định thì anh không quyết định mà hể tôi nhúng tay vô thì anh lại cản đản nọ kia. Anh làm nhiều lúc tức sặc gạch!

– Tôi cản anh hồi nào đâu?

– Ý thôi cha nội, anh không cản nhưng anh « ý kiến » ra, « ý kiến » vô làm cho tôi đây cũng xấu mình, xấu mấy chớ bộ yên sao? Đây nè, nội cái việc mới ràng ràng hồi nầy đó. Tại sao hôm bữa hôm anh « ừ » đảng hoàng là để cho tôi « tiêu » thẳng mắc toi kia, rồi sáng nay khi không anh lại là làm kỳ đà cản mũi để cho « óc trâu » hết mọi việc của tôi vậy hả?

Ba Nhon ấp úng lên tiếng:

– Tôi có biết anh tính cái gì đâu.

– Hứ, cha nội đừng có « giả mù sa mưa ». Tôi tính lấy cò cho thẳng đó một phát thì anh lại hót hơ hót hã chạy ra, kêu réo om sòm...

Ba Nhon nói càn:

– Tôi chạy ra thầy kệ tôi, anh bóp cò luôn hồng được sao?

Năm Trường Kỳ cười lạt:

– Tôi mà bóp cò luôn thì trời cản cũng có chuyện lớn! Ai còn lạ gì tính anh nóng như ông Trương Phi. Nếu hồi sáng tôi không kịp nghĩ suy, nổ cho thẳng kia một phát thì thế nào anh cũng nhảy tới văn hòng

bể hầu tôi. Và giờ phút này tôi với anh khỏi có còn được nói chuyện lễ nghĩa với nhau như vậy đâu!

Ngừng một giây để liếc chừng về phía Ba Nhon và thấy anh này cúi đầu « chịu trận », Năm Trường Kỳ hăng hái nói tiếp:

– Với lại, khi anh lớn tiếng kêu réo giựt ngược như vậy, thằng kia nó quay đầu lại liền và nếu nó thấy tôi chĩa súng về phía nó thì lẽ cố nhiên nó cũng phải nhào lủ xuống dưới mấy bụi lúa... Do đó, dầu tôi có nã súng theo, bất quá nó cũng chỉ bị thương là cùng và trong lúc ấy, anh dám nóng mũi nhào tới cho tôi... ăn đạn lắm chứ chẳng chơi!

Ba Nhon cãi lại liền:

– Tôi đâu có đến nổi tệ vậy anh!

Năm Trường Kỳ thảo nhiên tiếp lời:

– Anh để cho tôi nói hết đã... Khi ấy, chẳng lẽ tôi co tay? Mà nếu anh em mình đã đi đến cái mức phải ăn thua đủ với nhau thì... thằng này có chết, thằng kia cũng ngất ngư...

Đến đây, giọng nói của hắn ta trở nên thống thiết một cách quá mức:

–... Anh nghĩ lại coi, dầu hèn cũng thế mạng của hai anh em mình là quý, sự sống của hai anh em mình là cần, chứ còn thằng kia... nó chết lúc nào mà chẳng được!

Ba Nhon thở dài:

– Anh nói như vậy cũng phải, nhưng sợ dĩ tôi có chạy ra kiếm anh là vì có... việc cần khác, chứ bộ tôi tính gặp anh để đâm chém gì hay sao!

Năm Trường Kỳ mỉm cười hoài nghi:

– Việc gì đâu, anh thử nói cho tôi nghe coi?

Ba Nhon ngượng nghịu đáp:

– Ờ... có một anh em mới vừa vô trong này cho biết là hình như tụi Tây sắp đi ruồng bố miệt mình đó anh à.

Năm Trường Kỳ nhìn Ba Nhon chăm chăm:

– Sao cha nội đó biết được hay quá vậy?

– Thì giả nói... giả thấy Tây sửa soạn xe cộ, tàu bè rộn rịp ở ngoài Cái Răng...

Năm Trường Kỳ trề môi:

– Hừ, mới có thấy mờ ớ như vậy mà cũng côm ghe bè bạn chạy vô đây cho hay. Nếu Tây nó có đi vô trong miệt này thì nó đi... từ khuya rồi! Mà có chắc gì tụi nó vào đây đâu, tụi nó đi về hướng khác không được à?

– Thì anh em họ thấy vậy nên chạy cho mình hay để phòng xa vậy mà!

Chụp lấy câu ấy, Năm Trường Kỳ xẵng giọng hạch hỏi Ba Nhon:

– Nếu để phòng xa thì tội tình gì mà anh phải « hốt tốp » chạy vô phá đám như vậy cà?

Ba Nhơn ấp úng đáp:

– Tôi... đều có dè anh đang... mắc công việc ấy...

Năm Trường Kỳ « hứ » một tiếng rồi dừng chằm dằm ra đó. Thấy vậy, Ba Nhơn rút rè hỏi lảng ra:

– À, còn cái vụ thằng cha Minh Tấn anh đem gởi chả ở chỗ khác rồi hả?

– Ừ.

– Anh nhắm coi thằng chả ở chỗ mới đó có... êm không?

Năm Trường Kỳ nhìn anh ta lờm lờm:

– Hỏi chi kỹ vậy? Bộ tính... cản mũi, cản lái gì nữa hả? Tôi gởi thằng Minh Tấn ở đằng nhà con Nám Bánh Ú thì có sao không?

Ba Nhơn gượng cười:

– Cha, anh nè đem tổng thằng chả cho con Năm Hồng Phúc đó... anh không ngại hay sao?

– Ngại khỉ gì?

– Con nhỏ đó là... mèo cũ của anh và chắc anh cũng dư biết là nó hay... lằng nhằng lắm!

Năm Trường Kỳ phì cười:

– Thì tôi biết là nó hay lằng nhằng nên tôi mới đem thằng cha Minh Tấn gà chết kia gửi cho nó coi chừng.

Ba Nhơn cau mày suy nghĩ trong một giây rồi hỏi lại:

– Vậy chứ anh không sợ con nhỏ đó rù quên Minh Tấn à?

Năm Trường Kỳ phát cười lớn và lên giọng tự phụ để giải thích cho Ba Nhơn hiểu lý do nào khiến hắn ta hành động như vậy:

– Tôi từng ăn ở với con Năm nên tôi biết rõ tánh nết của nó. Nó thấy thằng kia... mặt mày sáng sủa, lịch sự trai, ăn nói theo điệu « tiểu thuyết » thì mục nội tôi bây giờ có cản, nó cũng « mất » thằng đó!

Ba Nhơn chưng hửng kêu lên:

– Ý trời, anh biết rõ như vậy mà anh không... động lòng hay sao? Anh đem mỡ tới nhử trước miệng mèo...

Năm Trường Kỳ vui vẻ trở lại:

– Anh sao thiệt thà quá đổi! Tôi cố tình làm như vậy mà! Tôi cho hai đứa nó nhập cục với nhau, rồi sau này tôi có tính cái gì cũng dễ và lại êm ru bà rù.

Ba Nhơn tò mò hỏi tới:

– Anh sẽ tính thế nào hả?

Cao hứng, Năm Trường Kỳ ba hoa giải thích:

– Anh nghĩ coi lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy, anh chàng Minh Tấn ăn không ngồi rồi ở nhà đó thì... ba bảy hai mươi mốt ngày cũng phải « bắt bén » với con kia. Con Năm nó vừa... « ngựa » vừa đào tơ mơn mớn như thế kia thì làm gì mà không đi tới chỗ « mùi mẫn » cup lạc được! Tôi nói đến tượng đá ngồi trên bàn thờ bây giờ cũng phải nhảy soi soi xuống nữa, chớ đừng kể gì đến cái anh chàng Minh Tấn còn chưa rành mùi đời kia!

Bỗng nhớ trực là mình đã nói quá trớn, Năm Trường Kỳ làm mặt nghiêm « ngang xương » và gằn giọng nhắc trước Ba Nhon:

– Anh hỏi tới thì... tình thiệt tôi nói hết cho anh rõ nhưng chuyện này, anh mà... lộn xộn xía vô nữa, tôi hổng chịu thua đâu nghen!

Ba Nhon cười khi:

– Anh có nói rõ khỉ khô gì đâu mà chưa chi đã dạn tới, dạn lui như vậy cà!... Nói thí dụ con Năm với Minh Tấn... leo tẹo với nhau thì anh lỗ sỏ hụi chớ lợi lộc gì mà phải bày mưu thiết kế cho rắc rối như vậy? Tôi không tin là anh sẽ thành công.

Năm Trường Kỳ nhìn Ba Nhon rồi cười khẩy:

– À, cha nội tính nói khích để cho thằng này khai ráo ra hết phải không? Anh làm như tôi mới lên năm lên ba gì vậy?

Ba Nhon đầu dụi:

– Anh là... « tố sư bồ đề » nên tôi đâu có ngu gì mà xài cái lối nói khích nói bác. Không giấu chi anh, tôi cũng nôn nả muốn biết coi anh giải quyết cái vụ này như thế nào.

Năm Trường Kỳ ngắt ngang:

– Dữ hông! Bây giờ cha nội mới chịu xì ra là có... bận bịu về chuyện tình xưa nghĩa cũ. Sao lúc trước tôi nghe anh hăm he là sẽ có « ơn đền oán trả » dữ dằn lắm mà!

Ba Nhon đành cười trừ:

– Ồi, giận thì nói bậy cho hả vậy thôi... Bây giờ tôi chỉ mong sao cho cái vụ này xong sớm để mình còn rảnh tâm rảnh trí lo đánh giặc đánh giã, chớ nếu để nó kéo dài nhằng ra hoài và lôi cuốn mình xà quần vô trổng thì còn làm ăn khỉ gì được nữa!

Năm Trường Kỳ ưỡn ngực, nheo mắt nhìn Ba Nhon như tỏ ý thương hại:

– Tại anh coi nó trọng quá nên anh mới xăng xăng xéo véo lên như vậy chớ còn tôi, tôi coi nó như một trò chơi, một chuyện giải buồn trong lúc anh em mình được nghỉ xả hơi như vậy. Nếu gặp trường hợp gấp rút, tôi giải quyết nội vụ một cái rụp, còn gặp lúc thông dong như vậy thì tôi kéo cù cưa cù nhầy cho nó khoái!

Ba Nhon hơi cau mày:

– Một óc thấy mẹ chớ sợ gì mà anh làm như vậy không biết!

Năm Trường Kỳ gật gù:

– Ấy, một hay sợ gì anh cũng để đó cho tôi! Năm thuở mười thì vớ được một món ngon lành như vậy mà anh không muốn cho tôi... kiếm chác lai rai hay sao chớ? (nói đến đây, hắn ta vỗ vai Ba Nhon hỏi luôn, giọng nửa đùa, nửa thật)... Nè, chỗ anh em mình tôi hỏi thiệt: nếu anh thấy tôi « làm ăn » như vậy mà có... mịch lòng mịch bề gì thì anh cứ... xúp lê hay nổi mỗ lên báo động cho tôi biết trước để tôi... a-la-de lập tức, bằng anh quyết mần thính, mần ngơ thì khỏi có nói on-đơ gì vô hết trơn ngen! Tôi phải nói cho phân minh, đằng hoàng một lần chót, nói cho dứt dạt như vậy để nữa rồi khỏi có xảy ra chuyện... « giẫm chân lên nhau » lòi thôi lắm... Hai đứa mình còn sống... trường kỳ với nhau, chớ cái thứ chuyện ba lằng nhằng này là chuyện qua đường, chuyện « giai đoạn ». Anh nên phân biệt kỹ và rõ ở chỗ đó để anh em mình khỏi có mịch lòng với nhau.

Dứt lời hắn ta lững thững bỏ đi. Ba Nhon lật đật bước rảo theo chặn lại:

– À, anh chưa nói cho tôi về việc anh gửi thẳng Minh Tấn đăng con Năm Hồng Phúc...

Năm Trường Kỳ cau có đứng lại:

– Anh hỏi chi kỹ vậy? Có cái gì, tôi đã tuôn ra hết hời nãy rồi mà!

Ba Nhon gãi đầu, xuống nước nhỏ:

– Không phải tôi tọc mạch muốn dòm ngó gì vô chuyện của anh, nhưng tôi cần phải rõ mọi sự xếp đặt của anh để có cái gì thì tôi biết trước mà đang ra xa vậy mà!

Năm Trường Kỳ mỉm cười:

– Nói nghe biết điều quá há! Tiện đây tôi cũng trình bày hết cho rõ chớ chẳng thêm giấu giếm làm gì vì lần này, sao anh cũng không thể nháy vô phá đám được nữa. Đây nè, tôi quyết để cho anh chàng Minh Tấn với con Năm mùi mẫn với nhau để cho cái cô Ngọc Sương kia ức lòng chơi và từ chỗ ức lòng đi đến chỗ buông xui hết ráo có mấy hồi!

Ba Nhon hỏi ngang:

– Nếu rui thẳng cha Minh Tấn... bét ra thì anh mới tính làm sao?

Năm Trường Kỳ thản nhiên đáp:

– Rui khỉ gì được mà rui! Tôi tính đầu đó chắc ăn lắm, tôi đã có nói cho anh rõ hồi nãy bộ anh quên rồi sao. Mà đầu cho có ăn trót đi nữa, nghĩa là thằng cha Minh Tấn không chịu « chơi » tôi cũng có cách đối phó liền tay chớ bộ chịu thua sao anh?

Ba Nhon không giấu vẻ tò mò:

– Bằng cách nào?

Năm Trường Kỳ mỉm cười, rướn cao giọng lên:

– Dễ quá mà. Tôi sẽ hô đại lên là thằng chả sanh tât chộc ghẹo con Năm không được rồi muốn làm ầu...

Nghe Trường Kỳ mưu tính chuyện... ác ôn như vậy Ba Nhơn sừng sốt kêu lên:

– Ý trời, anh tính chuyện lắt léo như vậy... người ta hồng sát vô thì thôi chứ đừng vu oan giá họa như vậy... coi sao được.

Chợt liếc thấy Năm Trường Kỳ trợn mắt toan sừng sộ, Ba Nhơn vội nói trớ đi:

– Nhưng đó là nước cùng, chắc anh khỏi phải xài tới. Con Năm nó... quá xá quạ xa thì thế nào anh chàng kia cũng mắc kẹt.

Năm Trường Kỳ gật gù:

– Cố nhiên là phải như vậy, tôi tính đâu thì chắc mẩm đó mà anh!

Ba Nhơn đứng thừ người ra như đang có điều gì suy nghĩ lung lăm.

Năm Trường Kỳ soi mói nhìn kỹ anh ta rồi buông giọng bông đùa:

– Chuyển này anh xả căng cho tôi rồi nghen! Mà hể « chim trời cá nước » ai bắt đặng này ăn...

Ba Nhơn hốt hoảng hỏi:

– Chim cá gì vô trong đó hả?

312 | Lê Xuyên

Năm Trường Kỳ đâm mạnh vào vai anh ta, cười nham nhở:

– Cô Ngọc Sương đó cha nội!

Ba Nhơn luống cuống đáp:

– Ờ... cô Ngọc Sương... cổ muốn làm gì đó thì mặc kệ cổ chứ tôi đâu có dính dáng gì vô nữa...

Năm Trường Kỳ hỏi ngang:

– Còn tôi? Nếu tôi « làm gì » thì sao?

Ba Nhơn gượng gạo nói cho xuôi:

– Thì anh muốn làm gì đó anh làm chứ tôi biết đâu.

Năm Trường Kỳ thân mật vỗ vai anh ta:

– Điệu đa! Còn phần anh, anh cũng liệu kiếm mỗi nào đó để giải khuây chứ cứ lúc thúc ở nhà hoài sao!

Ba Nhơn khẽ nhún vai:

– Tôi hết ham những thứ đó...

Năm Trường Kỳ làm bộ cự nự:

– Bậy không! Mới có... một búa đầu mà đã chán đời rồi sao? Thôi để yên tôi làm mai cho con nầy... ngon không chỗ chê...

Ba Nhơn bắt phì cười:

– Nếu thiệt ngon lành mà lại lọt tới tay tôi thì chắc là tôi... ăn một hoặc xài tới nước « giảo »!

Năm Trường Kỳ cười rộ lên rồi bỏ Ba Nhon đứng đó, rảo bước vào nhà sau quát hối mấy tay em dọn cơm gấp lên.

o O o

Đến chiều, Năm Trường Kỳ lơn tơn đi lại tìm Ngọc Sương và khi vừa sắp sửa tới nơi hẳn ta làm ra mặt nghiêm, lầm lì bước thẳng vô nhà.

Ngọc Sương đang nằm dài trên ván ngựa vôi lồm cồm ngồi dậy, bước xuống đón chào và hỏi luôn:

– Dạ thưa anh, hồi sáng tới giờ tôi trông đợi anh hết hơi hết sức... Dạ, sao anh lại không cho anh Minh Tấn về đây như trước?

Năm Trường Kỳ « hừ » khan một tiếng rồi chấp tay sau lưng tiếp tục đi tới đi lại trong nhà. Hai anh du kích lấp ló ngoài cửa thấy vậy lăm lét nhìn nhau rồi lảng ra phía trước sân.

Cử chỉ lạ lùng của Năm Trường Kỳ càng làm cho Ngọc Sương thêm lo sợ. Cô ta rảo bước đi theo một bên lập cập hỏi:

– Bộ anh Minh Tấn gặp phải chuyện gì bất tử sao anh?

Năm Trường Kỳ đứng phắt lại, lắc đầu nhìn Ngọc Sương, rồi lên giọng nửa như trách cứ, nửa như thương hại:

– Thiệt bậy hết sức! Tôi đã lo gần êm hết mọi việc mà mấy người không chịu nghe thì biết sao?

Ngọc Sương hấp tấp hỏi lại:

– Dạ thưa... tui tui có dám làm cái gì đâu?

Năm Trường Kỳ khẽ gật đầu:

– Cô thì không làm gì, nhưng anh chàng kia, Minh Tấn đó! Cha nội đó sao... lộn xộn quá hổng biết!

Vốn dư rõ tính tình của Minh Tấn nên Ngọc Sương càng thêm chưng hửng:

– Anh Minh Tấn... sao đó anh?

Năm Trường Kỳ buông thông tay xuống, thở dài một cách thật ảo não:

– Kỳ cục quá, tôi đã căn dặn ảnh hết lời mà ảnh chẳng thềm đếm xỉa gì hết. Tôi biểu ảnh nên ấn nhẫn chờ đợi một thời gian cho cái vụ này êm êm đi rồi tôi sẽ liệu chừng thả hết hai người về... Vậy mà ảnh... muốn tự tử không hà!

Ngọc Sương sốt ruột nên xằng giọng hỏi:

– Anh nói sao chớ anh Minh Tấn còn... hiểu hơn tôi nữa mà! Có tôi ở đây đời nào ảnh chịu làm chuyện gì « bậy bạ » để cho sanh rắc rối thêm ra?

– Ấy, cô không rành tâm tánh của thằng đàn ông bằng tôi đâu. Và cô cũng thiệt thà quá rồi! Đây, tôi hỏi cô: nếu « thằng chả » hiền khô và còn nghĩ đến cô như cô mới vừa nói đó, thì hồi nãy thằng chả đâu có chơi tôi một cú đá giò lái động trời như vậy!

Ngọc Sương cau mày:

– Coi, hồi nãy anh tới dẫn ảnh đi chơi đâu đó mà!

Năm Trường Kỳ lại thở dài:

– Thì cũng lại tôi hết. Tôi thấy ảnh bó rọ trong nhà hoài nên tôi làm tài khôn rủ ảnh đi chơi cho khuây khỏa, dè đâu ảnh... muốn đông trốn chớ!

Ngọc Sương trợn mắt:

– Anh nói sao? Anh Minh Tấn mà lại chạy trốn?

Năm Trường Kỳ làm như... bắt buộc phải gật đầu:

– Đúng như vậy đó cô.

– Mà ảnh chạy trốn trong trường hợp nào và làm sao anh bắt lại được?

Năm Trường Kỳ khựng lại trong một giây rồi đáp lời một cách xuôi rớt:

– Thú thiệt với cô đầu đuôi cũng tại tui tin ảnh một cách... buông tay nên ảnh mới sanh tâm bậy bạ bất tử như vậy... Tôi đứng vào trường hợp của ảnh, chắc tôi cũng... không khác gì!

Nghe Năm Trường Kỳ cho biết là Minh Tấn định bỏ trốn, Ngọc Sương không tin lời hấn một chút nào, cô cười lạt và nói như quát:

– Thiệt là lạ! Không đời nào anh Tấn làm chuyện đó được. Tôi hiểu ảnh quá mà!

Năm Trường Kỳ hơi chột dạ. Hắn ta không ngờ Ngọc Sương lại quá « tin tưởng » ở anh chàng Minh Tấn như vậy. Tuy thế hắn vẫn giữ giọng cứng cỏi để thuyết phục Ngọc Sương:

– Thì ban đầu, chính tôi đây cũng không dè ảnh thay tâm đổi tánh bất tử như vậy. Bộ cô nói là tôi không biết ảnh chẳng đành bỏ rơi cô trong lúc cô bị anh em trong này bắt hay sao? Nhưng chuyện đời biết đâu mà lường trước được! Hồi đó, ảnh cao hứng làm bừa, tới chừng kiệt vô trong này rồi, một ngày một... thấm đòn thêm và có lẽ ảnh càng suy đi nghĩ lại ảnh càng thấy mình... dai quá nên ảnh mới quất ngựa chuối truy phong...

Ngọc Sương chận ngang:

– Ảnh cũng dư biết là mấy anh trong này sẽ thả ảnh mà?

Năm Trường Kỳ nhún vai:

– Tôi nói thiệt như vậy mà anh đâu có chịu tin! Nhưng mình cũng chẳng nên trách, vì kéo lý ngay ra: người cỡ như ảnh lọt vô trong này thì kể như chết đủ mười phần. Và phàm là người thì... ai mà chẳng sợ chết đó cô!

Ngọc Sương lăm lăm:

– Sao ảnh nói với tôi...

Thoáng nghe được, Năm Trường Kỳ vội hỏi liền:

– Ảnh nói sao đó cô?

Ngọc Sương lắc đầu:

– Ờ... ảnh nói là... không bỏ rơi tôi vậy mà!

Năm Trường Kỳ thở ra một hơi khoan khoái, rồi đổi sắc mặt làm ra vẻ than thở:

– Thôi cô đừng thắc mắc chi chuyện đó. Cái gì nó đã dĩ lỡ ra rồi thì mình cũng nên bỏ qua đi để rồi còn rảnh tâm lo chuyện sắp tới. Đàn ông là như vậy đó cô! Tôi nói ra đây cũng chẳng sợ xấu hổ gì. Chắc cô có nghe câu hát người ta thường ví đàn ông như con chim và « khi vui nó đậu, khi buồn nó bay »...

Ngọc Sương cười gượng rồi đứng lặng thinh. Thấy vậy, Năm Trường Kỳ rụt rè hỏi:

– Bây giờ cô... định liệu sao đây hả cô hai?

Ngọc Sương phát cười khan, khiến hấn ta chung hưởng:

– Sao cô cười hả cô?

– Dạ, anh nghĩ lại coi, anh không định thì thôi chớ phận tôi định khỉ gì được!

Năm Trường Kỳ xén lên « à » một tiếng rồi tươi tỉnh nói lảng ra:

– Riêng phần tôi, với một mình cô thì tôi cũng nhẹ lo hơn là có kèm theo anh chàng Minh Tấn kia.

Ngọc Sương hốt hoảng hỏi liền:

– Vậy chứ anh tính xử ảnh sao đây?

Năm Trường Kỳ ra dáng khổ não:

– Thiệt tôi cũng đang bối rối đây, vì nếu thẳng tay ra lại tội nghiệp cho ảnh và cũng làm phiền lòng cô, mà không xử cho đúng phép thì... nhiệm vụ của tôi có ra gì nữa! Cũng may là khi tôi kịp thấy ảnh vội chạy trốn – ảnh đã lội băng xuống dưới ruộng rồi đó cô à – tôi rút súng kêu ảnh trở lại, ảnh riu riu nghe theo, chứ nếu không, tôi đành phải... vác xác của ảnh về... phân trần với cô thì... khó xử quá!

Ngọc Sương nhìn Năm Trường Kỳ như để dò xét rồi thở dài hỏi:

– Hiện giờ, chắc anh giam ảnh kỹ lắm phải không?

Năm Trường Kỳ lúng túng đáp:

– Cũng... như vậy thôi. Dẫu sao tôi cũng phải còn nể cô chút đỉnh chứ!

– Nếu vậy sao anh không cho ảnh ở đây luôn thể. Năm Trường Kỳ cương quyết lắc đầu:

– Đâu được. Tôi làm trái nguyên tắc vừa vừa thôi chứ không buông lỏng hết được! Rủi mấy anh lớn hay được thì sao?

Ngọc Sương cau mày hỏi thêm:

– Nhưng dẫu sao, chắc chỗ đó... cũng cực khổ lắm phải không anh?

Năm Trường Kỳ đưa tay gỡ đầu, ngập ngừng đáp:

– Thì cũng... trộm trộm như vậy chứ không có khổ cực gì đâu mà cô lo. Cũng có nhà ở, cơm ăn, đi tới đi lui thông thả. Tôi giao ảnh cho một cô nữ cán bộ coi chừng đó mà!

Ngọc Sương trợn mắt:

– Ở đây súng ống kè kè còn chưa thấy gì, nay anh lại để cho một cô gái giữ ảnh, anh không sợ ảnh... lén trốn nữa sao?

Năm Trường Kỳ nheo nheo mắt như có điều gì đặc ý lắm rồi thấp giọng tiết lộ cho Ngọc Sương rõ:

– Ấy, cô tưởng tôi ngu dại lắm sao! Đó chẳng qua tôi còn thương ảnh nên muốn thử lòng dạ ảnh một keo chót. Tôi thử liên luôn cho cô đó...

Ngọc Sương cau mày:

– Sao lại cho tôi cà?

– Chớ sao! Vì tôi cố ý làm ra vẻ buông lỏng cho ảnh nhưng thật tình thì tôi theo dõi sát một bên, nếu ảnh còn nghĩ tới cô chút đỉnh thì sẽ không kiếm chuyện lộn xộn nữa, bằng trái lại, tôi không còn lý do gì nữa để cho ảnh và cô cùng... hết thắc mắc, bận bịu gì nữa...

Ngọc Sương thoáng có vẻ âu lo:

– Nhưng anh làm như vậy thì... như xui ảnh bỏ trốn.

Năm Trường Kỳ buông thõng hai tay xuống trong một dáng điệu mệt mỏi chán chường và đáp lời bằng một giọng như than vãn:

– Tôi không có cách gì khác cô à. Theo người khác họ đã thủ tiêu ảnh từ khuya rồi chớ đâu còn để ăn no ngủ yên đến ngày nay! Vì vụ này lỡ kẹt cô vô tròng nên tôi bắt buộc phải làm như vậy để cho cô khỏi oán trách hay hiểu lầm tôi một điều gì. Tôi kỵ những thứ chuyện đó lắm cô!

Ngọc Sương thần thờ ngó lảng ra phía trước sân, và mãi một lúc sau cô ta mới lên tiếng hỏi Năm Trường Kỳ:

– Bây giờ có cách nào anh cho tôi gặp mặt anh Minh Tấn trong giây lát được không anh?

Năm Trường Kỳ giãy nảy:

– Ý đâu được! Tôi cho hai đảng gặp nhau thì « kế hoạch » của tôi bại lộ hết ráo còn gì!.. Không phải tôi tiếc chi một việc nhỏ nhít đó, nhưng cô nên « nheo » cho tôi năm mười bữa để nhóng coi anh chàng Minh Tấn kia có sanh chứng gì bất tử nữa không. Như vậy, nó có lợi cho cả tôi và cô... Cô đừng buồn, thuốc hay bao giờ cũng khó nuốt đó cô!

Ngọc Sương ngập ngừng hỏi:

– Như rủi... ảnh mắc kẹt luôn vô chuyện này thì anh sẽ xử trí ra sao?

Năm Trường Kỳ chắt lưỡi thở than:

– Đằng nào cũng khó cho tôi hết, nhưng tôi với cô đang ở vào một cái thế không thể thụt lại được... Nếu ảnh như vậy thì đành... cho lưu ảnh đi gấp.

Ngọc Sương thở ra:

– Vậy mà tôi tưởng anh sẽ... xử tử ảnh chứ!

Năm Trường Kỳ làm bộ cụ nự:

– Tôi còn phải nê cô chút đỉnh chứ! Chưa chi cô đã gieo tiếng ác cho tôi rồi hà!

– Nhưng anh sẽ lưu ảnh đi đâu?

Năm Trường Kỳ nhăn nhó:

– Thật là chuyện rắc rối thêm cho tôi không! Tôi liệu cách đưa ảnh lên trên tinh cho mấy anh lớn tính sao thì tính. Có lẽ mấy ảnh cũng sẽ châm chế cho Minh Tấn một phần nào, căn cứ vào báo cáo « nhẹ » của tôi.

– Vậy anh quyết định êm không được sao mà lại phải đưa đi đưa lại cho thêm rắc rối?

Năm Trường Kỳ hấp tấp đáp:

– Ai mà chẳng biết như vậy! Nhưng cô quên rằng tôi còn tránh tai tiếng hay sao? Rủi có cha nội nào bươi móc ra, mấy anh lớn dám hiểu lầm tôi lắm, và do đó, tôi cũng co tay luôn và hết dám đỡ vớt cho cô được nữa! Và tới chừng ấy, đáng lẽ mấy ảnh nương tay cho cô và Minh Tấn thì lại ghim thẳng vô. Tôi nói sơ sơ như vậy, cô đã hiểu hết mọi lẽ lợi hại chưa hả cô Hai?

Ngọc Sương gương gạo gặt đầu. Thấy vậy Năm Trường Kỳ hỏi thăm qua loa về việc ăn ở của cô ta đôi ba câu nữa rồi cáo lui.

Ra đến ngoài sân, hắt lại ngoắc hai anh du kích lại thì thăm dạn dò:

– Nè hai anh rán mở mắt canh chừng gắt cái cô trong nhà ghen! Triệt để không cho cô đi ra khỏi nhà nửa bước, triệt để không cho cô hỏi han nợ kia, nhất là hỏi thăm về cái thằng cha ở chung với cô tự hôm nay. Mấy anh có hay biết một chuyện gì thì cũng không được

bép xép cái lỗ miệng đó ghen!

Một anh thật thà hỏi lại:

– Sao gắt quá vậy anh?

Năm Trường Kỳ trợn mắt nhìn anh ta:

– Tôi dặn anh điều gì thì cứ nhắm mắt nhắm mũi làm đúng y như vậy chớ đừng bày đặt hỏi « lý do » khỉ khô gì hết. Coi chừng, mấy cha « dính cường » để kẹt vô vụ này thì sẽ bị khép vào tội... thông đồng với địch đó ghen!

Hai anh du kích lăm lét nhìn rồi cùng ngó chừng vô trong nhà như sợ Ngọc Sương có thể vụt chạy thoát được vậy!

Năm Trường Kỳ nghiêm mặt dặn thêm:

– À, nếu có cha Ba Nhon léo hánh lại đây mà muốn cà rà nói chuyện với cái cô ở trong nhà, hai anh phải ngăn giả lại nhen!

Một anh du lịch nhăn nhó gãi đầu, gãi tai:

– Nhưng tui cản ảnh, ảnh nổi xung quát bắt tui thì sao? Bề gì ảnh cũng là bức trên...

Năm Trường Kỳ chắt lưỡi:

– Dốt quá! Tôi nói ngăn giả lại có nghĩa là mấy cha tìm cách khéo léo nói cho xuôi tai để giả tránh đi chỗ khác, chứ tôi có biểu mấy cha nhảy a thần phù ra cản đường đâu! Mấy cha làm như vậy, giả dăm nện cho sặc gạch chớ chẳng chơi, và công việc của tôi cũng hư hết.

Anh kia mau miệng đề nghị:

– Phải chi anh dặn trước ảnh thì đỡ khổ cho tui này quá!

Năm Trường Kỳ lúng túng trong một giây rồi lắp bắp nói át đi:

– Dặn sao được mà dặn! Chỗ người lớn với nhau, tôi cũng phải nể nang giả đôi chút chớ! (như chợt nhận thấy mình cự nự hơi vô lý, hấn ta dịu giọng lại). Được rồi, nếu mấy anh ngăn giả thì khi nào có giả đến, một anh lựa lời nói đẩy đưa giả và kèm sát đeo một bên cô Ngọc Sương cho tôi, còn một anh chạy « phi báo » cho tôi biết để cho tôi đến lôi giả đi...

Hai anh du kích cùng thở ra như trút một gánh nặng trong lúc Năm Trường Kỳ hấp tấp quay lưng rảo bước đi về nhà...

o O o

Cô Năm Hồng Phúc vừa tủm tỉm cười vừa bước lại lắc võng lay gọi Minh Tấn:

– Ê anh, thức dậy nói chuyện chơi chớ làm gì mà suốt ngày anh nằm ngủ li bì bất kể trời đất gì hết vậy?

Minh Tấn càu nhàu cự nự, đổi bộ nằm nghiêng qua phía bên kia rồi nhắm mắt giả bộ ngủ luôn như cũ.

Năm Hồng Phúc ngồi xổm xuống sát một bên lưng Minh Tấn, nín chặt không cho chiếc võng đong đưa, rồi nhí nhảnh nói lớn:

– Thôi đừng có giả đồ ngủ say! Đó kia, cặp mắt của anh... giựt giựt, người ta không thấy sao mà làm bộ như vậy hả?

Minh Tấn vẫn không nhúc nhích cục cựa. Thấy vậy, Năm Hồng Phúc rón rén đưa tay « chọc lét » anh ta và chưa chi Minh Tấn đã nhảy nhôm quơ chân ngồi rột dậy, cần nhằn luôn:

– Cô sao kỳ cục quá. Tôi đã nói năm lần bảy lượt là... tôi làm gì kệ tôi. Tôi muốn ngủ, cô cũng không cho nữa sao?

Năm Hồng Phúc chau môi lên:

– Ngủ gì ngủ hoài, bộ hông sợ mục xương sống sao?

Minh Tấn to tiếng lại:

– Nếu cô cứ trướng giỡn theo cái điệu này hoài, tôi buộc lòng phải nói với anh năm Trường Kỳ để xin nhốt tôi nơi khác...

Năm Hồng Phúc trề môi:

– Thách anh đó! Mười Năm Trường Kỳ bây giờ, em cũng biết cửa sợ chó đừng nói chi chỉ có một! (rồi cô ta cười mũi) mà chắc anh cũng dư biết là anh Năm ảnh nghĩ sao đó nên mới đem giao anh cho em chó?

Minh Tấn thở dài nín thinh. Thấy vậy, Năm Hồng Phúc ồm ờ hỏi lại:

– Chịu phép rồi phải không?

Minh Tấn nhún vai:

– Cô rảnh hơn tôi quá thì hỏi làm gì nữa cho mất công!

Năm Hồng Phúc với tay kéo chiếc ghế đầu thấp để luôn bên cạnh Minh Tấn, rồi đổi giọng vui vẻ trở lại:

– Nếu anh biết rõ như vậy thì tội gì mà phải cần nhằn với em cho nó mất vui đi! Em cũng chỉ muốn kiếm chuyện... ba lằng nhằng nói cho anh nghe giải khuây chơi chứ em thấy anh ngồi cú xụ, hay nằm chèo queo ngày này qua ngày nọ, em cũng... rầu thúì ruột... và em cũng tội nghiệp cho anh ghê lắm!

Minh Tấn gương cười làm lành:

– Cám ơn cô. Xin cô đừng chấp nhất đến tính tình kỳ cục của tôi. Tôi bị kẹt như vậy nên nhiều lúc đâm ra bực bội vô lý... riết rồi cũng như khùng điên gì vậy cô à!

Năm Hồng Phúc chép miệng tỏ ý xót thương:

– Biết nhiều rồi! Và cũng vì vậy mà em mới thương hại anh, mà em mới chịu đựng anh suốt trong ba bốn ngày rày... Phải gặp thằng cha chúa ôn nào khác thì khỏi đi! Bộ em là mọi hay sao mà bắt em phải cơm nấu nước đựng hầu hạ cho cái thứ cha hồ chú nhẩn nào cũng được! Dầu ai cũng vậy, hể làm quá bụng em là em cho biết thân!

Minh Tấn mỉm cười bọc xuôi theo:

– Tôi có nghe anh Năm cho biết là tánh cô... cứng cỏi lắm, tốt thì thiệt tốt mà... dữ thì cũng dữ... đúng mức ghi vôi!

Năm Hồng Phúc háy xéo anh ta và giơ tay như muốn đe « đánh đòn ».

– Bậy không! Em dữ hời nào hả?

Minh Tấn ấp úng lựa lời chống chế:

– Tôi nói là... có thể như vậy. Chuyện « giả tử » chớ có « đề án tử » đâu cô! Với lại, hể ai có... lộn xộn với cô thì cô « dữ » là phải lắm chứ có sao cô!

Năm Hồng Phúc tuy mát lòng hả dạ nhưng còn làm bộ ngó anh ta lườm lườm:

– Anh thì khéo nói vuốt đuôi đỡ đòn! Em không ưa ai nịnh em đâu nghen!

Minh Tấn chắt lưỡi phản đối:

– Tôi tình thiệt nói ngay, chớ nịnh cô... té vàng té bạc gì!

Năm Hồng Phúc bĩu môi:

– Hồng té vàng té bạc nhưng đỡ khổ lắm chứ!

– Mà tôi có nịnh cô hồi nào đâu? Mới hồi nãy đây cô còn trách tôi sao... vừa lằm lì, vừa cục mịch...

Năm Hồng Phúc cười xòa rồi nhích ghế lại gần chiếc võng thêm một chút nữa, thủ thỉ bảo anh ta:

– Anh hổng biết chớ anh gặp em đây đỡ lắm nghen! Em coi lơ mơ vậy mà anh có thể nhờ cậy nhiều về sau.

Minh Tấn cười đáp:

– Cố nhiên là ngày nào tôi còn ăn dầm nằm dề ở đây, tôi phải... nhờ cậy cô đủ hai bữa mỗi ngày đấy!

Năm Hồng Phúc nhăn mặt, chắt lưỡi:

– Không phải. Anh sao lắm lúc giống thằng... ngáo quá! Em muốn nói là anh sẽ nhờ cậy ở chỗ khác, nhờ cậy về việc riêng của anh, về việc anh bị bắt đây nè!

Minh Tấn nhìn sừng cô ta trong một giây rồi làm ra vẻ không tin, vừa lắc đầu vừa cười:

– Thôi, cô xí gạt tôi hoài! Không phải tôi dám chê bai cô nhưng cô đâu có quyền hành gì và anh Năm Trường Kỳ tách giam riêng tôi như vậy thì đủ biết là tôi... hết đường tương chao rồi!

Năm Hồng Phúc bực dọc xoay người trên chiếc ghế:

– Anh Năm Trường Kỳ anh muốn trời trăng gì thầy kệ anh... Anh chỉ biết là hiện nay anh ở trong tay của con này là đủ rồi! Anh sao u mê ám chướng quá! Anh không biết là em... ở một phe với anh sao?

Minh Tấn nheo mắt nhìn lại cô ta, cười tủm tỉm:

– Phe gì... nghịch thiên nghịch địa vậy! Tôi là thằng tù còn cô là... chúa ngục...

Như không dẫn lòng nữa được, Năm Hồng Phúc nhoài người véo mạnh vào vai anh ta và kẹp chặt hai ngón tay nơi ấy rồi đổng đánh hỏi lại:

– Còn nói đánh đầu người ta nữa hông?

Minh Tấn đưa tay giữ lấy bả vai vừa nhăn nhó hít hà, vừa van vỉ:

– Lạ cô, cô ơi! Tôi... không dám nói vậy nữa! Năm Hồng Phúc cười dòn rồi buông tay ra.

Minh Tấn vạch một bên áo, giấu nghĩa chỗ có dấu véo rồi lăm bắm cắn nhả:

– Bầm tím hết tron đây nè!

Nghe Minh Tấn nhăn nhó rên rỉ như vậy, Năm Hồng Phúc lập tức nhồm người lên, ghé đầu sát vào như để xem xét cho rõ ràng hơn vết véo. Cô thò tay lật banh một bên áo của Minh Tấn, rồi mân mê bả vai anh ta đoạn lắc đầu bảo:

– Ôi, có khỉ gì đâu! Người ta mới đụng vô có chút xíu mà cũng làm bộ rên la y như là bị rết cắn vậy!

Minh Tấn quạu quọ chỉ vào vết đỏ:

– Chớ cái gì bầm tím đây? Vết rằn hổ mỗ chắc?

Năm Hồng Phúc cười rộ lên rồi kéo vai Minh Tấn lại gần sát mặt mình:

– Đây, để em xúc thuốc đền cho!

Dứt lời cô ta ghé đầu, liếm nhanh lên trên vết bầm. Minh Tấn nháy nhồm như người... bị phỏng nước sôi. Trước bộ điệu ấy, Năm Hồng Phúc cười ngoặt ngoẹo và toan với tay nắm giữ lấy anh ta lại, nhưng anh ta đã tông võng tuôn chạy tới đứng chầm dầm ở một góc nhà.

Năm Hồng Phúc nhong nhánh ngoắc anh ta lại:

– Bộ ai ăn thịt anh hay sao mà phải phát chạy như là mắc « đàng dưới » vậy. Lại đây người ta hỏi cái này chút coi!

Minh Tấn một tay giữ lấy bả vai, bước lần lần lại với một dáng điệu gần như là khúm núm:

– Cô đừng... chơi kỳ như vậy, rủi có ai đi xót qua trước cửa nhà thấy được và đi học lại với anh Năm Trường Kỳ thì chết tôi!

Năm Hồng Phúc xí xon cự lại:

– Cái gì mà chết? Miễn em giữ anh ở đây còn y nguyên là được rồi là đủ bốn phận đối với ảnh... Ngoài ra em muốn làm gì kệ em và có động chạm gì tới ảnh mà ảnh xía vô chớ?

Minh Tấn rụt rè giải thích:

– Ý trời! Ảnh... xía vô mạnh chớ cô! Tôi có nghe nói trước đây cô với ảnh... cô với ảnh (đến đây, anh ta ấp a, ấp úng không biết nói sao cho xuôi).

Năm Hồng Phúc tuy dư biết anh ta muốn ám chỉ điều gì nhưng cũng làm mặt nghiêm hỏi nôn tới:

– Tui với ảnh... làm sao hả? Nói mau hổng thôi anh nát mình với tui!

Minh Tấn nhăn nhó đáp:

– Tôi cũng nghe nói phong phanh vậy thôi. Tôi mới vô trong này nên không dám để quyết một điều gì hết. Tôi nghe nói hình như cô với anh Năm... quen thân với nhau lắm...

Năm Hồng Phúc ngắt ngang:

– Làm cái gì mà anh trả lời cà lòn vòng vạy hử? Ở đây, bà con cô bác, bạn bè, anh em đoàn thể... ai mà tui hông quen thân?

Minh Tấn chặt lưỡi, phát một cử chỉ vu vơ:

– Tôi muốn nói « thân » khác kia! Thân theo điệu trai với gái...

Năm Hồng Phúc thở ra:

– Thì anh cứ nói đại là mèo chuột với nhau có phải dễ nghe hơn không!

Chưa rõ ý tứ của cô này ra sao, Minh Tấn vội nói đỡ vớt tiếp theo liền:

– Ờ, tôi chỉ nghe lỏm được vậy thôi chứ không dám tin gì hết ráo...

Năm Hồng Phúc cười xòa:

– Ồi! Có chút xiu đó mà anh làm như trời sắp sập.

Minh Tấn trợn mắt:

– Ý, chuyện dữ dần chớ chơi sao cô? Cô giỡn hót với tôi khơi khơi như hồi nãy, rủi thấu tới tai anh Năm, anh dám bâm dâm nát thây tôi chớ không để sống thêm một phút, một giây nào nữa đâu nghen!

Năm Hồng Phúc lắc đầu tỏ ý thương hại anh ta:

– Anh bớt quá! Em nói khỏi có lo gì hết. Đối với em, cũng như đối với anh Năm, việc đó không có ăn chung gì hết... Chuyện qua đường lãng nhãng mà anh!

Minh Tấn nhìn sững cô ta:

– Nghĩa là có thiệt phải không cô? Chuyện trai gái yêu đương với nhau quan trọng lắm mà sao cô nói nghe... dễ dàng quá vậy?

Năm Hồng Phúc có vẻ mơ màng trong một lúc, rồi mỉm cười đáp:

– Thì thấy hấp nhãn nhau nên xấp lại được lúc nào hay lúc nấy rồi mạnh ai có thân nấy lo, chớ bộ hể « đụng » nhau là phải gá nghĩa vợ chồng hết sao? Anh là dân ở chợ mà sao quê mùa đối với thứ chuyện này quá vậy?

Minh Tấn lắc đầu thở dài:

– Cô nói sao tôi nghe ngán trần... ở ngoài tôi chỉ có những kẻ quen chơi bời mới vậy, còn cô với anh Năm bề gì cũng là người có chức phận...

Năm Hồng Phúc xô ghế đứng dậy:

– Bậy không hề! Bộ chuyện trai gái leọ tẹo cũng có « chức phận » nữa sao! Mà thôi, dẹp vụ này một bên đi. Em nói khỏi có lo sợ gì hết thì anh cứ vững bụng như vậy đi.

Minh Tấn kiểm cách hỏi lảng ra:

– Sao cô, từ hôm nay cô có nghe ngóng được tin gì về cái vụ của tôi đây không?

Năm Hồng Phúc mỉm cười lắc đầu:

– Suốt ngày suốt đêm em phải thức canh chừng anh như vậy thì còn ló mặt đi đâu mà nghe ngóng.

– Coi, ngày nào cô cũng đi đi về về hai ba bận và tôi vẫn nằm chèo queo ở nhà đây chứ có biến mất đâu mà cô nói vậy chứ?

Năm Hồng Phúc cười trừ:

– Thì phải chạy đi để... lo cho có cá, có thịt đem về tắm bổ cho anh lợi sức, chứ để cho anh ních ba cái mắt kho, mắt chùng hoài sao?

Nghe Năm Hồng Phúc bảo rằng cô ta đang lo săn sóc tắm bổ cho mình, Minh Tấn càng thêm khó chịu.

Anh ta cần nhằn nho nhỏ:

– Tôi ăn mắm ăn muối gì chẳng được. Cô lo quá như vậy khiến thiên hạ dòm ngó tôi thêm chứ ích lợi gì?

Năm Hồng Phúc làm mặt giận:

– Xí, hể mở miệng ra là than thở đủ điều hà! Có tui ở đây đứng mũi chịu sào hết mà anh còn sợ mồm xì gì nữa hồng biết! Thiệt nhiều lúc tôi ngán anh còn hơn ngán cơm nếp nhão!

Minh Tấn đứng lặng thinh một hồi rồi rụt rè hỏi Năm Hồng Phúc, bằng một giọng cố giữ cho thật tự nhiên:

– À, có khi nào cô... đi ngang qua chỗ cũ của tôi không cô?

Năm Hồng Phúc chau mày suy nghĩ đoạn hỏi vặn lại:

334 | Lê Xuyên

– Có. Mà anh hỏi chi vậy?

Minh Tấn lúng túng đáp:

– Ờ... tôi nhớ trực lại nên hỏi cô vậy thôi... Chắc ở bên cũng như thường...

Năm Hồng Phúc hừ một tiếng, đoạn lên giọng chanh chua hạch sách anh ta:

– Đừng có tưởng con này ngu nghe! Có phải anh tính hỏi thăm cái cô tân thời gì đó của anh thì nói phút mẹ đi, chớ loanh quanh khỉ gì nữa?

Minh Tấn gượng cười và kiếm cách chống chế:

– Thì sẵn dịp tôi cũng muốn hỏi thăm qua loa về cổ một chút vậy thôi... Bề gì cổ cũng... cùng một vụ với cô.

Năm Hồng Phúc cười khan:

– Ngộ quá há! Cùng một vụ! Đối với tôi mà anh còn giở cái giọng đẩy cây đó thì tôi sẽ cho anh chết luôn lập tức, chết không kịp trời, không kịp nhìn mặt con người yêu quý nhất trần đời của anh kia!

Minh Tấn nhăn nhó chặt lưỡi:

– Trời ơi, cô làm gì mà xài xể tôi đến mức vậy! Người ta cùng chung hoạn nạn với tôi, tôi hỏi thăm tới là lẽ... thường. Bộ cô không nghe anh Năm Trường Kỳ nói lại là giữa tôi với cô Ngọc Sương không có gì ráo trộn sao!

– Hứ, nghe đủ hết chớ sao không? Anh còn tính thể mạng cho cổ nữa mà!

Minh Tấn làm bộ thở dài như chán ngán đến cực độ:

– Thì cô nghĩ coi: người ta là đàn bà con gái gặp lúc hoạn nạn mà làm thân đàn ông con trai như tôi... lại quất ngựa đông trước thì sao tiện? Nếu cô đứng vào chỗ cô Ngọc Sương, tôi cũng xử sự đúng y như vậy thôi!

Năm Hồng Phúc buông thông một câu:

– Tui biết anh bảnh mà!

Tuy nói thế, cô ta vẫn cảm thấy mát lòng với dạ một phần nào vì những lời ve vuốt của Minh Tấn.

Liếc thấy sắc diện của Năm Hồng Phúc bớt cau có, Minh Tấn lên tiếng đây đưa thêm:

– Khổ quá cô ơi, tôi bị cái gánh nặng của cô Ngọc Sương từ hồi có xảy ra sự lèo tẹo với Ba Nhơn trong này và mới vừa thở ngáp ngáp được, kể xảy ra chuyện bắt bớ này nữa... thiệt kể như chết một cửa tứ. Thời may tôi gặp được cô với anh Năm Trường Kỳ đây cũng đỡ, chớ hổng thôi tôi cũng đành xuôi tay chịu trận.

Năm Hồng Phúc mỉm cười nhìn anh ta:

– Cha, nói nghe dễ thương quá há! Tính dễ ngọt em chắc!

336 | Lê Xuyên

Minh Tấn cười theo:

– Cô có hiểu rõ hoàn cảnh của tôi thì mới... ăn thua chớ nếu không, dầu tôi có nịnh nọt cô cách mấy đi nữa cũng ăn trót.

Năm Hồng Phúc gật đầu:

– Nói đúng đa. (đoạn cô ta làm mặt nghiêm). Nè, em hỏi thiệt anh điều này nghen: tại sao khi không anh Năm Trường Kỳ lại đem gởi anh qua đây hả?

Minh Tấn e ngại nhìn cô ta rồi đáp trớ đi:

– Chắc anh đã có cho cô biết rõ lý do rồi mà...

Năm Hồng Phúc bĩu môi:

– Nói... sơ sơ vậy thôi, nhưng em muốn biết... lý do chánh, lý do, theo ý anh hiểu đó!

Minh Tấn làm ra vẻ phản đối:

– Cô hỏi gắt như vậy làm sao tôi trả lời cho xuôi được! Thân phận tôi là thằng tù, ai biểu ở đâu thì ở đó...

Năm Hồng Phúc gạt ngang:

– Nghỉ anh đi! Anh đừng giả đò đui điếc với em! Em vui miệng hỏi anh chơi, bộ em hổng biết gì ráo sao? Con ruồi bay xốt qua, em còn rõ là con cái hay con đực chớ đừng nói gì tới thứ chuyện sờ sờ ra trước mắt đó.

Minh Tấn giật mình nhưng giả bộ ngơ ngác hỏi lại:

– Chuyện chi mà sờ sờ ra trước mắt ghê gớm vậy cô!

Năm Hồng Phúc cười mơn:

– Thôi đi anh, ai biểu em hỏi anh không chịu nói thiệt thì bây giờ đại gì em khai ra... Để em nhường mắt coi việc đời chơi!

Minh Tấn lựa lời dọ dẫm:

– Cô Năm. Nếu tôi cư xử với cô cũng như với mọi anh em khác trong này có điều gì sơ hở, xin cô làm ơn vạch chỉ cho tôi biết để tôi sửa đổi lại...

Năm Hồng Phúc nheo mắt nhìn anh ta một hồi lâu rồi hỏi ngang:

– Nói cho thiệt: anh có còn quyến luyến bạn bịu gì với cô Ngọc Sương đó nữa không?

Minh Tấn ú ớ đáp:

– Thì tôi cũng phải lo sao cho cổ được sớm thả về ngoài...

Năm Hồng Phúc cau mày, giậm chân:

– Dẹp chuyện đó qua một bên đi! Em muốn biết coi anh có còn yêu còn mê say cổ nữa không kia!

Minh Tấn rụt rè hỏi:

– ...Chi vậy cô?

– Chi thấy kệ mẹ tui! Anh cứ trả lời dứt dặt có hay không là đủ rồi!

Nhận thấy Năm Hồng Phúc muốn dồn mình vào chân tường, Minh Tấn đâm ra bực mình ngang. Anh ta phải cười khan và chậm rãi hỏi lại cô ta:

– Tôi không biết cái chuyện riêng giữa tôi và có Ngọc Sương có ăn thua gì tới việc cô canh giữ tôi tại đây mà cô lại hạch hỏi tôi đến nơi đến chốn vậy cô Năm?

Năm Hồng Phúc quắc mắt nhìn lại anh ta, nửa ngạc nhiên, nửa giận dữ, đoạn cô gật gù giọng rít giữa hai hàm răng nghiến chặt:

– Được rồi. Tôi hổng hỏi anh cái gì nữa hết ráo. Từ nay trở đi, tui mà nói tới anh một câu cho Bà bần tui lột tròng té nổ đi! Con này coi vậy mà lì lăm đa anh!

Dứt lời Năm Hồng Phúc ngoe nguẩy quay lưng đi vào phía trong bếp.

Minh Tấn hơi lo nhưng vốn sẵn bực mình nên cố đứng im, và khi nghe Năm Hồng Phúc xô nôi, đá rế dưới bếp anh ta khẽ lắc đầu mỉm cười một mình, đoạn lững thững bước lại nằm xuống văng như cũ.

o O o

Minh Tấn nhắm nghiền mắt lại hồi tưởng đoạn đường mình đã trải qua với Ngọc Sương, gọi lại những lời hứa hẹn của cô ta trong lúc mới vào đây và chưa chi anh ta cũng cảm thấy thú vị khi vẽ sơ trong tâm trí cảnh sống chung mới mẻ sau này...

– Vậy mà cũng ngủ được nữa hà!

Minh Tấn giật mình ngẩng đầu nhìn lên: Năm Hồng Phúc không biết rón rén ra đứng trên phía đầu vồng hời nào, đang mỉm cười nhìn anh ta: mắt long lanh nửa như háo hức, nửa như điệu cợt.

Minh Tấn vội vàng níu tay vào mép vồng định ngồi dậy nhưng Năm Hồng Phúc đã chạy a lại, cúi xuống dùng hai tay chặn hai mép vồng và như... khóa luôn Minh Tấn lại. Anh ta nhăn nhó nằm trở xuống như cũ, mình mẩy cứng đờ và trần ra để... chịu trận.

Năm Hồng Phúc lí lắc hất hàm hỏi anh ta:

– Giận dai quá hả? Coi chừng, giận lấy em cho xảy cù luôn rồi ngồi đó mà kêu trời ghen!

Minh Tấn không trả lời gì hết, mặt chừ bự.

Năm Hồng Phúc cúi xuống sát thêm một chút nữa để kiểm cách chọc phá anh ta luôn:

– Lêu lêu mắc cỡ, lớn đầu mà mỗi chút mỗi giận in là con nít hà!

Minh Tấn nhăn nhó liếc chừng về phía khuôn ngực no tròn, căng hờ đôi khoảng trống giữa hàng nút của chiếc áo đen cắt bỏ eo và để thấp thoáng lộ ra màu vải trắng của chiếc áo nịt đầy đặn bên trong... Anh ta vừa canh về phía ấy như để cố tránh mọi sự đụng chạm, lại vừa nằm dán sát xuống vồng như để rán ép mình cho « đẹp » thêm ra!

Năm Hồng Phúc vừa lắc vông vừa hỏi nữa:

– Bộ cấm « á khẩu » rồi hay sao hả anh Minh Tấn?

Như sực tỉnh. Minh Tấn ú ớ kêu lên:

– Kỳ quá cô!... Cô cho tôi... ngồi dậy một chút cô!

Năm Hồng Phúc gằn mạnh chiếc vông, đồng dặc hạ lệnh:

– Nằm im! Anh mà nhúc nhích cục cựa, tui cắn chết!

Vừa nói, cô ta vừa chồm tới thêm chút nữa, đội hàm răng trắng bóng hơi nhe ra một cách nửa như hăm dọa, nửa như khiêu khích, đôi môi đầy ướm cong lên, và hơi mấp máy một cách như háo hức, như rung cảm, một mớ tóc nhỏ tung xõa ra trước trán, che lấp một bên góc mặt càng tăng thêm vẻ man dại kỳ bí cho ánh mắt của người con gái cuồng nhiệt ấy.

Mãi đến phút này, anh ta mới chợt để ý đến cái sắc diện tuy không thanh tú xinh đẹp nhưng lại có sức lôi cuốn dữ dội của Năm Hồng Phúc.

Qua phút sững sờ ban đầu, Minh Tấn dậm ra bối rối ngang. Anh ta chớp mắt nhanh quay mặt nghiêng sang một bên như để lẫn trốn cái nhìn vừa soi mói, vừa... hừng hực của Năm Hồng Phúc.

Vốn đã có nhiều dịp tiếp xúc mật thiết với giới đàn ông trong những trường hợp tương tự như vậy,

Năm Hồng Phúc không lạ gì cử chỉ bất thường ấy của Minh Tấn.

Cô ta bèn cười hỏi anh ta:

– Muốn em tha anh ra không?

Minh Tấn thở ra:

– Cô làm ơn làm phước...

Năm Hồng Phúc chận ngang:

– Muốn thì để cho người ta phạt cái này...

Vừa nói cô ta vừa buông người ập xuống, quàng tay luôn xuống dưới vồng ôm ghì lấy cổ Minh Tấn và kê mũi hôn như mưa bắc lên má, lên cổ anh ta.

Vì quá bất ngờ và bị thất thế, Minh Tấn chỉ biết cựa quậy né tránh y như một con cá đang giẫy dụa một cách hoài công trong lưới... Và qua phút hoảng sợ chống đỡ ban đầu, anh ta vừa hụt thở, vừa thấy... thấm hơi nóng hồi từ người Năm Hồng Phúc truyền sang. Anh ta nằm im như có vẻ chịu trận. Thấy vậy, Năm Hồng Phúc buông nói hai vòng tay ra một chút để ngẩng đầu lên nhìn xuống anh ta, mắt lim dim mở, môi tùm tùm cười...

Minh Tấn rụt rè lên tiếng:

–... Thôi chớ cô!

Năm Hồng Phúc lắc đầu liền:

– Chưa.

Minh Tấn thở dài:

– Cha, phạt lâu quá vậy cô?

Năm Hồng Phúc cười xòa, buông thông hai tay để nằm áp má lên một bên vai của anh ta và hỏi:

– Phạt như vậy mà hồng chịu hay sao?

Minh Tấn hơi nhích đầu ra:

– Chịu nhưng... đủ rồi cô.

Năm Hồng Phúc lại cười rộ lên, đoạn quơ tay bấm môi siết mạnh anh ta một lần chót trước khi đứng thẳng dậy.

Minh Tấn cũng hấp tấp ngồi lên, mắt đảo dác ngó chừng ra phía cửa. Thấy bộ điệu sợ hãi của Minh Tấn khi anh chàng này ngó chừng ra cửa cái, Năm Hồng Phúc nhanh nhẹn bước lại níu vai anh ta cười, hỏi:

– Có cái gì hông mà anh lăm la lăm lét nhìn ngược nhìn xuôi vậy?

Minh Tấn gượng cười nhẹ gỡ bàn tay cô ta xuống:

– Không, nhưng... sợ hờ vậy mà! (đoạn anh ta cau có trách cứ). Cô ẩu tả quá... Ban ngày ban mặt mà cô... dấn vật tôi như vậy, lại để cho cửa nẻo mở toang hoang, rủi có ai khác đi trờ tới – chớ đừng nói chi anh Năm Trường Kỳ ngó thấy rồi về đồ đi học lại một thành mười như vậy có phải khổ tôi không?

Năm Hồng Phúc chụp lấy câu nói ấy để bắt bẻ lại liền:

– À nếu vậy bạn sau em đợi lúc đêm hôm tăm tối, cửa nẻo khóa chặt hết nhen anh? Anh nói phải quá. Em sẽ làm y theo lời anh dặn...

Minh Tấn vội chặn lời cô ta lại:

– Thôi cô Năm ơi! Đêm hay ngày gì tôi cũng chạy te hết. Cô có thương tôi thì xin để bụng chớ có bộp chộp như vậy là cô hại tôi.

Năm Hồng Phúc bĩu môi:

– Nói nghe sướng hông! Em với anh ở chung với nhau riêng biệt một cõi như vậy mà anh lại bắt em thương để bụng thì... em thương sao vô!

Minh Tấn dịu dàng xuống giọng phân trần:

– Tôi cũng biết như vậy là... hẹp bụng cô lắm nhưng phải lúc bình thường thì không nói gì, lúc này thêm khó khăn, trường hợp của tôi thêm rắc rối... ba bốn chuyện dồn cục lại mà tôi chưa biết chống đỡ làm sao cho êm đây, bây giờ lại đeo thêm cái chuyện yêu thương mùi mẫn này nữa thì kể như đời tôi sắp hạ màn đến nơi rồi!

– Xí, anh làm như em ngu lắm và không biết cái gì hết trội hết trơn vậy! Anh cứ vững tâm đi, dầu hai đứa mình có vác chiếu ra nằm ngủ chình ình ở giữa sân cũng không ai dám nói năng gì hết đâu! Em đã biết đường đi nước bước mọi việc ra sao rồi em mới dám... buông tay như vậy chớ anh!

Minh Tấn tò mò hỏi lại:

– Sao nữa đó cô?

Năm Hồng Phúc với tay vuốt nhẹ má anh ta như nựng nịu một đứa trẻ con:

– Mặt mày anh sáng láng như vậy mà chẳng lẽ anh không xét đoán được việc đời hay sao? Anh Năm Trường Kỳ đâu có lạ gì tánh nết của em mà tại sao khi không ảnh lại lôi anh đem gởi tại đây? Dầu cho có đui mù đi nữa thì cũng thấy rõ là thằng mưu sĩ chuột đó tính để anh... dang ra xa chừng nào tốt chừng nấy. Ở đây anh có chạy trốn thì cũng được, mà có nhập cục với em thì cũng hay.

Minh Tấn làm ra vẻ thật thà:

– Vậy chớ ảnh thả cho tôi đi đàng hoàng hồng được sao mà lại phải bày đặt chi chuyện ngoắt ngoéo?

Năm Hồng Phúc sốt sắng đáp:

– Nói về cái khôn thì anh còn thua ảnh một bậc. Thả anh ra đàng hoàng sao được? Một là có thể « kệt » sau này với mấy anh lớn, hai là... nếu thả anh ra được thì cũng phải thả cái cô kia được, đó là em chưa nói tới cái chuyện... thả anh mà anh lại không chịu đi thì sao! Anh cứ nằng nặc đòi đợi cô kia cùng về một lượt thì sao?

Minh Tấn gượng gạo đẩy đưa:

– Ai có phen nấy chớ cô... (rồi anh ta hỏi lảng ra)
Mà anh Năm Trường Kỳ lại tính chi chuyện rắc rối
quá trời quá đất vậy cô?

Năm Hồng Phúc soi mói nhìn lại anh ta:

– Anh thiệt không biết chút bèo gì hết hay sao?
Minh Tấn ấp úng đáp:

– Có biết thì cũng... hơi hơi vậy thôi, nhưng đâu
dám chắc điều gì...

Năm Hồng Phúc mỉm cười hỏi:

– Mà bây giờ anh muốn biết rõ, biết chắc hông?

Minh Tấn tuy hiểu Năm Hồng Phúc định nói gì
nhưng cũng miễn cưỡng nói:

– Muốn chớ...

Năm Hồng Phúc ra vẻ quan trọng:

– Đầu đuôi mọi việc cũng tại vì anh Năm ảnh
« mết » cô Ngọc Sương của anh đó!

Vừa nói cô ta vừa liếc mắt theo dõi phản ứng
có thể có trên nét mặt của Minh Tấn. Anh chàng
này, vốn không lạ lòng gì chuyện đó và còn thấu rõ
tâm trạng của Năm Hồng Phúc nên chỉ làm bộ ngạc
nhiên một cách thật thà:

– À, té ra còn có chuyện đó nữa há.

– Anh không... buồn sao?

Minh Tấn cười rất dòn:

– Sao tôi lại phải buồn? Tôi còn mừng nữa là khác.

– Dóc tổ! Em biết anh đang bị đứt từng khúc ruột khúc gan.

Minh Tấn hăng hái cãi lại:

– Thiệt mà cô! Tôi mừng là vì may ra nhờ đó, cô Ngọc Sương được khỏe thân và được trở về với gia đình sớm, hay ít ra cũng bán tin về nhà cho hay là cô với tôi được bình yên ở trong này.

Năm Hồng Phúc liếc anh ta:

– Rủi cổ ung ở trong này luôn thì sao?

Minh Tấn nhún vai:

– Cái đó... thuộc về quyền riêng của cô, tôi đây có ăn thua gì.

Năm Hồng Phúc gật gù:

– Nếu được vậy thì hay quá. Phần em, em sẽ lo cho anh.

Minh Tấn rụt rè hỏi lại:

– Lo... sao hả cô?

– Trước hết lo cho anh được yên thân khỏi bị ai dòm ngó quấy rầy gì tới nữa, rồi kể đó, hai đứa mình sẽ liệu sau.

Minh Tấn ngơ ngác nhắc lại:

– Hai đứa mình... là sao đó cô?

Năm Hồng Phúc nín lấy vai anh ta, lả lơi kéo lại gần:

– ... Là em với anh đây nè! Bộ anh hông chịu hay sao? Hay là anh chê con này quê mùa đen đúa nên không xứng đôi vừa lứa với anh?

Minh Tấn lắc đầu lia lịa:

– Ý tôi đâu dám vậy cô!

Năm Hồng Phúc hơi cau mày:

– Anh không chê mà cũng không muốn xấp lại gần, như vậy là nghĩa làm sao hả?

Minh Tấn đáp nước đôi:

– Coi, tôi quý mến cô ghê lắm bộ cô không biết hay sao? Nhưng còn chuyện « về sau » thì... hơi phiền một chút; cô ở trong này còn tôi lại ở ngoài... Cô nói giúp với mấy ảnh thả tôi ra và sau đó đầu thế nào đi nữa tôi cũng trở về Cần Thơ... Kẹt ở chỗ kẻ ở một nơi, người ở một ngã và thời buổi giặc giã này, chắc cô dư rõ: đâu phải lúc nào mình cũng tới lui thăm viếng hà rầm với nhau được!

Năm Hồng Phúc xụ mặt xuống, xảng giọng hỏi liền:

– Vậy chớ anh... mọc gốc mọc rễ luôn ở trong này hông được sao? Em có nghe nói là trước ngày anh với cô Ngọc Sương bị kẹt vô đây, anh đã có sắp đặt

348 | Lê Xuyên

chuyện bỏ xứ Cần Thơ để đi làm ăn đâu đó mà. Như vậy anh còn bịn rịn khi gì nữa mà lại nằng nặc đòi về ngoài hoài vậy cà?

Minh Tấn gật đầu, chậm rãi giải thích:

– Đúng như vậy đó cô!... Tôi ở luôn trong này cũng được lắm chứ chẳng phải không, nhưng nêu là ở vào lúc bình thường chưa có giặc giã lộn xộn tứ giãng kia! Còn bây giờ, chẳng nói giấu gì cô, tôi ở đây sợ không hạp...

Năm Hồng Phúc nhướn mắt hỏi:

– Cái gì mà không hạp? Bộ anh là dân ở chợ còn tụi này là dân ở vườn nên kỵ nhau hả?

Minh Tấn hấp tấp đáp:

– Đây nè, không hạp và long chong lộn chớn là ở chỗ tôi không có « tinh thần »... này nọ như cô và mấy anh ở trong này...

Bồng bột cũng như mọi người đàn bà con gái khác trong một trường hợp tương tự, Năm Hồng Phúc, hùng hổ gạt phăng lời Minh Tấn:

– Ôi chuyện vợ chồng mà có « tinh thần » vô đó làm quái gì chớ? Miễn anh ưng ở trong này với em là được rồi.

Minh Tấn tìm cách chạy quanh:

– Nhưng cô cũng nên suy nghĩ kỹ lại, việc này là việc quan hệ, tôi với cô quen nhau mới ràng ràng đây và mình bộp chộp quá không nên.

Năm Hồng Phúc quả quyết đáp:

– Em suy nghĩ chín chắn hết rồi. Em xét người ít khi lầm lẫn nhứt là khi em phải... lựa chọn một người đàn ông.

Minh Tấn mỉm cười nhìn cô ta:

– Rủ mai mốt cô bỏ « lạc xon » tôi cũng như bao kẻ « chơi qua đường » khác thì tôi biết xấp vô đâu?

– Xí, anh làm như em làm... đàn ông còn anh là cô con gái... bơ vơ dậm trường!

Minh Tấn rụt rè nói vô:

– Trường hợp của anh Năm Trường Kỳ còn... sờ sờ đó cà.

Năm Hồng Phúc xì một tiếng:

– Anh Năm khác còn anh khác. Sao anh lại so bì với anh? Ai lăng nhăng với em thì em lăng nhăng lại, bánh sắp đi bánh quy lại, đó là việc thường tình thiên hạ mà anh.

Minh Tấn cười tình:

– Tôi cũng là một thằng đàn ông... hai tay hai chân như thiên hạ chớ có khác gì đâu cô?

Năm Hồng Phúc bữu môi liếc xéo anh ta:

– Ai hồng biết vậy, nhưng anh khác... Anh nhu mì hiền hậu em có thể tin cậy được.

350 | Lê Xuyên

– Còn anh Năm?

Năm Hồng Phúc khẽ nhún vai:

– Em đã nói... anh Năm khác, anh khác mà!

Minh Tấn ồm ờ hỏi thêm:

– Rủi mai chiều tôi cũng... quất ngựa chuối thì sao?

Năm Hồng Phúc cười rộ lên:

– Anh không đủ sức làm như vậy đâu! Em nói thiệt em có đủ... bù phép để trị nếu anh muốn ló mòi ... điểm thú vị với em. Mà nói cho cùng, anh có phụ em thì em cũng vậy thôi chứ có sút mẻ hay lỗ lỗ gì đâu...

Đoạn cô ta nghiêm mặt lại, giơ ngón tay điểm mặt Minh Tấn, gần giọng nói tiếp:

– Ê đừng thấy em nói bông lơn như vậy rồi đâm ra dễ ngơoi nghen! Anh mà có thoát ra khỏi tay em được thì ít lắm cũng trầy vi tróc vảy, bể đầu lọi tay... nằm bò lê bò lết ra đó chứ không phải còn nguyên vẹn ngon lành như vậy đâu! Và tới chừng đó, nhìn thấy anh cũng đủ « chó chê, mèo ứ hự » chứ khỏi có cô nào dám rớ vô nữa đâu!

Minh Tấn làm bộ rùng mình:

– Nghe cô rao nam rao bắc sơ sơ như vậy, tôi cũng đủ ớn xương sống rồi đây nè!

Năm Hồng Phúc lí lắc bước lại hôn vào vành tai anh ta, nói nựng:

– Ờ, biết điều như vậy... em cưng.

Minh Tấn hơi nhích người ra:

– Thôi cô, cô cưng vừa vừa cho tôi nhờ!

Năm Hồng Phúc chẳng nói chẳng rằng nhào tới ôm cổ anh ghệt xuống, hôn một cái « chót » lên trên má rồi bỏ đó chạy a vào nhà trong.

Minh Tấn nhăn nhó đưa tay xoa xoa bên gò má bị hôn đó như là nó vừa bị... phỏng lửa!

Năm Hồng Phúc chạy tới ngưỡng cửa buồng bỗng đứng phắt lại, hai tay vớ nít lấy hai thanh tre dùng làm khuôn cửa ở hai bên, để vừa cong người, uốn ngực ngó ngoái lại phía Minh Tấn, vừa hỏi gọn:

– Tối nay em vô với anh ghen?

Minh Tấn ú ớ hỏi lại:

– Vô đâu?... Mà chi vậy cô?

Năm Hồng Phúc gắt gỏng:

– Thằng cha này sao thấy ghét quá! Có chút xú | vậy mà cũng hỏi tới hỏi lui! Hồng nói on-đơ gì hết, tối nay em « qua bên », anh có giỏi thì đông trón trước đi! Tự hôm nay, em... để anh yên rồi bộ ảnh muôn lòn mặt hả?

Minh Tấn nhăn nhó đáp nho nho:

– Tôi chỉ muốn cô... khó khăn về việc đó thì tốt hơn. Mình còn rộng thì giờ mà cô!

Thấy điệu bộ khổ sở của anh ta như vậy. Năm Hồng Phúc bắt phì cười:

– Em nể anh lắm nên mới buông tha anh cho tới ngày hôm nay đó, vì thiệt ra, em còn nghĩ đến chuyện lâu dài. Nhưng bây giờ thì... mình đã tính xong đâu đó hết rồi và tánh em nóng nảy lắm, em hổng để lần nữa đâu.

Liếc thấy mặt mày Minh Tấn vẫn còn bí xị, cô ta chắt lưỡi kêu lên:

– Thiệt trên trần đời mới có một! Thói thường, – có ai bắt anh mần xâu, mần mươn, gánh nước, giã gạo gì anh than van thì cho phải lẽ đi, đảng này, người ta... bùng tới đứng trước miệng mà còn kêu thì kêu cái nổi gì chứ!

Minh Tấn cúi đầu làm thinh.

Năm Hồng Phúc liền hút gió gọi để anh ta ngẩng mặt lên:

– Nhớ kỹ nhen bạn! Anh mà lộn xộn nếu em nổi dóa lên, anh sẽ biết tay em!

Minh Tấn rụt rè hỏi liền:

– Biết sao đó cô? Bất quá tôi cũng chỉ bị giam giữ như tự hôm nay là cùng...

Năm Hồng Phúc cười mũi:

– Hứ, bắt quá chết là cùng phải hông? Nhưng anh quên rằng em sẽ làm cho anh... chết lên chết xuống trước khi chết thẳng cẳng luôn.

– Cô dọa tôi hoài!

– Ừ, dọa. Em mà tức mình nói ngược trở lại, anh cũng đủ lú rồi.

– Tôi làm gì mà cô nói ngược?

Năm Hồng Phúc cười dòn:

– Cha nội này mặt mày sáng rỡ như vậy mà ngáo quá cỡ! Đây nè, em sẽ nói ngược là anh... muốn em mà không được nên thừa lúc đêm khuya canh vắng tính làm ầu. Anh muốn biết cách em đặt điều như vậy không? (và không đợi cho Minh Tấn lên tiếng, cô ta vồn vã tiếp lời). Trước hết, em xô chiếu xô mùng bên chõng em ngủ đó rồi em vò đầu vò tóc cho rối bù lên, rồi em xé áo bút khuy, rồi em la bài hời lên, la...

Minh Tấn hấp tấp chặn ngang:

– Thôi tôi lạy cô. Cô nói sao nghe rành rẽ quá hà!

Năm Hồng Phúc nhoẻn miệng cười, hất hàm hỏi trống:

– Ngán chưa hả?

Minh Tấn thở dài, trả lời xuội lơ:

– Ngán, ngán cùng mình.

– Chịu phép rồi hén?

Minh Tấn đáp nước đôi:

– Thì để nữa rồi coi...

Năm Hồng Phúc vui vẻ lựa lời vỗ về chàng trai:

– Hồng sao đâu mà anh! Em có thương anh, có quý anh, em mới chiều chuộng đến nước như vậy chứ phải mặt nào khác, em đâu cần gì phải nhiều lời cho hao nước miếng... Mà gặp ai khác, họ ừ liền và nhào đại vô chứ đâu đợi em phải... hết năn nỉ ỉ ôi đến hăm he đủ thứ như đối với anh vậy.

Minh Tấn bực bội gắt ngang:

– Được rồi. Tôi dở như vậy đó cô!

Năm Hồng Phúc cười dòn:

– Để anh coi, dở cách mấy mà lọt vô tay em thì cũng thành giới hết á!

Dứt lời cô chạy tót vào phía sau bếp. Đứng ngoài này Minh Tấn vẫn còn nghe tiếng cười nửa như khoái trá nửa như trêu chọc của cô ta vọng ra. Tự nhiên, anh ta đưa mắt lần lượt nhìn về phía chiếc sạp tre của mình ngủ và cách đó vài thước, hơi khuất trong góc nhà, chiếc chõng của Năm Hồng Phúc... Minh Tấn lắc đầu thở dài, đoạn lui thui bước lại nằm ình xuống võng.

Minh Tấn đứng lóng ngóng trên ngưỡng cửa nhà, lo lắng đưa mắt nhìn ánh nắng chiều cuối cùng còn rớt lại trên đầu mấy ngọn tre. Trên nền trời xanh ngắt, mấy con cò trắng như cổ găng vươn cổ bay hết cánh để về cho kịp nơi trú ẩn trước khi trời tối hẳn...

Năm Hồng Phúc rón rén bước lại gần Minh Tấn nhón chân, kê miệng gần sát tai anh ta và « hù » một tiếng thật to. Minh Tấn giật mình quay phắt lại.

Năm Hồng Phúc cười mơn và hỏi:

– Làm gì mà đứng cú xụ ngó trời ngó đất đó bạn?

Minh Tấn còn ngoái nhìn ra phía mấy ngọn tre rồi khẽ lắc đầu đáp:

– Buồn quá nên ra đây đứng chơi vậy mà.

Năm Hồng Phúc bĩu môi:

– Buồn! Sao lại buồn trái cẳng ngỗng vậy. Em nôn nả trong lòng thấy mờ đây nè! Anh không thấy trời tối đến nơi rồi đó sao?

Minh Tấn đáp giọng gần như là mỉa máo:

– Ủ, trời tối đến nơi! Cô nôn chó tôi lo sốt gió đây nè!

Năm Hồng Phúc lừ mắt nhìn anh ta:

– À hèn chi anh ra đứng đây canh chừng bóng nắng đó phải không? Anh này thiệt kỳ khôi, em nói

hoài mà không được hà! Anh làm như trong nhà có ai chết chưa chôn!

Đoạn cô ta vói tay nâng cằm Minh Tấn lên để bắt anh ta phải nhìn thẳng về phía mình:

– Đây nè, suốt buổi chiều nay em lo tắm rửa chải gỡ và bận bộ đồ bánh tòn nhứt để... khoe với anh. Đâu anh ngắm nghía coi em có tệ lậu, có thua mấy cô ở thành nhiều lắm không?

Vừa nói, Năm Hồng Phúc vừa đưa tay kéo vuốt hai vạt áo bà ba vải bông như để làm cho chiếc áo trắng thơm thêm, vừa uốn éo ngó bên mặt bên trái như để sẫm soi luôn vóc mình...

Minh Tấn bắt mím cười và anh ta phải nhận là cô ta trông... ưa nhìn hơn mọi hôm.

Thấy vậy Năm Hồng Phúc xén lên hỏi thêm:

– Cười em cái gì hả?

Minh Tấn toan đáp cho xong bằng một tiếng « không » cộc lốc, nhưng khi chợt nhìn thấy ánh mắt của Năm Hồng Phúc long lanh như háo hức chờ đợi một câu trả lời đầy đủ hơn, âu yếm hơn, anh ta đâm ra cảm động và không đành tâm làm cho cô ta thất vọng thêm nữa.

Anh ta bèn nghiêng đầu nheo mắt làm ra vẻ chăm chú, ra vẻ ngắm nghía Năm Hồng Phúc từ đầu đến chân, rồi cười mủm mủm, đáp:

– Bữa nay, trông cô... ngon lành quá! Cô làm cho tôi chóa mắt và nếu tôi không xuống tấn đứng cho thật vững thì có lẽ tôi sẽ té xỉu rồi đa cô!

Năm Hồng Phúc véo nhẹ vào vai anh ta làm bộ phụng phịu cự cự:

– Thôi đừng cho em leo cây thoa mỡ bò! Chắc anh chê em... ô dề kịch cộm và khét nắng như mấy cô gái ruộng rẫy khác chứ gì?

Minh Tấn cười tươi, và nhắc lại:

– Tôi đã nói là cô... rất ngon lành mà!

Năm Hồng Phúc làm mặt nghiêm:

– Nói giỡn chơi chứ nghe anh khen « ngon lành » là em vừa bụng rồi. Đúng là em « ngon lành » nhiều bằng cha thường theo chọc ghẹo em cũng nói y như vậy...

Minh Tấn vội phân bua:

– Đó cô thấy hông, tôi nói có sai đâu!

Năm Hồng Phúc gật đầu:

– Phải, nhưng em còn ghét anh một điều này nữa.

Minh Tấn chưng hửng:

– Ghét gì ghét hoài vậy cô?

Năm Hồng Phúc trả lời gọn bân:

– Ghét tiếng « cô » đó.

Minh Tấn cự nự:

– Chớ cô muốn tôi kêu bằng tiếng gì bây giờ? Hay là bằng « chị » cho được bình đẳng theo kiểu đời sống mới ở trong này?

Năm Hồng Phúc háy xéo anh ta:

– Lãng òm! Anh thiệt không biết là phải kêu em bằng gì sao? (đến đây, cô ta gằn giọng như muốn hạ lệnh)... Bằng « Em » nghe hông!

Minh Tấn làm ra bộ chơi với:

– Ý trời! Tấn công mau quá đâu có được cô! Cái gì cũng để thủng thỉnh... cho nó quen lần, chớ khi không cô bắt tôi kêu bằng em ngang... mắc cỡ miệng quá mà!

Năm Hồng Phúc cần nhần:

– Cái chi anh cũng lo sợ, cũng mắc cỡ hết thì còn làm ăn khỉ khô gì nữa được! Thương yêu với nhau gì mà hể mở miệng ra là tôi tôi, cô cô... nghe cứng còng, cứng ngắt, lạnh tanh lạnh ơ... Bị anh theo cái mừng đó cho nên cái cô Ngọc Sương kia cho anh trót da me cũng phải lắm!

Minh Tấn đành cười trừ:

– Thì để tôi sân sửa đổi lần lần coi...

Năm Hồng Phúc quay lưng bước vào nhà, dặn với lại:

– Anh có vô thì nhớ sập cửa xuống nghen.

Minh Tấn đáp liền:

– Được rồi. Tôi còn ở ngoài này lâu mà!

o O o

Trời đã tối mịt. Minh Tấn thở dài vói tay rút hai cây tre hạ cánh cửa kết bằng lá chàm xuống, đoạn bước vô nhà tiến đến chỗ giăng võng.

Trong nhà đã đỏ đèn và Năm Hồng Phúc vẫn còn lui cui dưới bếp. Nghe tiếng võng kéo kẹt trên nhà, cô ta lên tiếng hỏi vọng lên:

– Anh vô đó hả anh Tấn?

Minh Tấn đáp lớn:

– Ừ.

– Xuống đây chơi anh. Em đang nấu cái này ngon lắm! Em nấu một nồi chè hấp dẫn, đặc biệt để tối nay hai đứa mình ăn chơi. Anh xuống đây, em cho anh húp thử coi có vừa miệng hông.

Minh Tấn trở mình trên chiếc võng:

– Được rồi, đối với tôi mận lạt gì cũng được hết.

Năm Hồng Phúc le te chạy lên, cự nự anh ta:

– Chè chứ bộ cơm cháo gì sao mà có chuyện mận lạt vô trổng! Nội bấy nhiêu đó cũng đủ thấy rõ tâm trí của anh để ở đâu đâu à!

Minh Tấn dịu giọng vỗ về cô ta:

– Tôi nói vậy mà cô cũng bắt bẻ nữa sao? Tôi tin tài bếp núc của cô tự hôm nay rồi mà! À, cô nấu chè gì vậy cô?

– Chè bột báng hột gà.

Minh Tấn chép miệng:

– Cha, sang quá hé!... Thôi cô xuống lo coi chừng củi lửa không thôi nồi chè ngon lành khét hết thì uống.

Năm Hồng Phúc xằng giọng hỏi:

– Tính đuổi khéo em hả?

Tuy nói thế, cô ta cũng tắt tả bước trở xuống bếp.

Độ năm phút sau, cô ta trình trọng bụng nồi chè lên, Minh Tấn chạy đi lấy muống chén, và khi lại người ngồi đối diện nhau trên sạp tre, cô ta nhìn Minh Tấn, cười tủm tỉm, trong lúc anh chàng này ngó xuống chén chè, tay cầm muống khuấy đều đều như đang trầm ngâm suy nghĩ điều gì vậy.

Năm Hồng Phúc chột hỏi:

– Vui quá há anh?

Minh Tấn ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn cô ta trong một giây rồi đáp cho « lấy có »:

– Ừ... vui.

Năm Hồng Phúc hăng hái bày tỏ sự sôi nổi của lòng mình:

– Ăn chè sơ sơ như vậy mà sao em có cảm tưởng như là mình đang ăn một bữa tiệc lận!... Cũng như... tiệc cưới hỏi gì vậy anh! Và em như cô dâu, anh như chú rể. Và đêm nay... anh biết là đêm gì của hai đứa mình không?

Minh Tấn phát... rùng mình e ngại đưa mắt nhìn lại Năm Hồng Phúc và không biết phải trả lời cách nào cho xuôi, cho êm đây!

Thấy Minh Tấn có vẻ luống cuống và không nói năng gì hết, Năm Hồng Phúc hỏi luôn:

– Sao anh nín thinh vậy anh? Anh không nghe em hỏi gì hết hả?

Minh Tấn lắp bắp đáp:

– Có chớ, nhưng vì cô hỏi một câu... bất ngờ quá, một câu làm cho tôi quá... hồi hộp...

Năm Hồng Phúc nhoén miệng cười, đỡ lời anh ta:

– Và vì vậy anh ghen lời phải không?

Minh Tấn gật đầu liền:

– Cũng gần đúng như vậy.

Năm Hồng Phúc âu yếm khều nhẹ tay Minh Tấn:

– Theo ý em, đêm nay cũng như đêm tân hôn của hai đứa mình đó phải không anh?

Minh Tấn đáp liêu:

– Ôi, đêm nào cũng được chớ lựa gì đêm nay!

Năm Hồng Phúc hơi cau mày:

– Thì là đêm đầu cho nên mình kể là « tân hôn » chớ anh? Anh đã đi cưới vợ một lần rồi mà không rành chuyện đó nữa sao?

Minh Tấn khẽ nhún vai:

– Cô dư biết: tôi cưới vợ là cưới... để đó vậy thôi chớ có ăn nhằm gì nên cần gì biết tân hôn với cựu hôn.

Năm Hồng Phúc hỏi vặn lại:

– Vậy bây giờ anh không bằng lòng theo như lời em nói hay sao?

Minh Tấn trả lời xụi lơ:

– Thôi cũng được.

Năm Hồng Phúc lừ lừ nhìn anh ta. Cô định hặc hỏi Minh Tấn nữa nhưng sợ anh chàng này bức mình đâm « chứng » bất tử mất vui nên lại thôi. Và để tạo bầu không khí thân mật trở lại, cô ta lên tiếng hối thúc Minh Tấn ăn chè vì từ nãy giờ anh chàng này vẫn chưa húp muống nào hết.

...Ăn uống xong xuôi đâu đó, Năm Hồng Phúc lật đật quơ chén, quơ nôi dọn dẹp liễn, trong lúc Minh Tấn lủi thủi bước lại vũng nằm.

Vài phút sau. Năm Hồng Phúc trở lên vừa đi vừa bới lại tóc. Cô ta ngừng lại trước ngọn đèn dầu đặt ở giữa bàn và vẫn còn đưa tay lên vuốt sửa lại mái tóc, Minh Tấn không nhìn thẳng về hướng ấy, nhưng vẫn theo dõi được điệu bộ ưỡn ẹo của cô ta qua chiếc bóng đen lơ lửng in lên trên vách.

Minh Tấn cắn môi suy nghĩ và tự nhiên anh ta bật cười khan khi nhận thấy cả một sự trớ trêu trong hoàn cảnh của mình.

Năm Hồng Phúc buông thông tay xuống, quay đầu lại hỏi:

– Cười gì vậy anh cưng?

Minh Tấn ngồi nhồm lên trên võng:

– À, tôi đang nghĩ đến chuyện của... cô và tôi. Thiệt là kỳ hết chỗ nói! Không biết mai kia một nọ tôi còn gặp chuyện gì tréo ngoe như vậy không?

– Xuôi thấy mồ mà tréo ngoe nỗi gì? Vớ lại, một khi gặp em đây thì kể như êm « muôn năm » đi... (rồi cô ta bỗng hỏi ngang)... Anh muốn em để đèn hay tắt?

Minh Tấn vô tình đáp:

– Thì cô cứ để chong đèn như mọi khi, chớ tắt làm gì.

Năm Hồng Phúc cười xòa:

– Ý cha, anh coi lơ mơ vậy mà không... nhất đèn há.

364 | Lê Xuyên

Chợt hiểu điều cô ta muốn ám chỉ, Minh Tấn hót hải kêu lên:

– Cô cứ để đèn y nguyên đó cho tôi, và cô có buồn ngủ thì đi ngủ trước đi, chớ đêm nay tôi ăn nhiều chè nên hơi nặng bụng, và do đó... chắc chắn tôi thức khuya lắm đa cô!

Năm Hồng Phúc chống nạnh lên cười khẩy:

– Cha nội này thiệt khéo bày đặt chuyện! Anh có vô mừng năm hồng để cho em tắt đèn?

Minh Tấn đáp càn:

– Tắt thì tắt chớ tôi còn nằm ở ngoài này chơi. Tôi chưa buồn ngủ mà!

Chẳng nói chẳng rằng, Năm Hồng Phúc kể miệng thổi tắt ngọn đèn. Thấy vậy Minh Tấn hoảng kinh la hỏi:

– Cô làm gì vậy cô?

– Tắt đèn chớ làm gì. Bộ anh không có biểu em hả?

Minh Tấn miệng ừ hử cho xong, nhưng mắt lom lom nhìn vào bóng tối, tai lắng nghe mọi tiếng động nhỏ nhất để canh chừng coi Năm Hồng Phúc có mò mẫm tiến về phía mình chẳng?

Năm Hồng Phúc vẫn đứng y một chỗ. Như nghĩ ra chuyện gì đặc ý, cô ta cười thầm rồi lên tiếng nói với về phía Minh Tấn, giọng rất mực thản nhiên:

– Thôi em đi ngủ đây. Anh muốn thức tới chùng nào cho « vừa sức » thì thức!

Minh Tấn chưng hửng hỏi lại:

– Ủa, cô đi ngủ thật sao?

Có tiếng cười giòn khừu của Năm Hồng Phúc vang lên:

– Anh biểu cái gì em cũng hổng dám cãi lại hết vậy mà anh còn chưa vừa ý hay sao? Anh này khó quá hà! Bây giờ, anh không cho em ngủ hay sao đây?

Minh Tấn hấp tấp đáp:

– Cho! Thôi cô đi ngủ trước đi.

Năm Hồng Phúc lại cười và Minh Tấn lắng nghe tiếng chân của cô ta bước lền về phía chiếc giường đặt trong góc nhà, và kể đó tiếng sập tre kêu rảng rảng khi cô leo lên nằm. Anh ta thở ra một hơi dài, khoan khoái ngã người lên trên võng và lầm bầm: « ít ra mình cũng được tai qua nạn khỏi trong đêm nay! »

Minh Tấn hơi lấy lạ làm vì chưa kịp hiểu tại sao Năm Hồng Phúc tắt đèn rồi lại bỏ đi ngủ trước một cách êm rơ như vậy, và để cho « chắc ăn », anh ta còn nằm nán lại một hồi khá lâu nữa để nghe ngóng động tĩnh.

Có lẽ Năm Hồng Phúc ngủ luôn thật. Ngoài tiếng một khoét tre nghe rào rào nơi phía vách, Minh Tấn

còn bắt đầu nhận ra tiếng hơi thở đều đều của cô ta, tiếng ấy mỗi lúc mỗi thêm rõ mồn một.

Minh Tấn thận trọng trở mình bên chiếc võng và quơ tay xua mấy con muỗi vo ve trên mặt, Anh ta cố tránh gây ra một tiếng động có thể làm cho Năm Hồng Phúc giật mình tỉnh giấc. Tự nhiên, Minh Tấn đâm ra thương cảm người con gái ấy vì dầu sao cô ta cũng đã cự xử một cách hết lòng hết dạ với mình, và đó là trường hợp khá đặc biệt đối với người con gái đa tình đến lẳng lơ, cuồng nhiệt đến ngổ ngáo ấy!

Minh Tấn mỉm cười một mình khi nghĩ rằng Năm Hồng Phúc ban đầu tuy « hùng hổ » như vậy mà rốt cuộc cũng chịu nghe lời phân trần phải quấy của mình và lặng lẽ rút lên giường ngủ một mạch cho tới bây giờ. Đáng lẽ cô ta còn cự nự, còn trì kéo Minh Tấn lằng nhằng một hồi lâu nữa mới phải!

Bỗng một trảng tiếng chim hoành hoạch rộ lên ở phía đám cây « lung » kế cận sân nước sau nhà làm cho Minh Tấn giật mình, anh ta vói tay níu hai mép võng, nhẹ nhàng ngồi nhóm dậy để nghe ngóng... Trước đây, có lúc Minh Tấn đã từng lặn lội theo bộ đội ở trong những vùng vườn ruộng nên biết rằng: trong đêm rồi, có tiếng chim hoành hoạch kêu rộ lên tức là có người hoặc con thú gì đó đi trờ tới và làm kinh động đến giống chim chuyên ngủ những nơi có lùm bụi thấp rậm này.

Minh Tấn chú ý lắng tai nghe; bên ngoài chỉ có

tiếng gió thổi ào ào trên đám tre và thỉnh thoảng từ nơi mé kinh vọng vô một đôi tiếng cá lóc hoặc cá bông tấp mồi trên mặt nước, và ở trong nhà, vẫn một thứ tiếng một khoét tre rào rào, vẫn một thứ tiếng hơi thở đều đều của Năm Hồng Phúc...

Minh Tấn thở ra và tự cho rằng vì mình quá phập phồng lo sợ nên mới đâm ra hốt hoảng một cách vô lý như thế. Rất có thể một con chồn, con chuột hay con rắn gì đó đã làm kinh động con chim hoành hoạch kia...

Anh ta vươn vai, đứng dậy mò mẫm đi về phía sạp tre của mình. Đến nơi không biết nghĩ sao anh ta lại bước tiến đến phía chõng ngủ của Năm Hồng Phúc.

Vì trong nhà tối om nên dầu cho Minh Tấn kề mặt sát vải mùng anh ta cũng chẳng trông thấy gì rõ rệt hết nhưng bằng vào tiếng hơi thở đều đều gần như là tiếng ngáy của Năm Hồng Phúc, anh ta cũng được vững lòng là cô này đã ngủ say.

Minh Tấn nhè nhẹ giơ tay sờ nắm lấy mép cửa mùng và mỉm cười khi thầm nghĩ rằng mình chỉ cần vén tung nó lên, chui đại vào là có thể trải qua một đêm đầy thú vị, một đêm mà anh ta khỏi phải lẩn qua trở lại mắt mở tráo để chờ cho chóng sáng như mọi đêm khác, kể từ ngày bị nạn cho đến bây giờ.

Chợt có tiếng Năm Hồng Phúc trở mình, rên nho nhỏ khiến Minh Tấn vội buông tay xuống, bước lùi

ra phía sau và nhanh chân tiến về phía chõng tre của mình như sợ cô này thức giấc bất tử và nhào ra níu lại thì khốn.

Minh Tấn chậm rãi leo lên sạp tre nằm dài xuống gác tay lên trán, mắt nhìn vợ vắn lên khoảng tối om trên nóc mùng. Tự nhiên anh ta đâm ra tiếc rẻ về cơ hội mới rồi nhưng lại tự nhủ: mình còn ở đây lâu thì... thiếu gì dịp khác và điều cần nhứt là nên thận trọng từng giai đoạn để nghe ngóng tình hình xem sao. Sau đó, nếu xét ra không có gì di hại và Năm Hồng Phúc quả thật muốn biệt đãi anh ta thì... cô này... vẫn còn đó và anh ta vẫn còn có những đêm dài như thế này!

Minh Tấn khoan khoái thở ra đoạn nhắm nghiền mắt lại để cố dỗ giấc ngủ...

Mười phút sau Minh Tấn bắt đầu mơ màng ngủ và có lẽ trong lúc « gác tay lên trán » anh ta tưởng tượng quá nhiều đến chuyện Năm Hồng Phúc nên trong giấc ngủ chập chờn ấy, anh ta... nằm chiêm bao thấy liền Năm Hồng Phúc lôi cuốn nồng nhiệt hơn bao giờ hết...

Trong giấc mơ nóng bỏng đó, Minh Tấn thấy rõ Năm Hồng Phúc lồ lộ trong chiếc áo túi cụt tay vén mùng lách người vào, và chưa chi đôi cánh tay tròn mát của người con gái ấy đã ôm quàng lấy cổ anh ta, cả khuôn ngực căng tròn và êm ấm đã tì mạnh lên ngực anh ta... Minh Tấn như nghẹt thở.

Anh ta muốn vùng vẫy nhưng có cảm tưởng là tất cả tứ chi đều rời rã rũ rệ y như là một người ở trong trường hợp bị « mộc » đê. Anh ta muốn kêu lớn lên nhưng tiếng nói chỉ ú ớ như mắc nghẹn nơi cổ họng...

Đôi cánh tay tròn mát như siết chặt thêm và Minh Tấn cảm thấy nhột nhột nơi mặt, nơi cổ vì những cái hôn dài đậm và liên tiếp của Năm Hồng Phúc như rà từng phân vuông một trên da thịt của anh ta...

Minh Tấn bỗng kêu « ái » lên một tiếng lớn vì thấy đau nhói nơi bả vai và vùng mạnh...

Một giọng nói êm dịu thủ thủ bên tai anh ta:

– Em đây mà anh! Người ta thương, người ta cần có chút xịu vậy mà cũng bài hải à!

Minh Tấn mở choàng mắt ra, hơi nóng hôi hổi của Năm Hồng Phúc từng hồi từng chap cù vào chót vành tai và chân tóc, nơi cổ của anh ta và rõ ràng, trên ngực, trên mình anh ta còn có cả một sức nặng của tâm thân tròn lẳn... Minh Tấn hấp tấp kêu lên:

– Ủa, cô... ở đây thiệt sao?

Nghe Minh Tấn la hoảng như vậy, Năm Hồng Phúc vội kê miệng sát vào tai anh ta thì thầm:

– Em đây chớ bộ ma cở gì sao mà anh sợ!

Minh Tấn cố nhoi người qua một bên để hất êm Năm Hồng Phúc xuống nhưng cô ta vẫn bám chặt. Bực mình, Minh Tấn xằng giọng hỏi ngang:

– Sao hồi này tôi thấy cô ngủ mê rồi mà?

Năm Hồng Phúc cười khúc khích bên tai anh ta:

– Hồi này ngủ, bây giờ thức hổng được hay sao?... Em mà không giả đồ ngủ như vậy thì làm sao khiến anh lên giường sớm được! (đoạn cô ta vừa vuốt ve Minh Tấn, vừa nựng)... Thôi mà cưng, bây giờ cưng có mắng chửi hay tổng đập em đi nữa, em cũng nằm ì luôn tại đây và nhút định ngủ trọn đêm nay với cưng.

– Sớm hay muộn gì tôi cũng phải chịu thua cô, vậy bây giờ có làm ơn làm phúc nằm... tử tế lại chớ hông thôi mình mấy tôi tê cứng hết đây nè.

Năm Hồng Phúc cười rộ lên rồi ngoan ngoãn tuột người xuống và nằm nép sát một bên mình Minh Tấn. Minh Tấn duỗi chân, vung tay khiến các khớp xương kêu răng rắc. Anh ta toan nhích người đang ra xa nhưng Năm Hồng Phúc như canh chừng sẵn từ hồi nào, đã kịp quơ tay ôm lấy ngang ngực anh ta, đồng thời gác chân lên để giữ chân anh ta lại.

Nửa như bực mình, nửa như bị... chạm tự ái, Minh Tấn vùng thật mạnh để nhổm hẳn người lên, mím môi đưa tay ấn hai bả vai Năm Hồng Phúc xuống. Cô ta còn đang ngơ ngác chưa biết anh chàng này định phóng chạy hay « nổi khùng » gì nữa đây thì liền theo đó, Minh Tấn đã nhào xuống ôm siết lấy ngang người...

Năm Hồng Phúc chỉ kịp kêu lên một tiếng « ái » nho nhỏ, có lẽ vì ngạc nhiên thích thú hơn là vì bị cắn đau. Cô ta thở hắt ra một hơi dài như vừa trút một gánh nặng và sau đó cũng không quên véo nhẹ lên lưng Minh Tấn để trách yêu:

– Dữ hông? Có chút xiu vậy mà cũng để em mất công thúc hối hoài hè!

Minh Tấn không còn nghe thấy gì nữa hết, anh ta cũng chẳng còn để ý đến cái không khí quá tĩnh mịch trong gian nhà nhỏ bé, chẳng còn e dè cân nhắc từng tiếng động nhỏ nữa...

Bỗng cánh cửa lá chàm mở toang ra và đóng sập lại nghe cái « rầm ».

Minh Tấn giật mình, vừa ngoái cổ nhìn lại thì một ánh đèn pin lóe lên, chiếu thẳng về phía sập tre và tiếp theo là một tiếng quát:

– Hai người nằm y nguyên ở đó.

Minh Tấn vội vàng rời Năm Hồng Phúc ra trong lúc cô này, một tay kéo sơ vạt áo lại, một tay che mắt vì bị chói ánh đèn pin, lớn tiếng cự nự liền:

– Làm gì kỳ vậy anh Năm? Bộ anh điên rồi hả?

Năm Trường Kỳ (vì người mới tông cửa vào chính là hắn ta) cười lạt:

– Xin lỗi, em đừng có xía miệng vô nghen em Năm! Anh đi làm... phận sự chớ không phải đi giỡn chơi đâu nghen!

Năm Hồng Phúc ngồi nhồm dậy, vạch mùng ló đầu ra:

– Đẹp anh đi! Phận sự khổ khô gì mà lựa lúc người ta đang... bộ anh hồng thấy, hồng biết sao mà còn vác cái mặt thổ địa lại đây dòm ngó chó hả?

Năm Trường Kỳ vẫn chong đèn pin vô mùng và nghiêm giọng đáp:

– Anh làm « phận sự » với thằng cha kia (hắn ta rọi đèn thẳng vào mặt Minh Tấn), còn em, em chỉ làm chứng. Em đừng quên rằng nó là thằng có tội và em có trách nhiệm coi chừng coi đối nó đó nghe! Anh xin nhắc sơ lại cho em nhớ.

Thấy Năm Hồng Phúc toan bước xuống giường, hắn ta vội chạy lại ngăn cản:

– Ê khoan đã! Em chịu khó... để y nguyên như vậy luôn trên giường để anh lập vi bằng cho xong xuôi đàng hoàng đã!

Năm Hồng Phúc hất mạnh hắn dang ra, bước luôn xuống đất:

– Ý cha! Bộ anh tính bày đặt chuyện với con này dễ lắm hả? Nói thiệt đi! Anh tuôn vô nhà em giữa đêm giữa hôm để làm gì đây? Đi bắt ghen hả?

Năm Trường Kỳ nhắm làm dữ với cô ta không xong nên đành xuống nước « giải thích »:

– Ai thêm bắt ghen mà em nói như vậy hồng biết!

Từ hồi đó tới bây giờ, em có thấy anh xía vô đòi tư của em lần nào chưa? Sở dĩ đêm nay anh phải nhúng tay vô là vì có cha nội kia...

Năm Hồng Phúc ngắt ngang:

– Có anh Minh Tấn thì làm sao?

Năm Trường Kỳ chắt lưỡi:

– Em quên rằng anh chàng này có tội hay sao? Đã vậy, anh ta còn bày đặt leo trèo làm hỗn với em nữa... Anh được mấy anh em khác báo cáo nên mới bò lại đây bắt quả tang...

– Bắt quả tang làm sao? Mà anh tắt phụt cây đèn pin kia cho mau hông thôi em nỏ dóa lên là tan nát đa!

Dứt lời, cô ta bước lại bàn đốt ngọn đèn dầu lên. Thấy vậy, Năm Trường Kỳ đành bấm nút tắt ngọn đèn pin của mình và ôn tồn lên tiếng trả lời Năm Hồng Phúc:

– Anh đến đây bắt quả tang anh chàng Minh Tấn đang... làm hỗn với em. Chuyện đó rõ ràng quá mà!

Năm Hồng Phúc bước tới lắc mạnh vai hấn ta:

– Ê, anh làm ơn nhìn kỹ: anh Minh Tấn đang nằm ngủ trên sạp tre của ảnh kia kìa! Bộ ảnh leo sang bên chỗ em nằm sao mà anh nói dễ nghe quá vậy! Có em ở đây, anh đừng để án tử như thế đó hổng được đâu.

Năm Trường Kỳ không buồn nhìn kỹ lại để phân biệt giường nào của Minh Tấn và giường nào của Năm Hồng Phúc và hắn ta đáp bừa:

– Ổi giường nào cũng vậy hết, miễn là thằng chả có làm ầu với em là đủ rồi. Chuyện này, anh hết có thể nương tay với chả nữa và anh sẽ đem vụ này nói lại cho cô Ngọc Sương rõ để coi cô nghĩ sao... Từ hồi nào tới giờ, cô cứ bình riết thằng chả.

Năm Hồng Phúc bữu môi đang nhìn hắn ta nói và đợi cho hắn dứt lời, cô ta mới chậm rãi lên tiếng hỏi lại:

– Vậy té ra anh đi bắt vụ này để trình với cái cô kia chứ hông phải để báo lên cho mấy anh lớn?

Năm Trường Kỳ chắt lưỡi cãi bướng lại:

– Em nói cái đó mới bậy đa! Anh... sẵn trớn nên nói luôn vậy thôi chứ cô kia mà ăn thua gì.

Năm Hồng Phúc cười khẩy:

– Hừ, dễ thương quá há! Nhưng em xin nói luôn để cho anh... buồn, anh Minh Tấn đây không có làm hõn, làm ầu gì với em hết ráo!

Năm Trường Kỳ gân cổ lên:

– Vậy chứ hai người làm gì xà nẹo nhau trong mùng đó? Bắt rệp chắc?

Năm Hồng Phúc thản nhiên đáp:

– À, chuyện đó dễ quá mà, nhưng là chuyện... đang hoàng chó hồng phải hỗn ầu tằm bậy tằm bạ như anh muốn vu oan giá họa cho người ta đâu!

Năm Trường Kỳ cau mày nhìn sửng cô ta trong một giây rồi cố giữ giọng ôn tồn để hỏi lại:

– Nè em, em nói giỡn để phá anh chơi hay là nói thiệt đó! Mọi khi em đâu có như vậy... Không phải anh muốn xen vô việc riêng của em hay chê trách em một điều gì; chắc em dư rõ là anh chỉ muốn nắm lấy thằng cha kia thôi, ngoài ra... em muốn chung chạ với ai thì tùy thích... Mọi khi em cũng vẫn lung tung beng hết người này tới người nọ mà anh có nói vô nói ra một lời nào đâu!

Năm Hồng Phúc nhìn về phía Minh Tấn (anh ta vẫn ngồi co ro trong mùng) rồi nghiêm giọng bảo Nam Trường Kỳ:

– Anh làm bộn rồi đa anh Năm! Anh không thể so sánh mấy cha hồ chú nhần khác với anh Minh Tấn đây được. Mấy cha đó mà kể số gì!

Năm Trường Kỳ hất hàm hỏi liền:

– Vậy chó ông nội Minh Tấn đây khác ở chỗ nào?

Năm Hồng Phúc mỉm cười rồi gằn giọng đáp:

– Khác nhiều! Và khác ở chỗ là em thương anh Minh Tấn đây thiệt tình chứ chẳng phải chỉ lảng nhăng cho qua ngày qua bữa để đỡ buồn hay để... đổi món như anh làm tưởng đâu!

Năm Trường Kỳ trợn mắt, giơ tay chỉ về phía Minh Tấn:

– Em... thương cái thằng cha này?

Năm Hồng Phúc gật đầu. Hắn ta nhìn sừng cô một hồi, đoạn kêu lên:

– Ý trời! Bộ em hết nước rồi sao mà lại sanh tật yêu thương ngang xương cái thằng cha hết đường tương chao ấy! Bộ em hông biết thằng chả là « người » gì hay sao? Em có ham mới nói cũ... tò tí chơi chơi với thằng chả năm ngày mười bữa thì anh cũng chẳng nói làm gì, chớ em nhè em mê thằng chả luôn thì... trái đời quá! Mọi khi em cứng bóng vía lắm mà! Thằng cha này cũng là một thằng đàn ông hai tay hai chun... như trăm ngàn thằng khác mà sao em lại « mết » thằng chả bất tử vậy! Nhứt là thằng chả lại... là người có tội và tội nặng nữa! Phải chi có con ba, còn bảy nào khác « lậm » thằng chả thì anh còn rán hiểu được, chớ còn em...

Năm Hồng Phúc mỉm cười, và với một giọng ngọt ngào cô đỡ lời hắn ta:

– ...Em đây cũng chỉ là một người đàn bà và em đã cảm mến anh Minh Tấn...

Năm Trường Kỳ gạt ngang:

– Sao cả chục thằng khác em không cảm mà lại cảm chi cho « ác hơn ác đức » như vậy nè! Em làm cho công việc của người ta... lộn xộn, rắc rối hết trơn hết trọi!

Năm Hồng Phúc nhướng mắt hỏi:

– Sao lại lộn xộn rắc rối?

Năm Trường Kỳ vùng vằng phác một cử chỉ bằng quơ:

– Em kẹt vô và binh riết thằng ông nội kia thì anh làm sao thắng tay làm việc được. Bứt mây thì động rừng... (đến đây hắn ta xuống giọng van nài cô ta)... Em Năm ơi, em nên nghĩ cho kỹ lại đi em! Phải chi ai khác vào đây thì trời cản anh cũng sẵn tới nhưng lỡ dính em vô trông... thiệt anh hết biết nói sao... Em Năm, đời em còn dài, tương lai em còn nhiều, anh đây dầu sao cũng che lấp giấu diếm việc này cho em được, nhưng mai kia mốt nọ rủi ro có thằng ôn dịch vật nào đó nó không ưa tội mình lại đi ton hót với mấy anh lớn thì... chết hết một cửa tứ!... Không có anh chàng Minh Tấn thì có người khác... thiếu gì! Em nên nhớ dùm anh; vụ của anh Minh Tấn này có êm luôn đâu! Còn thằng cha Ba Nhon sờ sờ đó, còn mấy anh em khác nữa chi! Tội mình bề gì cũng người lớn, nếu để xảy ạch đụi chuyện chi thì rối mặt rối mày hết. Đó là anh chưa kể đến trường hợp một ngày nào sắp tới đây, cái anh chàng Minh Tấn này có thể bị xử bắn, xử mò tôm... Em quyết sáp vô với anh ta để rồi vừa bị mang tiếng vừa đi... ở góa sớm nữa à? Mọi khi, em khôn ngoan, lanh lợi đúng mực chớ đâu có u mê ám chướng như vậy? Bộ cái gì giục em rồi sao chứ?

Năm Hồng Phúc đứng dựa người vào một bên cạnh bàn, thản nhiên nghe Năm Trường Kỳ thuyết lý. Thỉnh thoảng cô ta lại cười tủm tỉm một mình và ngó chừng về phía Minh Tấn. Trước điệu bộ ấy, Năm Trường Kỳ càng ức lòng, và trong lúc đang bỏ nước nhỏ để phân trần mọi lẽ thiệt hơn với cô ta, hần bỗng đổi giọng hỏi ngang:

– Em Năm, bộ em không thèm nghe những lời anh nói hay sao hả?

Năm Hồng Phúc cười thành tiếng:

– Thì em đang vánh tai nghe đây nè!

Năm Trường Kỳ hăm hăm bước lại gần cô ta:

– Hừ, nghe ở lỗ tai bên này rồi để cho chạy tuốt ra lỗ tai bên kia hả? Tự nãy giờ, anh mỗi miệng, hao nước miếng để vạch rõ những điều hơn lẽ thiệt cho em tường mà rốt cuộc, anh coi bộ những lời nói của anh như... nước đổ lá môn! Ê em, em hổng biết suy nghĩ gì ráo hết sao?

Năm Hồng Phúc trả lời gọn khô:

– Biết chớ.

Năm Trường Kỳ vói tay kéo mạnh chiếc ghế đầu và ngồi phịch xuống:

– Biết thì phải... nghe người ta nói chớ! Phải suy nghĩ đi chớ!

– Suy nghĩ rồi đây nè!

– Rồi là sao?

Năm Hồng Phúc ngó lơ lên nóc nhà:

– Rồi là... như em đã nói với anh hồi nãy đó!

– Nghĩa là...?

Năm Hồng Phúc quay lại nhìn thẳng vào mặt hắn ta:

– Nghĩa là em thương anh Minh Tấn chứ hổng có nói on đơ gì nữa hết!

Năm Trường Kỳ hỏi gần từng tiếng:

– Em có chắc đúng như vậy không hay là... hay là thằng cha quý chùa Minh Tấn kia mới dượt sơ đôi ba bài bản với em trong mấy đêm nay rồi em đâm ra « mẩn » với thằng chả (đến đây, hắn cười rộ lên)... ờ phải rồi, mấy thuở gặp dân ở chợ khéo miệng khéo lưỡi, khéo tay khéo chân... tài dách đủ mọi thứ chuyện hết thì làm gì em hổng khoái híp mắt được! Nè em, như vậy cũng chưa chắc là em thương thằng chả đúng theo cái nghĩa của nó. Trường hợp của em cũng giống nà ná như trường hợp của bạn mình trong này: lâu lâu mần một bữa bơ sữa, bánh mì, đồ hộp ở ngoài thành thì ngon miệng nhưng đâu phải vì vậy mà mình mê mấy món đó hơn ba thứ mắm kho mắm chung ở trong này? Bởi thế, nếu em khoái cha Minh Tấn thì hổng ai lấy làm lạ, nhưng đằng này em lại nói chắc cứng « ba bó một gĩa » là em thương chả thì... xin lỗi, sao anh nghe không lọt tai chút xíu nào hết!

Liếc thấy Năm Hồng Phúc cau mày, hắn ta vội nói đỡ vớt tiếp luôn:

– Em Năm à, em là người hiểu biết nhiều thì em còn lạ gì là trong hoàn cảnh này, dầu em có bụng yêu thương anh chàng Minh Tấn thiệt tình đi nữa thì chuyện yêu thương ấy cũng chỉ là chuyện... « ù ơ ví dầu » đây đưa tạm bợ với nhau thôi, chứ đâu có thể kéo cù cưa cù nhầy đến trọn đời mãi kiếp được! Lời thiệt hay mịch lòng, em nên suy nghĩ lại.

Năm Hồng Phúc cười lạt:

– Bộ anh tính « diễn thuyết » với em à? Em đã nói là em suy nghĩ rồi và em nhứt định thương anh Minh Tấn.

Năm Trường Kỳ nhìn về phía Minh Tấn, chép miệng nói khẩy:

– Thiệt cha nội này tốt số quá! Không biết em Năm « chấm » chả ở chỗ nào?

Như chạm nọc, Năm Hồng Phúc xí xọn đáp liều:

– Chấm ở chỗ tánh tình ảnh dễ thương đó!

Năm Trường Kỳ nhún vai:

– Ủ thì cho thẳng chả dễ thương, nhưng rồi em sẽ đi đến đâu? Đến mấy líp vườn ở sau nhà để coi thẳng chả bị bắn, bị bằm vùi xác xuống dưới mương hay đến bờ sông cái, nhìn thẳng chả bị neo nước?

– Hứ, tới đâu thì tới chớ em quyết thương ảnh

đến cùng. Vội lại được lúc nào hay lúc nấy, thời buổi giặc giã mà anh! (Năm Hồng Phúc bỗng cất tiếng cười khan rồi dần từng tiếng một tiếp theo đó)... Anh Năm, chắc anh không lạ gì em hay cứng đầu cứng cổ lắm. Từ nãy giờ em nói đẩy đưa cho vui vậy, chớ thử thời ai đụng tới anh Minh Tấn là sẽ bị ê răng ê càng với em.

Năm Trường Kỳ chung hứng, nhìn sững cô ta:

– Ý trời, bộ em tính... hăm he dần mặt anh nữa sao?

– Xá gì một tên tội phạm, một tên... trôi sông lạc chợ đó mà em tính chuyện ăn thua đủ với anh em cùng phe cùng bạn với mình chứ?

– À, nếu anh muốn tránh trước chuyện xào xáo giữa anh em mình thì em khuyên anh nên buông cái sự này ra đi, và buông đứt đôi luôn chớ hổng phải dang ra tạm để rồi bày mưu thiết kế khác thì... mạnh ai có thân nấy lo đa.

Năm Trường Kỳ bực bội day trở trên ghế:

– Trời ơi, chỉ vì một thằng mắc toi đó mà em cạn tài ráo máng với anh em sao?

– Em... vậy đó!

– Một là em liều, hai là em điên... Mê trai gì mê ngang xương, mê không xúp-lê báo trước vậy bà cổ nội! Giả tử như anh... không nhịn thua em thì sao? Anh cứ lấy công tâm mà làm việc thì sao?

Năm Hồng Phúc trề môi:

– Ai biểu anh nhịn hồi nào đâu! Anh mà lấy công tâm cái khỉ khô họ! Anh quên rằng nếu anh đi tới mấy anh lớn được thì bộ em đây cụt chân cụt cẳng hay sao? Hơn nữa, em còn trội xa anh về điểm này: em có nhiều bồ bịch trong đám mấy ảnh, trong mấy chuyến liên lạc lên trên em... giao thiệp rộng lắm nghen! Nói không phải để khoe chớ một lần thủ thỉ của em có hiệu quả nhiều hơn cả xấp giấy phúc trình báo cáo của anh nữa!

Năm Trường Kỳ mỉm cười chua chát:

– Cố nhiên là em có những thứ... lợi hơn anh nhiều rồi. Ai hồng biết là em cặp bồ lung tung hết với mấy ảnh!

Năm Hồng Phúc cười xoà:

– Anh có nói xiên nói xéo cho hả thì cứ nói, em hồng giận đâu, nhưng chắc anh cũng nhận ra rằng anh... hơi lép về mặt ấy! Đó là em chưa kể phe em còn có Ba Nhơn nữa.

Năm Trường Kỳ xô ghế đứng dậy:

– Thiệt đến bây giờ anh mới rõ... nguyên hình của em.

– Vậy hả? Cũng còn chưa muộn mà anh!

Hắn ta thở dài, giọng ngao ngán:

– Cái điệu này có ngày em hại anh em ở đây chết không kịp ngáp!

Năm Hồng Phúc nín vai hấn ta lại:

– Xin lỗi, chuyện này kể như chuyện riêng của tụi mình chứ hổng có anh em nào lọt vô trông hết trơn nghen!... Anh đừng tưởng hể kèm chuyện anh em vào là em ngán đâu nghen. Tụi mình sống lâu năm với nhau nên hiểu nhau nhiều quá mà!

Trước những lời nói « chận họng » ấy, Năm Trường Kỳ đành nhăn nhó đứng lặng thinh, và mãi một lúc sau, chợt nảy ra một ý mới, hấn ta tươi mặt quay lại ân cần bảo Năm Hồng Phúc:

– Em Năm, anh nói ra điều này chắc không được hợp ý em, nhưng suy đi nghĩ lại anh thấy cần phải vạch ra cho em rõ: em coi chừng bị thằng điểm thúì Minh Tấn đó nó xí gạt em đa! Dân ở chợ ở búa lại có học hành nữa thì đâu có dại hơn tụi mình! Trong lúc bị kẹt trong này, thằng chả làm bộ yêu yêu thương thương em để cho em cứu giúp thằng chả và nữa rồi em coi, khi thằng chả thoát ra, mụ nội ai kêu chả cũng không ngoái cổ ngó lại. Em quên thằng chả còn mê mệt cái cô Ngọc Sương trong kia sao? Nếu thằng chả không thương cô kia đến nước thì tội tình gì chả dẫn thân vô đây?... Thôi em Năm à, trai thanh niên ở thành thị họ có thiếu gì các cô tiên sa phụng lộn khác chứ có kể số gì đến thứ ruộng rẫy đồng bãi mốch thích mốch cời như... tụi mình!

Như chịu không nổi nữa, Năm Hồng Phúc quát ngang:

– Anh câm miệng lại đi! Anh lo cái thân của anh cho xong chứ đừng bày đặt dạy khôn dạy khéo con này! Anh nói vậy tại sao anh lại đi ve vãn cái con Ngọc Sương kia hả! Anh cũng là dân phèn như ai vậy chứ bộ là công tử Bạc Liêu đó chắc?

Năm Trường Kỳ ngượng nghịu gãi đầu:

– Em so sánh như vậy sao được... Trường hợp của anh lại khác, anh có mê cô kia hồi nào đâu...

– Hồng mê chứ sao bày đặt đủ thứ chuyện rắc rối hả?

Năm Trường Kỳ chắt lưỡi:

– Dầu anh có mê cô ta đi nữa thì cũng không phải mê... buông tay như em, vì đối với anh, cô ấy bất quá cũng chỉ là một thứ món ngon vật lạ lâu lâu lọt vô tay mình thì chẳng lẽ mình không nếm thử? Và sau đó, anh muốn... liệng đi lúc nào chẳng được! Còn em, chưa chi em đã tính chuyện tình sâu nghĩa nặng với thằng cha Minh Tấn... Cái đó... hơi kệt đa em!

Năm Hồng Phúc xụ mặt xuống. Cô ta đưa một ngón tay vẽ vẽ những đường ngoằn ngoèo lên mặt bàn như đang rối trí vì suy nghĩ mà chưa tìm ra một lối thoát.

Liếc thấy thế, Năm Trường Kỳ liền bồi thêm một câu nữa:

– Nói vậy chứ chưa sao hết em à. Nếu bây giờ em rút ra được thì bất quá chỉ buồn sơ sơ năm ba bữa chứ

ôm o gây mòn hay chết chóc gì mà em sợ. Ngoài ra, nếu em... tiếc anh chàng đẹp trai và muốn... gỡ gạc thì anh vẫn còn gởi chả ở đây ít lắm là vài tuần nữa... Như vậy, em cũng... dư xài mà!

Năm Hồng Phúc đập mạnh tay xuống bàn khiến ngọn đèn dầu « bánh ú » suýt lật đổ:

– Anh hổng được mở miệng nói xàm ở đây được nghe! Anh tưởng em ham chuyện đó lắm hả! Cũng tùy lúc, tùy người chớ anh! Anh tưởng ai cũng... một phần một loại như anh chắc!

Năm Trường Kỳ đầu dụi:

– Vuốt giận đi em, anh nói chơi chút đỉnh chứ có phải muốn chê bai ai đâu. Thôi bây giờ để anh kêu thằng cha Minh Tấn ra hỏi, nếu chả cũng thật bụng yêu thương em và dám cưới vợ ở trong này luôn thì anh xin... cam hòng liền chớ không dám xía vô vụ này nữa – (hắn ta mỉm cười) nếu được như vậy, phần của anh với cô Ngọc Sương cũng dễ...

Dứt lời hắn ta hăm hở bước lại gần sạp tre, nhưng Năm Hồng Phúc đã nhanh chân lướt lên chặn hắn lại và đồng dục nói:

– Em không muốn anh... lôi thôi gì với anh Minh Tấn hết!

Năm Trường Kỳ trợn mắt:

– Ý trời, bộ em tính ra lệnh cho anh nữa sao?

386 | Lê Xuyên

– Hồng phải ra lệnh gì hết, nhưng nếu anh có muốn cất vắn gì ảnh thì chờ đến sáng mai hãy quay trở lại, chớ ngay trong đêm nay, ai mà rớ tới ảnh thì biết tay con này!

– Biết cách nào?

– Dễ mà, em sẽ làm tùm lum cho mà coi!

– À, tính ăn không được thì đập đổ hết hả?

– Đúng vậy đó. Có sao không?

Năm Trường Kỳ trề môi, nhún vai:

– Thôi đi bà cố hỉ! Bà liều mạng cùi như vậy thì tôi cũng vái dài bà luôn!

Năm Hồng Phúc đắc chí cười to:

– Biết điều như vậy là tốt đa!

Năm Trường Kỳ bèn kiểm cách nói khích:

– Anh em mình còn thấy mặt ở đây mỗi ngày nên phải nhân nhượng nhau đôi chút, chớ cứ trành tròn hoai thì nếu đưa này lợi tay, đưa kia cũng què chân, và thiên hạ đứng ở ngoài vỗ tay chê cười... Việc đời nó chớ để mọi rợ như vậy em! Dầu sao, riêng phần em, anh cũng thấy ngại lắm. Phải chi em hỏi thẳng anh Minh Tấn coi ảnh tính sao nếu ảnh bảnh, ảnh dám theo em hết mình thì... anh cũng mừng cho em nhưng... (đến đây hấn ta nhún vai bỏ lửng giữa câu).

Năm Hồng Phúc hỏi dồn:

– Nhưng làm sao?

Hắn ta lắc đầu, gạt đi:

– Em sợ, em không muốn để anh hỏi thẳng người ta thì thôi... Anh dư rõ là hiện nay em còn đang... bán tín bán nghi... Như vậy cũng phải...

Năm Hồng Phúc nói như quát:

– Thi đó, anh giỏi anh hỏi ảnh đi! Em đâu có sợ. Em biết rành anh Minh Tấn lắm mà. Bộ anh tưởng ảnh cũng chàng ràng o bế em theo cái điệu anh ve vãn cô Ngọc Sương đó chắc! Chính em đây lôi kéo nà nỉ ỉ ôi, ảnh còn bác ra hoài chớ bộ nhào đại, nhảy a vô như ai vậy sao?

Năm Trường Kỳ cười mũi:

– Bác ra mà lại... xà nẹo trong mùng! May mình tới đúng lúc chớ không thôi làm sao nói kịp mấy người!

Năm Hồng Phúc hùng hổ cãi lại:

– Nhưng việc đó là tại em, do em hết trơn! Anh hỏi ảnh thử coi!

– Hỏi thiệt hén?

Năm Hồng Phúc gạt đầu:

– Ai thêm cản anh. Tiện đây em cũng nói một lần chót cho anh biết: dầu anh Minh Tấn có thế nào đi nữa, em cũng không... thay đổi gì hết. Em thương ảnh là em thương vậy chứ không biết gì ráo.

– Em « lậm » quá rồi! Thiệt mấy con mẹ đàn bà... quanh co rắc rối, có trời xuống đây cũng không hiểu nổi! Mấy bà hay chặt cua bắt tữ quá, mụ nội ai cũng không biết đâu mà rờ!

Năm Hồng Phúc mỉm cười:

– Đàn bà vậy đó anh! Bây giờ anh mới biết sao?

– Vậy em để anh hỏi thằng Minh Tấn, trước sau gì anh cũng phải chường mặt ra...

Năm Hồng Phúc quyết liệt đáp:

– Tùy anh, vàng thiệt đâu hề sợ lửa, nhưng dầu việc này có biến đổi ra sao nữa, em cũng nhứt định đeo theo anh Minh Tấn tới cùng. Em xin nhắc lại: mình nên nhân nhượng với nhau một chút, như vậy cả hai cùng có lợi.

Năm Trường Kỳ chán nản giơ hai tay lên trời:

– Đây là lần đầu tiên anh bị một con đàn bà dạy khôn! Thiệt chẳng khác gì nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà.

Đoạn không đợi cho Năm Hồng Phúc kịp nói gì hết, hắn ta xồng xộc đi lại phía sạp tre quát gọi giựt Minh Tấn:

– Thôi chui ra đây cha nội! Bộ cha tính nằm ì luôn trống để nghỉ cho khoẻ hay là nằm vạ luôn nữa sao!

Minh Tấn lóp ngóp bò ra, và sượng sùng bước lại gần Năm Trường Kỳ, tay vuốt lia hết mép áo đến

ống quần mặc dầu mấy thứ này cũng khá thẳng thớm rồi!

Năm Trường Kỳ trích thượng ngoắt anh ta lại:

– Chịu khó bước xê ra đây một chút coi! Sao... « chuyện kia » cha xằng xái lắm chứ đâu có co ro cục rúc như vậy!

Minh Tấn làm tỉnh hỏi lại:

– Anh kêu tôi ra đây cở việc chi thưa anh?

Năm Trường Kỳ cười rộ lên:

– Thiệt tôi phục anh sát đất! Mới lại đây ở chưa ấm chỗ là sanh tật rồi hè! Bây giờ anh phải lóng tai nghe tôi hỏi thật... và anh nên suy nghĩ kỹ trước khi mở miệng trả lời...

Năm Hồng Phúc gạt ngang:

– Anh có muốn hỏi cái gì thì hỏi phút mẹ đi, chớ đừng làm bộ dẫn mặt ảnh hay làm « hộp » gì thì... ẹ lắm ghen! (đoạn cô ta day qua phía Minh Tấn thân mật « trấn an »... Còn anh, anh đừng sợ gì hết. Anh cứ tình thật nói ngay, có sao nói vậy chớ cũng đừng giấu diếm hay bẻ quanh bẻ co gì hết. Nếu anh có lỡ lời điều gì thì có em đỡ cho!

Năm Trường Kỳ xì một tiếng:

– Cũng giỏi làm tài khôn nữa hà! Chấp luôn em đứng bên phe thẳng chả! (Đến đây hẳn ta nghiêm giọng hỏi Minh Tấn luôn):

– Nè anh, chuyện anh... ăn nằm với cô Năm Hồng Phúc đây thì đã quá rõ rồi, nhưng tôi muốn biết anh... tò tí với cổ chơi cho đỡ ngặt hay là riêng có tình ý gì khác hông?

Minh Tấn e dè nhìn lại Năm Hồng Phúc, rồi ấp úng đáp:

– Tôi đứng vào một tình thế tiến thoái lưỡng nan... với lại dầu sao tôi cũng phải... mang ơn cô Năm đây...

Năm Trường Kỳ cười khẩy:

– Mang ơn nên trả ơn theo lối đó hả? Thiệt ở đời, tôi chưa thấy cách nào trả ơn... êm dịu và ngon lành như vậy!

Năm Hồng Phúc can thiệp vô:

– Thôi cứ nói chuyện nằm trên nằm dưới hoài! Ảnh muốn trả ơn sao thầy kệ ảnh, việc gì anh bươi móc ra chớ! Hỏi gì thì hỏi cho mau đi để hai đứa này còn đóng cửa đi ngủ! Khi không bị thứ chúa ôn gì phả đám không hà!

Năm Trường Kỳ như có ý nể cô ta đôi chút, quay qua hỏi thẳng Minh Tấn:

– Anh nhắm có thể yêu thương cô Năm đây hông? Hay là chỉ chờn vờn với cổ vừa để sống qua ngày đoạn tháng, vừa lợi dụng cổ nói ra nói vô về vấn đề anh bị bắt giữ trong này?

Minh Tấn nhìn Năm Hồng Phúc, mỉm cười và khẽ

hất hàm như hỏi ý kiến. Thấy vậy, Năm Trường Kỳ nổi dóa cựa nự om lên:

– Ý trời! Non nước này mà cha nội còn đứng đó cười mỉm chi cợt và đá bóng qua lại nữa chứ!

Minh Tấn vội đáp:

– Thiệt ra, không riêng gì đối với cô Năm; đối với anh cũng như anh Ba Nhơn hay một anh em nào khác có quyền hành ở trong này, tôi đều có nhờ nhờ để anh em xét lại trường hợp của tôi và châm chế hay ủng hộ được phần nào đỡ khổ phần nấy! Riêng đối với cô Năm đây... cổ đã dành cho tôi những cảm tình đặc biệt, điều ấy tuy sau này không nên được nghĩa vợ chồng tôi cũng không dám quên.

Năm Trường Kỳ chụp lấy hỏi thêm:

– Anh chỉ nói leo lẻo cái miệng anh thôi, chứ đời nào anh dám theo cô Năm đây hết mình! Anh ngon anh nhìn nhận điều ấy đi!

Minh Tấn tươi cười nhìn kỹ Năm Hồng Phúc và thấy cô này cũng hơn hở gái đầu như biểu đồng tình trước những điều mình sắp nói, anh ta mạnh dạn lên tiếng cùng Năm Trường Kỳ:

– Điều này, anh hơi... lắm. Anh thử hỏi cô Năm coi trước hay sau gì tôi cũng nói thẳng là... chuyện ăn bần của hai đứa về sau thì... chưa ai dám nói điều gì chắc hết. Thời buổi giặc giã luôn luôn đầy dẫy những sự bất ngờ. Ngay chính tôi đây, tôi có đời nào

tính đến chuyện một ngày kia sẽ gặp mặt anh và cô Năm một cách kỳ đờn như vậy đây!

Năm Trường Kỳ hớn hở quay qua phân bua với Năm Hồng Phúc:

– Đó em thấy chưa? Anh mới nhóng có một chút đó mà thằng cha nói bét ra hoải, chớ đâu dám trả lời dứt dặt: một là có hai là không!

Năm Hồng Phúc trề môi:

– Em chịu ảnh như vậy! Đó mới là người thiệt tình có sao nói vậy chớ chẳng có huê dạng lẻo láo gì hết!

Năm Trường Kỳ bực tức dậm chân, quơ tay:

– Cái gì em cũng « chịu » hết như vậy thì anh hỏi thằng chả làm chi nữa cho mất công! Thiệt đúng là « dòi trong xương dòi ra »! Thôi, hai ông bà đóng cửa lại ngủ đi, thằng này chẳng dám quấy rầy nữa đâu!

Dứt lời, hắt ta vùng vằng bỏ đi thẳng ra cửa. Thấy Năm Hồng Phúc nói với theo:

– Về chi gấp vậy anh Năm? Ở lợi chơi chút nữa mà!

Năm Trường Kỳ quay phắt lại, lừ mắt nhìn cô ta:

– Bây giờ em còn tính nói đánh đầu người ta nữa hả?

Năm Hồng Phúc cười rất tươi:

– Vậy anh không hạch hỏi anh Minh Tấn gì nữa à?

– Hỏi gì cho vô nĩa mà hỏi! Hể rớt tới đâu là em bình thẳng chả riết ở đó thì... tốt hơn hết, anh nên chịu thua trước là hơn!

– Như vậy anh cũng biết điều đa!

Năm Trường Kỳ « hừ » một tiếng và đi ra khỏi nhà.

Năm Hồng Phúc hí hửng chạy lại gài chắc cửa lại rồi quay qua làm bộ cự nự Minh Tấn:

– Ai biểu hồi chiều, anh hổng chịu đóng kỹ cửa lại để thằng cha đó xông vô phá đám... bực mình bực mẩy quá trời hà!

Minh Tấn đành cười trừ:

– Thì mình tưởng ở đây đâu có trộm đạo gì nên gài cửa chi cho vô ích... Ai dè đâu anh Năm Trường Kỳ ảnh... xông vô bắt tử như vậy! Mà hổng biết ai mách cho ảnh biết để ảnh đến kịp thời đúng lúc quá hổng biết!

Năm Hồng Phúc bước lại gần anh ta:

– Cần gì ai mách! Thế nào từ hôm nay thẳng chả chẳng rình rập để bắt cho được quả tang...

Minh Tấn thật thà hỏi luôn:

– Mà sao ảnh biết được tôi với cô sẽ... như vậy mà rình mò?

Năm Hồng Phúc ngượng ngịu đáp:

– Thì... thằng chả đoán chừng chừng vậy mà.

Chợt nhận thấy câu hỏi của mình khó cho cô ta trả lời cho xuôi được, Minh Tấn vội nói lảng ra:

– Hèn chi trước đó ít lâu, tôi có nghe tiếng chim hoành hoạch ré lên. Chắc lúc ấy, anh Năm Trường Kỳ lảng vảng ở đâu đó...

Năm Hồng Phúc trả lời cầm chừng:

– Chắc vậy... (đoạn cô ta níu tay Minh Tấn lôi đi) Thôi bây giờ mọi việc đều êm xuôi hết thì hai đứa mình đi nghỉ cho khỏe chớ còn đứng xó rớ ở đây làm gì nữa hả anh?

Minh Tấn khẽ nhắc tay cô ta xuống:

– Cô đi ngủ trước đi, chớ tôi... chắc không nhắm mắt được nữa rồi!

– Nếu anh không muốn ngủ thì tội mình vô nằm nói chuyện chơi hổng được sao?

Minh Tấn trợn mắt lắc đầu:

– Trời ơi, tôi lo thấy mồ thấy tổ đây nè cô! Bộ cô tưởng anh Năm Trường Kỳ ảnh rút lui như vậy là mọi việc đều êm rớt hết sao? Bây giờ mình lo đỡ đòn của ảnh cũng đủ mệt chứ đừng nói gì đến chuyện có đủ thì giờ để thông dong vui chơi với nhau!

Năm Hồng Phúc bĩu môi:

– Anh sao dở ẹt! Mới có đụng độ sơ...sơ như vậy

mà đã ê càng rồi sao? Em đã nói: một khi có em ở đây thì anh biết có sợ cái gì hết. Năm Trường Kỳ coi dữ tợn như vậy chứ không lẩn lút nỗi em đâu. Anh không thấy hồi nãy em đã dẫn mặt sơ ba cái cho thẳng chả hiểu rằng nếu chả còn kiếm chuyện hay bơi móc vụ này ra nữa thì chả sẽ mệt cầm canh với em. Thằng chả dư biết rằng tánh em không hay nói giỡn.

Minh Tấn thở dài:

– Cô cũng nên... làm vừa phải thôi chứ đừng đi quá lố, vì như vậy rủi ro có chuyện gì xảy ra nữa thì phiền cho cô và mệt cho tôi.

– Còn chuyện gì nữa mà anh cứ lo sợ hoài hổng biết?

Minh Tấn ôn tồn dẫn giải:

– Chẳng hạn như cô làm quá, anh Năm Trường Kỳ bắt buộc phải trả đũa lại. Tới chừng đó mọi việc sẽ tum lum tum lên, tôi bị kẹt vô luân và hết phương gì cạy gỡ được nữa! Như vậy, chuyện của tôi và cô đã không ích lợi gì hết, không đi đến đâu hết mà còn để phiền cho người này, để tiếc cho người nọ...

Năm Hồng Phúc vuốt nhẹ má anh ta:

– Được rồi. Cùng nói thì em phải nghe! Việc gì em cũng phải suy tính thiệt hơn chứ đâu có làm càn làm ẩu mà anh sợ!

Minh Tấn mỉm cười:

– Sao hồi nãy, nghe cô nói chuyện tay đôi với anh Năm Trường Kỳ, tôi ón quá! Cô làm như là sắp ăn thua đủ với anh!

Năm Hồng Phúc tự phụ đáp:

– Thì mình phải hù thẳng chả trước như vậy, thẳng chả mới ngán chớ anh! Nói nào ngay, từ trước tới giờ thẳng chả đã có nhiều dịp chịu đựng cái tánh cứng đầu cứng cổ và liều mạng cù của em rồi nên thẳng chả cũng phải dè dặt... Nếu thẳng chả thấy em hơi núng thì sẵn tới, bằng coi bộ em làm dữ thì thẳng chả thụt cà lui.

Minh Tấn lắc đầu:

– Thiệt tôi cũng phục cô sát đất!

Năm Hồng Phúc nhí nhánh nắm lấy tay anh ta lôi đi:

– Ai cầu anh phục! Em biểu anh cái gì, anh nghe theo cái nấy là đủ rồi, và bây giờ hai đứa mình đi ngủ chớ hồng nói on đơ gì nữa hết. Chuyện này em phải bắt đền anh mới được.

Minh Tấn có vẻ chưng hửng:

– Coi, tôi làm gì... động phạm tới cô mà cô bắt đền?

Năm Hồng Phúc nheo mắt nhìn lại anh ta:

– Ai biểu anh làm cho em... óc trâu nửa chừng hết chi!

Minh Tấn gân cổ cãi lại:

– Trời thần! Bộ tôi sao! Sao cô không níu lưng bắt đền anh Năm Trường Kỳ mà lại nhè tôi oán trách vậy cà? Bộ cô nói tôi bị phá đám ngang xương như vậy, tôi không tức hay sao?

Năm Hồng Phúc chụp lấy nói liền:

– À, nếu vậy thì để em bắt đền ngược lại cho anh! Như vậy, chắc anh vừa ý đó nghe!

Minh Tấn nhăn nhó:

– Thôi để... bữa khác đi cô!

Năm Hồng Phúc thản nhiên đáp:

– Ồi, để bữa khác cho nó... lạnh tanh hết thì ai mà thèm!

Và cô ta bước nhanh lại bàn, kê miệng thổi tắt phụt ngọn đèn bánh ú.

Minh Tấn chỉ kịp... ú ớ la mấy tiếng « ý trời... trời » rồi đành buông xui cho... cuộc đời muốn tới đâu thì tới. Với lại anh ta cũng vững tâm rằng không lẽ Năm Trường Kỳ còn dám vác mặt mo tới quấy rầy thêm một lần nữa, và dầu thế nào đi nữa, anh ta cũng phải cư xử sao cho « phải chăng » với Năm Hồng Phúc một khi cô đã hết lòng binh vực anh ta trong cuộc chạm trán khá gay go mới rồi với Năm Trường Kỳ.

Hơn nữa, Minh Tấn tin chắc rằng ngày nào anh ta

còn kẹt ở trong này, anh ta sẽ còn nhiều dịp nhờ cậy đến sự giúp đỡ tận tình của người thôn nữ đầy nhiệt tình ấy, và bởi vậy tưởng không có gì quá đáng khi phải cần đến ơn đáp nghĩa lại cô ta đôi chút, nhất là sự đền ơn đáp nghĩa ấy, chẳng những rất... dễ chịu mà còn đầy những hứa hẹn sôi nổi, mặn nồng...

Một lúc sau, Minh Tấn không còn để ý đến tiếng gió đêm thổi ùa vào các lùm cây sau hè làm cho mấy thân tre già cọ kêu kèn kẹt từng hồi... Anh ta cũng không còn nghe ra tiếng lũ một đục khoét rào rào trên vách, trên trình nhà nữa...

Duy có tiếng con thằn lằn chắc lưỡi từng chập làm cho anh ta hứng khởi mỉm cười một khi còn đủ tỉnh để so đo với một thứ tiếng nửa như rên rỉ, nửa như hít hà, tuy vô nghĩa nhưng sâu đậm làm sao?

o O o

Sáng hôm sau, Năm Trường Kỳ đợi cho Ba Nhơn thức dậy là đem câu chuyện xảy ra đêm qua học hết lại liền. Xong hẳn ta cau có hỏi luôn anh này:

– Anh Ba, đó anh coi, tại anh em mình dễ dãi quá nên người ông nội ấy mới dễ người sanh chứng như vậy... Bây giờ anh biểu tôi phải làm sao đây?

Ba Nhơn phát cười lên một hơi dài rồi ôn tồn « hặc » lại hẳn ta:

– Coi, chuyện của anh hết mà anh Năm! Và nếu tôi

đoán không lầm thì anh sắp đặt để cho hai đảng nhập cục lại, bây giờ tôi tưởng mọi việc đều xảy ra đúng như ý anh muốn chứ?

Năm Trường Kỳ nhăn nhó gạt ngang:

– Thì anh nghĩ coi mình tính nó sẽ xảy ra một cách xuôi chèo mát mái chớ đâu dè nó lại... trật bản lề như vậy! Anh còn lạ gì tính của con Năm Hồng Phúc, mình tưởng nó cũng chỉ... ngựa bà trời như mọi khi và nếu nó ham rượt theo thằng trai tơ kia cách mấy đi nữa mà hể có mình nhảy vô la lối thì nó phải biết điều nhả ra để cho mình tính công việc của mình chớ! Đảng này tôi mới mở miệng ra phân trần điều hơn lẽ thiệt cho nó nghe là nó xon xỏ trả lời côm cốp tưới hột sen ngay vô mặt mình. Anh nghĩ như vậy có tức trào máu không?

Ba Nhơn nhướn mắt hỏi:

– Chắc cổ rầy rà là anh đến phá đám trong lúc cổ đang còn thòm thềm chớ gì?

Nam Trường Kỳ cười lại:

– Trời ơi phải chi con ngựa sút xiềng ấy cần nhằn như vậy, tôi cũng lạ! Nó nhứt định bình riết thằng chúa ôn kia và không cho tôi đá động gì đến thằng hệt.

– Ủa sao lạ vậy?

– Vậy mới tức càn hông! Nó nói nó thương thằng đó mới động trời chớ!

Ba Nhon chung hứng:

– Thương anh chàng Minh Tấn? Bộ anh nói giả ngộ sao chứ? Thằng cha này chung chạ với cô Năm thì mình có thể hiểu, chứ lấy luôn cổ sao được?

Nam Trường Kỳ chỉ vào ngực Ba Nhon:

– Đó, tôi cũng... tin tưởng như anh nên mới bị con Năm nó sữa lưng một cái thiếu điều treo xương sống! Cũng biết rõ như vậy và thằng kia cũng nói như vậy mà nó nhất định không cho ai động đến thằng « tình » của nó mình mới ức chứ!

Ba Nhon gật gù:

– Thôi cái điệu này cô Năm cảm nặng anh chàng lịch sự trai kia rồi! Chắc cổ thấy chàng ta thiệt thà co ro cục rúc nên cô mới lấy làm lạ rồi cổ sẵn tới để mết luôn. Đàn bà họ kỳ đời như vậy đó anh à! Ban đầu họ tức, họ bực rồi dùng một cái, họ đeo dính cứng dầu trời gầm cũng không nhả nữa!

Năm Trường Kỳ trề môi lắc đầu lia lịa:

– Anh nói như vậy tôi không tin đâu! Tôi chắc thằng này nó có bùa mê thuốc lú, ốc uyên ương luyện phép hay ngải duyên ngải tình gì á! Hay là... bài bản nó rành cũng hổng chừng?

Ba Nhon mỉm cười:

– Mặt anh chàng còn búng ra sữa thì làm sao so bì với anh là người từng trải qua cảnh năm thê bảy

thiếp, có mèo có mỡ ở khắp bầu trời thiên hạ được! Mà dầu sao thì cô Năm cũng « lậm » anh chàng kia rồi. Vậy bây giờ anh tính đối phó bằng cách nào đây?

Năm Trường Kỳ chắc luỡi:

– Coi, tôi tính hỏi anh đó?

Ba Nhon nhún vai:

– Việc này, từ đầu tới đuôi tôi đều nhường hết cho anh kia mà! Theo tôi tưởng, nếu cô Năm có quyến rũ luôn Minh Tấn thì anh càng lợi, nghĩa là anh càng được mạnh miệng để nói chuyện với cô Ngọc Sương... Như vậy mới chắc ăn chứ anh!

– Mốc xì họ! Cái điều này thế nào mai kia một nọ thằng Minh Tấn nó không « đốt » với con Năm để cản mũi cản lái tôi nữa! Anh đừng tưởng thằng cha đó thiệt thà mà lắm lớn đa nghen! Nó như con rắn râu coi lơ dờ vậy mà hễ cần nhằm một cái là bà hú! Tôi tính trừ nó từ lâu mà bị có anh... dòm ngó vô hoài nên mới sanh ra rắc rối như vậy! Cái điều này có ngày tôi nổi dóa bất tử, tôi dám xách cổ nó ra tôi lấy mẹ nó một phát rồi tới đâu thì tới!

– Ý anh làm vậy càng mau chết cả chùm nữa nghen? Anh quên rằng cô Năm cổ quyết ăn thua đủ với tay nào dám rớ đến cục cưng của cô hay sao? Tôi xin can trước việc này đi, hay là nếu anh nhất định làm tới thì anh xúp lê trước cho tôi biết để tôi tránh dang ra xa...

Năm Trường Kỳ chắc lưỡi liền miệng:

– Cha nội này sao bây giờ nhát như thỏ đế! Nếu như vậy, anh nên kiếm cái am cái miếu nào nhào vô cạo đầu đi tu phút cho rồi chớ còn ở đây làm gì cho chật đất, tốn gạo?

Ba nhơn bình tĩnh đáp:

– Tôi nhát vì không phải chuyện của tôi.

Năm Trường Kỳ cãi bướng:

– Cũng dính líu tới anh nữa chớ bộ không sao? Thằng Minh Tấn mà sụm thì anh đỡ khổ, anh còn có đường chấp nối lại mối tình xưa...

Ba nhơn mỉm cười cắt ngang:

– À, nếu được như vậy thì tự hôm nay anh lo gần sói đầu để hại anh chàng Minh Tấn làm chi? Bộ để cho tôi hưởng hay sao?

Năm Trường Kỳ đành cười trừ và xén lên nói lảng ra:

– Ai biểu anh khăng khăng hổng chịu nên tôi mới tính vót vát đôi chút cho đỡ khổ... Bây giờ, tôi ngán thấy mồ rồi, tôi xin chịu thua trước.

Ba Nhơn liếc xéo hấn ta:

– Sao mau quá vậy? Mới hồi nãy đây anh còn làm hùm làm hổ lắm mà?

Năm Trường Kỳ hất mặt lên:

– Nói vậy chớ tôi đi nước lớn, nước dữ không xong thì xoay ra đi nước êm, đi nước... bỏ nhỏ. Để rồi anh coi, không chóng thì chày, không bằng cách này thì bằng cách khác tôi cũng đi tới nơi tới chốn cho anh coi!

Ba Nhon lắc đầu thở dài:

– Thôi, anh muốn đi đông đi dài gì đó thì đi, tôi có xía mỏ vô cũng chẳng ăn nhằm gì. Nhưng nếu anh còn coi tôi là một thằng bạn thì xin anh nghe tôi một lời này: dầu anh có làm gì, anh cũng nên ngó ngoái lại đằng phía sau lưng một chút và nên để dành... chút ít phước đức cho mình và cho con cháu...

Nam Trường Kỳ cười lớn, vỗ mạnh vai anh ta:

– Nếu anh khuyên tôi... đúng thì tôi xin vảnh tai nghe liền chớ không cần ngó ngoái ở đâu hết, và cũng chẳng cần để dành phước đức làm gì cho nó... mốc meo hết! Tôi có xài thứ đó đâu?

Hắn vuốt lại mái tóc cho thêm phần suông sẻ và thân mật nói thêm:

– Lóng rày tôi... mắc chết cũng vô cái vụ này nên có hơi bê bối đôi chút, vậy nhờ anh để ý để tứ đến mọi việc chung ở đây dùm nhen anh! Hề vụ này mà xong rồi, tôi không quên phần của anh đâu! Nhứt định là sẽ làm mai gắp một cô ngộ dân trời biển cho anh, để anh có người hủ hỉ đỡ buồn! Chịu hông?

Ba Nhon gượng cười xô hắn ta ra:

– Cái thân anh còn chèm nhèm đây mà còn lo cho ai được nữa! Anh tính đi đâu đi phút cho rồi, khỏi cần phải... vuốt ve gì thằng này hết!

– Sao cha nội biết tôi tính đi đâu hả?

– Thì mới sớm hừng, anh đã lò mò thức dậy, bận đồ vía vô thì đúng là tính đi đâu rồi. Chắc lại đăng cô Ngọc Sương để... rao nam rao bắc sốt dẻo về cái chuyện mới xảy ra trong đêm rồi chứ gì! Cái khoản đó chắc anh không bỏ!

Năm Trường Kỳ cười ré:

– Hay đa! Còn cái khoản nào bỏ?

Ba Nhơn đáp liền:

– Cố nhiên là anh phải tạm để êm cái khoản đẩy anh chàng Minh Tấn đi sang chỗ khác vì có cô Năm Hồng Phúc làm kỳ đà cản mũi rồi...

Năm Trường Kỳ kêu lên:

– Thằng cha này khôn ác ta! Thôi tôi đi nghen! À, anh có gởi lời gì hỏi thăm cô Ngọc Sương hông?

Ba Nhơn chậm rãi lắc đầu:

– Còn lời gì nữa! Với lại anh tới đó, không đủ phần để cho anh nói thì còn đâu đến kẻ bị bỏ « lạc-xoon » này!

Năm Trường Kỳ thích chí cười khanh khách rồi giơ tay chào Ba Nhơn đoạn bước nhanh ra sân...

o O o

Năm Trường Kỳ thò đầu vô nhà, tăng hăng lấy giọng rồi lên tiếng rồn rảng hỏi:

– Cô hai đâu rồi cô hai? Ý cha sao giờ này cô còn nằm cheo queo trên ván ngựa đó hả? Bộ ể mình rồi sao cô hai?

Ngọc Sương uể oải ngồi dậy, tay bới gọn lại tóc:

– Anh Năm, mời anh vào chơi. Sao tự hôm nay anh đi đâu mất biệt vậy?

Năm Trường Kỳ kéo ghế ngồi xuống, nhìn Ngọc Sương không nháy mắt rồi hỏi thêm:

– Tôi coi bộ cô bản thân đã dượt quá đời... Có đau ốm gì đó cô hai? Trong này thuốc tây, thuốc tàu hiểm hiểm, có cần thứ nào tôi sẽ biểu anh em chạy đi lấy...

Ngọc Sương khẽ lắc đầu:

– Không, tôi có đau ốm gì đâu, chẳng qua vì mấy ngày rày tôi... buồn quá nên trông có vẻ bệ rạc như vậy. Sao tự hôm nay anh không léo hánh lại đây anh Năm?

Năm Trường Kỳ tươi cười hỏi:

– Bộ cô hai mong tôi lắm sao?

– Ờ, mong dữ lắm.

Hắn ta hăng hái nhích ghế lại gần:

406 | Lê Xuyên

– Chuyện chi vậy cô hai?

Ngọc Sương thở dài:

– Thì anh nghĩ coi còn chuyện gì ngoài chuyện của tụi tôi...

Năm Trường Kỳ cau mày:

– Của « tụi tôi » là ai?

– Nghĩa là của tôi và anh Minh Tấn đó!

Năm Trường Kỳ dựa ngửa ra sau, tuy bực mình nhưng cũng làm bộ kêu lên:

– À, tưởng chuyện của cô thì cô cứ ăn no ngủ kỹ đi chứ khỏi phải lo mớ gì hết. Tôi nói thiệt, nếu tôi lo vụ của cô mà không êm, tôi thì không thêm ở lại xứ này nữa!

Ngọc Sương rụt rè hỏi:

– Còn vụ của anh... Minh Tấn nữa anh?

Năm Trường Kỳ ngó lên trình nhà, thở dài:

– Ừ hự, hổng nói giấu gì cô, mấy bữa nay tôi mắc lo dàn xếp cái vụ rắc rối mới đây của anh nữa. Vụ này khiến tôi mệt ói hồ hen...

Ngọc Sương hốt hoảng hỏi chặn:

– Lại việc gì nữa đó anh?

Năm Trường Kỳ thở dài sườn sượt:

– Tôi không dè ảnh quá tẻ. Việc rắc rối kia mới nguôi nguôi thì lại xảy ra thêm việc rắc rối nọ mà việc này lại động trời nữa mới chết chó! Bữa hôm ảnh tính chạy trốn, tôi vì tình cô nên bỏ qua và đem gởi ảnh ở chỗ khác... Minh cũng mong ảnh ở yên trong một thời gian để tôi dễ tính đến chuyện chạy chốt thả hai người ra... nào dè đâu ảnh sanh tâm làm quấy nữa...

Hắn ta nhìn Ngọc Sương và làm ra vẻ ngượng ngịu:

– Chuyện này, đứng trước một người con gái đàn hoàng và có ăn học như cô... tôi thấy ngại miệng quá... Nhưng thôi, chẳng nào tôi cũng phải kể rõ cho cô biết vì sớm hay muộn thế nào bà con cô bác trong chòm xóm họ cũng đàm tiếu lung tung beng lên hết. Tôi nói đây, hổng biết cô có tin hay không chứ anh Minh Tấn ảnh... bậy quá!

Ngọc Sương xằng giọng:

– Bậy việc gì mới được chứ?

– Ảnh nhè... tăng tịu với cái cô ở tại nhà tôi gởi ảnh ở mới chết cho người ta chó!

Ngọc Sương đứng rột dậy, lấp bắp hỏi lại:

– Anh Minh Tấn mà đi tăng tịu với một cô gái trong nhà ảnh ở?

Năm Trường Kỳ gật đầu:

– Đúng y bon như vậy đó cô?

Ngọc Sương cau mày suy nghĩ một hồi rồi ngồi xuống y như cũ và lắc đầu nói:

– Anh nói sao chớ tôi không tin. Tôi biết tánh ảnh quá mà, ngay tôi với ảnh từng làm đám cưới đám hỏi làng hoàng, từng ở chung một nhà đi mà ảnh còn... giữ đúng...

Năm Trường Kỳ ôn tồn:

– Tôi biết rồi. Đối với cô, bắt buộc ảnh phải giữ đúng theo lời giao hẹn như vậy mới mong có ngày cô còn đoái tưởng tới, chớ vô đây và đối với người khác tội gì mà ảnh chẳng... lảng nhãng cho đỡ khổ! Tôi không trách ảnh làm chi vì tôi dư biết cái cô kia cũng quá trời quá đất, và vì vậy nên hai đảng mới dễ xáp vô một cách mau lẹ như vậy.

Ngọc Sương nhún vai:

– Ồi chuyện trai gái qua đường đó... là thường. Cái đó thuộc quyền riêng của ảnh và đối với tôi chẳng ăn thua gì hết.

Năm Trường Kỳ chắc lưỡi:

– Ấy, dầu cô không đếm xỉa gì tới chuyện đó nhưng nó kẹt ở chỗ là tôi đâm ra khó xử quá. Ảnh bê bối thêm, như vậy thì tôi làm sao mà ăn nói cho xuôi với mấy anh lớn đây?

– Vậy chớ anh dấu nhem luôn hổng được sao?

Năm Trường Kỳ làm ra dáng khổ sở:

– Phải chi riêng có tôi với ảnh không thôi thì không nói làm gì ; đằng này nó tùm lum lên hết thì dẫu làm sao nổi! Cô phải biết chuyện gì thì còn dễ giữ kín chớ chuyện trai gái mèu chuột dễ khiến cho thiên hạ xầm xì lắm, và chuyện có một họ lại đồn ra mười. Khổ nổi cái con mà ảnh lơ lẻo tẹo đó lại là một đứa mặt chai mày đá, nó không ngán ai hết... Tôi thấy việc xảy ra như vậy nên vội đến kiểm nó để khuyên lơn nó nên giữ gìn ý tứ một chút, thì nó lại xon xỏ vào mặt tôi là nó sẽ ăn ở luôn với anh Minh Tấn... Đó cô nghĩ coi có... lạnh mình không?

Ngọc Sương gượng cười hỏi:

– Cô nào mà quá xá vậy anh?

– À, con nhỏ đó cũng có làm việc trong này. Nó ỷ y là quen nhiều với mấy anh lớn nên mới dám lên chân như vậy. Nó còn sẽ đi chạy chọt để cho mấy anh lớn thả anh Minh Tấn ra để hai người chính thức lấy nhau... Cô coi, nó tính chuyện động trời hông? Mà thôi, nếu nó lo được cho anh Minh Tấn thì mình cũng... mừng cho ảnh.

Ngọc Sương hỏi ngang:

– Vậy có anh ở đây làm gì mà lại để cho cô đó lộng quá vậy?

Năm Trường Kỳ chắc lưỡi:

– Thật ra, cái con đó cũng có chút ít công trạng với anh em trong này nên tôi không nỡ làm ngất lại với nó. Với lại, dầu sao tôi phải vị tình anh Minh Tấn và nể mặt cô ở đây nữa chứ! Xét cho cùng thì vụ này cũng có lợi cho anh Minh Tấn tuy nó làm cho cô buồn phiền chút đỉnh.

Ngọc Sương cười lạt:

– Anh lầm rồi. Việc gì tới tôi mà buồn phiền chứ! Tôi càng mừng cho anh Minh Tấn nữa vì từ khi lọt vô trong này, tôi vẫn áy náy cho số phận của anh, nay nếu được như vậy thì tôi rất nhẹ lo.

Năm Trường Kỳ tươi tỉnh mặt lại:

– Có thiệt vậy hông cô? Tôi cứ lo ngại là thế nào cô cũng... rầu buồn. Đàn bà thường hay dễ ghen tuông, mặc dầu cô với anh chưa có... cái gì với nhau hết trơn...

Ngọc Sương cười xòa:

– Trời ơi, lâm vào tình cảnh này thì còn ghen tuông gì nổi nữa anh! Hơn nữa, đúng như lời anh nói, tôi với anh Minh Tấn, tuy bề ngoài mang tiếng vợ chồng, nhưng bề trong ... mạnh ai nấy lo.

Năm Trường Kỳ vui vẻ gật đầu:

– Như vậy, dầu tôi có nhịn cái con nhỏ của anh Minh Tấn chút đỉnh cũng chẳng sao. Bây giờ tôi có thể rảnh tay lo riêng cho một mình cô thôi, và tôi xin nói thêm, nếu mai mốt anh Minh Tấn có dính vô chuyện gì nữa, hay là con kia lo ạch đụi không xong

để cho tội trạng của anh nặng thêm thì tôi không can dự gì vô đó hết ghen cô hai!... Cái gì tôi cũng nói trước hết kéo sau này cô oán trách tôi, tội nghiệp tôi lắm!

Ngọc Sương gượng cười:

– Cảm ơn anh. Anh lo cho như vậy là quý rồi, đời nào tôi dám oán trách anh cái gì nữa!

Năm Trường Kỳ đứng dậy, uốn ngực:

– Thiệt chưa bao giờ tôi được nghe một câu nói... mát ruột, mát gan như vậy.

Ngọc Sương dạ một tiếng nho nhỏ, rồi không biết nghĩ sao cô ta lại rụt rè hỏi thêm hẳn ta:

– Nè anh Năm, về cái vụ lộn xộn giữa anh Minh Tấn và cô gì đó...

Năm Trường Kỳ cau mặt, chận ngang:

– Cô còn thắc mắc điều chi nữa cô? Tôi đã nói hết cho cô rõ...

– Dạ phải, nhưng tôi muốn hỏi thăm anh...một vài chi tiết...

– Ồi chuyện trai gái bậy bạ, tôi có nói rõ... thiệt rõ cô nghe thêm càng rườm tai chớ ích lợi gì?

Ngọc Sương ấp úng nói vô:

– Dạ, tôi muốn biết coi anh đã bắt được quả tang họ... yêu thương nhau hay là anh cũng chỉ mới nghe thiên hạ nói mờ ớ vậy thôi há anh!

412 | Lê Xuyên

Năm Trường Kỳ cười ồ lên rồi chắc lưỡi nói dần từng tiếng:

– Tôi là người làm việc đàn ông, có thấy tận mắt nghe tận tai rồi mới dám lại đây cho cô hay, chớ nếu tôi chỉ nghe khơi khơi đời nào tôi dám quấy rầy cô như vậy! Tôi tông cửa, chiếu đèn pin thẳng vô bụng họ, xin lỗi cô tôi thấy anh Minh Tấn với cái con kia đang... cụp lạp với nhau, cả hai đều...

Ngọc Sương lật đật chặn lời hắn ta:

– Thôi anh cho tôi biết nội bấy nhiêu đó cũng đủ rồi (đoạn cô ta xụ mặt xuống, lẩm bẩm)... Không biết cái gì « giục » anh như vậy cả!

Thoáng nghe câu ấy, Năm Trường Kỳ hớn hờ nói liền:

– Chuyện đó dễ hiểu quá mà cô! Cái con kia ngon lành quá trời quá đất. Và lửa gần rơm thì cũng phải bắt bén chớ!

Ngọc Sương hỏi lại:

– Không biết sau đó, anh Minh Tấn có nói gì không anh?

– Nói gì nữa bây giờ! Anh chỉ còn có nước đưa cái mặt mốc ra đó chịu trận!

Ngọc Sương chắc lưỡi:

– Tôi muốn hỏi chỗ này: khi cô gì đó khăng khăng một mực đòi « bắt cóc » anh Minh Tấn, anh có nói gì không?

Năm Trường Kỳ nhú mày nhìn lại cô ta trong một giây rồi dẫn đầu lên tiếng:

– À, ảnh cũng nói... vậy vậy thôi. Mà cô hỏi kỹ quá làm chi!

Ngọc Sương hỏi dồn tới:

– Ảnh nói vậy vậy là nói làm sao hả anh?

Năm Trường Kỳ nhún vai:

– Thì ảnh nói ảnh... lỡ làm như thế đó. Ôi thôi, cha nội đó cũng trả lời lòng vòng thấy mờ, khiến tôi đây cũng phải bực mình.

– Ảnh có nói là ảnh... bằng lòng theo cô kia không?

Năm Trường Kỳ ngó lơ ra sân ra dáng suy nghĩ, rồi đáp:

– À, ảnh cũng chỉ dám nói quanh nói quẩn, cho mát ruột cái con kia và tránh những lời có thể trói buộc ảnh luôn, vì tôi có mặt ở đó nên chắc ảnh sợ tôi về... học lại cho cô biết.

Ngọc Sương mau miệng hỏi:

– Nếu vậy thì cô kia chịu được sao?

Năm Trường Kỳ chắc lưỡi:

– Ý trời, cái con nhỏ đó nó liều mạng mà nói làm gì. Nó nhứt định thương ngang xương anh Minh Tấn và không cần biết khi khô gì hết. Thôi, nó đã nặng tình với ảnh như vậy thì mình cũng đành chịu phép chó nói vô nói ra làm chi nữa!

Ngọc Sương gật gù:

– Nếu đúng như anh nói thì cô kia chắc khó buông ảnh ra nữa!

– Đúng như vậy đó! Cái điệu ấy không sớm thì muộn anh Minh Tấn cũng phải quy hàng!

Ngọc Sương có vẻ trầm ngâm, đoạn nói băng quơ:

– Chưa chắc anh Minh Tấn chịu thua dễ dàng như vậy đâu!

Năm Trường Kỳ cười khẩy:

– Trời ơi, đến nước non này cô còn nói chưa chắc! Thôi hãy khoan nói tới cái lòng dạ anh Minh Tấn ra, nhưng nội cái chuyện con kia nó kèm cặp riết một bên để quyết bắt xác cho kỳ được ảnh thì kể như đời của ảnh đã định xong rồi! Ngay đến tôi đây... mình đồng, xương sắt mà mới rồi cũng phải vái dài nó thì cô đủ hiểu... Cô hai à, cô đã nói cô không « ăn thua » gì tới anh Minh Tấn thì hơi sức đâu mà thắc mắc mấy chuyện đó hổng biết!

Ngọc Sương vội nói lảng ra:

– Tôi hỏi để biết vậy thôi vì bề gì anh Minh Tấn cũng là người chung hoạn nạn với tôi.

– À, nếu cô nghĩ như vậy thì tốt. Bây giờ cặp đó muốn trời muốn trăng gì thầy kệ họ, mình nên lo việc của mình thôi cô à!

Ngọc Sương thở dài hỏi:

– Vậy bây giờ việc của tôi đi tới đâu rồi anh?

Năm Trường Kỳ hớn hở nói một hơi:

– Thì từ hồi nào tới giờ tôi cũng chỉ có một lời cô khỏi lo chi hết. Nếu trong này còn có ai tính làm khó dễ gì tới cô, tôi quyết bình cô tới cùng, dầu có đem cái mạng của tôi đây ra thế cho cô, tôi cũng ừ liền. Ngay từ giờ phút này cô có thể đi đông đi dài từ đầu trên xuống xóm dưới gì cũng được hết ráo, miễn là cô đừng xó rớ lại gần nhà anh Minh Tấn đang ở là được...

Ngọc Sương nhướn mắt hỏi:

– Sao vậy anh? Tôi tưởng tôi với anh Minh Tấn bề gì cũng là người quen biết nhau từ trước và đồng cảnh hoạn nạn...

Năm Trường Kỳ quơ tay như muốn chặn lời nói cô ta lại:

– Ấy, cô hổng biết để tôi nói hết cho mà nghe. Không phải tôi muốn cấm cản gì cô nhưng tôi sợ cái con nhân tình gấu ngựa kia nó dám... ghen ầu lắm và hể nó mà nổi « thù lậ » lên nó dám... lụi cô bắt tử lắm! Trong trường hợp đó, dầu tôi có muốn cản cũng không kịp.

Không biết nghĩ sao, Ngọc Sương lại hỏi thêm:

– Giả tử như tôi muốn... kiếm anh Ba Nhơn có được không anh?

Năm Trường Kỳ lắc đầu lia lịa:

– Ý không nên! Cô làm ơn tránh mặt thằng cha đó một chút. Thằng cha coi lù khù vậy mà giận dai cãi trời! Và lại hay nổi cộc nữa! Tự hôm nay vì cô mà tôi... gồng mình chịu đựng thằng chả đủ điều...

– Sao có lần gặp ảnh, tôi thấy ảnh... như không và không còn muôn biết cái gì nữa hết?

– Máy người như vậy mình phải... ngán đó cô hai à! Riêng về vụ cô và anh Minh Tấn, thằng chả nhất định không buông tha một ngoe nào hết, may mà có tôi xen vô hông thôi giờ phút này, số phận cô và anh Minh Tấn đây, chẳng biết ra sao nữa!

Ngọc Sương thở dài:

– Anh đã có lời căn dặn như vậy thì thôi. Tôi cũng chẳng muốn đi đâu hết (đến đây cô ta nhìn chăm bẳm Năm Trường Kỳ và ấp úng nói thêm) ... Phải chi anh cho tôi được... về nhà sớm sớm thì đỡ quá...

Năm Trường Kỳ trợn mắt:

– Ý cha, gấp quá vậy cô? Chẳng nói giấu gì cô, việc này tôi... lần lượt mấy anh lớn mà quyết định nên cô cũng nên... « huờn đãi » cho tôi đôi chút, chớ bây giờ tôi để cho cô đi ngờ ngờ về ngoài, đổ khỏi thằng nào để ý tới rồi đi thọc vô thọc ra với mấy cha nói ở trên... mệt tôi lắm cô hai ơi! Đó là chưa kể tới trường hợp, cô đi khỏi đây dám có tụi cô hồn khác nhảy vô xót cô lại lắm! Như vậy tôi còn lưng giúp cô lại đây rồi để cho thằng khác chơi cha sao được!

Ngọc Sương lại năn nỉ thêm:

– Nếu vậy, anh cho tôi gửi thơ về cho ba má tôi hay...

Năm Trường Kỳ lắc đầu:

– Cái đó kị dữ đa cô! Thơ từ ra vô, rủi ông già của cô chớp được người liên lạc rồi ổng... đổ bộ vô trong này, tụi tôi... mất công mất linh. Tới chừng đó, súng nổ đạn bay, rủi ro có bề gì thì càng thêm méch lòng nhau.

Ngọc Sương ngắt lời hấn:

– Tôi ở đây cũng như làm con tin cho anh rồi thì đời nào ba tôi dám làm ngật quá mà anh ngại? Tôi sợ ở nhà ba má tôi lo nên muốn có vài chữ gửi về để cho ba má tôi vững dạ vậy mà!

Năm Trường Kỳ cúi mặt suy nghĩ một hồi rồi cũng lắc đầu nhưng lại dịu giọng vỗ về Ngọc Sương:

– Thôi cô à. Cô ráng chịu đựng trong ít lâu nữa, rồi một ngày nào đó tôi đưa cô về êm tới ngoài, như vậy chắc ông già bà già cô còn mừng hơn nữa. Chớ bây giờ, cô nhắn tin ra nhắn tin vô bất tiện lắm. Có hổng thấy anh Ba Nhơn chết hụt một lần và sau đó còn gây ra bao nhiêu chuyện phiền phức đó sao!

Ngọc Sương thở dài chán nản:

– Anh nói vậy thì tôi phải nghe chứ biết sao bây giờ!

Năm Trường Kỳ làm ra vẻ sốt sắng:

– Cô đừng buồn. Việc của cô kể như êm hết hai phần ba đường rồi. Từ nay trở đi tôi sẽ đến thăm cô hoài hoài.

Ngọc Sương hơi cau mày, chận ngang:

– Như vậy tôi làm rộn anh nhiều quá... Anh không sợ anh tới lui nơi đây hoài rồi có người họ... dòm ngó hay sao?

Năm Trường Kỳ hơi xén lén, nhưng cũng làm bộ nói cứng:

– Tôi làm việc đảng hoàng mà ai dòm ngó cái gì được cà! Tôi thấy cô ngày chí tối vò vố một mình, xa nhà xa cửa nên tôi muốn tới lui để nói chuyện tầm khào cho giải khuây vậy thôi...

Vừa lúc ấy có tiếng người cãi cọ qua lại ở phía trước sân. Năm Trường Kỳ ngẩng cổ hỏi vọng ra:

– Cái gì mà om sòm ở ngoài vậy hả?

Anh du kích chạy vô:

– Có cô Năm Hồng Phúc tới đó anh, cô nằng nặc đòi vô trong này kiếm anh, nhưng tôi...

Anh ta chưa kịp nói dứt câu thì Năm Hồng Phúc đã chạy a tới, lấn anh ta qua một bên, bước lọt vô trong nhà.

Năm Trường Kỳ vội bỏ Ngọc Sương đứng đó để chạy lại đón đầu cô ta. Hấn cau mặt cự nự:

– Em Năm, em làm cái gì mà càn đại vô đây vậy?

Năm Hồng Phúc vênh váo hỏi lại:

– Bộ cấm hả?

Năm Trường Kỳ xuống nước nhỏ:

– Không phải cấm, nhưng em « bất kể » như vậy là... sai nguyên tắc. Tụi mình với nhau thì không nói làm gì, nhưng ở đây còn có cô kia...

– Cổ ăn thịt em được hả? Hừ, cái thứ tù tội đó mà anh làm như là bà chủ, bà hoàng nào vậy! Anh sợ cổ để kiểm chác thì anh muốn quỳ lụy gì đó kẹ anh, chứ anh cũng bắt con này mọp sát đất như anh nữa thì... còn lâu đa ghen!

Năm Trường Kỳ chắc lưỡi liền miệng và nắm lấy tay cô ta để dịu nhẹ ra phía cửa:

– Nói nhỏ nhỏ một chút em! Em muốn cái gì thì thùng thẳng rồi mình nói với nhau, chứ la lối coi sao được!

Như được thể, Năm Hồng Phúc vừa hất mạnh tay hấn xuống vừa nói lớn hơn nữa:

– Cha, bữa nay coi bộ anh biết điều quá há! Con này có sợ ai đâu mà phải xù xì trong đáy quần người ta á!

Năm Trường Kỳ xuống giọng năn nỉ:

– Em kỳ quá! Từ hồi tối tới bây giờ anh nhìn em

đủ thứ chuyện hết thì em cũng phải... để yên cho anh nhin luôn chứ! Em làm quá như vậy thì cũng ngật cho anh. Em phải để cho anh còn... mặt mày làm việc với anh em và đồng bào ở đây nữa chứ!

Năm Hồng Phúc nhích mép cười lạt:

– Nếu anh biết lo xa như vậy thì anh làm ơn xê ra để cho em vào nói chuyện với cái cô kia một chút.

Năm Trường Kỳ liếc nhanh về phía Ngọc Sương rồi nhăn nhó hỏi:

– Có chuyện gì cần lắm không em?

– Cần hay không cần gì thây kệ người ta! Mà nếu không cần thì ai thèm lại đây làm gì cho mỗi cái cày cày!

Năm Trường Kỳ lựa lời khuyên can cô ta:

– Nếu em muốn biết thêm một điều gì về cổ, em hỏi thẳng anh đây cho tiện... chứ nếu anh để cho ai cũng đi luông tuông vô nhà này được hết thì... còn làm việc khỉ gì được nữa! Thôi, tội mình bước ra ngoài sân đi em!

Năm Hồng Phúc trả lời giọng một:

– Em hổng đi đâu hết. Anh về trước đi!

Năm Trường Kỳ dậm chân, quơ tay:

– Em thấy anh nhin rồi được mời làm tới hay sao hả?

Cô ta cười khẩy rồi hỏi lại hần:

– Từ hừng đông tới giờ anh chạy tọt lại đằng này để mét gì với cái cô đó hả? Anh bảnh, anh thử trả lời cho em nghe coi?

Năm Trường Kỳ bực bội vặn mình mẩy, bẻ lóng tay nhưng rồi cũng lấy giọng bình tĩnh phân trần:

– Mét cái gì mà em nghi ngờ bậy hổng biết! Anh... tiện đường đi ngang qua đây nên ghé lại cho cô Ngọc Sương hay sơ về... cái việc mới xảy ra hồi hôm đó...

Năm Hồng Phúc háy xéo hấn ta:

– Đi tưng công liền há!

– Bậy nà! Anh nghĩ rằng, nếu anh không lựa lời cho cổ hay trước, sau này có đứa nào nó đồ đi học lại, thêm nhưn thêm nhị vô vụ đó nữa thì càng... bậy bạ hơn, (đoạn hấn mỉm cười nhìn cô ta và nói thêm)... Nhưng dầu sao, việc anh đến cho cổ biết tin đây cũng... có lợi cho em chứ bộ động phạm gì tới em hay sao mà lại xài xể anh chứ hả?

Năm Hồng Phúc bủ môi hất hàm hỏi:

– Lợi gì? Đừng « ăn có » vào chuyện của em nghen!

– Em sao... mặt mày sáng láng mà chậm hiểu quá (hấn ta thấp hơn giọng xuống) cô Ngọc Sương kia có rõ vụ này thì cô mới buông dỗi cho anh Minh Tấn của em dang ra và như vậy em mới cập vô được lâu dài với anh chứ! Có phải đúng như vậy hông?

422 | Lê Xuyên

Năm Hồng Phúc ngó lom lom về phía Ngọc Sương và rướn giọng lên bảo hấn ta:

– Ổi, em đâu có cần thứ mưu sĩ chuột của anh. Anh đừng làm bộ kể ơn cho mất công. Em có cần cô kia dang ra đâu! Anh chấm mút gì đó kệ anh, đừng quơ quào con này vô trống!... Bây giờ anh đã chuyện trò với cổ đủ rồi chưa?

– Thì có gì đâu mà đủ với chưa đủ? Anh chỉ cho cổ hay tin vậy thôi.

Năm Hồng Phúc xô nhẹ hấn ta qua một bên rồi thản nhiên nói:

– À nếu vậy, phiền anh... đi về cho sớm để tới phiên em vô nói chuyện với cổ?

Năm Trường Kỳ dư biết tánh cứng đầu cứng cổ của cô ta, nhưng cũng rán van nài:

– Nếu quả thiệt em cần giáp mặt cô Ngọc Sương thì anh đành nhường nhịn em thêm một keo nữa, nhưng ít ra em cũng để anh... có mặt ở đây chứ.

– Chi vậy? Chứng dám hả?

Năm Trường Kỳ gượng cười:

– Thì cứ cho là như vậy đi!

Năm Hồng Phúc hỏi thêm:

– Hay là sợ có em xía vô thì anh bị lộ tẩy? Ở đây để đỡ đòn hả?

Năm Trường Kỳ chống chế cầm chừng:

– Em sao hay nói mò quá! Anh sợ... hai bà đụng đầu với nhau, khó tránh được cảnh lời qua tiếng lại, rồi sanh ra đánh lộn đánh lạo thì phiền lắm! Có anh đứng ở ngoài bệ gì cũng đỡ hơn vì nếu anh thấy hai bà bắt đầu... nóng máy thì anh liệu nhảy vô tốp bót lại...

Năm Hồng Phúc hứ một tiếng rồi đáp ngọt xót như mía lùi:

– Anh khỏi lo chi chuyện đó cho mệt, tụi này là người biết điều với nhau mà! Thôi anh về trước để nghỉ ngơi cho khỏe chớ có đứng xó rớ đây hoài mỗi chun... Hay là nếu anh cho em tới đây phá đám anh thì em xin rút lui để bữa khác – em sẽ canh bữa nào không có mặt anh – em tới trò chuyện tâm tình đôi ba câu với cô Ngọc Sương cũng được! Việc này tùy anh chớ em không dám nài ép hay bắt bí anh một chút xíu nào đâu nghen!

Năm Trường Kỳ thở dài, bước đứng xê ra ở phía trước cửa.

Giáp mặt nhau, Ngọc Sương không khỏi có vài lời mỉa mai chua chát đối với Năm Hồng Phúc.

Năm Hồng Phúc thoáng cau mày nhưng rồi lại tươi cười và vồn vã phân trần:

– Tôi tức mình nên nói càn với anh Năm như vậy chớ không dám nghĩ bậy về chị đâu!

Đến đây, cô ta ngấm nhìn Ngọc Sương một hồi rồi buồn bã tiếp lời:

– Hèn chi anh Minh Tấn ảnh mê chị là phải lắm!

Ngọc Sương đưa mắt dò xét và chưa biết phải nói năng làm sao, vì phần thì sợ Năm Hồng Phúc định gài bẫy mình điều gì, phần thì cũng vui thích khi được nghe biết thêm sự chung tình của Minh Tấn.

Hiểu thấu tâm trạng của cô ta, Năm Hồng Phúc khẽ gật đầu và nhắc lại:

– Phải, tôi biết anh Minh Tấn còn nặng tình với chị lắm mặc dầu bị tôi... đồn riết nên ảnh cũng xuôi tay đôi chút. (Năm Hồng Phúc cúi đầu cười lớn lên khi thú nhận điều ấy).

Ngọc Sương cũng bật cười theo:

– Như vậy ảnh cũng đâu đến nỗi vô tình đối với cô đó cô Năm!

Năm Hồng Phúc vội nói:

– Ảnh không... vô ơn thì đúng hơn.

Cả hai cùng cười và cùng... ngượng nghịu ngó lơ sang chỗ khác. Một lúc sau, Năm Hồng Phúc lên tiếng trước:

– Nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt: hiện nay, rõ ràng là anh Minh Tấn còn nhớ tưởng đến chị ghê lắm...

Ngọc Sương chống chế cầm chừng:

– Cô nói vậy chứ biết đâu ảnh nghĩ khác... Tôi biết ảnh là một người trọng ơn nghĩa lắm...

Năm Hồng Phúc đỡ lời cô ta liền:

– Cái đó đúng. Anh biết ơn tôi nhưng anh thương chị... (rồi cô hỏi luôn) Bây giờ, chị tính sao đây?

Ngọc Sương không nhin được cười:

– Coi, trong việc này... tôi kể như người ngoại cuộc. Cô với anh Minh Tấn tính thế nào đó thì liệu chớ thiệt tình tôi không dám tranh tròn (đến đây giọng Ngọc Sương trở nên rầu rĩ)... Anh Minh Tấn đã chịu khổ cực vì tôi nhiều rồi, nay nếu anh gặp người phải nơi phải chỗ, tôi cũng mừng cho anh...

Năm Hồng Phúc mỉm cười chua chát:

– Ai đâu thì không biết chớ phần tôi, tôi thấy mình không phải là người... phải nơi phải chỗ như chị nói đó, và chính vì lẽ đó mà tôi mới tới kiếm chị hôm nay đây.

Ngọc Sương rụt rè nói chen vô:

– Cô cũng như bao cô gái khác và lại là người có lòng có dạ thì tôi tưởng cũng xứng đôi vừa lứa với anh lắm...

Năm Hồng Phúc lắc đầu ngắt ngang:

– Chị khỏi cần phải nói bực xuôi để làm mát ruột mát gan tôi. Không phải khoe, đời tôi... ba chìm bảy nổi nát nước hết trơn hết trọi rồi thì tôi còn lạ gì tình đời. Nếu bây giờ tôi quyết bắt xác anh Minh Tấn thì cũng được chứ chẳng phải không, nhưng nghĩ cho cùng thì lại không nên chị à.

– Dạ, bộ có ai cấm cản gì hay sao cô?

– Ý trời, đâu ai có ba đầu sáu tay, mười hai con mắt cũng chẳng dám nhảy vô cản mũi cản lái tội nữa chị à! Tôi nói không nên là không nên cho phần anh Minh Tấn... Tôi với anh ăn ở với nhau cho qua ngày đoạn tháng thì được chứ nếu tính chuyện cột chặt nhau trọn đời thì hổng êm đâu chị ơi...

– Bộ đã có cái gì trục trặc rồi sao cô?

Năm Hồng Phúc thở dài lắc đầu:

– Đâu có. Nhưng thốn mồn lâu ngày rồi sẽ có. Hoàn cảnh tôi như vậy, hoàn cảnh anh như vậy... Nó so le với nhau hết trơn chị à. Anh ép bụng sống với tôi nhưng còn nhớ tưởng chị hoài hủ thì tội nghiệp cho anh.

Ngọc Sương có vẻ cảm động:

– Nhưng rồi ai tội nghiệp cho cô đây?

Năm Hồng Phúc cả quyết đáp:

– Mình thương ai thì phải thương cho trót, thương cho đúng điệu như vậy mới thiệt là thương đó chị! (đoạn cô ta mỉm cười chua chát)... Với lại nói cùng đường mà nghe, tôi có xềnh ảnh ra tôi cũng... vậy thôi... hay bất quá cũng chỉ buồn sơ sơ mười bữa nửa tháng chứ có bỏ cơm bỏ cháo đâu mà sợ! Còn anh, anh ở với tôi trong này – chắc chị dư biết là tôi đâu có thể đông đi theo anh về ngoài được – anh cứ rủ suốt đời mãi kiếp thì... sướng ích cho tôi cái nổi

gì! Đó, chị biết hết cả bề sấp bề ngửa của vụ này chưa? Và chị nhắm tôi nghĩ như vậy có đúng không nà?

Ngọc Sương nhìn lại Năm Hồng Phúc rất lâu rồi thở dài đáp trớ:

– Thiệt anh Minh Tấn đi đâu cũng gây toàn là chuyện rắc rối không hà!

Năm Hồng Phúc cãi lại liền:

– Chị đừng đổ thừa cho anh. Cũng tại tôi... hơi yếu lòng một chút (cô ta mỉm cười chữa thẹn) chớ mọi khi gặp đàn ông con trai khác « xấp lóp », tôi coi cũng như không. Buồn buồn và hợp nhãn thì xấp vô rồi mạnh ai nấy đi, có nhiều cha bị tôi đá đít bóc bóc đã đời mà còn lủi đầu lủi cổ vô chớ hông chịu đang ra nữa ghen chi! Vậy mà thiếu chút xíu nữa tôi phải lụy....

Liếc thấy Ngọc Sương nhìn mình với cặp mắt đầy vẻ thương cảm, Năm Hồng Phúc muốn dấu lấp nỗi xúc động đang trào dâng trong lòng mình nên đổi giọng vui vẻ nói chớ ra phía trước cửa:

– Và cũng tại cái anh Năm mắc dịch kia! Hổng biết ma quỷ gì giục anh mà khi không anh lại bày đặt đem gởi anh Minh Tấn đăng nhà tôi để cho sanh chuyện ra!

Từ nãy giờ, Năm Trường Kỳ vẫn đứng lấp ló ở phía trước hàng ba nghe ngóng tình hình bên trong, nay hần thoảng nghe Năm Hồng Phúc nói chạm đến tên mình, liền chụp lấy cơ hội để ló đầu vô và bô bô lên tiếng:

– Em Năm hỏi anh cái gì đó?

Năm Hồng Phúc vội xua tay chặn trước hấn lại và nói gần:

– Bộ đứng rình nghe lén người ta hả? Anh có muốn vô trong này không thì để em ra?

Hấn ta vừa nhìn xéo sang phía Ngọc Sương vừa chặt lưỡi cự nự Năm Hồng Phúc:

– Nói chuyện cà kế dê ngỗng gì mà lâu thấy mờ vậy bà nội?

Năm Hồng Phúc bước sấn tới tay quơ miệng quát:

– Anh xê ra xa dùm cái coi! Em nói chưa hết câu với Ngọc Sương và nếu anh muốn đợi thì chẳng ai cấm mà muốn về trước thì... càng tốt.

Năm Trường Kỳ bấm môi nhìn sừng Năm Hồng Phúc một hồi rồi không biết nghĩ sao hấn ta đưa tay ngoắc cô ta lại, thấp giọng bảo:

– Coi bộ em với cổ... tương đắc quá há! Đừng có nghe cô đó bom ngọt rồi xả ra hết đó ghen!

Năm Hồng Phúc xí xọn đáp:

– Dạy khôn hả? Thây kệ người ta mà!

– Kệ gì? Em coi chừng! Em làm hư bột hư đường thì anh đập đổ hết, cho treo mỏ hết để coi ai ăn ai nhin nữa được không!

Năm Hồng Phúc trề môi:

– Đừng chót chết cái lỗ miệng. Con này biệt có sợ ai mà hăm hè chi cho mất công!

Năm Trường Kỳ cúi gầm mắt xuống:

– Hừ, làm tài khôn tài khéo hoài! Em cứ việc nằm thẳng cẳng mà hưởng hồng được sao mà lại còn bày đặt xọt ra xọt vô chuyện của người khác? Cao thượng hả?

– Nói hết chưa?

– Còn nói hoài hoài... (hắn dụ giọng lại) sao em kỳ khôi quá vậy! Chuyện này hai đứa mình ăn ý với nhau thì phải có lợi cho cả hai không? Tự nãy giờ em đã nói gì với cô Ngọc Sương tới cái gì rồi?

Năm Hồng Phúc phác một cử chỉ băng quơ:

– Nói chuyện... ù ơ ví dầu với nhau vậy thôi.

Năm Trường Kỳ lườm cô ta:

– Thằng này dầu có điếc đi nữa thì cũng không đến nỗi đui luôn! Anh thấy điệu bộ xằng xái của em trong lúc nói chuyện với cô Ngọc Sương, anh đủ biết rồi! Chém chết em cũng làm bộ... nghĩa hiệp với cổ?

Hắn ta chắt lưỡi, nói tiếp luôn:

– Sao đại quá như vậy hồng biết! Em không thấy cô kia cổ còn làm cao với em hay sao? Ở ngoài này, anh thấy rõ mặt cổ vát hất lên... Mọi khi em bảnh lắm mà nay tại sao lại xò ngang xương vậy?

Năm Hồng Phúc nhún vai:

– Đàn bà với nhau mà tính chuyện ăn thua cái nỗi gì? Nhứt là người ta đang lúc lép vế...

Năm Trường Kỳ cười lạt:

– Ý trời nói chuyện nghe nhân đức quá há!

Năm Hồng Phúc không buồn chú ý đến lời hăn ta và lên tiếng hối thúc:

– Thôi anh cảm phiền đi về trước, chớ dầu anh có đứng đây canh chừng riết thì cũng... chẳng ăn thua gì đâu.

Năm Trường Kỳ còn ráng hỏi thêm:

– Em nói em thương Minh Tấn mà sao em không biết ghen với cô kia một chút bẻo nào hết vậy?

– Bộ anh nói em cũng tầm thường như mấy con khác hay sao mà phải cần đến chuyện ghen tuông cho nó... nhẹ thể mình đi? Có năm bảy thứ đường mình thương chớ anh!

– Rành quá há! Mà em đã thương « no nê » rồi cũng phải để cho người khác người ta chấm mút với chớ!

Năm Hồng Phúc xô nhẹ vai hăn ta và bảo nhỏ:

– Cự nự quá vậy anh! Anh có giỏi o bế được cổ thì mần tới đi chớ bộ em ngăn cản gì hay sao!

Năm Trường Kỳ vùng vằng bước đi nhưng còn rán nói lảm bảm cố để cho cô ta nghe lọt:

– Hồng ngăn cản nhưng mà phá đám thì cũng quá tổ mẹ! Ai có giỏi bày mưu thiết kế thì thằng cha Minh Tấn nó mệt với tôi!

Năm Hồng Phúc chạy theo định nín hẩn ta lại để hỏi cho ra lẽ nhưng bỗng nghe tiếng Ngọc Sương gọi mình phía sau lưng. Cô ta quay trở lại, mặt mày vẫn còn cau có.

Ngọc Sương ngồi tuốt ở góc ngựa phía trong vội nhồm người lên và hấp tấp nói luôn:

– Thôi cô Năm ơi, cô nên để ảnh đi...

Vốn sẵn bực mình, Năm Hồng Phúc ngắt ngang:

– Chị biết cái gì mà thôi với không? Chị sợ thằng cha đó thì sợ chó tôi đâu có ngán!

Ngọc Sương ấp úng phân trần:

– Tôi thấy ảnh có vẻ giận và cô cũng không nhin nên tôi lo quá... Trong hoàn cảnh này, cái gì cũng nên xử cho... êm êm một chút mới tốt cô à.

Liếc thấy vẻ mặt lo âu của Ngọc Sương, Năm Hồng Phúc đâm ra thương hại. Cô ta đổi sắc tươi cười bước lại nắm tay Ngọc Sương:

– Tại tôi đang nổi sùng với thằng cha kia và tính rượt theo để mần thằng chả một chuyến để cho chả hết lên chun. Với tôi mà chả còn ăn nói ba trợn như vậy thì đối với người khác, chả... không nuốt trợn người ta sao được!

Ngọc Sương lựa lời đẩy đưa:

– Ảnh làm việc thì phải có oai quyền như vậy...

Sấn trón Năm Hồng Phúc nói riết tới:

– Làm việc cái mớ xì gì! Chị sao thiệt thà quá! Tôi thương chị tôi nói thiệt: chị nên coi chừng thằng chả.

Ngọc Sương cười thầm và làm bộ tò mò hỏi liền:

– Coi chừng gì cô? Tôi thấy ảnh cũng có lòng lo lắng cho tôi, chứ nếu trong chuyện này tôi rủi lợt vô tay người khác, chắc... đi về với ông bà ông vải từ hồi đời nào rồi!

Năm Hồng Phúc trề môi, nhún vai:

– Có lòng cái khỉ mớ họ! Chị đừng thấy chả cà rà lui tới và ăn nói ngọt xớt rồi tưởng là thằng chả lo lắng cho chị thiệt tình đâu nghen! Thử thời chị là đực rựa hay là thử thời mặt mày chị rõ chẳng rõ chịt, đen thui đen thui như con mên coi thằng chả có xáp vô không! Ôi cái thứ ăn sưa dưa đó mà chị cũng tin!

Chợt thấy Ngọc Sương cười tủm tỉm, Năm Hồng Phúc mới nhận ra mình đi quá lố nên vội nói vớt lại:

– Mà chắc chị cũng biết quá xá thằng chả chứ đợi gì tôi phải nói. Mấy cô ở thành khôn lanh giàn trời chứ bộ lơ mơ gì sao!

Ngọc Sương đỡ lời cô ta:

– Cô nói vậy chớ tôi mới ra trường ràng ràng đây chớ đâu được sành sỏi tình đời như cô.

Đoạn, nhìn thẳng vào mặt Năm Hồng Phúc, cô ta nói luôn, giọng tha thiết:

– ... Cô Năm ơi, thú thật với cô, ban đầu tôi cũng tưởng cô đến đây để kiếm chuyện nọ kia chớ không dè cô có lòng tốt như vậy. Nghĩ lại, thiệt mắc cỡ hết sức...

Năm Hồng Phúc dịu dàng đặt tay lên vai Ngọc Sương mỉm cười hỏi đùa:

– Chắc chị tưởng tôi đến đây để... nập nọn lượn qua lượn lại trước mặt chị để chọc tức và hờn sẵn để gây sự gấu ó với nhau phải không?

Ngọc Sương đành cười trừ. Năm Hồng Phúc vốn và hỏi tiếp:

– Bây giờ chị đã rõ bụng tôi chưa?

Ngọc Sương hấp tấp đáp:

– Dạ bây giờ thì... còn cái gì nữa mà không rõ! Và tôi phục cô lắm. Tôi thấy ít ai được như cô.

Năm Hồng Phúc nói lảng đi:

– Tại tánh tôi hay ẩu tả và bạt mạng cô hồn như vậy. Đứng vào thời buổi này, tôi coi mọi việc đều thường ... Tôi thích những chuyện... lung tung beng nên mới thả rề theo mấy cha nội ở đây... Hồi còn con gái, bà già tôi bả chửi lu bù, bả cho tôi là thứ ham...

434 | Lê Xuyên

đứng đường... Mà thiệt vậy, nếu không có giấc già lộn xộn như vậy, chắc tôi đã vọt đi mất đất chớ dễ gì chịu ở bó rọ tại đây!

– Chắc bốn tánh cô... ham xông xáo hoạt động.

Năm Hồng Phúc nhíu mày rồi cười xòa:

– Hồng biết có đúng vậy hông chứ tôi ít chịu trụ hình ở một chỗ. Có điều hể ai ăn ở tốt với tôi thì tôi ăn tốt lại mà ai chơi xấu với tôi thì tôi cũng...

Ngọc Sương nói vuốt theo:

– Thì cô cũng chẳng nhịn thua!

Năm Hồng Phúc gật đầu, cười ngất.

Ngọc Sương chột có vẻ dăm chiêu rồi ngập ngừng hỏi Năm Hồng Phúc:

– Cô Năm đến đây có việc chi nữa hông hay là chỉ để... dò la ý tứ...

Năm Hồng Phúc nghiêm nghị ngắt ngang:

– Bậy nà! Tôi đến thăm chị với tình chị em và có cái gì thì tôi trút hết ra chứ chẳng dấu diếm một mảy may nào hết. Chắc chị còn hồ nghi tôi phải không?

Ngọc Sương hốt hải phân trần:

– Dạ đâu dám cô! Tôi chỉ muốn biết coi ý định của cô đối với vụ... anh Minh Tấn ra sao vậy mà!

Năm Hồng Phúc mỉm cười:

– Thì tôi đã nói hết rồi đó!

– Nghĩa là...

– Nghĩa là... tôi không bắt xác ảnh đâu mà chị lo!

Ngọc Sương ngượng ngịu nói trớ đi:

– Dạ... tôi đâu có phiền trách mà cũng chẳng đòi hỏi gì về chuyện đó, những ảnh bị nạn chung với tôi thì tôi... cũng phải lo cho ảnh...

Năm Hồng Phúc liếc xéo cô ta:

– Thôi đi chị, với tôi thì chị còn nói mại hơi làm chi! Qua một vài câu chuyện mới rồi và thấy điệu bộ của chị tôi dư biết là chị cũng không đến nỗi vô tình với anh Minh Tấn. Chị đừng có dẫu, mà dẫu thì có ích lợi gì một khi tại mình cùng... quý mến anh hết á!

Ngọc Sương nhìn cô ta rụt rè hỏi:

– Cùng quý... nhưng sao cô lại sẵn sàng... buông ảnh ra như vậy?

Năm Hồng Phúc cười rộ lên rồi chỉ tay về phía Ngọc Sương:

– Đọ, tôi nói trúng tim đen chị mà! Chị còn... bức rức về chỗ đó chớ gì? (cô ta chắc lưỡi) Cơ khổ dữ hông – tôi đã nói là sẵn sàng nhường lại cho chị... Chị chưa tin tôi hay sao?

Ngọc Sương cảm động nắm lấy tay cô ta, giọng nghẹn ngào:

– Tin... nhưng còn cô? Giữa hai đứa mình, có lẽ cô là người nặng tình với ảnh nhiều nhất nên cô mới dám hy sinh tới cái mức ấy...

Năm Hồng Phúc cúi đầu thở dài:

– Thì cũng như ảnh đã nặng tình với chị nên mới theo chị tuốt vô trong này nè! (cô ta gượng cười tiếp lời)... Ồi, chuyện đó đối với tôi cũng chẳng ăn nhằm gì. Đời của ảnh và của chị có... ngăn nắp, có tương lai nên hai đứa đi chung với nhau thì hợp lắm chứ còn đời tôi... như tôi đã kể hết cho chị rõ, nó... cà xịch cà lụi bất thường lắm...

Ngọc Sương chỉ biết nắm chặt thêm tay cô ta và đưa mắt nhìn trần trối người thôn nữ khác thường ấy.

Năm Hồng Phúc niềm nở nói tiếp:

– Chị Ngọc Sương, chị nên nghe lời tôi và đừng có nghĩ xa nghĩ gần gì hết. Để tôi làm « bà mai » cho hai người ghen! Ngộ quá há, làm mai cho... hai người đã nên đôi chồng vợ thì thiệt trên trần đời mới có một!

Ngọc Sương lắc mạnh tay cô ta:

– Ý khoan đã cô!... Thôi cô đừng nói gì với ảnh hết, để sau này nếu tôi với ảnh về được thì sẽ tính tới chuyện đó cũng chẳng muộn.

– « Nếu » khi gì nữa! Tôi dám bao chắc là thế nào hai anh chị cũng sẽ được trở về nhà trong một thời gian rất gần đây...

Ngọc Sương lo ngại hỏi:

– Còn anh Năm Trường Kỳ nữa chi?

Năm Hồng Phúc mỉm cười bí hiểm:

– Tôi có bùa phép trị thẳng chả mà! Chị yên tâm thẳng chả không cao tay ấ hơn tôi đâu! Với lại, thiếu gì cách tôi nhúng tay vô để cho hai anh chị rút dù êm...

– Cô không sợ ảnh... làm khó dễ sau này sao?

– Ảnh mà làm gì được tôi! Bất quá ảnh nổi thầu lậu lên để xài xể tôi là cùng chớ có ăn thịt ăn cá gì được tôi mà sợ. Coi vậy chớ không sao đâu chị à. Tôi biết trong mình thẳng chả có mấy vít hết nên thẳng chả cũng phải chịu đựng tôi đôi chút!

Ngọc Sương trực nhớ lại Ba Nhơn nên hỏi luôn:

– Còn anh Ba Nhơn nữa đó cô?

Năm Hồng Phúc mím môi suy nghĩ rồi đáp:

– À, còn cha nội đó nữa há! Mà hồng sao đâu, ảnh cũng là người biết điều lắm. Từ hồi nào tới giờ tôi chưa thấy ảnh để mích lòng ai, dầu là đối với một đứa con nít cũng vậy!

Ngọc Sương tỏ vẻ thắc mắc:

– Nhưng việc này không phải... việc thường. Tôi sợ ảnh chưa quên chuyện cũ... Anh Năm Trường Kỳ có nói là ảnh thâm thù tôi ghê lắm...

Năm Hồng Phúc cười đáp:

– Ôi ăn thua gì, thằng cha đó mà thù ai! Thôi tôi đi ghen chị!

o O o

Ngọc Sương chợt thấy Năm Trường Kỳ lấp ló sau một bụi tre um tùm, hắn ta nhón chân lên để canh cho Năm Hồng Phúc đi khuất dạng rồi mới hấp tấp bước vô nhà.

Ngọc Sương vội chạy tọt vào trong và ngồi yên trên mép bộ ván ngựa.

Năm Trường Kỳ đi thẳng lại chỗ ấy, mặt hầm hầm và khi đến trước mặt Ngọc Sương, hắn ta hỏi trổng:

– Bàu mưu lập kế gì với nhau đó hả?

Ngọc Sương rán làm tỉnh:

– Dạ... anh hỏi chi lạ vậy anh? Tôi với cô Năm chỉ nói chuyện tầm khào...

Năm Trường Kỳ cau có:

– Hừ mấy người tưởng tôi đây ngu lắm chắc? Đừng có lấy vải the che mắt thánh. Tôi biết hết ráo trội rồi, tôi đi guốc trong bụng mấy người mà!

Ngọc Sương bắt phì cười:

– Nếu anh biết rõ hết thì còn tốn công hạch hỏi tôi làm gì?

Năm Trường Kỳ đỏ mặt, khựng lại, và để trút nỗi bức tức hẳn ta giờ giọng hăm he:

– Cô đừng tưởng con Năm như vậy là bánh, và làm trời ở đây được. Cô dại dột nghe theo nó là đâm đầu vô chỗ chết đó! Và kể từ giờ phút này, tôi hồng biết gì nữa hết ghen!

Ngọc Sương chắc lưỡi, cố lấy giọng ngọt ngào:

– Coi, sao anh nói kỳ vậy? Tôi có nghe lời gì ai đâu? Có anh ở đây thì việc chi tôi cũng phải nhờ nhờ tới anh chứ. Anh đừng nghĩ oan như vậy tội nghiệp tôi.

Đoạn cổ xụ mặt xuống, làm bộ trách móc:

– ... Tôi đâu quên là anh đã hứa lo lắng hết mọi việc cho tôi. Vậy mà chưa chi anh đã nại có ra để... nuốt lời rồi hà! Tôi biết xét người lắm chứ đâu có ngu si gì để nghe theo những lời nói tào lao của thiên hạ!

Năm Trường Kỳ tươi tỉnh trở lại, nhưng còn rán nói vớt:

– Thế nào con Năm nó chẳng đặt điều này nọ và châm ra chọc vô... thét rồi cô cũng dám nhắm mắt tin cần nó chứ chẳng chơi! Tôi thấy tình cảnh của cô tội... ái ngại nên mới hết lòng lo lắng như vậy chứ bộ khùng điên hay sao mà đưa lưng gánh vác khơi khơi chuyện của người khác?

Ngọc Sương lại chắc lưỡi:

440 | Lê Xuyên

– Anh khỏi phải nhắc tôi cũng đủ hiểu rồi mà! Và xin anh cũng nên... bỏ qua dùm chuyện mới rồi, chẳng lẽ cổ lại đây hỏi thăm này nọ mà mình lại lơ là coi cũng bất lịch sự lắm. Bởi vậy tôi ừ hử và đối đáp cảm chừng cảm chia với cổ... Hơn nữa, chắc anh dư biết tôi cũng ngán trần cổ...

Năm Trường Kỳ hùng hổ hỏi:

– Ngán cái gì? Nó có động tới lông chun của cô được đâu mà ngán?

Ngọc Sương nheo mắt như để ra dấu rồi thủ thỉ đáp:

– Hồng phải vậy đâu! Anh còn lạ gì đàn bà hay ghen tương bất tử, hồi nãy tôi sợ cổ kiếm chuyện gây sự nên tôi phải tỏ vẻ vồn vã đôi chút. Và bởi vậy hể cổ nói ra điều gì là tôi... thụt cà lui liền.

Năm Trường Kỳ nhướn mắt hỏi liền:

– Nói cái gì mà cô phải a-la-de?

– Thì còn chuyện gì ngoài chuyện của cổ với anh Minh Tấn nữa!

Hắn ta hỏi tới:

– Rồi sao nữa?

– Thì... tôi phải liệu mà đỡ đòn và rút lui trước chứ hông cổ mần thịt tôi còn gì?

Năm Trường Kỳ nhìn cô ta lom lom như dò xét, đoạn chậm rãi hỏi phăng tới:

– Việc gì mà cô phải xuống nước như vậy? Theo tôi nghĩ nếu cô không dính líu gì tới anh Minh Tấn, nếu cô coi anh ta như người dưng thì cứ trả lời đại cho con Năm chớ tội tình gì mà phải khúm núm chạy mặt nó như vậy?

Ngọc Sương hơi bối rối, nhưng rồi cô lại cười rộ lên:

– Anh coi vậy mà... ít rành về đàn bà quá! Đàn bà mà ghen thì một nghi mười ngờ... Tôi mà không khéo lựa lời, cổ dám hiêu làm là tôi dám nói móc lò cổ chó không dễ như anh tưởng đâu! Đó anh coi, sau đó cổ vui vẻ và còn tội nghiệp cho tình cảnh... bơ vơ của tôi nữa! Vậy mà ban đầu, khi cổ xâm xâm vô đây, cổ ngó tôi có nửa con mắt! Thiệt hết hồn hết vía! Cũng may là tôi liếc chừng ra phía cửa thấy anh còn lảng vảng ở đó, tôi cũng vững dạ đôi phần.

Liếc thấy Năm Trường Kỳ vừa chăm chú nghe cô ta nói vừa gật gù, Ngọc Sương châm thêm luôn một câu:

– Hồi anh ló vô cự nự, tôi nháy nhó anh quá chừng quá đổi... tôi tính nhờ anh tìm cách mời khéo cổ đi mà anh làm lơ hoài.

Năm Trường Kỳ như sực tỉnh, lấp bắp lên tiếng:

– Vậy hả cô hai?... Mèn đét ời, tôi có hay biết trời trăng gì đâu... Bị tôi đang nực với con Năm nên không để ý tới... (nhưng rồi hấn ta trợn mắt hỏi ngang)... Coi, tôi có ngó về phía cô đứng mấy lần mà?

Ngọc Sương luống cuống trong một thoáng rồi đon đả đáp nghe... xuôi rớt:

– Tôi thấy chớ sao không, nhưng lúc đó cô Năm cổ cũng rình sát đeo một bên thì... tôi đành chịu phép. Thiệt tức muốn bể ngực!

Năm Trường Kỳ thở ra, hể hả nói:

– Cô phải kỹ lưỡng như vậy mới được. Dầu có tôi sẵn sàng... hộ vệ cho cô nhưng cũng không nên ỷ y quá. Minh tính việc của mình cho ăn chắc mà cô!

Ngọc Sương cười tươi:

– Dạ phải.

Năm Trường Kỳ thờ mặt ra, đưa tay vuốt vuốt mái tóc, đoạn nghiêm giọng hỏi Ngọc Sương.

– Nè cô hai, ngoài cái chuyện anh Minh Tấn ra con Năm nó còn làm tài khôn vẽ đường vẽ lối gì nữa không? Cái miệng con đó hay lách chách lắm, thế nào nó chẳng chỉ chọc cho cô này nọ.

Thấy Ngọc Sương có vẻ ngần ngừ, hẳn ta bước lại gần, thủ thỉ tiếp lời:

– Cô cứ nói đại ra đi đừng sợ mịch lòng tôi gì hết. Thế nào con trời đánh nó không « xuyên tạc » tôi và bày đặt chuyện làm cho lợi gan. Hồng phải tôi thóc mách muốn biết làm gì thứ chuyện đó, nhưng ngại nỗi việc này liên hệ tới cô và nếu mình sơ ý, hay bỏ thờ để cho con Năm nó được mọi làm ầu tới thì... mệt thất hòng đa cô!

Biết rằng Năm Trường Kỳ còn nghi ngờ gắt ở điểm ấy nên dầu có chối quanh hẩn cũng không tin, Ngọc Sương bèn tìm cách nói trớ đi:

– Thiệt ra cổ cũng làm bộ thi ân bố đức cho tôi!... Anh lạ gì cổ muốn tống khứ tôi đi chỗ khác để cho anh Minh Tấn ở đây một mình...

Năm Trường Kỳ hí hửng reo lên:

– Tôi nói đúng hén! (rồi làm như điểm mặt Ngọc Sương, hẩn ta nghiêm trang tiếp lời)... Cô đừng nghe nó đa nghen! Mà nó hứa càn mạng như vậy để cho cô nghe bùi tai và hết còn muốn dòm ngó gì tới anh Minh Tấn. Ồi, con đó hay đẩy cây thoa mỡ bò lắm, từ trước tới giờ nó cho tụi đàn ông con trai nhẹ bóng vía tuột... tuột da me và rớt nghe đui đui... Bây giờ lại tới phiên cô, cô phải liệu mà giữ mình và nếu còn muốn đủ tay đủ churen về tới nhà thì cô làm ơn làm phước nghe tôi đây nè!

Ngọc Sương mỉm cười:

– Anh khỏi dặn đi dặn lại như vậy tôi cũng dư biết rồi mà!

Năm Trường Kỳ hình mũi, liếc xéo cô ta:

– Tôi còn tin tưởng nơi cô nhiều lắm nên mới rị mọ trở lại đây chớ nếu không, tôi buông xui ngay lúc thấy con Năm chộn rộn trong này. Từ rày sắp lên tôi phải canh chừng riết con đó mới được!

Ngọc Sương không dấu vẻ hốt hoảng:

– Ý không nên! Anh theo cổ tò mò như vậy, cổ nổi đóa và làm cho « bẻ bạc » hết đa! Theo ý tôi, anh cứ làm lơ đi để vừa được việc mình vừa không động chạm tới cổ. Cổ chỉ muốn được rảnh tay lo cho anh Minh Tấn thôi mà!

Năm Trường Kỳ gật gù khen ngợi:

– Cô nói vậy mà đúng. Thôi để tôi... canh chừng một mình cô cũng được.

Ngọc Sương nhăn nhó:

– Dạ có anh gì đứng gác ở ngoài cửa rồi... Vội lại tôi có tính chạy trốn đâu mà anh phải... tốn công nhọc sức như vậy. Hôm nào đây, anh còn hứa là sẽ nói cho tôi đi tới đi lui trong xóm lặn mà!

Năm Trường Kỳ nheo mắt cười mơn:

– Ấy canh chừng... khác chớ đâu phải giống như ý cô nói đó! Nói gần nói xa chẳng qua nói thật: tôi muốn tới lui đây thăm cô hoài hoài. Tôi có nhiều chuyện hay gât củ kiệu muốn nói riêng với cô nhưng tự hôm nay, phần mắc lu bù nhiều việc, phần chưa rõ tình ý của cô ra sao và phần... mắc cỡ miệng nên tôi cứ giữ nó... ăm ức trong lòng hoài.

Ngọc Sương cười đáp vu vơ:

– Còn nhiều dịp khác mà anh. Dầu sao mình cũng nên giữ ý giữ tứ chớ hông thôi để thiên hạ đàm tiếu bậy bạ thì làm sao bùm miệng họ được. Ở đây thôn xóm lớn bằng bàn tay, mình rục rịch cái gì là họ hay hết...

Năm Trường Kỳ nói bừa:

– Hay thì thầy kệ họ chó ăn nhằm gì!

Ngọc Sương chắc lưỡi một cách thật nhõng nhẽo:

– Bộ anh quên chuyện mình tính với nhau hay sao? Xung quanh anh còn bao nhiêu người dòm ngó. Cô Năm nè, anh Ba Nhon nè... Tôi chỉ biết sơ sơ có hai người đó thôi, và hồng chừng còn người khác nữa. Họ mà phá đám thì hư chuyện hết. Hôn nữa, dầu sao anh cũng phải giữ thể diện để còn làm việc ở đây chó!

Năm Trường Kỳ gãi đầu thở dài:

– Ờ, còn mấy thứ mắc dịch đó nữa há! Thiệt tôi gặp toàn là cái đồ chết bầm không! (nhưng rồi hắn ta hơn hở kè gần sát bên tai Ngọc Sương để thì thầm)... Mà cô khỏi lo, tôi có cách lại thăm cô một cách êm thấm lắm. Thằng gác cửa này là tay chun bộ hạ ruột của tôi mà! Tối nay tôi lại thăm cô nhen?

Ngọc Sương cố trấn tĩnh cơn bối rối, lo âu của mình và lựa lời ngăn cản hắn ta:

– Anh để thủng thẳng một chút hồng được sao! Ban đêm ban hôm mình xầm xì thế nào hai bác chủ nhà cũng để ý... Tôi còn ở đây chó bộ sắp... « bay bổng về trời hết chuyện gì » hay sao mà anh nôn nả quá vậy!

Năm Trường Kỳ vừa nhăn nhó vừa quơ tay, giọng rên rĩ:

– Trời thần ơi, cô nói sao tôi nghe... hườn đãi quá. Cô không biết rằng hiện nay, mỗi khi nhớ tới cô, ruột gan tim phổi, đầu óc gì của tôi nó đều sôi lên ục ục như nồi súp de sao!

Đoạn hần hơi nghiêng đầu về phía sau để ngó Ngọc Sương lom lom rồi tiếp lời, tiếng nói như rít qua hàm răng:

– Tối nay tôi đến thăm cô đó ghen cô Hai! Tôi xin nói trước để cô trông ba trật bốn vuột tưởng là ma cỏ hiện hình hay là một thứ « mộc đề » để kêu la chói lói lên thì kệt đạn hết!

Liếc thấy vẻ mặt hốt hải của Ngọc Sương, hần ta lại nói thêm như để vỗ về:

– Đừng có sợ gì hết mà! Tôi coi vậy chớ cũng biết cách lịch sự lắm chớ không phải là phồn chụp giựt, bốc hốt sanh tử đâu! Cô cũng đừng thềm ngại hai vợ chồng lão chủ nhà này, tôi đã bắt tẩy hai ông bà một lần rồi trong lúc họ lén bơi xuống chở gà vịt ra chợ Cái Răng bán bởi vậy dầu họ có biết cũng chẳng dám quóp quép cái lỗ miệng... Với lại mình cần gì phải nói chuyện rữ rĩ rù rì để cho hai ông bà nghe thấy chớ!

Ngọc Sương nhăn mặt:

– Nhưng anh để cho khi khác không được sao anh. Mấy hôm trong mình tôi bần thần đã dượt...

Năm Trường Kỳ chắc lưởi liền liền:

– Tại cô nằm ì một chỗ nên mới như vậy. Tôi coi sắc mặt của cô tươi rói mà! Đừng có mắc cỡ gì hết... Tôi có quý cô ghê gớm tôi mới dám nói huých tẹt như vậy xin cô đừng cho tôi là kẻ sỗ sàng... Cô hai ơi, trong thời buổi giặc giã lung tung này việc gì cũng gấp hết cô à! Mình đâu có thể cà rịch cà tang, « đá bóng » tới đá bóng lui rồi đi và về ba đồng bảy đổi theo như thời trước được! Tôi thành thật mà giải bày như vậy chứ không biết nói theo giọng tiểu thuyết như mấy cậu ngoài thành đâu cô hai à!

Ngọc Sương lo điếng, bối rối không biết nghĩ ra cách nào để ngăn cản ý định đen tối ấy của Năm Trường Kỳ. Trái lại, hẳn ta lại tưởng là cô còn e thẹn, rụt rè trước những lời tỏ tình có phần « chớp nhoáng » và sống sượng của hẳn.

Ngọc Sương cúi gầm mặt xuống để che dấu đôi dòng nước mắt bắt đầu chảy quanh. Nửa như tủi mình, nửa như giận người, Ngọc Sương ngồi lặng thinh trên ván ngựa. Trong lúc này, bỗng dưng cô nhớ đến những đêm dài chung sống với Minh Tấn ngoài Cần Thơ, và tự nhiên cảm thấy hối tiếc vu vơ...

Tiếng cười hề hề của Năm Trường Kỳ vẫn còn văng vẳng bên tai của cô. Chưa bao giờ cô thấy lo sợ cho số phận của mình và... nhớ tưởng tới Minh Tấn một cách quả đối như vậy.

Năm Trường Kỳ chợt ngưng bật giọng cười hể hả.

Hẳn ta mon men bước đến sát một bên Ngọc

448 | Lê Xuyên

Sương muốn nâng cằm cô lên nhưng lại không dám. Hắn ta xằng vằng xẻo vẻo bước qua bước lại trước mặt cô, gãi đầu gãi tai rồi nhăn nhó hỏi:

– Sao khi không cô... chù ẹ mặt xuống vậy cô hai? Hay là tôi có nói điều chi khiến cô phải mịch lòng?

Ngọc Sương vẫn cúi gằm mặt xuống như cũ, đưa tay phủi phủi lớp bụi... tưởng tượng trên mặt ván rồi đáp nho nhỏ:

– Không... tôi nhớ nhà nên... không được vui đó thôi.

Năm Trường Kỳ ưỡn ngực, thở ra:

– Dữ hông! Vậy mà cô làm cho tôi lo thấy mồ. Tôi tưởng cô giận hờn gì tôi chứ! Sắp êm hết tới nơi rồi mà còn nhớ nhà khỉ gì? Để thùng thẳng tôi sẽ tìm cách đưa cô về thăm hai bác ở ngoài...

Ngọc Sương ngẩng mặt lên, hỏi liền:

– Rồi sau đó, anh không sợ tôi ở riết ngoài ngoài sao?

Năm Trường Kỳ đáp một cách không do dự:

– À, nếu cô hết còn nhớ tưởng trong này và ở biệt luôn ngoài Cần Thơ thì tôi cũng đành vuốt bụng chịu vậy chứ biết sao! Thời buổi này, mình cốt... giữ cảm tình với nhau được ngày nào hay ngày nấy, tánh của tôi lại không trói buộc ai bao giờ: nhất là đối với cô, cô muốn cái gì là tôi muốn cái đó dầu cho

cô không đoái tưởng tới tôi lâu dài mà tính chuyện sau này... đường ai nấy đi thì cũng vậy nữa!

Như được trớn, hẳn ta hùng hồn nói tiếp:

– Bởi vậy cô đừng có thắc mắc xa xuôi gì hết. Tôi với cô có duyên nợ gặp gỡ nhau đây thì mình chỉ biết... vui lúc nào hay lúc nấy thôi. Đối với cô, khoảng thời gian cô kẹt trong này thì cũng như lâu lâu đi đổi gió một chuyến chơi vậy thôi chứ hề hấn gì. Cô đừng rầu rĩ gì hết trời, cô sẽ thấy mọi việc rồi sẽ trơn tru và cô cũng đâu có mất mát một chút gì đâu. Cô nên nghe lời tôi ghen cô hai!

Trước những lời bóng gió nhưng khá bộc lộ ấy của Năm Trường Kỳ, Ngọc Sương tức muốn lộn gan, nhưng vẫn lấy giọng ngọt ngào:

– Tôi chưa thấy ai dễ dãi và rộng rãi như anh. Thiệt đúng là người từng lăn lóc nhiều trên đường đời. (rồi cô nhắc khéo hẳn ta) À, bộ hôm nay, anh rồi việc lắm sao mà ở đây chơi lâu quá vậy?

Năm Trường Kỳ à lên một tiếng rồi xua tay đáp:

– Ồi, công việc gì cũng dẹp qua một bên hết á!

Ngọc Sương làm ra bộ ngó quanh ngó quẩn rồi thấp giọng bảo hẳn:

– Nhưng anh cà rà ở đây lâu quá... cũng có chỗ bất tiện... Nếu anh còn tính tới lui thăm tui. Dẫu sao mình cũng tránh tai tiếng là hay hơn hết.

Năm Trường Kỳ gật đầu:

– Cô nói cũng phải... nhưt là một khi tôi với cô chưa có gì với nhau hết trơn mà để thiên hạ nói xâm nói xéo thì kỳ quá! Thôi tôi về ghen cô!

– Dạ... anh về.

Hắn ta bước đi được một bước, bỗng quay phắt lại rồi vừa nheo mắt vừa nói với với Ngọc Sương:

– Tối nay ghen cô hai!

Không để cho Ngọc Sương kịp trả lời, hắn ta phát cười rộ lên đoạn nhanh nhẹn bước ra khỏi nhà.

Ngọc Sương chán nản quơ tay kéo gối, ngã người nằm lên trên bộ ván...

... Ra tới sân, Năm Trường Kỳ đưa tay ngoắc anh du kích lại và thì thầm căn dặn:

– Ngay từ giờ phút này, anh làm ơn canh chừng gắt cô trong nhà ghen. Cấm không cho ló ra tới cửa, cấm không cho ai trò chuyện với cổ ghen!

– Ủa, sao hôm qua hôm kia gì tui nghe anh nói với cổ là anh cho phép cổ...

Năm Trường Kỳ xằng giọng ngắt ngang:

– Lạ thiệt! Anh cứ việc nghe theo lệnh của tôi, còn tôi nói với người ta ra sao thì thầy kệ mẹ tôi! Có ai lộn xộn điều gì, anh nhớ vô biểu bác chủ nhà chạy rút lại cho tôi hay lập tức...

– Rủi họ làm ẩu tôi nói họ hổng nghe thì sao?

Năm Trường Kỳ trợn mắt:

– Anh làm việc mà nhát như thỏ đế, đụng ai cũng sợ hết thì lột áo, giao súng trả lại cho anh em để về nhà giữ gà, giữ vịt đi chó còn đúng lơ ngơ ở đây làm gì! Nghe kỹ đây nè: Kỳ nhút là trường hợp có người tới bày đặt chuyện để lãnh cổ đem đi đó ghen! Cổ không được rời khỏi cửa nửa bước và ngoài tôi ra, nếu có thằng nào con nào đến tính dẫn cổ đi, anh phải ngăn cản cho kỳ được... Và có cự nự hay muốn sanh sự điều gì, anh cứ nổ mệ nó rồi tội vạ đâu có tôi chịu.

Anh du kích nhăn nhó than vãn:

– Cha, cái gì mà gắt gao quá vậy! Theo điệu này thì chết tui! (rồi anh ta rụt rè hỏi thêm) Bộ có chuyện gì dữ dằn lắm sao mà anh ra lệnh nghe ón quá vậy hả anh Năm? Tự nãy giờ, tui để ý ngó vô thấy anh nói chuyện vui vẻ với cô trong nhà lắm mà!

Năm Trường Kỳ nạt nộ:

– Cha nội này bộ tính hỏi dần lân sao mà! Bỏ cái tánh hay thắc mắc không ăn nhằm gì hết ráo trội đó đi! Tiện đây tôi dặn anh luôn: việc riêng của tôi anh không cần phải tọc mạch tìm biết làm gì và nếu anh lỡ thấy cái gì là lạ thì để bụng chó đừng hỏi tới hỏi lui hay bép xép học lại với người này người kia ghen. Kỳ gắt điều đó và nếu anh trái lời tôi thì... ông trời có xuống đây cũng cứu anh hết nổi. Chắc anh dư biết « kỷ luật » của tôi chó?

Anh du kích nhăn nhó đáp:

– Cha, hổng biết cái gì đó mà anh hăm he tôi nghe lạnh mình quá. Phải chi anh... đổi thằng nào khác lại đây gánh vác công chuyện này thì đỡ quá!

Năm Trường Kỳ dịu giọng vỗ về anh ta:

– Tôi phải căn dặn anh như vậy là để anh phòng hờ trước những chuyện trắc trở có thể xảy ra thôi. Ở đây, tôi chỉ tin có một mình anh nên mới giao phó công việc này chớ đối với mấy thằng mắc toi kia, mụ nội tôi cũng không dám cho tụi nó rớ vô. Thôi, rán giúp tôi một chút nhen tụi, sau này tôi có « lên » tôi kéo anh theo luôn chớ đâu để anh lệt đệt ở dưới hoài như vậy!

Anh du kích ấp úng cảm ơn:

– Dạ... cũng nhờ anh thương giúp cho...

Năm Trường Kỳ thân mật vỗ vai anh ta:

– Tốt lắm... À, cầm bậy mấy điều ách chuồn này hút chơi tụi!

Năm Trường Kỳ lần trong túi móc ra một gói thuốc lá thơm và nhét luôn vào tay anh ta, đoạn nhanh nhẹn bước đi, rồi như cao hứng hẳn ta vừa quơ tay bút mạnh mấy cành lá de ra đường vừa hút gió liên miên một bản hành khúc.

Ba Nhon đang lui cui ngồi lau khẩu súng tùy thân thì Năm Hồng Phúc lơn tơn đi tới.

Cô ta đơn đả chào hỏi:

– Làm gì đó anh Ba? Mạnh giỏi hả anh?

Ba Nhơn ngẩng mặt lên « ừ » một tiếng chiếu lệ rồi lại cúi xuống tiếp tục làm công việc như cũ.

Năm Hồng Phúc ngồi bệt xuống một bên anh ta không nhảnh hỏi tới:

– Sao người ta hỏi mà anh hà tiện lời quá vậy anh? Bộ anh ghét mặt con này hả?

Ba Nhơn phát cười lớn:

– Cô này... lạ quá! Cô động phạm gì đến tôi mà lại có chuyện thương với ghét chứ! Cái đó là cô muốn đặt điều cho tôi đa!

Năm Hồng Phúc cười trừ:

– Nói chơi mà anh. Ai biểu anh lơ là với em chi!

Ba Nhơn ngạc nhiên nhướn mắt lên nhìn kỹ cô ta một hồi rồi chậm rãi hỏi:

– Bữa nay cô quá bộ lại tận đây có chuyện gì, cô nói phứt đi. Khi không cô điệu hạnh với tôi quá thì... dễ nghi dữ... Có đúng như vậy không?

Năm Hồng Phúc lại cười:

– Lúc nào em chẳng điệu hạnh với anh!

Ba Nhơn nhún vai:

454 | Lê Xuyên

– Thôi mà cô! Tôi với cô sống quá lâu trong này rồi thì ai còn lạ gì ai mà cô phải dùng tới cái mảnh lời đó hồng biết. Có điều chi thì nói đại đi kẻo anh Năm ảnh về thấy cô xớ rớ ở đây thì phiền lắm...

– Hừ, phiền cái gì?

Ba Nhơn chắc lưỡi:

– Phiền cái gì thì cô dư biết mà! Dầu không là thầy bói, tôi cũng đoán được là hôm nay cô cất công đến đây để nói chuyện gì rồi... và chuyện đó, chắc anh Năm ảnh không « mạn » lắm đâu!

Năm Hồng Phúc làm như muốn cự nự:

– Đâu chuyện gì anh biết anh giỏi nói em nghe coi?

Ba Nhơn cười đáp:

– Cô đừng bắt tôi khai huých tẹt ra... Bộ cô nói tôi trụ hình ở đây rồi không biết ai làm mưa làm gió ở ngoài gì hết sao! Mọi khi cô ăn ý với anh Năm lắm mà nay cô lại kiểng riêng một mình tôi thì đủ hiểu! (Anh ta nghiêm giọng hỏi ngang) Sao, bộ có trặc trẹo gì giữa mấy người hả?

– Mấy người là... mấy người nào? – Thì... cô, anh Năm và... anh chàng Minh Tấn kia nữa. Tôi xin nói trước: mấy người leo tẹo với nhau gì đó thì thây kệ mấy người, tôi không có dính dáng gì vô đó hết thì đừng có mất công lại đây níu kéo tôi vô.

Năm Hồng Phúc đập nhẹ vào vai anh ta:

– Thằng cha này kỳ quá! Người ta chưa mở miệng nói điều gì hết mà anh đã tính nước đang biệt ra xa rồi. Xin lỗi anh chuyện này dính líu tới một hai người khác nữa chớ hổng phải đầu đuôi vồn vẹn chỉ có mấy đứa tui này đâu ghen. Trước nhất là dính tới cô Ngọc Sương của anh đó!

Ba Nhơn cười mũi:

– Cô Ngọc Sương nào của tôi? Mà dính tới cổ thì... dính chớ ăn nhậu gì tới thằng này mà cô phải nói vô nói ra cà! Bộ cô không biết rằng tôi không can dự gì vô vụ này hết sao?

Năm Hồng Phúc ranh mãnh hỏi lại:

– Bộ còn giận cổ hả? Đàn ông con trai gì mà thù dai quá vậy...

Ba Nhơn rướn giọng đáp:

– Không giận, không buồn mà cũng không muốn rớ vô nữa! Cô đừng lại đây kiếm chuyện nói quàng nói xiên vô ích!

Năm Hồng Phúc ôn tồn đỡ lời anh ta:

– Em kiếm chuyện thì có ích lợi gì, những việc này liên hệ đến cô Ngọc Sương nhiều hơn hết và em chắc anh cũng không đến nỗi... có gan làm ngơ trước tình cảnh nguy nan của cổ. Anh giận cổ thì đã đành rồi nhưng chắc không đi đến cái mức... thù cổ luôn.

Ba Nhon thoáng cau mày rồi lại thở dài:

– Cổ làm gì đó thì làm chớ tôi thù cổ té vàng té bạc gì! Nếu tôi như người ta thì... giờ phút này cổ đâu còn sống nhăn và cả cái anh Minh Tấn kia cũng đâu còn... đủ tay đủ chân và lịch sự trai để cho cô « mét » theo như vậy!

Năm Hồng Phúc mắc cỡ, tìm cách nói lảng đi:

– Anh không làm như vậy mà anh lại giao cho anh Năm thì cũng quá tố mẹ! Anh không thấy là càng ngày anh càng quậy vụ này ra tùm lum hết trơn sao.

– Coi, quậy gì đâu? Tôi thấy có mồi êm rơ mà! Thì cô cặp với anh chàng kia còn anh bợ luôn cô nọ đang nào cũng có mồi hết còn rắc rối nổi gì?

Năm Hồng Phúc bực mình, nói hỏn:

– Anh có mắt mà như thằng đui. Vậy mà cũng khoe miệng tài là biết... biết! Biết vậy đó hả?

Ba Nhon thở dài không đáp và cúi xuống quơ lấy mảnh giẻ lau tới lau lui cái nòng súng đã sạch bóng.

Thấy vậy, Năm Hồng Phúc dịu giọng tiếp lời:

– Em biết anh không đến nổi « sắt đá », và là người có lòng có dạ nên em mới mò lại đây bàn tính với anh.

Ba Nhon chậm rãi lắp khẩu súng lại, rầu rầu lên tiếng:

– Tôi không muốn gây thêm những sự rắc rối gì nữa và cũng không muốn trèo kéo với ai nữa hết. Việc gì đã qua thì nên cho nó qua tuốt luồn. Do đó, tôi mới giao vụ cô Ngọc Sương và Minh Tấn cho anh Năm lo liệu.

Năm Hồng Phúc ranh mãnh nhìn anh ta:

– Em dư biết vì sao anh giao vụ này cho anh Năm rồi! Và nội bấy nhiêu đó cũng đủ chứng tỏ là... lòng anh chưa lạnh tanh đối với cô Ngọc Sương.

Ba Nhơn chỉ cười nhạt. Năm Hồng Phúc mỉm cười giải thích thêm:

– Đây nè, để em nói hết ra coi có trúng ngay tim đen của anh không, một là anh giận lấy cổ nên mới làm như vậy, hai là ngay chính trong bụng anh, anh cũng không chắc anh có đủ sức cứng cỏi để xử cái vụ đó... bởi vậy tốt hơn hết là nên giao cho người khác... Thiệt là kỳ, trong việc này, anh muốn chạy trốn cô Ngọc Sương mà cũng muốn chạy trốn... luôn anh nữa. Anh không tin anh nữa mà!

Ba Nhơn gượng cười và chống chế cầm chừng:

– Cô nói cái gì mà quanh quanh co co quá tổ mẹ hà! Cô làm như cô rành tôi hơn tôi lận!

Năm Hồng Phúc hí hửng nói liền:

– Em đứng ở ngoài nên em thấy rõ hết, và nay đã tới lúc anh nên thành thật với anh chút đỉnh, anh làm ơn ngó ngang dùm cô Ngọc Sương kéo cổ xí lắc léo tới nơi rồi kia!

– Coi, tôi thấy cổ mập cùi cùi và có anh Năm ảnh lo cho cổ đủ mọi việc...

Năm Hồng Phúc chắc luỡi chận ngang:

– Trời ơi, thằng cha Năm nó sắp ăn tươi nuốt sống cổ mà anh hông biết hay sao?

Ba Nhơn nhún vai:

– Dầu cho có biết cũng chẳng ăn nhậu gì đến tôi. Chuyện đó, cô Ngọc Sương... khôn nhờ đại chịu mắc mớ gì tới ai mà mình lại xía vô chớ, với lại nếu cổ muốn về nhà cho sớm thì phải chịu... lỗ vốn đôi chút cho thằng cha Năm... Đó là việc thường tình thiên hạ.

Năm Hồng Phúc xằng giọng cự nự:

– Thằng cha này nói sao nghe muốn chửi quá! Bộ chung với anh Năm thét rồi cũng đập c... ảnh nữa hả! Em không dè anh... gà chết như vậy! Nếu biết vậy em đánh thềm lại đây làm gì cho mất công!

Dứt lời cô ta ngoe nguẩy đứng dậy. Ba Nhơn vội níu tay cô lại, cười giả lả rồi thú nhận:

– Vuốt giận đi cô! Thiệt ra vì hoàn cảnh của tôi kẹt quá nên tôi mới không dám nhúng tay vô, nhưng tôi cũng để ý dòm ngó luôn luôn.

Năm Hồng Phúc gật đầu:

– Vậy mới được chớ. Ngay tới em đây vốn có tánh bất kể trời đất và buông thả đã quen mà thấy tình

cảnh của cô Ngọc Sương như vậy em còn phải ba chân bốn cẳng mò tới thăm hỏi cổ rồi đông tuốt lại đây để nói cho anh hay. Anh hồng biết chỉ mới hồi này đây, cũng vì chuyện cô Ngọc Sương mà em đụng độ với anh Năm một trận quá xá quạ xa. Thôi tội mình thả ra miệt sau vườn nói chuyện dễ hơn, chớ em ở đây rủi anh Năm ảnh về bắt tử, thế nào ảnh cũng nghĩ này nọ, mà việc này em muốn mình giữ kín được chừng nào tốt chừng ấy.

Ba Nhơn đứng dậy, ngó mong ra phía cửa, rồi ngập ngừng hỏi:

– Việc gì mà tôi coi bộ... bí mật dữ vậy? Cô cứ nói đại luôn ở đây đi, chớ tôi với cô dẫn nhau núp ló trong vườn trong tọc thì càng dễ để cho thiên hạ nghi ngờ thêm nữa.

– Nhưng rủi anh Năm ảnh về tới thì sao?

– Dễ mà! Cô cứ nói trớ là... cô đến đây chờ ảnh để « xính xái » với nhau về cái vụ mới rồi giữa cô với ảnh đó!

Năm Hồng Phúc căn môi suy nghĩ rồi cười xòa:

– Ủ, anh tính như vậy cũng hay, cha nội này coi lơ mơ vậy mà khôn ngoan cãi trời đạ! Em biết anh mau trí khôn như vậy nên em mới lại đây nè.

Ba Nhơn nhăn mặt:

– Thôi tôi lạy cô, nghe cô khen dồi như vậy tôi bắt ham. (đoạn anh ta nheo mắt hỏi luôn) Lạ thiệt tới

bây giờ tôi cũng vẫn chưa rõ là tại sao... khi không cô lại nhảy ra sẵn sóc cô Ngọc Sương dữ vậy? Đáng lý ra cô phải... vái trời cho cô ngủ sớm mới phải?

Năm Hồng Phúc háy xéo anh ta:

– Xí, bộ anh tưởng con này là kẻ tiểu nơn chắc? Em hỏi anh, tại sao anh không hãm hại anh Minh Tấn mà lại để anh sống sờ sờ ra đó. Anh Năm Trường Kỳ còn oán anh về vụ anh xía vô cản trở anh « xử » anh Minh Tấn, anh nói hết cho em nghe đây nè!

Ba Nhon xén lên hỏi lảng ra:

– Còn cô, cô không muốn bắt cóc anh Minh Tấn hay sao mà lại tính chuyện cứu vớt cô Ngọc Sương? Để cho cặp đó nhập lại với nhau à?

Năm Hồng Phúc gật đầu và cho Ba Nhon biết sơ ý định của mình. Cô thở dài kết luận:

– Mình cũng nên liệu cơm gắp mắm mà không nên « đập đổ » đối với những người mà mình đã quý mến. Em chắc anh cũng nghĩ như em vậy. Xét cho cùng thì em không thể ăn đời ở kiếp với anh Minh Tấn cũng như anh không thể vòn vòn với cô Ngọc Sương tới hết giặc được.

Ba Nhon thở dài thú nhận:

– Thì đúng như vậy rồi.

Năm Hồng Phúc hăng hái hỏi tiếp:

– Hồng phải là tội mình hèn kém gì ai, nhưng

mình nên nghĩ tới chỗ họ sống trong này thét rồi cũng héo dần héo mòn, bởi vậy mình có thương họ thì nên thương cho trót, nhất là em nhận thấy anh Minh Tấn còn nặng nợ với cô Ngọc Sương ghê lắm. Mới hồi nãy đây, em tới cổ để nhóng ý coi cổ đối với anh kia ra sao để mình tiện giúp đỡ cho hai đảng....

Ba Nhon nôn nả hỏi:

– Ý của cổ ra sao đó cô?

Năm Hồng Phúc lườm anh ta:

– Vậy mà hồi nãy em hỏi tới, lại làm bộ lơ là!

Ba Nhon ấp úng chữa thẹn:

– Thì... hỏi cho biết để mình dễ tính công chuyện vậy thôi...

– Tốt quá há! Thôi, em cũng nói thiệt cho nghe... mà anh đừng buồn ghen?

Ba Nhon cười to:

– Cô khỏi sợ chuyện đó. Nếu tôi là một thằng... bết như người ta thì giờ này tôi xanh xao vàng vọt chớ đâu có được đỏ da thắm thịt như vậy!

– Chắc như vậy phải không?... Theo ý em thì cô Ngọc Sương không đến đối vô tình với anh Minh Tấn. Phải như thế đó mới được anh à! Anh nghĩ coi, người ta đã chết lên chết xuống vì mình năm lần bảy lượt rồi thì mình phải tính làm sao chớ: Nhứt là hai đảng đã có cưới hỏi đảng hoàng mà lại cứ xích tới xích lui

462 | Lê Xuyên

hoài những chuyện bá vợ thì cũng kỳ và cũng... một gắt chó phải chơi sao anh! Cặp đó rất là xứng đôi vừa lứa và cuộc đời của họ cũng có ngăn nắp đàng hoàng chó đâu có so le ráo trội và bạt mạng cô hồn như em với anh. Thôi mình nên ngoéo tay giúp cho họ keo này, kể như để... đền đáp chút tình nghĩa với nhau.

Ba Nhơn rụt rè bày tỏ sự lo ngại của mình:

– Không dấu diếm gì cô, nếu cô không tới đây bàn tính với tôi đi nữa thì dầu... ít dầu nhiều, tôi phải lưu ý tới vụ này, vì... trước đây cả hai người đó đều có lòng lo lắng cho tôi, mặc dầu là họ lo ăn trót hết... Họ tưởng tôi bị thầy cai tổng bắt được đó mà!

Năm Hồng Phúc liếc xéo anh ta:

– Anh cũng biết vậy nữa hả? Và chắc anh dư rõ là vì lo « ăn trót » đó mà họ bị gặp đủ thứ chuyện cho đến khi kẹt luôn vô trong này nè!

Ba Nhơn cười gượng:

– Tại họ hết ráo chó bộ tôi bắt ép hay năn nỉ họ gì sao!

Năm Hồng Phúc nói như hạ lệnh:

– Dầu thế nào đi nữa anh cũng phải trả ơn cho người ta chó không thể phủ tay, ngoảnh mặt một cách vô lối như vậy.

Ba Nhơn thở dài:

– Thì đã đành như vậy rồi, nhưng tôi còn ngại ở chỗ nếu mình nhúng tay vô thì tránh sao cho khỏi đụng chạm với anh Năm.

Năm Hồng Phúc xí xọn cãi lại:

– Đụng thì đụng chớ ảnh làm gì được ai? Anh cứ sợ mích lòng người này người nọ hoài nên việc gì cũng để mưa mưa đó chớ không giải quyết cho đến gốc đến ngọn được!

Ba Nhon buồn bã đáp:

– Cô nói mà chẳng biết nghĩ xa gì hết. Chuyện của cô Ngọc Sương với anh Minh Tấn đầu sao cũng chỉ là một thứ chuyện một ngày một bữa và chuyện của người ngoài, còn mình với anh Năm đây, tụi mình còn sống, còn gặp nhau lâu dài nữa mà cô! Giặc giã đã hết đâu...

Năm Hồng Phúc hứ một tiếng rồi ngoe nguẩy bỏ đi ra phía sau, nhưng bước đi được vài bước, không biết nghĩ sao cô quay phắt trở lại, hỏi Ba Nhon bằng một giọng cộc lốc:

– Ngán thẳng cha Năm hả?

Ba Nhon thoáng cau mày rồi lại cười xòa:

– Tôi có ngán ảnh thì... cũng đâu có rồ mặt rồ mày gì mà sợ!

– Xí, nói liều mạng!

Ba Nhon nghiêm giọng lại:

464 | Lê Xuyên

– Cô đừng nói khích tôi vô ích. Thôi để một mình có lo cho cặp ấy cũng đủ rồi. Tôi xin đứng xa xa và liệu cách giúp được phần nào hay phần nấy.

Năm Hồng Phúc chanh chua ngắt ngang:

– Mà giúp hổng được phần nào thì cũng chẳng sao phải hông? Khoẻ ru hén?

Ba Nhơn quắc mắt lên:

– Cô đừng nói ầu. Chắc cô chưa quên rằng nếu không có tài mau chun mau cẳng nhảy vô can thiệp trong chuyện mới rồi thì anh Minh Tấn của cô ngủm cù đeo từ khuya rồi và cô Ngọc Sương kia cũng chẳng còn ai nữa để mà nhớ với tưởng!

Năm Hồng Phúc liền xuống nước nhỏ:

– Em biết anh ngon lành mà! Nhưng anh đã giúp họ một lần như vậy thì rán thêm một lần nữa, lần chót hổng được sao?... Nhứt là trong việc này, hai đứa mình sẽ sắp xếp sao kín đáo chớ bộ ra mặt kình chống hẳn hoi với anh Năm sao mà anh sợ?

– Nhưng sớm hay muộn gì ảnh cũng rõ, nhất là cô tính chuyện thả cho cặp đó đi êm...

Năm Hồng Phúc dậm chân chắc lưỡi:

– Chớ giúp họ mà giữ họ ở trong này thì rất cục cũng như không! Sau này nếu nội vụ đổ bể, em lãnh hết chớ hổng thềm đổ thừa cho ai đâu mà anh lo. Mà nói chơi vậy thôi, chớ anh Năm đụng tới em

cũng còn mệt. Thân xác ảnh còn mê mê ra đó thì đời nào ảnh dám trả đũa mình.

Cô ta mỉm cười tiếp lời:

– Ảnh mà kiếm chuyện đụng tới em thì chẳng khác nào như chọc vào ổ ong vò vẽ.

Ba Nhon cười theo:

– Và tôi mà dính vô vụ này với cô thì ít lắm cũng u đầu bể trán với ảnh! Thằng cha đó... hể chả ghim ai trong bụng thì người đó mệt cầm canh với chả chó không dễ dàng gì đâu cô ơi!

Đoạn anh ta thở dài, nhìn Năm Hồng Phúc:

– Bây giờ mọi việc lở dở như vậy thì mình cũng rán cho nó êm luôn hết cho rồi chứ để cặp đó linh xình đây hoài không ai làm ăn gì được hết!

Năm Hồng Phúc hóm hỉnh đỡ lời anh ta:

– Có em làm ăn mạnh chó!

Ba Nhon trố mắt lên, rồi cười xòa:

– Ờ phải nữa! Rốt cuộc chỉ có thằng này lỗ vốn nặng thôi hà!

Năm Hồng Phúc chụp lấy câu nói đó, xí xộn đáp lại:

– À, nếu anh không chịu như vậy thì cũng dễ: mai chiều gì đây, anh Năm ảnh lại rình cô Ngọc Sương thì anh ngồi đó... ngó chơi ghen!

Ba Nhon lập cập hỏi liền:

– Cô nói sao? Bộ... thằng chả tính làm ẩu gấp hay sao? Tôi tưởng ít ra thằng chả cũng để cho cô Ngọc Sương nguôi ngoai và xiêu lòng lặn lặn...

Năm Hồng Phúc trề môi:

– Anh tưởng ai cũng... cà rịch cà tang như anh vậy sao? Nhứt là khi thấy có em muốn phá đám, thằng cha Năm muốn làm sứt dẹo liền... Bộ anh không thấy mấy bữa này thằng chả cứ cà rà miết ở bên hay sao.

Nói thiệt với anh, em lo chỗ đó lắm. Đối với một người đàn bà như em thì dầu có... lỡ với ai, hay là rủi bị tây, ma-rốc vô... cũng chẳng ăn nhằm gì, chớ đối với cô Ngọc Sương thì lại khác. Cô còn có vấn đề chồng con sau này, với lại người ta là con gái cắt chỉ chớ bộ lung tung thiên địa như em sao?... Và cũng tội nghiệp cho anh Minh Tấn nữa. Công phu người ta rì mọ cả mấy tháng trời nay để cho anh Năm ảnh... chơi cha như vậy thì tức dấm bể phổi lắm. Em thương anh Minh Tấn thiệt tình nên em muốn tránh cho ảnh cái khổ... trọn đời mãn kiếp ấy, nếu sau này ảnh với cô Ngọc Sương về được tới Cần Thơ, và ráp lại với nhau đàng hoàng chứ không còn có cảnh khơi khơi như trước nữa.

Liếc thấy Ba Nhon ngồi xụ mặt xuống, cô ta khều vai hỏi luôn:

– Còn anh, bộ anh không thấy nóng mũi gì hết trơn sao? Chẳng thà... anh vô đó, em còn có chỗ châm chế chớ anh Năm Trường Kỳ...

Ba Nhơn xằng giọng cự nự:

– Cô đừng nói bậy! Bộ tôi ham lắm chắc!

Năm Hồng Phúc cười lạt:

– Vậy anh tính làm ngơ để cho thằng cha Năm chả...

Ba Nhơn to tiếng hỏi ngang:

– Chớ cô biểu tôi cấm thằng chả à?

Năm Hồng Phúc dịu giọng lại:

– Hồng phải cấm, nhưng anh ở chung một nhà với ảnh, anh có thể dòm ngó rình mò ảnh và nếu thấy ảnh đến nhà cô Ngọc Sương trở mồi ẩu tả thì liệu cách chen vô... Thì cũng như anh cứu anh Minh Tấn một lần đó!

Ba Nhơn nhăn mặt:

– Tôi cứu anh Minh Tấn lần ấy cũng là do sự tình cờ, chớ còn việc này... tôi làm sao canh cho nổi ông nội kia!

Năm Hồng Phúc hăng hái nói tiếp:

– Thôi nghỉ anh đi! Anh làm bộ nói vậy chớ « tình cờ » con khỉ mẹ gì mà lại canh ngay tênh cái lúc anh Năm ảnh ra tay hãm hại Minh Tấn? Anh ở chung

một nhà với anh Năm thì dễ để ý đến chuyện này quá mà!

– Rủ ban đêm ban hôm tôi ngủ quên thì sao?

Năm Hồng Phúc chắc lưỡi:

– Chỉ cần một vài ngày thôi chứ bộ lâu lắc gì sao? Mọi khi anh đi nằm kích và lộ bộ cả chục cây số trong cả tuần lễ... đêm nào cũng như đêm nầy, sao anh chịu được?

Ba Nhơn chống chế cầm chừng:

– Việc đó khác, việc này khác mà cô.

Năm Hồng Phúc nói lấy:

– Ờ, nếu anh ham ngủ cho sướng con mắt, em cũng chẳng ép! Em sợ nếu để cho cô Ngọc Sương lọt vào tay thằng cha Năm nát nước hết rồi có người đứng ngoài chắc lưỡi hít hà, tiếc hùi hụi chứ!

Ba Nhơn không dấu vẻ băn khoăn. Anh ta cúi đầu, đưa tay bóp trán một hồi rồi quay qua Năm Hồng Phúc, nói gọn:

– Thôi được.

Năm Hồng Phúc hớn hờ:

– Anh nhớ để ý dùm thằng cha Năm liền, nhất là từ đêm nay trở đi... Anh liệu cách nào cho êm thấm thì tốt hơn vì bề gì mình còn phải nghĩ tình thằng chả như anh nói hồi nãy đó!

Ba Nhon gật đầu:

– Cố nhiên là phải như vậy. Thôi cô nên rút về cho sớm đi chớ ở đây dưng hoài... hừ chuyện hết. À, còn việc... thả cho họ đi, cô tính sao nữa?

Năm Hồng Phúc vui vẻ đáp:

– Việc ấy để em lo hết cho. Phần anh, anh chỉ cần theo tò tò thằng cha Năm là đủ rồi và nếu thấy chả có tình ý gì khác nhớ cho em hay liền nghe...

Ba Nhon ấp úng hỏi:

– Cô liệu một mình cô... có kham nổi hông? Ở đây vì cánh của anh Năm đặc đất hết đa cô!

Năm Hồng Phúc bĩu môi:

– Em chấp nhận hết. Em sẽ qua mặt hết tụi nó cho anh coi. Ồi, ba thằng tay chơn bộ hạ của thằng cha Năm ló ngó như đồ gà mở cửa mả đó mà ngại gì? Nếu sau này có chuyện gì trắc trở, em sẽ xúp lê kêu cứu với anh...

o O o

Lúc bấy giờ vào khoảng gần chín giờ đêm... Năm Trường Kỳ đã ra khỏi nhà độ mười lăm phút. Mọi khi vào giờ này Ba Nhon đã đi ngủ lâu rồi vì bạn ngày còn nghe ngóng sợ Tây vô nhưng đến xế chiều thì kể như êm ru cho đến tờ mờ sáng ngày hôm sau.

Hết ra cửa đứng ngó... đàn đom đóm lập lòe trên

470 | Lê Xuyên

mấy ngọn bần mọc ngoài ven rạch, Ba Nhon lại quay vào nằm dài trên võng, mắt mở trao tráo nhìn lên trình nhà. Anh ta muốn thả rè lại phía nhà mà Ngọc Sương đang ở nhưng ngại chạm trán bất tử với Năm Trường Kỳ nếu hần còn xó rớ đứng rình đầu đó.

Một lúc sau, như chịu đựng hết nổi tình cảnh... vừa phập phồng lo sợ cho số phận của Ngọc Sương, vừa lóng ngóng canh chừng... suông giờ về của Năm Trường Kỳ, Ba Nhon bực bội đứng dậy đi thẳng ra cửa.

Chợt để ý đến một người « anh em » đang nằm ngủ trong nóp trái ở hàng ba, Ba Nhon bước lại, cúi xuống lay gọi. Anh này giật mình ngồi rột dậy, vừa dụi mắt vừa lắp bắp hỏi:

– Gì đó anh Ba? Bộ... Tây vô hả?

Ba Nhon phì cười:

– Đừng có la hoảng. Tây u gì vô giờ này. Nè anh Sáu, tôi muốn hỏi thăm anh một chút mà!

Anh kia nhìn mặt:

– Ý trời ơi, hỏi thăm gì mà nửa đêm nửa hôm, anh vừa nằm lòi chân tui vừa réo giật ngược làm tui hoảng hồn hoảng vía... Tui tưởng tui nó tới bên đít rồi mà anh em mình không hay chứ!

Ba Nhon bực mình nạt anh ta:

– Làm cái gì mà kêu la um sùm vậy hả! Tỉnh ngủ chưa để nghe tôi hỏi cái này nè?

Anh kia ngơ ngác nhìn lên:

– Dạ, tui tỉnh khô đây chứ có...

Ba Nhon hỏi ngay:

– Hồi nãy anh Năm có dặn gì anh không?

– Hồng... mà có việc gì đó anh?

Ba Nhon dịu giọng lại:

– Hỏi cho biết vậy thôi chứ còn có việc gì nữa. Bây giờ tôi đi... ra phía mấy cái nương vườn thăm dần câu cắm, anh ở đây... coi chừng nhà dùm nghen!

Anh kia mở to mắt nhìn lại Ba Nhon rồi gượng cười hỏi:

– Dạ mọi khi, anh em mình bỏ nhà trống lồng có cần ai coi chừng coi đổi gì đâu...

Ba Nhon chắc lưỡi:

– Tôi nói coi chừng là... tôi sợ anh Năm ảnh trở về bất tử không thấy tôi, ảnh mất công đi kiếm vậy mà! Nếu ảnh về tới anh nhớ nói là tôi đi thăm câu ở sau vườn rồi anh chạy ra phía đầu sân hú lớn lên một tiếng cho tôi biết nghen.

Anh kia gãi đầu gãi tai:

– Được rồi. Anh đi đi và rán về gấp gấp chứ bắt tui canh luôn tới sáng thì mệt quá. Anh Năm ảnh có nói hồng chừng ảnh tấp vô nhà nào đó ở ngủ luôn, chứ chưa chắc trở về liền nội trong đêm nay đâu.

Ba Nhon lập cập hỏi lại:

– Ảnh dặn như vậy đó hả? Sao hồi nãy cha nội nói là không có gì hết! Thôi tôi đi... thăm câu ghen và nhớ thức dùm một chút nghe cha!

Dứt lời, anh ta hối hả bước thẳng ra sân và biển mình trong bóng tối...

Anh Sáu lắc đầu nhìn theo và lẩm bầm:

– Bộ đêm nay mấy cha này khùng hết rồi sao mà! Một cha đi tuần đêm, một cha đi thăm câu, mà cha nào cũng hấp ta hấp tấp y như là người ta đi rước mẹ! Tuy cần nhần một mình như vậy, anh Sáu cũng lồm cồm bò dậy đi rửa mặt cho tỉnh ngủ để canh chừng « nhà cửa » như lời Ba Nhon căn dặn.

o O o

Ba Nhon dò dẫm đi lại nhà Ngọc Sương. Anh ta không dám khinh xuất đi trên con đường mòn mà lại bước luồn luồn phía trong vườn vì sợ Năm Trường Kỳ trở tới bắt gặp bất tử.

Khi đến đầu sân nhà Ngọc Sương; Ba Nhon thận trọng nép mình sau đám chuối, đưa mắt quan sát phía trước mặt.

Trong nhà có vẻ êm rờ; một ngọn đèn leo lét chong ở giữa bàn mà ánh sáng vàng vọt chiếu lờ mờ qua hàng song hồng phía trước cửa, riêng anh du kích đứng gác thì vẫn còn thức, Ba Nhon để ý thấy anh ta nằm ló đầu ra khỏi nóp, thỉnh thoảng lại quơ tay đập muỗi.

Thoạt tiên, Ba Nhon thở ra và mỉm cười tự nhủ: cái điệu này, cha Năm đi vô ngọn thiết chó không phải giả định xí gạt mình để quẹo sang đây tính... làm ăn lớn như con Năm đã báo động hụt!

Anh ta vươn vai một cách khoái trá rồi rón rén rút lui khỏi chỗ núp với ý định trở lộn về nhà cho mau vì nếu Năm Trường Kỳ đi trong ngọn trở về trước anh ta thì phiền lắm!

– Nhưng đi được một khoảng Ba Nhon chợt nghĩ: rủi giả đã đi thẳng lại đây và mọi việc đã... êm rơ hết, giờ này giả đang mê mết ở trống thì sao? Tự nhiên anh ta thấy nóng ran. Có một cái gì như chen lấy cổ họng và làm cho anh ta nghẹn ngào. Không nghĩ ngợi gì nữa, Ba Nhon quay phắt trở lại, hăm hăm đi thẳng lại phía sân nhà Ngọc Sương chứ không thêm lén núp gì nữa.

Trong lúc anh ta đang nóng phùng phùng như vậy thì chợt nghe có tiếng hút gió văng vẳng ở phía sau lưng... Đúng là tiếng của Năm Trường Kỳ. Một lần nữa Ba Nhon lại thở ra và... vội lúi vô mấy lùm bụi gần đó, “Chắc là giả đi kiểm mình!” Ba Nhon nghĩ thế.

Nhưng một khi hấn ta vượt ngang qua chỗ Ba Nhon núp, anh nhận ngay hấn không có vẻ gì đi kiểm ai hết.

Vừa hút gió liên miên vừa thong thả bước đều, Năm Trường Kỳ khoan thai đi thẳng vô sân.

Ba Nhơn cau mày trong bóng tối, « Hừ, giả chỉ làm bộ đi ba đồng bầy đổi lấy lệ rồi vọt thẳng lại đây mà! Minh đâm đầu về sớm một chút thì sẽ... tan nát như tương hết rồi! »

Anh ta mím môi rời khỏi chỗ núp để đi luồn sau mấy đám chuối theo sát phía sau lưng Năm Trường Kỳ...

o O o

Từ phía trong hàng ba nhà, anh du kích tuy nhận rõ Năm Trường Kỳ qua tiếng hút gió nhưng cũng đứng phắt dậy và hô to lên:

– Ai đó? đứng lại cái coi!

Năm Trường Kỳ rảo bước lại phía anh ta vừa suyt vừa hỏi nhỏ nhỏ:

– Tôi đây chứ ai mà cha nội làm rùm lên vậy! Tự nãy giờ chắc anh ngủ thẳng cẳng rồi nghe động nên la hoảng hả?

Anh kia cãi lại liền:

– Trời ơi, tui buồn ngủ thấy mồ mà phải ráng nhướn con mắt lên chứ chẳng dám bỏ bê gì đâu. Anh đi lon ton ở phía tít mù đằng xa tui đã thấy rồi, nhưng cũng phải hô hỏi cho nó đúng lệ...

Năm Trường Kỳ chắc lưỡi ngắt lời anh ta:

– Thôi khỏi nói vòng vo tam quốc gì nữa hết... không có gì lạ và không có ai bén mảng tới đây chứ?

– Dạ không ngợ.

Năm Trường Kỳ gật đầu:

– Tốt quá há... Ờ, còn cô Ngọc Sương ra sao?

Anh du kích ngó chừng vô phía trong nhà:

– Chắc cô ngủ mất đất rồi, tự nãy giờ tại không nghe cô rọ rạy gì hết... Hai bác chủ nhà cũng hồng nhúc nhích cục cựa gì hết.

Năm Trường Kỳ lại gật đầu:

– Càng hay! (rồi hấn ta khều vai anh du kích) Bây giờ anh chịu khó canh chừng gắt về phía mặt tiền này, và đứng xê tuốt ra phía cây xua dừa kia kìa.

Anh kia có ý do dự:

– Chi xa dữ vậy anh? Ở ngoài muỗi có làm thịt tui chết.

Năm Trường Kỳ gằn giọng xuống:

– Muốn sướng thì về nhà giăng mùng ngủ! Lâu lâu có chuyện mới nhờ anh một chút mà coi bộ anh ạch đụi quá!

Anh kia vội chữa:

– Nói chơi vậy chứ ba con muỗi mà ăn nhằm gì anh.

Năm Trường Kỳ dịu giọng lại:

– Thôi rán đi bồ. Bây giờ tôi vô trong nhà ghen.

Anh du kích có vẻ chưng hửng:

– Bộ vô trông với cô kia giữa đêm hôm tăm tối như vậy à?

– Thấy kệ mẹ tôi mà! Cha nội này sao mang cái tật lớn là hay hỏi tới hỏi lui lôi thôi quá.

Anh kia trả lời xụi lơ:

– Anh nói vậy thì... thôi,

– Mà nhớ nếu thấy tôi ở trong có... cái gì thì cũng nên làm ngơ đi nghe.

– Dà... Ờ còn việc này nữa rủi có ai lợi bất tử, tôi cho anh hay bằng cách nào?

Năm Trường Kỳ mạnh dạn nói:

– Cứ la lối đuổi dạt họ ra... Ý mà hổng được, tốt hơn hết anh chặn đầu họ trước và lựa lời tổng khứ êm họ đi... Tôi sợ mình làm om sòm, cô Ngọc Sương... đâm lo thêm... Tôi dặn hờ như vậy chớ chắc không có gì xảy ra đâu. À, anh nên để ý mấy tiếng động sột soạt trong lùm trong bụi, hể hờ nghi có người chui rúc ở trống là hô hỏi liền...

– Rủi họ cãi lời tui, họ làm tới thì sao?

– Khờ quá, tôi đã nói hôm trước là hể đến nước cùng anh cứ nổ đại đi, bất kỳ ai cũng vậy!

Anh kia thở dài:

– Được rồi, tui cũng rán nghe lời anh. Mà anh vô

trông rồi nhớ ra mau mau ngen! Chẳng thà đánh giặc lung tung lên tui hồng ngán chó cái điệu... rình mò này sao lên ruột quá anh Năm ơi!

Năm Trường Kỳ tuy bực mình nhưng cũng rán vỗ về tay đàn em một chút:

– Tôi vô trông... nếu không có cái gì trục trặc thì nhiều lắm là độ một tiếng đồng hồ sau tôi ra chó lâu lắc gì đâu. Nè tôi dặn phòng hờ anh luôn: nếu có nghe cái cọ la ó gì thì cũng... để thầy kệ tôi ngen (hắn ta xô anh du kích đi). Bây giờ mạnh ai nấy lo làm phận sự của mình.

Anh kia đành lui thủi đi ra phía bìa sân, Năm Trường Kỳ đảo mắt nhìn qua một vòng rồi hí hửng bước thẳng vô nhà.

Trong lúc ấy Ba Nhơn đã đi dọc phía sau đám chuối để tiến đến núp bên cạnh hàng lu chứa nước mưa để dọc theo phía ngoài vách nhà. Tự nhiên anh ta đưa tay lên sờ báng súng lục dắt trước bụng và cảm thấy vững dạ hơn lên.

Vốn là một người quen len lỏi trong ban đêm vào những khi đi công tác nên Ba Nhơn đã dờn chỗ và tiến sát đến bên nhà mà cả Năm Trường Kỳ lẫn anh du kích đều không hay biết một mảy may nào hết, nhất là trong lúc hai người này đang còn bận lời qua tiếng lại. Cũng may là ông chủ nhà không có nuôi chó, mà nếu có nuôi đi nữa thì giờ phút này chó cũng chẳng còn, vì mấy « anh lớn » cho rằng

loài biết sửa này rất ky cho chiến thuật của mấy anh.

... Năm Trường Kỳ tiến lại phía cửa, ghé mắt qua hàng song hồng nhìn vào trong, không biết Ngọc Sương còn ngủ hay thức nhưng nằm yên. Hình vóc lơ mờ của cô gái lọt qua lớp vải mùng thưa càng khiến cho Năm Trường Kỳ thêm háo hức.

Hắn ta kê miệng sát vào giữa hai khoảng song gỗ, cất tiếng gọi nho nhỏ:

– Cô Hai, thức hay ngủ đó cô? Trong nhà vẫn im lìm.

Năm Trường Kỳ gọi một hơi năm sáu lần nữa... Vẫn không có kết quả! Hắn ta toan quay ra kêu anh du kích nhưng không biết nghĩ sao hắn lật đật bước lại xô nhẹ cánh cửa, rón rén đi thẳng lại bộ ván.

Trước hết hắn kê sát mặt vào phía ngoài mùng và với một giọng thật dịu hắn lên tiếng đánh thức Ngọc Sương (hắn tưởng cô này ngủ say):

– Cô Hai ơi, cô Hai!

Hơi bực mình vì thấy Ngọc Sương vẫn nằm êm rơ, hắn ta vội vén cửa mùng thò đầu vô, hai tay chống lên chiếu. Hắn chưa kịp nghiêng mình sát gần về phía Ngọc Sương thì cô này đã ngồi rột dậy, vừa quơ chụp chiếc mền quàng lên người vừa ngồi lết vào phía trong.

Năm Trường Kỳ giật mình, đứng thẳng lại cười rề:

– Tôi đây mà cô Hai.

Ngọc Sương chậm rãi mặt xuống và không nói năng gì hết. Thấy vậy, hấn ta trách nhẹ:

– Chắc cô biết tôi đây mà không lên tiếng chớ gì. Thiệt cô làm tôi... hết hồn!

Ngọc Sương cau có hỏi lại hấn:

– Sao anh thấy tôi ngủ mà lại... vô tới trong mùng trong chiếu như vậy nè?

Năm Trường Kỳ cười giả lả:

– Tôi kêu cô hết hơi hết sức mà thấy cô êm rơ nên mới... đi tuốt vô đây... Có như vậy mà cô cũng giận tôi đành đoạn sao cô Hai?

Giọng nói của hấn ta kéo dài và dẻo nhẹo như kẹo mạch nha khiến cho Ngọc Sương càng thêm bực mình. Cô ta bèn trả lời một cách tỉnh khô:

– Ai dám giận anh, nhưng anh làm như vậy hơi đột ngột và hơi... kỳ kỳ một chút.

Năm Trường Kỳ vẫn còn đứng nửa ngoài, nửa trong và chắc lưỡi liền miệng:

– Coi, tụi mình đã bàn tính với nhau hết rồi mà cô Hai, cô trách tôi như vậy thiệt là oan hết chỗ để!

Ngọc Sương bắt đầu mất bình tĩnh:

– Có anh nói chớ ai!

Năm Trường Kỳ tỏ vẻ ngạc nhiên:

– Tôi nói, nhưng mà... sao khi không cô lại khó tánh ngang xương vậy cô Hai. Tự hôm nay cô vui vẻ lắm mà?

Ngọc Sương dịu giọng nói lãng ra ;

– Lúc nào tôi cũng vậy thôi, nhưng anh lựa chi lúc đêm hôm tăm tối để đến như vậy, khiến tôi khó xử quá.

Năm Trường Kỳ cười tươi:

– À việc này tôi cũng đã xin phép với cô trước rồi mà. Không phải tôi muốn nói là cô tính... trở quẻ, nhưng cô nghĩ coi; suốt ngày suốt buổi tối bận bịu cả trăm cả ngàn công chuyện nên có thì giờ rảnh rồi đâu mà đến đây để nói chuyện nhiều được. Cô không biết chứ ngay trong đêm nay đây, tôi còn phải đi tuần trong ngọn cực khổ thấy mồ chứ bộ ngủ yên được sao!

Ngọc Sương cười mũi:

– Vậy anh đi làm phận sự cho xong đi.

– Rồi. Và cũng vì vậy nên tôi mới tới trễ như vậy nè. Thôi cô Hai ơi mình nên xếp chuyện đó qua một bên cho rồi bàn việc khác; việc này quan hệ và dễ chịu hơn.

Biết không có cách nào tổng khứ hẩn đi được, Ngọc Sương bèn dịu giọng bảo hẩn:

– Anh nói vậy thì tôi nghe theo, nhưng xin mời anh ra ngồi ngoài bàn, chớ bắt anh đứng như vậy cũng... khó coi quá.

Mặt Năm Trường Kỳ trơ ra:

– Được rồi. Tôi có khách khứa gì đâu mà cần bàn với ghế. Tôi ngồi ké vô đây cũng được.

Vừa nói hần vừa ngồi luôn lên trên bộ ván. Thấy vậy, Ngọc Sương quăng chiếc mền xuống và nhích ra mép ngựa định vén mùng chun ra ngoài. Hần ta vội nhoi người chụp lấy cánh tay Ngọc Sương rì lại:

– Cô đi đâu vậy cô Hai?

Ngọc Sương khẽ hất tay hần xuống, giọng vẫn cố giữ trầm tĩnh:

– Xin mời anh ra ngoài bàn nói chuyện. Hần ta lại với nắm chặt tay Ngọc Sương, cười mơn:

– Ra ngoài muỗi cắn chết. Thôi tui mình ngồi luôn trong này cho nó tiện hơn. Mặc cỡ cái gì hổng biết! Ở đây trước sau chỉ có hai đứa mình chứ có ai dòm ngó đâu mà cô Hai ngại!

Liếc thấy Ngọc Sương cúi đầu làm thinh, hần ta hăng hái nói tiếp:

– Cô phải biết rằng tôi quý cô gắt lắm nên mới châu chực tới châu chực lui như vậy chớ nếu không, tôi đâu chịu nường tay. Không biết cô còn dụ dụ cái gì nữa; cô hổng thấy anh Minh Tấn hay sao? Ảnh cứng cỏi

vàng trời nhưng rồi cũng phải tắt vô con Năm... Ai mà lạ gì là ảnh phải nhắm mắt thả trôi như vậy để đỡ vớt trong lúc ngặt nghèo này, chớ bộ ảnh tính cấp luôn với con kia sao! Cô là người có ăn học, tôi nói sơ sơ như vậy chắc cô cũng đủ hiểu rồi... Đằng nào, tôi cũng... quý mến cô và sớm hay muộn, bằng cách này hay bằng cách nọ, cô ắt phải xiêu theo, thôi thì tốt hơn hết mình nên tính cách nào cho nó xuôi chèo mát mái. Như vậy cô cũng được lợi và tôi cũng... mang ơn cô. Mai một đây cô có về ngoài thì cũng được vui vẻ, cô chẳng mất mát gì mà ai cũng chẳng hay biết gì. Cô có lợi nhiều bề lắm đa cô. Bây giờ thử thời cô làm rùm beng lên, chẳng lẽ mặt mày tôi như vậy mà chịu thua hay sao? Và có chắc cô thay đổi được cái gì hay là làm cho số phận của cô... sùm bà chè luôn?

Hắn ngừng lại một giây để đưa mắt dò xét Ngọc Sương rồi mạnh dạn nói tới:

– Trong trường hợp cô còn tính chấp nổi lại với anh Minh Tấn thì càng có lợi hung nữa... Cô khoan cãi lại đã, tôi biết sau này nếu về tới ngoài Cần Thơ rồi, thế nào cô không nghĩ tình đến ảnh nhứt là trong thời gian ở đây, dầu không nói ra chắc cô cũng đã thấy rằng chuyện cũ giữa cô và anh Ba Nhon kể như... chìm xuống luôn.

Ngọc Sương thản nhiên hỏi:

– Như vậy lợi ở chỗ nào đâu?

Năm Trường Kỳ sốt sắng đáp:

– Lợi ràng ràng ra đó. Phần anh Minh Tấn thì có con Năm lo, phần cô thì có tôi (hắn ta mỉm cười liếc xéo Ngọc Sương) một khi ai cũng có phần nấy thì còn kình chống và phá đám nhau làm gì? Lẽ tự nhiên ở đời là như vậy...

Ngọc Sương nhẹ nhàng gỡ tay hắn ra và xuống giọng năn nỉ:

– Anh nghĩ không còn có cách gì khác nữa sao anh? Anh đã có lòng giúp tôi thì xin giúp cho trót chớ giúp... có phần nửa như vậy khiến cho cuộc đời tôi lở dở về sau, tội nghiệp cho tôi quá anh! Anh... bỏ qua việc này cũng chẳng sao, chớ tôi dính vô thì... hổng biết sao mà nói!

Năm Trường Kỳ chận lời cô ta:

– Vậy chớ anh Minh Tấn dính với con Năm thì sao? Cũng vậy thôi.

Ngọc Sương cau mặt nhìn hắn ta, kêu lên:

– Trời ơi, tôi là đàn bà và là... con gái nữa mà anh đem so bì với anh Minh Tấn sao được! Bề gì anh cũng còn nguyên đó chớ tôi...

Năm Trường Kỳ cười rộ lên:

– Ý mẹt ơi, thời buổi này mà cô giữ kỷ như vậy thì trái mùa quá, nhất là cô lại thuộc vào hạng gái mới ở thành. Tôi hỏi cô, từ hồi giặc giã nổi lên tới bây

484 | Lê Xuyên

giờ mỗi lần có Tây, Ma-rốc ruồng bỏ, bao nhiêu cô gái bị kẹt vì ba ông nội đó rồi cũng cần lương tử hay là ế chồng ế con hết sao? Đời bây giờ có chút xúi đó mà ăn nhằm gì!

– Nhưng đó là mấy cô gặp hoạn nạn và ở vào tình thế không thể làm gì khác hơn được.

Năm Trường Kỳ lại cười:

– Vậy cô đây hồng đang ở vào lúc hoạn nạn hay sao? Và nói cho cùng mà nghe, cô hồng ở vào một tình thế... bó tay chịu trận hay sao?

Ngọc Sương cười lạt:

– Như vậy anh cũng giống ba ông trời kia à? Tôi tưởng mấy anh ở trong này khác chớ!

Năm Trường Kỳ gầm lên:

– Cô đừng thấy tôi chịu khó nặn nỉ ỉ ôi rồi muốn chửi bới ai cũng được hết nhen. À, bây giờ cô muốn tôi xử thẳng tay hông? Tôi coi bộ cô ưa nặng lắm chớ chẳng chịu để tôi châm chế cho đâu!

Ngọc Sương cũng chẳng chịu nhịn:

– Anh làm như không có luật lệ gì hết và muốn hại ai thì hại sao?

Năm Trường Kỳ khựng lại nhìn sững cô ta rồi cười ngất:

– Cô Hai ơi, sao có thiệt thà quá đỗi vậy? Luật lệ

trong tay tôi đây nè! Bộ cô quên rằng: cô đang ở một nơi cách xa Cần Thơ mấy chục cây số lận, và ở thời buổi không làng không lính này, cô có kêu cũng chẳng ai nghe, hay nói cho đúng ra, chẳng ai dám nghe.

Đến đây, hấn xuống giọng vỗ về:

– Có chút xíu đó mà cô còn do dự làm gì hông biết. Tôi đã nói hết lời với cô rồi và để tùy ý cô định đoạt. Cô muốn lành thì lành mà muốn dữ thì cũng có dữ và tôi xin thưa luôn: cô làm eo làm sách, làm khó làm dễ quá, tôi rún chí buông luôn vụ này thì cô... hết đường tương chao luôn đa! Tới chừng đó dầu cho có ai vô đây đem mâm cau trầu rượu đến lạy tôi, tôi cũng xin xá trở lại chớ hết thềm rỏ vô nữa đâu! (hấn chắc lưỡi, thở dài)... Đến giờ phút này tôi mới biết là anh chàng Minh Tấn của cô xui xẻo tận mạng, và người không muốn cho ảnh sống chính là cô đấy chứ chẳng ai khác,

Đoạn hấn ta lết ra phía bìa ngựa bỏ thổng chân xuống đất rồi lạnh lùng bảo Ngọc Sương:

– Thôi, bây giờ giữa cô và tôi kể như không còn chuyện gì để nói thêm nữa. Tôi về ngủ cho khỏe. Bắt đầu từ ngày mai xin cô khỏi kêu nhắc gì tôi nữa nghen cô Hai!

Ngọc Sương lật đật nhích tới, giơ tay ra như có ý muốn giữ hấn lại:

– Gấp quá vậy anh Năm! Anh để cho tôi nói hết lời đã!

Năm Trường Kỳ vươn vai ngáp dài, đoạn uể oải lên tiếng bảo Ngọc Sương:

– Mình nói với nhau bấy nhiêu đó cũng đủ hiểu rồi mà cô Hai. Bây giờ cô muốn nhắn gửi gì ngoài nhà thì viết thư sẵn đi. Tôi vui lòng giúp cô một lần chót và chỉ giúp cô việc ấy thôi.

Ngọc Sương lấp bắp hỏi:

– Ủa sao lạ vậy anh Năm? Bộ anh tính thẳng tay với tôi đành đoạn hay sao?

Năm Trường Kỳ làm như không chú ý đến câu hỏi ấy:

– À còn anh Minh Tấn nữa! Cha này chắc khỏi phải thơ từ trần trời gì hết... Tôi nghe nói chả tứ cố vô thân mà!

Ngọc Sương hoảng hốt hỏi dồn hấn ta:

– Anh Năm... tôi lạy anh... anh tính đến nước cùng đó sao?

– Coi, cái lẽ... thẳng băng là như vậy đó! Cô không chịu hiểu à?

– Ai không biết như vậy... nhưng xin anh để thủng thẳng cho tôi suy nghĩ kỹ lại đôi ngày mười bữa nữa không được sao anh? Dầu sớm hay muộn gì, số phận của tôi và anh Minh Tấn cũng nằm trọn trong lòng bàn tay của anh mà!

Năm Trường Kỳ mỉm cười, khẽ lắc đầu:

– Cô đã biết chắc cứng như vậy mà còn rán kiếm cách huân binh với tôi làm gì? Tôi để cô cà rịch cà tang cho con Năm có đủ thì giờ quây tùm lum lên và để phá đám hả? Dầu cô ưng hay không, việc này cũng là một thứ việc... chớp nhoáng chớp để lâu... ruồi đậu kiến bu và lạnh ơ hết đó cô!

Ngọc Sương chắc lưỡi, thở than:

– Anh Năm, xin anh nói tay cho tôi đôi chút... Bị anh đến đây quá đột ngột nên tôi... mê mê nên chẳng biết tính đầu đuôi ra làm sao hết. Phải chi tôi như... cô Năm thì chẳng sao, đằng này...

Năm Trường Kỳ hí hửng chụp lấy câu nói bỏ lửng ấy để reo lên:

– Ôi thôi tôi hiểu rồi. Sao có chút xiu đó mà cô hồng nói « bạch tuột » ra chớp loanh quanh leo queo hoài ích lợi gì! (nhìn Ngọc Sương với cặp mắt đầy vẻ thèm thuồng, hần láu tấu tiếp lời)... Chuyện trời sanh mà mắc cỡ gì cô hai, và tôi đây cũng là một kẻ biết điều lắm chớp bộ... hùng hổ như quân mắc toi di hụ khác đâu mà cô ngại. Để rồi cô coi... Thôi mình tắt đèn phút cho rồi ghen cô Hai?

Ngọc Sương lại nấp áo hần lòi lại:

– Khoan đã anh!

Năm Trường Kỳ bật cười:

– Khoan gì mà khoan hoài khoan hủy vậy cô? (đoạn hần nheo mắt hỏi luôn) Bộ cô tính... cà lơ xích xị như vầy tới sáng hét sao hả cô?

Ngọc Sương rơm rớm nước mắt vừa tủi thân vừa bức mình vì không nghĩ ra cách nào để thoát nạn hay ít ra cũng đủ kéo dài được thời gian nguy khốn này ra để chờ đợi một sự... may mắn nào đó.

Trong lúc ấy, Năm Trường Kỳ nhìn lom lom cô ta để dò xét. Hắn ta mỉm cười trước sự bối rối của Ngọc Sương, một sự bối rối mà hắn nhận thấy không có dấu hiệu gì sẽ đưa đến chỗ... chống cự quyết liệt hết.

Nghĩ thế, hắn ta nhẹ nhàng gỡ tay Ngọc Sương ra và lật đặt bước xuống đất tiến lại chiếc bàn đặt ở giữa nhà và bùng ngọn đèn chong kê lên gần miệng...

Ngọc Sương hốt hoảng tức mừng chạy ra, cô chợt nghĩ đến hai bác chủ nhà và trong lúc này chỉ có cách đánh thức hai người ấy mới mong làm cho hắn ta rút lui được.

Nghे tiếng động sau lưng Năm Trường Kỳ quay phắt lại, ngọn đèn chong vẫn còn nằm nguyên trên tay. Hắn ta lắp bắp hỏi Ngọc Sương:

– Đi đâu... cô đi đâu đó hả?

Ngọc Sương đứng khựng lại chỉ về phía của buồng:

– Tôi... đi ra sau một chút rồi trở vô...

Năm Trường Kỳ bước lại đứng chận trước mặt cô ta, thản nhiên nói:

– Nếu có tính vô khoa hai vợ chồng ông chủ nhà thì tôi xin nói trước: chẳng ăn thua gì đâu. Họ là người có tuổi nên đâu có ngủ mê ngủ mệt như tụi mình mà cô phải mệt công vô đánh thức họ. Tôi chắc tự nãy giờ mình rù rì ở ngoài này, hai ông bà đều nghe lọt tai hết và cố nhiên là họ phải nín khe chớ có dám hó hé gì đâu.

Ngọc Sương chống chế một cách tuyệt vọng:

– Tôi đi ra sau thiệt mà anh... Tôi kêu hai bác chủ nhà làm gì...

Năm Trường Kỳ « à » một tiếng rồi lại hỏi:

– Tôi cũng tin chắc rằng cô không muốn kiếm chuyện ra sau hè để rồi... đông luôn. Có phải đúng như vậy không cô hai?

Ngọc Sương gật đầu liền:

– Anh dư biết là tôi không có ý định ấy. Người của anh canh gác vòng trong vòng ngoài đến con kiến còn chui ra không lọt nữa là tôi.

Năm Trường Kỳ cười tươi:

– Nếu được như vậy thì tốt quá. Cô thiệt là một người khôn ngoan hiểm có và chắc cô cũng dư biết là nếu có làm rùm lên thì càng mệt thêm. Cô đâu đến đối đại đột để liều mạng một cách vô lối như vậy phải hông cô Hai?

Ngọc Sương chấp hai bàn tay lại, giọng thăm thiết:

– Tôi xin anh rũ lòng thương... người có quyền thế như anh ở đây thì thiếu gì cô khác lịch sự, trẻ trung hơn tôi mà khỏi phải sợ mang tai tiếng, không phải lo đụng chạm với ai hết.

Năm Trường Kỳ chắc lưỡi một hơi:

– Ai qua mặt cô được hả cô Hai? Thiệt cô khéo lo cho tôi thì thôi! Với cô, dầu cho có mang tai tiếng hay đụng chạm gì đó, tôi cũng chẳng cần!

Vừa nói hần vừa kê miệng thối tắt ngọn đèn và tiện tay đặt lên trên góc bàn thờ gần đó. Ngọc Sương định lách mình chạy tọt vào trong buồng nhưng như đoán được ý định của cô, hần liền quơ tay quàng ngang người giữ chặt cô lại.

Ngọc Sương thất kinh kêu lên một tiếng lớn:

– Trời ơi, buông tôi ra!

Năm Trường Kỳ cười nho nhỏ và kể tai cô thì thầm:

– Thôi mà cưng! Biết điều một chút đi cùng rồi mọi việc sẽ êm hết! Hồng sao đâu mà!

Vừa nói, hần vừa lôi Ngọc Sương về phía ván ngựa. Cô ta vừa run, vừa thở, vừa rán sức rì lại...

o O o

Ba Nhơn ngồi núp sau hàng lu nước đã bắt đầu mỗi lưng, và bực mình vì bày muỗi bu vào như trấu. Thỉnh thoảng anh ta ngóc đầu lên ngó

chùng vào phía trong và tự hỏi, « không biết thằng cha Năm làm khỉ gì mà cà rà ở trống lâu lắc quá vậy! » Càng bồn chồn hơn nữa là dầu cố vánh tai để cố theo dõi câu chuyện bên trong, anh ta chỉ nghe được có những tiếng rù rì...

Anh ta giật mình khi ánh đèn trong nhà tắt ngóm, và vội bò lại sát một bên tấm vách ổ kho. « Chẳng lẽ cô Ngọc Sương xuôi tay chịu trận hay sao cà? » Anh ta thầm nghĩ như vậy... – trong trường hợp này chẳng lẽ mình nhảy vô phá đám? ...

Nhưng liền theo đó, có tiếng kêu thất thanh của cô gái. Không nghĩ suy gì nữa, Ba Nhon chạy a lại phía cửa. Anh ta vừa đặt tay lên ván cửa thì lại nghe phía trong êm ờ, hay đúng ra chỉ có những tiếng người thở ì ạch vang ra một cách yếu đuối.

Ba Nhon còn đang do dự không biết nên xô cửa vào hay là đứng nghe ngóng để khi nào biết đích xác là Ngọc Sương lâm nạn thật sự rồi hãy ra tay thì chợt có tiếng chạy ù ù ở phía ngoài sân.

Anh ta quay phắt ra... Anh du kích xam xam chạy vô. Sợ động Ba Nhon vội vã rảo bước chặn đầu anh ta.

Khi giáp mặt nhau, anh du kích kêu lên nho nhỏ:

– Ủa, anh Ba! Vậy mà tôi tưởng cha nội nào chớ. Mà anh đến đây chi vậy?

Ba Nhon hấp tấp dìu anh ta đi đang ra xa:

– Anh đừng có la lối gì hết ghen. Tôi lại đây có việc riêng và việc này không ăn nhậu gì tới anh hết.

Anh kia lấp bắp đáp:

– Anh nói vậy thì tôi hay vậy nhưng... anh Năm ảnh biểu tôi hồng cho ai xán lại gần đây hết. Ảnh căn dặn gắt lắm.

– Thì anh cứ làm như không hay biết gì hết.

Anh du kích nhăn nhó năn nỉ:

– Trời ơi, sao được anh! Anh làm ngang như vậy anh Năm ảnh « cạch » tui liền. Ảnh giao tôi canh chừng ở đây mà lại nói là... không hay không biết gì ráo thì có ai thèm nghe.

Vừa lúc ấy, có tiếng kêu thất thanh của Ngọc Sương từ trong nhà vang ra

– Buông tôi ra! Tôi lạy anh! Tội nghiệp tôi mà anh Năm!

Ba Nhon chẳng nói chẳng rằng dợm bước chạy vô, nhưng anh du kích, như đề phòng sẵn, vội chụp áo anh ta lại và níu lấy chặt cứng:

– Đừng vô anh Ba ơi! Tôi đây cũng lạy anh luôn nữa anh Ba ơi!

Ba Nhon nạt ngang:

– Câm miệng lại! Nhất định không buông ra hả?

– Anh vô trông làm chi hồng biết! Thầy kệ họ mà!

Ba Nhon xằng giọng:

– Thì anh cũng để thầy kệ tôi.

– Rồi anh Năm ảnh để... thầy kệ tôi hông hả anh?

Ba Nhon sốt ruột hất mạnh tay hấn ra, rồi bỏ chạy đi. Anh du kích nhào theo rút súng ra:

– Anh Ba, anh đừng để tui phải bắt buộc xử tệ với anh!

Ba Nhon quay lại cười lạt:

– Anh dám giết tôi sao? Anh có bắn thì cứ việc bắn chớ trời cản tôi cũng đi vào tròng.

Dứt lời, anh ta thản nhiên chạy đi. Anh du kích giơ súng lên nhưng rồi lại lắc đầu dậm chân, mếu máo nói với:

– Anh giết tui anh Ba ơi!

Và anh ta cũng phát chạy đuổi theo Ba Nhon.

Gần đến cửa, anh du kích hốt hã la lớn lên cho Năm Trường Kỳ ở trong có thể nghe thấu được:

– Anh Năm ơi anh Năm! Có Ba Nhon vô đó ghen! Tui cản ảnh hổng được đó anh Năm ơi!

Ba Nhon xông lên xô mạnh cánh cửa và vì trong nhà tối om nên anh ta đứng nép một bên để anh ta nghe ngóng và thủ thế.

Có tiếng lục đục ở phía trong, rồi tiếng Ngọc Sương lấp bắp gọi vọng ra:

494 | Lê Xuyên

– Anh Ba đó hả? Anh mau vô đây coi nè!

Tiếng quát của Năm Trường Kỳ tiếp theo liền:

– Coi cái khỉ mốc họ! Cô giỏi kêu cho tới rất cỡ hòng coi có thằng nào làm gì được tôi hông! Còn cha nội ở ngoài sao không lôi Ba Nhơn đi mà lại để giả xáp vô đây hả?

Anh du kích đứng dưới thềm nhà vội đáp to:

– Trời ơi, tui cản ảnh sao nổi mà cản?

Năm Trường Kỳ nạt nộ:

– Thì tao biểu bắn sùm mệ nó hết đi!

Anh du kích rên rĩ:

– Ảnh cũng là... anh lớn mà khi không tụi bắn ảnh sao được!

Nghe thế Ba Nhơn cười lớn và nói vọng ra phía anh du kích:

– Phải đa. Vậy nếu anh biết điều hơn chút nữa thì làm ơn xê tuốt ra ngoài kia để tôi với anh Năm dễ nói chuyện.

Anh du kích chắt lưỡi kêu trời liền miệng nhưng rồi cũng đứng xích ra xa một chút chứ không chịu bỏ đi hẳn.

Ba Nhơn thấy vậy cũng yên tâm nên quay mặt vô nhà, cất tiếng gọi Năm Trường Kỳ:

– Mời anh Năm ra ngoài này nói chuyện chơi một chút anh Năm!

Năm Trường Kỳ cười gằn, hỏi vọng ra:

– Ê, bộ tính lại đây kiểm chuyện hả Ba Nhơn?

Ba Nhơn dịu giọng lại:

– Bậy nà! Anh nên bước ra ngoài này, hay là tụi mình đi về nhà nói chuyện cho nó tiện hơn...

Năm Trường Kỳ ngắt ngang:

– « Tụi mình »! Cha, anh nói nghe điệu quá há! Tôi nói thiệt, anh muốn sanh sự thì sự sanh đạ! Và lần này tôi không nhịn anh như lần anh xía vô đề cứu thằng Minh Tấn đâu ghen! Nếu anh còn « anh em » với nhau thì anh đi về trước đi rồi lát nữa có chuyện gì nói sau với tôi cũng được.

Ba Nhơn rần rỏ lên tiếng:

– Tôi nói liền bây giờ hà!

Năm Trường Kỳ đáp dần từng tiếng một:

– Anh làm mích lòng tôi dữ lắm rồi ghen anh Ba.

Ba Nhơn trả lời gọn bân:

– Anh cũng vậy.

Năm Trường Kỳ gầm lên:

– Làm tới hén! Tao hổng đi đâu hết. Thằng nào ngon nhào vô kiểm ăn chơi!

Liền theo đó, hấn rút súng lên cò và tiếng “rắc” khô khan vang lên làm cho anh du kích đứng dưới thêm giật mình kêu ré lên:

– Ý đừng... đừng anh Năm ơi! Tui lạy mấy anh. Mấy anh ơi! Ai cũng không chịu nhin ai hết thì... tui can làm sao nổi đây!

Trong lúc ấy, Ba Nhơn lẳng lẳng móc súng ra và lên cò luôn. Dư biết rằng nếu mình nhào vô tất sẽ bị Năm Trường Kỳ thấy kịp ngay trong lúc chưa rõ hấn đứng núp phía góc nào, Ba Nhơn cẩn thận ngồi thụp xuống. Anh ta chạm phải chiếc gối cây đặt trên đầu nóp của anh du kích.

Ba Nhơn liền chụp lấy món ấy quăng đại vô trong nhà.

Chiếc gối cây rơi trúng bàn kêu «rầm» lên một tiếng làm Năm Trường Kỳ giật mình chĩa súng bắn càn ra phía cửa một phát. Tiếng súng chát chúa vang lên và tiếp theo là tiếng kêu rú của Ngọc Sương ở phía ván ngựa. Nghe súng nổ, cô quá sợ hãi nên vội nhào nằm sấp lên ván và hét lên như thế.

Liền theo đó, hai bác chủ nhà cũng nhốn nháo cả lên. Hai ông bà vừa kêu trời kêu đất vừa mò mẫm đốt đèn.

Thấy có ánh sáng chiếu lên phía trong buồng, Năm Trường Kỳ vội chạy núp sau tủ thờ và quát to:

– Hai vợ chồng chủ nhà tắt đèn cho mau, hông thoi chết nhần răng cả cặp bây giờ! Bộ tính soi sáng cho nó dễ bắn tôi hả?

Hai bác chủ nhà lật đật tắt đèn gấp, và bác gái mếu máo nói vọng ra:

– Mấy cậu ơi, mấy cậu có làm phước dắt nhau ra phía sau vườn chớ mấy cậu bắn tưới trong nhà trong cửa như vậy... lạc đạn chết oan người khác tội nghiệp lắm! Mấy cậu quen biết nhau hết chớ bộ... Tây u, Việt gian hay ai lạ vô đây sao mà chưa chi đã tính chuyện đâm chém, bắn giết nhau như vậy hồng biết!

Năm Trường Kỳ lại quát:

– Con mẹ chủ nhà câm miệng lại! Nếu còn chót chết, tôi thấy cho một phát nát óc đa!

Bà chủ nhà nín khe luôn.

Tuy nạt nộ như vậy chớ Năm Trường Kỳ cũng nhận thấy sự lỗ bịch của mình và nhất là anh ta cũng ngán Ba Nhon bò vô nhà. Hắn ta dư biết mình không thể nào chơi “tay đôi” một cách thắng lợi được với Ba Nhon, một kẻ đã quá quen với súng đạn.

Nghĩ thế, hắn bèn lên tiếng gọi Ba Nhon:

– Anh Ba, nghĩ tình anh em tôi muốn dàn xếp cho êm vụ này... Anh chịu không anh Ba?

Không có tiếng trả lời gì hết. Hắn ta lại hỏi:

– Anh Ba còn đó, không anh?

Vẫn êm ả, Năm Trường Kỳ hốt hoảng réo ông chủ nhà:

– Bác chủ nhà đâu ra hỏi thăm cái này coi! Lè lẹ lên!

Ông chủ nhà lấp ló sau cửa buồng, đáp vọng ra:

– Dạ có tôi đây, cậu hỏi chi đó cậu Năm? Cửa nẻo ở phía sau nhà có đóng kỹ hông hả?

– Dạ có.

– Hai vợ chồng ông ở đâu ngồi đó không được chọn rộn ã ghen. Ông mà lên mở cửa sau cho ai vô tôi đốt rụi căn nhà này ghen!

Bác chủ nhà dè dặt rồi lập cập rút vô buồng.

Yên tâm về mặt hậu, Năm Trường Kỳ lại lên tiếng gọi Ba Nhon, giọng dịu xuống hơn:

– Anh Ba, tôi biết anh còn ngoài cửa... Tôi thấy bóng của anh rõ ràng! Hồi nãy tôi hơi nổi nóng một chút nên mới... la ó và bắn bồng như vậy chớ nếu tôi có bụng hại anh thì đã nổ ngay tanh rồi. Anh em mình... đi về nhà nói chuyện ghen anh?

Ba Nhon cười lạt:

– Anh nhon đức quá há! Tôi nghe theo anh để lãnh vài phát đạn hả? Đâu có được, thà để cho Tây nó bắn còn chết mát ruột hơn!

Năm Trường Kỳ chắt lưỡi:

– Bộ anh tính ăn thua đủ sao anh Ba? Tôi đã hạ súng rồi đây nè! Mà có cái gì đâu để khiến anh phải hùng hổ xông vô như vậy chứ!

Ba Nhơn đáp như quát:

– Hừ, hổng có cái gì mà trong nhà tối thui, đèn đuốc không có! Cô Ngọc Sương cô la om sòm... bộ tôi điếc sao?

Năm Trường Kỳ bực mình tên thủ hạ nên vọt miệng chửi thề um lên:

– ... Thằng bà bản kia nó canh gác cái con khỉ gì mà để cho người ta xáp vô sát bên đấy vậy cà! (nhưng rồi hắt lại vội đổi giọng cười hề hề và nói vọng ra phía Ba Nhơn)... Anh Ba ơi, anh hiểu lầm nặng đạ. Cô Ngọc Sương vẫn còn... y nguyên chứ tôi có động tới cái lông chүн của cổ đâu mà anh nghi tui tầm bậy như vậy! Anh hông tin vô hỏi cổ thử coi.

– Tôi nghe cô la rõ ràng! Tôi hỏi anh chỗ đàn bà con gái người ta ở, đèn đuốc không có, anh mò vô kiếm cái gì chứ? Vậy mà còn bày đặt đi rồn, đi tuần!

Năm Trường Kỳ cười ré:

– Sao anh hỏi kỹ quá hổng biết. Việc này tụi mình có bàn với nhau, anh quên rồi sao? Tôi có đi trong ngọn thiết tình và lúc về, thấy trời lạnh quá nên tập vô đây nói chuyện tâm khảm với cô Ngọc Sương, rồi... đèn tắt, rồi... tôi có cao hứng chút đỉnh nhưng cam

500 | Lê Xuyên

đoan với anh là chưa... có cái gì hết trơn hết trọi. Cô Ngọc Sương hơi nhát nên la hoảng như vậy thôi, anh hông tin vô hỏi cổ giùm tôi coi có đúng y như vậy không?

Ba Nhơn suy nghĩ rồi đáp:

– Được rồi tôi sẽ vô, nhưng trước hết anh làm ơn đốt đèn lên cái đã.

Năm Trường Kỳ có ý do dự:

– Tôi đốt đèn lên thì dễ rồi rủi anh còn giận càn hông, anh chĩa bậy tôi một phát thì phiền gặt đó anh Ba!

Ba Nhơn cười khinh bỉ:

– Anh ở chung với tôi hèn lâu rồi chưa rõ tánh nết tôi hay sao chứ! Đến Tây đi bẻ dũa cu ky một mình tôi còn không nỡ đập chết huống hồ gì anh. Đốt đèn lên đi, hông thôi anh em họ nghe tiếng súng nổ, họ bu lại đây thì mình khó ăn nói với họ dữ lắm đa!

Bất đắc dĩ, Năm Trường Kỳ mới nghe lời Ba Nhơn, nhưng vốn tánh đa nghi, hấn ta bèn gọi ông chủ đốt đèn, còn riêng mình thì lại núp sát một bên hông tủ thờ chong súng hòm sẵn.

Thấy bác chủ nhà khúm núm bưng đèn đi ra, Năm Trường Kỳ liền hạ lệnh cho bác ta:

– Ông để nó giữa bàn rồi trở về chỗ cũ giùm tôi. Nhớ kỹ, tự nãy giờ hai ông bà có nghe thấy điều gì thì làm ơn giữ kín.

– Dạ, cậu khỏi dặn mà.

Dứt lời, bác nhanh chân rút đi chớ không dám đứng nán lại ngó ngang ngó ngược gì hết.

Ba Nhơn dè dặt chưa chịu bước vô. Anh ta lên tiếng bảo Năm Trường Kỳ:

– Nếu anh muốn tụi mình nói chuyện với nhau thì đứng ra đằng hoàng chớ núp ló như vậy sao được, anh Năm!

Vừa lúc ấy có tiếng lao xao phía ngoài đầu ngõ vô nhà. Ba Nhơn ngoái đầu nhìn ra rồi quay vô, bảo Năm Trường Kỳ:

– Anh em họ kéo tới cả bầy cả lũ kia kìa anh Năm. Nếu anh cứ thụt tới thụt lui như vậy, một khi họ đến đây, tôi bắt buộc phải nói cho họ rõ tất cả sự thật và tới chừng đó, anh rồ mặt hết không làm ăn gì nữa được ghen!

Năm Trường Kỳ chửi thề một tiếng rồi vùng vằng bước ra:

– Tôi đây nè cha nội!

Ba Nhơn cười đáp:

– Như vậy có phải êm không. Thôi anh đợi một chút để tôi ra căn đầu mấy chả chớ để cho tên bộ hạ của anh ló ngó nói tuột ra hết với mấy cha thì cũng như không!

Năm Trường Kỳ liền hỏi Ba Nhơn:

– Phải đa anh. Tôi cũng ngán thẳng chết bầm ấy quá. Anh chịu khó lựa lời trắng trời gì đó nói cho anh em họ yên tâm về ngủ đi, chớ để thẳng ngu như bò đứng đẳng trước đó xía miệng vô là anh em họ sanh nghi bậy thêm ra.

Ba Nhơn hấp tấp chạy ra và một lúc sau quay qua bước vô nhà. Năm Trường Kỳ chực ở gần bàn vội hỏi liền:

– Sao êm chớ?

Ba Nhơn liếc nhanh về phía mừng Ngọc Sương và đáp một cách lơ là:

– Ờ, êm. Họ kéo nhau về hết rồi. Năm Trường Kỳ ngượng nghịu lên tiếng:

– Để tôi phải dặn kỹ lại thẳng cô hồn của tôi mới được. À... bây giờ mình nói chuyện gì đây hả anh Ba?

Ba Nhơn không trả lời mà chỉ nhăn nhó đứng nhìn lom lom chiếc chiếu xô lệch trên bộ ván và một góc mừng bị đứt rũ xuống với Ngọc Sương ngồi xù xụ phía trong.

Biết ý Ba Nhơn, Năm Trường Kỳ vừa cười lớn lên vừa sượng sùng lên tiếng:

– Chắc anh nóng muốn biết... tin về cô Ngọc Sương phải không? Cơ khổ thì thôi... tôi nói là không có gì hết mà.

Ba Nhon hỏi lại giọng quạu đeo:

– Sao cổ ngồi nín khe ở trống vậy?

Năm Trường Kỳ bèn quay vô gọi Ngọc Sương:

– Cô hai, cô làm ơn bước ra đây một chút để anh Ba ảnh... xét thử coi.

Thấy Ngọc Sương vẫn ngồi lì ở trong mùng, Ba Nhon càng sốt ruột thêm. Anh ta trừng mắt nhìn Năm Trường Kỳ khiến anh ta vội vã tróc thẳng lại bộ ván, vén mùng lên, xướng giọng bảo Ngọc Sương:

– Cô làm ơn bước ra cho ảnh coi tận mắt tận mày chứ hông thôi ảnh cứ sanh nghi hoài. Tôi có làm gì cô chưa mà cô phải mắc cỡ hả?

Ba Nhon cũng lên tiếng liền theo:

– Đừng ké né gì hết cô Hai à. Có tôi ở ngoài này không ai dám làm gì cô đâu.

Năm Trường Kỳ hầm hừ liếc xéo anh ta, toan trả lời cho hả giận nhưng khi thấy Ngọc Sương mon men bò ra, hẳn ta vội nhích người qua để nhường lối, và khi Ngọc Sương mới bỏ chân xuống đất hẳn thấp giọng dặn dò:

– Cô liệu lời mà nói ghen cô hai. Hồi nãy tôi hơi nóng nảy một chút nhưng chưa đến nổi gì... Thôi mình cũng nên... xính xái cho nó êm đi rồi sẽ tính sau...

Ba Nhon chen vô:

– Anh khỏi hăm he cổ gù hết nghen!

Năm Trường Kỳ không nhin và bướng bỉnh đáp lại:

– Anh nói như vậy bậy dữ đa. Bộ anh quên rằng trước đây anh đã buông xui vụ này cho tôi gánh và tình thiệt, tôi cũng đã cho anh rõ là tôi... có lòng quý mến cô Ngọc Sương đây và anh chỉ ừ ừ ào ào... Anh có dám thề bán mạng trước mặt cô hai đây là có... chuyện gì khác hơn lời tôi nói đó hông?

Ba Nhơn ấp úng đáp:

– Đã đành rằng tôi... không muốn dính dáng vô vụ này, nhưng tôi cũng đã xin anh... huôn đãi một chút.

Năm Trường Kỳ đắc chí cười lớn và quay qua phân bua với Ngọc Sương:

– Đó cô hai, cô đã nghe rõ chưa? Nếu tôi có hơi sỗ sàng một chút thì cũng... có lý lắm. Tôi có dè dàu anh anh Ba ảnh... « mịch lòng » bắt tử như vậy.

Ba Nhơn đỏ mặt cự nự:

– Anh nói giọng đó là có chuyện nữa đa!

Năm Trường Kỳ cười rề, bước lại vỗ vai Ba Nhơn:

– Thôi tôi về trước để anh ở đây hỏi thăm hỏi nom cổ cho tiện hơn...

Ba Nhơn gượng gạo giữ hần lại:

– Anh chờ tôi một chút hổng được sao... Tôi cũng chỉ hỏi thăm cổ sơ sơ vài câu vậy thôi...

Năm Trường Kỳ nheo mắt nhìn anh ta:

– Thôi thôi, có tôi đây sợ anh ngại miệng và cô hai đâm ra khóp... (và khi bước ra tới ngưỡng cửa, hắn còn rần nói với vô một câu, giọng bông lơn)... Anh Ba, tôi xin theo lời anh khuyên: kỳ sau tôi sẽ huấn đãi chó không có hấp tấp để sanh ra ạch đụi như kỳ này đâu?

Dứt lời hắn ta cười rộ lên rồi vừa quay cây súng lục trên tay vừa lơn ton đi ra ngoài...

Ba Nhơn lập cập bước theo ra, nửa như muốn tiến chân, nửa như muốn theo cự nự hắn ta, nhưng khi nghe có tiếng hắn quát tháo, chửi bới anh du kích om sòm ở ngoài sân, anh ta thở dài rồi lủi thủi trở vô nhà.

Ngọc Sương ngồi trên mép ván, ngượng ngịu bới lại mớ tóc đã bị xơ rối. Ba Nhơn rút rè bước vào, liếc nhanh về cô ta rồi làm ra thản nhiên kéo ghế ngồi. Chợt thấy khẩu súng còn nằm trong tay, anh ta vội nhét nó luôn vào trong lưng quần, rồi móc liền túi nhái thuốc ra vẩn hút như là đang trong cơn thèm gât vậy.

Thấy thế Ngọc Sương bèn lên tiếng trước:

– Thiệt hú hồn hú vía! May có anh tới kịp hồng thôi giờ phút này, thân phận của tôi... chẳng biết sao mà nói được.

Ba Nhơn quay phắt lại, thật thà hỏi liền:

– Bộ thẳng cha Năm nói thiệt sao cô!

Ngọc Sương mỉm cười gật đầu. Ba Nhơn soi mới nhìn kỹ cô ta rồi ấp úng lên

tiếng:

– Vậy mà tôi tưởng... tôi đến trễ... Vậy ra... hổng có sao hết trơn hết trọi hả cô?

Ngọc Sương cười thành tiếng:

– Anh yên lòng, anh Năm ảnh mới trở mò ra, kể có anh tới kịp (cô chột xụ mặt xuống, tiếp lời bằng một giọng vừa âu lo, vừa rầu rĩ)... Nhưng thế nào ảnh cũng trở lại nữa, và có chắc gì lần nào anh cũng tới kịp hết đâu hả anh Ba?

Ba Nhơn thở dài, ngó lơ sang chỗ khác. Thấy vậy Ngọc Sương đâm lo:

– Rủi trong đêm nào đó ảnh tới... như vậy nữa rồi làm sao? Nếu anh đã bỏ qua chuyện cũ và còn nghĩ đến tôi chút đỉnh thì xin anh giúp tôi phen này... Chẳng thà trước đây tôi... không tiếc gì với anh hay là sau này tôi ăn ở như vợ chồng thiệt với anh Minh Tấn thì còn... có lý hơn, chớ để khi không sa vào tay thẳng chả thì ức quá!

Ba Nhơn lúng túng lựa lời nói cho khỏa lấp câu chuyện ấy:

– Thôi từ rày về sau, tôi sẽ nghĩ cách tránh trước không cho xảy ra chuyện không tốt này một lần thứ

hai nữa. Cô cứ vững bụng đi, thế nào anh Năm cũng nghe lời tôi...

– Rủi ảnh... chúng nào tật ấy thì sao?

Ba Nhòn chắc lưỡi đáp:

– Tôi cũng phải có quyền hành ở đây chứ cô!

Ngọc Sương cau có trách móc:

– Vậy mới biết anh tệ. Anh có quyền mà lại nhẫn tâm buông xui vạ này cho ông nội đó! Hèn chi, anh lánh mặt dữ quá há!

Ba Nhòn ấp úng chống chế:

– Cô đừng nói vậy, cô không chịu hiểu cho hoàn cảnh của tôi. Chẳng phải tôi thâm thù gì cô với anh Minh Tấn nhưng tôi rớ vô vạ này thì đổ khỏi bị anh Năm và anh em khác dòm ngó và hiểu lầm bậy bạ...

Ngọc Sương ngắt ngang:

– Rồi anh để cho người khác, như thằng cha Năm đó « rớ » thì được hén!

Ba Nhòn sượng quá đâm ra bực ngang. Anh hực hực xô ghế đứng dậy rồi vùng vằng đi tới đi lui trong nhà rồi không biết nghĩ sao, anh ta đứng phắt lại trước mặt Ngọc Sương cả quyết nói:

– Được rồi, cô khỏi phải nói nhiều. Tôi làm sao thầy kệ tôi miễn cô được yên thì thôi.

Ngọc Sương rụt rè lên tiếng:

– Còn anh Minh Tấn thì sao hả anh?

Ba Nhon nhìn kỹ lại cô ta, cười khan:

– Lo cho ảnh quá há!

Ngọc Sương vội nói chữa:

– Tiện đây tôi... hỏi thăm luôn cho ảnh vậy mà, bề gì ảnh cũng là người cùng chung hoạn nạn...

Ba Nhon lừ mắt nhưng đáp bằng một giọng bông đùa:

– Mốc xì họ. Cô Năm Hồng Phúc đã nói ráo với tôi hết rồi.

Ngọc Sương chống chế chiếu lệ:

– Ồi, cô Năm cô nói như vậy, anh hơi sức đâu mà tin.

Ba Nhon nghiêm giọng lại:

– Không. Tôi biết cô Năm nhiều. Tánh cổ hơi bạt mạng cô hôn một chút, nhưng thật ra là một người biết xét đời, biết nhìn người và biết điều lắm chứ không... quá quắt như anh Năm đâu. Cổ là đàn bà mà còn biết rộng lượng và sẵn lòng giúp đỡ cô như vậy huống hồ là tôi. Xin cô cứ yên tâm, hể tôi nói được là được... Đằng nào tôi cũng đã làm rách lòng anh Năm rồi...

Ngọc Sương vội ngắt lời anh ta:

– Nếu rắc rối như vậy thì xin anh để thầy kệ tôi.

Tôi không muốn vì chuyện riêng của mình mà để cho anh với anh Năm phải méch lòng nhau...

Ba Nhon rần rỏi đáp:

– Méch lòng... phải thì mình cũng đành chịu vậy. Sau này, bắt quá tội tôi giận nhau năm ngày mười bữa thôi rồi cũng êm rờ, chớ nếu để vụ này linh tình hoài... ai cũng mệt hết đó cô.

Ngọc Sương cúi đầu thở dài.

Ba Nhon ngượng nghịu đứng xó rợ ở đó một hồi rồi lên tiếng cáo lui:

– Thôi cô vô nằm nghỉ đi và đừng sợ gì hết. Anh Năm bị ê mặt chuyển vừa rồi nên chắc ảnh chưa dám xáp vô liền nữa đâu. Ngày mai, tôi sẽ kiếm cô Năm để bàn tính cho dứt dạt việc của cô với anh Minh Tấn...

Ngọc Sương có vẻ lo ngại:

– Anh làm quá như vậy, ắt anh Năm đâu nhận.

Ba Nhon nhún vai, gượng cười:

– Cô nghĩ coi: bây giờ mọi việc tầy quây ra hết thì còn núp ló hay tránh mặt làm gì nữa! Cô đừng ngại, có tôi với cô Năm đứng chung một phe thì thế nào anh Năm cũng phải... thật cả lui mà.

– Rủi sau này ảnh để bụng thì anh hoài thì sao? Thời buổi giặc giã dễ hại người lắm đó anh!

Ba Nhon có vẻ tự tin:

– Cô nói có phần đúng. Nhưng đối với ai khác, anh Năm còn dễ hăm hại chớ đối với tôi ... chắc còn lâu, nhứt là trong lúc này anh còn cần có tôi để đứng mũi chịu sào một khi có Tây ruồng bỏ! Sự thật là như vậy đó cô!

Chợt nhận thấy mình hơi thổ lộ, Ba Nhon vội mỉm cười nói lảng ra:

– Cũng may là trong thời gian cô và anh Minh Tấn ở đây, Tây nó ngó lơ vùng này chớ nếu không thì càng rắc rối hơn nữa. Nhưng theo chỗ tôi nghĩ, chẳng sớm thì muộn, thầy cai cũng dẫn ... binh mã vô đây, chắc tự hôm nay thầy còn dò la động tĩnh trong này rồi mới ra tay ... Thôi thì mình nên tính gấp vụ này cho xong chớ để dây dưa... thiệt không biết sao mà nói trước được.

Ngọc Sương vồn vập nói vô:

– Phải đa anh. Tới chừng đó tôi chẳng biết binh ai bỏ ai, một đảng là ông già ở nhà, một đảng là mấy anh trong này ... Mấy anh cũng rất tốt với tôi...

Ba Nhon thoáng mỉm cười rồi ngập ngừng đáp:

– Cô nghĩ như vậy cũng phải nhưng... ngại nhất là một khi có tiếng súng nổ, tôi với một số anh em phải lu bu chống đỡ cầm chừng với Tây và cố nhiên anh Năm sẽ lãnh ... tản cư cô với anh Minh Tấn đi nơi khác. Tới chừng ấy, việc hên xui không biết đâu mà lường trước được.

Ngọc Sương có vẻ chưa hiểu:

– Tản cư thì mấy anh cũng tản cư theo chó ở lại được sao.

Ba Nhon đành phải giải thích:

– Đã đành rằng tội này cũng rút lui theo nhưng kẻ trước người sau, mạnh ai nấy đi ... Rủi anh Năm ảnh đưa cô và anh Minh Tấn đi giấu đâu biệt ở chỗ xa nào đó rồi tôi biết đâu mà theo cho kịp? Và chẳng lẽ tôi bỏ hết mất mấy anh em để theo tò tò cô thì cũng... ngại cho tôi? Mà nếu không có tôi kèm sát một bên anh Năm thì... ảnh có làm trời làm đất gì cũng được hết! Sau này, một khi mọi việc dĩ lỡ ra rồi, chẳng lẽ tôi giết ảnh được sao? Nhứt là nếu ảnh muốn làm ầu, ảnh sẽ có thiếu gì cách để đổ thừa và chạy tội, ai vô đó làm chứng mà ảnh phải sợ?

Ngọc Sương thở dài sườn sượt:

– Vậy thì tôi với anh Minh Tấn kể như chết một cửa tứ rồi còn gì!

Ba Nhon bắt phì cười:

– Đó là tôi nói chuyện... giả tử vậy thôi chứ có phải mọi việc sẽ xảy ra đúng y bon như vậy đâu mà cô la hoảng.

Ngọc Sương hấp tấp nói:

– Vậy thì anh với cô Năm gấp gấp giùm tôi...

Ba Nhon vọt miệng đỡ lời cô ta:

– Và lo luôn cho anh Minh Tấn nữa... Tụi tôi không để sơ sót hay bị trễ gì đâu.

Dứt lời anh ta lững thững đi ra khỏi nhà...

Ngọc Sương lật đật bước theo ra để tiễn chân và cô chỉ lắp bắp nói được mấy tiếng « cảm ơn anh... »

o O o

Sáng hôm sau, Ba Nhon có ý đợi Năm Trường Kỳ thức dậy để phân trần thiệt hơn về vụ xảy ra hồi hôm, nhưng khi hắn ta vén màn chui ra, Ba Nhon lại đâm ra lúng túng không biết phải nói năng làm sao nhứt là khi nhận thấy Năm Trường Kỳ thản nhiên như chẳng có việc gì xảy ra cả.

Ba Nhon ngượng ngịu đi tới đi lui một hồi rồi tăng hắng lấy giọng để bắt đầu gọi chuyện:

– Anh Năm, chắc anh phiền tôi dữ lắm phải không anh?

Năm Trường Kỳ cười khan:

– Phiền cái mớ gì! Nếu từ hồi biết anh tới bây giờ, hể mỗi lần bị anh xía vô cho hư bột hư đường trong nhiều vụ, tôi mà phiền giận anh như thường tình thiên hạ thì tụi mình rã bè nhau từ hồi đời cổ lũy nào rồi!

Ba Nhon gượng cười theo:

– Anh Năm, không phải tôi muốn phá đám anh làm gì, nhưng xin anh... bỏ cho nó qua tuốt vụ này

giùm tôi. Tôi chỉ van nài anh một lần nữa thôi, từ rày về sau tôi còn thọc mủ vô việc riêng của anh nữa, anh chớ kể tôi là con người!

Năm Trường Kỳ chắc lưỡi một hơi:

– Tình sâu nghĩa nặng dữ quá há! Mình là người lớn với nhau mà cần gì phải thề thốt như vậy. Đó anh coi, trước sau gì tôi cũng nghe theo lời anh hết ráo, nhưng đến giờ phút... người ta làm ăn thì anh lại nhảy a vô... Thiệt ai có chữ cha tôi cũng không giận bằng cái lối phá đám đó. Tôi sợ anh em mình xáo xáo với nhau không tốt nên hồi tối tôi vuốt bụng chịu lép anh một lần nữa đó anh Ba.

Ba Nhơn gật đầu nói đây đưa theo:

– Tôi cũng biết vậy... nói nào ngay, phần tôi cũng hơi nóng.

Năm Trường Kỳ cười dòn:

– Tôi bỏ qua hết... Những mai mốt đây, xin anh... nguội nguội lại đôi chút, tôi với anh sống chung ở đây là quý, là cần hơn hết, chớ dầu cho năm bảy mạng của cô Ngọc Sương và thằng Minh Tấn nhập lại cũng chẳng thể so bì với hai đứa mình. Anh có nghĩ tới chỗ đó thì mới thấy xa được. Hơn nữa, nếu anh muốn hất cẳng tôi để anh... xài riêng thì còn có lý – và tôi sẽ xin a-la-de lập tức – đằng này anh em mình hậm hực nhau để cho thằng cố nội kia hưởng thì ngật quá! Anh em mình hơn đực để cho nó còn đủ đầu, đủ tay đủ chun sống đời là may nhứt trần

gian rồi còn gì nữa? Thân phận nó chèm nhèm như vậy mà anh em mình còn mần ngơ cho nó quơ con Năm... tôi hỏi anh có nước nào, có luật lệ nào mà... dễ như vậy không chứ?

Liếc thấy Ba Nhon cười tủm tỉm và đứng làm thỉnh hẩn ta hùng hồn nói tiếp:

–... Do chỗ đó, tôi cũng xin anh một lần chót: anh nên bỏ qua giùm tôi vụ này để anh em mình còn rảnh tâm là những chuyện lớn hơn. Giặc giã còn kéo dài năm mười năm nữa chớ bộ nó hết nay hết mai gì sao? Nếu anh nhứt định làm cho lợi gan thì chỉ cha con lão thầy cai và anh chàng Minh Tấn là được sướng chớ tụi mình có khỉ chó gì đâu? Có đoạt được thêm một cây súng, có hạ được thêm một tên địch nào đâu? Hay là giữa hai đứa mình lại sanh ra chuyện hiểu lầm nhau và trong trường hợp đó anh bắt ai nhìn ai bây giờ? Mà nếu không nhìn được thì phải có chuyện một còn một mất hay ít ra cũng có đứa què chân đưa lợi tay thiệt hại lây đến... toàn dân!

Ba Nhon lắc đầu chép miệng:

– Anh nói sao tôi nghe... phần phải thuộc về anh hết trơn. Theo cái mừng này, anh làm càn mạng đủ thứ chuyện bậy bạ rồi cũng... được, cũng phải ráo sao?

Năm Trường Kỳ đáp bừa:

– Ổi, những chuyện lật vật ấy... đâu có hại đến sự đoàn kết của tụi mình, nhưng nếu anh cứ ghim vào

đó để làm lớn chuyện thì nó lại trở thành có hại...
Lắt léo là ở chỗ ấy đó cha nội!

Ba Nhon nhăn nhó nhìn hấn ta:

– Anh nói sao... lật qua trở lại y như người ta
nướng bánh phồng.

Năm Trường Kỳ gật gù:

– Chánh trị là ở chỗ thấy xa hiểu rộng một chút
xíu đó thôi anh ơi! Anh cứ lo đánh giặc cho quạu đi,
còn cái phần... rắc rối này cứ để thầy kệ tôi (đoạn
hấn thân mật vỗ vai Ba Nhon, tươi cười nói tiếp)...
Mà anh cũng tập nhận định... khách quan như tôi
đây nè, chớ việc gì anh cũng thắc mắc, cũng xốn
xang rồi vụt chạt làm đại không kịp nghĩ suy chín
chắn gì hết... Cha, cái đó kỳ dữ đã!

Ba Nhon chăm bẳm trả lời:

– Đối với tôi, cái gì phải thì phải chớ không nói on
đơ gì hết!

Năm Trường Kỳ cau mày nhìn Ba Nhon, nhưng
rồi anh ta lại cười xòa:

– Thôi hổng nói chuyện với cha nội này nữa! Ở vào
thời buổi mà ăn uống, đi đứng, ngồi nằm và tới... cái
gì nữa cũng đều có chánh trị rặt ròng ở trong hết...
anh lại nói lang bang như vậy thì trễ tàu dữ đã.

Dứt lời hấn ta bỏ đi thẳng ra cửa. Ba Nhon lật đật
chạy theo:

– Bây giờ anh đi đâu đó anh Năm?

Năm Trường Kỳ ngoái đầu lại:

– Ủa, sao lại hỏi kỹ vậy cà? Bộ từ rày sắp lên anh canh chằng chằng sát một bên tôi à? (nhận thấy vẻ mặt khó khăn của Ba Nhon, hắn ta tươi cười tiếp lời). Anh khỏi phải lo, tôi không lại đặng đâu... Ban ngày ban mặt với lại anh biểu tôi phải huấn đãi mà?

Ba Nhon đứng lặng thình nhìn theo hắn ta...

o O o

Sau khi Năm Trường Kỳ đi khỏi rồi, Ba Nhon lật đật chạy kiểm Năm Hồng Phúc.

Bước vào tới cửa nhà, Ba Nhon thấy Minh Tấn nằm dài trên võng, Năm Hồng Phúc ngồi trên một chiếc ghế cây thấp sát một bên và cô ta tấn mẩn nặn mụn mặt cho anh chàng này.

Ba Nhon rón rén đi vào nên cặp kia không hay biết gì ráo. Anh ta đứng lụng khụng một hồi rồi tăng hắng lên một tiếng.

Giật mình, Minh Tấn ngồi nhồm dậy, trong lúc Năm Hồng Phúc chỉ quay mặt ra, vọt miệng cự nự Ba Nhon:

– Anh mắc dịch này! Anh làm người ta hết hồn hà!

Ba Nhon neho mắt ngăm ngía hai người:

– Chà, hai người mùi mẫn với nhau quạu quá ta! Tôi vào đây cả tiếng đồng hồ rồi mà chẳng có ai hay biết gì hết ráo.

Năm Hồng Phúc háy xéo anh ta:

– Ai biểu anh đi rình người ta chi?

Trong lúc ấy, Minh Tấn xén lên đứng dậy và vội day qua bảo nhỏ Năm Hồng Phúc:

– Thôi để tôi ra đằng sau ngòai chơi để cho cô với ảnh tiện nói chuyện. Chắc ảnh qua đây cũng có việc cần lắm chứ không phải tình cờ ghé lại thăm ai đâu.

Năm Hồng Phúc nín Minh Tấn lại và nói lớn lên để cho Ba Nhon nghe rõ luôn:

– Ồi, việc gì mà phải ké né như vậy! Anh Ba đây chớ bộ ai khác sao mà anh phải lánh mặt? Dầu cho ảnh có nói chuyện gì đi nữa, anh cũng có thể nghe chung được hết ráo. Em tin anh là đủ rồi (cô ta quay sang Ba Nhon hỏi luôn)... Có phải vậy hông anh Ba?

Ba Nhon ấp úng đáp:

– Ờ... phải. Việc tôi muốn đem ra bàn với cô cũng là... việc chung.

Năm Hồng Phúc nghiêm mặt lại:

– Việc chi đó anh Ba? Chắc là chuyện dữ dằn lắm nên anh mới chịu nhín chút thì giờ sang đây chứ hông thôi ai xeo cạy anh đi được!

Ba Nhon tủm tủm cười:

– Cô đoán không sai một mảy may nào hết, nhưng khi lại đây, thấy hai ông bà đeo nhau dính cứng như một đôi sam, tôi ngại miệng quá...

Năm Hồng Phúc cau mày:

– Thôi đừng nói giỡn nữa anh. Có phải anh đến đây để lo cho vụ cô Ngọc Sương và anh Minh Tấn thì nói đại đi để rồi mình còn bàn tính với nhau.

– Nếu lo vụ ấy thì làm sao còn có cảnh âu yếm sát đeo như hồi nãy nữa được!

Năm Hồng Phúc chắc lưỡi:

– Anh quý này cứ kiếm chuyện nói xấu nói xoi hoài. Anh dư biết ý định của em rồi mà! Việc của em với anh Minh Tấn sống chung ở đây chẳng ăn thua gì ráo... Được lúc nào, em hưởng cho trọn lúc ấy chớ chẳng có lỗi thôi, chẳng có thắc mắc gì hết!

Ba Nhon gật gù:

– Bảnh đa! Tôi muốn chọc phá chơi chớ tôi đâu còn lạ gì tánh nết của cô. Đây tôi xin kể lại cho cô và Minh Tấn nghe rõ đầu đuôi câu chuyện rồi mình mới tính được.

Như nhớ trực lại điều gì, Năm Hồng Phúc vọt miệng hỏi:

– À quên nữa, hồi tôi em với anh Minh Tấn nghe có tiếng súng nổ đầu miệt đằng cô Ngọc Sương. Em tính

chạy lại nhưng thấy có mấy anh em đi về cho biết là mấy anh bắt lầm vì tưởng quân gian rình mò gì đó... Sao vào giờ ấy mà lại có mặt cả hai cha nội ở nhà cô Ngọc Sương hả?

Ba Nhơn sốt sắng đáp liền:

– Thì cũng vì việc đó mà tôi phải bỏ lại kiếm cô gắt đây nè!

Minh Tấn nóng nảy hỏi chen vô:

– Bộ cô Ngọc Sương... làm sao đó hả anh Ba?

Ba Nhơn mỉm cười nhìn anh ta:

– Anh vững bụng đi. Cổ vẫn được bình yên như thường và may mà tôi đến kịp...

Năm Hồng Phúc vỗ tay, hớn hở ngắt lời Ba Nhơn:

– Đó thấy chưa, em nói đâu là có đó! Mà sao anh ba chun bốn cẳng chạy lại kịp hay quá vậy? Và anh có chắc là cô Ngọc Sương... không có sao chứ?

Minh Tấn cũng hỏi leo vô:

– Cô Ngọc Sương... chưa bị hề hấn gì hả anh Ba?

Ba Nhơn chắc lưỡi cự nự lại:

– Thì tôi đã nói không sao mà! Mấy người hồng chịu tin tôi nữa sao?

Năm Hồng Phúc cười trù:

– Tin rồi cha nội! Rồi sao nữa anh!

Ba Nhon vùng vằng đáp:

– Rồi thì mạnh ai về nhà nấy chứ sao! Và cũng vì việc đó nên tôi mới nôn nả lại kiếm cô đây nè. Theo tôi: mình phải tính gấp vụ này chứ hông thôi tôi làm sao cạnh chừng thằng cha Năm cho phỉ được. Rủ mai một tôi sơ hở để trễ chừng một tích tắc đồng hồ thôi thì cũng đủ... hư hết rồi. Cô là đàn bà chắc cô dư biết điều ấy...

Năm Hồng Phúc mắc cỡ, gạt ngang:

– Thằng cha này ăn nói dị hợm quá. Ai chẳng biết như vậy mà anh phải... phân chủng ra hả? Bây giờ anh định liệu thế nào đây?

Ba Nhon liếc sang Minh Tấn rồi thông thả đáp:

– Cô nghĩ coi còn cách nào nữa? Chẳng lẽ tôi cạnh giữ thằng cha Năm tò tò một bên hay là cầm đao, búa giết chả được sao? Bề gì mình còn phải nghĩ tình anh em với nhau chứ cô! Bây giờ chỉ còn cách là làm sao lưu anh Minh Tấn với cô Ngọc Sương đi cho gấp, cho xa để thằng cha Năm hết thò tay mặt đặt tay trái vô được nữa là êm.

Năm Hồng Phúc hỏi vô:

– Lưu đi đâu bây giờ? Anh em mình chỉ ở chòm nhum lại nội một vùng này thôi...

– Tôi nói « lưu » là... thả tuốt cho họ đi về ngoài phút cho rồi, chứ chẳng lẽ cô biểu tôi đem giấu hai người đó rồi bỏ hết công ăn việc làm ở đây để theo « chặn » họ sao?

Năm Hồng Phúc mừng rỡ:

– Ừ có vậy chứ! Hôm trước em đã nói với anh rồi mà.

– Phải, nhưng mình tưởng để thắng thỉnh rồi sẽ tính cho ăn chắc, nhưng sau cái vụ xảy ra hồi hôm ...

– Thì mình phải lo cho gấp chứ gì?

Ba Nhơn gật đầu. Trong lúc ấy, Minh Tấn vừa mừng rỡ mà cũng vừa hồi hộp. Anh ta rụt rè hỏi chen vô:

– Còn anh Năm... ảnh tính sao hả anh Ba?

Ba Nhơn chưa trả lời thì Năm Hồng Phúc mau miệng xía ngang:

– Thằng chả tính gì kệ thằng chả chứ ăn thua gì đến mình!

Ba Nhơn mỉm cười ra tiếng:

– Cô đừng y y vậy không nên. Ảnh có thể làm cho hư việc bọn mình lắm. Tay chân bộ hạ của ảnh đông rất chứ có cu ky một mình như tôi với cô đâu.

Năm Hồng Phúc bĩu môi rồi bậm trợn nói một hơi:

– Ồi thứ đồ chết nhất đó mà ăn thua gì! Mình không có phe đảng gì hết, nhưng theo chỗ em hiểu thì đa số anh em ở đây đều thương mến mình và như vậy là đủ sức ăn thua với thằng chả rồi.

Ba Nhon vội can gián cô ta:

– Mình làm như vậy sao được cô Năm? Chuyện này là chuyện riêng mà cô nói như vậy đâu được! Thiệt ra, mình giúp đỡ cô Ngọc Sương và anh Minh Tấn như vậy thì cũng có phần quấy ở trong.

Năm Hồng Phúc xí xon hỏi lại:

– Còn thằng chả quấy thì được hả?

Ba Nhon nhăn mặt:

– Cãi lý theo điệu của cô thì anh em mình trong này nát bầy như tương tàu hết. Thôi tôi với cô rán lo cho êm vụ này thôi và rán tránh đụng chạm với anh Năm.

Năm Hồng Phúc thở dài:

– Nếu có nói thời giờ ra thì mới dễ tính cách êm thấm được, còn gấp rút như vậy thì mình phải làm ngang... mà hễ làm ngang thì hổng đụng nhiều cũng đụng ít, và phải có anh nhúng tay vô chớ một mình em lo không xuể đâu.

Ba Nhon chưa kịp nói năng sao hết thì cô ta lại lên giọng trách móc:

– Anh phải tiếp tay với em mới được chớ anh muốn giúp cho người ta mà lại buông xuôi cho con này lãnh đủ thì sao được?

Ba Nhon gượng gạo đáp:

– Hoàn cảnh của tôi... kẹt lắm. Hôm trước cô có nói là để cho cô bao hết mà.

– Hôm trước không gấp đó cha nội! Hôm nay, anh lại đây hỏi thúc em thì anh cũng phải rán... gồng mình lên một chút. Em xin hỏi anh: em buông cho anh Minh Tấn đông đi thì dễ ợt rồi, nhưng một mình em, em làm sao bụng cô Ngọc Sương đi được? Ở đẳng có thằng canh gác không để hở một giây phút nào hết thì anh biết phải làm sao bây giờ?

– Mọi khi cô vào sanh ra tử và làm những chuyện động trời khác còn được, nay sá gì một tên đứng gác.

– Chẳng lẽ anh muốn em phải giết người ta hay sao? Bề gì người ta cũng ở trong này với mình mà mình đành đoạn xuống tay coi sao được!

Ba Nhon gật đầu:

– Cô nói vậy tôi chịu lắm. Thôi để tôi lãnh phần anh đứng gác đằng nhà cô Ngọc Sương, còn cô, cô liệu kiếm cách nào đưa anh Minh Tấn đây với cổ đi cho thoát, và mình phải tính vụ này cho gấp để từ bây giờ cho đến sáng ngày mai là họ được bình yên rời khỏi chỗ này. Phải làm cho chớp nhoáng thì cha nội Năm Trường Kỳ mới trở tay không kịp và mới có thể tránh sanh ra những việc rắc rối lớn. Tôi tin chắc rằng anh không dè mình... làm sốt dẻo như vậy đâu.

Năm Hồng Phúc sốt sáng tán thành:

– Nếu anh chịu khó cựa quậy một chút thì chắc êm lắm.

Ba Nhon bèn bàn tính rành rẽ với cô ta về kế hoạch đưa cặp Minh Tấn, Ngọc Sương trở về Cần Thơ. Nói là kế hoạch cho nghe... « xôm tụ » chớ thật ra việc ấy cũng chẳng lấy gì làm phiền phức hay rắc rối cho lắm. Điều cần nhất là phải đưa hai người ấy đi cho thật bất ngờ để phòng trường hợp Năm Trường Kỳ có hay biết được thì cũng đã muộn và không xoay trở kịp để phá đám...

Minh Tấn vừa hồi hộp vừa cảm động theo dõi câu chuyện bàn tính giữa Ba Nhon và Năm Hồng Phúc. Tự nhiên, anh ta cảm thấy mình trở nên nhỏ bé, yếu ớt bên cạnh hai người ấy. Bởi vậy, khi Ba Nhon sắp sửa cáo lui, Minh Tấn ập úng lên tiếng:

– Anh Ba, thiệt tôi không dè anh có lòng tốt đối với tôi như thế.

Ba Nhon đứng dậy, ngó bâng quơ lên vách nhà:

– Thì cũng như trước đây anh có lòng tốt đối với tôi vậy... Tôi bắt chước anh đó. (Rồi anh nhìn lại Minh Tấn mỉm cười)... Tôi giúp anh có bấy nhiêu đó mà thấm tháp gì và còn thua anh xa lơ xa lắc lộn... Anh trần ai khổ lụy vì cô Ngọc Sương bao nhiêu lâu rồi, còn tôi, tôi chỉ mới rớ tay vô đây thôi.

Minh Tấn vẫn còn thắc mắc:

– Nhưng tôi khác, anh... khác. Bề gì tôi cũng còn... hi vọng ở sau này chớ anh thì...

Ba Nhon nói vuốt theo liền:

– Tôi thì... trót da me luôn phải không? Chuyến này về ngoài kể như anh ăn chắc chó hi vọng khi khô gì nữa.

Giọng Minh Tấn run run:

– Dầu sao tôi cũng phải mang ơn anh suốt đời...

Ba Nhon hất hàm chỉ về phía Năm Hồng Phúc:

– Tôi hổng dám thọ lãnh đâu. Anh có mang ơn thì mang ơn cô kia kìa. Không có cổ đốc thúc vô thì chắc tôi cũng ngó lơ cái vụ này rồi.

Minh Tấn quay nhìn Năm Hồng Phúc với cặp mắt đầy vẻ miễn phục:

– Cố nhiên là tôi phải nhớ đến ơn cô Năm đây suốt đời mãi kiếp. Thú thiệt, lúc đầu mới gặp cổ, tôi ngán trần. Ngán và lo nữa!

Năm Hồng Phúc hùng hổ hỏi liền:

– Trời ơi, mình đối với anh như nung trứng như hứng hoa lại còn lo làm mai làm mối cho hai ông bà, lại còn lo đưa hai ông bà về ngoài nữa... Suốt thời gian anh đây, em được hưởng thì chẳng bao nhiêu mà lo cho anh thiếu điều sặc gạch vậy mà đến giờ phút này anh còn gieo tiếng oán nữa chứ!

Minh Tấn chắc lưỡi:

– Tôi nói là hồi mới đầu kia cô. Mới vừa chân ướt chân ráo thấy cô – muốn... ăn tươi nuốt sống tôi, tôi ngán thấy mồ thấy tổ và lo cho Ngọc Sương quá đổi... Với một người đàn ông thì còn đỡ, chớ một người đàn bà thì... không biết sao mà dám nói trước được, nhứt là người đàn bà ấy lại... bạt mạng cô hồn...

Ba Nhơn mỉm cười nói chen vô để giảng hòa:

– Cổ bạt mạng cô hồn như vậy nên cổ mới buông anh ra một cách dễ dàng và còn làm chuyện « nghĩa hiệp » để giúp anh cho trọn vẹn nữa, chớ phải cổ cũng như bao nhiêu người đàn bà con gái khác chỉ biết bo bo nghĩ đến mình và hễ chám ai thì giữ riết lấy người ấy, bất kể... trời đất gì hết. Nếu cổ giống mấy con mẹ đó chắc anh... gởi xương trong này quá, anh Minh Tấn!

Minh Tấn cười theo:

– Thì tôi biết rõ như vậy nên tôi mới mang ơn cô Năm.

Năm Hồng Phúc với tay véo nhẹ vào vai Minh Tấn:

– Bây giờ anh cứ nói tươi xụi để cho mát ruột em, chớ mai mốt, khi về tới ngoài... sương đã đời, thì có nhớ đến ai là ai nữa.

Minh Tấn chặc lưỡi toan trả lời thì Ba Nhơn đã vội nói chen vô:

– Thôi tôi về để cho hai người có đủ thời giờ... từ biệt nhau gắt mấu một cú chót (rồi anh ta chỉ

tay về phía Năm Hồng Phúc, vừa hăm he vừa dặn dò)... Nè cô Năm, tối đêm nay có... khóc lóc ỉ ôi gì với nhau thì cũng liệu cho vừa phải thôi chứ đừng có mê man tàng tịch rồi ngủ sảy tay cho tới sáng hết trơn thì tôi bỏ luôn vụ này đa ghen!

Năm Hồng Phúc háy xéo anh ta:

– Ớ lằng xẹt! Người ta làm gì thì thầy kệ người ta miễn đúng hẹn với anh là đủ rồi. Anh biết khỉ khô gì về chuyện đó mà làm tài khôn cần dặn người ta hồng biết!

Ba Nhon xén lên cười trừ rồi hấp tấp bước đi thẳng ra cửa.

Trong lúc ấy, Năm Hồng Phúc nắm lấy tay Minh Tấn nheo mắt hỏi:

– Anh có nghe anh dặn dò hông?

Như sực tỉnh, Minh Tấn đáp càn:

– Ờ có.

Năm Hồng Phúc chợt buồn xo. Cô ta thần thờ đưa mắt nhìn ra sân ngoài rực nắng và bỗng để ý đến một con bướm đốm vàng, đốm đen đang chập chờn chuyền trên mấy bông búp đỏ thắm, đê cuối cùng bay đi mất.

Năm Hồng Phúc bất giác thở dài. Cô ta quay mặt vô, mím môi nhìn Minh Tấn đăm đăm. Thấu hiểu tâm trạng của người thôn nữ ấy, Minh Tấn chỉ còn biết đứng im và gượng gạo mỉm cười với cô ta.

Năm Hồng Phúc bỗng lắc đầu lia lịa như để cố xua đuổi một ám ảnh gì đó, rồi cô vừa giật mạnh tay Minh Tấn vừa cất tiếng cười khan:

– Thôi cái gì cũng dẹp qua một bên hết. Hai đứa mình chỉ còn có mấy tiếng đồng hồ nữa thì phải xài nó... nhín nhín chứ đừng để nó phí phạm một cách lãng nhách như vậy nè! Có phải vậy hông cục cưng của em?

Minh Tấn hấp tấp gật đầu, và vội đưa tay lên dụi mắt. Anh ta tưởng mình có thể khóc được vậy.

Liếc thấy đôi mắt của Minh Tấn đỏ chạch, Năm Hồng Phúc im bật tiếng cười, sừng sờ nhìn kỹ anh ta trong một giây rồi làm tỉnh hởi lại, giọng pha vẻ bông đùa:

– Khóc hả? Đàn ông con trai gì như mít ướt sút cùi. Chuyển này về ngoài hai anh chị hú hí thả cửa với nhau mà còn làm bộ sứt sùi nữa!

Minh Tấn gượng gạo lắc đầu:

– Không... Bụi rớt vô mắt mà.

Năm Hồng Phúc lừ mắt:

– Dóc tổ!

Minh Tấn đáp nhanh:

– Thôi cô đừng hỏi tới nữa. Cô... không biết được đâu.

Năm Hồng Phúc không nghe:

– Việc gì mà khóc? Đáng lẽ anh vui lắm mới phải chứ?

Minh Tấn thở dài, thú nhận:

– Phải. Nếu cô với anh Ba giúp cho tôi và Ngọc Sương đi trốn lốt về ngoải được thì còn gì may mắn, còn gì tươi đẹp cho bằng! Nhưng... một ngày tôi ở đây cũng là một ngày... ân nghĩa. Tôi đi yên phận mình nhưng còn cô ở lại đây...

Năm Hồng Phúc cảm động nhưng lại rán làm ra mặt hồn nhiên, đỡ lời Minh Tấn:

– Em ở trong này thì cũng mạnh giỏi như thường chứ có sao đâu. Chẳng lẽ em sẽ bỏ ăn bỏ uống, bỏ mọi công việc để ngồi cú xụ... tương tự anh hoài hoài được sao? ...

Minh Tấn lắc đầu thương hại:

– Cô nói cứng như vậy chớ tránh sao khỏi cảnh buồn rầu. Đã đành rằng chuyện ấy không làm chết ai nhưng nó vẫn thấm sâu trong lòng mình. Ngay đến tôi đây, ban đầu cũng tưởng chỉ cặp bạn với cô khơi khơi vậy thôi mà đến giờ phút này tôi cũng cảm thấy như luyến tiếc, cảm thấy như mất mát... một vật gì mà mình không thể nào tìm được hay gặp lại một lần thứ hai được nữa. Ý là tôi sắp được toại nguyện về những điều mình hằng mong ước từ lâu mà còn như vậy huông chi cô!

Năm Hồng Phúc nắm chặt lấy tay Minh Tấn, đáp một cách rất gọn và rất nghiêm:

– Cám ơn anh.

Đoạn cô ta lôi mạnh anh Minh Tấn đi vào trong nhà và tươi cười liền trở lại:

– Em biết rõ bụng anh rồi, anh khỏi phải thêm thối một lời nào nữa. Anh nói... sao hay quá, em nghe thêm nữa thế nào em cũng khóc mùi cho mà coi? Và tới chừng đó, anh mắc công đổ... Cho tốn thời giờ dũ đa!

Một tiếng gà gáy trưa lẻ loi vọng lại từ phía sau hè. Tự nhiên cả hai người. Minh Tấn và Năm Hồng Phúc bỗng dâm ra ngao ngán. Họ đưa mắt liếc trộm nhau và cùng thở dài, rồi cùng quay mặt nhìn ra phía sân. Ánh nắng gần về trưa càng thêm chói lòa và càng làm cho kẻ đứng nhìn nắng thêm sốt ruột, thêm bồi hồi...

Cả hai cùng đứng lặng yên và Năm Hồng Phúc cũng không làm sao tìm cách bông đùa được nữa...

3

Khoảng ba giờ khuya hôm ấy, Ba Nhon đã lén ra khỏi nhà và đi thẳng lại chỗ Năm Hồng Phúc và Minh Tấn ở.

Đến nơi, không thấy trong nhà có đèn đuốc gì hết, anh ta bực mình lắm lắm: « Cái điệu này chắc hai ông bà nội đó ngủ quên mẹ nó hết trơn rồi ». Anh ta hăm hăm tiến thẳng lại cửa vừa định giơ tay đập vào vách lá để gọi thì bên trong đã có tiếng của Năm Hồng Phúc hỏi vọng ra:

– Anh Ba tới rồi đó hả?

Ba Nhon thở phào:

– Ừ thôi. Vậy mà tưởng mấy người ngủ quên chứ? Sao không tắt đèn gì hết vậy?

Năm Hồng Phúc hé cánh cửa lóp lên, nín tay anh ta lúi vủ:

– Thì mình phải cẩn thận như vậy, sợ rủi anh Năm ảnh đi xới qua rồi để ý sanh nghi bắt tử hù việc hết. Hồi anh thức đây, thằng chả có hay biết gì hay không?

Ba Nhon vừa sờ soạng quơ tay để tránh va chạm vào bàn ghế vừa cười nhỏ:

– Hay khỉ gừi được. Hồi chiều tối đã bày ra một tiệc nhậu chuột bầm lá cách sứt bánh tráng quá ể, anh Năm với mấy tay chơn bộ hạ của anh, cha nào cha nấy uống « oắc » cần hết, và giờ này mấy chả còn nằm ngủ sấp đống ở đằng kia kia. Thử thời bây giờ có ai kờ sùng bên lổ tai mấy chả lảy cò mấy chả cũng chẳng hay.

Năm Hồng Phúc cười khanh khách:

– Cha nội này giỏi đa! Phải mà, em thấy chiều bữa nào mấy chả cũng quần tam tụ ngũ lại nhậu nhẹt, mấy chả còn la « V. N độc lập, uống rượu lậu thả cửa » nữa mà? Ba Nhơn bật quẹt lên đốt cây đèn chong đặt ở giữa bàn, đoạn đưa mắt nhìn sơ qua hai người rồi hỏi Năm Hồng Phúc luôn:

– Xuồng bông gì cô đã lo sẵn sàng hết chưa?

Năm Hồng Phúc gật đầu.

– Còn cái tôi dặn cô đó?

Năm Hồng Phúc cúi xuống lấy lên một sợi dây niệt trâu đen mun, quấn gọn thành nhiều vòng và trao cho Ba Nhơn:

– Đây nè, với thứ dây này thì nự nội ai bây giờ bút cũng không đứt nữa.

Ba Nhơn gật gù cầm sợi dây sẫm soi rồi quay qua bảo Minh Tấn:

– Thôi anh ở đây đợi tụi tôi một chút nghen. Khi nào tụi tôi với cô Năm dẫn cô Ngọc Sương về đây là mấy người ráp nhau xuống xuống đông liền.

Minh Tấn chưng hửng hỏi lại:

– Ủa, bộ anh không theo cô Năm đưa tụi tôi với cô Ngọc Sương tới ngoài sao?

Ba Nhơn khẽ lắc đầu:

– Một mình cô Năm đây cũng dư sức rồi. Chất thêm tụi tôi xuống xuống cho thêm khảm, thêm nặng nữa chớ ích lợi gì. Tụi tôi ở trong này cho mấy người đi thì mới chắc ăn hơn.

Mấy con gà trống cồ trong xóm nổi nhau vỗ cánh bành bịch và gáy rộ lên. Ba Nhơn khều tay Năm Hồng Phúc:

– Tụi mình đi cho mau hông thôi sáng bết đến nơi kia kìa!

Năm Hồng Phúc day qua vuốt nhẹ má Minh Tấn:

– Ở nhà đợi em đi một chút nghen cưng.

Minh Tấn xẻn lên đứng nhích ra trong lúc Ba Nhơn đưa tay xô nhẹ Năm Hồng Phúc đi tới và cự nự:

– Thôi đi mau đi cô. Chuyện gấp như trời mà ở đó nắm tay nắm chun mùi mẫn nhau hoài hà!

Năm Hồng Phúc cười khúc khích rồi ngoái lại dặn Minh Tấn:

– Cung ở nhà tắt đèn và đừng đi đâu hết nghen cung!

Ba Nhon mạnh tay xô cô ta đi tuốt ra khỏi cửa và một khi hai người đã bước quẹo qua con đường mòn dẫn đến nhà Ngọc Sương ở, Ba Nhon khẽ bảo Năm Hồng Phúc:

– Lát nữa xuống xuống còn có mặt cô Ngọc Sương nữa, chứ chẳng phải có cô và anh Minh Tấn đầu nghen. Cô cứ theo cái mừng cộ về kề vai rồi « cung cung » dẻo dẻo đó thì... kệt lắm đa.

Năm Hồng Phúc xì một tiếng:

– Thằng cha này bộ nói con này hư lắm chắc. Chuyện đó em còn rành hơn, anh tin như vậy đi.

Ba Nhon cười nhẹ:

– Thì tôi cũng dặn cố chừng chừng vậy thôi. Công việc mình lo trọt lót hết, nên răn đừng để cho nó bị kệt giờ phút chót vì một sợi tơ sợi tóc,

Năm Hồng Phúc thở dài:

– Thôi, em biết rồi.

Ba Nhon chỉ tay về phía trước mặt:

– Sắp tới nơi rồi đó cô. Cô đứng đợi tại đây một

chút cho tôi có đủ thời giờ đi bọc ở phía sau lưng anh chàng đứng gác. Trong chuyến này, cô nhớ kỹ là mình phải làm mọi việc cho thiệt chớp nhoáng, thiệt êm rơ, nhất là tránh đừng để liên lụy tới người khác. Thằng cha Năm nó hay có tánh giận cá chém thớt lắm đó cô.

– Ừ. Anh đi trước đi.

Độ mười phút sau khi Ba Nhon lủi vô đám vườn, Năm Hồng Phúc thản nhiên đi thẳng vô sân nhà và để cho anh đứng gác có thể nhận ra ngay sự có mặt của mình, cô ta tăng hăng lên mấy tiếng. Anh du kích (Năm Trường Kỳ đã đổi một thủ hạ khác lãnh gác phần đêm) đứng rột dậy, móc khẩu súng lục ra thủ sẵn nơi tay và đồng dặc hỏi liền:

– Ai đó, đứng lại lập tức! Năm Hồng Phúc vẫn thản nhiên đi tới:

– Tôi đây mà anh. Bộ hổng nhận ra hả?

Anh du kích xâm xâm đi tới đón đầu cô ta:

– Cô Năm đó hả? Mà sao... khuya lắc khuya lơ như vậy cô lại đi lang bang đây?

Năm Hồng Phúc lóng ngóng nhìn ra phía sau lưng anh du kích, cố ý mong đợi Ba Nhon xuất hiện, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng anh ta đâu cả. Cô bèn kiếm cách tranh thủ thời gian:

– Ờ tôi lên xóm trên có việc cần nên tiện dịp ghé qua đây hỏi thăm anh đôi ba câu...

Anh kia vốn được Năm Trường Kỳ căn dặn kỹ về trường hợp của Năm Hồng Phúc và Ba Nhơn nên có ý nghi ngờ liền. Anh ta nhấn nhó lựa lời đuối khéo cô ta đi:

– Ý trời ơi, đối với tui thì có cái khỉ chó gì mà cô phải ghé lại hỏi thăm hỏi nom giữa đêm khuya khoắc như vậy. Nếu cô còn tội nghiệp tui chút đỉnh thì cô làm ơn dang ra xa chỗ này, rủi ro anh Năm ảnh đi xét ngang qua đây ảnh thấy... cô với tui chuyện trò như vậy, ảnh cạo tui sát ván,

Năm Hồng Phúc chợt thấy Ba Nhơn lom khom bò ra khỏi chỗ mấy bụi rậm bên rìa sân, nhanh nhẹn và nhẹ nhàng tiến mau tới như một con mèo xông đến vồ chuột.

Năm Hồng Phúc mỉm cười, nói buông xuôi:

– À, nếu anh Năm ảnh... kị tôi như vậy thì tôi đi cho rảnh...

Anh du kích sốt sắng gật đầu:

– Phải đa cô. Cô biết như vậy thì đỡ cho tui quá, chứ nếu không...

Anh ta chưa kịp nói hết câu thì Ba Nhơn đã nhảy phóc tới thúc mạnh đầu súng vào lưng anh ta và bảo nhỏ, giọng gằn hằn xuống:

– Đứng im và bỏ súng xuống!

Anh du kích giật nhੌm người và chưa kịp có phản ứng gì hết thì nhanh như chớp. Năm Hồng Phúc đã với tay chụp lấy tay cầm súng của anh ta vắn mạnh. Khẩu súng rớt xuống đất và liền theo đó, Ba Nhon cặp cổ anh ta chắc cứng khiến anh ta hết mong vùng vẫy.

Năm Hồng Phúc cúi xuống lượm khẩu súng lên, đoạn ôn tồn bảo anh du kích:

– Tụi này bắt buộc phải làm như vậy chứ không có ý ám hại anh đâu. Tốt hơn hết là anh nên lặg thính chứ đừng bày đặt la lối hay cự nự lੌi thôi thì... tụi này không nưong tay đâu nhen.

Anh kia lắp bắp kêu lên:

– Cô Năm... cô làm gì kỳ vậy cô... hổng sợ anh Năm Trường Kỳ...

Ba Nhon ghệt mạnh cổ anh ta, ngắt ngang:

– Sợ hay không gì thây kệ người ta, anh khỏi phải hăm he lੌi thôi gì hết.

Anh kia hoàn hồn, nhận ra giọng của Ba Nhon nên lặg đặt nói luôn:

– Ý trời ơi, có anh Ba vô nữa sao! Anh buੌng tui ra chứ hổng thôi... cái việc này không dễ dàng gì đâu. Anh buੌng tui ra, tui thề độc là không học lại cho anh Năm hay một điều gì hết.

Năm Hồng Phúc cười lạt:

– Thôi cha nội đừng lẻo mép. Bộ anh tưởng tui này con nít con nôi gì mà dễ xí gạt.

Ba Nhơn vội hỏi cô ta:

– Ồi thôi hơi sức đâu mà nói cù cưa cù nhằng với giả hổng biết. Cô bước lại rút cuộn dây tôi cầm nơi tay đây nè, cô trối quách giả lại rồi mình còn lo nhiều công việc khác nữa chứ!

Năm Hồng Phúc lật đặt cầm lấy cuộn dây, đặt khẩu súng lục của anh chàng này xuống đất rồi hì hục trối chặt hai chân hai tay của anh liền trong một sợi dây ấy.

Anh du kích đành đứng « xếp ve » chịu trận vì biết chống cự cũng chẳng xong, nhất là anh Ba Nhơn nhúng tay vào nên anh ta luống cuống không biết đối phó làm sao mặc dầu có lời dặn trước của Năm Trường Kỳ. Anh ta sợ Năm Trường Kỳ mà cũng... ngán Ba Nhơn luôn: trong nhiều dịp anh ta đã được chứng kiến Ba Nhơn « cặp cổ » những tên địch đi ló ngó một mình còn dễ dàng hơn là người ta chụp bắt một con gà.

Anh ta rên rỉ liền miêng:

– Anh Ba ơi, anh làm điều này chết tui. Thà anh giết mẹ tui đi còn hơn chớ để như vậy, tui biết trả lời làm sao với anh Năm đây?

Ba Nhon lựa lời vỗ về anh ta:

– Hồng sao đâu mà sợ. Tôi trối kẻ anh như vậy thì nữa anh dễ nói chuyện với anh Năm. Anh đồ thừa là bị đánh trong lúc hờ cơ chớ không phải thấy cô Năm đi vô trước. Ai đứng vào chỗ của anh cũng phải « bị » y như vậy: Sau đó, tôi sẽ nhận tội hết với anh Năm chớ không để anh lãnh đủ một mình đâu.

Vừa nói Ba Nhon vừa đặt anh ta nằm « chống gọng » dưới đất, đoạn móc trong túi ra một trái chanh nhỏ nhét vô miệng anh ta rồi dùng khăn tắm bịt chặt luôn miệng. Anh kia ú ớ phản đối nhưng rốt cuộc rồi cũng đành chịu phép.

Ba Nhon bảo Năm Hồng Phúc nhặt khẩu súng lên rồi cùng với cô này xông vào nhà. Vì từ nãy giờ, mấy người xâm xỉ ở tuốt ngoài đầu sân nên trong nhà vẫn không ai hay biết gì ráo.

Ba Nhon đứng canh chừng ở cửa và chỉ có Năm Hồng Phúc tiến lại phía bộ ván. Cô ta vén mùng lên, với tay lay gọi Ngọc Sương, giọng chỉ vừa đủ nghe:

– Cô hai, dậy mau đi cô.

Ngọc Sương giật mình ngồi rột lên, lắp bắp kêu:

– Ủa cô Năm... cô lại đây có việc gì...

Năm Hồng Phúc vội bùm miệng cô lại:

– Ý, nói nhỏ nhỏ vậy cô. Tôi đến để đưa cô đi trốn đây nè.

Ngọc Sương có vẻ chùng hững và thật thà hỏi lại:

– Sao gấp quá vậy cô Năm.

Năm Hồng Phúc gắt gỏng nho nhỏ:

– Trời ơi, gấp chừng nào tốt chừng nấy chứ bộ cô muốn lần khăn ở đây để nạp thịch cho thằng cha Năm hả? Lè lẹ đi cô, anh Ba ảnh đợi ngoài kia kìa.

Ngọc Sương vội vã bước xuống ván ngựa. Cô ta lớ quớ day bên này, quay bên kia như có ý tìm kiếm một vật gì. Năm Hồng–Phúc lại hỏi:

– Cô đi một mình trơn như vậy được rồi chứ khỏi phải mang xách gì thêm hết á. Cô về tới ngoài thì thiếu gì quần áo mà phải lo hồng biết.

Ngọc Sương ờ một tiếng rồi ấp úng hỏi luôn:

– Có mình tôi đi hay là...

Năm Hồng Phúc xô cô bước đi tới:

– Có anh Minh Tấn nữa mà. Tụi tôi không bỏ rơi ảnh lại đâu.

Ngọc Sương lụng khụng ngó ngoái vô phía trong buồng:

– Còn hai bác chủ nhà...

Năm Hồng Phúc chặn lời liền:

– Thây kệ mấy người đó mà. Cô lo cho cái thân của cô trước đi. Sau này nếu có bề gì thì tội này đưa lưng ra gánh hết chớ bộ đông luôn theo cô với anh Minh Tấn sao mà cô sợ họ mang hoạ lây!

Ngọc Sương gật đầu đoạn hồi hải bước ra ngoài.

Ba Nhon với tay khép cửa lại... Khi chạm mặt với anh này, Ngọc-Sương có vẻ lúng túng. Cô ta lí nhí nói mấy tiếng cảm ơn, nhưng Ba Nhon gật ngang:

– Cô lo đi rút đi hông thôi anh Năm ảnh hay kịp thì mệt thêm cho tội này chứ chẳng ích lợi gì hết.

Cả ba người cùng chạy thẳng ra sân, và khi đi ngang qua anh du kích, Ba Nhon dùng lại bảo Năm Hồng Phúc rút trả khẩu súng xuống mặt đất.

Ngóc đầu lên nhìn thấy có bóng Ngọc Sương đi kèm với hai người kia, anh du kích chời đập dũ tuy rằng biết sự việc phải xảy ra như thế. Thương hại, Ba Nhon lên tiếng vỗ về:

– Anh cảm phiền nằm ở đây một chút xíu nữa nghen! Hổng chết chóc gì đâu! Chừng nào tội tôi bị anh Năm làm thiệt hết ráo thì anh mới sợ.

Đoạn bỏ anh du kích nằm đó, cả ba người chạy lúp xúp về phía nhà Năm Hồng Phúc...

Nghे có tiếng động ở phía đầu sân, Minh Tấn vội chạy ra đón. Thấy có bóng Ngọc Sương, anh nghen ngào lên tiếng hỏi:

Ngọc Sương mừng rỡ đáp:

– Anh Minh Tấn, em đây nè.

Trong một phút xúc cảm cô đã vọt miệng xưng em với Minh Tấn và đó là lần đầu tiên từ khi hai người quen biết nhau!

Năm Hồng Phúc lại chen vô hời:

– Thôi, đủ bộ hết rồi thì mình nên xuống xuống khơi cho sớm. Hai anh chị muốn nói cái gì, xin để xuống dưới đó rồi hãy xả giàn chớ cứ cà rà ở đây, cha nội Năm hay được theo kịp thì chỉ có nước nhìn nhau mà khóc đả!

Nhận thấy giọng của Năm Hồng Phúc có vẻ chua cay, Ba Nhơn liền nói vô:

– Thôi anh Minh Tấn và cô Ngọc Sương theo cô Năm đi cho gấp kẻo sáng bết đến nơi rồi. Tôi chúc hai người về ngoài cho được... bình yên mạnh giỏi là tôi mừng.

Ngọc Sương quay phắt qua phía Ba Nhơn:

– Ủa anh không đi theo tụi này sao?

Ba Nhơn ngùi ngùi đáp:

– Không, tôi còn phải ở lại để canh chừng anh Năm với... với lại còn hai bác chủ nhà đằng chỗ cô ở nữa. Rủi hời nầy họ hay biết hết nhưng làm bộ nín thinh để chờ cho tụi mình đi khỏi mới đông đi báo

cho anh Năm hay thì phiền lắm. Đáng lẽ tôi phải ở luôn đằng nhưng... muốn đưa cô với anh Minh Tấn xuống tới xuống làng hoàng một lần chót cho nó khỏi... áy náy trong bụng... Bây giờ thì kể như xong xuôi hết rồi, thôi tôi xin ý « kiểu » hết.

Minh Tấn bước tới nắm chặt lấy tay Ba Nhon lắc lia:

– Anh Ba, thiệt tôi không biết phải dùng lời lẽ gì để cảm ơn anh cho xiết.

Ba Nhon nhẹ gỡ tay anh ta ra, cười đáp:

– Ôi chút đỉnh mà kể ơn nghĩa làm gì cho mệt... Hay là nếu anh muốn trả ơn cho tôi và cô Năm đây thì xin anh rán lo săn sóc cho cô Ngọc Sương kia trọn đời mãi kiếp là đủ.

Minh Tấn nghẹn ngào:

– Đã đành như vậy rồi... Nhưng biết đến chừng nào tội tôi mới có dịp gặp lại anh và cô Năm đây?

Năm Hồng Phúc đang lui cui sửa soạn dầm bơi, vội quay lại nói chen vô:

– Anh hỏi chi chuyện xa lắc xa lơ đó hổng biết. Thời buổi giặc giã lung tung này, ngay đến tôi đây cũng không biết chắc có còn ở đây hoài hoài không, chớ đừng nói gì tính đến chuyện gặp gỡ anh với cô Ngọc Sương lần thứ hai. Thôi xin mời hai anh chị xuống xuống đi cho gặp chớ cà rịch cà tang hoài thì làm sao có thể ra sông cái trước sáng được.

Ba Nhon cũng lên tiếng hồi theo:

– Cô Năm nói phải, xin anh và cô Ngọc Sương xuống xuống đi.

Minh Tấn, trong một phút cảm động, đưa tay bắt lấy tay của Ba Nhon siết mạnh để từ biệt. Cách chào biệt theo lối âu tây này làm cho Ba Nhon hơi luống cuống. Anh ta ngượng nghịu... gút gặt tay theo đà tay của Minh Tấn, trong lúc ấy Ngọc Sương bước lại đứng bên cạnh hai người. Cô ta ấp úng mãi mới nói nên lời:

– Anh Ba ở lại mạnh giỏi.

Ba Nhon rút tay mình ra khỏi bàn tay của Minh Tấn và rón rón lấy giọng thản nhiên đáp:

– Thôi, tôi chúc cô và anh Minh Tấn đi đường được bình yên và về tới nhà sớm cho thầy cai mừng... (ngừng một giây, anh ta dịu dàng tiếp lời)... Một khi về tới ngoài cô cũng nên lựa lời khuyên lơn thầy cai... Theo ý tôi, thầy nên kiếm miếng vườn nào gần đó rút về lo trồng trọt dưỡng già cho nó khoẻ cái thân. Thời buổi Tây u lộn xộn này, thầy đeo đuổi làm gì cái chức cai tổng đó cho nó... tổn thọ và thất âm đức.

Ngọc Sương đáp nho nhỏ:

– Tôi sẽ không quên lời anh dặn.

Ba Nhon bước xê ra và lớn tiếng nói với với Năm Hồng Phúc:

– Cô Năm liệu đưa họ tới khúc nào yên thì cho họ lên đón xe đón cô đi rồi quay về đây gấp chó đưng rề tuốt ra miệt chợ, rủi tụi nó tóm được cô thì mệt đa. Tôi ở nhà đợi tin của cô gắt lắm đó nghen.

Không đợi Năm Hồng Phúc trả lời anh ta quay người hấp tấp đi thẳng một mạch về phía nhà mình để xem coi Năm Trường Kỳ đã hay biết gì chưa.

o O o

Trời đã mờ sáng, và khi Ba Nhơn vừa bước đến lối quẹo vô nhà mình thì bỗng nghe có tiếng súng lớn nhỏ nổ rong phía ngoài sông cái. Anh ta dậm chân kêu lên: «Chết mồ rồi! Sao Tây hôm nay mà lại vô bô cà! Cái điệu này mấy người kia chắc phải quay trở lại chó làm sao dám khơi luôn ra ngoài sông lớn! Và như vậy thì lỡ dở hết!»

Tuy lo như thế, Ba Nhơn cũng lật đật chạy vô nhà để gọi Năm Trường Kỳ hầu bàn tính gấp kế hoạch rút lui trước sự càn quét của địch.

Vừa lúc ấy Năm Trường Kỳ cũng hốt hải chạy tông ra. Khi thấy Ba Nhơn hấn ta chắt lưỡi kêu trời:

– Anh đi đâu biệt tự nãy giờ vậy? Bộ anh không biết Tây nó kéo vô ùn ùn ngoài vàm đó sao.

– Biết rồi nên mới chạy vô tính kêu anh đây.

– Thôi anh lo gom góp anh em lại rút mẹ nó vô ngọn trước đi rồi để nhóng coi nếu tụi nó vô sâu nữa thì mình liệu sau.

Ba Nhơn rút rè đáp:

– Cái đó anh khỏi lo. Thôi anh vô lo quơ dọn các thứ giấy tờ, còn tôi trước hết tôi chạy kêu anh em gom xuống bông rồi mình cứ đi lần từ tốn.

Năm Trường Kỳ vừa dợm chạy đi vừa nói:

– Để tôi đi dắt cô Ngọc Sương tản cư theo mới được. Còn cha nội Minh Tấn... hổng biết con Năm nó giữ nổi chả không hay là đề chả chạy vọt kêu Tây vô nữa?

Ba Nhơn vội nín tay hấn ta lại:

– Thôi anh khỏi lo vụ đó mất công...

Năm Trường Kỳ trợn mắt:

– Bộ anh tính bỏ họ lại đây cho rước Tây vô sao? Đâu có được!

Ba Nhơn đành thú thật:

– Thôi tôi cũng chẳng giấu gì anh: cổ với anh Minh Tấn đông mất rồi...

Năm Trường Kỳ giận run:

– Đông mất rồi? Ai đưa cho tụi nó đi?

– Cô Năm...

Năm Trường Kỳ chụp lấy ngực Ba Nhơn, hét lớn:

– Con Năm! Có anh nhúng tay vô đó nữa chứ chẳng không. Mà tụi nó đi từ hồi nào?

– Lâu rồi.

Năm Trường Kỳ buông mạnh tay xuống:

– Cái điệu này, tụi nó cũng bị tàu Tây bắn sùm hết chó chẳng thoát đâu. Hèn chi, súng nổ âm âm mà anh đi biệt hồi khuya cho tới bây giờ mới lộ mặt về hả! Anh có lo gì chuyện Tây bố đâu? Vậy mà trước đây anh còn làm bộ lên mặt dạy đời thằng này nữa chứ? Được rồi, bây giờ ai lo phận nấy rồi tụi mình sẽ nói chuyện sau.

Dứt lời hắt ta bỏ mặc Ba Nhơn đứng đó chạy vô nhà, miệng kêu réo tên thủ hạ om sòm:

– Thằng Sáu ở trông lo cụ bị sẵn đồ đạc rồi đi theo tao vô trong ngọn cho mau. Đợi tao chạy qua coi thằng chết bầm ở bên kia nó làm ăn thế nào mà để cho người ta dẫn tù đi ngờ ngờ vậy cả!

Ba Nhơn còn lựng khựng đứng đó, để nghe ngóng xem hắt ta tính toán việc gì. Khi Năm Trường Kỳ chạy xót qua mặt anh ta, hắt ta chợt ngừng phát lại, vừa ngoái đầu nhìn anh ta vừa cười gằn:

– Anh Ba, chưa chắc tụi nó chạy lọt đâu. Khi thấy tàu Tây vô bố như vậy, thế nào con Năm cũng bơi xuống xẹt vô mấy con rạch nhỏ chó không dám lộ mặt ra sông cái đâu. Tôi chấp tụi nó đi trước, để anh coi không sớm thì muộn tôi cũng theo kịp tụi nó,

tụi nó cũng còn xà quần trong miệt ruộng chó chạy đi đâu được.

Giọng hần ta đầy vẻ hăm dọa và dứt lời hần ta cười lớn lên rồi dong đi tuốt.

Ba Nhơn tái mặt: những điều dự đoán của Năm Trường Kỳ rất hữu lý, nhưng trong tình cảnh này anh ta không thể nào theo ngăn cản hần được. Ba Nhơn lắc đầu thở dài rồi cũng lật đật chạy đi theo đám anh em. Tiếng súng nổ mỗi lúc nghe mỗi gần thêm...

Năm Trường Kỳ chọn một chiếc xuồng chèo để có thể đi mau. Hần ta hỏi anh chèo lái:

– Anh cứ chèo tuốt vô ngọn cho yên thân trước đã rồi cứ rà khắp miệt đó cho tụi. Nếu tụi con Năm chỉ mới trốn hồi gần sáng thì cũng đổ vô tròng chó chẳng thăng thiên hay độn thổ đi đâu được. Nếu tụi nó không có ở tròng thì chắc chắn là bị Tây hốt rồi, như vậy cho đáng đời con Năm!

Anh chèo lái cũng như anh bơi mũi thừa hiểu ý định nóng nảy của hần ta nên mọi người chèo bơi nước rút.

Năm Trường Kỳ cho quần nát miệt trong ngọn nhưng vẫn chưa thấy tăm hơi ba người kia đâu hết. Nhận thấy tiếng súng ở phía ngoài bờ sông đã nghe rờ rạc và những búng khói đen (do từ những căn nhà bị đốt bốc lên) ở phía ấy cũng bắt đầu tan dần,

Năm Trường Kỳ bảo thủ hạ chống xuống vô nắp đậu dưới tàn một đám cây chun bầu rậm rạp để vừa trú nắng vừa nghe ngóng tình hình.

Cả bọn người im lặng kẻ cầm nón lá quạt quạt, người móc thuốc ra vắn hút, riêng Năm Trường Kỳ thì vẫn còn vẻ hăm hùng. Hắn ta đang nghĩ cách đối phó với Ba Nhơn sau khi Tây rút đi.

Chợt có tiếng xuống bơi lạc xạc trong phía bùng đầy lục bình, rau mác ở gần đó. Năm Trường Kỳ hất hàm bảo một tên thủ hạ:

– Anh đứng lên coi xuống ghe nào tản cư đó kêu hỏi thăm họ coi có thấy xuống của tụi nó không? Cứ hỏi họ có thấy chiếc xuống nào trên có hai con đàn bà và một thằng đàn ông không? Nói rõ là thằng đàn ông và con đàn bà ngồi trên xuống... mặt mày trắng trẻo đó nghe?

Anh kia vội đứng dậy, ngóng cổ lên ngó phía có tiếng động và chưa chi đã hấp tấp ngồi thụp xuống, trườn mình về phía Năm Trường Kỳ, lẩm la lẩm lét bảo nhỏ:

– Anh Năm ơi, hông phải xuống ghe tản cư nào hết.

Năm Trường Kỳ ngồi ngay lại, hấp tấp hỏi:

– Sao? Bộ Tây nó ngồi ghe ruồng vô tới trong này hả?

Anh kia lắc đầu, chắt lưỡi:

– Hồng phải. Tui nói xuống của họ.

Năm Trường Kỳ quắc mắt:

– Của họ nào? Nói cho mau lập cả lập cập hoài hà!

– Xuống của cô Năm và hai người kia đó, họ...

Năm Trường Kỳ chụp lấy khẩu súng, vừa khom lưng định đứng rột dậy nhưng không biết nghĩ sao lại ngồi bệt xuống rồi thì thầm căn dặn hai thủ hạ:

– Mấy người ngồi yên chớ đừng thọt lên thọt xuống nhen. Mình chọn rận. tụi nó thấy động bơi xuống vệt ra chỗ khác thì theo rượt tụi nó còn mệt, ở trong bụng, lục bình, rau mác dính dề, thứ xuống chèo của mình khó day trở lắm. Với lại con Năm nó rành hết mọi ngõ ngách nữa.

Anh du kích lãnh phận sự canh gác Ngọc Sương hồi tối, còn thâm thù việc mình bị trói ké nên vọt miệng đề nghị với Năm Trường Kỳ:

– Anh hơi sức đâu mà đợi họ tới, rủa họ đi bết sang ngã khác thì anh em mình chỉ còn nước... « hút gió không kêu », chi bằng mình đứng lên rêu họ bơi lại, nếu họ cãi lời mình cứ rĩa mẹ nó coi họ có thoát khỏi không!

Năm Trường Kỳ trợn mắt nhìn anh ta:

– Anh cứ giỏi nói cái lỗ miệng! Sao hồi tối, anh hồng rìa dùm tôi một chút coi! Tôi muốn bắt sống tụi nó để coi gan mật tụi nó bao lớn.

... Tiếng xuống của Năm Hồng Phúc bơi mỗi lúc mỗi gần. Năm Trường Kỳ lom khom đứng lên, vạch đám lá để canh chừng. Hắn ta thấy rõ Năm Hồng Phúc ra sức bơi một cách hăng hái lắm, thỉnh thoảng cô ta lại gác dầm ngó quanh ngó quẩn để rồi lại hấp tấp bơi riết tới. Trong lúc ấy, Minh Tấn và Ngọc Sương, đầu đội nón lá sùm sụp ngồi co rút trên xuồng và không ai nói năng một lời gì hết.

Năm Trường Kỳ vẫn bình tĩnh đứng đợi. Và khi chiếc xuồng của Ngọc Sương còn cách độ mười, mười lăm thước, Năm Hồng Phúc gác dầm lên be chiếc xuồng, nghiêng đầu ra để lấy tay vẩy nước rửa mặt. Ánh nắng giữa đồng trống mỗi lúc mỗi thêm gay gắt. Sau khi rửa mặt qua loa cho mát và đỡ mệt, Năm Hồng Phúc đứng hẳn lên trên sạp xuồng ngó mong về phía xóm nhà ngoài vòm rạch. Đoạn cô ta ngồi xuống và lên tiếng bảo Ngọc Sương, Minh Tấn:

– Tôi coi bộ êm rồi đa. Thôi mình kiếm chỗ đụt nắng cho khoẻ khoẻ lại rồi tôi sẽ tìm cách len lỏi theo mấy đường nước trong bung để ra con rạch ở phía trên đây rồi xẹt ra sông cái luôn. Luồng bố qua rồi mình không sợ gặp Tây bắt tử nữa, và bây giờ rủi đụng đầu với tụi nó nữa thì cũng không đến nỗi nào...

Ngọc Sương hấp tấp hỏi:

– Sao vậy cô Năm?

Năm Hồng Phúc hất hàm chỉ về phía hai người:

– Bề gì cũng có cô với anh Minh Tấn đây trả lời tiếng Tây tiếng u với tụi nó là êm. Hồi sáng, phần trời còn mờ mờ, phần trong lúc mới ào vô, tụi nó hay rìa bất kể quần thần lắm. Tôi ở trong này lâu tôi biết, trong mấy lúc đó, hể tụi nó nghe nhấp nhoáng chỗ nào có tiếng động là nổ tưởi vô rồi chứ đừng nói gì thấy có bóng người lấp ló.

Minh Tấn đảo mắt nhìn qua một vòng rồi nói chen vô:

– Lạ quá cô Năm, sao trong miệt này vắng tanh vậy... Tôi muốn nói là tự nãy giờ mình chỉ đụng đầu với năm ba đám người đi tản cư, còn số anh em của anh Ba, anh Năm rút đi đâu hả cô?

Năm Hồng Phúc mím môi suy nghĩ rồi đáp:

– Đám dân của anh Ba... chắc còn lẫn quẩn ở miệt gần ngoài, còn vài tên của anh Năm và ảnh nữa chắc chắn, đông biệt vô xa nữa rồi chớ mấy chả hổng đại gì thả rề ở đây đâu. Thôi mình vô trong đám cây kia vừa tránh nắng vừa lật ba đôn bánh tét ra lót dạ cho có đủ sức đi nữa chứ?

Nghe Năm Hồng Phúc nói một cách tỉnh khô như vậy. Ngọc Sương cũng cảm thấy yên tâm. Cô ta tán thành liền.

– Cô Năm nói phải đa. Thiệt cổ lo đủ hết, nói nào ngay tôi cũng hơi đói bụng và nhứt là... nhứt đầu quá vì mấy lúc gần đây ở bó rọ trong nhà hoài hôm nay lại ra dang nắng nên... hơi khó chịu. Hồng biết anh Minh Tấn có vậy không anh?

Minh Tấn mỉm cười gật đầu:

– Tôi cũng... dở ẹt như vậy.

Năm Hồng Phúc quơ dầm bơi:

– Thiệt bây giờ tôi mới đỡ lo. Hồi nghe tin Tây vô tôi sợ mình... chạy ô mờ mắc ô mả, tránh ba ông nội kia lại đụng đầu cái đám của thằng cha Năm thì... ức bụng quá!

Dứt lời Hồng Phúc xằng xái bơi xuống đi thẳng lại đám churen bầu rậm rạp nơi vừa có nhiều bóng mát vừa kín đáo.

Canh cho mũi xuống của cô ta vừa quẹo vô, Năm Trường Kỳ đứng thẳng người lại, hai tay chống nạnh, cất tiếng cười dòn.

Năm Hồng Phúc cầm cây dầm chết cứng, Minh Tấn há hốc miệng trong một dáng điệu vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi, còn Ngọc Sương thì lập cập la hoảng lên:

– Trời trời... anh Năm.

Năm Trường Kỳ khẽ gật đầu:

– Tôi đây mà cô. Chắc mấy người hồng dè hủ!

Hai anh du kích trên xuống cũng đứng rớt lên, hờm sẵn sủng, mặt hầm hừ như muốn ăn tươi nuốt sống những người trên xuống đối diện.

Sau phút kinh hoảng, Năm Hồng Phúc quơ dầm nạy mạnh để trở mũi xuống sang hướng khác. Thấy vậy, Năm Trường Kỳ quát to:

– Ê con kia! Mày đừng mong chạy thoát, (rồi day qua hai tên thủ hạ, hủ ta cau có ra lệnh)... Chèo xuống ra chặn nó lại chớ. Lẹ lên, chớ đứng ở đó ngó chơi hủ!

Hai anh kia lật đặt đặt sủng xuống, kẻ chụp dầm, người quơ chèo bơi mạnh tới khiến Năm Trường Kỳ suýt té nhào. Hủ ta bèn ngồi thụp xuống, hay tay níu chặt vào be xuống, miệng không ngớt la hét:

– Năm Hồng Phúc, đậu xuống lại hông thôi tao bắn chết cả lũ đả ghen l

Chỉ trong nháy mắt, chiếc xuống của Năm Trường Kỳ đã chặn đầu được chiếc xuống của Năm Hồng Phúc và trong lúc hủ đứng lên cười ngạo nghễ, Năm Hồng Phúc vừa tức giận, vừa thất vọng liệng cây dầm lên khoang xuống nghe một cái cộp.

Năm Trường Kỳ đưa mắt nhìn qua một lượt ba người ngồi trên xuống rồi hủ hàm hỏi trống:

– Chịu phép rồi hủ? Sao mấy người không giỏi chạy nữa đi?

Năm Hồng Phúc khinh khỉnh hỏi lại:

– Bây giờ anh tính làm gì tụi này đây?

Năm Trường Kỳ nạt nộ:

– Ai là anh em của cô nữa hả? Cô giỏi làm tài khôn tài khéo, chuyện này tôi cho cô chết luôn. Như vậy cô khỏi có than trời trách đất gì nữa được.

Năm Hồng Phúc cười lạt:

– Anh nói sao nghe dễ ợt. Anh giỏi làm gì được con này thì làm thử coi?

Năm Trường Kỳ quát lớn:

– Thách hả? (day qua một thủ hạ hăn ta hạ lệnh tiếp) Ê, anh Sáu anh bắn mẹ con này cho tôi!

Anh kia chĩa khẩu súng lục ra, lên cò cái rắc. Thấy vậy, Ngọc Sương hốt hoảng trườn mình lại níu lấy tay Năm Hồng Phúc lắc lia:

– Cô Năm ơi, tôi lạy cô. Trong hoàn cảnh này, cô rán nhìn nhục năn nỉ ảnh vài lời cho nó êm đi chớ mình làm quá sao được.

Nghe câu ấy, Năm Trường Kỳ càng làm dữ:

– Khỏi có năn nỉ gì hết. Ê, Sáu « mần » đi anh!

Ngọc Sương nhoài người tới ôm chầm lấy Năm Hồng Phúc và hót hải kê lên:

– Tại tôi hết anh Năm ơi! Anh có bắn thì bắn tôi đây nè!

Anh du kích đưa mắt nhìn Năm Trường Kỳ như có ý hỏi ý kiến. Hắn ta xua tay:

– Nổ đại cho tôi. Cô kia chết trước, cô nọ chết sau, một hai mạng người mà ăn thua gì!

Năm Hồng Phúc xô mạnh Ngọc Sương ra rồi cứng cỏi đứng trên sạp xuống, ngực ưỡn ra:

– Thì tôi đây nè! Ê anh Sáu, anh có nghe lời thằng chả thì bóp cò một cái coi chơi.

Anh Sáu chong ngay mũi súng về phía cô, mím chặt môi lại, nhưng rồi không biết nghĩ sao anh ta lại quay qua hỏi Năm Trường Kỳ:

– Bắn thiệt hả anh Năm?

Năm Trường Kỳ trợn mắt:

– Ủa, bộ anh nói tôi giỡn sao chứ?

Anh kia lại chĩa mũi súng ra, hết ngó Năm Hồng Phúc rồi lại quay sang nhìn Năm Trường Kỳ. Anh ta nhăn nhó lên tiếng:

– Cô Năm đây... quen quá mà anh. Thôi anh để cho thằng kia nó cẳng đáng vụ này đi.

Năm Trường Kỳ dậm mạnh chân lên sạp xuống:

– Đồ mặt gà mái! (đoạn hấn day qua bảo anh ngồi sau lái) Anh lãnh xử con kia coi được hông? Hồi này, anh muốn ăn tươi nuốt sống tụi nó lắm mà!

Anh kia rụt rè kiểm cách thoái thác:

– Máy người thì... tui « mần” liền, nhưng cô Năm đây cũng ở trong phe anh em mình trong này. Cô lại quen mấy anh lớn khắp mặt hết... Thôi anh chỉ huy ở đây, anh ... xử cổ... tiện hơn...

Năm Trường Kỳ chặt lưỡi kêu trời:

– Từ trước tới giờ, tao chia ngọt sẻ bùi với tụi bây uống quá! Người ta nuôi con chó cho nó ăn cơm thừa cá cặn mà nó còn biết bình chủ, biết nghe lời chủ hơn! Tội của nó đành rành ra vậy, mà tao biểu bây xử bây hông chịu đó ghen! Xong xuôi chuyến này, tao cho tụi bay đi xuống miệt Năm Căn, Cạnh Đèn chặt củi được một chuyến cho tụi bây biết thân.

Thấy tình hình có mùi êm, Năm Hồng Phúc lên tiếng nói sấn tới:

– Xử gì ngang xương như vậy mà xử. Tôi có tội tình gì hả? Hai anh em đừng có nghe lời thằng chả đốc xúi làm ầu rồi sau này chỉ có mấy anh đưa lưng ra lãnh đủ chó thằng chả thì phải tay, phải dít lẳng bét ra và còn đổ thừa này nọ cho mấy anh nữa.

Năm Trường Kỳ sượng trân, nhưng cũng rần nói át đi:

– Hừ, cô hồng biết cô mắc tội gì hả? Tội ủng hộ ba đứa Việt gian, nghĩa là cũng Việt gian luôn!

Năm Hồng Phúc cười ngất:

– Ừ, con này có tội thì đưa ra cho mấy ảnh xử đi.

Năm Trường Kỳ hằm hừ ngồi xuống:

– Đừng có trách thằng này mà! Được rồi, để có mấy anh lớn « lưu động » về đây tôi sẽ đem vụ này ra coi cô còn nói leo lẻo cái miệng nữa được không.

Thấy có lối thoát, một anh du kích vội nói chen vô:

– Phải đa anh Năm. Mình nên để cho mấy anh lớn nữa đứng ra xử cho nó... đảng hoàng hơn. Như vậy, có bề gi cổ cũng hết kêu ca, và anh em mình cũng dễ tính nữa, chớ đây giữa đồng không hieu quạnh...

Năm Trường Kỳ nạt ngang:

– Thôi cha nội đừng có xía vô. Bộ giữa đồng không hieu quạnh thằng này bắn sụm hết cả bọn tại nó hồng được sao? Sau này, mình cứ hô là...Tây bố bắn tui nó... Chuyện đó dễ ợt mà! Nhưng mình là người đảng hoàng nên không thêm làm thứ chuyện lén lút đó. Nó muốn chết có kèn có trống thì sẽ được toại ý. Thôi bây giờ hai anh lôi xuống tui nó đi về xóm cho tui, và nếu có đứa nào rục rịch muốn nhảy xuống ruộng trốn, cứ bắn vãi theo cho tui.

Năm Hồng Phúc quơ dầm lên:

– Ê, khỏi lôi kéo đâu hết. Mấy anh đi trước đi rồi tôi sẽ bơi xuống theo sau. Hồng ai thèm trốn đâu mà sợ!

Năm Trường Kỳ cười khẩy:

– Trốn đâu cho khỏi mà nói mất công hồng biết! Chuyện này về tới nhà, tôi sẽ đích thân lo chuyện giam giữ hai người kia, còn cô, vị tình cô là người trong anh em nên tôi để có thông thả tự do...

Năm Hồng Phúc cười lớn:

– Chớ tôi có thăng thiên độn thổ ở đâu nữa được mà không được thông thả tự do!

– Rủ cô vọt theo Tây luôn thì sao?

Năm Hồng Phúc tức giận đập mạnh mái dầm lên mặt bụng khiến nước văng tung toé.

– Thì mười cái đầu của anh cũng lìa khỏi cổ chớ sao nữa!

Năm Trường Kỳ lắc đầu làm ra bộ ngao ngán, đoạn hổi hai thủ hạ:

– Thôi chèo riết về nhà đi hai anh... để coi Tây vô có đốt phá gì nhiều không... Còn thằng cha Ba Nhơn nữa, chuyện này chắc tôi hết chịu đựng nổi chả! Tây u kéo vô ùn ùn mà chả chẳng hay biết gì ráo, lại cứ lo xen vô chuyện của người khác hoài hề!

... Hai chiếc xuồng chiếc chèo, chiếc bơi, lặng lẽ trở về xóm cũ.

Năm Hồng Phúc, mặt hầm hầm không nói thêm một lời nào. Minh Tấn vừa ngao ngán vừa thương cảm nhìn Ngọc Sương. Cô này lắc đầu thở dài.

... Bổng anh đứng chèo lái trên xuồng Năm Trường Kỳ rà chèo lại, kêu lên:

– Có ba bốn chiếc xuồng bơi xăm xăm về hướng của bọn mình, anh Năm ơi!

Năm Trường Kỳ vội vã đứng lên:

– Đâu, anh để tôi nhìn kỹ coi tụi nào đó.

Năm Hồng Phúc nghe vậy cũng bơi rút lên và đứng dậy. Sau khi quan sát sơ, cô ta day qua bảo Năm Trường Kỳ:

– Ồi mấy chiếc xuồng chở « dân » của anh Ba Nhơn đó chứ ai mà cũng la hoảng!

Năm Trường Kỳ gật đầu và tỏ ra mình thấy rõ hơn:

– Đúng là mấy chiếc xuồng của đám Ba Nhơn. Giả ngồi trước mũi của chiếc dẫn đầu đó bộ anh không thấy sao anh Sáu?

Anh chèo lái có vẻ bồn khoăn:

– Bây giờ mình chèo tới hay là tốp lại đợi hả anh Năm?

Nghe thủ hạ hỏi câu ấy, Năm Trường Kỳ đâm ra lo ngại, nhưng rán làm tỉnh và to tiếng đáp:

– Coi, việc gì mà phải đậu lại? Anh Ba và mấy anh em trong bọn mình chớ phải Tây hay bạt-ti-dăng gì vô hay sao mà phải ngán chớ!

Anh kia giờ hai mái chèo lên rồi lại buông rớt xuống mặt nước, đoạn ấp úng nói vô:

– Rủi ảnh được tin tụi mình chặn bắt mấy người này nên rượt theo vô... để gây sự và cướp tù lại thì... rắc rối lắm. Mấy chả đông còn tụi mình chỉ có ba ngoe thì...

Năm Trường Kỳ nạt nộ ngắt ngang:

– Nói tầm bậy hoài. Anh Ba Nhơn vô giựt mấy người này lại tế mờ tế tổ gì? Bề gì mình cũng đưa họ về ngoài xóm mà!

Anh du kích bơi mũi cũng đứng lên ngóng nhìn về phía trước rồi nói chen vô:

– Cha, họ bơi xăng xái dữ lắm. Bây giờ mình tính sao đây anh Năm. Tui coi bộ họ vô kiếm anh em mình chớ Tây u rút đi hết, họ còn « tản cư » vô đây làm khỉ gì chớ! Đáng lẽ ra họ phải về nhà tắm rửa nghỉ ngơi có phải khoẻ tắm thân hơn không?

Nghe thủ hạ nói có lý, Năm Trường Kỳ đâm ra lo thêm, nhưng đứng vào một tình thế không thể làm gì khác hơn được (nếu có rút chạy thì đám kia cũng

562 | Lê Xuyên

đuổi theo kịp, vả lại hấn cũng chẳng biết chạy đi đâu nữa!) Tốt hơn hết là nên... nói cứng để trấn an đàn em:

– Ôi, ảnh có vô kiếm thì kiếm chớ ăn thua gì. Mình là người ngay thì sợ chi ai! Được rồi, mấy anh cứ cho đậu xuống lại đi, để ảnh vô tới tui sẽ nói chuyện phải quấy với ảnh.

Anh Sáu liếc chừng về phía trước rồi rụt rè lên tiếng:

– Rủi ảnh... không biết phải quấy thì sao?

Năm Trường Kỳ đỏ mặt, chất lưỡi cự nự:

– Cha nội này hỏi dần lân hoài hà! Tôi làm sao cho xong thầy kệ mẹ tôi mà!

Nhận thấy Năm Trường Kỳ có vẻ xuống nước, Năm Hồng Phúc không bỏ dịp để xía vô một câu « đâm hòng »:

– Sợ chuyện này, anh muốn cho xong cũng còn khó nữa chứ!

Năm Trường Kỳ làm như không nghe biết câu « móc lò » ấy và chăm chú nhìn về phía trước. Đợi cho xuống của Ba Nhơn còn cách độ vài sào, hấn ta đứng thẳng người, vừa đưa tay ngoắc lia vừa vồn vã réo gọi anh này:

– Anh Ba, anh dẫn anh em đi đâu đó? Con Năm nó đưa anh Minh Tấn và cô Ngọc Sương chạy quanh vô trong này nè!

Hắn ta chỉ thấy Ba Nhơn gật đầu, và hỏi anh em bơi rút tới.

Khi bọn Ba Nhơn vừa cặp xuồng lại, Năm Trường Kỳ đơn đả hỏi luôn:

– Anh dẫn anh em vô đây chi cho mất công vậy anh Ba? Bề gì tôi cũng đưa mấy người này về ngoài mà!

Ba Nhơn đứng trên mũi xuồng đưa mắt nhìn qua Minh Tấn, Ngọc Sương, Năm Hồng Phúc và khế lắc đầu.

Năm Trường Kỳ rút rè lên tiếng:

– Thôi bây giờ mình kéo nhau về lo cơm nước chớ chòm nhom lại đây làm gì hả anh Ba?

Như sực tỉnh, Ba Nhơn thở dài đáp:

– Về khỉ gì được. Tây nó vô đóng bót mẹ nó hết trơn rồi!

Năm Trường Kỳ trợn mắt nhìn thẳng anh ta rồi lấp bắp hỏi lại:

– Trời đất quỷ thần ơi! Bộ thiệt vậy sao anh?

Ba Nhơn vùng vằng chỉ tay vô trong xóm gắt lên:

– Nếu hồng có thiệt tội tình gì tội này phải cầm đầu cầm cổ bơi rút vô trong này!

Năm Trường Kỳ nhoén miệng cười:

– Vậy mà tôi tưởng anh dắt anh em vô kiếm cô Ngọc Sương với anh Minh Tấn chứ!

Ba Nhơn xằng giọng cự nự:

– Tôi có biết họ xiêu lạc vô trong này đâu mà kiếm?

Năm Trường Kỳ hỏi lảng ra:

– Bây giờ mình tính sao đây anh?

Ba Nhơn nhún vai thờ dãi:

– Còn tính gì nữa! Bây giờ chỉ còn có nước đi vô sâu nữa. Tội nó đóng bót ở đây thì thế nào tội nó cũng cần quét khắp miệt này. Anh em mình chịu khó lặn lội đi ra xa một chút rồi sẽ lần mà trở ra tia lần lần từng tên cho tội nó ngán.

– Ngán nhưng biết tội nó có chịu rút đi hay không?

Ba Nhơn nhún vai:

– À, cái đó chưa chắc. Ở đây anh em mình yếu xìu, ba cha nội lớn rút đi mất đất hết thì mình chỉ còn cách nổ cầm chừng cầm chìa cho tội nó không dè không dám xông xáo lục lọi vô thêm sâu nữa ... Mình chỉ mong có vậy để rán sống cho qua ngày đợi thời cơ coi ra sao.

Năm Trường Kỳ nhăn nhó gãi đầu:

– Cha, điều này anh em mình còn ăn no ngủ yên khổ gì được! Hồng biết bà con lối xóm ở ngoài có chạy đi hết không anh Ba?

Ba Nhơn lại thở dài:

– Chạy đi đâu nữa bây giờ? Tôi thấy họ đã lóp ngóp kéo về... Ôi có họ chạy tuôn theo, anh em mình càng bị vướng chân, vướng cẳng chớ ích lợi gì.

Năm Trường Kỳ hùng hổ nói:

– Hồi sáng phải tôi dè Tây vô đóng bót luôn, tôi đã kêu anh em « tiêu thổ » mẹ nó hết cho rồi. Ba cái dân ở làng này thương không vô mà!

Ba Nhơn gạt ngang:

– Anh nói vậy rủi bà con nghe được mích lòng lắm. Bề gì mình cũng cần đến họ để nhờ cậy tới lui sau này. Nếu anh cho đốt trụi lụi hết, làm sao anh em mình dám ló mặt ra gần chỗ Tây đóng được? Và lấy cơm gạo đâu mà « lủm » mỗi ngày đây?

Năm Trường Kỳ đáp bừa:

– Ôi không sống được chỗ này thì kéo đi chỗ khác. Bộ hết đất rồi sao anh.

Ba Nhơn nhìn hẩn ta lắc đầu:

– Kéo sang nơi khác, xuống làm cửa con người ta...

tôi sợ anh chịu đời không thâu chó! Ở đây bề gì mình cũng làm vua một cõi... Vội lại ở đâu quen đó anh à.

Câu nói ấy rất hợp ý Năm Trường Kỳ. Hắn ta gật gù rồi nói lảng ra:

– Thôi được anh muốn làm gì đó thì làm, phần tôi sẽ lo gầy dựng lại cơ sở và mang hai người kia theo...

Ba Nhơn ngắt ngang:

– Hai người nào?

Năm Trường Kỳ hất hàm chỉ về phía Ngọc Sương và Minh Tấn. Thấy vậy Năm Hồng Phúc vội lên tiếng bảo Ba Nhơn:

– Đừng giao cho thằng chả ghen anh Ba. Anh không biết chó tự nãy giờ thằng chả hăm he tụi này đủ điều đó. Tốt hơn hết, hơn lúc tình hình căng này, anh phú thằng chả về làm... thường dân phút cho rồi, Tây rượt theo một bên dít mà gánh chả theo để làm cha thì mệt quá!

Năm Trường Kỳ quát lại:

– Ê, tôi chưa đá động đến việc của cô thì cô làm ơn cầm cái họng lại. Trong lúc Tây u vô tràn đìa như vậy thì anh em mình phải đoàn kết triệt để, đoàn kết gấp mấy mới phải, vậy mà chưa chi coi cô muốn xúi anh em làm loạn xà ngầu lên hết hả?

Ba Nhơn vội giảng hòa:

– Thôi cô Năm ơi, lúc này anh em mình nên châm chế lẫn nhau... và nên để cho tình hình yên yên trở lại rồi muốn tình gì thì tính.

Năm Trường Kỳ gật đầu nói vuốt theo liền:

– Đó cô có nghe anh Ba nói chưa! Ham kiếm chuyện hoài hà!

Năm Hồng Phúc cười lạt:

– Thôi được. Anh để em lãnh phần giữ cô Ngọc Sương với anh Minh Tấn cho.

Năm Trường Kỳ gân cổ lên:

– Nói dễ nghe hông! Cô giữ hai người đó sao được. Tôi hỏi cô Tây nó đóng kè kè một bên đây, rồi cô lên thả họ về để họ vọt ra ngoài bỏt chỉ chọc đường đi nước bước cùng mặt mũi tên tuổi của anh em trong này để tụi nó vô « lượm » hết hả?

Day qua Ba Nhơn, hăn phân trần luôn:

– Con Năm nó đòi như vậy là nó muốn hại anh em mình đó anh Ba, Không biết anh nghĩ sao chớ tôi thấy ngại quá. Đàn bà hay đốc chứng bất tử lắm, nhứt là con Năm đây... thì hết chỗ chê. Đó anh coi, lúc trước đối với tôi, nó « anh anh em em » ngọt xớt, lắm lúc tôi ngán muốn đập cho nó văng xuống giường, nó cũng đeo dính cứng mà bây giờ nó muốn hại tôi không hà!

Ba Nhon cự nự luôn cả hai người:

– Cho tôi xin can hai đảng đi. Tôi sợ rồi đây tụi mình phải lo chạy thực mạng chứ đừng mong gì có sức gánh vác tồn teng thêm một hai người nữa đâu.

Năm Trường Kỳ nheo mắt nhìn anh ta:

– Chưa đánh búa nào hết mà sao tôi nghe anh nói thối chí quá vậy? Ngán Tây rồi hả?

Ba Nhon cười lạt đoạn bình tĩnh đáp:

– Phải Tây vô đóng ở đây luôn thì tôi không ngán, nhưng tụi nó chỉ vô ruồng bố rồi rút về và để cho ba ông nội bạt-ti-dăng trấn giữ mới mệt cho tụi mình!... Nhứt là ngrời cầm đầu cái nhóm ác ôn này lại là... thầy cai mới thất hòng chứ!

Năm Trường Kỳ phùng mang trợn mắt:

– Cha chả, có thằng cha cai nữa hả?

Trong lúc ấy Ngọc Sương lại reo lên:

– Bộ có ông già tôi vô ở ngoài hả?

Riêng Năm Hồng Phúc thì có vẻ khó chịu trước cái tin mới mẻ ấy, nhất là khi nghe Ngọc Sương reo mừng, cô ta càng thêm bức bối. Tâm trạng của Năm Hồng Phúc... kỳ quặc như vậy nhưng vốn thật dễ hiểu: Tự dưng cô ta đâm ra ghen tức một cách gần như là vô lý; cô ta có cảm tưởng rằng... thầy cai sẽ đoạt mất công cứu giúp Ngọc Sương của mình... Và

do đó, cô sẽ trở thành một kẻ lép vế, một kẻ không còn chút ích lợi gì trước mắt cặp Ngọc Sương Minh Tấn nữa!

Cô ta vùng vằng lên tiếng nói trống không:

– Có gì đâu mà mấy người chọn rộn quá hổng biết! Anh Ba ảnh biết rành về vụ này thì nên để ảnh tính sao thì tính.

Ngọc Sương toan hỏi thêm nữa nhưng Minh Tấn đã vội khều cô ta và ra dấu bảo im. Tới chừng đó, cô mới để ý nhìn thấy vẻ mặt... không mấy vui vẻ của những người chung quanh mình.

Trong lúc ấy Ba Nhon đưa mắt liếc chứng Minh Tấn, Ngọc Sương rồi day qua điệu giọng bảo Năm Trường Kỳ:

– Anh không còn lạ gì duyên cớ khiến thầy cai phải lặn lội vô trấn đóng trong miệt mình. Chắc thầy đã xin với Tây cho thầy vô đây sau khi dò hỏi được tin chắc là mình vẫn còn giữ y nguyên cô Ngọc Sương với anh Minh Tấn... Thấy có được tin chắc mềm như vậy nên mới cất công vô trong này chứ nếu không, thầy ung dung ở ngoài Tham Tướng có phải khoẻ hơn không?

Năm Trường Kỳ to tiếng ngắt ngang:

– Cho thằng chả vô đây! Tụi mình cứ lưu con gái cứng của thằng chả đi biệt ngàn san dã coi thằng chả có theo nổi không?

Ba Nhon chắc lưỡi:

– Làm như vậy chẳng khác nào mình buộc cục mỗi bự sau lưng để cho con cá mập đuổi theo tấp hoải. Anh em mình cần ở yên trong vùng này để chờ mấy anh lớn lo sắp đặt lại. Theo cái mừng anh nói thì mình chỉ có việc vắt giò lên cổ chạy “cút bắt” với thầy hoải chứ làm ăn khỉ gù nữa được?

Năm Trường Kỳ hất hàm hỏi ngang:

– Vậy theo ý anh, anh tính sao anh nói nghe thử cái coi?

Ba Nhon liếc nhanh về phía Ngọc Sương rồi rụt rè đáp:

– Theo ý tôi, mình nên... thả phứt hai người kia ra ngoài cho rồi.

– Ý trời anh nói sao dễ nghe quá!

Ba Nhon vẫn giữ giọng bình tĩnh:

– Tôi nhắm vào cái lợi chung của anh em mình nên mới nói vậy chứ không phải vì tình ý riêng đâu. Mình thả hai người đó, thầy cai sẽ cuốn gói về ngoài liền...

– Đồng ý, nhưng anh liệu thằng chả có dẹp đồn bót luôn không?

– Dẹp sao được nhưng tụi khác ở lại thế nào cũng

dễ chịu hơn. Tụi nó cũng đóng cầm chừng cho có mặt vậy thôi chứ không sẵn đuổi gắt bọn mình. Điểm lợi hại là ở chỗ đó.

Năm Trường Kỳ lắc đầu quày quật:

– Theo tôi thì lại khác. Ở đời mình không nên tin ai hết, mình thả cặp kia ra thì được rồi, nhưng rủi về tới ngoài, họ... chỉ chọc và xúi biểu thằng cha cai vô ruộng bắt tụi mình thì sao? Họ kẹt ở trong này cũng lâu ớn rồi nên thế nào họ cũng biết mình đông hay ít, ai là chỉ huy ai là « cắc kè ». Hồng được đâu! Mình nương tay với họ cú này là họ làm tới cho anh coi!

Ba Nhơn bực mình hỏi xẵng lại:

– Vậy chứ anh tính sao đây nè?

– Tôi thì... tôi giữ riết lấy cặp này. Họ còn sống trong tay anh em mình thì thằng cha cai còn chưa dám làm dữ anh Ba, mình nên mang họ theo để làm một thứ con tin cho chắc ăn hơn. Nếu sau này mình muốn thả họ ra thì cũng phải bắt thằng cha cai... trả giá hẳn hoi chứ ai đâu chịu buông họ ra khơi khơi uổng quá vậy. Như thế, chẳng thà anh thả họ ngay từ lúc mới đem vô trong này còn có lý hơn!

Ba Nhơn lúng túng day qua cầu cứu với Năm Hồng Phúc:

– Còn cô Năm, cô nghĩ sao?

Năm Hồng Phúc nhìn sang phía Minh Tấn một hồi rồi thở dài đáp:

– Thôi thả họ ra đi cho rồi chớ trong hoàn cảnh bê bối như vậy ai hơi sức đâu lo canh giữ họ được.

Năm Trường Kỳ cười mũi:

– Cô thì khỏi hỏi cô cũng biểu thả!

Năm Hồng Phúc rướn giọng lên:

– Hừ, tôi nói đây là lo cho anh đó! Tôi sợ sau này anh lo chạy sút quân chứ đừng tính gì tới chuyện giữ được hai người kia!

– Được hay không được gì thân kệ mẹ tôi mà! (đoạn hấn ta đưa mắt nhìn khắp mọi người, rồi đồng dục nói tiếp)... Tiện đây tôi cũng xin nhắc cho anh em biết, hồi trước không có vấn đề thằng cha cai đóng bót tại đây thì không nói làm gì, nay có tên Việt gian hạng nặng vô mà ai cả gan thông đồng với hắn để thả hai người kia đi là... làm nội ứng cho địch quyết hại anh em. Ai giỏi muốn tính sao đó thì tính, tôi chỉ xin một điều: sau này mấy anh lớn có về đây thì rán mà vỗ ngực nháy ra chịu chớ đừng đổ thừa tại bị gì hết đó ghen.

Chưa ai kịp hó hé gì hết thì hấn ta day qua hỏi chận đầu Ba Nhon trước:

– Tôi nói như vậy anh nghĩ coi có phải hông anh Ba?

Ba Nhon hết nhìn người này tới người khác rồi trả lời nước đôi:

– Anh cẩn thận như vậy cũng có chỗ tốt, nhưng ở đây mình có thể tin ở anh Minh Tấn và cô Ngọc Sương...

Năm Trường Kỳ ngắt ngang:

– Anh dám bảo lãnh họ không?

Không để cho Ba Nhon mở miệng kịp, hắn ta bồi thêm:

– Ví dầu anh có đứng ra bảo lãnh đi nữa thì cũng không được. Việc này đâu phải việc... cá nhon anh. Rủi sau này có chuyện lật lọng tráo trở đâu phải chỉ có một mình anh chết! Anh em ở đây cũng chết dính chùm vô nữa mà.

Ngọc Sương vượt miệng chen vào:

– Xin mấy anh em yên lòng về việc này. Tôi với anh Minh Tấn xin lấy danh dự ra đoan chắc rằng một khi tụi tôi về tới ngoài là... không có sự gì đáng tiếc sẽ xảy ra hết. Từ trước đến nay, mấy anh em rộng lượng với tụi tôi, tụi tôi mang ơn không hết lẽ đâu lại còn bày đặt thêm chuyện thù oán nữa! Như vậy có ích lợi gì cho ai đâu hả anh em? Anh em cũng nên hiểu giùm cho việc ông già tôi... lần mò vô đây: người cha nào mà chẳng nóng lòng lo cho con cái nhất là trong trường hợp của tôi với anh Minh Tấn...

Năm Trường Kỳ lắc đầu nhìn lại cô ta, cười lạt:

– Anh em cũng muốn rán tin ở cái... danh dự của cô lắm nhưng xin lỗi, chuyện này là chuyện chết và anh em ở đây không có ai muốn ngum một cách lằng òm hết.

Ngọc Sương muốn phát khóc:

– Vậy anh biểu tôi phải thề bán mạng anh mới chịu tin hay sao?

Năm Trường Kỳ không giấu vẻ khinh miệt:

– Thời buổi khoa học rắc rờng này mà cô nói tới chuyện « vắn cổ gà » sao nghe... xưa quá! Tôi có biểu cô thề thốt hồi nào đâu? Tôi chỉ xin cô với anh Minh Tấn cảm phiền theo tụi tôi chơi một chuyến nữa.

Năm Hồng Phúc bực mình nói lấy:

– Thôi chị Ngọc Sương ơi, chị cứ để thẳng chả muốn tính gì đó thì tính. Không lâu đâu chị à!

Năm Trường Kỳ gầm gừ nhìn cô ta:

– Phen này có đủ mặt anh em, cô hết đường làm những chuyện ấu tả nữa rồi đó cô!

Năm Hồng Phúc vênh mặt lên:

– Còn anh!

– Tôi hả? Tôi... làm sao mà cô hạch hỏi dữ vậy?

– Hừ, anh làm sao? Vậy mà cũng dám chung cái bản mặt mốc ra! Anh muốn tôi khai cho anh em ở đây rõ hết hông?

Năm Trường Kỳ cười khan:

– Cô thì cũng chèm nhẹp chớ hơn gì ai mà lại kiếm cách hạ thấp này nữa chứ! Cô xáp với cha nội Minh Tấn kia phủ phê thì không ai được nói tới hả?

Năm Hồng Phúc xí xọn cự lại:

– Nhưng của người ta êm thuận còn anh...

Ba Nhơn chận lời cô ta:

– Thôi đi mấy cha mấy mẹ ời. Bộ mấy người tính nói tay đôi hoài sao? (Đoạn dáy qua phía anh em, anh ta ra lệnh) Bơi tuốt vô trong sâu nữa để kiếm chỗ com nước anh em ời.

Minh Tấn rụt rè lên tiếng hỏi anh ta:

– Như vậy tôi với cô Ngọc Sương... chắc phải đi theo luôn phải không anh Ba?

Ba Nhơn phác một cử chỉ vu vơ rồi cúi đầu đáp nhỏ:

– Anh với cô Ngọc Sương nên chịu khó thêm một chút... Thời giờ cấp bách mà anh em mỗi người một ý kiến... với việc thầy cai vô đóng bót trong này... rắc rối thêm. Anh với cô Ngọc Sương nên hiểu cho: ở đây không phải có một mình tôi hay chỉ có cô Năm và anh Năm mà còn phải kể tới anh em khác nữa...

Năm Trường Kỳ đắc chí reo lên:

– Anh Ba nói đúng dầu đa! Thiệt tôi và anh em ở đây phục anh sát đất. Anh quyết định hăn hoi như vậy thử hỏi còn ai dám hó hé hay xâm xì cái gì nữa được chớ!

Năm Hồng Phúc bực tức ngồi mạnh xuống sạp xuống:

– Ồi chưa gì mà nói xuôi cò nghe phát ghét quá! Thiệt tin ba thằng cha đàn ông không vô mà!

Ba Nhơn làm như không nghe lọt câu nói xỏ xiên ấy và quay lại ra hiệu cho anh em bơi sấn tới.

Thấy Năm Hồng Phúc vẫn ngồi chù ụ chớ không chịu cầm dầm lên, Minh Tấn bảo nhỏ cô ta:

– Thôi cô Năm à, mình theo họ chớ dầu có muốn long chong đây họ cũng chẳng chịu thua. Anh Ba Nhơn bị kẹt quá nên mới đẩy đưa cho xuôi chớ tôi chắc ảnh cũng đã sắp đặt hết mọi việc rồi.

Năm Hồng Phúc cười lạt:

– Thằng cha đó lù khù thấy mờ mà biết sắp đặt khỉ gì trước. Chuyện gì thằng chả cũng lững đững lơ dờ để khi nước tới trôn rồi mới chịu nhảy cho tới huyệt hơi, lòi con mắt! Phen này, em biết có thêm nhờ nhởi đến tay thằng chả nữa đâu!

Tuy nói lầy như vậy, Năm Hồng Phúc cũng hực

hặc quơ dầm lên và bơi xuống đi nổi theo những chiếc trước. Trong lúc ấy, Ngọc Sương ủ ê ngồi nhìn ra phía ngoài xóm...

o O o

Vì phải nhập bọn lại tản cư chung nên nhóm của Ba Nhon, Năm Trường Kỳ và cặp Ngọc Sương Minh Tấn phải ở gom lại một chỗ.

Sau khi rút đi khá xa nơi có thầy cai đóng bót, họ chọn một xóm hẻo lánh gồm lều tèo năm sáu gian nhà tranh để trú ẩn. Nơi đây vừa tiện đường nước đi chuyển tới lui, vừa có cơm gạo cá mắm lây lất qua ngày.

Điều đáng nói là trong hoàn cảnh « chật hẹp » như vậy, Ngọc Sương cũng tạm yên thân vì Năm Trường Kỳ không thể nào dở trò gì được. Lẽ dĩ nhiên đó là điều làm cho hắn ta rất bức mình.

Sau khi ở được vài ngày, hắn ta bèn đề nghị với Ba Nhon dời đi nơi khác cho được rộng rãi hơn.

Ba Nhon không mấy tán thành:

– Thôi anh à, mình ở đây cũng tạm được rồi, đủ gần bót để nghe ngóng tình hình và nhút là... mình cũng phải bám chặt lấy vùng này chứ!

Năm Trường Kỳ xì một tiếng:

– Ồi thôi anh ơi, tiếc gì cái vùng mắc toi này. Đó

578 | Lê Xuyên

anh coi, mình ở đây hết lòng hết dạ với họ mà khi có chuyện, thiếu điều họ đem gạo muối ra để tổng khứ mình đi cho rảnh. Ở trên cái gò này, lèo tèo vài gian nhà, lơ thơ mấy ngoe xuất đình nghèo xác nghèo xơ... thấy ngán ông bà ông vải. Thôi dọn đi gấp anh à.

Ba Nhon nhìn lại hấn ta, mỉm cười:

– Sang nơi khác thì cũng được chứ chẳng phải không, nhưng tôi ngại cho anh quá.

– Coi, tôi làm gì mà anh ngại? Còn anh?

Ba Nhon khẽ lắc đầu:

– Tôi thì bề gì cũng phải lảng vảng ở miệt này rồi, còn nếu dời đi chỗ khác với phận sự của anh, anh phải đóng đô một chỗ... mà nếu như vậy thì... chắc anh mệt quá. Anh còn lạ gì trong lúc không làng không lính này thi... giang san nào anh hùng này, mình ló ngó kéo sang chỗ đã có các ôn binh thần tượng khác trấn đóng họ dám nhét mình vô trong kẹt và biết đời kiếp nào mới ngóc đầu ló cổ lên được? Đó là phần anh, còn tôi, nếu tôi dẫn anh em sang làng khác gặp mấy cha nội du kích ở bên họ thấy tội này có ba mớ súng ống « ngon ngon », họ dám làm ẩu để chụp giựt lăm đó anh! Mấy lúc gần đây đã xảy ra mấy vụ tước khí giới ngang xương như vậy, bộ anh không nghe nói đến hay sao?

Năm Trường Kỳ thở dài:

– Bị mấy anh lớn đi biệt nên tụi nó mới dám làm ông hoành ông trấn như vậy. Đối với mấy thằng vô kỷ luật ấy sau này mấy anh phải đem tụi nó ra chặt hết mới được!

Ba Nhon cười nhẹ:

– Nhưng bây giờ mình phải... ngán và phải phòng xa mới được.

Năm Trường Kỳ suy nghĩ một hồi rồi hăng hái lên tiếng:

– Anh Ba, đâu phải làng nào cũng có dân của mình khắp hết. Tụi nó chỉ chọn chỗ nào ngon lành thôi, vậy tôi sẽ đi dò trước mấy làng ở gần đây coi có nơi nào còn trống, nơi nào mà tụi nó chê thì mình tập vô. Anh tính như vậy có được không? Mình phải có một căn cứ hẳn hoi có đủ điều kiện cho anh em nghỉ ngơi dưỡng sức rồi mới có thể đánh quạu được, chớ cứ tạm bợ như vậy hoài không ra ở mà đi không ra đi, thốn mớn rồi anh em họ thua buồn xuống tinh thần vù vù cho anh coi!

Ba Nhon đành nhượng bộ:

– Anh nói như vậy cũng phải. Thôi anh chịu khó đi một tua coi ra sao. Anh đem theo một vài anh em cho chắc ăn hơn vì từ trước đến nay mạnh ai nấy làm nên mình ít liên lạc với mấy làng khác, sợ đến chỗ lạ họ dám hô là anh đi do thám cho Tây thì mệt đúng đa!

– Tôi có giấy tờ đảng hoàng mà!

– Đối với ba thằng nghịch thiên nghịch địa thì tụi nó có coi giấy tờ hay chứng minh thư là cái khỉ gì, với lại anh cũng nên đề phòng tụi lính ngoài đồn rình mò ở các mối đường ra vào trong này. Ai thì tôi không sợ chớ đối với thầy cai thì tôi ngán trân. Thấy hay cho lính đi « nằm » lằm anh ơi, nhứt là hiện nay thấy đang nóng lòng muốn biết coi tụi mình lưu cô gái cứng của thầy đi đâu. Thế nào thầy cũng quyết rình mò thập cổ cho được một anh em của bọn mình để điều tra.

Tuy cũng biết... ngán về khoản đó, Năm Trường Kỳ vẫn nói cứng:

–Tôi đâu có sợ ba thằng lính của thằng cha cai. Nếu gặp chuyện tôi cũng biết nổ như ai vậy.

Sau khi bàn bạc với Ba Nhơn một hồi nữa, hấn chạy kêu hai thủ hạ thân tín lấy xuồng đi liền.

... Khi chiếc xuồng chèo vượt khỏi khoảng bùng, đìa và sắp sửa ra đến con xẻo ăn thông ra rạch, Năm Trường Kỳ không quên căn dặn hai thủ hạ cho xuồng đi chậm chậm lại và để ý phía đằng trước. Gặp một ông lão đang đứng câu rê trên mé ruộng, hấn ta hạ lệnh cho thủ hạ cặp xuồng lại để hỏi thăm kỹ về đường đi nước bước.

Ông lão thấy xuồng chở ba người bận đồ đen, hoảng kinh chụp cuốn nhợ câu vác cần định lẩn trốn. Năm Trường Kỳ đứng lên quát gọi:

– Ê, ông già câu đứng lại cho hỏi thăm cái này coi!

Ông lão giả bộ không nghe thấy, lúi lúi vác cần câu đi miết vô trong sâu. Tức mình Năm Trường Kỳ móc khẩu súng lục ra lên cò và quát to hơn nữa:

– Ông già đứng lại hông thôi tôi bắn què giò đa nghen.

Nghe nói vậy, ông lão riu riu đứng lại, lột nón lá xuống cầm nơi tay nhưng vẫn chưa chịu quay trở ra bờ xẻo. Thấy Năm Trường Kỳ giơ mũi súng lên, anh du kích ngồi trước xuống vội chụp lấy ống quần của hắn ta giật giật:

– Ý đừng bắn anh Năm! Anh mà nổ, tội ngoài đồn nó kéo vô mệt đa anh!

Năm Trường Kỳ cười hề hề:

– Dọa dần mặt ông sợ sợ vậy thôi chớ bắn biếc gì mà anh lo!

Yên tâm, anh du kích đứng lên theo và nhẹ nhàng cất tiếng gọi ông lão:

– Bác ơi, bác bước xê ra đây cho tui tui hỏi thăm một chút xíu này rồi tui tui đi chớ hổng có làm gì khác đâu mà bác sợ!

Ông lão bước nhích ra một chút:

– Thôi mấy cậu ơi, mấy cậu kiếm người khác hỏi thăm chớ qua không biết cái gì hết ráo. Xin mấy cậu

đi lè lẹ giùm, thân phận qua già cả xin mấy cậu tội nghiệp...

Năm Trường Kỳ gất gồng:

– Ai làm gì ông mà ông kêu trời kêu đất như vậy? Bộ ông hồng biết tội này hả?

– Dạ biết nên mới... sợ. Rủi lính ngoài đồn, hay mấy tay điềm chỉ bắt gặp qua nói chuyện với mấy cậu như vậy chắc qua... không còn cái răng ăn trầu quá!

Năm Trường Kỳ nạt nộ:

– Ông này già gần kề miệng lỗ rồi mà nhát như thỏ đế. Tôi muốn hỏi coi từ sáng tới giờ ông có thấy tội ngoài đồn lảng vảng vô miệt trong này hông? Ông phải nói thiệt chớ hông thôi tôi cho điều tra kỹ lại ông mệt đa!

Ông lão nhăn nhó đáp:

– Tội nghiệp qua mà mấy cậu, qua mới xách cần ra rê được vài đường kể mấy cậu đến... Qua đâu có thấy ai là ai đâu! Đây, mấy cậu hồng tin, lật giỏ qua ra coi có con cá nào không.

Năm Trường Kỳ gạt ngang:

– Ông già này ăn nói lời thôi quá. Ông chắc là không thấy ai hết trơn phải không?

Ông lão mếu máo:

– Qua không thấy vậy thôi chứ qua đâu dám... chắc. Qua già cả mắt mũi lèm nhèm nên có thấy xa cả mấy công đất như mấy cậu còn trẻ đâu!

Anh du kích ngồi trước mũi vệt chen vào:

– Bác già nói như vậy cũng phải. Chắc hổng có tụi nó đâu anh Năm à. Tụi nó đi đâu cũng thường rần rần rộ rộ chứ có êm rờ như tụi mình đâu.

Năm Trường Kỳ lên mặt thầy đòi:

– Anh ý y như vậy là có ngày thất họng cả đám. Thằng cha thầy cai này khôn ngoan quỷ quyết cái trời và chả siêng rình mò lắm chứ hổng phải ạch ội như ba ông nội Tây, hay lính gạch mặt đâu.

Tuy nói thế, Năm Trường Kỳ cũng thấy vững tâm đôi chút. Hắn ta bèn day qua « dần mặt » ông lão câu:

– Thôi ông già cứ đi câu như thường chứ đừng chọn rộ bỏ về trong xóm rồi la rùm lên thì... kị gắt củ kiệu đa nhen! Và nhớ có ai hỏi thăm điều gì thì nói hổng biết. Ông mà chót chết lỗ miệng để tụi ngoài đồn hay tin có bọn này qua đây, tôi cho cả nhà ông đi mò tôm chứ không chờa sót ra một ngoe nào hết. Ông nhớ kỹ chưa ông già?

– Dạ nhớ. Mấy cậu khỏi dặn mà.

Năm Trường Kỳ gật đầu:

584 | Lê Xuyên

– Tốt. Thôi rán đi câu đi ông già... Mà nhớ thêm điều này nữa ông câu được cá lóc đem bán cho Tây ngoài đồn là tiếp tế cho địch, là vi phạm luôn nữa nghe hông!

Ông lão có vẻ bức mình:

– Mỗi ngày qua câu nhiều lắm chỉ được vài ba con cá lóc ron ron đủ ăn trong nhà và nếu có dư thì qua cũng rộng để đó hay nhín lại cho bà con lối xóm, chứ qua có ra ngoài đồn đâu mà bán với mua.

– Tốt. Vậy để khi nào tụi này đi ngang qua đây gặp bữa ông già câu trúng, ông già ủng hộ tụi này vài con nghen!

Ông lão gạt đầu cho xong:

– Dạ nếu qua có cá sẵn trong giỏ mấy cậu muốn bắt ăn mấy con mà chẳng được...

Năm Trường Kỳ mỉm cười:

– Ông già điệu dẫu quá ta! (rồi hạ lệnh luôn cho hai thủ hạ). Chống xuống ra đi tới nữa mấy anh. Ông già ổng nói vậy chứ mấy cha nội cũng rán bánh mứt ra coi chừng coi đi giùm nghen!

Hai anh du kích quay lại chào ông lão:

– Ở lại mạnh giỏi nghen bác!

Ông lão vồn vã đáp lời:

– Mấy cậu cũng đi cho được mạnh giỏi...

Tuy làm bộ niềm nở như vậy nhưng chờ khi chiếc xuồng đi cách xa, ông ta lại lắc đầu nhìn theo và lẩm bẩm:

– Thiệt bữa nay xui xẻo quá! Mới vác cần ra khỏi nhà thì gặp ba ông nội ngoài đồn, rồi vô tới ruộng lại đụng đầu với mấy tí non trong này. Phe nào cũng hỏi và cũng dặn đừng nói thì mụ nội ai biết đâu mà rờ. Thiệt toàn là tội ma vương cô hồn các đảng gì đâu... và bên nào cũng không vừa hết...

Ra tới rạch, Năm Trường Kỳ cho rà xuồng lại để nghe ngóng. Một lúc lâu sau thấy có mòi êm hấn ta bảo hai anh du kích cứ cho xuồng cặp theo mé để đi lần tới.

Vẻ tỉnh mịch khác thường của con rạch quen thuộc làm cho hai anh du kích cảm thấy khó chịu.

Anh chèo lái lên tiếng trước:

– Sao lạ vậy mấy anh, mọi khi xuồng ghe vô ra nườm nượp trên con rạch này mà bữa nay sao tui coi bộ... vắng hoe?

Anh bơi mũi gượng bông đùa:

– Vắng thiệt tình chớ coi bộ mốc xì gì nữa!

Năm Trường Kỳ cũng đâm lo lắng lây và để trấn tĩnh hẳn ta xẵng giọng cự nự hai anh kia:

586 | Lê Xuyên

– Mấy cha này kỳ quá. Mặc mớ gì mà nói chuyện om sòm hổng để tai nghe ngóng động tĩnh có phải ích lợi hơn không!... Thì tội nó vô đóng đồn khiến thiên hạ bỏ bê công chuyện mần ăn nên không có ai tới lui hết chớ mà cũng hỏi nữa!

Anh bơi dăng mũi gác dầm lên, quay qua đề nghị với Năm Trường Kỳ:

– Hay là mình kiếm chỗ nào đậu núp vô để chờ có ghe xuồng gì qua mình đón hỏi thăm bà con cô bác đi ở trên cho nó... chắc ăn hơn anh.

Năm Trường Kỳ cau có chắc lắc lưi:

– Anh sao sợ bóng sợ vía hoài. Rồi không có ghe xuồng nào qua hết tội mình phải đợi tới chiều tối rồi... quay lộn trở về bến hả? Chưa gì hết mà anh... nhát hít như vậy thì khi lâm chuyện anh co giò chạy trước chắc?

Anh du kích ngồi trước mũi ngó dáo dác rồi lên tiếng hỏi Năm Trường Kỳ:

– Đi tới nữa hay là sao hả anh?

Năm Trường Kỳ khoác lác:

– Đi tới chớ còn chờ gì nữa, nhưng cẩn thận nghen!

Anh kia quơ dầm lên và nói rán một câu:

– Sao tôi thấy... ớn quá...

Vừa lúc ấy, từ nơi bóng cây vòng mọc de mé rạch vang xuống từng tiếng kêu rờ rạc, khô khan của con tắc kè. Anh du kích lăm nhăm đếm từng tiếng « các kè các kè » ấy:

– Một... hai, lẻ... chẵn, lẻ... (anh ta day qua nói với anh chèo lái)... Con các kè kêu như vậy là không tốt đó mày!

Năm Trường Kỳ gạt ngang:

– Ồi hơi sức đâu mà tin chuyện bá láp đó hổng biết. Các kè mà hại được ai. Mấy cha nội ngoài đó mới hại được mình thôi và bởi vậy, phải rán mà nghe ngóng, canh chừng giùm tôi một chút.

Hai anh kia ngó nhau rồi dè dặt đưa thuyền đi tới... mũi xuồng vừa ló qua khỏi khúc voi và định cặp sát vô bờ để đi lẩn tới nữa thì anh du kích ngồi đằng đầu ú ớ la hoảng lên:

– Ý trời tui nó!

Năm Trường Kỳ hét to:

– Này xuồng quay trở lại và lui vô bờ cho mau.

Hai anh du kích luống cuống làm y theo lời, nhưng liền theo đó những phát súng nổ vang và kế tiếp là những tiếng la gọi:

– Xuồng ai đó đậu lại cho quan lớn xét coi! Chạy trốn hả?... Bao vây tui nó bây ơi!

Có tiếng chân người chạy thình thịch... Năm Trường Kỳ mọp sát xuống sạp xuống vừa hối vừa hỏi:

– Bơi rút lên lại cha nội ơi! Anh Sáu anh có thấy rõ tội nó ở xa hay gần hôn anh?

Anh bơi mũi hớt hải đáp:

– Trời ơi gần xích một bên, tội lính đầu đỏ ngoài đồn đó anh ơi!

Năm Trường Kỳ cuống quýt:

– Chết mục nội rồi, tội đầu đỏ của thằng cha cai đó chó ai! (vào thời bấy giờ, lính bắt-ti-dăng ở miệt Hậu Giang thường đội ca lô màu đỏ).

Anh chèo lái không dám đứng thẳng lưng chèo nữa mà chỉ lom khom, anh ta lập cập báo Năm Trường Kỳ:

– Anh Năm ơi, mình cho lủi mẹ nó vô mé bên kia bỏ xuống lên chạy bộ chó ai cứ đi khơi khơi như vậy là nạp thịt cho tội nó mấy hồi! Anh không nghe tội nó la ó rượt theo sát bên đấy đó sao?

Năm Trường Kỳ gật đầu liền:

– Ừ thì cho tấp vô bờ đi. Mấy cha kéo xuống đem dấu kín trong bụi ô rô cốc kèn nào đó chó đừng để chành bành ra đó tội nó tới lấy mất đa.

Hai anh kia không đợi bảo lần thứ hai, hè nhau bơi ghim vô bờ phía bên kia của con rạch.

Khi chiếc xuồng gần sát mé, Năm Trường Kỳ vội đứng lên lấy bộ sẵn để nhảy lên bờ, ở phía bên kia, bọn lính ngoài đồn cũng vừa chạy tới. Một tên nâng khẩu tiểu liên rĩa vãi lên chiếc xuồng của Năm Trường Kỳ. Một loạt đạn nổ như xé không khí. Anh chèo lái nhào lặn xuống rạch lội dưng dưng. Năm Trường Kỳ kêu trời ôm bụng bò lê trên sạp xuồng, anh bơi mũi quăng dầm nhảy càn xuống một đám lác gần đó.

Bên bờ đối diện, lại có tiếng la hét, đối đáp:

– Tao biểu bây bắn dọa và rán bắt sống tụi nó mà thằng nào lại rĩa cho tụi nó chết rạp xuống hết vậy hử?

– Dạ tui sợ tụi nó chạy vọt lên bờ hết ... Dạ, bắt quá tụi nó bị thương là cùng thầy Cai à. Kia kia, có hai thằng đang lóp ngóp lội lên bờ, còn một thằng lê lết trên khoang xuồng... Ba trụ đó còn sống nhần mà thầy.

– Thằng nào lội qua rạch rượt theo tụi nó coi! Bộ bây tính đứng bên này ngóng cho tụi nó đi thoát hết hả? Ba thằng trên xuồng chắc là liên lạc không có súng ống gì dữ đâu mà ngán!.. Hai người lội qua bên đủ rồi, còn bao nhiêu đứng rải rác canh cho kỹ, để người quá không được đâu!

... Ở phía bờ bên kia, Năm Trường Kỳ nằm mọp trên sạp xuồng nghe rõ mồn một những lời qua tiếng lại ấy. Hắn ta khẽ cựa mình và tới chừng ấy

mới nhận ra mình còn... nguyên vẹn chớ không bị lủng bụng trầy da gì hết. Hắn ta mừng quýnh (mà cũng sợ quýnh nữa) cất tiếng gọi nho nhỏ:

– Có anh em nào còn núp đâu đó không?

Anh Sáu nằm trong đám lác vội đáp:

– Tui còn ở đây anh Năm ơi. Còn thằng kia chắc bị đạn lật xuống rạch chim luôn rồi!

– Anh nhắm tôi nhảy ra khỏi xuồng được không?

– Được. Mà nhảy cho mau đi anh ơi, tui nó sắp sửa lội qua bên này nữa kìa!

Năm Trường Kỳ thận trọng ló đầu lên nhìn ngoài về phía bên kia bờ... Thấy có hy vọng... liều mạng được, hắn ta lăn mình qua be xuồng nhào luôn xuống nước và lủi tuốt vô đám lác.

Anh Sáu níu tay hắn kéo vào và hỏi:

– Anh bị thương đâu đó anh Năm? Liệu còn đủ sức bò vô đồng được hông?

Năm Trường Kỳ xô anh ta tới:

– Hồng sao hết. Đi cho mau cha nội!

Anh kia có vẻ ngạc nhiên nhưng rồi cũng hấp tấp bò lủi vô phía trong sâu.

Vừa lúc ấy, mấy loạt đạn nổ ào ào trên ngọn cây. Anh Sáu tái mặt kêu lên:

– Tụi nó ví mình vô rọ rồi anh Năm ơi!

Năm Trường Kỳ lại xô anh ta:

– Ồ nó bắn dọa chớ hổng sao đâu mà!

Nghe có tiếng người lội ầm ầm trên mặt rạch, hẳn vội ngó ngoái lại:

– Ý trời ơi, nó kéo qua hết Sáu ơi! Cái điệu này mình bò tới đâu, ngọn lác nhúc nhích tới đó thì tụi nó thấy hết còn gì!

Anh Sáu dớn dác nhìn chung quanh rồi lại nói:

– Bây giờ chỉ còn cách một may, một rủi co giò phóng đại lên bờ và lủi vô đám lùm bụi kia, chớ cứ cà rịch cà tang ở dưới bãi lầy này, tụi nó qua tới thộp đầu hết chớ chạy sao kịp nữa!

Năm Trường Kỳ lấm lét ngó ra phía mặt rạch, và hốt hoảng kêu lên nho nhỏ:

– Ý trời ơi, tụi nó tới rồi anh ơi! Thêm một tốp nữa lôi chiếc xuồng của anh em mình chèo qua nữa kìa. Khoan chạy đã, tụi nó ghim về phía đám lục bình trong mé, chắc anh chèo lái của mình trốn núp ở trống bị lộ tẩy rồi Sáu ơi,

Anh Sáu run run giọng:

– Nếu vậy mình đừng nhúc nhích cựa quậy gì hết, đợi cho tụi nó đi tới đẳng là ở đầu này mình đông chạy... Không phải mình bỏ rơi nó, nhưng trong

hoàn cảnh này... thương nhau không phải lỗi thì chết dính chùm chó chẳng ích lợi gì, nhứt là anh ở cấp chỉ huy mà để sa vào tay địch thì có hại cho tất cả anh em mình ở trông...

Năm Trường Kỳ níu chặt lấy anh ta:

– Tôi cũng nghĩ như anh vậy anh Sáu à. Hồng phải tôi sợ chết...

Hắn ta bỏ lửng giữa câu vì lúc ấy có tiếng quát tháo phía đám lục bình cách đó trên mười thước. Cả hai cùng hồi hộp lắng nghe:

– Thằng nào núp trong đó, biết điều lợi ra đi tụi. Ra đây, mau cho quan lớn hỏi thăm vài điều rồi thả cho về sống với vợ con, bằng chậm lụt, tụi tao nổi nóng mết đa tụi ời!

– Lên đi em! Tao đếm một hai ba mầy hồng đứng dậy dơ hai tay lên trời, tạo nổ liền đa! Tao thấy rõ mấy cọng lục bình nhúc nhích ngay chỗ mầy núp đó! Đây nè, một, hai...

Anh chèo lái nhắm không êm, đội đám lục bình đứng rột dậy, vừa đưa hai tay thẳng tuốt lên trời vừa mếu máo la lên:

– Đừng bắn mấy ông ời, tui ra đây nè! Tui là dân mần ăn chó hồng phải...

– Lại đây mau! Mầy hạ tay xuống là bà cứu mầy cũng không kịp nữa nghen.

Anh chèo lái lật đặt lộn càn trên đám lục bình, tiến thẳng về phía hai tên lính, hai cánh tay dơ thẳng đơ lên trời.

Khi anh ta đến nơi, một tên lính ghì súng, để cho tên kia lục soát khắp mình anh ta.

– Bộ mày dấu súng ống lựu đạn dưới sinh hết rồi hả?

Anh chèo lái đáp:

– Dạ... tui chỉ chèo xuống cho mấy chả đi thôi nên làm sao có súng ống lựu đạn gì mà dấu.

Một tên lính cười ngất:

– Vậy mà hồi nãy mày nói là dân mần ăn. Dấu đầu lòi đuôi là vậy đó tui!

Vừa lúc ấy Năm Trường Kỳ và anh Sáu phóng chạy lên phía trên bờ. Nghe có tiếng xạc xạc ở sau lưng, hai tên lính quay phắt lại, dợm đưa súng lên bắn theo thì từ phía trên xuống chỗ tốp người thứ nhì vừa trờ tới và một tên lính trên ấy đã nhanh tay nổ trước máy phát liên.

Năm Trường Kỳ và anh Sáu lủi đại vô đám cây bồ mọc dọc theo bờ và nhào xuống bò miết tới. Bỗng Năm Trường Kỳ nằm lăn ra, một tay ôm lấy phần dưới bụng, một tay vói nịt anh Sáu lại, và rên rỉ bảo nhỏ:

– Anh Sáu ơi, chết tôi rồi. Tôi bị thương rồi anh ơi...

Quay đầu lại liền thấy bàn tay giữ vết thương của hắn ta rớt đỏ máu, anh này hoảng kinh hỏi:

– Bị chỗ nào? Hồi nãy anh không sao hết mà?

Năm Trường Kỳ nhăn nhó:

– Bị thương dưới... « đi » đây nè... Hồi nãy nhắm mắt chạy càn nên có hay biết gì đâu... bây giờ mới thấy đau nhói. Chắc tôi chết quá anh Sáu ơi.

– Anh rán bò tới nữa chớ lần khân ở đây tụi nó tới bắt sống hết hai đứa. Mình qua khỏi đám bố này lọt vô tới đồng thì mới dễ trốn... Để tui kè anh bò rút tới nữa nghen.

Năm Trường Kỳ đành gắng gượng vừa bò vừa lết theo anh ta... Trong lúc ấy, chiếc xuồng chở bọn lính cũng cập vô bờ. Hai tên lính giữ anh chèo lái không dám rượt theo hai người kia vì sợ anh này thừa lúc lộn xộn liều mạng giựt súng tông chạy.

Thầy cai vừa đặt chân xuống đất (từ khi vào đây đóng chốt, hằng ngày thầy đích thân dẫn một tốp lính đi ruồng xét và rình rập ở các vùng lân cận để quyết tìm cho ra tông tích bọn giam giữ Ngọc Sương) liền hạ lệnh cho ba tên lính tiếp tục xông vào đám lùm bụi để rượt theo hai kẻ vừa chạy thoát và bảo dẫn tên tù binh lại cho thầy mở cuộc « ăng kết » sốt dẻo tại chỗ...

o O o

Nghe súng nổ ầm ầm phía sau lưng, Năm Trường Kỳ và anh Sáu nằm mộp xuống đám ruộng.

Năm Trường Kỳ rên rỉ:

– Anh Sáu ơi, tội nó theo sát như vậy chắc tôi chịu không thấu quá. Thôi mình liệu chôn mẹ nó hai khẩu súng đi để rủi tội nó...

Anh Sáu rán làm tỉnh:

– Rán rán một chút nữa anh, tội nó bắn quàng bắn xiên như vậy là mình còn có đường. Tui chắc tội nó không dám rượt nà vô tới trong này. Đó anh thấy chưa... tiếng súng êm rờ rỗi... Đâu để tui nhóng lên coi có bóng dáng tội nó hông...

Anh Sáu từ từ ló đầu lên khỏi ngọn lúa và thận trọng đưa mắt quan sát về phía trong bìa vườn:

– Đúng y bon như tội nói mà anh. Mụ nội tội nó cũng không dám rề vô sâu nữa. Thôi anh để tui cõng anh chạy cho mau ngen!

Năm Trường Kỳ phều phào đáp:

– Vết thương của tôi ra máu nhiều quá, anh có cách nào cầm đỡ...

Anh Sáu chợt nhìn thấy mặt nước ruộng loang vết máu, hốt hoảng kêu lên:

– Bộ anh đổ ruột hay sao mà máu ra dữ thần vậy?

Năm Trường Kỳ nhăn nhó bùm vết thương:

– Hồng phải... đạn xẹt trúng phía dưới nữa mới chết cha tôi chứ!.. Hồng biết có sao không mà tôi thấy... bấy nhầy hết ráo trọi... Đâu anh lấy khăn tắm băng bó sơ cho tôi, rồi chịu khó cõng tôi cho mau... Anh coi có xuồng câu nào gần đây... mình mượn đỡ đi về trồng... chứ lợi ruộng như vậy chắc tôi bị ra hết máu chết dọc đường dọc xá quá!

Anh Sáu lật đật rút khăn tắm xuống làm y theo lời hấn ta dặn. Mỗi lần bàn tay anh ta chạm phớt qua vết thương. Năm Trường Kỳ kêu đau om sòm và hấn không ngớt miệng rên rỉ một khi đeo cứng trên cổ anh Sáu để cho anh này cõng mang đi...

Tới một xẻo nước chạy ngang qua cánh đồng, anh Sáu tạm đặt Năm Trường Kỳ ngồi trên một đồng cỏ khô để vừa nghỉ chân cho lại sức vừa nhóng tìm cầu may một chiếc xuồng câu hay xuồng của ai đi thăm ruộng gần đó.

Trời nắng chang chang khiến cho hai người mệt lả. Trong lúc anh Sáu chưa nghĩ ra cách gì để đưa Năm Trường Kỳ qua bên kia bờ được thì chợt nghe có tiếng xuồng bơi ào ào tới.

Vốn cẩn thận, Năm Trường Kỳ liền bảo anh kia ngồi thụp xuống để xem cho chắc có phải xuồng của dân trong ruộng không, chứ nếu hấp tấp đụng đầu nhìn xuồng của lính ngoài đồn thì khốn.

Chiếc xuồng chưa trò tới mà đã nghe có tiếng réo gọi om sòm:

– Anh Năm ơi, có tui tui tới đây nè.

Anh Sáu mừng rơn day qua lắc tay Năm Trường Kỳ:

– Xuồng của anh em mình. Anh hổng nghe tiếng của Ba Nhơn réo gọi đó sao?

Năm Trường Kỳ sáng mắt lên:

– Có chớ! Đâu anh đỡ tôi đứng dậy coi. Sao mấy chả biết mình gặp nạn mà ra kiếm hay quá! Chắc mấy chả núp đâu đó thấy tôi với anh bò ra đây nên mới ghim lại....

Anh Sáu vừa dìu hấn ta đứng lên vừa ngó ngoái về phía xuồng của Ba Nhơn. Ba Nhơn và một anh du kích hồi hải bơi riết tới. Khi xuồng cập bờ, anh ta nhảy xổ lên ôm lấy vai Năm Trường Kỳ, hỏi dồn:

– Trời ơi, bộ anh bị thương hả? Nặng nhẹ thế nào?

Năm Trường Kỳ thở dài nhìn xuống chỗ chiếc khăn tắm quần áo từ háng lên một bên hông.

Anh Sáu vọt miệng trả lời thế:

– Anh bị thương nặng lắm và lại nhằm chỗ nghiêm trọng nữa?

Ba Nhơn nhú mày nhìn kỹ chỗ băng bó:

– Chỗ nghiệt nào mà ở đó? Bộ lũng bắp vế hả?

Anh Sáu giơ tay quơ chỉ trên vết thương, ấp úng đáp:

– Trên bắp vế nữa... Tôi nói chỗ nghiệt mà... Chỗ này đây nè! (vừa nói anh ta vừa chỉ vào hạ bộ mình như để giải thích cho rõ và đúng hơn).

Cả Ba Nhon lẫn anh du kích đi theo đều có vẻ chung hửng và một khi hiểu ra nhờ ở bộ điệu của anh Sáu, tự nhiên cả hai bắt phì cười.

Năm Trường Kỳ quạu quọ cự nự:

– Có cái gì hay lắm hay sao mà mấy người cười? Mấy cha thấy tôi bị thương gần chết như vậy mà còn đứng đó trững giỡn nữa chứ!

Ba Nhon nghiêm mặt lại và ân cần hỏi han hấn ta:

– Chắc chỉ... trầy trụa hay xẹt rách sơ sơ phải hông anh Năm?

Liếc thấy Năm Trường Kỳ xụ mặt xuống.

Anh Sáu lại đáp hót:

– Ý trời ra cả... mấy lít màu đỏ lòm hết trơn hết trội...

Anh du kích đi theo Ba Nhon tò mò hỏi vô:

– Chắc... đụng nhằm mạch máu chớ gì?

Anh Sáu liếc chừng Năm Trường Kỳ và đáp nhỏ:

– Ảnh nói... nát bấy nhầy hết mới khổ chớ!

Anh kia quay mặt để cười tủm tỉm trong lúc Ba Nhon bước sát lại xốc nách Năm Trường Kỳ:

– Anh để tôi nhắc anh lên đặt xuống sạp xuống nghen. Chắc nó trúng sơ sơ vậy thôi, rồi anh thấy máu ra nhiều và đau rất nên tưởng là... nặng. Thứ thương tình này dễ, tôi đã thấy nhiều cha đổ ruột cả núi mà rốt cuộc cũng còn sống nhăn như thường.

Năm Trường Kỳ rên rĩ:

– Mấy cha có bị thương như tôi đâu mà biết nặng hay nhẹ, thiệt hồi nãy tôi muốn hổng thèm chạy đi đâu hết, để cho tụi nó bắn một phát chết còn mát ruột hơn!

Ba Nhon lựa lời vỗ về hấn ta:

– Thôi anh à, như vậy là phước đức lớn lắm rồi. Nói nào ngay, sau khi anh đi được một hồi, ở nhà nghe súng nổ ra tụi này tưởng mấy anh em bị hết rồi, tuy vậy tôi cũng lật đặt xô xuống đi bọc phía trong ruộng để nghe ngóng tình hình xem sao, thời may lại thấy anh chạy ra...

Đến đây như nhớ trực ra còn thiếu mất một tên trong hai người đi theo Năm Trường Kỳ, anh ta hấp tấp hỏi luôn:

– Ủa còn một « nhơn » nữa đâu anh Năm? Bộ chạy tách ra nên lạc mất hả?

Anh Sáu vội đáp:

– Ôi thôi đừng hỏi nữa anh ơi, nó bị tụi nó vồ mất rồi còn đâu!

Ba Nhơn trợn mắt:

– Bị bắt? Anh có thấy rõ ràng hông hay là ảnh bị bắn chết hoặc còn ẩn núp đâu đó chưa ra kịp.

Năm Trường Kỳ rên rỉ đáp chen vô:

– Tụi này trốn ngồi gần xích một bên nên thấy tận con mắt mà. Thôi bây giờ anh cho bơi xuống rút về trong mình đi rồi muốn tính gì thì tính sau.

Ba Nhơn một chân bước xuống xuống một chân đạp mé bờ xô mũi xuống ra:

– Phen này anh em mình mệt ứ nhựa đa. Nếu tụi nó chớp được anh kia thì thế nào tụi nó cũng hỏi phăng ra chỗ anh em mình đang ở... Chắc thằng cha thầy cai sẽ dẫn lính vô ruộng liền chớ không để chậm trễ đâu.

Nghe nói vậy, Năm Trường Kỳ đang nằm dài trên sạp xuống vội ngóc đầu lên hỏi:

– Trời, nếu vậy tôi làm sao theo mấy cha cho nổi?

Ba Nhơn vừa bơi vừa đáp:

– Bây giờ, anh em cũng phải chờ anh theo chó bỏ lại cho tụi nó vô rình anh đi sao! Để thùng thẳng rồi tôi sẽ cho anh em đưa anh đi nằm trong Ba Mít, ở trống có trạm cứu thương và có thuốc men chút đỉnh.

Năm Trường Kỳ lắc đầu lia lịa:

– Mấy cha đừng đem khiêng bỏ tôi ở thứ chỗ đó. Ở bên, mấy ông nội « cứu thương » cũng chỉ lấy ba thứ thuốc đỏ quẹt lên quẹt xuống là cùng chó có thuốc men khi móc gì đâu! Mà hề nghe động tĩnh có Tây vô là mấy chả ba chun bốn cẳng đông mất. Tôi đã thấy có nhiều trường hợp như vậy rồi mà!

Ba Nhơn hỏi lại:

– Rủi vết thương của anh nặng, lở tầy quầy ra thêm và làm độc thì sao?

Năm Trường Kỳ hất hàm chỉ về phía anh Sáu:

– Để anh Sáu chạy đi kiếm thầy thuốc nam băng bó cho tôi được rồi. Tôi hổng tin nổi ba cha nội cứu thương « vườn » đó.

Ba Nhơn thở dài:

– Thôi được. Bây giờ anh em mình chỉ cần lo dọn đi cho xa, cho mau kéo thầy cai vô tới kịp thầy lừa hét ra Cần Thơ chơi thì... mệt lắm!

Về đến nơi, một mặt Ba Nhon cho khiêng Năm Trường Kỳ lên để băng bó kỹ vết thương lại, một mặt đốc thúc anh em cụ bị đồ đạc xuống xuống để dời đi cho gấp.

Liền khi nghe tin này, Năm Hồng Phúc chạy đến tìm Ba Nhon. Cô ta chưa kịp hỏi han gì thì Ba Nhon đã lên tiếng trước:

– Cô Năm, cô lo đưa anh Minh Tấn với cô Ngọc Sương theo nhen. Nhớ đừng cho họ biết gì hết kẻo họ chọn rận vô ích.

Năm Hồng Phúc thở dài:

– Thiệt khi không mấy cha rước lây họa không hà! Phải hổng kẹt vụ này, anh em bọn mình ở êm ngoài và có phải khổ ru hông!

Ba Nhon Charlottesville:

– Đến nước này mà cô còn oán trách gì nữa chứ. Trong vụ này, ít ra cô còn... chấm mút được đôi chút chứ tôi không ngờ mà cũng phải lo sốt vía thì phải than với ai đây!

Năm Hồng Phúc vùng vằng đáp:

– Thì bây giờ anh ra lệnh thả mẹ họ đi có phải đỡ khổ hông?

Ba Nhon gãi đầu một cách bức dọc:

– Thả thì được rồi, nhưng anh Năm ảnh hay đồ thừa lắm...

Năm Hồng Phúc ngắt ngang:

– Ôi, bây giờ thằng chả nằm một đống đó mà ngán nổi gì! Thiệt thằng chả bị thương đúng ngay tình như vậy, em mát ruột quá! Cho thằng cha tổn tới già!

– À, cô có chạy qua thăm ảnh chưa? Hồng biết vết thương của ảnh nặng nhẹ thế nào hả cô?

Năm Hồng Phúc mỉm cười:

– Hồng có chết chóc gì đâu. Thiếu chi người buồn tình chuyện vợ con hay bị cô hồn giục làm ầu rồi ăn năn hối hận nên nhè xách nó ra mà « rằng » rồi cũng hồng sao như thường và còn mập cùi cùi nữa là khác! Có điều là sau chuyện này, em chắc thằng cha Năm kiếm cái am, cái cốc nào đó lủi vô tu chớ còn kháng chiến, kháng chiến cái mớ gì nữa. Đời của thằng chả như vậy là tàn rồi! Hèn chi ông già bà cả thường hay nói... quả báo nhãn tiền là vậy đó anh Ba à!

Ba Nhon làm ra bộ cự nự:

– Thân cô cũng chèm nhèm mà sao ham nói người ta quá hồng biết! Tôi hỏi cô, cô có thấy anh Sáu tìm thuốc băng bó cho ảnh chưa, mà cô lại nói lung tung thêm cái gì đâu á!

– Xong rồi. Anh Sáu có chạy rước được một bác già rành về thuốc nam và kiếm xin được một nắm lá lưởi cọp về rịt vào vết thương và cầm máu lại liền,

(cô ta cười xòa rồi tiếp lời)... Anh Sáu nói nó... lặc lia lặc lại nên bác kia đành phải xuống tay chớ nếu để dây dưa sợ vết thương làm độc... Cha, cái này ngặt dữ đa!

Ba Nhơn gạt ngang:

– Thôi cô lo chạy về đưa mấy người kia xuống xuồng cho sẵn đi.

– Ủa, bộ anh nhất định không chịu thả họ hả?

Ba Nhơn xằng giọng:

– Tôi đã nói còn anh Nam quyết định nữa mà! Ví dầu tôi không đếm xỉa gì tới anh đi nữa, tôi cũng không gấp thả hai người kia.

Năm Hồng Phúc có vẻ chưng hửng:

– Coi, sao mỗi bữa hôm anh ưng buông cho họ đi để thầy cai khỏi ruồng bỏ anh em bọn mình?

– Bữa hôm khác, bữa nay khác.

– Thằng cha này dị hợm không!

– Cô hồng hiểu: lúc đầu, tôi tính như vậy vì chưa bị ai rượt đuổi, bây giờ... lỡ đem hai người ấy đi thì tôi cho... lỡ luôn. Nay nếu tôi thả họ, té ra tôi ngán ba thằng lính chết nhất của thầy cai hay sao?

Năm Hồng-Phúc háy xéo anh ta ;

– Tính làm cho lợi gan người ta một cách lằng nhách!

Ba Nhon cười lạt:

– Để thủng thẳng rồi tôi sẽ cho họ về, nhưng ngay trong lúc này, tôi không muốn thầy cai khi dễ tụi này là những thằng nhát hít như thỏ đế và chỉ bo bo giữ lấy cái mạng sống của mình.

– Hứ, mấy thằng cha đàn ông thiệt hay đốc chứng quá tổ mẹ!

Dứt lời cô ta vùng vằng bỏ đi, nhưng Ba Nhon lại kêu giựt ngược lại:

– Cô cho tôi nói thêm một lời nữa: cô không nên tự ý thả hai người ấy ra đó ghen! Với anh Năm, cô muốn làm gì thì làm, nhưng với tôi...

– Cha, tính lên giọng hăm he con này nữa sao? Mới đây mà làm mặt lạ rồi hè!

– Hồng phải hăm he gì hết, nhưng... chắc cô không lạ gì tánh nết của tôi. Tốt hơn là mình nên nói với nhau trước. Tôi xin hứa chắc với cô là thế nào tôi cũng để cặp ấy đi.

Năm Hồng Phúc khẽ gật đầu:

– Em cũng rán tin anh thêm một keo nữa coi. Mà nè, đừng tưởng em sợ rồi làm tới nữa ghen. Thử thời ai hăm he coi em có ngán một chút xiu nào

hông, coi em có dám bơi xuống đưa hai người đó ra tới ngoài bót giao cho thấy cai hông!

Ba Nhon mỉm cười đáp:

– Tụi mình biết nhau nhiều rồi mà. Tôi giữ cặp đó nán thêm ở trong này cô cũng có lợi chớ bộ không sao?

– Bắt con này theo giữ họ tò tò một bên một thấy mẹ mà còn nói vậy nữa chớ!

Ba Nhon làm mặt nghiêm:

– Vô ơn bạc nghĩa dữ hông! Tôi để cho cô còn có dịp gần gũi anh chàng Minh Tấn một thời gian nữa sướng thấy mồ mà làm bộ kêu rêu nữa chớ!

– Ớ, cái thằng cha mắc dịch. Còn cái cô Ngọc Sương ngồi chình ình một bên đó chi! Anh hổng biết: suốt ngày, họ kề vai cộ vể rù rì rủ rỉ với nhau hoài khiến em xốn con mắt và nhức tai quá trời quá đất.

Ba Nhon vội nói chen vô:

– Ê, đừng bày đặt đồ ghè tương ra bày bạ lắm nghe. Cô đã vỗ ngực quyết hy sinh cho anh chàng Minh Tấn của cô thì cô phải rán ép bụng nhịn thêm một chút. Để sau khi dời khỏi nơi đây tôi sẽ kiếm một chỗ nào có nhà cửa đông đúc một chút và sắp đặt nơi ăn chốn nghỉ cho nó... rộng rãi ra...

– Chi vậy?

– Còn làm bộ hỏi nữa! Để cho cô có dịp « giải nghệ » lai rai với anh chàng lịch sự đẹp trai của cô chứ còn để làm chi nữa! Cái gì tôi cũng nghĩ đến phần của cô hết thì xin cô nên nghe theo tôi một chút.

Năm Hồng-Phúc vênh mặt lên:

– Khỏi đi! Bộ anh nói con này chết thèm chết khát từ đời vương nào vậy! Ba thứ đàn ông của anh quơ đầu mà chẳng có!

Nói xong, cô ta ngoe nguẩy bỏ đi một nước.

Ba Nhon phát cười rộ lên rồi lật đật chạy ra mé kinh ra lệnh cho những chiếc xuồng đã chuẩn bị sẵn sàng bắt đầu bơi đi.

Anh ta xuống chiếc xuồng cuối cùng đi kèm một bên xuồng Năm Trường Kỳ và trước đó là xuồng của Năm Hồng Phúc trên có chở Ngọc Sương, Minh Tấn.

Ra tới ngoài đồng trống. Ba Nhon đứng lên quan sát phía trong xóm cũ và cúi xuống bảo Năm Trường Kỳ:

– Chưa thấy tụi nó ló dạng ra anh Năm à.

Năm Trường Kỳ nhăn nhó lên tiếng:

– Coi chừng tụi nó bọc hậu anh em mình thì chết cả lũ. Thế nào thằng ông nội bị bắt kia cũng khai ráo hết chỗ của tụi mình cho thằng cha cai biết.

– Biết thì biết chớ ăn thua gì. Thầy cai có đi gom góp cho đủ xuống để rượt theo anh em mình thì cũng còn mất nhiều thì giờ. Hồng biết anh bị bắt có rành hết đường đi nước bước trong này chẳng anh?

Năm Trường Kỳ thở dài:

– Ừ hự, tụi nó nhè cái thằng chuyên môn lục lọi khắp ngọn khắp nguồn đó mà thộp cổ mới một chớ! Sở dĩ từ hồi nào tới giờ tôi cho nó theo và để nó giữ việc chèo lái là cũng do nó rành hết... « thổ ngời » trong miệt này.

Ba Nhơn nhăn mặt:

– Cái điệu này dầu cho mình dờ đi đâu nữa, tụi nó cũng phòng lẩn tới mấy hồi (đoạn như bực tức điều gì, anh ta xốc mạnh khẩu súng lục mang bên hông, gằn giọng nói tiếp)... Được rồi, để tôi kiểm chỗ cho anh và mấy người kia trú ẩn đằng hoàng, tôi sẽ đặt một toán anh em ra nằm ngoài này chờ cho tụi nó vô quét nó một trận tá hỏa tam tinh để tụi nó hết lừng!

Năm Trường Kỳ rên rỉ:

– Anh nên... liệu cơm gắp mắm chớ đừng ỷ y quá không được. Có bề gì mấy cha bỏ tôi nằm một đồng đó thì ngán. Anh có làm cái gì thì cũng nên nhớ là tôi đâu còn đủ... chưa đủ căng như mọi lần...

Ba Nhơn thương hại nhìn hẩn ta:

– Nếu có bỏ anh thì tôi bỏ từ khuya lặn, từ hồi anh còn mập mạnh ngon lành chờ đợi chỉ lúc anh bị hoạn nạn như vậy! Nói cho cùng mà nghe, dầu cho tội mình bị vây ngặt thì cũng còn... hai lá bùa hộ mạng kia nữa mà anh! (vừa nói, Ba Nhon vừa hát hàm chỉ về phía Ngọc Sương, Minh Tấn.)

Năm Trường Kỳ tươi mặt lại:

– Đó hén, tôi đã nói đem hai người đó theo có lợi lắm. Mình còn giữ họ còn bảo kê mạng sống chờ sẵn họ ra... thằng cha thầy cai không nương tay đâu. À anh Ba, anh nhớ cho cặp ở chỗ nào chắc ăn một chút, chờ rủi ro họ bị lạc đạn chết bất tử thì hóa ra cái công của tội mình giữ họ tự hồi nào tới giờ đi đời hết...

Ba Nhon gật đầu:

– Cố nhiên là tôi phải để họ ở dang ra xa, phần anh cũng vậy nữa. Đề tới nơi tôi nhờ cô Năm kiếm chỗ cho anh với mấy người đó gom lại một nơi cho tiện, và để coi chừng coi đổi lẫn nhau nữa.

Năm Trường Kỳ chưa kịp nói năng gì thì Năm Hồng Phúc đang bơi xuống kề một bên vội nói vọt vô:

– Được rồi, bây giờ anh cứ cho anh Năm ở chung với tội này hồng có đáng ngại nữa đâu?

Năm Trường Kỳ bực mình hừ một tiếng rồi nhắm nghiền mắt lại trong lúc Ba Nhon chắt lưỡi ra dấu bảo cô ta im.

Sau khi tạm tìm được một chỗ ở tại một ven làng cách chỗ cũ độ ba cây số, Ba Nhon cho anh em cơm nước qua loa rồi tuyển chọn năm tay quả cảm nhất xuống xuống bơi rút trở về gần địa điểm cũ phục rải rác hai bên mé con xẻo chảy thông vô gò.

Quả nhiên chỉ độ năm phút sau, Ba Nhon đã thấy thầy cai dẫn một tốp lính khá đông đi trên năm chiếc xuồng bơi ào ào tiến vô đồng. Khi gần đến nơi, năm chiếc xuồng ấy tách ra để càn lên ruộng, rồi ba chiếc đi bọc ra phía sau gò, trong lúc hai chiếc kia án ngữ ở mặt trước. Trên một trong hai chiếc xuồng này, Ba Nhon thấy có thầy cai ở giữa khoang. Sau đó, bọn lính bỏ xuồng lội xuống ruộng để bao vây xóm nhà trên gò.

Thấy vậy, Ba Nhon và số người đi theo nằm sát rạt ở hai bên bờ con xẻo. Một anh du kích ẩn trốn gần đó vội bò lại và hỏi nhỏ:

– Anh tính sao đây anh Ba! Bị anh em mình phục kích xa quá và bọn kia... khôn quá, tụi nó chịu khó đi vòng chớ hông chịu ghim thẳng vô con xẻo này.

Ba Nhon thở dài:

– Thằng cha cai thiệt tinh ma quỷ quái, thằng chả đi cái điệu đó chắc là để xua anh em mình ra và tĩa lẫn và làm như vậy còn có lợi là tránh được cho cô

con gái cùng thằng rể của chả khỏi bị cảnh tên rơi đạn lạc bất tử. Chắc thằng đệ tử của anh Năm khai ráo đường đi nước bước trong này cho chả biết nên chả mới tấn công theo cái điệu đó. Để anh coi, tụi nó sẽ bắn bông lung tung lên chứ không nhào vô xóm liền đâu.

– Anh nói có lý. Nhưng còn anh em mình?

– Tụi mình cứ vững dạ nằm lì ở đây để chờ cho tụi nó đi không về rồi là mình xông ra mần thịt tụi nó một chuyến cho tụi nó tổn. Thế nào một khi vô trông thấy anh em mình đã rút đi hết, tụi nó cũng ỷ y không phòng bị trong lúc quay trở về đồn. Chắc chắn tụi nó sẽ gom nhau lại mượn con xẻo này để lui ra chớ bơi càn trên mấy lạch nước trong ruộng làm gì cho mệt. Tới chừng đó, anh em mình la một tiếng là nắm chắc phần thắng rồi. Thôi anh chịu khó bò đi cho mấy anh em kia hay kế hoạch của mình để anh em... vững bụng.

Anh du kích vừa quay đi là tiếng súng bắt đầu nổ vang ở phía chung quanh gò. Đúng như lời Ba Nhon dự đoán, thầy cai vào đây không quyết tâm đánh chác gì hết mà cốt làm sao xua đuổi đám du kích đi với hy vọng sẽ chặn bắt Ngọc Sương và Minh Tấn lại được.

Thầy cai không ngờ rằng nhóm của Ba Nhon đã kịp thời rút đi trước và đã mang cả hai người kia theo luôn...

612 | Lê Xuyên

Tiếng súng nổ ran trong năm phút rồi im hẳn. Sau một hồi lục lọi trên mấy căn nhà trên gò và hạch hỏi đồng bào trên ấy, tốp lính trên ba chiếc xuồng đi trước lại quay trở ra để trình mọi việc với thầy cai đang đứng ngóng trên sạp xuồng ở mặt ngoài.

Khi bọn này vừa đến nơi thầy cai chụp hỏi liền:

– Bộ ba thằng mắc ôn đó đông mất đất rồi hả?

Tên chỉ huy tốp bchiec xuồng rút rè đáp:

– Dạ tụi nó khơi đi trước lâu rồi... Dạ, chắc tụi nó biết là đã động ở...

– Vậy mà hông hỏi dân trong xóm coi tụi nó đi về hướng nào?

– Dạ có chứ?

– Hướng nào? Làng nào?

Tên kia ấp úng đáp:

– Dạ... hông có ai biết hết tron...

Thầy cai quát to:

– Mà y hỏi làm sao mà dân ở trên lại nói là không biết? Chắc mà y lay họ để nhờ họ chỉ giùm phải không?

Tên kia hấp tấp đáp:

– Ý trời, tui chứ ai sao thầy! Thầy hông tin thầy

hỏi thử mấy thằng đi theo tui đó coi: vô tới trồng là tui cho gom ông già bà cả, đàn ông đàn bà con nít con nôi gì lại hết. Tui cho tui nó ăn bá súng xính vính hết và còn hăm đốt nhà, bắn bỏ hết cả xóm... Tại thấy có căn dặn là mình mới vô đây không nên làm quá chớ hông tui nổ không chừa một con đỏ.

– Họ trả lời làm sao?

– Rồi họ nói thấy tui nó lật đặt xuống xuống bơi về hướng này nè (vừa nói hấn ta vừa giơ tay chỉ về phía chân trời).

Thầy cai chặt lưỡi:

– Chỉ vậy cũng như không! Ở miệt này đường lối ăn tầm ruộng với nhau, mụ nội tao cũng không biết bọn đó đi về đâu!... À, mà có hỏi coi họ có thấy cô hai, cậu hai... ra sao hông?

Nghe thầy cai tổng hỏi về tin tức của con gái và chàng rể của thầy, tên kia hớn hở đáp:

– Dạ thưa có. Họ nói cũng y như lời thằng du kích đã khai với mình. Cô hai và cậu hai tuy bị tui nó bắt nhưng khoẻ lắm.

Thầy cai lườm hấn ta .

– Hừ, khoẻ!

Tên kia vội giải thích:

– Dạ... tui muốn nói là tui nó cũng trọng vọng nể

614 | Lê Xuyên

nang hai vợ chồng của cô hai lắm, chứ không phải bó buộc hay đầy ải gì hết. Thằng du kích nó khai thiệt đó thầy à: trong này có một trong hai thằng... lớn đầu của tụi nó và cái con năm con tư gì đó... coi bộ sẵn sóc cô hai cậu hai dữ lắm... Dạ, đúng là cái thằng mà mình bắn vuột ở ngoài miệt gần Tham Tướng...

Thầy cai gạt ngang:

– Chuyện đó tao biết rồi, mầy khỏi nói lòng vòng gì nữa hết. Thôi mầy lo gom lính tráng lại để rút về đồn nghỉ.

– Dạ mình hông nom theo tụi nó nữa sao thầy?

Thầy cai lắc đầu:

– Dân ở đây họ chỉ đường chỉ nẻo một cách mờ ờ như vậy, mầy có rượt theo cũng mất công và không khéo mầy đi lớ ngớ coi chừng còn dẫm bị tụi nó quánh bắt tử nữa. Vùng này chỉ có bọn của thằng Ba Nhơn không thôi, chớ sang mấy chỗ kia (thầy cai đưa tay chỉ về phía rừng cây xa) tụi nó ở đặc lênh. Để tao về hỏi kỹ và dỗ ngọt thằng bị bắt coi nó chỉ vẽ thêm cho mình một vài điều gì nữa chẳng.

Tên kia trình trọng giờ bàn tay lên chào thầy cai. Hắn vừa định cho xuống bơi đi nhưng rồi lật đật quay lại hỏi thầy cai thêm:

– Dạ thưa... bây giờ cũng đã « trễ giờ » quá rồi và nước trong đồng cũng giựt xuống theo con nước ròng, vậy xin thầy cho anh em gom ra con xẻo ở

phía đằng này đề về đồn cho mau... Tụi nó đi mất đất hết rồi, thì mình cũng không cần phải... giữ kỷ quá làm gì...

Thầy cai nhìn quanh ra bốn phía, suy nghĩ một thoáng rồi khẽ gật đầu:

– Cũng được. Nhưng mấy cũng nên dặn chừng lính tráng ở dưới không nên y y quá đó nghen!

Tên kia lại giơ tay chào rồi thụp xuống sập hối tên lính tháp tùng bơi xuống đi gom các tên kia lại kéo về.

... Ba Nhơn khều anh du kích nằm kế bên và thì thầm căn dặn:

– Ủ, tụi nó sắp hàng kéo tới rồi kia kia. Bò đi dặn anh em nên bình tĩnh, bao giờ tôi nổ súng lệnh thì hãy ra tay chớ đừng bộp chộp tụi nó tản ra bao vây ngược trở lại bọn mình như người ta đi dậm cù thì anh em mình có mọc cánh cũng không thoát.

– Vậy thì... sao?

– Tôi đã biểu đợi lệnh của tôi. Tụi nó đông, anh em mình có mấy goe nên phải đợi cho tụi nó đi qua gần hết rồi mình « dứt » cái đuôi rồi hè nhau đông cho lè lẹ.

– Nghĩa là mình nhắm vào mấy chiếc xuồng đi sau rút?

– Ủ. Thầy cai ngồi trên một trong mấy chiếc đi chót đó. Mấy cha cứ ghim vô đó mà nô.

Anh kia tươi nét mặt lên:

– Cha, nếu vậy thì sướng quá cỡ. Phên này, chắc thằng cha cai phải bỏ mạng sa trường rồi!

Anh ta cười khúc khích rồi bò lủi vô trong đám lúa...

o O o

Ngồi trên sạp xuống, thầy cai trầm ngâm đưa mắt nhìn về phía rặng cây ở chân trời... Thầy bất giác thở dài, cúi xuống đưa tay gõ miệng ống điều cối lên be xuống để hát tro thuốc ra. Thầy chọt cau mảy giờ tay ra hiệu bảo mấy tên bơi xuống:

– Tộp lại tụi bây!

Thấy thầy chăm chú nhìn xuống mặt nước, một tên lính lấy làm lạ hỏi liền:

– Dạ chuyện chi đó thầy? Bộ có con rùa con rắn gì ở dưới nước sao thầy?

Thầy cai lắc đầu, chỉ xuống mặt nước:

– Tụi bây không để ý thấy có giòng nước đục ngờ từ trong ruộng chảy ra sao? Nước ở dưới xẻo trong khe... Cái điệu này là đúng có ai lội trong ruộng mới rãng rãng đây nên mới khuấy bùn lên như vậy. Tụi bấy liệu mà để ý ngó chừng bốn bên coi có gì lạ không nghen!

Một tên lính đứng lên nhìn dáo dác rồi thản nhiên đáp:

– Chắc có cha nội nào đi mò cua bắt ốc thấy đoàn xuồng của mình bơi ra nên sợ lủi trốn đâu đó chứ gì!

Thầy cai thận trọng móc khẩu súng lục ra cầm nơi tay và đồng dặc ra lệnh:

– Mấy thằng đi trước clo xuồng bơi dang cách khoảng ra và bơi rút đi còn mấy đứa ngồi trên xuồng thì cụp bị súng ống cho đàng hoàng. À, để cho chắc ăn, tụi bây rĩa vài loạt đạn sương sương lên hai bên mé ruộng.

Thầy cai chưa nói hết lời thì mấy phát súng nổ vang và đạn bay tĩa về phía hai chiếc xuồng bơi sau cùng. Mấy tên lính kêu la thất thanh và không ai bảo ai họ cùng lẫn nhào xuống nước, vài tên tử thương gục luôn lên khoang xuồng. Một viên đạn xẹt tới hất tung chiếc nón cối của thầy cai khiến thầy hoảng kinh nhào luôn xuống xèo, lội phăng vô đám ruộng trú ẩn.

Trong lúc ấy, tốp lính trên mấy chiếc xuồng đi trước không dám ngừng lại và mạnh ai nấy lo bơi rút cho dang ra xa. Trước cơ sự ấy, thầy cai toan đứng lên kêu réo bọn chết nhất đó quay lại vây đám du kích nhưng vì chỗ thầy đang núp cách bọn kia quá xa và tiếng súng thì nổ ì ầm nên thầy đành hậm hực ngồi yên trong đám lúa. Mặt khác, nếu thầy lộ

đầu lên thì bị lộ tông tích ngay. Mấy tên du kích của Ba Nhon đang nhào ra rượt nà theo mấy tên lính còn sống sót đang vừa chạy thực mạng trong ruộng, vừa bắn vãi ra phía sau lưng...

Sau khi tĩnh trí lại, người chỉ huy tốp lính đi trước vội la hét bảo mấy chiếc xuồng ngừng lại và cho xả súng bắn cầm chừng về phía đã xảy ra cuộc phục kích. Thấy hai chiếc xuồng đi sau trôi linh bình trên mặt nước, bọn lính cho rằng chắc thầy cai tổng đã « rùm » theo mấy tên đi trên xuồng rồi! ...

Bỏ về thì không dám mà tiến đến chỗ hai chiếc xuồng kia thì... ngại nên bọn lính chỉ nổ súng cầm chừng ra hai bên phía ruộng, đồng thời sai hai tên bơi xuồng ba lá vô đồn báo nguy và xin thêm người.

Nghe mấy tên du kích réo gọi nhau ra về, thầy cai thở ra một hơi nhẹ nhõm và thầy mỉm cười khi nghe một tên trong bọn ấy khoe rân với đồng đội là « hồi nãy, tao lấy cho thầy cai một phát, thấy lật xuồng xéo ngủm luôn! »

Một tên lại hỏi:

– Sao mày không ở lại mò xác thầy lôi dĩa trống cho đồng bào coi mỗi người một chút?

Tên kia chắt lưỡi:

– Tao cũng tính như vậy nhưng anh Ba ảnh hồng cho. Ảnh nói anh em mình mần sơ sơ ba hột cũng đủ dẫn mặt tụi ngoài đồn rồi!

– Còn ảnh đâu tao không thấy hả tụi bây?

– À, ảnh con ở nán lại để mần cái gì đó hông biết, chắc để cản hậu một khi tốp lính ở ngoài kia tính mon men đuổi theo tụi mình. Anh biểu tao chừa lại chiếc xuồng ba lá để ảnh dìu sau...

Thầy cai hơi lo khi nghe lọt những lời bàn tán ấy của đám du kích. Vốn là một người có nhiều kinh nghiệm và rất mực thận trọng trong mọi trường hợp, thầy cai tổng Quới phân vân tự hỏi: « Không biết thằng cô hồn này còn nán lại để làm chi?

Cản hậu cái khỉ khô gì một khi bọn nó thấy rõ là tốp lính đi trước không có ý định gì xáp vô hết? Hay là... nó tinh mắt thấy rõ là thầy chỉ té xuống nước và lủi trốn vô ruộng chứ không có hề hấn gì hết? »

Thầy cai tổng Quới mím chặt môi lại và bàn tay siết mạnh bá súng lục: Cái điệu này thằng Ba Nhơn dám cà rà ở lại rình rập mình đây. Không biết thằng trời đánh đó tính chơi tay đôi với mình để « trả lễ » mối thù xưa hay là nó cốt ý ở nán lại kiếm cách giáp mặt riêng mình là nói về vụ con Ngọc Sương? Thằng chết bầm đó coi lơ mơ vậy mà si mê con kia dữ lắm... Hay là nó tính đòi tiền chuộc để hưởng riêng một mình?

Thầy cai tổng lắc đầu thở dài: « Chắc có chuyện gì khác chớ thằng Ba Nhơn không thuộc vào thứ tham và coi đồng tiền lớn bằng bánh xe đâu! »

Nghĩ quanh nghĩ quẩn một hồi, thầy cai muốn bò dần ra phía ngoài để kêu tụi lính xắn xuống vô rước thầy nhưng lại ngại là sẽ làm cho Ba Nhơn núp ẩn đầu đó phát giác ra chỗ thầy đang trốn.

Khu ruộng ở đây im lặng một cách khó chịu. Có lẽ dưới một đám lúa nào đó, Ba Nhơn cũng đang rình rập và chỉ chờ thầy rục rịch là ghim lại liền. Thỉnh thoảng một tiếng cá lóc tấp mỗi vang lên hay tiếng một con nhái bị rắn đuổi ré to đều làm cho thầy cai giật mình và vội quơ rà hòng súng khắp một vòng như là sắp sửa cho nổ đến nơi vậy.

Đợi một hồi khá lâu thấy không động tĩnh gì hết, thầy cai sốt ruột bèn nghĩ ra một mẹo nhỏ.

Thầy cúi xuống lấy tay xắn một bưng đất bùn to rồi liệng ra phía mặt xẻo gây thành những tiếng lồm bồm khá lớn và liền theo đó thầy vừa ló đầu lên khỏi mấy ngọn lúa vừa hờm súng. Quả nhiên ở cách đó năm sáu thước Ba Nhơn nghe có tiếng động trên mặt xẻo vội đứng rột dậy nhưng vừa lúc ấy anh ta thoảng thấy dạng thầy cai nhô lên ở phía bên trái.

Hoảng kinh, anh ta nhào ập xuống ruộng trong lúc thầy cai cho nổ liền hai phát. Đạn xẹt vào đám lúa làm văng tóe nước lên.

Ba Nhơn phát chửi thề to lên mấy tiếng. Đầu đảng này, tuy bắn hụt Ba Nhơn, thầy cai tổng cũng thích chỉ cười vang. Thầy cất tiếng gọi anh ta:

– Ê Ba Nhon, phen này mày không thoát khỏi tay tao đâu!

Ba Nhon cũng cười to để đáp lại:

– Thầy cai nói dễ nghe hông. Bộ thầy quên rằng hiện thời kẻ trốn chui trốn nhủi không phải là tôi đâu ghen!

Thầy cai tổng bực mình quát to:

– Mày có giỏi chơi tay đôi với tao thì bò lại đây! Và nên bò lại gấp chớ hông thôi lính của tao ở ngoài nghe súng nổ lẻ loi như mới rồi kéo vô thì mày chết một cửa tứ, đa Ba!

Ba Nhon cười lạt:

– Khổ quá! Thầy cứ tưởng là thầy còn bảnh tòn như đang ngồi ngoài Tham Tướng vậy! Tôi nói ra xin thầy đừng buồn, tụi lính chết nhất của thầy có kéo vô tới thì tôi đây cũng đông đi mất! Hai nữa, nói cho cùng mà nghe, nếu tôi có sụm nơi đây thì thầy... còn một nhiều nữa!

– Thằng này hay nói giả ngộ quá ta!

Ba Nhon hướng về phía thầy cai đang núp, đáp thật chậm và thật to:

– Thiệt mà thầy cai. Tôi mà có làm sao thì ba đưa nó ở trống sẽ đưa xác cô Ngọc Sương và Minh Tấn ra giao trả cho thầy.

Thầy cai gầm lên:

– Thằng khốn kiếp, tạo bản nát óc mầy rồi tới đâu thì tới!

Ba Nhon thở nhien đáp:

– Tôi có chết thì như... con chó chết chó có ăn nhằm gì, nhưng cô Ngọc Sương... Cha, hồng biết tụi nó có chịu gởi nguyên xác cô với anh Minh Tấn ra hay không hay lại làm bầm vập hết!... Và nay, tụi nó gởi ra ngoài đồn cho thầy một cái tai, nơi một cái mũi, rồi mốt một cái...

Thầy cai hỗn hển ngắt ngang:

– Mày muốn cái gì hả Ba Nhon? Tao biết mày xà quần ở đây là cốt ý kiếm tao... Nếu mày muốn ăn thua đủ một keo với tao thì a-lê bò lại đây, còn nếu mày tính mưu mô gì khác thì nói phứt đi! Trong lúc này, không phải ngày nào tao với mày cũng gặp gỡ nhau được như vậy đâu!

Ba Nhon cười dòn:

– Thầy cai biết điều dẫu đa!

Nghe những lời xỏ xiên của Ba Nhon, thầy cai tổng Quới nổi nóng:

– Tao không cần mầy khen ghen Ba Nhon! Muốn cái gì hử? Nói mau đi để tao còn đi về...

Ba Nhon làm bộ kêu lên:

– Ý trời, đường đi trong này đâu phải... rộng thênh thang như mấy con lộ đá ngoài Cần Thơ mà thầy muốn... vô ra lúc nào cũng được hết á!

– Mày quên rằng tội linh của tao ở khít đây sao? Tội nó đang đợi ngoài kia kia và tao chỉ cần đứng lên hô một tiếng là cái mạng sống của mày không còn...

Ba Nhơn cười lạt, vặn lại:

– Thầy cũng quên rằng nếu thầy đứng xổng lưng lên kê họ thì tôi đã nổ rồi và cái mạng của thầy cũng không còn nữa hay sao?

Thầy cai tổng đáp lời bằng một giọng tự phụ:

– Mày làm như tao co tay và bi đạn trong khẩu súng của tao lép hết ráo vậy! Ba Nhơn, tao với mày là dân có đánh giặc nên hiểu biết nhiều quá rồi thì cần gì phải hăm he nhau vô ích.

Đến đây, thầy cai dụ giọng lại:

– Mày ở trong này, tao ngoài... hể tao với mày gặp nhau là kể như ai tinh mắt lẹ tay, tức người đó được chớ không cần nói on đơ gì hết, ở đây tao không muốn đá động đến chuyện... tao phải hay là mày quấy gì hết ráo... Đường mày mày đi đường tao tao bước... Có gan, có chịu thì lo. Nhưng ngày hôm nay tao với mày gặp gỡ nhau đây không phải là để... đánh giặc đánh giã rất rông, và dầu tao không nói ra chắc mày cũng dư hiểu là... là còn có vấn đề con gái và thằng rể của tao bị kẹt trong này...

Ba Nhon cười lớn:

– Dữ hông, năm thuở mười thì mới nghe thầy cai nói chuyện nghe điệu như vậy! Thôi để tôi bước lại phía đằng đó để bàn tính cho nó dễ hơn, chớ thầy núp một chỗ, tôi ẩn một nơi... mỗi khi muốn nói chuyện phải cúi cổ lên rất cuống hòng quá. Tôi đi lại đằng thầy ghen thầy cai?

– Khoan. Mà muốn lại đây nói chuyện thiệt tình hay tính dụ khi để hạ tao cho dễ đó? Nếu mà định bày cú ngoắt ngoéo gì thì tao xin nhắc cho mấy nhớ: tao già từng tuổi này thì không mắc mớ một cách lằng nhách với một tay lắc cắc lằng cằng như mày đâu ghen.

Từ trong đám lúa, Ba Nhon chắc lưỡi om lên:

– Thầy cai khi dễ người ta quá vậy! À nếu thầy đa nghi như Tào Tháo thì tôi rút em đi về trồng chó còn ở đây làm gì nữa.

– Khoan mày. Không phải tao nghi nhưng thử đứng vào địa vị tao, mày cũng như vậy. Đây, tao nói hết tình với mày một lần chót; nếu mày có lòng muốn kiếm tao để nói chuyện thì xin mày... xuôi tay xuống đi lại đây. Tao cũng vậy. Mà nè, mày có lại đây thì chịu khó đi lom khom xuống một chút kéo túi lính của tao ở đằng xa nom thấy kéo tới thì... hư bột hư đường hết. Như vậy được chớ?

Ba Nhon suy nghĩ trong một lúc rồi đáp gọn:

– Được.

– Được thì lại đây đi. Chắc mày biết chỗ của tao rồi chứ? Tao có đứng xống lưng lên thì cũng bất tiện.

Ba Nhon cúi rạp lưng đi tới được một bước nhưng ngồi thụp xuống hướng về phía thầy cai tổng nói lớn:

– Thầy cai, nếu thầy tráo trở bắt tử thì cô Ngọc Sương và anh Minh Tấn không toàn tánh mạng đa nghen.

Thầy cai tổng bực mình cự nự lại:

– Tao là người lớn mà đi gạt mầy sao? Hồng phải tao tốt lành gì nhưng việc này ăn nhập đến số phận của hai vợ chồng thằng Minh Tấn nên tao chịu khó như vầy: Hồi chưa có giặc, ông già mầy ở trong điền của tao thì mầy còn lạ gì tánh nết của tao: tao hứa đâu là chắc cứng đó... Tiện đây tao cũng nói luôn: nếu tao có bụng dạ hại mầy thì hồi nãy, sau khi biết ở đẳng, tao liệng đại vô đó một trái lựu đạn thì mầy bị banh thây, hay ít ra cũng bị nước dội trào máu hòng, chớ chạy đi đâu được!

Ba Nhon còn rần nói xâm lại một câu:

– Cha, thầy nhơn đức quá há!

– Khoan khen tao đó mầy! Không phải mầy là cái gì của tao mà tao ham để cho mầy sống, nhưng...

tao thấy ý của mày muốn gặp mặt tao và trước đây, tao dò hỏi biết được rằng mày cũng có lòng tốt đối với con gái và thằng rể của tao, Mày nên nhớ rằng tao có đặt « tay trong » ở trong này chứ bộ không sao mậy?

Ba Nhon vừa bước đi tới vừa nói khẩy:

– Nếu thầy có tay trong thì cần gì bắt sống lấy thằng gà chết hồi sáng đó rồi lật đặt kéo vô trong này để thiếu chút nữa lãnh một phát ngúm cù đeo. Tôi sợ làm cho cô Ngọc Sương với anh Minh Tấn sanh thù sanh oán nữa nên mới hấp tấp đuôi khéo tụi nó về trước, chứ hông thôi tụi nó lòng kiếm cho ra... xác của thầy thì phiền dữ đa!

Đầu đảng này, thầy cai nghiêng răng lẩm bầm:

– Phải con gái tao không bị kẹt vô đây thì tao cho mày nát óc để mày hết có cái giọng cha đó đi!

Tuy vậy, khi thấy Ba Nhon lộ mặt tới, thầy cai vội hạ mũi súng xuống, nhưng vẫn lom lom canh chừng mọi cử động của anh ta.

Ba Nhon hơi khựng lại trong một giây rồi làm tỉnh lom khom bước tới.

Khi giáp mặt nhau, thầy cai lên tiếng trước:

– Dữ hông, hèn lâu mới gặp lại mày!

– Tôi cũng vậy!

Thầy cai nheo mắt nhìn anh ta:

– Tao coi bộ độ rày mầy lên churen dữ đa. Hồi mầy còn ở trong điền của tao mầy đâu có phách lối như vậy!!

Ba Nhon hơi xén lên nhưng rồi lại nhún vai đáp càn:

– Ôi, mỗi thời mỗi khác và giang san nào anh hùng nấy mà thầy! Nếu một mai đây, rủi bị thầy còng đầu dẫn về ngoải, tôi cũng... xếp ve chớ gì! Còn bây giờ thì...

Thầy cai đi thẳng vào vấn đề:

– Về vụ con gái và thằng rể của tao, chắc chú mầy đã tính đầu đó xong xuôi hết rồi phải không?

Ba Nhon khẽ gật đầu. Thầy cai tổng ấp úng nói thêm:

–... Nếu chú mầy muốn có... điều kiện chi thì cứ nói đại... tao là người hiểu biết việc đời lắm...

Ba Nhon đáp gọn lỏn:

– Không có điều kiện lôi thôi gì hết.

– Nghĩa là chú mầy và anh em ở trồng bằng lòng thả cho con Ngọc Sương và thằng Minh Tấn về?

Ba Nhon thở dài:

– Không có anh em nào chịu như vậy. Chỉ có một mình tôi đây thôi, và khổ cho tôi là ở chỗ đó.

– Tao hiểu rồi. Tao cũng như chú mày đều kẹt về vấn đề «tinh riêng»... trong một cuộc giặc giã không biết ... vị tình ai hết. Tao cũng khổ mà chú mày cũng chẳng... sung sướng gì đó.

Ba Nhon chép miệng:

– Thôi mọi việc đã lỡ như vậy thì tôi cũng phải gồng mình rán thêm một lần chót. Tôi với thầy có bắn giết nhau thì cũng là việc thường, còn cô Ngọc Sương và anh Minh Tấn không ăn nhập gì vô chuyện giặc giã hết mà mình để cho họ bị họa lây thì cũng tội nghiệp... Thầy thì già rồi và có làm thì có chịu, tôi thì... sống này chết mai cũng chẳng động phạm gì tới ai, riêng có cô Ngọc Sương và anh Minh Tấn thì... đời của họ còn tươi còn dài quá... Minh không nên bắt họ chịu đựng và ăn thua đủ theo cái lối của tôi với thầy...

Thầy cai ngục ngượng ngịu, vỗ nhẹ vai Ba Nhon:

– Trong thời buổi này, một người như chú mày hiếm lắm. Không phải vì thấy chú mày tính giúp cho bầy trẻ mà tao khen dồi chú mày đâu, nhưng sự thiệt là như vậy.

Ba Nhon mỉm cười hỏi:

– Thầy khen tôi ngon lành như thế đó, rúi mai một tôi lọt ra ngoài Tham Tướng và chạm trán với

thầy, thầy có... bắn bông lên trời không hay là nhằm ngay tênh?

Thầy cai tông Quới nghiêm trang đáp:

– Chuyện giặc giã mà chú mày hỏi tao một câu ngặt quá thì làm sao trả lời cho được. Nếu bây giờ tao nói: tới chùng ấy, tao sẽ mần ngơ cho chú mày tức là tao... hứa ầu hứa tả. Tốt hơn hết là tao xin chú mày nên ... tránh qua giùm. Phần tao cũng vậy...

– Thôi được, chuyện đâu còn có đó. Bây giờ tôi xin cho thầy biết là sau khi về trồng tôi sẽ kiếm cách thả êm cho cô Ngọc Sương và anh Minh Tấn về...

Thầy cai hấp tấp hỏi:

– Lâu hay mau nữa chú mày?

– Trễ lắm là trong vòng nửa tháng nữa.

Thầy cai chắt lưỡi:

– Sớm sớm hơn một chút không được sao? Qua mới vô đây mà thấy nóng ruột nóng gan quá đỗi!

Ba Nhơn cau mày:

– Tôi còn nóng gấp mười thầy nữa! Đề cặp đó ở trong này tôi không làm ăn khỉ gì được hết, không rảnh tâm tính toán được một việc gì hết, nhưng nếu tôi hấp tấp thả họ ra thì tránh sao cho khỏi bị anh em dị nghị. Thầy cứ ngồi yên ở ngoài đồn rồi đợi thêm một hai tuần nữa chớ lâu lắc gì sao. Phải thầy

không dẫn lính và trong này đóng bót thì êm hết rồi, và tôi cũng khỏi mất công mất linh như vậy!

– Thôi tao hiểu rồi. Chú mày muốn tao và tốp lính ngoài đồn không đi ruồng bố nữa để cho chú mày... để tính công việc chứ gì?

Ba Nhon miễn cưỡng gật đầu:

– Chớ thầy cứ rượt nà hoài thì tôi bắt buộc phải lưu họ đi nữa và nếu rủi bị cùng đường, anh em họ liều mạng một mất một còn, giận cá chém thớt thì làm sao tôi dám cản họ? Mà cản sao được chứ? Theo ý tôi, nếu thầy thật thương cô Ngọc Sương và anh Minh Tấn – lẽ dĩ nhiên là thầy thương họ rồi – và có bụng... nương tôi đôi chút thì xin thầy rút luôn về Tham Tướng để cho tụi khác vô đây thì tôi nhẹ mình quá.

Thầy cai vồn vã đáp:

– Được. Tao tin ở chú mày... Dầu chưa kịp lo việc thay thế, tao cũng cam đoan chắc kể từ giờ phút này trở đi, tao dẹp hết mọi cuộc ruồng bố trong khắp vùng này.

Ba Nhon ngó ra phía ruộng lúa:

– Thôi, nội bấy nhiêu đó cũng đủ rồi. Bây giờ tôi phải về trông kéo anh em họ đợi và thầy cũng nên lộn ra đi... Chắc tốp lính của thầy tin chắc là thầy... không còn nữa rồi.

– Chú mày còn dặn qua điều gì nữa không?

– Không... À, nếu thầy có lòng tốt thì làm ơn thả tên mới bị bắt ra giùm.

– Việc đó dễ mà. Để về tới ngoài đồn là qua kêu thả nó liền.

– Thầy đừng nói cho nó biết gì nghen, và đối với tốp lính tráng của thầy, thầy cũng nên kín miệng...

Trước những lời căn dặn quá kỹ của Ba Nhon, thầy cai tổng Quới nhăn mặt:

– Trời thần ơi, chú mày làm như tao mới lên năm lên bảy gì vậy! Phần chú mày cũng vậy, chú mày về trông liệu chừng nào có thể thả cho con Ngọc Sương và thằng Minh Tấn thì thả êm chó đừng rỉ hỏ cho tụi nó biết trước làm gì, tụi nó chọn rận vô ích.

Ba Nhon gật đầu:

– Thầy khỏi phải dặn tôi mà.

Thầy cai tổng mỉm cười nhìn Ba Nhon trong một giây rồi vỗ vai anh ta:

– Thôi chú mày đi trước cho xong xuôi hết rồi tao sẽ ló mặt ra kêu hú tụi lính của tao, như vậy tiện hơn.

Ba Nhon lại gật đầu:

– Cũng được. Thầy... về ngoài mạnh giỏi nghen thầy.

Thầy cai tổng bùi ngùi đáp:

– Ủ, chú mầy về trồng cũng được mạnh giỏi. Chắc sau chuyến này, tao với chú em hết còn dịp nào gặp gỡ nhau như vậy rồi!

Ba Nhơn gượng cười nói đùa:

– Thôi thầy cai à, tôi vái trời cho tôi với thầy khỏi gặp nhau nữa là... phước rồi. Dầu trong trường hợp nào đi nữa, tôi với thầy... ngó mặt nhau là đủ... một rồi

Thầy cai thở dài:

– Phải... Thú thiệt trong đời cầm binh đánh giặc của tao từ hồi nào tới giờ tao chưa hề giáp mặt địch thủ nào trong hoàn cảnh kỳ cục như vậy...

Ba Nhơn khẽ nhún vai đoạn lặng lẽ quay người mọp lưng lội xuống ruộng và biến mất trong đám lúa.

Đợi cho anh ta đi khá lâu và khi thấy rõ dạng chiếc xuồng ba lá của anh ta ở phía cuối đồng, thầy cai tổng Quới mới chịu lội thẳng ra bờ xẻo hú gọi tốp lính của mình. Bọn này đang cho xuồng xáp lẫn vô nghe tiếng thầy réo kêu, tên nào tên nấy cũng vừa mừng vừa lo và hối hả chèo bơi rút tới...

Đi ngang qua nhà Ngọc Sương ở, tự nhiên Ba Nhon đâm ra chùn chân lại. Từ trong ấy vọng ra tiếng khóc thút thít của Ngọc Sương... Anh ta cảm thấy bồn chồn trong lòng, nửa muốn bước thẳng vô để lựa lời an ủi cô ta hoặc nói đại tất cả sự thật, nửa lại muốn lánh mặt đi bét ra cho êm chuyện.

Vừa lúc ấy, Năm Hồng Phúc từ trong nhà tắt tả chạy ra và khi thấy mặt Ba Nhon, cô ta vừa liếc chừng phía cửa vừa ngoắc gọi anh ta nho nhỏ:

– Chèn ơi, anh Ba! Anh xích lại đây cho em hỏi thăm một chút coi!

Ba Nhon thở dài bước lại, Năm Hồng Phúc vội nắm tay anh ta ra phía sau hè rồi vọt miệng hỏi liền:

– Sao anh làm chi chuyên ác ôn vậy anh?

Ba Nhon làm tỉnh hỏi lại:

– Coi, chuyện gì dữ thần vậy?

Năm Hồng Phúc xằng giọng đáp:

– Còn chuyện gì vô nữa! Anh làm sao để cho thầy cai chết đi khiến cho cô Ngọc Sương cơ khóc bù-lu bù-loa kia kìa! Anh giỏi vô trổng mà dổ cổ đi!

Ba Nhon gạt ngang:

– Bậy nà! Bộ tôi... giết thầy sao?

Năm Hồng Phúc xí xọn đáp lại:

– Hồng anh thì mấy thằng nhỏ của anh chớ bộ ai vô đó sao?

Ba Nhơn nhún vai:

– Thời buổi giặc giã mà cô nói chuyện sao nghe lạ quá. Súng đạn nó nổ trúng ai thì người đó lãnh chớ tôi cần được sao? Ông trời kêu ai người nấy dạ là vậy đó cô à...

– Anh giỏi thì anh vô khuyên giải cô đi, chớ từ hồi nãy tới giờ khi anh em về đây là rùm lên là đã bắn chết thầy cai, cổ... nhào lên nhào xuống đòi cắn lưỡi đập đầu tự tử mấy lần, em với anh Minh Tấn phải thay phiên theo giữ cổ chẳng chẳng đây nè! Anh Minh Tấn và em nói hết hơi hết sức, khuyên đủ lời đủ lẽ mà cổ nhứt định không thềm nghe và lại còn... nói nặng nhẹ em đủ điều! Cổ nói em là một phồn một lũ, một thứ với anh. Cổ nói em với anh bề mặt thì nói như nói nghĩa ngọt xót mà bề trong là... quân sát như, quân dã man, một phe với thằng cha Năm Trường Kỳ. Cổ còn nói từ rày sắp lên anh đừng có vác bản mặt lại gặp cổ nữa, cổ lại nói...

Ba Nhơn vội ngắt ngang:

– Thôi thôi, cô nói bấy nhiêu đó tôi nghe cũng đủ mệt rồi... Bây giờ cổ muốn chửi rửa gì đó thì mình cũng rán nghe chớ biết sao. Nhưng để thủng thảng rồi mình sẽ tìm cách đưa cổ với anh Minh Tấn về...

– Hứ, cổ nói cổ hồng cần tới ai thả cổ hết. Cô đó ngày thường coi hiền khô mà khi cổ... nổi sùng lên tới em đây nổi tiếng là... mặt chai mày đá mà em còn phải ngán trân.

Ba Nhon thở dài rồi hỏi:

– Còn anh Minh Tấn... anh có nói gì hông?

Năm Hồng Phúc láu táu đáp:

– Anh Minh Tấn hả? Cố nhiên là anh... biết điều hơn cô kia nhiều, anh rành đời hơn cổ mà anh!

Năm Hồng Phúc thở dài nói tiếp:

– Thiệt xui xẻo quá đỗi, mình tưởng xong đâu đó hết kể xảy ra vụ Tây vô, rồi dòi qua đây tưởng tạm êm kể lại đưa tới cái vụ thầy cai bị bắn chết. Anh rán tính sao đó thì tính chớ em... hết biết rồi đa anh.

Ba Nhon đáp đẩy đưa cho xuôi:

– Cô làm ơn lo canh chừng giùm cổ còn mọi việc khác đã có tôi. Tôi không dám hứa ầu bao giờ, nhưng cô có thể tin được rằng trong một ngày gần đây mọi việc sẽ được vuông tròn hết chớ không phải rắc rối thêm như cô tưởng đâu.

Năm Hồng Phúc hỏi liền:

– Bộ có gì lạ nữa sao anh?

Ba Nhon lụng khụng một hồi rồi đáp nước đôi:

636 | Lê Xuyên

– Không... không có gì lạ hết nhưng tôi nói êm là êm, và bây giờ mình đành để cô Ngọc Sương rầu buồn trong vài bữa và mình cũng chịu khó để cố... xài xể đôi chút... Như vậy, tôi thấy cũng chẳng chết chóc gì...

Năm Hồng Phúc cau mày cự nự:

– Cái gì mà anh nói mờ ớ như vậy mụ nội ai hiểu được! Với em mà anh cũng còn bày đặt giấu nữa sao?

Ba Nhơn ngó lơ sang chỗ khác:

– Hồng phải giấu, nhưng việc này chẳng ăn nhập gì đến cô.

– Ủ, hồng ăn nhập gì đến em nhưng anh lại bắt con này lo canh giữ cô Ngọc Sương và vảnh lỗ tai lên nghe cổ nói xàm nói xoi suốt ngày suốt đêm hén!

Ba Nhơn chặt lưỡi:

– Thì cô rán chịu cực một chút! Bộ cô nói tôi sung sướng gì sao? Có điều là... trong mấy lần vừa rồi tôi với cô bị hư bột hư đường hết ráo nên chuyện này mình phải kỹ lưỡng gắt mới được cô à.

– Thì em có khác gì đâu. Nhưng anh đừng bày đặt giấu em. Làm như vậy là có hại đa! Rủi mai chiều gì đây, vì không biết vụ đó em có làm vụ gì « sọc dừa » hết trội thì anh đừng có trách ghen.

Ba Nhon ngằn ngừng đáp:

– Việc này... khó nói quá. Không phải tôi muốn giấu cô làm khổ gì nhưng cho cô biết cô nói bung ra hết thì chẳng những cô hại cô Ngọc Sương mà còn để hoạ lây cho tôi nữa.

Năm Hồng Phúc nhìn lại anh ta trong một giây rồi níu tay anh ta kéo lôi ra một chỗ khuất sau đám chuối:

– Nói đại đi anh. Anh làm như em lẻo mép lắm sao? Từ hồi nào tới bây giờ, anh có thấy em... ngu đại không chỗ chê lần nào chưa?

– Đành như vậy rồi, nhưng tôi nói đây ra cô đừng học lại cho người thứ hai nào nghe hết nghe.

Năm Hồng Phúc háy xéo anh ta:.

– Anh này thiệt kỳ. Bộ em tệ lậu lắm sao nên khiến anh phải căn dặn tới căn dặn lui hoài vậy hử? (đoạn làm mặt nghiêm, cô ta thấp giọng hỏi luôn).. Chuyện chi đó anh?

Ba Nhon lăm lét ngó sơ qua một vòng rồi đáp gọn:

– Thầy cai chưa chết.

Năm Hồng Phúc trợn mắt:

– Chưa chết? Tụi nó nói là đã bắn thấy lật gọng xuống xẻo rõ ràng mà.

Ba Nhon hơi gật đầu:

– Cái đó có nhưng tôi nói không chết là... không chết mà!

Năm Hồng Phúc cau mày hỏi:

– Sao anh biết chắc như vậy?

Ba Nhon cười mũi:

– Hồng chắc sao được, tôi mới vừa... giáp mặt thấy ràng ràng đây nè!

Năm Hồng Phúc càng thêm chưng hửng:

– Cha nội nói sao? Anh mà gặp thấy? Bộ chuyện... Phong Thần sao mà!

Ba Nhon thản nhiên đáp:

– Tôi nói gạt cô làm gì! Và chuyện này đâu phải chuyện chơi mà tôi đặt điều ra chứ!

Năm Hồng Phúc lắc đầu như tỏ vẻ không hiểu rồi vừa xô vai anh ta vừa hỏi dồn:

– Lạ thiệt? Anh với thằng cha già dền ác ôn đó gặp mặt nhau mà anh... còn y nguyên tay chùn... mặt mũi đi về trong này như vậy hay sao? Mà thằng cha kia cũng... mạnh khỏe bình an để thông dong quay về đồn như mới vừa đi thăm ruộng chơi vậy sao?

Ba Nhon cười lạt:

– Cô hỏi tôi nói rồi cô lại không tin thì làm sao đây hả? Chẳng lẽ bây giờ tôi lấy xuống chở cô ra ngoài đồn giáp mặt với thầy cô mới nghe hay sao?

Năm Hồng Phúc thở ra:

– Kỳ quá. Súng mới vừa nổ ầm ầm đó mà hai người lại kiếm gặp mặt nhau để nói chuyện chơi thì thiệt là trên đời mới có một. Mà sao anh dám ló ra như vậy hả? Rủi thấy « lầy » anh bắt tử thì sao?

– Đó, có như vậy cô mới thấy là tôi lo hết mình cho cô Ngọc Sương với anh Minh Tấn của cô. Cố nhiên là tôi biết thầy cũng không ham ăn thua đủ với mình nên mới dám ở nán lại để « bông rua » thầy như vậy chứ!

Đoạn, Ba Nhon thuật sơ lại cho Năm Hồng Phúc rõ trường hợp mình đã gặp mặt thầy cai tổng Quới cùng câu chuyện trao đổi giữa đôi bên.

Nghe xong Năm Hồng Phúc reo lên:

– Vậy em phải chạy vô cho cô Ngọc Sương hay liền cho cổ mừng...

Ba Nhon vội chụp tay cô ta kéo ghệt lại và xằng giọng cự nự:

– Cô thấy rõ ràng chưa? Mới có nói cho cô biết là cô tông đi học tùm lum lên hết rồi hả? Nếu tôi không cần giữ kín vụ này thì tôi chạy đi nói thẳng cho cô Ngọc Sương nghe hổng được sao mà lại phải

nhờ cô làm « liên lạc »? Phải dè cô bộp chộp như vậy, đời nào tôi chịu hé răng!

– Coi, em nói cho cổ biết thôi chứ bộ đồn rùm lên sao mà anh sợ?

Ba Nhơn bực tức dậm chân:

– Bà nội ơi, tôi xin can bà! Vậy mà hể mở miệng ra là khoe khôn khoe khéo không hà!

Năm Hồng Phúc nhìn sửng anh ta:

– Coi, cổ cũng ở một phe với mình chứ bộ ai lạ khác sao mà anh giữ kỷ quá cỡ vậy?

Ba Nhơn lạnh lùng đáp:

– Khổ quá nè trời! Ai ngu dại gì sao mà không biết như vậy nhưng bây giờ cổ rõ là thầy cai còn sống, mặt mày cổ tươi rói lên thì lỗ chèn hết. Có chút xíu đó mà cô cũng chẳng để ý.

Năm Hồng Phúc cười trù:

– Ở phải há! Tại em mừng quá nên quên phút vụ đó nữa.

– Thì đối với cô Ngọc Sương cũng vậy, cổ đang khóc kè bù lu bù loa, đang chửi rửa nát nước như vậy rồi khi không cổ nín khe, cổ... mừng rỡ và ngọt ngào mùi mẫn với tụi mình thì thiên hạ không chung hưởng và hồ nghi sao được? Thôi cô ráng chịu đựng cổ một ít lâu nữa rồi khoẻ luôn... chứ tôi với cổ để vụ này ạch đại hoài mệt quá!

Năm Hồng Phúc hớn hở gật đầu:

– Được rồi. Em biết chắc như vậy thì em chịu đựng bao nhiêu lâu nữa cũng được hết á!... Mà sao anh to gan lớn mật dám gặp thầy cai như vậy? Có chắc là thầy chịu nghe theo lời anh khuyên bảo hông? Hay là thầy dụ khi anh cái gì đó?

Ba Nhơn đáp:

– Tôi tính chắc ăn lắm mới kiếm thấy và trong vụ này mình cầm vững trong tay sanh mạng của cô Ngọc Sương và anh Minh Tấn nên mới dám a ý với thầy chứ nếu không nội cái việc tôi lộ mặt ra đó cũng đủ để thầy mần thịt rồi... Có điều cần nhứt là cô phải giữ kín việc này vì nếu thiên hạ nghe phong phanh một chút gì thì chẳng những việc mình lo cho cô Ngọc Sương phải hư nữa, mà tôi không biết ăn nói làm sao với anh em được... Trong lúc giặc giã mà mình lén lút đi nói chuyện với địch, dầu rằng việc này chẳng làm hại ai và còn đỡ khổ cho anh em nữa, thì cũng... kệt lắm. Rủi cha nội nào thâm thù mình, boi móc ra mệt lắm đó cô... Cô nên nhớ rằng thằng cha Năm nó còn ghim vụ này lắm và chỉ chờ tôi với cô để sơ hở một chút gì là thằng chả thẳng tay mần liền. Bởi vậy hồi nãy tôi ngại nói cho cô biết sự thật cũng vì chỗ đó.

Năm Hồng Phúc vỗ nhẹ vào tay anh ta:

– Anh khỏi lo, chẳng lẽ em đi hại anh sao? Nhứt là anh căn dặn trước như vậy thì dầu cho có ai cạy

rằng em đi nữa em cũng nhứt định không rỉ một tiếng. Bây giờ, tốt hơn hết là anh tạm lánh mặt cô Ngọc Sương chớ đừng cho cổ thấy làm gì nghe anh!

Ba Nhon gật đầu:

– Cố nhiên. Hồi nãy tôi cũng tính để bét ra kể gặp cô. Bây giờ tôi phải chạy lại thăm anh Năm một chút coi bình trạng ảnh thế nào...

– Ôi chết chóc gì mà anh lo quá hổng biết! Bất quá năm mười bữa vết thương ấy sẽ kéo da non và liền vô trở lại... Anh không thấy người ta thiến heo hay sao, cái này còn nhẹ hơn nhiều...

Ba Nhon gạt ngang:

– Cô chỉ quen nói bậy hoài hà?

Nhưng rồi anh ta cười xòa đoạn đi bợc phía sau vườn để đến thăm Năm Trường Kỳ...

o O o

Vừa thấy Ba Nhon ló mặt vô, Năm Trường Kỳ gượng nhòm người lên, ngoắc lia:

– Vô đây thuật hết cái trận vừa rồi cho tôi nghe đỡ khổ một chút coi! Anh giỏi dẫu đã!

Ba Nhon mỉm cười:

– Ôi hay ho khỉ gì! Mình hờ cơ xông ra như vậy thì dễ ăn quá mà!

Năm Trường Kỳ gật gù:

– Đọ anh thấy chưa? Tôi nói đâu có đó: không việc gì mình phải ngán thẳng cha cai, phải thả hai cô cậu kia để cầu xin lấy chút yên thân. Bây giờ cho tụi nào cả gan vô đây thế thầy đi nữa, tụi nó cũng ê càng hết rồi. Tôi nhận xét tình hình như vậy có đúng hông anh Ba!

Ba Nhơn miễn cưỡng gật đầu rồi hỏi lảng ra:

– Đúng như vậy... À, hiện giờ trong mình anh ra thế nào hả anh Năm? Có băng bó thêm thuốc men gì khác hông anh?

Năm Trường Kỳ hơi ưỡn ngực ra:

– À... khoẻ lắm rồi anh! Nội cái tin thẳng cha cai bị hạ cũng đủ làm cho tôi mạnh thêm ra năm bảy phần. Có điều mình hơi ức một chút là... cái thẳng ôn hoàng dịch lệ nào bắn trúng tôi đó... nó nhắm bậy bạ quá! Phải nó trịch mũi súng xuống chút có phải là... đỡ khổ cho tôi không!

Ba Nhơn bắt phì cười:

– Còn rui nó nhích mũi súng cao lên một chút có phải anh bị đồ ruột, lũng bụng... rồi làm sao anh em ở đây lo chạy được thầy, được thuốc để cứu anh nổi? Coi vậy mà cũng còn có cái may anh à!

Năm Trường Kỳ nhăn nhó, cắn nhăn:

644 | Lê Xuyên

– May theo cái điệu này thì chết còn sướng hơn! Anh đứng ở ngoài nên mới nói nghe dễ ợt như vậy chứ thử thời anh lâm vào cái cảnh tôi như vậy coi anh còn cười nữa được hông? Nói thiệt với anh, tôi mà tóm có được cái thằng nó hại tui kiểu này...

– Chắc anh bâm vằm nó ra từng miếng nhỏ đem thả cho cá lòng tong rửa phải hông?

Năm Trường Kỳ nghiêm trang lắc đầu:

– Ai mà để cho nó chết mát mẻ, chết ngon lành như vậy anh! Tôi sẽ xử nó y như là nó hại tôi như vậy đây nè, để cho nó ôm cục hận đời của nó cho tới ngày mãn phần mãn kiếp, để cho vợ con nó chết lên chết xuống rồi đá đít nó đi lấy chồng khác cho nó tiếc hùi hụi chơi.

Ba Nhơn làm bộ chắt lưỡi:

– Cha anh nói sao tôi nghe dữ dần quá! Dầu sao mọi việc cũng lỡ hết rồi.

Năm Trường Kỳ lừ mắt nhìn anh ta và bỗng nổi cáu ngang:

– Có anh mừng nhiều hơn ai hết thì đúng hơn!

Ba Nhơn cự nự một cách thân mật:

– Bậy nà! Anh đang...bị thương nên hay nghĩ quanh nghĩ quẩn chứ anh em lớn nhỏ ở đây cũng có lòng lo cho anh hết.

Năm Trường Kỳ cầu nhàu:

– Từ rày sắp lên anh khỏi sợ ai đụng chạm tới cô Ngọc Sương của anh nữa hen?

Ba Nhon gạt ngang:

– Kỳ quá! Việc đó mình nên xếp qua một bên chớ phanh phui ra làm gì nữa hổng biết! Anh nên nghe tôi: mình nên lo chuyện của anh em mình trước, còn hai người kia họ còn đó chớ mất mát hay sút mẻ gì đâu mà mình phải chúí mũi vô đó nhứt là bây giờ mình càng vững thêm sau cái vụ lính tráng của thầy cai mới thua một trận xiểng liểng....

Năm Trường Kỳ có vẻ nguôi ngoai « hận » riêng đôi chút:

– Anh nói cũng phải ... Bây giờ chắc anh em mình có thể nghỉ xả hơi ở đây chớ dời đi đâu nữa cho mất công phải không anh Ba?

Ba Nhon gạt đầu:

– Kể ra cũng may, như vậy anh mới có đủ điều kiện để chạy thầy chạy thuốc cho mau lành vết thương kia, chớ nếu tụi nó rượt nà hoài thì cũng nguy lắm chớ chẳng chơi. Tôi tính mai mốt gì đây sẽ biểu anh em đưa anh đi tới một chỗ nào cho chắc hơn rồi nhờ tay nào đó liên lạc ra ngoài thành mua thêm thuốc tây... Anh nhắm qua miệt Ba-Mít ở đó một thời gian được hông? Tôi nghe nói ở bên còn có một ông đốc-tura nào ở ngoài chợ Cần Thơ tản cư

646 | Lê Xuyên

vô đó và chưa dám trở về ngoài... Dầu vết thương của anh tạm êm nhưng cần phải có một người rành nghề thuốc tây, họ săn sóc thì mới vững bụng hơn, chớ ở trong này anh nhắm mắt đắp ba cái lá cây lá cối cũng ngán lắm... Rủi vết thương làm độc, lở tầy quấy ra rồi ăn ruồng lên nữa thì trời cứu. Anh cứ yên tâm đi tĩnh dưỡng mười bữa nửa tháng rồi cũng trở về nhập bọn với anh em...

Năm Trường Kỳ lắc đầu lia lịa:

– Tôi hông đi đâu hết. Sống chết gì tôi cũng ở gần bên cạnh với anh em. Tôi đi rồi ai ở nhà phụ giúp với anh trong mọi việc đây? Tại đây, tuy tôi nằm bệt một chỗ chớ cũng để ý đến công kia việc nọ. Anh mắc lo đánh giặc thì phải có một người ở nhà coi chừng coi đổi đến việc văn phòng, việc hành chánh và theo sát tinh thần của bộ đội của dân chúng... chớ bỏ liều hết sao được!

Ba Nhơn ôn tồn khuyên bảo hấn ta:

– Thì anh đi rồi cũng trở về đây như cũ chớ bộ đông luôn sao? Theo tôi nghĩ, trong lúc anh em mình tạm ở chùm nhóm lại đây thì cũng chẳng có công việc gì nhiều và chỉ lo canh chừng cho khỏi bị bố bị ruồng bắt tử vậ thôi. Lúc trước mình còn có nhân dân cả làng cả xóm nên mới có công kia việc nọ chớ bây giờ quanh đi quẩn lại chỉ có anh em tụi mình và lèo tèo vài gia đình của đồng bào chớ nhiều nhởi gì đâu!

... Anh nên coi cái thân của anh là trọng và cuộc giã giã này còn dài chớ bộ mai mốt gì đây Tây xách gói xuống tàu hết hay sao mà sợ trở về hổng kịp!

Năm Trường Kỳ xụ mặt xuống:

– Rủi tôi đi qua bến, ở nhà mấy cha nội rút đi biệt mù san dã thì tôi biết đâu mà tìm? Đường xá bây giờ khó khăn chớ có phải êm ru như hồi trước đây, đề tôi có thể đón xe đón tàu đi theo tới mấy cha được?... Rủi tôi đi lang bang, dọc đường dọc xá, Tây hay tụi nào khác nó bắt bắt tử... mệt lắm. Thôi, tôi ở luôn tại đây chớ khỏi cần đi đốc tura đốc tiếc gì hết. Sau này nếu xảy ra sự gì, tôi rán chịu chớ không bắt mấy cha công lên vai chạy đâu mà mấy cha ngại!

Biết ý hẩn ta không muốn tách rời khỏi đám anh em vì sợ bị hổng giò luôn, Ba Nhơn đành nói xuôi theo:

– Nếu anh nhất định như vậy thì tôi cũng chẳng dám nài ép. Tôi chỉ lo vết thương của anh sưng hay làm độc bắt tử vậy thôi, chớ nếu nó êm luôn thì càng mừng...

Đến đây, Ba Nhơn làm như trực nhớ ra điều gì và vẫn một giọng rất mực thản nhiên như cũ, anh ta hỏi luôn

– Nè anh Năm, bây giờ thầy cai thấy ngủm rồi thì mình còn giữ cái gánh báo đời kia làm chi nữa cho thêm tổn cơm, nhọc sức hả anh?

Năm Trường Kỳ nhướng mắt lên:

– Bộ anh tính thả con Ngọc Sương với thằng Minh Tấn ra nữa sao?

Ba Nhơn nhún vai làm ra điều không mấy chú tâm việc ấy lắm:

– Tôi cũng mới nghĩ tới thôi... Trong lúc này mình dẫn họ theo tò tò ở sau đuôi hoài thì kẻ ra cũng bận chân vướng cẳng lắm. Mặt khác, tôi chắc bây giờ anh cũng... chẳng thềm để ý đến họ làm gì...

Năm Trường Kỳ cau mày hẳn lại:

– Sao anh biết tôi không để ý?

Ba Nhơn lúng túng đáp trở đi:

– Thì... lúc trước thầy cai còn sống, thầy tính làm hùm làm hổ nên mình... quyết ăn thua đủ với thầy chó bây giờ thầy đâu còn nữa...

– Còn con gái thầy chi? Anh cứ để yên đó cho tôi. Hồi nãy anh có nói là vụ này không có gì gấp hết mà!

Ba Nhơn quơ tay, chống chế cầm chừng:

– Nhưng phần anh... anh đang như vậy thì thôi... mình cũng nên làm phước cho người ta một chuyến. Anh hổng biết chó từ hồi cô Ngọc Sương được tin ông già chết, cổ khóc lóc kể lể om sòm và chửi rủa bọn mình không biết ghe tàu nào chở cho hết! Nếu

sau này, mình dòi cổ đi tới chỗ nào có đông bà con cô bác ở mà cổ... « tụng kinh » như vậy hoài thì kệt quá!

Năm Trường Kỳ có vẻ không hiểu:

– Làm sao mà kệt? Mình cứ việc dẫn cặp đó theo rồi ai dám nói gì hả?

Ba Nhon ôn tồn giải thích:

– Đồng bào thì hổng dám nói gì rồi nhưng cô kia đi tới đâu khóc kể tới đó thì thiên hạ họ cũng mủi lòng chớ! Trong bộ đội mà lúc nào cũng như có chứa... đám ma thì còn đánh giặc đánh giã khỉ gì nữa được...

Năm Trường Kỳ vẫn ương ngạnh:

– Anh để tôi nghĩ lại coi... Hay là để tôi khoẻ mạnh lại tôi sẽ tính cho nó dứt khoát vụ ấy cho rồi. Bây giờ, anh cứ coi như là... như thường chớ đừng thắc mắc hay chọn rận gì hết. Tôi không hiểu tại sao trong lúc mình đang thắng thế như vậy mà anh lại tính nước lép với tụi nó chi vậy cà?

Ba Nhon nói đẩy đưa cho xuôi:

– Theo tôi, chuyện này là mình... làm nhon làm phước cho hai người đó vậy thôi, mặt khác mình cũng muốn rảnh tay cho khoẻ...

– Ồi, thời buổi giặc giã mà phước với đức ăn nhằm gì anh! Có tội lội dưới sông hết tội mà!

Ba Nhơn chưa kịp trả lời lại thì có một anh em chạy đến cho hay có người đang lợi ruộng tiến về hướng họ đang ở. Anh này cho biết thêm người ấy giống hệt anh du kích đàn em của Năm Trường Kỳ bị bắt hồi sáng. Anh ta phân vân chẳng biết anh này đi dò đường để dẫn lính ngoài đồn tiến vào bao vây anh em hay là anh ta được thả rồi lỏ mò lợi sang kiếm anh em? Và chẳng có lẽ tui ngoài đồn lại quá nhơn đức thả khơi một tên tù binh sau khi thầy cai mới vừa bị hạ? Ba Nhơn mới nghe sơ qua những lời báo cáo của anh này cũng đủ lo cuống lên. Anh thầm nghĩ: nếu tên ấy về trong này học lại là thầy cai còn sống sờ sờ và mới thả anh ta ra ràng ràng đây thì... sọc dưa hết ráo trời.

Ba Nhơn đứng rột dậy và day qua bảo Năm Trường Kỳ:

– Thôi anh nằm nghỉ đi để tôi chạy coi có phải là người anh em của mình được thả ra đó không... Chắc đúng như vậy chứ hổng phải ảnh dẫn lính ngoài đồn vô bố đâu! Dân của anh đâu đến nổi tệ vậy!

Câu nói ấy làm cho Năm Trường Kỳ hài lòng. Hắn ta gật đầu liền:

– Ở anh chạy ra coi thử sự thật thế nào. Anh nên kỷ lưỡng một chút, đã đành rằng người anh em của mình có tinh thần đầy đủ nhưng tôi cũng hơi lấy làm lạ là tại sao tui nó lại thả chả ngang xương vậy. Thói thường, hể mỗi lần thất trận tui nó hay có tật lòi cả chục mạng ra bắn để cho hả giận bất kể là có theo ở trong này hay không.

Trước luận điệu chặt chẽ ấy của hắn ta, Ba Nhon lúng túng đáp:

– Biết đâu chừng tội nó... chán ngán hết mọi việc nên mới thả anh kia về hay là anh thừa cơ hội nào đó vọt trốn được...

Và Ba Nhon chạy đi thẳng để ra chặn đầu anh kia.

Trước hết, Ba Nhon hạ lệnh cho tất cả anh em ở nhà chuẩn bị đầu đó sẵn sàng hầu có thể đối phó với mọi bất trắc có thể xảy ra và chỉ riêng có một mình anh ta chạy ra đón anh kia. Ba Nhon phải cẩn thận như vậy không phải vì sợ thầy cai tráo trở đánh úp mà cốt để ngăn cản đám anh em không cho tiếp xúc với anh mới được thả về trước khi anh ta giáp mặt anh này. Để đi cho mau... Ba Nhon nhảy xuống một chiếc xuống lá dùng sào chống xuống đi lướt trên đám lúa tiến thẳng về hướng người đang lạch lội băng đồng.

Và một khi giáp mặt anh này, Ba Nhon hỏi liền:

– Làm sao anh về được đó hả?

Anh kia hấp tấp níu be xuống leo lên như sợ để lỡ mất cơ hội thoát nạn, tuy rằng anh ta dư biết mình đã rời khỏi khu vực nguy hiểm. Và một khi ngồi yên trên sạp xuống rồi, anh ta mới tươi cười lên tiếng:

– Tui tưởng không còn thấy mặt anh nữa rồi anh ơi!

Ba Nhon nóng nảy hỏi dồn:

– Mà làm sao anh trở về đây được? Bộ thầy cai thấy thả anh hả?

Anh kia trề môi lắc đầu:

– Thả sao được! Thả xuống sông thì có! Hồi sáng thấy còn kêu tụi nó cho tui ăn bá súng ở ngực đây nè!

– Rồi sao nữa?

– Rồi tụi nó đem giam tui luôn. Tui chắc thế nào tụi nó cũng xách đầu tui bắn bỏ nhứt là sau khi cha con nó... vô trong này... rồi tui nghe súng nổ liên tu bất tận...

Ba Nhon cau mày hỏi ngang:

– Chắc anh chỉ đường cho tụi nó vô kiếm anh em mình trong gò chớ gì?

Anh kia ngượng nghịu cúi đầu:

– Thì anh nghĩ coi... tụi nó tra khảo chết lên chết xuống mà nói... hổng biết sao được... Cuối cùng tôi đành chỉ đại phía trong gò vì định ninh rằng anh Năm ảnh chạy vượt về cho anh em hay để anh em rút đi nơi khác. Đó anh coi, tôi tính như vậy cũng phải... Sau đó tui nghe cha con nó nói với nhau là chở về đồn cả xuống thầy ma mà!

Ba Nhon rụt rè hỏi vô:

– Rồi anh có thấy... thầy cai ở đâu không?

Anh kia trả lời một cách tỉnh khô:

– Thấy sao được! Tụi nó động tui vô căn buồng tối hù, kín mít thì còn thấy trời trăng gì nữa!

– Nhưng sau đó chắc... thầy cai hạ lệnh thả anh ra chứ gì? Anh có nghe tụi lính nói gì không!

Anh kia ngơ ngác rồi hấp tấp cãi chính:

– Coi, tui nói là hông có thả mà! Bộ tui là ông cố nội của tụi nó hay sao mà tụi nó phải thả cho tui dia trong này. Sau khi nghe tụi nó xầm xì với nhau là mới bị anh em mình kích, tui... khoái thì ít mà... thất kinh hồn vía thì nhiều Anh có ở trong hoàn cảnh ghê gớm của tui anh mới biết, chứ hông thôi anh chê tui là thẳng nhất như thỏ đế...

Ba Nhon gật đầu cho êm chuyện:

– Biết mà. Trong hoàn cảnh đó... teo ruột teo gan là thường... Rồi sao nữa cha nội?

– Ý trời đất ơi, hể mỗi lần tui nghe tụi nó lên cò súng lắc cắc ở ngoài là tui tưởng... rồi đời, độ nửa giờ sau có thằng lính lại mở cửa lôi tui đi... (đến đây anh ta thích chỉ cười lớn)... Nói nào ngay tui tưởng tụi nó xách tui ra bắn nhưng sự thiệt là nó sai tui đi ra sau vườn đốn tre. Ra đến nơi, tui nghĩ trong bụng rằng: sớm hay muộn gì mình cũng chết thôi thì liều mạng chạy trốn « cầu âu » một chuyến coi may ra có đường chăng?

Ba Nhơn hấp tấp hỏi liền:

– Nói vậy anh chạy trốn chứ không có ai thả anh ra hết hả?

Anh kia rướn giọng lên:

– Nhờ tôi mạo hiểm nên mới chạy dìa đây nè anh!

Ba Nhơn quơ sào hăng hái chống xuống đi tới và vui vẻ bảo anh kia:

– Thôi được rồi. Anh về đây như vậy là... tôi mừng.

Anh kia có vẻ phật ý vì không được Ba Nhơn hỏi thêm các chi tiết vì sao anh ta chạy thoát được khỏi tay tên lính gác. Anh ta bèn nói thêm:

– Anh hổng biết chứ cũng nhờ tui lạnh chân lẹ mắt chứ hổng thôi dễ gì lọt dìa đây được.

Như mãi mê suy nghĩ một điều gì, Ba Nhơn chỉ gật gù cầm chừng:

– Ờ... cố nhiên (rồi anh chột hỏi ngang). Nè, trước sau gì anh không thấy mặt thầy cai đâu hết hả? Không nghe nói gì về thầy hết hả?

Anh kia nhướn mắt lên:

– Không. Mà sao đó anh Ba?

Ba Nhơn mỉm cười ung dung lắc đầu:

– Để chút nữa anh về tới trông anh em sẽ cho anh

hay rằng: thầy cai đã bị bắn chết rồi. Như vậy, làm sao anh còn gặp mặt thầy nữa được!

Anh kia hí hửng kêu lên:

– Vậy hả! Đáng đời thằng chả ... Hèn chi lúc dẫn ra khỏi buồng giam tui thấy cha con tui nó... lơ láo ngó nhau như đồ mất hồn gì đâu vậy! Hồng biết trời xui đất khiến gì mà tui nó biểu tui đi đến tre chớ hông thôi mười mạng như tui, tui nó cũng chẳng để sống?

Anh ta tự phụ tiếp lời:

– Kể ra trên thế gian này mới có mình tui là thoát chết một cách kỳ lạ như vậy.

Ba Nhon cười xòa:

– Thôi, gáy vừa vừa nó cha nội!

o O o

Vừa thấy mặt anh du kích, Năm Trường Kỳ hỏi liền:

– Sao về đây được hay vậy bầu?

Ba Nhon vội lên tiếng đáp thế cho anh kia bằng cách vắn tắt thuật lại nội vụ. Nghe xong, Năm Trường Kỳ nhú mày nói:

– Kể ra anh này tốt số ghê lắm chớ không thôi dễ gì chạy thoát được một cách... lãng xet vậy. Bộ thằng cha cai chết rồi nên tui nó sanh ra bê bối chắc?

Anh du kích gượng cười nói vô:

– Chớ anh Năm muốn cho tui nó xách cổ tui ra cho một phát hay sao cà!

Năm Trường Kỳ thản nhiên đáp:

– Ai muốn bậy như vậy. Nhưng mình thấy chuyện có hơi lạ nên phải tìm biết. Khôn hay dại, chết hay sống cũng là ở chỗ đó. Anh về đây, cố nhiên là tôi phải mừng rồi nhưng... tôi phải ngó chừng ra phía sau lưng anh.

Anh kia lập cập phản đối:

– Coi, bộ anh... nghi ngờ gì tui sao?

Năm Trường Kỳ phát một cử chỉ như để trấn an anh ta:

– Hồng phải nghi nhưng... phòng xa vậy thôi. Phải thầy cai còn sống mà anh lóp ngóp về đây được, trời cản tôi cũng cho điều tra anh. Nhưng nay tay tổ gian xảo ấy chết rồi thì tôi nhắm ba thằng còn lại ở ngoài đồn không đủ sức mưu mẹo một việc gì đâu.

Tự nãy giờ, Ba Nhơn hơi lo khi thấy Năm Trường Kỳ hạch hỏi anh mới về, nhưng khi nhận ra hấn chỉ nghi ngờ về một hướng khác anh ta cảm thấy vững tâm lại. Anh ta bèn tươi cười nói đẩy đưa theo:

– Phải rồi, nếu thầy cai còn mà anh bạn đây đi về được một cách xớn xơ như vậy thì kể ra cũng... khả nghi lắm. Chắc tại ngoài đồn bê bối thì đúng hơn.

Anh du kích nhìn sang phía Ba Nhơn với cặp mắt đầy vẻ biết ơn. Đoạn, như để làm loãng bớt cái không khí ngột ngạt, anh ta quay qua hỏi Năm Trường Kỳ:

– Anh Năm, tụi mới dìa đây kể nghe anh Ba cho biết anh bị thương... Trong mình anh thế nào hả anh?

Năm Trường Kỳ bực mình mỗi khi nghe ai hỏi thăm đến thương tích của mình, mặc dầu cách hỏi có vẻ ân cần đến mấy cũng vậy. Bởi thế khi tên thủ hạ kia nhắc nhở đến « tai nạn » của mình, hắn ta chụp lấy cơ hội để xài xể anh kia liền:

– Ở... bây giờ anh còn hỏi thăm coi tôi... có què giò lợi cẳng gì không há! Cũng tại anh hết! Hồi sáng tôi đã căn dặn năm lần bảy lượt là phải coi chừng coi đổi mà anh lo ngó trời ngó đất không hà! Đến chừng tụi nó rộ ra, tôi biểu anh chèo tấp vô bờ cho mau, anh lại cà rịch cà tang để cho xảy ra có sự ấy!

Anh kia ấp úng chống chế:

– Dạ còn... thằng bơi mũi nữa chi...

Năm Trường Kỳ gạt ngang:

– Anh quên rằng anh chèo lái hay sao? Rồi tới khi bị tụi nó bao vây, anh không dám liều chết lại còn chỉ chọc cho tụi nó vô trong này nữa. Để tôi mạnh khoẻ lại đôi chút, tôi sẽ cho anh biết tay.

Ba Nhon vội can gián:

– Xin anh Năm xét lại cho ảnh nhờ. Việc mới rồi chẳng qua là... một thứ tai nạn chó ai đâu muốn vậy. Chính ảnh đây cũng chết lên chết xuống chó bộ sung sướng gì sao. Thôi thì... cái đại nạn chung, mỗi người rán lãnh một chút rồi bỏ qua phứt luôn đi!

Năm Trường Kỳ lừ mắt nhìn lại Ba Nhon nhưng rồi lại quay mặt ngó lên mái nhà và thở dài một cách thật ảo não...

Vừa lúc ấy, một anh du kích chạy lại cho Ba Nhon hay có « liên lạc » của mấy ảnh lớn mới tới. Được tin này, cả Ba Nhon lẫn Năm Trường Kỳ đều sững sờ nhìn nhau, mỗi người có một mối lo âu riêng.

Ba Nhon vội bảo anh kia:

– Thôi anh chạy về trước nói với anh em đó đợi tôi một chút, À, nhớ lo cơm nước cho họ đàn tràng nếu họ cần tới nghe hông!

Anh kia dà dặt rồi chạy đi. Hiểu ý Ba Nhon muốn bàn riêng với mình, Năm Trường Kỳ cũng vội đuổi khéo tên thủ hạ của mình đi:

– Anh kiếm chỗ nào đó về nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho lại hồn, lại sức đi. Hồi nãy, tôi hơi nóng nên quở trách anh như vậy chứ không có gì hết đâu...

Anh kia hớn hỏ chào hai người rồi hấp tấp rời khỏi gian nhà. Đợi cho tên ấy khuất dạng, Năm Trường Kỳ nhòm người lên, hỏi nhỏ Ba Nhon:

– Nè anh Ba, anh biết mấy giả sai liên lạc về đây kiểm tụi mình có chuyện chi hông?

Ba Nhơn lắc đầu:

– Thì tôi cũng tính hỏi anh câu đó.

Năm Trường Kỳ thở dài:

– Chẳng lẽ mấy giả... hay biết điều gì nên cho người tới dò la?

Ba Nhơn đáp càn:

– Coi, mình có làm điều gì quấy đâu? Với lại mấy ảnh ở xa mới về tới làng nên biết khỉ gì tình hình đây được? Mà chẳng lẽ tin mình mới thắng trận lại bay về tới chỗ đó mau vậy, nên mấy ảnh sai người qua... khen và dò hỏi coi có tịch thu được súng ống gì nhiều không để chia bớt lại cho mấy ảnh xài.

Năm Trường Kỳ chắt lưỡi:

– Thiệt mấy giả cũng kỳ! Lúc mình cần thì mấy giả rút biệt đi đâu mất, còn lúc ... bình yên mấy giả lại lù lù hiện ra ... làm mình bực mình bực mấy quá!

Ba Nhơn nhóng vô một câu:

– Mình hơi lấy làm lạ vậy thôi chứ bề gì có mấy ảnh ở gần cũng vẫn đỡ hơn ... Hay là anh thắc mắc điều chi đó anh Năm?

Năm Trường Kỳ sượng lại trong một thoáng rồi thản nhiên đáp:

– Tôi có thắc mắc gì đâu anh Ba! Có điều mấy giả thọt về đây thì anh em mình hơi bị lúng túng cái vụ cô Ngọc Sương với anh Minh Tấn một chút. Tôi nói ... mí mí như vậy chắc anh đủ hiểu rồi. Với anh, tôi không muốn giấu giếm một điều gì hết.

Thấy hẳn ta thổ lộ như vậy, Ba Nhơn cũng ừ ào theo rồi hỏi vặn lại:

– Ừ, mình còn kẹt vụ đó há! Nhưng theo tôi nghĩ bất quá mấy anh... lãnh cặp ấy đi là cùng chứ ăn thua gì tới mình?

Năm Trường Kỳ lườm Ba Nhơn và trách nhẹ:

– Cha nội muốn thẩu cáy thẳng này sao chứ? Anh có biết nếu để mấy giả lãnh đi thì cặp kia ra sao không? Tới chừng ấy, tôi bơ mỏ mà anh cũng hỏng giò đó anh Ba à! Nói ra anh đừng giận, chứ tôi dư biết tự nãy giờ anh cũng lo xón đái về cái vụ đó chứ bộ không sao hả? Vậy tốt hơn hết là mình nên tình thiệt bàn tính với nhau trước là hơn, vì sớm hay muộn gì mấy chả cũng rõ là tôi với anh... a ý lưu cặp kia ở đây. Bây giờ anh có ý kiến gì hãy nói sơ qua cho tôi nghe thử coi?

Bị Năm Trường Kỳ dồn ngược cho một hơi, Ba Nhơn đành ấp úng thú nhận:

– Tôi cũng hơi lo về vụ đó đôi chút vậy thôi. Đầu đuôi tại anh cứ nằng nặc đòi giữ cặp đó lại chứ đâu phải tại tôi, tôi thả họ đi từ lâu thì êm ru tới chín mươi đời vương rồi.

Năm Trường Kỳ bình tĩnh đáp:

– Anh trách tôi như vậy là không... khách quan một chút xíu nào hết. Trong vụ này, tôi với anh... thằng nào cũng có cái khoái, cái sướng riêng của mình hết chớ bộ anh chịu lép hay sao mà anh đổ thừa tại với bị? Anh khoái thả người ta ra để thi ơn bố đức, để lấy le chơi, để làm mặt bánh với người tình cũ – con Năm Hồng Phúc ở trong thứ này – còn tôi, tôi muốn giữ họ lại... Tôi cũng có cái khoái riêng của tôi mà anh!... Bây giờ tôi khoan nói tới cái khoản ai phải ai trái hết. Nhưng trước mặt mấy anh lớn, cả tôi lẫn anh đều cùng... bậy hết. Anh nghĩ có đúng như vậy không nè?

Ba Nhơn không biết trả lời làm sao nên chỉ nhún vai như tỏ vẻ bất cần rồi hỏi lảng ra:

– Vậy theo anh, anh tính sao đây?

Năm Trường Kỳ vui vẻ đáp:

– Cần nhứt là anh em mình phải một lòng một dạ với nhau mới được rồi sau này muốn tình sao đó thì tính. Trước hết mình nên kiếm kế hoãn binh với mấy giả.

– Bằng cách nào hả?

– À cái đó tùy ý anh. Tôi... bệnh hoạn nằm một đống như vậy thì lo làm sao được?

– Tôi... ngại quá anh! Năm Trường Kỳ hăng hái nói:

– Dễ mà. Nếu mấy giả không hỏi tôi thì thôi, bằng moi móc đến thì anh đặt điều ra một cái có gì đó để hện lần hện hồi. Cam đoan với anh là mấy giả hồng ở lâu tại miệt này đâu. Mấy ảnh «lưu động» mà!

Ba Nhơn gật gù:

– Anh nói nghe cũng có lý.

Năm Trường Kỳ mỉm cười tự phụ:

– Hồng phải tôi muốn vái chi chuyện xấu cho phe anh em mình nhưng để rồi anh coi ; mấy giả mà kéo rần rộ về mấy làng gần đây thì đổ khỏi... năm mười bữa nữa là cùng, Tây nó sẽ kéo vào đại bố cho mà xem! Anh phải biết, ở chỗ mình đây còn đỡ chớ ở mấy làng đông đúc dân cư ở miệt bên, tại Việt gian lên trời lên đất, hể ở trong này có ai hó hé cục cựa gì, tôi với anh đây chưa hay biết mà ở ngoài Cần Thơ, Tây u lại rõ hết không còn sót một cái da mẹ đẻ.

Ba Nhòn nhăn mặt:

– Anh tính chuyện gì đâu nghe ác ôn quá!

Năm Trường Kỳ làm ra vẻ bất bình:

– Bậy. Tôi dự đoán sự việc sẽ xảy ra như thế đó chớ bộ tôi là Việt gian hay là ông Tư, ông Năm Tây ngoài Cần Thơ hay sao mà « tính » được mấy chuyện đó! Anh là người... quân sự, anh còn rành hơn tôi về vấn đề Tây bố này nữa... Tôi chỉ... thấy xa một chút

vậy thôi... Và như vậy mình dễ tính công việc của mình chứ bộ mình... đâm cha giết chú, dẫn đường chỉ nẻo cho Tây vô vi bố mấy anh em mới tới hay sao mà anh sợ bị... lương tâm cắn rứt hổng biết!

Rồi thấp hần giọng xuống, Năm Trường Kỳ nháy mắt tiếp lời:

– Kế hoãn binh của hai anh em mình cũng không khó khăn gì mấy là nhờ ở chỗ đó.

Ba Nhon gãi đầu gãi tai:

– Thiệt khó nghĩ cho tôi quá. Hồi nào tới bây giờ tôi không quen giấu giếm với mấy ảnh một điều gì hết...

Năm Trường Kỳ vồn vã nói vô:

– Ôi chuyện này vô hại mà! Anh làm như là tôi với anh sắp sửa... phản lại anh em và cuốn gói theo Tây không bằng!

Ba Nhon chống chế một cách yếu ớt:

– Nhưng bề gì... nhìn thấy mặt mấy ảnh mình cũng... mắc cỡ chứ anh?

Năm Trường Kỳ nằm phịch xuống, ngó lên mái nhà và kêu lên:

– Quỷ thần ơi! Thằng cha này thiệt lảng ờm? Mắc cỡ gì vậy mà mắc cỡ hổng biết! Anh đi đánh giặc cả năm nay giết bao nhiêu mạng người mà tối đến anh

còn ngủ khò được cho tới sáng thì nay việc có chút xiu đó anh lại thắc mắc hay sao?

Ba Nhon gượng gạo đáp:

– Mỗi việc mỗi khác mà anh nhập cục lại thành một thứ sao được. Nhưng thôi, đằng nào cũng lỡ để xảy ra có sự đó thì... cho nó lỡ luôn.

Năm Trường Kỳ tỏ vẻ hài lòng:

–Ừ, nói vậy nghe được đa. Bây giờ anh đông lại chẳng coi cha nội liên lạc đó muốn cái gì. Riêng về việc của hai đứa mình thì kể như vững đi!

Ba Nhon khẽ nhún vai rồi lủi thủi bỏ đi...

Một lát sau, Ba nhon quay trở lại tìm Năm Trường Kỳ. Thấy mặt mày anh ta bí xị, Năm Trường Kỳ đâm lo:

– Sao? mấy cha nội ấy muốn cái gì đó hả?

Ba Nhon lắc đầu thở dài:

– Cũng chưa biết rõ...

– Coi, vậy thẳng liên lạc nó hổng có nói cái gì hết sao?

– Mấy ảnh sai qua mời tôi với anh qua bên họp bàn chuyện gì đó...

Năm Trường Kỳ thở ra:

– À, nếu như vậy thì chắc không dính dấp gì đến chuyện kia đâu. Mà anh có đi họp thì đi một mình chứ tôi... lết theo sao được?

Ba Nhon trả lời cầm chừng:

– Cố nhiên là như vậy rồi...

Năm Trường Kỳ soi mói nhìn Ba Nhon một hồi rồi hỏi:

– Nếu có bấy nhiêu đó thì việc gì mà tôi coi bộ anh có dáng xằng vằng xéo véo y như là người đang rặn đẻ vậy?

Ba Nhon ngó xuống đất, ngập ngừng đáp:

– Theo lời anh mới qua nói mi mí cho mình biết thì mấy ảnh kéo về trong vùng này là cốt để đánh quau một vài trận cho Tây ngán và tốp bớt lại việc đóng đồn khắp trong miệt vườn. Mặt khác tuy ảnh tính làm như vậy là để cho đồng bào... lên tinh thần chút đỉnh, chứ từ hồi nào tới giờ Tây lẫn tới đâu mình lui tới đó... thét rồi cô bác họ cũng... mệt mỏi hết dám ủng hộ mình nữa và chỉ tính chuyện lo xin giấy tờ của mấy đồn Tây hay bạc-ti-dăng để yên thân mua bán mần ăn như cũ...

Năm Trường Kỳ hí hửng nói:

– Như vậy cũng phải. Đồng bào họ thấy mình chạy có cớ hoài nên gặp mình ở đâu là họ bét dang ra xa ở đó, chứ không còn vồn vật như trước nữa... Mấy

666 | Lê Xuyên

ảnh muốn đánh thì đánh chớ việc gì mà anh lo? Mọi chi sắp sửa đụng súng đụng ống mặt mày của anh sáng rõ mà?

Ba Nhơn gượng cười:

– Đâu phải tôi ngăn đánh đó anh. Nhưng sau khi được nghe báo cáo về việc mình mới thắng thầy cai một keo rồi, thế nào mấy ảnh cũng... hối thúc hoặc phụ lực với anh em ở đây phút luôn cho sụm cái đồn của thầy ở trong vòm...

Năm Trường Kỳ chận ngang:

– Bộ anh nhắm mình hạ cái đồn của ba thằng bạc ti-dăng đó không xuể hay sao mà lo?

Đã lỡ để lộ nỗi lo âu của mình cho Năm Trường Kỳ biết, Ba Nhơn đành kiếm cách trả lời cho xuôi:

– Tôi từng xáp vô nhiều chỗ còn ngặt nghèo hơn nhiều mà tôi có nao núng đâu, nhưng lần này... mình đánh ngay cái chỗ cô bác quen biết ở từ hồi nào tới giờ thì cũng... ngại lắm. Rủi tên bay đạn lạc khiến cho đồng bào xóm của mình chết dính chùm vô, hay sau đó Tây đốt nhà, đốt cửa, bắn giết thêm một xáp nữa... đó khỏi cô bác họ chửi mình thụt sinh.

Năm Trường Kỳ chắt lưỡi:

– Thời buổi giặc giã mà anh nói sao nghe trái cựa quá vậy! Đạn trúng ai thì người ấy rán chịu chớ ai biểu họ cứ ở chòm nhom xung quanh đồn tụi nó chi?

– Thì họ vẫn ở y nguyên một chỗ từ hồi cổ lũy nào chớ bộ mới về đó cất nhà, dựng cửa hay sao?

– Ồi hơi sức đâu thắc mắc mấy thứ chuyện nhỏ nhoi đó hổng biết. Anh em mình phơi thây trước lần tên mũi đạn thì cô bác cũng phải rán hy sinh chút đỉnh chớ. Ai cũng muốn hưởng sự « độc lập » hết thì kẻ xay lúa người bông em, kẻ chịu cái này, người gánh cái nọ chứ không ngờ hết sao được? Bộ họ con đẻ bọc điều hay là cha người ta hay sao chớ? Cứ quánh sẵn tới đại đi anh. Có như vậy anh em mình mới mong trở về chỗ cũ cho nó... rộng rãi một chút chớ cứ sống chui rúc trong chỗ khỉ ho cò gáy như vậy hoài thì chết ngất cuộc đời rồi còn gì!

Ba Nhon rán viện lý thêm:

– Còn một vấn đề khó xử này nữa chớ đã hết đâu anh Năm. Mình đánh lấy đồn của thầy cai thì được rồi những thế nào mấy ảnh không đẩy lớp anh em mình ở đây... thí mạng cùi xung phong vô trước, lấy có là dân của mình rành đường đất hơn! Và như vậy... tôi e rằng dầu mình có thắng thì đám của tụi mình cũng hao hụt bọn đa anh!.. Không phải tôi muốn phân biệt ra kẻ thân người sơ vì anh em ở bên cũng như tụi mình ở đây cũng đều là... anh em chung phe hết, nhưng...

Ba Nhon bỏ lửng ở giữa câu nào để cho hết nghĩa một vấn đề rất... khó nói ấy.

Năm Trường Kỳ mỉm cười nhìn anh rồi gật gù khen:

– Tôi « thông cảm » nỗi thắc mắc của anh rồi. Cha nội này coi lơ mơ vậy mà bây giờ cũng... tiến bộ, cũng « chánh trị » cùng mình đó ta! Phải rồi, tuy việc là việc chung nhưng anh em mình cũng không nên kè lưng ra để cho mấy cha nội ở đâu xáp về và leo lên hưởng một cách khoẻ ru. Anh em mình đã trần thân vì vùng này thì cũng phải để cho anh em mình... sống đủ mặt hầu có thể làm việc hơn thế nữa chứ!... Ở đây là vấn đề... trách nhiệm bảo toàn lực lượng cần thiết cho địa phương mình ở đây nè!

Ba Nhơn lơ đãng nghe Năm Trường Kỳ thuyết lý, vì thật ra, anh ta cũng xấu hổ thẹn. Đợi cho Năm Trường Kỳ dứt lời, anh ta ngượng ngịu lên tiếng hỏi:

– Theo anh, bây giờ mình tính sao đây? Chẳng lẽ nói với mấy ảnh là mình không chịu đánh thì cũng ngặt?

– Ý, anh nói như vậy rồi mặt anh em mình ở đây hết. Tốt hơn hết là anh cứ... xắn tay áo lên tuyên bố cho bậm trợn, quánh thì quánh, nhưng xét vì... anh em mình mới dự mấy trận mệt đừ nên xin mấy giả cho tụi mình xả hơi đôi chút và nếu mấy giả có cần đi lấy đồn thì mình sẵn lòng chỉ đường chỉ nẻo cho mấy giả và phụ lực ở giàn ngoài. Anh cứ nói như vậy đi thế nào mấy chả cũng nghe bùi tai mà!

Ba Nhơn đang ở trong cái thế tiến thoái lưỡng nan nên đành ừ ào cho xong chuyện và chỉ chờ... thời gian giải quyết.

Nghĩ quanh, nghĩ quẩn một hồi, anh ta bất giác thở dài vô tình than vãn:

– Thiệt đúng là cái ách giữa đàng đem quàng vào cổ! Mọi việc ạch đui vừa qua và sắp đến nữa vì cái cô Ngọc Sương kia... nghĩa là cũng vì một con đàn bà? Nếu mình không dính dấp vô đó thì có phải khỏe ru, có phải dễ tính hơn không!

Tưởng Ba Nhon oán trách mình, Năm Trường Kỳ cười giả lả:

– Ô, đàn bà thì đàn bà chớ ăn nhậu gì vô đó! Bây giờ anh cứ coi như hổng có cổ, hay coi cổ như con Tư con Năm nào khác đi! Còn cái việc đánh đồn thì... dầu không có bọn thầy cai vô đây, tụi Tây nó cũng sai tốp khác vô, chớ bộ tụi nó chừa vùng này ra luôn hay sao mà anh thắc mắc?... Anh yên tâm như thường đi. Riêng về vụ cô Ngọc Sương với anh Minh Tấn, tôi cũng đồng ý thả họ phứt đi nhưng... để đợi coi mấy anh lớn có hay biết hay hạch hỏi gì mình không đã, Anh quên rằng con Năm Hồng Phúc nó còn rình có cơ hội để chọt tôi hay sao?

Ba Nhon nhăn nhó:

– Bây giờ, dầu anh đồng ý thả họ ra cũng hơi trễ rồi. Thế nào mà mấy ảnh ở bên không hay rõ vụ này, nhứt là khi có người liên lạc qua đây. Thiệt anh làm tôi kẹt hết sức! Bây giờ tôi hết dám ngó tới mặt cổ!

Năm Trường Kỳ đáp càn:

– Bây giờ nó lỡ hết như vậy thì biết sao... Mình có dè đâu mấy giả kéo về sớm vậy? Anh cũng đã lo hết lòng cho họ rồi... Phần tôi, tôi cũng không dè anh muốn thi ơn với họ gặt như vậy nên mới chàng ràng vô. Nay thì tôi... hết ham muốn gì nữa, nhưng sợ kẹt với mấy anh lớn một chút vậy thôi...

Rồi không biết nghĩ sao, hăn ta giở giọng hăm he luôn:

– Mà nè không phải riêng một mình tôi bị thôi, cả anh và con Năm ở đẳng cũng bị dính chùm vô nếu anh hấp tấp để cho có việc gì trục trặc xảy ra! Tôi bình nằm chết cứng một chỗ nên không thể can dự vô một việc gì được đó ghen!

Ba Nhơn quắc mắt nhìn hăn ta:

– Cố nhiên. Như vậy cũng đã cho tôi một mũi!

Dứt lời anh ta lạnh lùng bỏ đi ra...

o O o

Năm Hồng Phúc đang đứng lóng ngóng ở phía trước cửa thì nghe Ngọc Sương gọi hỏi:

– Cô Năm ơi, họ làm cái gì mà tôi thấy chộn rộn quá vậy? Bộ có khách nào tới hả?

Năm Hồng Phúc quay vô, tươi cười đáp:

– Khách đâu mà lại chịu khó lặn lội vô tới trong này! Có anh liên lạc của mấy anh lớn mới tới nên mấy cha nội ở ngoài bu lại để hỏi thăm tin tức đó mà!

Ngọc Sương nói liền:

– À, vậy thì tốt quá. Đâu chị cho tôi ra gặp mặt với anh ấy đề nhờ anh xin với mấy anh lớn anh nhỏ gì đó cho giải tội này qua bến cho rồi đi chớ tôi hết muốn ở đây thêm một giờ một phút nào nữa!

Năm Hồng Phúc chưa biết phải đáp ra sao thì Minh Tấn đã vội khuyên can Ngọc Sương:

– Thân phận mình bị giam giữ mà em đòi như vậy sao được. Cô Năm đây làm sao dám để mình đi hỏi ngang như vậy. Cổ có lòng tốt đối với mình trong bấy lâu nay thì mình cũng nên rón tránh cho cô những trường hợp... khó xử.

Ngọc Sương trề môi rồi đồng đánh trả lời:

– Anh này kỳ hông! Hể em mở miệng ra nói tới cái gì là anh bình hợ sát đeo! Em xin được đưa đi giam chỗ khác chớ bộ đòi họ thả ra hay sao mà... khó với dễ!

Dư biết tánh tình của Ngọc Sương thường hay quạu quọ sau khi được tin thầy cai chết, Năm Hồng Phúc không lấy làm giận trước câu nói xỏ xiên của cô ta mà còn ôn tồn giải thích:

– Em để cho chị ra gặp anh kia thì cũng được chớ chẳng phải không nhưng mấy anh lớn mới về đó thuộc vào một đoàn lưu động, nay ở chỗ này mai ở chỗ khác họ dời đi hà rầm thì làm sao dẫn chị với anh Minh Tấn theo được?

Ngọc Sương bướng bỉnh nói:

– Tôi có cần theo ai đâu! Tôi chỉ cần họ xử tội này cho ra trắng đen chứ cứ mập mờ... thả không thả mà giam không giam như vậy tôi hết chịu nổi rồi.

Và như chưa hết, Ngọc Sương nói tiếp luôn:

– Dầu sao tôi cũng muốn gặp mặt với mấy anh « lớn » chứ ở đây... ba hồi vầy ba hồi khác... rồi có ngày cũng chết, mà chết ô chết nhục nữa là khác. Mấy người chỉ huy ở trên bề gì họ cũng có học thức hơn chứ đâu có... xô bồ xô bộn như ở đây...

Minh Tấn hoảng hốt chặn lời cô ta lại:

– Em! Em nói... hồ đồ như vậy sao được?

... Và anh ta lo ngại liếc chừng về phía Năm Hồng Phúc. Bị Ngọc Sương vô tình chạm đến tự ái (thật ra cô này chỉ nói lên một nhận xét chung chứ không chỉ định ám chỉ đến sự thất học của riêng ai) Năm Hồng Phúc trợn ngược mắt lên nhìn xoắn vào mặt cô này và cười khẩy:

– Phải tội này dốt nát, ngu si nên mới liều mạng giúp đỡ chị với anh Minh Tấn, chứ phải vào tay người có ăn học và khôn ngoan hơn thì họ đâu còn cho hai « ông bà » sống nhớn nhó tới giờ phút này để nói cái điệu... từ trên đầu cha người ta nói xuống như vầy nè! Hèn chi thằng cha Năm Trường Kỳ chửi tôi ngu như con bò cũng có lý lắm! Nhưng nghĩ lại, tôi còn đỡ chứ anh Ba Nhon ảnh còn ngu hơn nữa!

Mấy ngày nay, ảnh chết lên chết xuống lo cho mấy người bất kể tai tiếng. Đã vậy mà ảnh còn phải giấu giếm hết đầu này tới đầu nọ... Bây giờ ảnh lại còn bị người ta chửi là thứ Quất Trì Cung nữa chứ!

Ngọc Sương có vẻ sững sờ trước lời cay đắng « bất thường » của Năm Hồng Phúc. Cô ta nhìn sang Minh Tấn rụt rè hỏi:

– Sao khi không cô Năm cố... nổi nóng vậy anh?

Minh Tấn nhăn nhó đáp:

– Tại em nói như vậy mà cố chẳng hiểu lắm, chẳng giận mình sao được.

Đoạn anh quay qua Năm Hồng Phúc xuống giọng năn nỉ:

– Ngọc Sương vô tình nói lỡ lời như vậy chớ cố chẳng dám khinh khi ai đâu. Người ta trong lúc buồn bực quá đôi thường hay sanh quẩn trí nói càn...

Được thế Năm Hồng Phúc tiếp tục cự nự:

– Thôi tôi biết mấy người có ăn học mà! Chuyện này, anh Ba Nhon và tôi mới mở con mắt ra. Thiệt công xương sống làm ơn cho người lạ mà rất cuộc rồi còn bị chê là đại, là ngu! Để tôi biểu anh Ba Nhon khỏi cần giấu giếm gì nữa hết và cứ nín khe luôn coi thầy cai ở ngoài làm gì được.

Ngọc Sương trố mắt nhìn sững Năm Hồng Phúc:

– Coi, cô Năm nói sao? Ba tôi đã qua đời rồi thì làm gì ai được?

Năm Hồng Phúc cười lạt:

– Phải thấy chết ngất mà mấy người nói cái giọng cha tự nãy giờ đó thì cũng chẳng ai thêm chấp nhứt làm gì...

Minh Tấn ngất ngang:

– Vậy ra ... thầy cai hồng có sao hết hả cô Năm?

Bị Minh Tấn hỏi dồn thẳng câu này, Năm Hồng Phúc giật mình và cơn nóng giận tan biến trong phút chốc. Cô ta chợt nhớ tới lời căn dặn gắt gao của Ba Nhơn và khẽ đưa mắt liếc chừng về phía chung quanh.

Trước sự thay đổi thái độ quá đột ngột của cô ta, Ngọc Sương chưng hửng quay hỏi Minh Tấn:

– Cái gì kỳ vậy anh? Bộ ba còn sống hay sao mà anh hỏi cổ câu ấy?

Minh Tấn không chú ý đến Ngọc Sương mà dụi dằm hỏi tiếp Năm Hồng Phúc:

– Cô Năm à, theo như lời cô nóng giận mới nói vừa rồi thì thầy cái vẫn còn sống chứ không bị bắn chết như lời mấy anh em đồn phải hông cô? Hay thầy chỉ bị thương nặng chứ không đến nỗi thiệt mạng phải hông cô?

Năm Hồng Phúc lại ngó chừng ra chung quanh rồi chắt lưỡi bảo Minh Tấn:

– Chuyện đâu còn có đó, làm cái gì mà anh hỏi om xòm bát nhả lên vậy hồng biết!

Ngọc Sương như khám phá ra được phần nào sự thật qua những cử chỉ e ngại của Năm Hồng Phúc, mừng rỡ nhảy đến níu lấy hai vai cô ta vừa lắc vừa hỏi một hơi:

– Cô Năm ơi tôi lạy cô! Có phải thật như vậy không cô! Bây giờ cô muốn chửi mắng tôi gì đó thì mặc tình nhưng cô làm ơn làm phúc nói liền ông già tôi hiện nay ra sao hả cô?

Năm Hồng Phúc nhăn nhó lảng ra, với một giọng dịu hẩn lại:

– Coi, làm cái gì mà hai anh chị hạch hỏi em lung tung vậy em biết đằng nào đâu mà trả lời. Thôi mình bước vô nhà đi chớ đứng ở đây bàn tán om xòm không tiện...

Dứt lời cô ta bỏ đi vào nhà một nước. Ngọc Sương đưa mắt nhìn Minh Tấn:

– Anh nghĩ sao về những lời của cổ? Chắc cổ muốn giấu tụi mình một điều gì, hèn chi mỗi khi em khóc kể và cự nự hung quá, em thấy cổ chộn rộn một bên, xăng văng xéo véo nửa như muốn nói một điều gì, nửa như còn e dè ái ngại... Phải rồi, nhứt định là ba không sao hết nên hồi nãy cổ mới trách mình là vô

ơn bạc nghĩa và còn có nói anh Ba Nhon khổ công giấu giếm cái gì nữa đó! Thôi chắc trong vụ này, đầu dây mối nhợ gì cũng do anh Ba Nhon mà ra hết, vậy anh vô gạn hỏi có thêm nữa coi. Có mặt em sợ cổ kị.

Minh Tấn gật đầu, rồi mỉm cười trách nhẹ Ngọc Sương:

– Em cũng nên nhớ, ngày nào mình còn nhờ ba hộet com ở đây thì mình nên ăn nói nhỏ nhẹ và tỏ ra... biết điều với người ta một chút. Đối với dân trong này mà em mở miệng chê là dốt đặc lá mít thì... kị gắt lắm, nhứt là mình lại ở thành và có may mắn được đi học hành chút đỉnh nữa. Thiếu chút nữa em làm hư « rơ » hết trơn hết trọi?

Ngọc Sương sượng sùng trong một thoáng rồi đành cười trừ...

o O o

Vừa thấy mặt Minh Tấn lộ ra, Ngọc Sương quăng liền tấm lá chuối xé nát thành từng tua nhỏ xuống, đúng rột dậy. Cô ta cau có hỏi Minh Tấn:

– Làm gì mà ở trổng lâu quá trời quá đất vậy anh?

Minh Tấn làm tỉnh kêu lên:

– Cha, cô Năm cổ giấu gắt quá làm anh gạn hỏi cổ hết hơi hết sức cổ mới chịu nói thiệt...

Ngọc Sương ngắt ngang:

– Mà ba còn sống phải hông?

Minh Tấn chắt lưỡi nho nhỏ:

– Đừng la om sòm em! Chuyện này là chuyện kín mà!

Ngọc Sương cười thành tiếng:

– Bộ nghe lời cô kia cấm em hả?

– Bậy nà! Mình giữ kín thì có lợi cho mình chớ ăn chung gì đến ai mà em nói vậy hổng biết (rồi như sợ Ngọc Sương tra vặn nữa, anh ta vội nói lảng ra)... Bác trai vẫn bình yên như thường chớ chẳng sao hết.

Ngọc Sương rướn giọng nói:

– Em mới nghe cô Năm nói lỡ lời một chút xiu là em biết liền. Mấy tay du kích quèn trong này làm gì hạ ba nổi mà mấy chả khoe rùm lên hổng biết!

Minh Tấn có vẻ bức mình:

– Em không nên nói như vậy. Bề gì mình cũng còn kẹt trong tay họ mà.

Ngọc Sương lừ mắt nhìn anh ta, nhưng rồi lại thắc mắc hỏi:

– Sao họ giấu kỹ vụ này quá vậy anh? Cả thằng cha gì mới ở ngoài đồn chạy thoát về được cũng chẳng hay biết gì ráo?

Minh Tấn lụng khụng đáp:

– Theo anh nghĩ thì có lẽ anh Ba Nhơn sắp đặt hết mọi công chuyện đó để giúp cho hai đứa mình được về sớm. Cô Năm có nói mĩ mĩ cho anh biết thì bác trai ở ngoài đồn và ảnh cũng có gặp nhau để lo cho tụi mình.

– Vậy hả? Hèn chi hồi sáng mình thấy ảnh đi về trong này sau rớt hết hén anh! Thiệt anh Ba ảnh tốt quá!

Minh Tấn mỉm cười:

– Mới hồi nào đây, em còn chửi nát ảnh hết...

Ngọc Sương cười theo:

– Ai biểu ảnh giấu mình chi?

Minh Tấn nghiêm giọng lại:

– Ảnh giấu là để có lợi cho tụi mình, chở ảnh đâu có ham khoe khoang để tăng công với em! Bởi vậy, sau khi được biết tin mừng này em cũng nên giữ gìn cho kỹ chớ đừng ỷ y mừng rỡ bất kể gì hết thì vừa có hại cho tụi mình mà còn để rắc rối thêm cho ảnh...

Ngọc Sương đáp liền:

– Ồi việc ấy dễ mà!

Minh Tấn nhú mày nhìn cô ta, thở dài:

– Vụ của tụi mình còn trặc trẹo nhiều chớ bộ hết sao mà em tính ăn chắc quá vậy.

– Bộ cô Năm còn cho biết thêm điều gì nữa hả?

Minh Tấn lật đật đáp:

– Không. Cổ chỉ cho anh biết có bấy nhiêu thôi. Cổ cũng chẳng hơn gì mình...

Ngọc Sương soi mói nhìn anh ta, hặc hởi:

– Đừng giấu! Nếu cổ nói với anh có bấy nhiêu đó thì làm gì anh cà rà ở trong nhà đến mục giường mục chiếu vậy hả?

Minh Tấn nói cứng:

– Coi, thì anh cũng phải lờ qua tiếng lại với cô, phải hỏi chận đầu chận đuôi cổ mới chịu cho biết chắc là bác còn sống chớ! Còn về cái chuyện hai đứa mình giữ kỷ kia thì dễ hiểu quá.... Nếu mình để lộ ra mặt ắt nguy hết cả đám và còn để họa lây cho anh Ba Nhơn và cô Năm đây nữa. Việc hai đứa mình là việc sanh tử chớ phải chuyện chơi hay sao mà em bam bắt bẻ quá hồng biết!

Ngọc Sương mỉm cười làm lành:

– Em nhớ kỹ rồi, anh khỏi phải cần nhằn cử nhữ thêm nữa. Anh này khó quá tổ mẹ!

Tiếp theo những lời trách yêu ấy, Ngọc Sương muốn có một cử chỉ âu yếm đối với Minh Tấn như

để chuộc lỗi, nhưng khi chợt nhận có vẻ mặt đăm chiêu của anh ta, cô ta đâm ra cụt hứng và ngoe nguẩy đứng nhích ra:

– Ai làm cái gì mà mặt mày anh bị xị hoài vậy hả?

Minh Tấn giật mình đáp bừa:

– Thì mình phải giữ vẻ mặt... chằm giằm như mọi khi chớ khi không lại tươi rói lên sao được. Mặt khác, mặc dầu vừa nhận tin mừng về bác trai nhưng vụ của hai đứa mình, kể ra còn linh tinh ở một chỗ và biết đâu vào ngày mai, ngày mốt lại chẳng có việc bất ngờ xảy đến nữa. Rút kinh nghiệm ở mấy lần vừa qua, mình cũng... ngán ngán em à. Anh hơi lo chỗ ấy đó.

Ngọc Sương nắm lấy tay anh ta:

– Ôi hơi sức đâu anh lo chuyện bao đồng... Được tin ba bình yên em vững dạ rồi và dầu cho mai mốt có chuyện gì trắc trở xảy ra nữa, em cũng không ngại mấy. Bất quá hai đứa mình cùng chung số phận là hết! Như vậy anh không mãn nguyện sao...

Minh Tấn tươi cười đỡ lời cô ta:

– Được như vậy thì mát ruột mát gan lắm, nhưng nếu hai đứa cùng được về tới Cần Thơ thì khoẻ hơn.

Ngọc Sương nhí nhảnh giật mạnh tay anh ta:

– Thằng cha này tham quá há!

Minh Tấn làm mặt nghiêm:

– Không phải tham nhưng anh lỗ vốn quá nhiều, em cũng cho người gỡ gạc chút đỉnh chứ!

Ngọc Sương hất mạnh tay anh ta xuống:

– Tự hôm nay anh có cô Năm đó chi? No nê như vậy mà còn rên nữa chứ?

Minh Tấn nhăn nhó như phải gánh chịu một hàm oan gì ghê gớm lắm vậy:

– Trời ơi, chuyện... bắt buộc « ngoại giao » cực khổ gần chết chứ bộ sung sướng lắm sao mà em gieo cho những tiếng nặng nề ấy hổng biết!

Ngọc Sương cười mủm mủm, liếc xéo anh ta và buông thõng một câu:

– Té ra anh khổ cực quá hả .. Nếu vậy, một khi về tới ngoài nhà yên lành em không dám phiền hà anh phải khổ thêm nữa đâu ghen anh!

Minh Tấn trợn mắt toan cãi lại, nhưng khi bắt gặp cái nhìn hóm hỉnh của Ngọc Sương, anh ta chỉ hăm hừ mấy tiếng trong cổ họng như có ý hăm dọa (sau này sẽ biết tay) rồi cười theo...

o O o

Trước cuộc tấn công của địch, thầy cai ra lệnh cho lính của mình lo cố thủ và gọi viên đội thân tín đến cho biết hoàn cảnh khó khăn của mình. Thầy ân cần vỗ về hấn ta:

– Thầy đội rán đốc thúc anh em cứ thủ cho kỹ đi. Ba thằng cắc kè này không làm chi nổi mình đâu. Bây giờ cũng khuya lơ khuya lắc rồi, tội nó cũng chỉ dám nổ súng lẹt xẹt một hồi nữa rồi lui cho gấp chớ không dám cà rà ở đây tới gần sáng đâu.

... Từ đây tới đó nếu có cái gì ... hơi nguy, thầy đội chạy vô kêu tôi để tôi liệu. Nói nước cùng mà nghe, nếu có việc gì cấp bách, tôi sẽ tính và dầu sao tôi cũng phải lãnh phần trách nhiệm đối với anh em chớ không phải chỉ bo bo lo cho con gái và thằng rể tôi đâu.

Viên đội già khúm núm:

– Dạ, thầy cai khỏi nói, tội này cũng tin ở thầy sẵn rồi mà...

Sau mấy lần xung phong thất bại, người chỉ huy đoàn quân lưu động chạy đến tìm Ba Nhơn và bực tức hỏi anh ta:

– Sao ba thằng trong đồn « dai » quá vậy anh? Tôi tưởng thằng cha thầy cai chết rồi và trong lúc tội nó xuống tinh thần, tội nó phải khiếp sợ mình chứ? Tự nãy giờ anh em kêu gọi tội nó ra đầu hàng mà tội nó cứ trầm trồ trầm trất và mình cũng chẳng thấy tội nó báo động cho đồn Tây biết nữa! Anh có biết tại sao có chuyện lạ lùng vậy không?

Ba Nhơn trả lời một cách mờ ớ:

– Chắc tại đồn này xây cất vững chải nên tội nó

mới... lì ra như vậy. Hơn nữa lính tráng của thầy cai nổi tiếng là bạt búa...

Anh chỉ huy ngắt ngang:

– Anh ở đây quen, anh nhắm coi đồn này có chỗ sơ hở gì để mình nhắm vào đó không?

Ba Nhon lắc đầu:

– Thì nó... như anh đã thấy, tứ bề bốn phía gì cũng kín mít hết...

Anh kia nhăn nhó:

– Tôi muốn cho anh em liều mạng xung phong một cú chót nhưng thấy dân trong đồn huồn đãi quá nên cũng hơi ngại. Lạ quá! Tụi ở trong cử bắn cầm chừng, hễ mình xấp lại là tụi nó tĩa, nó quét...

Ba Nhon nói chen vô:

– Chắc tại nó chỉ chờ cho mau sáng rồi anh em mình cũng phải rút lui... Tụi nó lượng anh em mình cũng không có thứ súng gì lớn có thể bắn sập sào, sập cốt được nên mới... thả cà rề như vậy. Theo tôi, muốn chụp mấy thứ đồn kiên cố này phải có nội công ngoại kích mới được.

Anh chỉ huy xằng giọng cự nự:

– Sao anh ở đây mà không nghĩ trước chuyện đó?

Ba Nhon rụt rè đáp:

– Anh nghĩ coi... « mới » quá mà mình làm sao cho người tò về làm quen với tập lính tráng trong đồn được! Nhứt là từ hồi thầy cai vô đây, tụi này chạy xất bất xang bang nên cũng chưa tính chuyện gì khác được. Hôm trước tôi đã có trình bày hết với mấy anh rồi nhưng vì mấy anh gấp quá.

Anh kia nổi giận lấy:

– Không gấp sao được. Tụi tôi đâu có thể ăn dầm nằm dề luôn một chỗ như mấy anh vậy! Phải thằng cha cai còn sống tôi hạ đồn này như trở bàn tay, nghĩa là chỉ trong nhấp nháy và không tốn một viên đạn nào hết.

Ba Nhon chưng hửng:

– Coi, sao hồi đó được tin thấy chết, mấy anh nôn nả đòi tụi tôi ở đây dắt đi lấy đồn? Tôi đã thừa hết mọi lẽ là... không dễ nuốt mà!

Anh kia vùng vằng nói càn tới:

– Phải thằng cha cai còn sống tôi chỉ cần lôi đứa con gái và thằng rể của thằng chả ra là êm. Hồi nãy tôi đã biểu anh em nhắc đại tên tuổi của hai đứa này cho lính tráng trong đồn ngán... Tôi cũng biết rằng làm như vậy là... cầu may, chứ bọn ấy mà kể số gì, dầu cho tới mười đứa con của thằng cha cai cũng vậy...

Ngừng một giây anh ta hỏi ngang:

– Bây giờ tính sao đây?

Ba Nhon suýt bật cười:

– Dạ mấy anh... tính sao tính chớ tôi đây mà dám quyết định khỉ gờ.

Anh kia hỏi trở lại:

– Tôi muốn biết là anh còn cách gì khác không vậy mà?

– Dạ... theo tôi thì anh em mình nên... tạm tha cho tụi nó một phen. Trời cũng sắp gần sáng rồi và có súng nổ như vậy, chẳng sớm thì muộn ba thằng Tây nó cũng kéo... vô hỏi thăm.

Anh chỉ huy rón « xài xể » Ba Nhon thêm một câu:

– Tính như anh vậy thì ai tính chẳng được. Mấy cha ở địa phương, mà cứ buông thả như vậy nên chỗ nào cũng nát bét là phải lắm! Nội cái vụ này cha bắt giữ người ta rồi cứ ôm riết đó cũng đủ hiểu rồi!

Ba Nhon chỉ biết dè dặt êm theo, và khi thấy anh kia bỏ đi, anh ta chạy theo hỏi:

– Dạ bây giờ... mình lui về trông hả anh?

Anh chỉ huy chỉ ừ cộc lốc và không buồn quay mặt lại.

Tiếng súng đã im bật từ bao giờ và đã có tiếng gà gáy lác đác ở xóm xa...

...Ở trong đồn, thấy tờ mờ sáng và bốn phía đã lặng trang, thầy cai vươn vai ngáp dài một cách khoái trá. Thầy chậm rãi đồn thuốc vô nôi ống vố, bập lửa đốt, bập bập một vài hơi rồi lững thững bước ra trước sân đồn.

Thấy thầy ló mặt ra, viên đội già te te chạy lại hớn hở báo cáo:

– Dạ, ba thằng mắc toi đó rút mất đất rồi thầy à.

Thầy cai gật gù:

– Ừ, tôi nằm trong buồng canh chừng theo tiếng súng nên biết tụi nó rút dù. Như vậy cũng được rồi!

Không hiểu rõ thầy cai muốn nói gì, viên đội cũng dè dặt đẩy đưa theo.

Thầy cai hỏi ngang:

– À, dân của mình thì chắc không sao hết rồi, nhưng còn tụi nó chết nhiều ít thầy đội? Chắc... lai rai một vài thằng là cùng chứ gì?

Viên đội có vẻ ngạc nhiên vừa không bằng lòng câu hỏi với giọng điệu đó:

– Dạ ít sao được thầy cai! Mấy chuyến xung phong đầu của tụi nó, lính của mình quạt ra, tụi nó rút lộp độp như sung rụng, và tui còn thấy tụi nó kéo xác đi ngờ ngờ mà!

Thầy cai không giấu vẻ lo âu:

– Ý cha, cái điệu đó hơi... rầy đa!

Tuy không mấy tán thành thái độ của người chỉ huy mình, viên đội cũng xuống nước phân trần:

– Tui biết vậy nhưng chẳng lẽ mình lại mở miệng biểu lính đừng bắn giết địch thì... trật bàn đạp quá. Hơn nữa, tụi nó nhào vô mà mình không quạt cho tụi nó lật trở ra thì cũng nguy. Đến đây hắn ta liếc chừng về phía thầy cai và rụt rè hỏi tiếp:

– ... Dạ thầy nhắm coi sau chuyến thất bại xiểng niểng này ba thằng giặc đó có tính quay trở lại mần ăn cú khác nữa hông? Hay là tụi nó có kiếm cách làm khó dễ gì cho cô hai cậu hai ở trông hông thầy cai?

Giọng của thầy cai trở nên mệt mỏi:

– Nói về chuyện quay lại tấn công lần thứ hai trong một vài ngày tới đây thì tụi nó không dám rồi. Thường thường mỗi khi quây nên một đám nào, dầu ăn dầu thua tụi nó cũng lật đật đông đi nơi khác để tránh trước việc Tây vô cần quét (thầy chép miệng thở dài)... Và cái này mới kệt cho mình: tụi nó càng thua cay thì càng kiếm cách làm khó dễ hai đứa nhỏ ở trông hoặc tụi nó lưu đi xa nữa thì phiền quá.

Viên đội già gật gù như có vẻ thông hiểu và ái ngại tình trạng đáng lo ấy. Sau đó, anh ta muốn tỏ ra mình cũng biết nhiều, hăn hí hửng reo lên:

– Dạ còn thằng Ba Nhơn nữa chi thầy cai? Như thầy đã có nói sơ nội vụ cho tôi biết thì thằng này nó quyết thả cô hai với cậu hai về mà?

Thầy cai uể oải đưa mắt nhìn về phía thôn xóm xa thấp thoáng trong màn sương sớm, và mãi một lúc sau mới lên tiếng trả lời:

– Tôi hy vọng là nó sẽ rán che đậy cho hai đứa nhỏ, nhưng cũng khó quá thầy à. Nó cũng chỉ giúp mình được phần nào thôi chứ chẳng lẽ nó dám kinh chống với mấy thằng lớn hơn nó vì chút chuyện riêng đó hay sao?... Và cũng như tôi đây: chẳng lẽ tôi cứ cầm đầu cầm cổ lo cứu gỡ cho con gái và thằng rể của mình mà bất kể đến số phận của bao nhiêu lính tráng dưới tay tôi sao được? Tôi thương con thương rể thì thương thiệt nhưng còn có bốn phận của tôi nữa chứ! Thằng Ba Nhơn ở bên kia cũng vậy... Đánh giặc đánh giã thì như vậy đó thầy đội à.

– Dạ...

– À, còn việc này nữa, thế nào ba thằng mới đến đây cũng kiếm cách phục thù sau khi tụi nó thấy tình hình êm êm trở lại. Từ bây giờ tới đó, thầy đội nhắc nhở anh em trong đồn nên giữ kín cái vụ tôi... còn sống giùm tôi, chứ nếu để sơ hở ra...

Viên đội mau mắn đỡ lời:

– Dạ tụi nó biết mà thầy cai. Nếu tụi nó biết rõ được là thầy vẫn mạnh khỏe bình yên thì trời cản

tụi nó cũng đem cô hai cậu hai để làm khổ mình và thằng Ba Nhơn kia cũng lú luôn nữa.

Thầy cai có dáng bần thần:

– Tôi ngán nhất trường hợp ấy, bởi vậy mấy hôm nay tôi có dám ló mặt đi đâu đâu? Thiệt cũng như người tù, bức bối quá chừng quá đỗi, nhứt là khi biết chắc hai đứa nhỏ ở cách đây vài cây số mà đành bó tay ngồi chịu trận để chờ thời may vận rủi thi... ức quá. Thầy đội nhớ những lời tôi dặn nghen.

– Dạ tui lo gắt mà thầy cai. Thầy coi, từ hôm nay tui cấm ngặt lính tráng của mình không được bày đặt chuyện la cà về vô trong mấy xóm nhà của dân chúng ở đây. Tụi nó rên rĩ lắm nhưng... gặp cái hồi khó thì phải giữ theo khó chớ biết sao!

Thầy cai tổng tỏ vẻ hài lòng:

– Ừ phải vậy mới được, nhất là đối với mấy thằng ham rượu chè, mèο chuột, thầy đội phải canh kỹ tụi nó, chớ để tụi nó luồn tuông như hồi nào còn ở Tham Tướng không được đâu.

– Dạ tui có biểu tụi nó rán nhện thềm trong ít lâu rồi tui cho xả cẳng mà.

Thầy cai tổng mỉm cười:

– Ừ. Sau này êm thấm hết rồi tôi sẽ xuất tiền túi ra cho anh em theo vô trong này nọ say phũ phê một

bữa, rồi cha nào có muốn chơi bởi gì đó thì tôi cũng bao sẵn cho vài con. Còn ai muốn nghỉ phép thì... a lê, cái đó lóp!...

o O o

Sau vụ tấn công đồn thất bại, đám quân lưu động vội kéo đi lánh mặt sang một làng khác, nhưng trước đó cả Ba Nhơn lẫn Năm Trường Kỳ đều bị mấy anh lớn « cạo » cho một trận sát da. Cố nhiên là cả hai chỉ biết lì ra và chống đỡ bằng những thứ «tại, bị» cầm chừng.

Mấy tay chỉ huy trong đám lưu động còn muốn đòi bắt Ngọc Sương, Minh Tấn dẫn theo nhưng sau thấy việc di chuyển của họ cũng khá bấp bênh nên lại thôi, nhưng không quên hẹn sẽ trở lại trong một ngày rất gần để giải quyết vụ ấy.

Tuy không muốn vái cho Tây vô bố (vì như vậy cũng bị họa lây). Năm Trường Kỳ và Ba Nhơn cũng thở khi một hơi nhẹ nhõm khi đám này rút đi mất dạng.

Năm Trường Kỳ đã không giấu giếm nỗi hân hoan của mình với Ba Nhơn:

– Thiệt có mấy ảnh lên đôi khi cũng rất cần mà lắm lúc cũng... rất phiền. Mấy chả khen thì ít mà chê thì... chê đủ thứ, làm như mấy chả... « song toàn » vậy!

Ba Nhon chỉ nhún vai không đáp. Thật ra, anh ta đang nghĩ nát óc để tìm cách thả êm Ngọc Sương và Minh Tấn về, vì tình thế này mà kéo dài thì có ngày tin thầy cai còn sống cũng sẽ bị lộ. Mà thả đại họ ra rồi làm sao... trả lời cho xuôi với mấy ảnh đây? Có lúc Ba Nhon lại « mon men » nghĩ đến trường hợp Tây vô bố... Ừ, nếu Tây vô thì... còn dễ tính: anh ta sẽ cho Ngọc Sương và Minh Tấn chạy đi để sau này đổ thừa càn là tại sơ sẩy trong lúc Tây càn quét và khi mọi việc xong xuôi rồi, bắt quá đưa lưng ra chịu trận. Nhưng nếu Tây không buồn kéo vô đây thì sao? Ờ, nếu thầy cai cản Tây vì sợ dân trong này lưu con gái và rể thầy đi xa nữa thì sao? Ba Nhon bất giác thở dài và tự nhiên lấm lét đưa mắt nhìn trộm Năm Trường Kỳ như là mình vừa phạm vào một lỗi lầm thầm kín gì vậy.

Chợt nghĩ tới tình trạng của Năm Trường Kỳ, Ba Nhon quay qua ân cần hỏi:

– Anh liệu có lê lét được hông?

Năm Trường Kỳ ưỡn ngực lên:

– Anh khỏi lo cho thằng này mà. Bây giờ kể ra tôi đã lợi sức đến bảy tám phần rồi.

Ba Nhon chớp mắt liền mấy cái:

– Ủa bộ... vết thương lành mau quá vậy hả?

Năm Trường Kỳ xụ mặt xuống:

– Chớ bộ anh vái cho nó lở ra tầy quầy sao?

Ba Nhon sượng sùng chưa biết đáp sao thì hẳn ta đã nói tiếp giọng pha vẻ chua chát:

– Thì từ hồi tôi « bị » tới bây giờ cũng trót tháng rồi nên nó cũng phải lành chớ anh. May tôi quyết dùng mấy thứ thuốc nam chớ nếu nghe anh đi cho ba thằng cha y tế, cứu thương săn sóc thì chắc còn lâu nữa.

Ba Nhon gượng cười:

– Bây giờ, chắc anh thấy trong mình... khỏe như thường rồi chớ?

Năm Trường Kỳ lừ mắt:

– Ừ. Cũng như anh vậy. Mà hỏi chi cà?

Ba Nhon dang hai tay ra cười xòa:

– Coi, hỏi thăm sức khỏe anh hổng được sao? Với lại tôi cũng phải phòng xa trường hợp bị Tây bố và nếu anh còn yếu, tôi sẽ liệu biểu anh em bơi xuống đưa anh tản cư trước.

Năm Trường Kỳ cau có ngắt ngang:

– Thú thiệt với anh, tôi không ưa ai coi tôi như là một thằng đui què bại xụi. Anh em đi tới đâu tôi theo tới đó mà!

Ba Nhon vồn vã phân trần:

– Ai mà dám khinh khi anh cái gì đâu hổng biết! Có điều là muốn cho... chắc ăn tôi tính cho anh em đưa anh và cặp Ngọc Sương, Minh Tấn vô xóm nhà trong đồng sâu ở. Từ hồi nào tới giờ, chỗ ấy nghịch mỗi đường nên Tây u gì cũng ít để ý lui tới. Vô trông ở... khỏe hơn anh à! Nếu anh bằng lòng, tôi sẽ điều anh em đi sắp đặt sẵn hết mọi việc...

Năm Trường Kỳ nhú mày suy nghĩ một lát rồi phát cười rộ lên. Ba Nhon chưng hửng:

– Có gì vui mà cười bất tử vậy cha nội?

Năm Trường Kỳ vui vẻ điểm mặt anh ta:

– Anh cũng xảo tổ mẹ đó ghen!

– Coi, tôi lo cho anh mà anh còn trách nữa chứ!

Năm Trường Kỳ trề môi, gật đầu như để tỏ ý rằng
– mình thông hiểu hết mọi sự:

– Đừng lẻo mép! Anh dư biết là tôi... queo râu, gãy càng như vậy nên anh mới vững bụng tổng khứ tôi theo đám Ngọc Sương đó hén! Như vậy anh vừa nhẹ lo, vừa khỏi sợ tôi lộn xộn gì nữa với cái cô kia!

Ba Nhon chống chế cầm chừng:

– Bậy nà. Tôi biết anh... đã bỏ qua cái vụ đó rồi mà!

– Hừ, giả tử như tôi hổng bỏ qua thì làm gì ai được bây giờ? Cha nội khôn lắm há!

Ba Nhon xuống nước nhỏ:

– Thôi mà anh, giữa hai đứa mình đâu có chuyện gì trục trặc mà phải tính chuyện khôn dại, hơn thua. Anh có đi qua bên, tôi mới yên tâm được.

Nhận thấy Ba Nhon có vẻ sốt sắng đối với mình và cũng ngại việc Tây bố, nên sau một hồi suy nghĩ, Năm Trường Kỳ ưng thuận tản cư trước cùng Ngọc Sương, Minh Tấn.

Ba Nhon lật đật kiếu từ hân để sắp đặt cuộc di chuyển, và trước hết anh ta đi thẳng sang nhà Năm Hồng Phúc để báo tin.

Gần đến nơi, anh ta rón rén đi vòng ra phía sau hè cô để tránh trước mọi sự giáp mặt với Ngọc Sương rồi lên tiếng gọi Năm Hồng Phúc.

Nghe tiếng anh ta vọng vô, cả Ngọc Sương và Minh Tấn đều đứng nhồm dậy định theo Năm Hồng Phúc bước ra ngoài, nhưng cô này hiểu ý Ba Nhon chỉ muốn gặp riêng một mình nên vội ngăn cản họ lại:

– Xin anh chị cảm phiền ở nán trong nhà đi. Em chạy ra ngoài coi ảnh muốn nói gì rồi lát nữa nếu có tin gì em sẽ nói lại cho hai anh chị rõ sau cũng được.

Ngọc Sương vọt miệng nói:

– Cho tôi ra ngoài cảm ơn ảnh một lời rồi trở vô chớ chẳng dám cà rà ở lại để nghe lỏm điều gì đâu! Tự hôm nay, tôi để mịch lòng ảnh nhiều quá...

Năm Hồng Phúc cười ngó sang Minh Tấn như để phân chứng:

– Chết rồi! Chị ra cảm ơn cái điều đó thì có khác nào đi mét với ảnh là em tía lia hết mọi việc? Chị làm vậy ảnh dám thụt luôn, rồi từ rày trở đi, hể có chuyện gì xảy ra ảnh cũng giấu em luôn thì... trót vó hết cả đám. Để sau này yên hết rồi chị muốn cảm ơn ảnh bao nhiêu đó thì em chẳng dám cản.

Minh Tấn nín lấy tay Ngọc Sương như cố ý tán thành lời Năm Hồng Phúc và sợ người yêu phật lòng, anh ta mỉm cười nói đùa:

– Thôi hai đứa mình chịu khó đợi cổ trong này vậy. Mình có cổ làm “tay trong” cũng đủ vững bụng rồi cần gì phải lộ mặt ra ngoài cho anh Ba Nhơn hồ nghi thêm! (và day qua Năm Hồng–Phúc anh ta hồi luôn)... Cô Năm chạy ra ngoài mau đi kéo ảnh đợi lâu, ảnh bỏ đi thì... hụt đổi đa!

Năm Hồng Phúc vui vẻ gật đầu rồi tắt tả rào bước ra sau hè...

– Chuyện gì mà đứng lắp ló ở trong xó trong kẹt rồi kêu hú người ta om sòm vậy cha nội? Năm Hồng Phúc nhí nhảnh hỏi Ba Nhơn khi thấy anh ta ẩn thấp thoáng sau đám chuối hột.

Ba Nhơn vẫn đứng y nguyên một chỗ và giơ tay ngoắc cô ta lại:

– Bước nhích vô đây nè! Bộ đang mùi mẫn... tay ba ở trông hay sao mà người ta kêu thiếu điều lòi cuống họng mà cô hồng chịu nhúc nhích cục cựa gì hết vậy?

Năm Hồng Phúc vừa bước sấn tới vừa xí xọn cự nự lại:

– Ớ cái thằng cha lãnh nhách! Bộ anh muốn cho cặp kia ra luôn ra đây để anh sợ quỳnh chạy cong đuôi đó hả?

Ba Nhơn làm lành:

– Sao, họ không đòi theo ra à?

Năm Hồng Phúc bĩu môi:

– Sao anh biết không? Họ nằng nặc đòi để cho họ theo ra, nhất là cái cô Ngọc Sương của anh đó, cô muốn giáp mặt anh để cảm ơn...

Chợt nhận thấy mình lỡ lời, Năm Hồng Phúc hốt hoảng kêu lên một tiếng « ý » rồi nín bặt, nhưng rất may là Ba Nhơn vô tình không hay biết gì ráo mà còn vui vẻ đỡ lời cô ta:

– Cổ muốn cảm ơn theo điệu đào mỗ cuộc mả ông nội ông ngoại tôi lên hết phải không?

Năm Hồng Phúc cười xòa, chụp lấy câu ấy nói liền:

– Chớ anh muốn chỉ ỏn ẻn nói với anh những lời bùi tai, khoái nhĩ nữa sao?

Ba Nhon chột thở dài:

– Khổ quá, mình lo thấy mụn nội rồi hết bị bên này cạo sát da, bên kia chửi thụt sinh. Mà phải những điều mình dự tính nó xuôi rớt hết thì cũng lạy!

Năm Hồng Phúc bước ra phía sau đám chuối, hồi hộp cất tiếng hỏi:

– Gì nữa đó anh?

Ba Nhon nặng nhọc lắc đầu:

– Đâu có chuyện gì nữa. Nội bấy nhiêu đó lòng vòng mấy bữa nay cũng đủ cho mình điên đầu, nhức óc rồi. Vậy chớ cô hồng thấy là tôi bị kẹt mắc cứng cái cú này hay sao?

Năm Hồng Phúc trả lời cầm chừng:

– Thì cũng như vậy thôi...

Ba Nhon hơi xằng giọng:

– Như vậy sao được? Hồi đó có thằng cha Năm làm khó dễ mình thôi, bây giờ lại thêm ba anh lớn a thần phù nhảy xen vô nữa. Và việc này, bất quá anh Năm buông tay nhả mồi là xong còn mình bị dồn vô cái thế tấn thoái lưỡng nan mới chết tổ mình chớ! Tôi hỏi cô, một khi mấy anh biết rõ hết mọi việc rồi, cô dám lộng quyền thả cặp kia ra ngang xương hông hả?

Năm Hồng Phúc nhăn mặt:

– Tại anh cứ cù lơ xích xụi hoài chớ phải hôm trước chịu nghe lời em thì xong hết từ bốn mươi đời vương rồi!

Ba Nhơn chắt lưỡi, nửa như than vãn nửa như phân trần:

– Cô không đứng vào địa vị tôi thì nói nghe dễ lắm! Tôi còn có trách nhiệm đối với anh em, còn đánh giặc đánh giã nữa, chớ bộ tôi bỏ nhà cửa đi như vậy để chỉ lo nội cái vụ của cô Ngọc Sương hay sao?

– Ủ, anh bảnh. Cái gì anh cũng muốn cho vẹn toàn hết á! Được đầu này thì phải mất đầu kia chớ.

Ba Nhơn ôn tồn cãi lại:

– Bên nặng bên nhẹ chớ cô! Và bởi vậy nên mình mới mệt cầm canh đây nè!

– Vậy đối với bên « nhẹ », anh tính sao? Buông luôn hả?

Ba Nhơn gượng cười:

– Buông luôn sao được, và cũng vì vậy mà tôi mới kêu cô ra đây...

Năm Hồng Phúc làm bộ cự nự:

– Dữ hông: Người ta nóng gần chết mà anh cứ nói cà lòn vòng hoài. Có cách rồi hả?

Ba Nhơn hơi sượng lại:

– Kể ra thì cũng tính... cầu âu thôi. Chắc cô biết rằng không sớm thì muộn Tây sẽ vô ruộng trong miệt này chứ?

Năm Hồng Phúc làm ra vẻ rành đời:

– Xí, anh làm như chỉ có mình anh là biết hết mọi việc. Em ở trong này mọc rong mọc rêu hết thì còn lạ gì chuyện Tây bố sau mỗi lần có đụng độ!... Mà tại nó bố thì mình chạy như hồi nào tới giờ chứ có cái gì lạ đâu mà anh phải hỏi chứ?

Ba Nhơn xì một tiếng:

– Ai chẳng biết là cô rành hết mọi chuyện. Nhưng việc mà tôi muốn đem ra bàn với cô đây... có phần lạ khác.

Năm Hồng Phúc khẽ hất hàm:

– Đâu nói nghe thử coi?

Ba Nhơn đảo mắt nhìn qua một vòng, đoạn thấp hơn giọng xuống:

– Tôi muốn đưa cặp Minh Tấn, Ngọc Sương đi tản cư vô trong sâu một chút...

Năm Hồng-Phúc nóng nảy hỏi ngang:

– Chi vậy? Bộ ở đây rồi chết sao?

Ba Nhơn chắt lưỡi:

– Cô không biết khỉ mốc gì hết thì nên để tôi nói cho đủ đầu đủ đuôi rồi hãy hỏi. Đây nè, cô chở họ vô trong sâu một chút, rồi nếu có Tây vô bố cô liệu... nhắm mắt làm ngơ để cho họ lẩn êm đi... Như vậy tiện lắm, chớ chẳng lẽ để họ ở đây rồi bao nhiêu người không giữ nổi họ sao? Tới chừng nội vụ xong xuôi rồi, mấy anh lớn có hỏi mình cũng dễ trả lời vì phòng xa mà lỡ để xảy ra chuyện rủi ro ấy... Tôi nói sơ sơ vậy chắc cô hiểu rồi chứ?

Năm Hồng Phúc giầy nấy:

– Ý cha nội khôn quá tổ mẹ người ta hà! Như vậy thì chỉ có con này đưa lưng ra lãnh đủ hả?

Ba Nhơn kiểm cách thuyết phục cô ta:

– Cô cứ đồ thừa đại cho tôi đi: lệnh của tôi sai biểu cô đưa họ đi mà! Và trong lúc Tây bố ngặt nghèo, súng đạn bay loạn xạ, có một mình cô trông nom, hai người kia vượt trôn thì hợp lý quá rồi còn gì! Phần tôi, bắt quá mấy ảnh cũng chỉ cự nự lai rai vậy thôi. Mấy ảnh có biết trước là Tây sẽ vô và chính mấy ảnh cũng không dám cáng đáng cái việc mang cặp Ngọc Sương, Minh Tấn theo nữa mà...

Năm Hồng Phúc gật gù như tỏ vẻ tán thành nhưng rồi lại hỏi:

– Mà biết Tây có chịu vô không? Có Tây vô quây tùm lum em mới dám... buông cương cho họ chứ?

Ba Nhơn để lộ ra một cử chỉ bất lực:

– Thì mình cũng tính cầu âu vậy thôi. Mà thế nào tội nó chẳng vô. Bộ mình là ông nội tội nó sao mà tội nó phải nể cà?

Năm Hồng Phúc nhăn mặt:

– Thiệt hồi dễ thì hổng chịu tính để tới cùng khó mới xúi biểu người ta làm chuyện ác ôn không hề! Thôi được rồi, miễn anh cho em được toàn quyền thì dầu cho hổng có con ma nào vô em cũng thả đại cho họ đi rồi sau mình sẽ liệu cách nói...

Ba Nhơn trợn mắt:

– Ý trời, làm quá đâu được cô? Mình tính qua mặt mấy ảnh nhưng cũng phải giữ cho có « sách vở » một chút chớ thả ga, buông thảng như cô nói đó thì lòi chành liền.

Năm Hồng Phúc đáp càn:

– Em lãnh hết trách nhiệm mà!

Ba Nhơn lắc đầu lia lịa:

– Đã đành rồi nhưng mình không nên ầu quá trời quả đất như vậy. Đó là tôi chưa nói đến trường hợp bất tiện này, tôi có đưaa thằng cha Năm Trường Kỳ theo nhập bọn với cô nữa.

Năm Hồng Phúc bực tức kêu lên:

– Cái anh này bự quá hà! Đã tính công việc như vậy còn rước thằng cha kỳ đà cản mũi ấy theo tế mồ tể tổ gì nữa hả?

Ba Nhon nhích mép cười và khoan thai giải thích:

– Thằng này bây giờ cũng khôn quá ông nội người ta chớ bộ lù khù lù khờ như cô lắm tưởng sao? Tôi « làm mủ làm nhọt » để cho thằng cha Năm chịu theo cái đám của cô có hai điều lợi này nè: một là khi có Tây bố, tôi khỏi bận bịu vì thằng chả, hai là có thằng chả theo chứng đám thì sau này một khi cô Ngọc Sương và anh Minh Tấn đông mất rồi, thằng chả cũng è lưng ra gánh bớt trách nhiệm với tội mình? Tới chừng đó, dầu muốn dầu không thằng chả cũng phải đứng luôn về một phe của tội mình chớ khỏi có ở ngoài để đâm thọt đi!

Năm Hồng Phúc mỉm cười:

– Rủi thằng chả canh riết không để cho hai người kia thoát đi thì sao?

Ba Nhon hăng hái đáp:

– Dễ ợt. Như con chim đã bị đạn, lần này lẽ nghe nói Tây vô gần tới bên dít là thằng chả lủi mạnh chớ đâu còn ở đó coi chừng coi đổi ai nữa! Mặt khác, bây giờ... người thằng chả yếu xịu và nếu thằng chả hó hê cản trở, chẳng lẽ anh Minh Tấn mập mạnh ba ông cộp ăn không hết thịt kia lại không... bắt ảnh ngồi yên ngó chơi được sao?

Năm Hồng Phúc nheo mắt nhìn anh ta:

– Thằng cha này bây giờ cũng bày đặt tính chuyện ác hã!

Ba Nhon xẻn lên đáp:

– Tình thuê kẹt quá nên bắt buộc mình... chơi xấu với anh Năm một chút... Một chút xiu thôi! Ai biểu trước đây ảnh ham lộn xộn thì ảnh cũng phải rán đỡ vai với tụi mình cho vui chứ! Mà nè, cô cũng liệu dạn chừng anh Minh Tấn rằng: nếu bắt buộc phải đối phó với trường hợp ấy, ảnh cũng liệu... làm cầm chừng thôi chứ đừng nhè khệnh anh Năm chết ngay đơ thì... tôi dám lộn ra tới Cần Thơ kiếm ảnh lằm nhen!

Năm Hồng Phúc đon đả, đáp:

– Khởi dạn. Anh Minh Tấn biết điều lằm mà.

Ba Nhon gật đầu:

– Tôi cũng tin là như vậy nên mới dám bày mưu thiết kế với cô chứ nếu không thì đã buông xuôi vụ này rồi. Mà cô cũng không nên cho họ biết trước làm gì. Để chừng vô trổng rồi có... Tây bố thiết tình, cô xù xì cho họ biết là đông liền. Cô khôn ngoan và nhậm lẹ, tôi khỏi cần dạn nhiều...

Năm Hồng Phúc hơi trề môi:

– Lâu lâu nghe anh khen một tiếng chưa kịp khoái là... mệ thấy ông bà ông vải liền rồi hà!

Rồi Năm Hồng Phúc sốt sắng hỏi luôn:

– Anh định chừng nào đi cho tụi này đi?

– Nội trong buổi chiều nay. Càng sớm càng hay đó cô à. Tôi cũng xin nhắc cho cô: nếu rủi ro không có Tây vô bố thì cô kể như vụ mình bàn tỉnh đây ăn trét hết, chớ đừng tự ý thả đại cặp kia ra hồng được đâu ghen. Làm như vậy là chết với anh Năm và tôi cũng cứng họng với mấy anh lớn sau này nữa... Vụ của cô Ngọc Sương tùm lum lên hết rồi, bởi vậy cho nên, nếu mình tính sai keo này thì rán chờ keo khác, chớ làm ẩu kẹt cứng đa cô!

Năm Hồng Phúc mỉm cười:

– Cha, anh giữ kỹ quá há?

Ba Nhơn nhún vai:

– Dầu sao, mình cũng lo thủ cái thân mình chớ cô! Thôi tôi đông trước ghen.

Dứt lời, Ba Nhơn ngó chừng vô trong nhà một lần nữa rồi quay lưng đi thẳng.

Năm Hồng Phúc đứng yên, suy nghĩ vợ vẫn một hồi nữa rồi mới lững thững bước trở vô nhà.

o O o

Năm Trường Kỳ ngồi dưới xuồng chực sẵn tại bến trước nhà Năm Hồng Phúc. Đợi một lúc lâu không thấy bọn người trong nhà ra đi, hẳn ta càu nhàu bảo anh du kích bơi xuồng:

– Anh nhảy lên trên thúc mấy con mẹ kia xuống

xuồng đi cho gấp coi. Mấy con mẹ mà làm cái gì tự hời sớm mai tới bây giờ chưa sửa soạn xong cà? Bộ còn dỗi phẩn thoa son hay ngấm vuốt gì nữa sao chớ?

Anh du kích lật đật nhảy vọt lên bờ chạy tuốt vô nhà và chỉ trong một thoáng sau anh ta ló mặt ra, lựng khựng bước xuống mé rạch. Năm Trường Kỳ chụp hời liền:

– Sao, mấy con mẹ chịu xuống chưa?

Anh du kích nhăn nhó đáp:

– Dạ... chị Năm nói anh đợi chỉ một chút...

Năm Trường Kỳ chửi thề rùm lên:

– Cái con đó thì chuyên môn lộn xộn. Thiệt chuyển này đi chung với nó tôi xấu mình xấu mẩy. Nếu không nể lời anh Ba Nhơn thì chẳng thà nằm đây đợi Tây vô lượm đi còn sướng hơn là đi kè kè theo mấy con mẹ chần tinh gấu ngựa ấy!

Anh du kích kia cũng chỉ biết dè dặt cho xong rồi bước xuống xuồng để tránh trước khỏi bị Năm Trường Kỳ sai lên thúc hời mấy người kia một lần nữa, vì anh ta dư biết nếu vác mặt lên trên nữa thì thế nào cũng bị Năm Hồng Phúc « sạt » cho một trận nên thân.

Một lát sau, Năm Hồng Phúc dẫn Ngọc Sương và Minh Tấn đi xuống. Vẻ mặt cô ta vẫn... vác hất lên

trời trong lúc cả Minh Tấn lẫn cô Ngọc Sương đều có vẻ rụt rè ngượng ngịu khi phải giáp mặt lại Năm Trường Kỳ sau thời gian hắt ta bắt buộc phải nằm ì một chỗ.

Năm Hồng Phúc thản nhiên đi thẳng lại xuống mình y như là không biết có mặt Năm Trường Kỳ đang ngồi cau có trên một chiếc xuống khác đậu kế cận. Cô ta lảng xảng dấn dò Ngọc Sương Minh Tấn hết việc này tới việc nọ khiến cho hai người này không kịp day qua chào hỏi Năm Trường Kỳ.

Như hết nhịn nổi, Năm Trường Kỳ xẵng giọng hỏi trống không:

– Làm gì cà rà ở trên lâu quá vậy hả?

Năm Hồng Phúc vẫn giữ vẻ tỉnh khô. Thấy thế, Ngọc Sương, Minh Tấn nhìn nhau ra hiệu rồi cả hai cùng quay sang gật đầu chào Năm Trường Kỳ, và chỉ riêng có Minh Tấn lên tiếng:

– Dạ... anh Năm được... mạnh giỏi!

Vốn tối kỵ với mọi lời hỏi thăm sức khoẻ từ ngày bị nạn, Năm Trường Kỳ trả lời cộc lốc:

– Ừ, khoẻ như thường.

Đoạn, hắt ta hỏi lại luôn:

– Máy người làm gì ở trên mà để tôi phải đợi thiếu điều hụt hơi vậy?

Minh Tấn lúng túng chưa biết nên trả lời sao trước câu hỏi khá trịch thượng này thì Năm Hồng-Phúc đã vọt miệng đáp thế:

– Lạ không, anh cũng phải để người ta dọn dẹp nhà cửa cho đàng hoàng, sạch sẽ trước khi đi, chớ bộ anh nói hể mình cần mượn nhà của đồng bào ở đỡ rồi tới chừng đi là cứ việc vác đít đi chớ hổng cần gì hết phải không? Như vậy cô bác họ chửi mình là phải lắm!

Năm Trường Kỳ khựng lại trong một giây rồi quơ tay nói càn:

– Thử cái nhà có bằng bụm tay mà dọn dẹp cả mấy tiếng đồng hồ chưa xong? Cô làm như phải sắp xếp và quét tước cả mấy lăm lúa cùng nhà ngang nhà dọc của ba ông đại điền chủ không bằng! Chắc mấy người còn tắm rửa hay thay xiêm đối áo, dồi phấn thoa son gì nữa nên mới vậy.

Năm Hồng Phúc xí xọn đáp lại:

– Thì người ta làm cái gì thây kệ mồ người ta mà! Anh muốn biết tụi đàn bà này làm cái gì lâu hông, tôi sẽ kể rõ cho anh nghe?

Năm Trường Kỳ gạt phăng đi:

– Mấy người làm cái gì mặc mấy người, tôi chẳng thèm biết, nhưng từ giờ phút này trở đi, mấy người muốn làm cái gì thì phải hỏi ý kiến tôi trước. Anh Ba Nhon đã có giao tôi lãnh trách nhiệm về mấy

người. Tôi nói đây là kể cả luôn cô vô nữa đó ghen cô Năm!

Năm Hồng Phúc nhú mày, vênh mặt hỏi gằn lại:

– Kể cả con này? Bộ anh giỡn sao chứ? Hay là anh cho tôi cũng ở trong tình trạng của anh Minh Tấn và chị Ngọc Sương?... Thằng cha này bây giờ ham oai dữ ta.

Sợ bị mất mặt với những người chung quanh, Năm Trường Kỳ nói át đi:

– Hồng phải làm cái gì nhưng nguyên tắc làm việc là vậy đó, nghĩa là phải có... người chịu trách nhiệm chung vậy thôi.

Năm Hồng Phúc cười rộ lên, định tìm cách nói móc lại hấn ta nhưng chợt thấy cả Minh Tấn lẫn Ngọc Sương, đều nhăn nhó ngó chừng mình như có ý bảo là không nên làm quá, cô ta gật đầu:

– Cũng được. Nhưng anh nên coi chừng: anh bây giờ không phải còn ngon lành như hồi trước đâu ghen?

Năm Trường Kỳ cười lạt:

– Cô lắm bộn rồi đa. Dầu sao, tôi cũng có dưới tay hai tay súng, anh đang ngồi sau lại đây nè và một tên nữa, tôi sẽ cho ghé rước ở xóm nhà kế đây. Đâu phải chuyện giỡn cô? Chắc cô nói thằng này đi tản cư để dưỡng bệnh à? Để rồi cô coi... Tiện đây tôi nói luôn

cho mấy người... buồn. Anh Ba Nhon ảnh còn muốn đem theo vài người nữa, nhưng tôi gạt đi vì cho rằng mình tôi với hai anh nữa cũng đủ xài rồi. Chuyện này, đừng ai mong lộn xộn và cũng đừng mong có người này người nọ bình vực hay che đỡ. Anh Ba Nhon còn phải dang ra xa mà!

Minh Tần sững sờ trước những lời hăm he của Năm Trường Kỳ. Anh ta lần lượt đưa mắt nhìn Năm Hồng Phúc, Ngọc Sương như tỏ ý lo ngại.

Trong lúc ấy, Năm Hồng Phúc vẫn tươi cười như không có việc gì đáng phải quan tâm hết. Đã thế, cô ta còn nói khích lại Năm Trường Kỳ:

– Anh khỏi phải nói tôi cũng dư biết rồi mà.

Hắn ta cười gằn:

– Như vậy thì càng tốt, chớ chuyển đi này, dầu cho ai ba đầu sáu tay lột vô đây lộn xộn đi nữa thẳng này cũng không nhin. (Đoạn day qua anh du kích bơi lái, hắn ta hạ lệnh luôn)... Thôi, mình bơi đi chớ còn chờ gì nữa anh! Mất thì giờ nhiều quá rồi!

... Đợi cho xuống của hắn ta đi cách xa hai ba sào, Năm Hồng Phúc mới quơ dầm bơi theo. Lầm lét trông chừng về phía Nam Trường Kỳ, Ngọc Sương lấy giọng hỏi Năm Hồng-Phúc:

– Sao hôm nay, coi bộ thẳng chả lên gà quá vậy cô? Chẳng lẽ anh Ba Nhon lại giao cho thẳng chả cái trách nhiệm đi kèm cặp tụi mình? Tôi lo quá chị à.

Năm Hồng Phúc trề môi:

– Lo móc xì gì cho mệt. Thằng chả quen thói làm hùm làm hổ như vậy chứ chẳng có gì đáng ngại đâu. Phần anh Ba, tuy ánh hiền thật nhưng đâu đến nỗi khờ đến cái mức sai tên làm phách chó ấy theo hại mình... Chắc anh Ba ảnh biết thằng chả... hết đường tương chao nên mới tống khứ theo bọn mình để đỡ bớt thêm một gánh nặng khi Tây vô bố.

Ngọc Sương còn thắc mắc:

– Nhưng sao thằng chả nói nghe ăn chắc là anh Ba cũng một phe với chả?

– Thì chị lạ gì tánh của anh Ba. Đối với ai ảnh cũng sợ mịch lòng hết hướng hồ gì đối với Năm Trường Kỳ, nhất là lúc thằng cha này đang xuống dốc.

Ngọc-Sương thở dài:

– Dầu sao, có thằng chả theo tôi thấy ớn ớn thế nào á!

Minh Tấn gượng cười an ủi người yêu:

– Chắc tại em « bị » một lần nên em lo sợ bông lông vậy thôi. Lần này, chắc em dư biết... dầu cho có thằng chả... ở chung một nhà, ngủ chung một giường với... mình thì cũng chẳng ăn thua gì hết mà!

Năm Hồng Phúc cười rộ lên làm Ngọc Sương đỏ mặt chống chế:

– Hồng phải em sợ... thứ chuyện đó, em thấy mặt thẳng chả là đủ... phát lạnh như người sắp làm cử rét vậy.

Năm Hồng Phúc vui vẻ nói chen vô:

– Chị yên tâm. Có em đây chi! Em để thẳng chả nói cho sượng miệng chơi chớ thử thời vô tới trông, nếu thẳng chả còn làm cái điệu tám tàng, em cho ê rằng liền. Em đâu có... chạy rút mau quá vậy chị?

Ngọc Sương thật thà nói hòa theo:

– Có vậy mới được chớ! Chuyển này dầu sao mình cũng đỡ lo là thẳng chả không thể làm ngang như trước. Bất quá thẳng chả theo tò tò một bên đề canh chừng mấy chị em mình thôi.

Riêng Minh Tấn có vẻ thận trọng hơn. Anh ta ân cần bảo Năm Hồng Phúc:

– Riêng theo ý tôi thì cô Năm cũng không nên làm quá. Anh Năm ảnh hay làm oai và « tự ái » dữ lắm, bởi vậy nếu cô chửi lại ảnh hoài thì ảnh kiếm cách trả đũa lại. Trong trường hợp này, cô thì không sao chớ tôi và Ngọc Sương... hơi mệt đa.

Năm Hồng Phúc tỏ vẻ phục thiện:

– Trong bụng em cũng nghĩ như vậy nhưng không biết sao hể thấy cái mặt chúa ôn của thẳng chả là em đủ lộn gan lộn ruột rồi. Thôi để về tới trông em sẽ rán... bắt bồ tại với chả, và em dặn thêm hể anh

hay chị Ngọc Sương thấy em bắt đầu sùng sộ với chả, hai anh chị nhớ tốp khéo em lại ghen!

Minh Tấn vui vẻ gật đầu:

– Cố nhiên rồi. Nhưng cô cũng nên giữ trước là hơn vì tôi e rằng một khi cô... nóng máy lên bất tử, dầu cho ông trời xuống đây can cô cũng không nổi, chớ đừng nói gì tới tội này.

o O o

Ba ngày lặng lẽ trôi qua... Năm Hồng Phúc bồn chồn hết sức vì trông đợi... Tây vô bố mồn hơi, mủm mắt mà chẳng thấy ma nào vô hết. Có lần cô bực mình lăm bắm:

– Bộ ba thằng Tây chết rụi hết rồi sao mà?

Vô tình, Minh Tấn nghe lọt câu nói « lạ đời » ấy và anh ta vọt miệng hỏi liền:

– Cô nói sao? Tây không vô thì mình khoẻ vì khỏi chạy vất giở lên cổ... Vậy té ra cô mong họ vào lăm à?

Năm Hồng Phúc đáp trớ đi:

– Không phải mong nhưng... mình lấy làm lạ vậy mà! Thà tội nó bố ruồng phứt đi rồi rút về mẹ nó đi cho mình hết... thấp thỏm ngày này qua ngày khác như vậy.

Tưởng thật, Minh Tấn và cả Ngọc Sương nữa đều đồng thanh nói theo:

– Ủ. Mình cứ lóng nhóng ở đây hoài mệt quá!

– ... Nhứt là lúc nào cũng có thằng cha Năm soi mới nhìn vô.

Năm Hồng Phúc nhìn kỹ Minh Tấn rất lâu như có ý muốn bàn bạc một điều gì nhưng còn do dự vì thấy có Ngọc Sương ở kèm sát một bên. Cuối cùng, cô ta thở dài và nói trống không:

– Thiệt em bứt rứt trong mình dữ lắm... Em muốn giải quyết vụ này cho xong để anh chị sớm về tới ngoài và em cũng hết một gánh lo.

Ngọc Sương phụng phịu:

– Nó cứ lình xình như vậy hoài thì giải quyết cách nào được (chợt nghĩ ra điều gì, cô ta hí hửng reo lên)... À, nếu chị có gan và quyết giúp tụi này hết mình thì tôi nghĩ ra một cách này rồi!

Minh Tấn có ý cho người yêu nông nổi, chụp đầu nói đó chớ không biết nghĩ suy chín chắn nên mỉm cười hỏi với một giọng bông đùa:

– Thì bao giờ cô Năm chẳng sẵn sàng giúp đỡ tụi mình, nhưng em nghĩ ra cách nào hay quá vậy, em nói nghe thử coi?

Ngọc Sương đưa mắt nhìn quanh, rồi thì thầm:

– Hay là cô Năm,.. thả đại tụi này có được hông?

Đề nghị bất ngờ và táo bạo của Ngọc Sương khiến cho Năm Hồng Phúc chưng hửng, khẽ kêu lên:

– Nôn quá vậy chị!

Riêng phần Minh Tấn, anh ta lại cho rằng người yêu của mình quá ngây thơ và đại dốt, nên vội tìm cách nói đùa để đỡ vót cho cô ta:

– Em nói giỡn hoài. Bộ em muốn cô Năm thế mạng cho hai đứa mình sao chứ?

Ngọc Sương bướng bỉnh:

– Thì em nghĩ sao nói vậy chứ bộ em đòi hỏi cổ phải thả mình sao? Nếu cổ nhắm có thể được thì làm, bằng không thì thôi chứ có sao đâu mà anh phải câu mâu cự nự?

Minh Tấn cười trù:

– Nếu cổ xét thấy làm được thì cổ đã làm rồi chứ chẳng đợi mình nhắc nhở đâu.

Liếc thấy dáng điệu tiu nghỉu của Ngọc Sương. Năm Hồng Phúc tỏ vẻ thương hại. Cô ta tươi cười và niềm nở bảo hai người:

– Hai anh chị khỏi phải nhắc nhở hay nói vô nói ra, em cũng đã nghĩ nhiều về vấn đề ấy. Em đây đâu phải như những người yếu bóng vía khác, nay thụt một ló; nếu em nắm được dịp may em cũng dám ầu lăm chứ hổng phải ngán chi đâu. Có điều em muốn rằng sự liều mạng của mình ít ra cũng đem lợi cho anh chị chứ liều khơi khơi, đâu chẳng ra đâu hết rồi chết dính chùm với nhau thì em không ham. Chắc chị Ngọc Sương cũng đồng ý với em như vậy...

Ngọc Sương cảm động:

– Cố nhiên rồi. Hồi nãy, tôi... lỡ miệng nói càn ra như vậy, chị đừng hiểu lầm là tụi này muốn thúc bách chị điều chi đó ghen.

Năm Hồng Phúc mỉm cười gật đầu:

– Ai nói chị hối thúc hồi nào đâu. Nhưng để rồi chị và anh Minh Tấn sẽ thấy: em cũng không đến nỗi chậm chạp hay ngồi chết cứng một chỗ để... há miệng chờ sung rụng đâu. Ở đời, việc gì cũng vậy, hễ mình có lo sẵn tới thì... nó mới tới, chớ lình xình hoài thì nó vẫn kéo rề miết vậy. Có điều em xin dặn trước, hai anh chị lúc nào cũng phải sửa soạn cho sẵn sàng, để hễ em hô lên một tiếng là vọt liền đa ghen!

Minh Tấn ngơ ngác:

– Ủa, bộ cô đã tính sẵn điều chi sao?

Năm Hồng Phúc đáp một cách lơ lửng:

– Chưa... nhưng việc đời nó tới mấy hồi đó anh!

Năm Hồng Phúc chợt xuyt một tiếng rồi thấp giọng báo động:

– Thằng cha chúa ôn nó tới kia kìa!

Ngọc Sương, Minh Tấn lật đật nhìn lại, kịp thấy Năm Trường Kỳ đang xăng xém đi thẳng lại phía họ, tay chống chiếu lệ một cây gậy tre chắc nịch.

716 | Lê Xuyên

(vì thật ra hắn đi đứng thẳng thớm và mạnh dạn chứ không có vẻ gì lụm khụm hay xiêu vẹo hết). Tự nhiên, không ai bảo ai, cả Minh Tấn lẫn Ngọc Sương đều đứng nhích ra xa Năm Hồng Phúc một chút, Năm Trường Kỳ lăm lì đi thẳng lại, đảo mắt nhìn sơ qua ba người, quơ gậy đập mạnh vào một bụi nhãn lồng bên cạnh một cái « xạc » như để thị oai, đoạn đồng dục hỏi trống không:

– Mấy người bàn tính cái gì mà lúc nào tôi cũng thấy tùm năm tùm ba lại hoài vậy?

Năm Hồng Phúc cười đáp:

– Thì có ba đứa nên phải tùm ba chứ sao? Anh này bắt bẻ trật bàn đạp quá hà!

Hắn ta cau mày:

– Hình như có nhiều lúc cô quên rằng cô cũng là người ở trong này vậy? Cô làm việc như vậy chẳng trách riết rồi dân chúng họ lờn mặt với anh em hết.

Năm Hồng Phúc bĩu môi:

– Lờn cái móc xì họ, ở đây, quanh đi quẩn lại có ai khác đâu mà mình phải làm bộ làm tịch hổng biết!

Thấy đối đáp với Năm Hồng Phúc không êm và bất lợi, hắn ta quay qua hạch hỏi Minh Tấn:

– Còn anh, chắc anh thấy tụi này rộng lượng rồi anh dễ người hả? Tự nãy giờ anh xù xì bàn tính gì đó?

Minh Tấn gượng cười:

– Dạ... buồn buồn tội này mới hỏi thăm cô Năm về việc ruộng rẫy, đất điền tại đây vậy thôi...

Năm Trường Kỳ gằn giọng ngắt ngang:

– Khôn há! Anh bày đặt chuyện rị mọ hỏi phẳng lặn về đường đi nước bước để chờ có dịp là dắt nhau trốn phải không? Đừng tính chuyện đại như vậy. Lúc nào tôi cũng cho người võ trang canh chừng và căn dặn đồng bào lối xóm kỹ lưỡng đâu đó hết rồi đó anh Hai.

Tuy dư biết hẳn ta muốn thị oai với mình chơi, Minh Tấn cũng vẫn giữ vẻ « xuống nước»:

– Anh nghi... hờ hờ như vậy thôi, chớ chắc anh đi biết là tội này có trốn đi đâu cho thoát...

Năm Trường Kỳ có vẻ hài lòng với câu nói biết điều ấy. Hẳn ta bèn day qua hỏi Ngọc Sương:

– Còn cô này? Đố khỏi cô xúi biểu cô Năm đây len lén thả cô ra phải không?

Ngọc Sương ấp úng dè dặt chưa biết phải trả lời sao cho êm thì hẳn ta đã nói luôn:

– ... Mà dầu cho cô xúi biểu cách mấy đi nữa cũng chẳng ăn thua gì đâu. Cô Năm dầu có cái gan lớn bằng cái thúng cũng không dám qua mặt mấy anh lớn cú này mà.

Năm Hồng Phúc tuy nổi nóng nhưng chỉ cười khẩy rồi ôn tồn đáp leo vô:

– Phải mà, con này nhát hít từ hồi nào tới giờ nên có dám làm điều gì sai đâu. Còn cái việc xúi biểu thì... cần gì phải có tôi mới dám!

Năm Trường Kỳ « nghinh » lại cô ta một hồi rồi trịnh trọng lên tiếng như là muốn hạ lệnh:

– Để mấy người ở chung như vậy bất tiện lắm.

Năm Hồng Phúc vọt miệng hỏi gần:

– Sao lạ vậy? Bất tiện ở chỗ nào?

Năm Trường Kỳ vung tay chỉ qua ba người:

– Thì tôi đã nói rồi đó! Để mấy người ở chung, mấy người toa rập với nhau toan tính này nọ, hồng được!

Năm Hồng Phúc hùng hồ cãi lại:

– Coi, anh Ba Nhơn giao tôi trông nom họ mà! Anh sao hay bày đặt chuyện quá tổ mẹ người ta!

Hắn ta lạnh lùng lắc đầu:

– Trong giai đoạn đi trốn Tây bố này, ở chòm nhom lại với nhau bất tiện lắm, và lại còn khó coi chừng nhau nữa. Cô Năm, cô giận tôi chịu chớ hết dám tin cô như lúc trước rồi.

Năm Hồng Phúc cười dài:

– Cám ơn anh. Anh tin hay không tôi chẳng no béo gì.

Hắn ta cũng cười theo với một giọng rẻ rúng rõ rệt:

– Cô mà cần ai, và bởi vậy tôi muốn tách riêng mấy người này ra (hắn ta quơ tay chỉ về phía Ngọc Sương, Minh Tấn).

Năm Hồng Phúc nhú mày:

– Anh nói thiệt hay chơi đó? Tách họ ra rồi làm sao tôi coi chừng coi đổi họ được?

Năm Trường Kỳ nhếch mép cười trong một dáng điệu chế diễu:

– Cô coi chừng xa xa cũng đủ rồi... Hay là nếu có không vừa ý, cô đi về tuốt ở ngoài cũng được. Thà mịch lòng trước hơn được lòng sau, tôi nói thiệt câu ấy và chuyện này, tôi không nhịn thua đâu ghen cô Năm!

Năm Hồng Phúc chống nạnh lên:

– Anh làm như anh cầm quyền ở đây vậy?

Năm Trường Kỳ niềm nở gật đầu:

– Cô nói có phần đúng đa.

Năm Hồng Phúc đáp như quát:

– Đúng cái đánh chó họ! Khi con này không nghe thì anh làm khỉ gì nè?

Hắn ta cười ngất:

– Ai dám động tới cái lông chun của cô đâu mà cô cự nự dữ vậy? Tôi chỉ tách hai người kia ra thôi, còn cô, cô vẫn ở y nguyên một chỗ mà!

Năm Hồng Phúc xằng giọng:

– Đừng có lẻo lự với con này. Bộ anh nói vậy là hay lắm đó chắc?

Năm Trường Kỳ làm như không để ý đến câu nói chanh chua, móc họng của cô ta mà chỉ quay qua phía Minh Tấn, điềm đạm hỏi:

– Nè anh Minh Tấn, giả tử như tôi... mời anh qua ở chung một nhà với tôi anh có bằng lòng không vậy anh?

Minh Tấn lúng túng liếc chùng về phía Năm Hồng Phúc rồi lắp bắp trả lời nước đôi:

– Dạ... như anh dư rõ, thân phận của tôi như vậy thì đâu có quyền quyết định một điều gì...

Năm Trường Kỳ gằn giọng xuống:

– Nghĩa là hồng chịu đi phải không?

Minh Tấn hót hải nói trớ đi:

– Dạ không phải... Anh cũng như cô Năm đây, ai biểu sao tôi nghe vậy...

Năm Hồng Phúc phải cười xòa trước lối trả lời né tránh của Minh Tấn. Thấy vậy, Năm Trường Kỳ càng nổi dóa. Hắn ta nắm lấy tay Minh Tấn, nhìn thẳng vào mặt anh này:

– Bây giờ tôi muốn anh dọn về ở đằng nhà của tôi. Nội trong chiều nay nè! Anh chịu hay không thì trả lời phút một tiếng?

Thấy dáng điệu khổ sở của Minh Tấn, Năm Hồng Phúc, sau khi suy nghĩ trong một giây, lên tiếng nói chen vô:

– Thôi được rồi. Anh Năm muốn anh lại đằng ở thì anh cứ việc nghe theo lời ảnh đi.

Chẳng biết cô này nói thiệt hay nói lầy, Minh Tấn đưa mắt dò xét cô ta. Năm Hồng Phúc tươi cười gật đầu.

Không bỏ sót một cử chỉ nào của hai người, Năm Trường Kỳ cười lạt hỏi Minh Tấn:

– Được lệnh rồi thì anh còn thắc mắc gì nữa không?

Minh Tấn chống chế:

– Dạ đâu có. Tôi ở đâu thì cũng vậy thôi.

Đến lượt, hẳn ta quay qua bảo Ngọc Sương:

– Còn cô nữa.

Năm Hồng Phúc vọt miệng hỏi liền:

– Ê đừng chàng ràng nữa không được đâu nghen. Anh tách chị Ngọc-Sương ra chi vậy hử?

– Chi thầy kệ tôi.

– Xin lỗi, anh tách anh Minh Tấn ra còn nghe được, chớ đối với chị Ngọc Sương thì... nghi quá.

Năm Trường Kỳ vừa mắc cỡ vừa nổi nóng, quơ gậy... hành tội đám nhăn lòng tơ bời, rồi hậm hực nói:

– Được rồi, tôi kiếm nhà khác gởi cô Ngọc Sương, việc này tôi sẽ tính sau. Tôi không muốn cho mấy người ở kề nhau để có thể tính chuyện bậy vậy thôi. Ở... hay là nếu cô Năm có bằng lòng trở về ngoài với anh Ba Nhon thì tôi cũng chẳng thèm tách ảnh Minh Tấn đây ra làm chi. Chừng đó, tôi rất sẵn lòng để cho ảnh với cô Ngọc Sương ở chung như thường... và ở «riêng» nữa, nghĩa là không có một người thứ ba nào chen vô như tình trạng hiện giờ hết!

Năm Hồng Phúc tươi cười lắc đầu:

– Tính khôn quá tổ mẹ há! Dầu anh muốn tách riêng ai thì... tách chớ tôi nhất định ở riết đây cho tới chừng nào có lệnh của Ba Nhon kêu trở về ngoài. Có mặt tôi dầu sao cũng hơn mà anh Năm!

Trước những lời nói khích của cô ta, Năm Trường Kỳ cười lạt:

– Được rồi, Cô muốn ở đây tùy ý cô, nhưng để tôi hỏi cô Ngọc Sương coi cổ tính sao...

Ngọc Sương lo ngại, ấp úng lên tiếng:

– Dạ... anh muốn hỏi chi đó anh Năm?

Năm Trường Kỳ làm mặt nghiêm:

– Ờ... cũng chẳng gì khó khăn cho lắm. Tôi muốn xin cô cho biết ý kiến về vấn đề ở riêng này...

– Dạ... anh nói sao?

– Tôi muốn hỏi cô coi bằng lòng ở riêng không? Ở riêng như anh Minh Tấn đây nè!

Minh Tấn lo lắng đưa mắt nhìn người yêu, trong lúc cô ta lại quay sang cầu cứu với Năm Hồng Phúc:

– Cô Năm, anh hỏi vậy rồi cô tính sao hả cô Năm?

Năm Trường Kỳ xằng giọng cự nự liền:

– Lạ quá, tôi hỏi ngay cô mà, cô Ngọc Sương!

Bực mình, Năm Hồng Phúc nói chen vào:

– Được rồi, chị cứ trả lời cho thẳng chả đi chớ đừng sợ gì hết. Bề gì cũng có em ở đây mà.

Ngọc Sương nhăn nhó, chắt lưỡi:

– Nhưng trả lời làm sao nè trời!

Năm Hồng Phúc mạnh dạn đáp:

– Thì ừ đại coi ai làm gì được thì làm!

Ngọc Sương rụt rè quay qua phía Năm Trường Kỳ:

– Dạ... anh muốn tôi ở riêng ra nữa... chi vậy anh Năm? Việc này có cần lắm không?

Năm Trường Kỳ cười mũi:

– Nếu không cần thì tôi hỏi cô làm chi chớ? Tôi đã nói là để mấy người ở chung với nhau, tôi nghi lắm. Tốt hơn hết là cô nên ở riêng một mình đi, như vậy có lợi cho cô sau này, chứ để mấy người ở chung chạ với nhau rồi cô với anh Minh Tấn nghe họ xúi bậy để làm những chuyện đại dột thì tôi khỏi có che chở gì nữa được nghe hông?

Ngọc Sương xuống giọng năn nỉ:

– Xin anh cho tôi ở chung với chỉ cho có bầu có bạn. Không khi nào tôi dám tính chuyện gì sai đâu mà anh!

– Tôi nói không được là không được, và cô khỏi phải năn nỉ ỉ ôi gì hết. Nhưng để cho yên tâm, tôi sẽ cho cô trong một gian nhà của đồng bào khít vách nhà của cô Năm, nếu cô còn rần ở lì luôn trong này. Như vậy tôi cũng dễ kiểm soát hơn.

Nước mắt chạy quanh, Ngọc Sương mếu máo chạy qua Năm Hồng Phúc:

– Cô Năm, ảnh biểu gắt như vậy rồi mình tính sao đây?

Thấy cô ta cầu cứu với Năm Hồng Phúc, Năm Trường Kỳ cười gằn rồi nói trống:

– Cái gì cũng cô Năm, cô Năm hết! Bộ sống đòi bên nhau được chắc!

Trước bộ điệu lo quính của người yêu, Minh Tấn xoắn xang vô cùng. Anh ta định nói vô giùm Ngọc Sương nhưng Năm Hồng Phúc đã lên tiếng trước:

– Chị Ngọc Sương, chị đừng thêm lo khổ gì hết. Như em đã nói: thằng chả muốn chị ra ở riêng thì chị cứ nghe lời thằng chả đi để rồi coi thằng chả tính cong tính queo gì đây. Em giữ chị ở lại với em cũng dư được, nhưng trong hoàn cảnh chạy giặc này và trong khi ở chỗ xóm lạ này, em cũng không muốn cự nự tùm lum lên để cho bà con cô bác ở đây để ý tới thì không tốt đẹp gì cho mình... Chớ em đâu có ngán thằng cha đó chị!

Năm Trường Kỳ xì một tiếng dài:

– Bảnh há!

Không buồn chú ý đến lời nói móc của hắn ta, Năm Hồng Phúc ôn tồn nói tiếp:

– Chị và anh Minh Tấn cứ yên tâm mỗi người ở một nơi đi... và nói là tách ra riêng chớ tụi mình cũng ở gần xít đây, có cái gì hú nhau một tiếng là đủ nghe biết tới...

Năm Trường Kỳ đắc chí cười mỉm:

– Cha, chưa chi đã tính ra hiệu cho nhau há!

Đoạn hấn day qua căn dặn luôn hai người:

– Bây giờ tôi tạm để hai anh chị lại đây sửa soạn đồ đạc và ai có muốn bàn tính gì với nhau thì bàn tính rút đi, chớ một khi tách riêng ra thì mạnh ai ở nhà nấy chớ không được chàng ràng, chộn rộn qua lại đó nghen!

Năm Hồng Phúc xía vô:

– Anh cũng cấm tôi luôn nữa hả?

Hấn ta khẽ nhún vai, trả lời một cách khéo léo:

– Ai dám cấm cổ hời nào đâu! Cô có phải là « tội nhân » đâu? Có điều là... hiện nay cô đã hết nhiệm vụ, và việc gì ngoài trách nhiệm của cô thì xin đừng nhọc lòng... rờ mó, đụng chạm tới làm gì.

Năm Hồng Phúc tức ứa gan, nhưng vẫn mỉm cười hỏi thêm:

– Giả tử như tôi qua thăm anh Minh Tấn và chị Ngọc Sương với... tình bạn hồng được sao?

Hấn ta niềm nở gật đầu và làm ra vẻ sốt sắng:

– Ý được lắm chứ sao không ... Nhưng với điều kiện là phải có sự hiện diện của tôi hay có một anh em nào theo. Cô còn lạ gì lề lối làm việc đó cô Năm!

Vốn sẵn có chủ định, Năm Hồng Phúc lại vồn vã hỏi tiếp:

– Còn như tôi... gặp lên họ thì sao hả anh Năm?

Như bị thách đố một cách hơi xấc láo. Năm Trường Kỳ đánh mặt lại trong một giây rồi lại lắc đầu cười dòn:

– Chắc cô hồng nói giỡn đó phải không cô Năm! Hồng nói giấu gì cô, tôi thường phục cô là người khôn ngoan vào bậc nhất ở trên cõi đời này, vậy chắc cô cũng dư hiểu là trong cái xóm xa tít mù này, dầu muốn dầu không tôi cũng là kẻ... hơi hơi mạnh một chút. Và chắc cô cũng chưa quên rằng tôi với anh Ba Nhon đã bị mấy anh lớn cạo sát da về cái vụ hai người kia, bởi vậy cho nên... chuyện này, trong trường hợp bị bắt buộc, tôi có thể làm thẳng tay mà khỏi phải lo gì hết. Và không chừng còn được mấy ảnh khen nữa là đằng khác! Chắc cô hiểu tôi muốn nói gì chứ?

Năm Hồng Phúc cười lạt:

– Hiểu nhiều và hiểu lâu rồi mà. Nhưng để nữa rồi coi chứ khi bình thường ai khoe khôn khoe khéo hồng được.

Năm Trường Kỳ đứng lạng khựng một lát rồi day qua bảo Minh Tấn, Ngọc Sương:

– Anh với cô nên sẵn sàng đi ghen, hể bao giờ tôi trở lại là ra riêng liền. Xin anh với cô cũng nên hiểu cho rằng chẳng phải tôi muốn làm khó dễ gì nhưng việc nó phải vậy. Và thiệt ra, tôi cũng nghĩ đến cái lợi cho anh với cô nữa.

Minh Tấn và Ngọc Sương chỉ biết dằn dặt cho xong chuyện và nét mặt người nào người nấy cũng buồn so, Năm Trường Kỳ có vẻ ngượng nghịu trước sự yên lặng, nặng nề ấy. Hắn ta nói lấp giáp một câu không ăn nhằm đâu vào đâu hết rồi kiếm cớ rút lui...

– Cô Năm, sao cô nhè ung chịu để tội này tách ra vậy hả?

Ngọc Sương chỉ chờ Năm Trường Kỳ đi vừa đủ khuất là vọt miệng hỏi liền.

Năm Hồng Phúc khẽ thở dài:

– Ôi thôi, mình cũng rán nhịn thẳng chả một chút chó ngay trong lúc này, mình biết thẳng chả muốn kiếm chuyện mà mình gặng lại thì bất lợi lắm. Phải lúc bình thường thử thời mười thẳng chả vô đây em cũng hất ra nhưng... hiện nay, em đã có tính... công chuyện khác nên phải bầm bụng nhịn chả một phen... Anh với chị phải biết là em cũng tức ói hò hen chứ bộ không sao?

Ngọc Sương chép miệng than thở:

– Thiệt lạ quá, hồi nãy tôi thấy chị gật đầu và bực xuôi theo thẳng chả, thiếu điều tôi muốn chết đứng.

Tôi cứ tưởng phen này chị giận lấy thằng chả rồi bỏ rơi tụi này...

Minh Tấn vội nói chen vô:

– Em nghĩ vậy là lầm. Có cái gì dữ dằn lắm cô Năm mới chịu nhịn thằng chả chứ bộ để dúng gì sao, (day qua Năm Hồng Phúc, Minh Tấn sẵn trớn hỏi luôn); Cô tính làm việc gì vậy cô Năm?

Năm Hồng Phúc mím môi như có ý phân vân rồi cười bí hiểm:

– Để việc tới nơi rồi anh chị sẽ rõ. Em nói trước nó... mất cái hay đi. Có điều là hai anh chị cứ vững tâm. Thằng chả có biểu sao nghe vậy đi.

Ngọc Sương ấp úng nhắc hỏi:

– Bộ... biểu sao cũng nghe vậy hết sao cô Năm?

Năm Hồng Phúc hồn nhiên gật đầu:

– Ừa, cứ răng rắc làm theo lời của chả đi!

Ngọc Sương nhăn nhó:

– Rủi... thằng chả... sanh tật thì... nghe sao cho được?

Trước câu hỏi bất ngờ ấy, cả Minh Tấn lẫn Năm Hồng Phúc đều cười xòa.

Minh Tấn lên tiếng trước:

– Có vậy mà cũng hỏi. Chuyện... động trời đó thì em nghe theo sao được?

Năm Hồng Phúc cười ngoặt nghẹo, nói chen vô:

– Mà nếu kẹt quá, chị cũng cứ nghe thẳng chả đại đi. Hồng có mất mát gì đâu mà anh Minh Tấn phải lo sợ! Em bảo kê hết mà!

Trước những lời nói gần như là sống sượng ấy của Năm Hồng Phúc, Ngọc Sương mắc cỡ ngoảnh mặt đi và cắn nhằn một cách... thân thiết:

– Chị này xúi người ta chuyện dị hợm không hà!

Trái lại, Minh Tấn nhu ồm ức điều gì, rướn giọng lên trách Năm Hồng Phúc:

– Cô có biết chắc cái gì đâu mà dám đứng ra bảo kê? Tôi hỏi cô: rủi thẳng cha Năm nó... như thường rồi ai vô chịu trận ngoài Ngọc Sương đây? Việc này ngán lắm chứ bộ... không hề hấn gì hết như cô Năm tưởng đâu... Tôi xin lỗi hỏi cô Năm điều... hơi ngật này: Từ hồi anh Năm Trường Kỳ bị thương cho tới ảnh mạnh khoẻ trở lại, có khi nào cô thấy... ngay «tận» cái gì chưa hay là cũng chỉ nghe người này học lại người kia rồi đến tai cô vậy thôi?

Vốn quen mặt dạn mày dày mà nghe câu hỏi lắc léo này, Năm Hồng Phúc cũng phải luống cuống và mắc cỡ. Để khỏa lấp, cô ta với tay thụi nhẹ Minh Tấn và cười nói át đi:

– Ở thằng cha hỏi lằng òm! Bộ em là «phạm nhe», y tá hay là người buộc thuốc cho thằng chả đâu mà thấy «tận mắt»?... Thì đã có anh Ba Nhon và mấy anh em khác... họ có «chứng kiến» nên họ mới nói ra... Và họ nói sao mình nghe vậy, chớ chẳng lẽ dám đặt điều nọ kia được à!

Ngọc Sương tuy lo ngại nhưng cũng phải buồn cười khi nghe hai người đối đáp nhau. Cô lại... mắc cỡ lây nữa. Vì vậy cô vội lên tiếng nói chen vô để cắt ngay câu chuyện cho rồi:

– Thôi tôi xin can hai đảng. Mình biết vậy cũng đủ và dầu sao nên giữ mình là hơn. Nếu sau này gặp lúc ngặt quá tôi cứ réo cô à, ghen cô Năm!

Năm Hồng Phúc vui vẻ gật đầu:

– Ừa, cứ việc kêu em. Chắc thằng chả cũng để chị gần gần đây cho chị yên tâm chớ chưa dám đem cất riêng biệt hẳn ra một chỗ đâu.

Minh Tấn còn hậm hực:

– Rủi kêu hồng nghe rồi làm sao đây nè?

Năm Hồng Phúc háy anh ta và thân mật cự nự:

– Thằng cha này lạ quá. Chị Ngọc-Sương là... vai chánh mà chỉ còn bình tĩnh như thường, còn anh là đàn ông gì mà dở khệt, chưa chị đã lo quỳnh hà!

Minh Tấn rên rĩ:

– Cô nghĩ coi hổng lo sao được? Chẳng thà trước có xảy ra điều gì thì mình cũng không ức và cũng đành vuốt bụng chịu, nhưng nay...

– Nhưng nay làm sao?

– Nhưng nay sắp có điều hy vọng được trở về ngoài và tôi với Ngọc Sương cũng... thuận nhau dần dần rồi chớ đâu phải còn trực trặc như hồi trước nữa. Bởi vậy mình phải lo và dầu sao tôi cũng chỉ là một người đàn ông như trăm ngàn người đàn ông khác... rủi lâm vào hoàn cảnh lắt léo này. Không phải tôi cho mình là bảnh tớn hay ngon lành gì, nhưng không đến nỗi dở ẹt như cô chê rậm rề hồi nãy đâu cô Năm!

Ngọc Sương cảm động nghe Minh Tấn nói. Cô âu yếm nhìn anh ta như là để tỏ ý hoàn toàn tán đồng những lời anh ta vừa phát biểu. Riêng Năm Hồng Phúc thì có hơi bực mình. Tuy mặt vẫn giữ vẻ vui tươi những giọng nói đã pha đôi chút lầy đờn:

– Thì em đã nói không hề hấn gì, không có gì đáng ngán cho lắm mà anh nhút nhát không chịu tin, em biết nói sao nữa bây giờ? Thằng cha Năm nói « bị » y như vậy chẳng lẽ thiên hạ họ đặt điều để cười chơi? Ở đây, tuy mình coi thằng chả không ra gì chớ anh em khác bề gì cũng phải kiêng nể thằng chả chớ? Và bộ hết chuyện nói chơi hay sao mà nhè chuyện ác ôn đó đem ra gán cho thằng cha Năm? Anh nên nhớ rằng dầu hèn cũng thế, thằng chả cũng là tay tổ trong này chớ bỏ bê gì sao?

Biết là mình đã làm mích lòng Năm Hồng Phúc một phần nào nên cô ta mới tuôn ra một thôi, một hồi như vậy, Minh Tấn dịu hẳn giọng lại như để tạ lỗi:

– Việc đời không biết đâu mà lường nên tôi mới có ý lo lung tung như vậy cô Năm à. Đó cô không thấy sao, thầy cai còn mạnh khoẻ như thường mà trong này phao tin là chết và anh Ba cũng chụp lấy dịp ấy để giúp tôi cho tụi này... Trở về câu chuyện của anh Năm Trường Kỳ thì rất có thể ảnh và mấy tay em của anh ấy cũng căc có phao rùm lên là ảnh bị... vậy vậy để cho mình dễ người rồi trong dịp thuận tiện nào đó, như trong dịp này chẳng hạn, ảnh vọt ra làm ẩu thì mình chỉ nước khoanh tay chịu trận chớ day trở gì kịp!

Năm Hồng Phúc phì cười:

– Thăng cha này sao đa nghi hơn Tào Tháo! Em không hiểu sao lúc này anh... lụp chụp quá vậy hồng biết. Bộ hết chuyện gài bẫy hay sao mà thăng cha Năm phải phao tin... thất thiệt « dị hủ » đó. Em nói hồng sao hết mà! Có cái gì em mắc đèn cho!

Mặt Minh Tấn nhăn như chiếc bong bóng xì hơi:

– Cô nói liêu như vậy chớ việc ấy nếu rủi ro xảy ra rồi thì cô mắc đèn cái móc xì gì được. Cô... dư biết điều ấy mà!

Năm Hồng Phúc cười trừ, rồi nói cho qua:

– Em hồng mắt đèn được nhưng để em coi chừng cho. Hồng có gì đâu mà anh phải kêu rầm trời lên như vậy! Thôi bây giờ dẹp chuyện này đi chớ nếu anh cứ hồ nghi lung tung rồi lo sợ bao đồng thì em cũng chịu... cảm hòng luôn chớ hết biết nói sao nữa!

Minh Tấn có vẻ còn bứt rứt, kể đó Ngọc Sương lại bồn chồn hỏi chen vô:

– Như vậy rồi em phải làm sao đây?

Minh Tấn nhìn sang Năm Hồng Phúc như để đổ trút vào cô này hết mọi trách nhiệm. Thấy vậy, cô này vồn vã nắm chặt lấy tay Ngọc Sương ân cần vỗ về:

– Em tin rằng không đến nỗi gì như anh Minh Tấn lo xa đâu. Hơn nữa, dầu ngày hay đêm, lúc nào em cũng để ý canh riết một bên chỗ chị. Mặt khác, việc em đang tính có lẽ sẽ xong xuôi trước khi thằng cha Năm định giở trò gì ra nữa.

... Hai anh chị khoan hỏi cái gì hết. Để em sửa soạn tới đâu, em sẽ cho hai anh chị hay tới đó, chớ bây giờ em đem ra nói hết, rủi mai này nó không thành hai anh chị càng lo buồn thêm. Đó là em chưa nói đến trường hợp hai anh chị chọn rộn khiến cho thằng cha Năm sanh nghi thì càng khó cho mình nữa.

Minh Tấn ngó Ngọc Sương thở dài, chán nản:

– Thôi bây giờ hai đứa mình cũng chỉ còn cách

nhắm mắt giao phó số mạng cho cổ chó biết nói sao nữa bây giờ!

Năm Hồng Phúc nhìn anh ta lắc đầu và cười tủm tỉm...

o O o

Buổi chiều hôm ấy trời oi bức lạ thường...

Năm Trường Kỳ ngồi xếp bằng tròn bên cạnh mâm cơm, khề khà uống rượu với anh du kích thân tín.

Hắn bỗng đưa mắt nhìn ra phía ngoài như để ước lượng thời tiết rồi quay hỏi tên thủ hạ:

– Sao trời bữa nay hầm quá vậy anh? Thiệt nắng muốn điên đầu chảy mỡ!

Anh du kích làm ra vẻ thành thạo:

– À, trời mưa không được nên nó mới bít hơi như vậy mà! Nhưng tôi thấy mây đen vùn vù quá xá chắc thế nào ổng cũng rót ba bọt cho mình được mát mẻ đôi chút chứ!

Năm Trường Kỳ cởi phăng áo ra ném mạnh lên thành chõng tre gần đó rồi lừ mắt nhìn anh du lịch:

– Anh làm như anh biết hết vậy! (đoạn chỉ vào chai rượu, hắn ta hỏi luôn)... Nè anh rượu gì tệ lậu quá vậy? Mùi nó hắc quá uống nhưc đầu thấy ông bà

736 | Lê Xuyên

ông vải. Anh biểu thằng cha chủ nhà chạy đi nài dùm thứ nào khá một chút coi. Trong này mấy cha đặt rượu lên khên mà lại dám đưa cái thứ mắc toi này chớ? Thiệt còn dở hơn rượu công xi thời Tây!

– Dạ anh chủ nhà nói thứ này là rượu bột nước nhứt đó anh. Có lẽ sức anh... hơi yếu nên mới mau bị... quần như vậy....

Năm Trường Kỳ đỏ mặt, quơ tay:

– Hồng biết đánh gì mà cũng nói ầu. Chạy lấy thêm một xị khác đi cha nội.

Anh du kích ấp úng:

– Dạ... họ có rặt thứ này không...

– Được rồi. Cha nội này lòi thoi quá. Không có thứ khác thì uống đỡ nó không được sao?

Anh du kích có vẻ ngạc nhiên trước tánh tình nóng nảy khác thường của hần ta nhưng rồi cũng lật đặt chạy đi kiếm rượu thêm. Trong lúc ấy, hần ta chống tay xuống ván ngựa, lè nhè than thở một mình:

– Thiệt thằng cha Ba Nhon mắc toi kia ác đức quá! Nó nhè đây mình vô tuốt trong xứ này, buồn thấy ông lão vải.

Anh du kích chạy xuống nhà một lát rồi hối hả mang rượu lên, Năm Trường Kỳ giục lấy chai rượu,

rót ọc ọc vào tô, đoạn tiếp tục uống tràn tới... Khi trong nhà đã đổ đèn thì hấn cũng đã say khướt và buông đũa luôn. Thấy vậy, anh du kích vội dọn dẹp mâm cơm, đoạn lên tiếng mời hấn đi nằm nghỉ.

Như bị chạm tự ái, hấn ta gầm lên:

– Anh có say thì đi nằm trước đi! Bộ anh nói thẳng này cũng dở ẹt như anh hay sao mà phải đi nằm hả?

Anh du kích chống chế:

– Ai nói anh... say hồi nào đâu! Tôi sợ anh ngồi trên bộ ván nhằm ngay hướng gió rui... trúng một cái là nguy hiểm lắm...

Năm Trường Kỳ ngắt ngang:

– Bộ anh nói tôi còn đau bệnh rề rề, hể hở ra một chút là bị trúng gió ngã gục liền hay sao? Thét rồi mấy anh khinh dễ tôi quá!

Anh du kích nhăn nhó, đáp:

– Khổ quá, tôi lo cho anh thiệt tình mà anh cứ móc ngược lại như vậy hoài thì tội nghiệp cho tôi quá.

– Ai biểu anh lo. Bộ anh nói tôi còn con nít con nôi gì chắc?

– Trời đất ơi! Tôi... biết anh mạnh khoẻ như thường nhưng anh ỷ y vậy không có tốt. Anh nên nghe tôi vào nghỉ đi, rồi anh muốn chửi mắng cái

gì đó thì cứ việc thả cửa... Có chút ít rượu vô mà lại ngồi ngay hướng gió... kị lắm anh Năm.

Năm Trường Kỳ đưa tay quơ quơ về phía trước mặt như muốn « dọa dẫm »,.. không khí, đoạn hất hàm hỏi thuộc hạ:

– Gió đâu mà anh nói vậy? Trời hằm thấy mờ, tôi còn vái cho có gió nổi lên ầm ầm cho mát mà anh lại biểu tôi vô trong giường nằm chớ!

Anh du kích chạy ra trước cửa ngõ mong lên vòm trời, đoạn vào bảo hấn ta;

– Trời vằn vũ dữ lắm rồi anh Năm à. Cái điệu này thế nào cũng có mưa lớn. Anh nên nghe theo lời tôi đi anh Năm,

Anh ta vừa nói vừa bước lại dợm đỡ Năm Trường Kỳ bước xuống ván ngựa, nhưng hấn ta lại gạt phăng đi và nạt nộ:

– Anh có sợ mất công đứng canh chừng tôi thì anh đi ngủ trước đi. Tôi muốn thức tới chừng nào thấy kệ tôi...

Anh du kích lắc đầu thở dài định bước lại đóng bớt cánh cửa cái, nhưng cũng bị hấn ta cự nự luôn. Biết không thể làm gì khác được, anh ta quay trở vô chõng vớ chiếc áo của Năm Trường Kỳ lên mang lại và rón rén đặt bên cạnh hấn.

Nghe động hấn ta quay phắt lại, trừng mắt hỏi:

– Cái gì nữa đó? Đem cái áo của tôi chi vậy?

– Dạ... tôi để... hờ hờ đó, lúc nào anh muốn bận vô thì có sẵn... .

Năm Trường Kỳ tuy say khướt nhưng cũng nhận ra hảo ý anh kia. Do đó, lần này hẳn chỉ cự nự chiều lệ:

– Tôi biểu anh để thầy kệ mẹ tôi mà! Thôi được rồi, anh đi nghỉ trước đi. Tôi ngồi đây chơi cho mát mát trong mình một chút rồi cũng vô nằm chớ bộ thức suốt tới sáng bết được sao mà anh lo...

Anh du kích hể hả lên tiếng:

– Dạ... nếu có chuyện gì anh cứ réo tôi dậy liền nghe anh Năm. Nói nào ngay, tôi nhậu sơ ba sợi mà cũng muốn quắc cần câu... Thứ rượu của bác chủ nhà coi lơ mơ mà mạnh dẫu đa anh!... Đây nè, tôi nói có sai đâu! Trời đã có gió lai rai rồi kia. Cái điệu này ổng mưa tới nhấp nháy cho mà coi.

Năm Trường Kỳ ừ ào cho xong chuyện, đoạn ngồi trầm ngâm nhìn thẳng ra khoảng đen tối bên ngoài. Thấy hẳn ta đã có vẻ yên yên, anh du kích đứng xó xó một hồi rồi ngáp dài mấy cái và rút êm vô trong buồng nằm sải tay đánh luôn một giấc... Bên ngoài, Năm Trường Kỳ vẫn ngồi nguyên một chỗ, mãi cho đến khi mưa bắt đầu rơi lộp bộp trên mái lá và gió mạnh thổi lộng vào nhà, làm ngọn đèn dầu đặt ở đầu ván chập chờn như sắp tắt, hẳn mới lật đặt quơ chiếc áo khoác lên vai, hời hả chạy ra khép cửa lại.

Tiếng ngáy khò khò của anh du kích vang ra làm hấn ta để tai nghe ngóng. Bỗng nhiên, hấn cảm thấy lẻ loi một cách lạ lùng. Hấn chệch choạng bước lại chông nằm vật xuống, hai chân còn buông thõng xuống nền đất. Tiếng ngáy của anh du kích cộng với tiếng mưa gió gào thét bên ngoài càng làm cho hấn ta thêm bức mình... Bức mình một cách thậm vô lý!

... Sức nóng của rượu hừng hực bốc lên trong người càng làm cho hấn như muốn nghẹt thở. Hấn há hốc miệng ra « hớp » lấy không khí y như một con cá « ngáp hơi » trên cạn... Mạch máu hấn chạy dồn dập, đổ hồi và hấn tưởng chừng đâu hai huyết quản chính vắt ngang màng tang sắp nổ bung ra đến nơi. Mình mẩy, da thịt hấn ngứa ngáy như sắp nổi phong đòn. Hấn nghiến chặt hàm răng lại như cố kìm hãm một cái gì; mười đầu ngón tay của hấn cào mạnh xuống mặt lát chiếu và cày tuột đi, nghe « rền rục » như là không sao... « thẳng » đứng nó nó lại được và phải buông lời dần dần...

Bên ngoài trời vẫn mưa to, gió lớn. Thỉnh thoảng những tiếng sấm sét nổ chát chúa như kích thích thêm sự cuồng giận đang âm âm nổi dậy trong lòng Năm Trường Kỳ. Hấn muốn chạy vào lôi cổ anh du kích dậy để hạch sách đủ hết mọi thứ chuyện, những vẻ yên tĩnh khác thường của gian nhà trong cơn mưa gió lại gọi cho hấn những thèm muốn, những rạo rức tuyệt vọng mà hấn biết không sao khóa lấp được.

Hắn ngồi nhồm dậy, trừng trừng nhìn vào khoảng tranh tối tranh sáng của gian nhà giữa mà một ngọn đèn dầu nhỏ bé như chỉ đủ sức... khơi thêm sự quạnh hiu và a tòng thêm cho những ham muốn bất thần của hắn ta. Trên mặt ván, chai rượu để vơi quá một nửa vẫn còn đứng trơ vơ trong ánh đèn, Năm Trường Kỳ chệnh choạng bước lại chụp lấy cổ chai, nhe răng cắn lấy nút, phun mạnh cho nó rớt xuống đất, đoạn ngược cổ ực một hơi dài. Hắn muốn uống thêm cho say vùi để có thể lăn ra ngủ, hầu khỏi phải bồn chồn thấp thỏm với những háo hức trong suốt một đêm mưa gió như thế này.

Hắn liệng mạnh vỏ chai không vào góc nhà, hấp tấp chạy vô chõng và tưởng chừng như có thể nhắm mắt ngủ liền một khi đặt lưng xuống.

Nhưng bực thay, hắn chỉ thấy mê sảng thêm và lần này, bao nhiêu lý trí còn sót lại tan biến mất theo sức rượu không làm hắn chìm luôn trong giấc ngủ như hắn mong ước, nhưng trái lại còn buông mặc cho sự đói khát thềm khát ùn ùn lấn áp lên...

Trong cơn cuồng loạn ấy, hắn bỗng như thấy rõ qua khoảng không gian mưa gió và bóng tối dày đặc... hình dáng của Ngọc Sương. Hắn đưa tay quẹt ngang miệng như muốn lau một dòng nước miếng tưởng tượng đang chảy nhều khi hắn hình dung đến vóc mình của người con gái đang co ro dưới lớp chăn mỏng trong một đêm mưa gió tơi bời như thế này.

Như hết chịu đựng nổi, hấn vùng ngồi dậy, lúng túng xô tay vào áo rồi hấp tấp bước đi, xô vệt cánh cửa qua một bên, lao người ra ngoài, thất thểu chạy càn tới...

o O o

Nghe có tiếng đập của rầm rầm đến ba bốn lượt, bác chủ nhà cất tiếng hỏi:

– Ai đó?

Năm Trường Kỳ đáp như gào thét:

– Tôi đây mà! Mở cửa cho mau chớ hỏi lời thôi gì nữa! Bộ hồng hay trời mưa ầm ầm ở ngoài này sao mà còn bắt người ta đợi?

Bác chủ nhà lật đặt bùng đèn ra, lập cập rút cây gài ngang cửa và khi vừa xong, Năm Trường Kỳ đã xô ừa vào,

Bác chủ nhà hoảng kinh né tránh qua một bên và lên tiếng trách nhẹ:

– Trời mưa trời gió nửa đêm nửa hôm như vậy mà cậu đi đâu cho ướt loi ngoi hết trơn vậy?

Năm Trường Kỳ trừng mắt:

– Bộ sợ dơ nhà hả?

– Đâu có cậu. Tui thấy cậu lại bất tử như vậy nên sợ có chuyện gì chớ... (Đến đây, đánh hơi được mùi rượu

xông ra nông nực từ phía Năm Trường Kỳ, bác ta lại thêm hoảng và nói trở đi)... Cha, mưa gió như vậy, coi chừng cậu bị trúng lạnh đa cậu!

Năm Trường Kỳ đưa tay vuốt những giọt nước mưa đang từ trên mái tóc chảy xuống ướt đầm cả mặt, và cự nự nho nhỏ:

– Ai biểu bác lo! Vô lấy cho tôi mượn đỡ một cái khăn tắm coi. Tôi làm cái gì thân kệ tôi, đừng chọn rợn kêu người này người nọ thức dậy đó ghen.

Bác chủ nhà lật đật rút chiếc khăn tắm quấn nơi cổ ra trao cho hắn ta, đoạn rút rè hỏi:

– Dạ... cậu lại có chuyện chi vậy cậu?

Thấy Năm Trường Kỳ vẫn thản nhiên đứng lau mặt, lau mình, bác ta ấp úng hỏi tiếp:

– ... Dạ chắc có chuyện gì gấp lắm nên cậu mới chịu khó dầm mưa tới như vậy?... Sao cậu hồng sai một chú em nào đó...

Năm Trường Kỳ quăng chiếc khăn tắm vắt lên vai bác để trả lại:

– Tôi đã nói là bác không nên hỏi lung tung mà. Nếu có chuyện gì thì bác để tôi nói ra... (đảo mắt nhìn khắp gian nhà một lượt, hắn ta hỏi luôn)... Cô Ngọc Sương nằm ở chỗ nào hả?

Bác chủ nhà đưa mắt nhìn hắn ta như để dò xét, đoạn nhăn nhó hỏi lại:

– Dạ... có chuyện chi...

Không đợi bác nói hết câu. Năm Trường Kỳ xô mạnh vai bác:

– Cấm hỏi. Không chịu trả lời mà cứ vắn lại hoài! Đâu cớ ngủ ở chỗ nào?

Bác chủ nhà đưa tay chỉ vào phía trong:

– Dạ tui để ổ ngủ riêng trong buồng... Dạ tui sợ ổ đại đột lén trốn trong đêm hôm bất tử nên vợ chồng tui tui phải nhường cái buồng trong cho ổ, rồi tui thì nằm ngoài này, còn bà con nó ở nhà thì chận ở phía sau bếp. Dạ, tui khóa cửa buồng lại đằng hoàng.

Năm Trường Kỳ gật gù và có vẻ hài lòng:

– Tốt lắm. Bây giờ bác đưa chìa khóa buồng cho tôi mượn một chút coi! Rán chịu đa!

Bác chủ nhà ngơ ngác:

– Dạ chìa khóa gì đó cậu?

Năm Trường Kỳ khẽ nạt nộ:

– Đừng giả mù sa mưa với tôi không êm đâu nghe bác! Chìa khóa buồng của cô đó chứ chìa khóa nào nữa?

Bác chủ nhà ấp úng đáp:

– Dạ đâu có chìa khóa nào đâu... Tui gài chốt cửa bên ngoài thôi mà.

Năm Trường Kỳ thở ra, dịu hẳn giọng xuống:

– Có vậy mà bác cũng nói không không! Cứ nói là gài cửa hồng được sao mà lại nói là khóa. Thôi tắt đèn đi ngủ đi, để mặc kệ tôi.

Bác chủ nhà lạng khụng đúng nguyên một chỗ:

– Dạ... còn cậu?

Năm Trường Kỳ ngắt ngang:

– Tôi làm cái gì thay kệ mẹ tôi mà!

Bác ta vẫn chưa chịu đi và vừa lẩm lét ngó vô phía trong buồng vừa rụt rè hỏi thêm:

– Dạ... bộ cậu tính vô kiểm cô ta đó sao cậu?

Năm Trường Kỳ gằn giọng xuống:

– Bộ bác tính cấm tôi à?

Bác chủ nhà nhăn nhó:

– Ý trời đất quỷ thần ơi, bộ tui muốn chết sớm hay điên khùng gì sao mà lại nhảy vô cấm cản cậu? Cậu có quyền mà!... Nhưng không dám nào, cậu làm ơn cho tui biết cậu kiểm cổ làm chi vào giờ phút này? Cậu để... sáng mơi giữa ban ngày ban mặt, cậu gập cổ có phải... dễ hơn không?

Năm Trường Kỳ nghiêng răng, trợn mắt:

– Bộ bác chỉ huy hải? Bác tính hạ lệnh cho thằng này chắc?

Bác chủ nhà mếu máo:

– Mệt ời, cậu đồ riết cho tui như vậy chớ tui có dám hó hé cái gì đâu.

Thấy bác ta cứ lằng nhằng hoài, Năm Trường Kỳ càng thêm sốt ruột. Hắn xô bác qua một bên:

– Biết thân thì đi ngủ cho khoẻ đi! Tôi làm cái gì bác đừng thọc mủ vô, mệt đa. Thằng này hồng biết nói giỡn ghen.

Bộ điệu dữ tợn của hắn ta làm cho bác chủ nhà phải ngán liền, nhưng nghĩ tới cảnh... không mấy tốt đẹp sắp có thể xảy ra dưới mái nhà của mình, bác ta đành liều nói vô nữa:

– Thừa cậu, không phải tui dám bắt bẻ hay cản ngăn gì cậu nhưng xin cậu... nên nghĩ lại... cậu vừa dầm mưa lại vừa... có rượu trong mình...

– Thằng cha già này lôi thôi hoài cà?

Bác chủ nhà xuống nước năn nỉ:

– Thôi để tui đi dọn giường và lấy quần áo cho cậu thay rồi... tối đêm nay cậu ở lại đây đánh một giấc cho khoẻ... rồi mai sẽ tính tới cái vụ kia ghen cậu!

Năm Trường Kỳ xua tay:

– Khỏi, khỏi. Dang ra cho khuất mắt tôi coi nè!

Dứt lời hắt ta xâm xâm đi thẳng vô phía trong buồng. Bác chủ nhà te te chạy theo:

– Bộ cậu nhứt định vô kêu cổ dậy vào giờ này sao cậu?

– Ừ.

– Mà kêu cổ dậy chi vậy cậu?

– Lát nữa sẽ biết chớ khỏi hỏi lời thôi gì hết (đứng phắt lại, hắt ta điểm mắt bác chủ nhà, căn dặn thêm). Trời lạnh, tôi vô nói chuyện... chơi với cô một chút chớ chẳng có gì đâu mà bác chộn rộn như gà mắc đẻ vậy! Cần nhứt là... tôi làm gì thấy kệ tôi, và nếu cô kia có... làm cái gì cũng mặc kệ cổ không mắc mớ gì tới bác mà bác xía vô ghen... Tôi vô trống rỗng, hể ai xớ rớ lại cửa buồng, tôi «nổ» tưới ra chết rần chịu đả!

Bác chủ nhà tái mặt, hốt hải hải:

– Trời, bộ cầu tính... nài ép gì cổ sao?

Năm Trường Kỳ hất hàm hỏi lại:

– Có động phạm gì tới bác không? Cô này tôi gởi cho bác giữ dùm, tôi muốn làm gì cổ thì làm chớ bộ dám rờ vô... con cháu gì trong nhà sao mà bác nóng mũi chớ! A lê trở ra ngoài ngủ cho mau và coi chừng cửa nẻo, tôi cấm không ai được vô quấy rầy tôi ghen!

Nói đến đây hẳn ta bỗng cười ngất, tiếp lời:

– Dặn hờ vậy thôi chớ nửa đêm khuya khoắt và trời giông mưa dầm ầm như vậy, dầu cho ai có đánh mõ la làng cũng chẳng ai hay... Chuyện này, tôi chấp cho con Ngọc Sương nó la hét!

Bác chủ nhà trợn mắt:

– Quỷ thần ơi! Bộ cậu tính... làm thiệt sao cậu?

Năm Trường Kỳ chớp mắt mấy cái liền như có ý suy nghĩ về câu hỏi bất chợt ấy, nhưng rồi hẳn ta lại nghiêng rằng, bệnh hăm ra như cảm tức một điều gì ghê gớm lắm, đoạn hẳn xô bác chủ nhà vệt qua một bên và hùng hổ đi tới.

Bác chủ nhà mếu máo chạy theo, giọng rên rĩ:

– Cậu ơi tôi lạy cậu! Cậu làm ơn làm phúc tránh giùm tui cảnh đó... Nhà tui là nhà mần ăn hồi nào tới giờ mà cậu nhè... tưới sươi ra như vậy thì tôi làm sao ngóc đầu lên cho nổi! Chẳng thà cậu đốt phứt nó đi còn hơn! Cậu kiêng cữ giùm tôi một chút cậu ơi!... Tới Tây Ma-rốc vào đây mà tui nó còn không dám làm ẩu tả ngay trong nhà, có cái gì thì tui nó lôi người ta ra ngoài lùm ngoài bụi, ngoài đồng rơm, đồng rạ...

Năm Trường Kỳ vung tay lên như muốn chặn họng bác ta lại, khiến bác hoảng kinh thụt lại liền và lần này chỉ biết đứng dang ra xa để ngó chừng...

Năm Trường Kỳ xua tay đuổi bác đi:

– Tắt đèn lên giường ngủ cho mau, ông già! Bác mà làm cho tôi « sọc dưa » chuyện này, tôi cam đoan là sẽ vạ hòng bác lập tức đó ghen!

... Rồi không đợi cho bác kia rút lui, hắn ta tiếp tục chệch choạng bước thẳng lại cửa buồng, lập cập đưa tay dò tìm cái chốt cửa...

Trong lúc ấy, bên ngoài trời vẫn mưa tầm tã, và ở trong buồng, Ngọc Sương đang ngủ mê mết. Hồi cơn giông bắt đầu nổi lên, cô ta vẫn còn thao thức. Mãi khi cơn mưa ào ào đổ xuống, cảm thấy không khí mát lạnh, Ngọc Sương vội nằm co lại kéo mền lên đắp và vỗ giấc ngủ, cô ta nhắm nghiền mắt lại... tư tưởng đến một đêm nào sắp tới đây cũng trong một lúc giông mưa như thế này, cũng trong một căn buồng biệt lập như thế này... với chăn ấm nệm êm hơn, và nhất là với... một anh chàng Minh Tấn bên cạnh... Với những hình ảnh quyến rũ nhưng không hẳn là rõ rệt, những hình ảnh mà một cô gái đang độ yêu đương có thể cố gắng thêm thắt, vẽ vờ theo sức tưởng tượng nồng nhiệt của mình. Ngọc Sương ngủ thiếp đi lúc nào cũng chẳng hay... Và trong một giấc mơ kỳ diệu có lúc cô ta cười mớ khúc khích, có lúc cô ta nằm lăn ra với những tiếng rên nho nhỏ để rồi cuối cùng ôm chặt lấy khoảng đầu mền vào giữa ngực ngủ mê mết...

Năm Trường Kỳ lạch cách mở chốt khóa ra. Hắn ta phải mất một thời gian khá lâu để làm xong việc dễ dàng ấy, có lẽ vì quá say hay vì hồi hộp một phần cũng nên. Mặc dầu bị dầm mưa nhưng người hắn vẫn nóng hừng hực. Nếu những giọt nước mưa lạnh mát đã làm hả hơi rượu chút nào thì đồng thời cũng làm cho hắn... tỉnh táo thêm sự thêm khát của mình, nghĩa là thấy rõ cần phải làm sao để tiến vô buồng một cách êm thấm chớ không còn hùng hổ một cách như ngây dại, như điên cuồng của lúc ban nãy nữa.

Một khi chốt cửa đã được nhấc lên, hắn ta khẽ xô cánh cửa buồng qua một bên, cố ý làm đỡ bớt tiếng kêu kèn kẹt phát ra từ nơi trục cây thay cho bản lề của cánh cửa. Trong buồng tối om. Năm Trường Kỳ không phân biệt ra đâu là đâu hết. Hắn ngóc đầu ra định gọi bác chủ nhà mang đèn vô nhưng khi thấy bác này vẫn còn đứng lóng ngóng ở phía trước, hắn ta lại trợn mắt quơ tay ra hiệu bảo phải lui đi. Bác chủ nhà hơi lựng khựng trong một lát để rồi cũng phải lui thủi xách đèn tránh ra chỗ khác, vì bác dư biết không thể làm gì hơn nữa được. Phải chi ở trong xóm này còn có những « anh lớn » hơn nữa thì bác cũng đánh liều chạy đi báo cho họ hay để nhờ họ can thiệp dùm, nhưng đầu đuôi chỉ có một « anh lớn » nhứt thì ảnh lại... đang ở trong nhà bác và đang sắp sửa giở trò bỉ ổi!

Thấy bác chủ nhà đã chịu phép, Năm Trường Kỳ quay mặt nhìn vô phía trong buồng và nhắm hít

mắt lại để có thể mau làm quen với bóng tối ở phía trong...

Tiếng Ngọc Sương mê ngủ rên nho nhỏ làm hần mở choàng mắt ra, lòng hồi hộp vô chừng. Hần đã bắt đầu thấy thoáng vài mảng nơi giường của cô gái. Hần rón rén và lần mò đi về phía ấy.

Thật là kỳ lạ: Năm Trường Kỳ cố gắng bước đi thật nhẹ mà sao hần vẫn nghe được tiếng chân lê rồ mồn một và bức mình nhứt là bỗng nhiên các khớp xương bàn chân lại kêu răng rắc. Hần càng cố thở cho đều bao nhiêu thì càng nghe như mình đang lúc lên cơn suyễn...

Ngọc Sương chợt cựa mình khiến cho chiếc giường tre động. Năm Trường Kỳ đứng phắt ngay lại... Bên ngoài trời vẫn còn mưa ào ào và khi nhón chân lên để nghe ngóng, hần yên lòng nhận ra tiếng thở của Ngọc Sương đã trở lại đều đều. Không nghĩ ngợi hay phòng bị gì nữa, hần tiến thẳng đến giường tre, đưa tay sờ soạng tìm lấy cửa mùng và vệt nó qua một bên.

Ngừng một giây để thở, hần thò đầu vô mùng để mở to mắt ra nhìn khắp một lượt, Ngọc Sương nằm co ro phía trong cùng chổng nơi sát khít vào tấm vách ổ kho của gian nhà.

Năm Trường Kỳ có ý hài lòng vì ở phía ngoài chổng còn dư ra cả một khoảng trống lớn. Hần đưa hai tay vuốt ngực và mới nhớ ra là chiếc áo của

mình còn ướt nhẹp. Hắn liền cởi phăng nó ra với tay vắt lên đầu chông, đoạn rón rén ngồi hẳn lên mép chông đập đập nhẹ hai bàn chân vào để làm rơi bớt lớp đất cát còn mắc dính trên ấy. Xong xuôi đầu đó, hắn bò tuốt lên giường và rón rén đặt lưng nằm xuống. Chưa bao giờ thần kinh của hắn bị căng thẳng như vào lúc ấy. Dáng nằm co tròn và đưa lưng ra của Ngọc Sương, mùi tóc, mùi da thịt của người con gái... phút chốc làm cho hắn muốn điên cuồng trở lại.

Hắn đưa lưỡi liếm qua đôi môi khô bỏng, mắt nhìn xoáy vào vóc mình đang nằm trước mặt và chỉ cách xa mình hắn không quá ba gang tay.

Cơn giông bão và mưa gió bên ngoài như thúc giục hắn thêm... Nín thở, hắn đưa một tay ra và khẽ đặt lên một bên đầu vai mềm ấm ở phía nhô lên cao (vì Ngọc Sương nằm nghiêng và mặt quay vô phía trong)... Người con gái vẫn ngủ mê man... Thấy không có phản ứng gì hết, hắn bấu mạnh thêm năm đầu ngón tay... Ngọc Sương vẫn không hay biết một mảy may gì hết.

Như được khuyến khích thêm, hắn bạo tay tới thêm một chút... Bên ngoài, vẫn mưa gió và Ngọc Sương vẫn ngủ say... Không còn thận trọng, rụt rè hay chờ đợi thêm gì nữa, Năm Trường Kỳ nhích người sát lại và sẵn tay dịu nhẹ cho người con gái nằm ngay trở lên...

Ngọc Sương mớ ú ớ mấy tiếng vô nghĩa, đuổi

thẳng hai chân ra... nhưng chợt cô ta nằm yên, thân mình cứng lại, hơi thở cũng không còn nghe vang ra nữa mặc dầu Năm Trường Kỳ nằm khít ở bên cạnh. Hắn ta hơi lo sợ nhưng không thể tháo lui được. Đánh liều, hắn ta quơ tay ôm lấy ngang hông người con gái, đầu rúc vào cổ cô ta... Ngọc Sương mở choàng mắt ra nằm nghiêng lại, xê người vô phía trong và lập cập kêu hỏi:

– Ai đó hả?

Năm Trường Kỳ nín thinh, nhích người theo vô. Ngọc Sương hốt hải hỏi nữa:

– Ai đây hồng lên tiếng, tôi la lên à ghen!

Năm Trường Kỳ vẫn không lên tiếng. Vì bị vấp hết một bận nên lần này, hắn chưa biết xử sự ra sao cho êm đây, mặc dầu hắn có phần vững tâm hơn lần trước, vì một lẽ giản dị là không có ai có thể chen vào cản trở hắn được.

Mùi rượu từ kẻ « lạ mặt » nằm bên cạnh xông lên nồng nực, cùng với tiếng mưa ào ào bên ngoài như... sẵn sàng át mọi tiếng kêu la cầu cứu, làm cho Ngọc Sương lo sợ. Lo sợ một cách tuyệt vọng!

Tuy vậy khi bàn tay của Năm Trường Kỳ vừa chạm vào đùi, Ngọc Sương nhảy nhồm như là bị phỏng lửa và réo to lên:

– Bác chủ nhà ơi, bác chủ nhà?

Ngọc Sương toát mồ hôi khi nhận thấy tiếng kêu thất thanh của mình chìm lẫn trong tiếng mưa rào gió rít bên ngoài. Hoảng kinh, cô bèn trườn người qua một bên định leo đại qua thành chõng để chạy vọt ra khỏi gian buồng. Thấy vậy, Năm Trường Kỳ liền lên tiếng:

– Tôi đây mà cô hai!

Nhận ra giọng nói của hấn ta, Ngọc Sương ngồi xếp xuống, quơ lấy chiếc mền quần chặt chung quanh người.

Năm Trường Kỳ, tưởng đã « chắc ăn » một phần nào, lấy giọng ngọt ngào tiếp lời:

– Đừng sợ gì hết cô hai. Tôi vô đây nói chuyện chơi một chút mà.

Hoàn hồn, Ngọc Sương lắp bắp hỏi:

– Trời ơi anh Năm! Sao vô đây mà không chịu lên tiếng trước lại... leo tuốt lên giường ngủ của tôi kỳ cục như vậy nè?

Hấn ta cười hì hì:

– Cô ngủ mê có biết đất trời gì đâu mà biểu tôi lên tiếng. Trước sau gì thì cũng phải chui vô đây nên tôi mạn phép cô...

– Sao anh không biểu bác chủ nhà?

– Ồi, thằng cha già đó nó đâu có dám vô. Thằng

chả sợ cô la bắt tử với lại, với lại tôi sợ... có mặt thẳng chả xía vô, cô... mắc cỡ lòi thối nên tôi dẹp thẳng chả qua một bên cho tiện... Việc này chỉ riêng hai đứa mình biết thôi, chớ để lộ ra cho một người thứ ba... hổng nên cô hai!

Thấy hấn ta vẫn nắm chình ình trên chõng và nói xa nói xôi, Ngọc Sương ngượng nghịu ngồi ké né sát vô trong, với tay bới lại tóc. Dưới lớp mền quăn, cô chợt để ý nhận ra hàng nút trên chiếc áo túi mỏng phong phanh đã sứt ra tự bao giờ. Cô e thẹn rồi nổi nóng tung mền ra, gài nhanh lại và quay qua cự nự Năm Trường Kỳ:

– Bộ anh đã... làm như vậy hả?

Vừa hỏi cô ta cầm hai vạt áo đưa ra để « giải thích » thêm cho câu hỏi nửa chừng của mình.

Năm Trường Kỳ hơi ngheñh đầu lên và cười ré:

– À, cái đó... tôi không biết đâu là đâu đa!

Biết hấn say rượu và muốn nói trây, Ngọc Sương không dám hạch hỏi thêm nữa. Cô ta lặng thinh và hồi hộp... nghe ngóng ngay trong cơ thể của mình xem có cái gì lạ khác đã xảy ra vào lúc cô ngủ mê chẳng? Không, không thấy gì « lạ » cả, Ngọc Sương thở ra...

Năm Trường Kỳ tưởng đâu Ngọc Sương từ chỗ mắc cỡ vì một việc lỡ xảy ra ấy sẽ đi đến chỗ nhắm mắt nhắm bộ luôn chẳng mấy hồi nên lè nhè tấn công tới:

– Cô hai thiệt vô tình hết chỗ nói. Cô hồng thấy trời mưa trời giông ầm ầm như vậy mà tôi bắt kể hết để lộ đại lại đây thăm cô đó sao? Thôi, nằm xuống nghỉ đi cô. Tội gì mà cứ ngồi hoài cho mỏi lưng... (hắn ta vỗ nhẹ vào mặt chiếu ở khoảng trống trước mặt như có ý chỉ chỗ cho Ngọc Sương)... Cô « ình » xuống đây đi rồi tôi nói chuyện này cho mà nghe.

Ngọc Sương nghiêm giọng bảo hắn:

– Anh có muốn nói cái gì thì để sáng mai không được sao? Chớ anh làm điều này người ngoài hay là bác chủ nhà hay được, bác hiểu lắm đàm tiếu tầm bậy tầm bạ có phải tội cho tôi không? Xin anh hiểu cho phần tôi là gái có chồng.

Năm Trường Kỳ xì một tiếng:

– Cô khéo lo! Tôi cũng biết lựa lúc... kín đáo như vậy mới dám lần mò vô đây. Dẫu sao tôi cũng biết giữ thể diện cho cô chớ. Cô đừng ngại cái chuyện đàm tiếu. Ông chủ nhà ở đây cũng còn ham sống lắm mà cô... Còn câu chuyện tôi muốn nói với cô đây thì phải... nói sớm dểo ngay trong đêm hôm tăm tối như vậy chớ để sáng mai nó... lạnh tanh hết thì nói khi gì được nữa... Nằm xuống đi cô. Cô đừng nên dằn dả, trước sau gì cũng vậy thôi, có điều là việc này mình nên êm thuận với nhau thì... tốt hơn. Tốt cho cả hai đảng hết chớ chẳng phải riêng gì mình tôi đâu. Bằng trái lại, tôi nổi sùng lên, mất vui đi. Cô nên nghe lời tôi, rồi mai mốt cô về tuốt luốt ngoài Cần Thơ thì ai biết đâu là đâu mà cô ngại!

Ngọc Sương ngắt ngang:

– Được rồi, anh để tôi đi đốt đèn lên rồi muốn nói gì thì nói.

Hắn ta chắt lưỡi:

– Ấy, nói chuyện... chơi mà cần gì đèn đuốc cho mất công! Bộ cô sợ... mắc xương sao?

Ngọc Sương không chú ý đến những lời bông đùa sượng của hắn, nàng nhào người đi định bước xuống khỏi chõng, nhưng hắn đã nhanh tay vớ nắm lấy cổ chân của cô lôi lại khiến cô té ngồi bẹp xuống. Tiện thể, hắn kê đầu gối luôn lên bấp vế của cô như có ý muốn giữ chặt không cho cô nhấp nhồm lên xuống gì nữa được.

Ngọc Sương tiến thoái lưỡng nan, muốn nhích vô trong sâu thì đã bị tấm vách buồng cản lại, muốn xô ra phía trước thì đã có tấm thân to như miếng ván ngựa gỗ của Năm Trường Kỳ chắn ngang... Túng thế, cô khép đuôi vô để hất đầu hắn ta xuống nhưng liền khi thấy động, hắn càng miết đầu mạnh xuống để giữ chặt lại.

Hắn ta thì thầm:

– Bộ cô quên lời đã hứa với tôi lúc trước rồi sao cô hai? Nếu cô quên thì... chết tôi đa!

Nghe Năm Trường Kỳ nhắc lại lời hứa cũ của mình, một lời hứa bông lông mà cô đã thốt ra trong

lúc vui miệng và không dè hấn lại nhắc tới cùng đòi thực hiện trong một hoàn cảnh quá bất thường như vậy, Ngọc Sương lo sợ toát mồ hôi hột.

Cô lại hất đầu Năm Trường Kỳ xuống một lần nữa nhưng vẫn không kết quả. Cô lại muốn réo gọi bác chủ nhà nhưng lắng nghe tiếng mưa vẫn đổ ào ào và nhớ trực lại trong giờ phút này không có ai có thể đến cứu cô kịp nữa, cô lại ăm ức nin thình.

Tuy vậy, Ngọc Sương vẫn tiếp tục xoay trở vặn vẹo thân mình như để rán vượt khỏi sự kèm cặp của Năm Trường Kỳ. Cử động tuyệt vọng ấy của cô gái chỉ càng kích thích thêm sự ham muốn đã đến độ cuồng loạn của hấn.

Hấn vói tay ôm siết cứng lấy ngang hông của cô gái và hấp tấp vỗ về:

– Đừng làm như vậy nữa cô hai. Lần này tôi không muốn xảy ra những chuyện ạch đụi như trước nữa. Cô nên nghe đại tôi một cái là êm chó có cái gì ghê gớm đâu mà cô vùng vẫy như ngồi trên đồng gai, đồng chà gì vậy. Tôi cũng là người biết điều lắm, cũng biết nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa chó bộ cô tưởng cục mịch ô dề như ba thằng cột nhà cháy trong lúc đi bố ráp hay sao!

Nước mắt chạy quanh Ngọc Sương xuống giọng nặn nỉ:

– Tôi lạy anh, xin anh ngồi dậy đằng hoàng rồi sẽ

nói chuyện sau... Mà đêm nay anh say rượu quá như vậy thì làm sao anh biết xót thương cho tôi được. Tôi nói anh không tin chớ để đến ngày mai, một khi anh... như thường rồi anh sẽ thấy hối tiếc nếu ngay trong đêm nay anh nhứt quyết ép buộc này nọ... Thôi để đến sáng mai anh trở lại đây rồi mình sẽ nói chuyện với anh... nhiều ghen anh Năm!

Năm Trường Kỳ vừa nhủi nhủi đầu vừa siết chặt thêm vòng tay:

– Hồng sáng mai gì hết, liền bây giờ nè! Cô khỏi tìm cách hướn binh vô ích, và cũng đừng mong kêu ré bác chủ nhà chi cho mất công. Trước khi vào đây, tôi đã căn dặn kỹ bác ta rồi.

Ngọc Sương ngồi chết đĩnh. Hắn ta lại lè nhè nói tiếp:

– Cô đừng để lỡ đêm nay của tôi. Bộ đêm nào trời cũng giông gió như vậy hoài sao. Tôi biết lựa lúc lắm chớ. Tiện cho tôi mà cũng tiện luôn cho cô nữa, cô thử nghe lời tôi rồi qua tới sáng ngày mai, ngày mốt, ngày cô về tới ngoài nhà coi có cái gì khác hông. Trước sau gì có cũng còn y nguyên đó... và ai vô mà biết được. Cô thuận theo tôi nội một đêm nay thôi, tức là cô muốn cứu cô và cứu luôn cho anh Minh Tấn nữa... Bất quá ảnh chịu lỗ lã chút đỉnh chớ ăn nhằm gì, và nếu cô chẳng nói ra thì ảnh cũng chẳng biết đâu là đâu... Mà tôi chắc cô đại gì lại khai ra cho ảnh thắc mắc thêm. Ba thằng đàn ông họ hay kỳ vậy cô à!

Ngọc Sương tức ứa gan khi nghe hấn nói theo điệu như là « ăn chắc » đó và hết còn giữ giọng hòa nhã:

– Tôi xin bảo cho anh biết, nếu anh làm tới nữa thì không dễ gì tôi chịu nhìn đâu nghen. Bộ anh nói tôi chịu xuôi tay liền hay sao?

Năm Trường Kỳ mắc mỗ hỏi lại:

– Vậy chớ chừng nào mới chịu xuôi tay?

Ngọc Sương đáp gọn: –

Chừng nào anh giết được tôi.

Hấn ta chặt lưỡi:

– Dại quá. Giết cô đề tế mỗ hay sao!

– Nếu vậy thì tôi sẽ cắn lưỡi tự tử cho anh coi.

Bậy không, sao hồi nãy cô « chịu » mà bây giờ lại sanh chúng bắt tử vậy?

– Tôi chịu hồi nào?

– Thì cái hồi tôi mới vô đây nè. Tôi thấy cô nín khe... Thôi mà, đã chịu lỗ thì chịu luôn, đâu còn... bao nhiêu đường đất nữa... cô em? Thiệt đàn bà con gái người nào cũng vậy hết à! Hể mới thò tay mặt đặt tay trái vô thì chém chết cũng giã dùng dùng mà đến cái mức chót thì lại êm rơ. Đây nè, để tôi thử một chút rồi cô nghiệm thấy ngay...

Ngọc Sương hất thật nhanh chân qua một bên khiến đầu hấn ta rơi thật mạnh xuống sạp chõng, nghe đánh rầm một tiếng. Tuy vậy, hấn chẳng xuyết xoa kê đau chút nào hết mà trái lại còn thích chí cười hô hố rồi xoay người ngồi rột dậy. ôm choàng lấy cô gái để bắt ép phải cùng nằm xuống.

Thấy Ngọc Sương chòi đập, xô thúc lung tung, hấn ta vừa ngon ngọt dỗ dành vừa xa xôi hăm dọa:

– Cô làm như vậy thì mau thấm mệt, nghĩa là mau chịu thua chớ ích lợi gì. Vậy mà lúc trước cô nói cô mang ơn tôi cái gì đâu! Lần này nếu không xong thì tôi bỏ luôn việc giúp cho cô sớm được thả ra đó nghe! Cô suy nghĩ kỹ lại đi chớ nữa rồi dầu có lạy tôi để đem dung lên tôi cũng hất ra nữa đó nghe! Bộ cô nói trong này hết bàn bà con gái hay sao mà làm cao hoài vậy?

Ngọc Sương vừa mệt, vừa sợ, lập cập nói:

– Anh muốn tôi trả ơn bằng cái gì khác cũng được hết chớ việc này...

– Cái gì khác tôi không cần! Thôi cô nên ừ đại một tiếng cho nó êm đẹp mọi bề, rồi cố nhắm mắt một cái là xong... Tôi hay anh Minh Tấn vô đây thì cũng vậy thôi chớ có khác gì...

Không đợi Ngọc Sương trả lời hấn ta ngẫu nhiên vồ lấy cô ta... Ngọc Sương hốt hoảng vừa chống đỡ vừa nhoài đầu ra kê lên:

762 | Lê Xuyên

– Anh Năm! Để tôi nói cái này đã!

Năm Trường Kỳ hơi ngả đầu ra:

– Nói mau đi! Mà nếu có chuyện gì khác lạ hãy nói, chứ tôi hổng nghe mấy điệu năn nỉ cũ nữa đâu ghen!

Ngọc Sương ngừng một lát để thở rồi ấp úng đáp:

– Anh Năm, tôi dư biết rằng dầu không chịu anh cũng chẳng nghe cho...

– Có cái đúng. Như vậy phải điệu hơn hông!

Bị Năm Trường Kỳ nói lấn tới như vậy, Ngọc Sương hốt hoảng đính chính:

– Anh chịu khó nghe tôi nói hết đã... Tôi biết rằng không thể cãi lại ý muốn của anh được những việc anh đòi tôi phải đền ơn như kiểu đó... ngay trong đêm nay... hổng được anh Năm à.

– Lại kiếm cách hoãn binh hả?

Ngọc Sương bình tĩnh trở lại đôi chút:

– Anh đừng nghĩ bậy. Chắc anh dư biết rằng dầu tôi có « hoãn binh » ngay trong đêm nay được, rồi chẳng lẽ... hoãn hoài hoài được sao? Với lại, tôi cũng còn muốn được về nhà cho mau mau chứ anh.

Năm Trường Kỳ gục gặt:

– Ờ, nghe có lý. Nhưng mà sao lại hồng được? Được hay không là do cô em định chứ?

Ngọc Sương chụp lấy cậu ấy, hí hửng đáp liền:

– Thì đó... Tôi mới nói hồng được (và sợ Năm Trường Kỳ phật lòng, cô ta hấp tấp nói thêm)... Hồng phải hồng được luôn...

Năm Trường Kỳ bấu ngón tay chặt vào người cô, lay mạnh, giọng hơi bực tức:

– Được mà hồng được... Cô nói cái gì mà lộn lên lộn xuống tôi chẳng biết đâu mà rờ hết vậy?

Ngọc Sương làm ra bộ xén lên, ngập ngừng đáp:

– Việc này... khó nói quá. Việc riêng của đàn bà con gái... chắc anh hiểu rồi chứ gì?

Năm Trường Kỳ gầm gừ:

– Hồng hiểu gì hết. Đâu nói đại ra nghe coi?

Ngọc Sương cúi đầu đáp nhanh:

– Việc... kín của đàn bà tui tôi ở mỗi tháng đó mà.

– Dơ hả?

Ngọc Sương gật đầu làm tỉnh, và nhận thấy Năm Trường Kỳ hơi buông lỏng tay, cô ta khẽ thở ra một hơi dài, trong lòng đã thấy bớt bồn loạn. Thừa cơ hội này, cô liền niềm nở lên tiếng để vừa vuốt ve trở lại hân ta vừa tấn công tới luôn:

– Đó anh coi, tôi đâu dám giục huân cầu mưu hay chống chế gì với anh nhưng bị nó lỡ... như vậy nên xin anh vuốt bụng đi về nghỉ cho khoẻ đêm nay đi rồi mai mốt gì mình sẽ tính sau. Tôi còn ở trong này chờ bộ được anh thả về liền nội trong ngày mai hay sao mà anh gấp quá vậy...

Ngọc Sương túng thế nên nói liều như vậy cho qua cơn nguy để rồi sẽ liệu cách đối phó sau. Cô định đến sáng ngày mai thế nào cũng tìm gặp cho được Năm Hồng Phúc để nhờ cô giúp đỡ. Đã đành rằng cô còn hy vọng ở điểm cuối cùng là sự “tàn tật” của Năm Trường Kỳ nhưng dầu sao cô vẫn còn bán tín bán nghi và thâm nghĩ rằng: rủi chả không sao hết thì chết mình một cửa! (Mặt khác, cứ cho rằng hấn hết thể cựa quậy gì được nữa đi, Ngọc Sương cũng như bao thiếu nữ trong trắng khác rủi lâm vào cảnh ngộ này, cũng không thể không lo sợ được. Trước sự thêm khát ngậy cuồng của hấn, nào ai biết được hấn sẽ giở trò... tuyệt vọng gì đây? Nhứt là đối với một thiếu nữ còn xa lạ với mọi sự gần gũi thân mật tốt cùng của một cặp gái trai như Ngọc Sương đây, thì bảo sao cô ta không lo âu và khiếp đảm cho được!

Trong lúc ấy, Năm Trường Kỳ ngồi im, thở hồng hộc, đôi cánh tay của hấn vẫn chưa buông tha Ngọc Sương. Rồi như chợt bực tức một điều gì ghê gớm, hấn ta càng gầm gừ dữ và lắc lia đầu như một con thú bị thương đang lờng lộn trước địch thủ và quyết báo thù cho bằng được và bằng đủ mọi cách.

Trước những cử chỉ bất ngờ ấy, Ngọc Sương nín thở, co rúm cả người. Cô ta lắp bắp kêu lên:

– Anh Năm? Anh làm sao vậy hả anh? Anh đi nghỉ đi nghen anh!

Giọng Năm Trường Kỳ rít qua đôi hàm răng cắn chặt:

– Hồng đi đâu hết.

... Rồi hắn ta ôm siết mạnh lấy Ngọc Sương và cắn nghiến luôn lên vai cô ta, Ngọc Sương rú lên và xô mạnh hắn ra:

– Anh Năm, bộ anh điên rồi sao? Tôi nói đêm nay hồng được mà!

Năm Trường Kỳ vừa thở vừa đáp:

– Phải tôi điên. Tôi không cần gì hết! Hồng được thì cũng phải được!

Quá tuyệt vọng, Ngọc Sương nói liều:

– Nhưng anh bị tật mà anh Năm! Bộ anh quên rồi sao? Anh nên nghĩ lại...

Năm Trường Kỳ phát cười lớn, đoạn nghiến răng kê mặt sát vào mặt Ngọc Sương nói gần:

– Cô cũng biết vậy nữa hà! Càng tốt. Bởi thế tôi có cần gì cô dơ hay sạch. Tôi nói như vậy cô đã hiểu chưa?

Ngọc Sương hốt hải hải lại:

– Như vậy anh nên buông tha tôi, chứ anh... ép buộc tôi như vậy thì có ích lợi gì đâu!

– Sao lại buông tha? Tôi làm gì được thầy kệ tôi, và tôi muốn sống với cô, muốn được ôm ấp cổ ngay trong đêm nay cho hả một phen... (đến đây, hấn cười sằng sặc và tiếp lời)... Mà nếu cô đã biết rõ như vậy thì còn sợ cái gì nữa để không trả ơn cho tôi một chút chứ? Cô em đừng để tôi nổi điên lên là tôi... xé tanh banh xác ra đây!

Ngọc Sương mếu máo:

– Tội nghiệp tôi mà anh!

Hấn ta gạt ngang:

– Tội nghiệp, tội nghiệp hoài hủy hà! Có cái gì mà phải tội nghiệp? Đồ ngu! Bất quá tôi cũng chỉ thương... sương sương vậy thôi chứ động phạm gì hơn nữa được mà cô cứ la bài hải cái miệng hoài vậy?

... Và không để cho Ngọc Sương kịp kêu than gì được nữa, hấn vật mạnh cô gái ngã xuống chông. Ngọc Sương muốn dợm mưa khi thở phải hơi rượu nồng nặc của hấn phả ra trong những lúc hấn cúi xuống hôn như mưa bắc lên mặt, lên cổ, lên khắp nơi...

Ngọc Sương vùng đạp thật mạnh, nhưng sức lực

của cô ta cũng chỉ đủ làm cho thân người của Năm Trường Kỳ tuột nghiêng qua một bên. Hắn gầm gừ như một con thú đang vật lộn với con mồi khó nuốt cho trôi, Ngọc Sương vừa khóc, vừa gào to... Cô ta cũng chỉ thét lên những tiếng ai oán không đầu không đuôi chớ chẳng còn biết phải kêu cứu với ai bây giờ!

Bên ngoài trời vẫn mưa gió ào ào, những tiếng la hét của Ngọc Sương cũng chìm lỉm mất trong tiếng mưa to gió lớn ấy...

Mãi một lúc sau, Ngọc Sương khan cả cổ, hết còn hơi để gào kêu, và tứ chi rã rời hết còn sức để vùng vẫy nữa. Trong lúc ấy, Năm Trường Kỳ đã đi đến cái mức độ điên cuồng giận dữ nhất của hắn. Hắn sùi bọt mép thở hổn hển, mắt trừng trừng nhìn xuống.

Vài ánh đèn chong bên ngoài lọt qua kẽ vách đủ soi rọi một vóc vạc trắng dài của người con gái mà đến lúc này, bàn tay tàn bạo tuyệt vọng của Năm Trường Kỳ đã giựt bứt, tuốt bỏ hết mọi mảnh vải.

Vì quá mệt mỏi, vì quá khiếp sợ Ngọc Sương buông tay nằm như chết rồi... Bỗng Năm Trường Kỳ rít lên một tiếng thật man rợ, ngấu nghiến cắn mạnh vào vai, vào cổ... làm Ngọc Sương lại gào khóc, rên rỉ và cong người lên để vùng vẫy một cách thật phí sức.

Mấy đầu ngón tay của hắn ta cào cấu mạnh vào làn da thịt mềm mại tưởng chừng như có thể làm cho rướm máu được và cuối cùng, như hết thể chịu

đứng nổi, hấn cúi xuống làn da thịt no vùng nghiêng
răng... Ngọc Sương kêu thét lên một tiếng đau đớn
quá nảo nùng. Như chưa hả, hấn ta lại tiếp tục nốt cái
trò man rợ ấy...

o O o

Đến trước nhà Ngọc Sương ở, Năm Hồng Phúc
nín tay Minh Tấn lồi vào núp ở bên hàng ba.
Cô ta vượt nước mưa trên mặt, đoạn kề tại anh ta,
căn dặn:

– Bây giờ, anh cứ lại kêu cửa đại đi, xưng càn là
dân của anh Năm đến có việc cần thì thế nào ông
chủ nhà cũng phải ra mở cửa...

Minh Tấn lo lắng hỏi:

– Rủi ổng nín khe luôn thì sao?

– Nín sao được. Họ đâu dè mình làm ẩu như vậy.
Tính nước cùng mà nghe, nếu không chịu mở thì anh
hăm he là sẽ nổ súng hay liệng lựu đạn vào...

– Cô lại kêu ông mở cửa có phải ổng còn tin chút
đỉnh hông? Bề gì cô cũng thuộc về phe trong này và
ổng nghe có tiếng đàn bà ông cũng đỡ ngán?

Năm Hồng Phúc chắt lưỡi nho nhỏ:

– Em kêu rồi mai đây sẽ lộ tẩy hết sao? Em còn
ở trong này chứ bộ đông luôn với anh và chị Ngọc
Sương sao?

Minh Tấn thở dài:

– Ở phải há! Nhưng... rủi ổng sanh nghi nhất định không chịu mở cửa và la làng lên thì sao?

Giọng Năm Hồng Phúc to lên một chút:

– Thì phá cửa mà vô. Trời mưa như vầy dầu anh có đập hết cả xóm cũng chẳng ai hay mà anh sợ. Thôi bước lại kêu cửa cho mau đi kẻo ổng dứt hột mưa thì rầy rà nữa đạ!

Minh Tấn ngó dáo dác bốn bề rồi rón rén bước lại phía trước cửa. Trước hết anh ta ghé mắt qua khe cửa nhìn vào trong, đoạn lắng tai nghe ngóng rồi hồi hả quay trở lại tìm Năm Hồng Phúc, hớt hải báo cho biết:

– Lạ quá cô Năm à. Tôi thấy bác chủ nhà làm gì mà chong đèn ngồi cú xụ ở phía giữa và cái này mới kỳ nữa: hình như có tiếng của Ngọc Sương ú ở đâu ở phía trong buồng á.

Năm Hồng Phúc lại chắt lưỡi, xô anh ta đi:

– La hoàng hoài! Thì trời mưa giông, mấy ông già hay tỉnh giấc nên ra ngồi thức cầm canh chứ có gì lạ đâu, Còn tiếng chị Ngọc Sương ú ở đó... chắc anh tá hỏa lên rồi nghe lầm chớ gì. Hay là chỉ mớ ngủ cũng nên. Thôi tới kêu cửa đi và nhớ làm y theo lời em dặn, chớ chưa chi em thấy anh lập cập quá. Anh nên nhớ rằng nếu anh để cho hư việc này thì chẳng những anh với chị Ngọc Sương hết hy vọng

về ngoài luôn mà em đây cũng không dễ gì ở yên trong này. Nhớ kỹ đó nghen!

Minh Tấn khẽ gật đầu, mạnh dạn bước trở lại chỗ cũ. Tuy vậy khi đến nơi anh ta cũng đâm ra hồi hộp khác thường. Anh ta vừa đưa tay chống lên cánh cửa định kê sát miệng và gọi thì... « kệt » một tiếng, cánh cửa mở nhích vào trong... Minh Tấn giật mình nhảy lui ra sau và chạy lại cho Năm Hồng Phúc hay tự sự.

– Ý trời ơi, cửa hổng có đóng cô Năm ơi!

Năm Hồng Phúc xì, đáp:

– Hổng đóng thì càng dễ nữa chứ sao! Đường hoàng bước vô đại đi, và nếu ông chủ nhà không biết điều muốn cản trở này nọ thì anh cứ nện đại ông đi chứ đừng rụt rè gì hết, miễn là anh đừng quá tay đập chết ông thôi. Mà nhớ làm cho chớp nhoáng chứ cà rịch cà tăng nguy đa.

Minh Tấn lại lui thủi đi thẳng lại cửa... Bác chủ nhà vẫn ngồi bó gối trên ngựa, mặt cúi gầm xuống. Có lẽ bác cho rằng gió xô cánh cửa nên không buồn chú ý gì về tiếng động mới rồi, mãi cho đến khi Minh Tấn đứng sừng sững trước bộ ván và tăng hắng một tiếng nhỏ, bác mới ngẩng lên cuống quýt hỏi nho nhỏ:

– Ý trời đất quỷ thần, cậu ở đâu vô đây?

Lấy giọng chững chạc, Minh Tấn đáp:

– Dạ thưa bác, cháu thấy cửa mở sẵn đi đại vô. Dạ có việc cần..

Bác chủ nhà bươn bả bước ngay xuống đất, xua tay ngăn ngại lời Minh Tấn:

– Ý trời ơi, nói nhỏ nhỏ vậy cậu ơi.

Minh Tấn chưng hửng. Vào đây, anh ta định ninh rằng thế nào bác chủ nhà cũng to tiếng hạch hỏi chớ đâu lại có vẻ lấm lét sợ sệt như vậy?

Trong lúc Minh Tấn còn ngỡ ngác, bác ta chụp lấy tay của anh ta lôi ra phía cửa và thì thầm hỏi tiếp luôn:

– Sao cậu lại rì mọ ra đây trong giờ giấc này? Cậu là người chung với vụ của cô hai ở nhà qua mà?

Minh Tấn tái mặt, suýt buột miệng hỏi lại « tại sao bác biết? » nhưng rồi lại lặng thinh để... có đủ thì giờ tự trấn tĩnh trở lại và lựa lời đáp. Trong lúc ấy, từ phía trong buồng lại vang ra khá rõ tiếng rên khóc của Ngọc Sương cùng những tiếng gầm gừ quái dị mà Minh Tấn không phân biệt nổi cho đúng là những tiếng gì và cũng không nhận ra giọng của ai nữa...

Mưa gió bên ngoài và những câu hỏi bất thần của bác chủ nhà đã liên tiếp làm cho tai anh đâm ra « lù lù bùng » khiến cho thính giác... gần như là bị... sai chạy hoặc xáo trộn.

Liếc thấy Minh Tấn đứng nhíu mày nghe ngóng, bác chủ nhà lật đặt đầy nhẹ anh ta thụt lui ra thêm nữa. Minh Tấn đứng rì lại và hất hàm trở về phía trong:

– Cái gì mà tự nãy giờ tôi nghe cô Ngọc Sương rên la quá vậy? Bộ cô ể mình hay đau bụng đau dạ sau đó hả bác? Còn có tiếng ai rên hừ hừ nữa? Bộ trong nhà có người làm cũ rét nữa à?

Bác chủ nhà ngẩn ngơ trong một thoáng rồi gật đầu bừa:

– Ừ đau. Hai ba người đau. (đoạn bác nhả nhỏ lảm bảm) Lạ quá hông biết đêm nay... bà cậu gì xui khiến hay cô hồn các đảng gì xui giục mà hết người này tới người nọ dầm mưa ướt loi ngoi chạy đến đây để làm khổ cái thân già này vậy cà?

Nghe lọt được câu nói ấy, Minh Tấn hoảng kinh chụp lấy vai bác lắc mạnh và hỏi mau:

– Bác nói sao đó? Bộ có người nào mà tới đây trước tôi nữa lặn sao?

Bác chủ nhà thiếu não trách lại:

– Qua đã nói năm lần bảy lượt là cậu em đừng có nói lớn quá hông nên! Đã đành rằng có ông trời ồng mưa dầm nên cũng đỡ... nhưng thân phận của cậu em nó lại cũng ướt chèm nhèm như bộ đồ của cậu em kia nên qua... thấy cậu em ló mặt lợi đây qua ngại trong bụng quá đôi. Thiệt qua... ngán trần đa cậu em!

Minh Tấn thấp giọng hỏi lại:

– Bác nói cái gì lung tung vậy? Tôi lại đây rồi sao hả?

Bác chủ nhà chép mép lắc đầu:

– Trời đất quỷ thần ơi, còn « sao » nữa! (đoạn bác nôn nả hỏi sấn luôn)... Mà trong lúc nửa đêm nửa hôm, mưa thúi trời thúi đất, cậu em tới đây chi vậy hả?

Minh Tấn đáp bừa:

– Tôi thăm cô Ngọc Sương có chuyện cần. Bác cho tôi vô giáp mặt cổ một chút hay là bác vào kêu cổ thức dậy và ra đây cũng được... À, hồi nãy bác có nói là có ai lại đây trước tôi hả bác? Ai đó vậy?

Bác chủ nhà nhăn nhó, đáp:

– Ai... thầy kệ người ta cậu em không nên hỏi kỹ quá. Còn cái việc cậu em muốn lại thăm cô hai ở trong nhà qua bây giờ đây thì... ngại quá. Dầu cho... hồng có chuyện gì hết, mục nội qua bây giờ cũng chẳng dám cho cậu em gặp. Ờ, mà sao ở đẳng họ lại để cho cậu em đi thông thả như vậy nè?

Minh Tấn ấp úng:

– Dạ tôi, có xin phép mấy anh trong này đang hoàng rồi, bác đừng ngại gì hết.

– Mấy anh nào?

– Mấy anh... ở đằng nhà đó... Tôi có xin phép trước anh Năm Trường Kỳ nữa mà!

Bác chủ nhà trợn mắt nhìn Minh Tấn:

– Xin phép... cậu Năm lớn đó hả? Ý trời, bộ cậu em nói giỡn sao chứ? Qua lạy cậu em, nên ba chưa bốn cẳng vọt chạy dìa nhà ngủ cho êm đi chứ lịm đi ở đây... nguy lắm đa cậu em. Hồng phải qua muốn hạch báo gì ai nhưng... qua nói nguy là nguy thiệt, ngay gắt đa cậu em ơi! Nguy cho cậu em đó chứ qua cũng chẳng sợ gì.

Vừa nói bác ta vừa xô nhẹ Minh Tấn lui trở ra. Minh Tấn hất tay bác xuống:

– Thì ít ra bác cũng để tôi vô hỏi thăm qua loa cô Ngọc Sương, bác nói cổ bệnh mà.

Bác chủ nhà giơ hai tay cản lại, mếu máo năn nỉ:

– Ý trời ơi, qua nói hồng được là hồng được. Hồng phải qua tiếc gì một chút đó với chú em, hay là quá sợ liên lụy gì nhưng chú em bước vô nữa là... nguy. Qua có nói rồi mà!

Minh Tấn vừa sốt ruột vừa bực mình, đâm ra gắt gỏng:

– Tôi có phép của anh Năm mà bác cản hả?

Bác chủ nhà trợn ngược mắt, lè lưỡi, tay chỉ trở vào phía trong buồng:

– Thôi đi cha nội ơi! Cậu Năm cầu đang ở trong đó chứ bộ ai vô sao mà phép với tặc!

Đến lượt Minh Tấn há hốc mồm lắp bắp hỏi lại:

– Anh Năm ở trống? Ở trong nào? Mà làm gì ở trống?

Bác chủ nhà nhún vai:

– Ở trong buồng chứ ở đâu? Còn cầu làm cái gì... cậu em dễ đoán quá mà!

Minh Tấn mím môi đưa tay vệt bác chủ nhà qua một bên và hùng hổ nói:

– Được rồi, để tôi vô lôi cổ nó ra cho bác coi!

Bác chủ nhà hoảng kinh ôm ngang eo ếch Minh Tấn rì lại và mặc cho anh ta thúc giầy bác vẫn cố sức kéo lôi anh ta ra phía ngoài cửa. Minh Tấn tuy còn trai trẻ nhưng vì quá xúc động và bị ôm bất ngờ nên cũng không sao cưỡng nổi, bác chủ nhà tuy có tuổi nhưng vẫn còn quắc thước kia. Tức mình và không kịp suy nghĩ gì nữa, Minh Tấn chờ khi bị lê tới ngưỡng cửa quay ra ngoài gọi to:

– Cô Năm ơi, có Năm Trường Kỳ trong này nè!

Bác chủ nhà chưng hửng:

– Ủa bộ có ai nữa hả? Cô Năm gì đó hả?

Biết đã lỡ lời, Minh Tấn không dám hét lên nữa và mấy câu nói của bác chủ nhà tiếp theo đó làm anh ta nín bật luôn:

– Cậu em không nên liều mạng. Cậu Năm đang say rượu; cậu em ức lòng đi đại vô trổng khiến cho động ổ thì nguy cho cô kia mà mệt cho cậu em luôn. Cậu em nên nghe lời qua, đừng kêu réo ai cho rộn thêm.

Minh Tấn xụi tay xuống chứ không vùng vẫy nữa:

– Được rồi, bác buông... cháu ra, cháu không vô trổng đâu.

Bác chủ nhà suy nghĩ trong một giây rồi xô nhẹ Minh Tấn ra cửa:

– Đó cậu em muốn đi đâu thì đi, qua sẽ... mần ngơ cho việc cậu có lại đây, nhưng nếu cậu cứ nhất quyết đâm đầu vô trổng qua... buộc lòng phải chạy vô « phi báo » cầu đa.

Minh Tấn khẽ gật đầu rồi lủi ra ngoài.

Trong lúc anh ta còn đang quáng mắt chưa phân biệt được rõ cảnh gió mưa đen tối bên ngoài thì một bàn tay chụp lấy vai anh ta lôi đi. Đó là Năm Hồng Phúc. Cô ta đã rình theo dõi câu chuyện giữa hai người trong nhà và khi nghe Minh Tấn réo tên mình, cô thất sắc chực sẵn trước cửa. Khi Minh Tấn vừa ló ra, cô vội lôi đi liền và lên tiếng:

– Dại quá tổ mẹ! Sao khi không lại nhắc tên người ta?

Minh Tấn chỉ vào phía trong nhà:

– Có anh Năm ở trong nhà kìa cô! Mình đâu có dè chả lại mò tới đây trước... Mà cô có biết chả vô trông làm chi hông? Mình phải làm sao để vào cứu Ngọc Sương chứ để vậy sao?

Năm Hồng Phúc gắt nhỏ:

– Biết rồi! Cứu thì cứu chứ làm gì mà anh lại réo tên em để thằng cha chủ nhà rõ hết vậy.

Minh Tấn ngượng nghịu chống chế:

– Bị... bất ngờ quá nên tôi cũng để sơ hở chỗ đó. Bây giờ phải làm sao đây cô?

Năm Hồng Phúc cắn môi suy nghĩ, đoạn bình tĩnh đáp:

– Em kể như bị lộ tông lộ tích trong vụ này rồi và bây giờ em chỉ còn nước nhập phe với anh luôn chứ biết sao?

Minh Tấn vừa cảm động vừa hối hận nắm lấy tay cô ta:

– Thiệt cũng tại tôi sơ ý nên mới để cô kẹt luôn vô... Như vậy rồi làm sao cô... ở cho yên trong này với mấy ảnh?

Năm Hồng Phúc thở dài:

– Ở sao được nữa mà ở...

Minh Tấn ấp úng:

– Vậy cô cũng sẽ đi theo luôn với tụi này à?

Năm Hồng Phúc mỉm cười chua chát:

– Đi theo luôn với anh chị... tể mờ tể tổ gì (đoạn cô nghiêm giọng lại)... Được rồi, để mình làm cho xong vụ này thì hai anh chị về ngoài, còn phần em, em muốn bung đi đâu mà chẳng được.

Giọng Minh Tấn run run:

– Thiệt cũng vì vụ này và nhất là tại tôi... lóc chóc quá nên mới đưa cô vào một trường hợp khó xử... Nhưng nếu cô rời bỏ nơi này đi thì công việc cô đeo đuổi bấy lâu nay sẽ ra sao?

Năm Hồng Phúc cười đáp:

– Việc đó thầy kệ em, với lại hổng làm việc ở đây thì làm việc ở nơi khác. Bộ anh nói chỉ có chỗ này mới « kháng chiến » được hay sao? Em quen cùng hết mà!

Thấy Minh Tấn có vẻ ngẩn ngơ và như quên phứt vụ cứu Ngọc Sương, cô ta lại hăng hái giục anh ta:

– Thôi mình vô gõ cho chị Ngọc Sương ra để còn « khơi » cho gấp chó lằn khân riết ở đây bất lợi lắm.

Minh Tấn gật đầu liền:

– Ở phải đa. Cô tính mình phải làm sao đây chứ tôi nghe Ngọc Sương kêu la dữ lắm!

Năm Hồng Phúc xô nhẹ anh ta đi tới:

– Yên tâm. Chỉ sợ chỉ la chút chút vậy thôi chứ thằng cha kia cùi hết rồi thì còn làm hư hại gì ai được.

Minh Tấn hơi khựng lại:

– Nếu thằng cha Năm cự nự thì tôi phải đối phó sao đây?

Năm Hồng Phúc đáp gọn:

– Thì đập chứ còn sao nữa. Chả đang cơn say rượu và đang lúc u mê ám chướng, anh hạ chĩa dễ dàng mà! Nhớ đập cho chĩa quay mòng mòng thôi chứ đừng cho chĩa ngum nghen.

– Cố nhiên rồi. Còn bác chủ nhà!

Năm Hồng Phúc đáp mau:

– Để em lo. Bây giờ nhảy vô đi.

Hai người đi trờ tới thì gặp ngay bác chủ nhà đang đứng lóng ngóng ở ngưỡng cửa. Thấy Minh Tấn quay trở lại với Năm Hồng Phúc bác ta dậm chân kêu lên:

– Cha, mấy người mà quay lại đây nữa thì thế nào

cũng có rầy rà lớn đả! Qua lạy hai cô cậu, hai cô cậu làm phước đâu dĩa đó dùm qua, qua thề có ông thiên lôi làm chứng nếu qua hé môi học lại điều gì cho cậu Năm hay, qua sẽ bị ông đả cho mấy lưởi tầm sét đi!

Thấy Minh Tấn và Năm Hồng Phúc xằng xái đi sấn tới, bác bước chân ra ngoài chặn lại, giọng hơi bức tức:

– Mấy người tính vô kiểm chuyện nữa hay sao?

Năm Hồng Phúc ngang nhiên bước lên trước nín tay bác kéo lôi qua một bên, hỏi gần:

– Bác biết mặt tôi rồi chứ?

Bác chủ nhà lập cập đáp:

– Biết... Cô em cũng thuộc một phe với cậu Năm, nhưng cô em lại làm cái điệu này thì... tréo ngoe dữ đả.

Năm Hồng Phúc lạnh lùng bảo bác:

– Ở biết như vậy là đủ rồi. Còn tôi làm cái gì thì kệ tôi, bác cứ đứng ra một bên đi.

– Trời!... Rồi cậu Năm cầu bắt tội qua thì qua trả lời làm sao cho xuôi đây?

Năm Hồng Phúc cười lạt:

– À, cái đó hổng cần biết. Mà bây giờ bác có chịu đứng xê ra một bên hông?

Bác chủ nhà rán nói cứng:

– Cô em bắt ép qua chuyện ngặt đó thì qua buộc lòng hô hoán lên đã.

Năm Hồng Phúc điềm đạm cho tay vào túi áo bà ba móc nhanh ra một cây súng lục St. Etienne nhỏ và chĩa thẳng vô bụng bác chủ nhà khiến cho bác kêu lên hai tiếng « ý trời » rồi lùi liền qua một bên và cả Minh Tấn cũng... hết hồn luôn theo. Cô ta gạt gạt mũi súng, hỏi gằn:

– Bác biết cái gì đây không?

Bác chủ nhà run run đáp:

– Dạ biết... cô em gác « nó » qua một bên đi chờ cử –chĩa thẳng vô bụng qua như vậy rủi... nó nổ bất tử

ng uy quả.

– Mà bác có chịu nghe theo tôi không?

– Dạ... cô em biểu qua làm chuyện ác ôn quá... Qua là dân mà cậu Năm là « uỷ ban » cầu ra lệnh đâu qua phải nghe đó...

Năm Hồng Phúc ngắt ngang:

– Bây giờ tôi hỏi bác một tiếng một: bác ngán thẳng cha Năm hơn khẩu súng này phải không?

Bác chủ nhà mếu máo:

– Dạ cái nào tôi cũng ngán hết...

– Vậy thì phiền bác đứng yên ở ngoài này, hễ dợm chạy hay dợm la là tôi bóp cò liền nghe không?

– Dạ... nhưng sau này, cậu Năm cầu bỏ tù qua rồi sao?

Năm Hồng Phúc đáp càn:

– Bác cứ chỉ đại cho tụi này.

Bác chủ nhà rền rĩ:

– Quỷ thần thiên địa ơi, cô em nói nghe dễ ợt. Cô em quậy tung lên hết rồi đông đi mất biệt thì qua biết trời trăng nào mà chỉ?

Năm Hồng Phúc túng lý nạt ngang:

– Miễn hổng phải bác dính vô là đủ rồi. Nè, bác nghe tôi hỏi thêm: thằng cha Năm lại đây lâu mau rồi? Có ai đi theo chả không?

Bác chủ nhà miễn cưỡng đáp:

– Dạ... cũng lâu ớn rồi. Cầu đi có một mình ên hê!

Năm Hồng Phúc gật đầu, quơ mũi súng ra hiệu cho bác đứng dẹp qua một bên:

– Bây giờ bác cảm phiền đứng đợi đây một chút. Tôi cũng đứng luôn với bác cho có bạn. Tôi là người có nhơn đức chớ đáng lẽ ra tôi phải « thịt » hết mọi

người thấy có tôi lại đây để cho khỏi bị lộ. Bác biết điều đó chứ?

– Dạ biết, qua đâu có dám cản trở gì đâu mà cô em nhẫn tâm xử tệ cho đành đoạn được. Dân quen như qua, ai biểu sao thì nghe vậy...

Không muốn nghe bác ta kể lể thêm nữa, Năm Hồng Phúc day qua bảo Minh Tấn:

– Kể như êm một phần rồi, bây giờ đến lượt anh.

– Ủa, cô hồng vô trông với tôi sao?

Năm Hồng Phúc trở vào bác chủ nhà:

– Để em ở ngoài này giữ ông già kia và canh chừng coi có ai lại bắt tử hông, với lại, em vô trông chạm mặt với thằng cha Năm coi cũng kỳ quá. Vô gấp đi, bộ anh không nóng lòng vì chị Ngọc Sương sao?

Từ trong buồng, một tiếng hét của Ngọc Sương vang ra rõ mồn một Minh Tấn không nghĩ ngợi gì hết cầm đầu chạy thẳng vào nhà. Đi ngang qua cửa, anh ta vớ cây “song hồng” nhỏ gài cửa dựng gần đó và tiến lại bùng luôn cây đèn chong đặt trên bộ ván, đoạn hấp tấp rảo bước vô phía cửa buồng, dùng chân hất mạnh cho cánh cửa buồng mở toang ra, giờ cao ngọn đèn lên, xồng xộc xông vào.

Nghe động và thấy có ánh đèn rọi sáng, Ngọc Sương cố ngoi đầu lên gào to:

– Bác chủ nhà ơi, cứu tôi với bác!

Năm Trường Kỳ cũng chống tay lên, ngó ngoài ra và quát:

– Thằng già bùng đèn vô chi vậy? Muốn chết hả?

Minh Tấn chẳng nói chẳng rằng bước thẳng lại chông dùng đầu cây song hồng vệt của mùng lên và lên tiếng:

– Có anh đây em hai ơi!

Ngọc Sương mừng rú:

– Trời ơi anh Minh Tấn:

– Ủ, anh đây em!

Vừa nghe nói tới tên Minh Tấn, Năm Trường Kỳ cũng kịp nhận ra gương mặt của anh này qua ánh đèn chong. Trong lúc Minh Tấn cũng mới thấy rõ phần nào cảnh tượng bên trong: Ngọc Sương tóc tai rũ xoa lên trên mặt chiếu và lần đầu tiên Minh Tấn mới thấy thấp thoáng vóc vác của người yêu mà mớ quần áo trong ngoài đã bị vứt bỏ ngổn ngang ở phía chân giường. Lòng Minh Tấn quặn đau rồi sôi lên sùng sục, nhất là khi anh ta cũng nhận thấy luôn điệu bộ khả ố của Năm Trường Kỳ. Anh ta quát lên:

– Năm Trường Kỳ, mầy ra đây cho tao hỏi một chút coi.

Năm Trường Kỳ ngó lom lom lại anh, ánh mắt rục lên một cách dữ tợn. Hắn ta bỗng khẽ mỉm cười, cất giọng khinh miệt hỏi Minh Tấn:

– À té ra không phải lão chủ nhà mà là anh Minh Tấn! Ê, Minh Tấn anh có biết anh làm như vậy là điên không?

Minh Tấn đập mạnh đầu song hồng vào thành chõng:

– Tao điên hay mầy điên? Bước ra đây nói chuyện cho mau mày!

Như để trêu tức thêm, Năm Trường Kỳ hạ tay ôm ghệt lấy đôi vai của Ngọc Sương nhưng mắt vẫn canh chừng Minh Tấn và cười bảo:

– Chú mày, định hạ lệnh cho thằng này hả. Đừng có dại vậy. Đêm nay, hơn lúc mua gió mát trời và lai rai ba sợi tôi tìm lại đây, bầu bạn chơi với cô Ngọc Sương chơi cho vui... Chú mày cứ yên tâm về ngủ rồi mai tôi cho chú mày lại đây soát hết coi cô Ngọc Sương của chú mày có sút mẻ gì hông? Đó là một, hai nữa, Ngọc Sương ở với tôi đêm này thì mai một hai vợ chồng chú mầy dắt nhau về.., sướng gần chết mà còn làm bộ đến đây phá đám và sanh sự nữa sao?

Minh Tấn lẳng lẳng đặt cây đèn chong lên mặt kệ gần đó, đoạn nắm chặt cây song hồng trong hai bàn tay quơ cao lên và lạnh lùng bảo Năm Trường Kỳ:

– Mày buông Ngọc Sương ra lập tức không thôi tao quất một cây mây sùm đa!

Năm Trường Kỳ lắc đầu để cho tỉnh trí thêm, mắt của hắn ta lại liếc về phía đầu nằm. Không bỏ sót một cử chỉ nhỏ nhặt nào của hắn, Minh Tấn kín đáo nhìn về phía ấy và thấy ngay cận mí chiếu ở đáy nổi cao lên như có vật gì ẩn phía dưới. Minh Tấn đoán chừng là Năm Trường Kỳ giấu khẩu súng lục nơi ấy.

Quả đúng như vậy, sau khi liếc chừng Minh Tấn, hắn ta vụt buông Ngọc Sương ra nhào người về phía đầu nằm thò tay dưới mí chiếu moi nhanh khẩu súng lục ra... nhưng vừa đúng lúc ấy, đầu cây song hồng cũng vừa quất mạnh xuống. Năm Trường Kỳ kêu rú lên, khẩu súng rơi cách xuống mặt chiếu.

Minh Tấn liền khều luôn món vũ khí ấy ra phía ngoài mép chõng để vói tay chụp lấy nhét nó luôn vào lưng quần.

Năm Trường Kỳ gầm lên:

– Minh Tấn, mày liều mạng như vậy là mày chết.

Minh Tấn, không vội trả lời mà quay sang giục Ngọc Sương .

– Em xô nó ra, đứng dậy mặc quần áo vô đi theo anh cho mau...

Ngọc Sương hí hửng đáp:

– Anh đợi em một chút.

Bị tước mất khẩu súng, Năm Trường Kỳ tái mặt và cơn say rượu của hắn như biến mất...

Năm Trường Kỳ nghĩ ngay ra cách đối phó. Ngọc Sương vừa lồm cồm ngồi dậy, quơ chụp quần áo ôm lên ngực định bò ra thành chông để nhảy xuống đất thì đã bị hắn ta nhào người tới ôm chặt lấy và quật ra phía trước để bắt cô gái phải làm một thứ « bia đỡ đạn ».

Hắn ta ôm lật ngược cánh tay Ngọc Sương ra sau, bắt cô phải uôn ngực ra phía trước trong lúc cô này vẫn chưa kịp xỏ áo vào. Hắn ngạo nghễ nhìn Minh Tấn.

– Ê tụi mày giỏi đập đi, tạo kêu mày bằng cha! Biết điều buông cây xuống hông thôi dân của tao chạy đến là mày thất họng đa. Nghe tao đi rồi tao hứa chắc là sẽ bỏ qua vụ này, bằng không, chẳng những lát nữa mày sẽ bị bắt mà khi thiên hạ đổ xô lại đây, mày sẽ còn chứng kiến cái cảnh cô Ngọc Sương của mày phơi xác như vậy trước mặt cả chục người khác nữa. Cảnh đó hấp dẫn lắm ghen mày!

Minh Tấn tức đến nghẹt thở. Anh ta run run cầm cây song hồng trên tay, cố tìm lại chỗ hờ để quật Năm Trường Kỳ, nhưng vì hắn ngồi đưa lưng vô phía trong nên anh ta đành thúc thủ.

Anh ta bối rối gọi Ngọc Sương:

– Em rán tông chả ra coi.

Không đợi Minh Tấn phải nhắc điều này, từ nãy giờ Ngọc Sương vẫn không ngớt vùng vẫy. Mấy lần cô ta cố gắng ngoái đầu lại để căn vào bả vai Năm Trường Kỳ nhưng bị hấn ta xốc nách thúc kè như vậy nên không lần nào cô được toại nguyện.

Thấy thế, Minh Tấn bèn lên tiếng bảo Ngọc-Sương:

– Em rán chịu đựng một chút nữa đi, anh đã có cách khiến thằng này phải thả em ra.

Nghe câu nói ấy, Năm Trường Kỳ nhú mày suy nghĩ. Hấn ta chưa tìm ra cách Minh Tấn sẽ mang ra đối phó với mình như thế nào thì anh chàng này đã vội bước nhích về phía cửa buồng, ngoái đầu ra ngoài gọi to lên:

– Cô Năm ơi, cô phải vô tiếp tay với tôi mới được!

Nghe đến tên Năm Hồng Phúc, Năm Trường Kỳ gầm lên:

– À, có con ngựa bà trời đó toa rập với tụi bây để làm chuyện này nữa hả? Nó muốn chết thì nhào vô đây: Tao chấp tụi bây hết. Nó có vô đây thì làm gì được tao...

Năm Trường Kỳ định tuôn ra một tràng hăm dọa nữa nhưng vừa lúc ấy, Năm Hồng Phúc đã bước vô đi liền theo sau lưng bác chủ nhà. Cô ta định lên

tiếng trách Minh Tấn sao kêu réo mình vô làm chi, nhưng vừa kịp thấy tình cảnh của Ngọc Sương trên chõng nên hiểu ngay tự sự.

Trong lúc ấy, Minh Tấn hấp tấp bảo cô ta:

– Cô phụ tội một tay chớ nó tấn Ngọc Sương ra làm bìa như thế đó, tôi hết xoay trở ra sao.

Năm Hồng Phúc thản nhiên gật đầu:

– Được rồi anh cứ để đó cho em. Dễ quá mà! Nó muốn hiền mình hiền, nó muốn dữ mình dữ cho vừa sức nó.

Đoạn cô ta thúc mũi súng mạnh vào lưng bác chủ nhà và hạ lệnh:

– Bác vô trong góc kia mà đứng. Như vậy bác càng khoẻ vì thằng cha Năm thấy rõ bác bị ép buộc chớ chẳng dính dáng gì vô vụ này hết.

Bác chủ nhà mếu máo «dà» một tiếng rồi lủi thủi đứng sát vô góc buồng mặt úp vào vách. Năm Hồng–Phúc mới chậm rãi bước lại trước mặt chõng, nhú mày nhìn vô phía trong mùng một hồi đoạn dụ giọng hỏi Năm Trường Kỳ:

– Anh Năm, anh nên nghe tôi buông chỉ ra, chớ mình là đàn ông con trai mà ăn hiếp một người con gái cô thế như vậy coi sao được.

Năm Trường Kỳ càng siết mạnh Ngọc Sương thêm và quất lại:

– Con Năm Bánh ú, (tên bình dân của Năm Hồng Phúc hồi trước khi tham gia kháng chiến) mày đừng tài khôn xía mỏ vô vụ nầy mệt đa em! Nói thiệt tao sợ ai thì sợ chớ không đến nỗi phải phọt–phe trước cái báng mặt của mày đâu. Đồ quân phản bạn!

Năm Hồng Phúc vẫn giữ giọng ôn tồn:

– Anh Năm, một lần chót tôi khuyên anh buông chỉ ra. Nếu không, hết anh em gì nữa đa nghe.

Năm Trường Kỳ giận run:

– Tao không buông rồi mày làm gì được tao? Thứ đồ con gái « nập nọng » mê hơi thằng Việt gian rồi hết biết anh em, hết biết phận sự, nhiệm vụ gì nữa phải không? Mày mà làm tới, tao bóp cổ con Ngọc Sương đây chết trước mắt tui bây cho tui bây coi!

Minh Tấn giật mình, quay qua bảo Năm Hồng Phúc:

– Cô Năm, coi chừng thằng chả làm thiệt đa cô!

Năm Hồng–Phúc trề môi:

– Mốc xì họ! Em cam đoan là thằng chả không có đủ thì giờ để giết ai đâu. Nếu chả có bóp cổ chị Ngọc Sương thì bắt quá chỉ bị nghệt thở trong chốc lát thôi và trong lúc đó em dư sức kịp cho chả về theo ông

theo bà mà! (cô ta đưa khẩu súng lên) Tay chả bóp cổ mau hơn tay này của em sao?... Anh cứ giữ mặt này, còn em, em luồn qua một bên hông chả, như vậy chả chỉ còn cách thẳng thiên hay độn thổ mới thoát được.

Minh Tấn mừng rỡ:

– Ở phải há! Như vậy là mình vững rồi.

Đến lượt Năm Trường Kỳ đổ mồ hôi hột. Hắn ta dáo dác ngó quanh để tìm cách thoát thân nhưng vô ích. Hắn chỉ còn cách xoay lưng ra cho Minh Tấn đập hoặc đưa hông cho Năm Hồng Phúc ghim họng súng vào hay là... buông Ngọc Sương ra. Năm Hồng Phúc cầm lăm lăm khẩu súng lục trên tay, lăm li bước thẳng lại, đứng sát một bên thành chõng, và cười bảo Năm Trường Kỳ:

– Anh đã chịu nghe theo lời con này chưa. Anh thử quay chị Ngọc Sương qua phía bên đây cho chỉ đỡ đạn một cú coi! À... hổng dám hả? Phải lắm, anh làm như vậy thì anh Minh Tấn sẽ bợ anh liền... Thằng cha này say rượu mà còn khôn quá tổ bà ta!

Năm Trường Kỳ hết liếc chừng về khẩu súng lục trên tay Năm Hồng Phúc đến ngó sang đầu cây song hồng trên tay Minh Tấn. Hắn ta nghiêng răng ôm chặt cứng lấy Ngọc Sương, mắt láo liên đưa qua đưa lại và chột để ý đến bác chủ nhà đang đứng xếp ve ở góc buồng.

Năm Trường Kỳ cất tiếng gọi to:

– Ê bác chủ nhà, bác tính hòa theo phe tui này hả?

Bác chủ nhà nhăn nhó ngoái đầu ra:

– Dạ đâu có.

– Không có thì phải cản ngăn cái thằng đứng ngoài đó cho tui chớ bác đứng đó lấy mắt ngó sao?

Bác chủ nhà liếc chừng về phía Minh Tấn:

– Dạ tui nhảy vô cậu này cầu đập chết tui lập tức chớ ăn thua gì cậu Năm!

Năm Trường Kỳ lại quát:

– Thì chạy đi kêu dân của tui lại hổng được sao?

Bác chủ giờ tay tỏ vẻ bất lực:

– Dạ... mấy người này đâu cho tui ra... Đâu cậu thử biểu họ coi...

Năm Trường Kỳ nổi cáu ngắt ngang:

– Thằng cha già vô dụng! Để rồi ông coi tay tui. Chắc hồi nãy ông làm bộ nhắm mắt để cho tui nó lọt vô đây chớ gì? Sao ông không chạy vô báo cho tui hay hả?

– Trời ơi, báo sao được mà báo! Tui mới vừa ló ra là họ kê súng thộp ngực dẫn ra ngoài sân liền. Với lại mới đầu tui cũng tưởng họ là dân theo của cậu chớ có dè đâu họ chơi cái mừng này nè!

Năm Trường Kỳ chửi thề loạn xạ lên... Trong lúc ấy Năm Hồng Phúc lắng nghe mưa bên ngoài cũng thừa hột lần nên nóng nảy hối thúc Năm Trường Kỳ:

– Anh Năm làm ơn buông chị Ngọc Sương ra dùm đi. Trước sau gì anh cũng phải nghe theo lời tôi nếu anh muốn được bình an ra khỏi chỗ này.

Năm Trường Kỳ căm giận bầm gan điếng ruột nhưng cũng rán dịu giọng dỗ ngọt:

– Cô Năm, cô nhắm coi cô làm như vậy rồi có lợi gì hông?... Hay là cô liều mạng cứu cho tụi nó ra rồi tụi nó nắm tay nhau dắt đi hưởng đủ sự sung sướng bất kể gì đến số phận cô ở trong này? Tôi cũng nhìn nhận rằng tôi làm như vậy cũng có hơi quấy một chút nhưng bị tôi say rượu quá cỡ hết biết trời đất gì hết cô à. Mặt khác, dầu cho tôi có leo lên giường và... cà rà với cô Ngọc Sương như vậy thì cũng chẳng làm thiệt hại gì cổ cho lắm. Điều này chắc cô cũng có biết chút đỉnh mà...

Năm Hồng Phúc chưa kịp nói gì thì Ngọc Sương đã bù lu bù loa kể lể:

– Thằng chả nổi khùng cắn bầy mình tôi hết đây nè, vậy mà chả còn dám nói ầu là chẳng có làm hại gì hết á!

Năm Trường Kỳ chắt lưỡi day qua phân trần tiếp với Năm Hồng Phúc:

– Ôi cái đó phớt ngoài da mà ăn thua gì. Nè cô Năm, để tôi nói cạn lẽ cho cô nghe... Tụi nó cặp kè đông hết rồi cô ở lại trong này cũng... nguy đa cô. Chỗ anh chị em của mình tôi sẽ nhắm mắt bỏ qua nếu cô nghe theo tôi... gác chuyện giúp đỡ cặp kia theo cái kiểu quá ngặt này lại rồi mạnh ai về nhà nấy. Tôi thề có sừng đàn làm chứng nếu sau này tôi kiếm chuyện làm khó dễ gì cho bất kỳ một ai, tôi sẽ chết banh xác đi.

Năm Hồng Phúc cười lạt:

– Thôi đẹp cái giọng ớn nghĩa của anh qua một bên đi. Sau này anh trở trái làm mặt, mụ nội tôi bây giờ cũng trở tay chẳng kịp. Với lại, tôi đã nhất quyết cứu họ mà!

Năm Trường Kỳ xằng giọng:

– Cô điên sao? Tụi nó đi mất đất rồi cô ở trong này đưa lưng ra lãnh đủ hả? Bộ cô quên rằng mấy anh lớn để ý gắt đến vụ này rồi à!

Năm Hồng Phúc thản nhiên đáp:

– Xin lỗi, tôi có thân thì phải liệu. Họ đông đi thi tôi đại gì ở trong này?

Năm Trường Kỳ trợn mắt:

– Trời, cô đừng nói giỡn chớ. Cô bỏ anh em...trốn theo tụi nó ra thành theo Tây luôn?

– Hồng trốn theo ai hết, cặp này về ngoài còn tôi, lôi kiếm chỗ khác ở hồng được sao? Bộ anh nói hông có «kháng chiến» chung với anh là Việt gian hết ráo à! Thôi buông chỉ ra đi cha nội! Nếu anh còn búống nữa buộc lòng phải để cho khẩu súng này nói chuyện đa!

Đoạn day qua Minh Tấn, cô ta đồng dạc bảo:

– Anh Minh Tấn, anh sẵn sàng đi ghen!

Minh Tấn cầm lăm lăm cây song hồng trên tay, mạnh dạn gật đầu:

– Được rồi. Cô sẵn tới đi!

Năm Hồng Phúc vừa nháy nhó với anh ta vừa dặn thêm:

– Nhớ lẹ tay và canh cho đúng, cho vừa thôi chớ đừng... nặng quá ghen!

Năm Trường Kỳ lo sợ theo dõi những lời dặn mập mờ ấy, và khi thấy Năm Hồng Phúc chĩa hắc mũi súng ngay vô ngang hông, hắc ta hoảng kinh ôm Ngọc Sương nhủi đại ra phía ngoài định dùng cái « mợc » người ấy để ngăn Minh Tấn khỏi xuống tay được; và một khi hắc nhảy được xuống dưới đất hắc sẽ núp sau lưng Ngọc Sương và lôi dãn cô này ra phía cửa buồng để thoát thân. Nhưng khi hắc vừa nhào ra, Ngọc Sương lợi dụng lúc ấy, vùng thật mạnh và kịp quay đầu lại cắn một cái thật sâu vào một bên bắp vai của hắc. Hắc kêu rú lên nhưng vẫn không

buông người con gái và lật đặt « nê » nhanh Ngọc Sương ra phía thành chông.

Minh Tấn mấy lần quơ cây lên đập nhưng vì hấn mọp sát sau lưng Ngọc Sương nên đành chịu. Trong lúc ấy Năm Hồng Phúc (lo sợ không kém) mím chặt môi chìa thẳng họng súng ra. Cô ta có thể bắn vào người Năm Trường Kỳ một cách dễ dàng nhưng lại không đành tâm. Sự kiện ấy càng làm cho cô ta thêm lúng túng. Thấy Ngọc Sương tổng đập một cách quyết liệt và Năm Trường Kỳ cũng ạch đùi vừa lo kèm giữ cô ta vừa hất cô ta lết tới, Minh Tấn liệng cây song hồng nhào đại lên chông... Nhanh như chớp. Năm Trường Kỳ quặng Ngọc Sương qua một bên co chân đập tổng anh ta té bật ngửa xuống đất. Quá hăng nên quên đau, Minh Tấn với tay chụp cây gài cửa và đứng rột lên... Lúc ấy, Năm Trường Kỳ cũng vừa dợm nhảy khỏi chông để liều mạng tông chạy ra phía cửa buồng, Minh Tấn nghiêng rằng lia ngang cây song hồng vào ống chân hấn ta... Một tiếng bốp chắc nịch vang ra và Năm Trường Kỳ thét rống lên, té ập mặt xuống mặt đất...

Năm Hồng Phúc lật đặt chạy lại trong lúc Năm Trường Kỳ lồm cồm nhồm dậy định phóng chạy nhưng rồi lại té ngồi xuống đưa tay ôm chân rên hừ hừ. Minh Tấn vẫn cầm cây song hồng lăm lăm trên tay và sẵn sàng đập bồi xuống nữa nếu hấn ta còn đủ sức tẩu thoát.

Năm Hồng Phúc lo ngại nhìn Năm Trường Kỳ rồi hấp tấp hỏi Minh Tấn:

– Bộ anh đập chả gãy chân rồi hả? Em đã dặn là anh nên nhẹ tay một chút mà!

Minh Tấn bực mình đáp:

– Thì tôi phải vớt một cây cho chả té sắp xuống đó chứ hông thôi chả chạy thoát đi kêu mấy tên kia bu lại thì mình làm sao? Gãy khỉ gì mà cô lo quá, bất quá chỉ bầm đôi chút thôi.

Sau khi mặc lại áo quần xong xuôi, Ngọc Sương cũng vội chạy tới đứng một bên Minh Tấn và vì chưa biết rõ vụ sắp đặt đi trốn nên lo lắng lên tiếng hỏi anh này:

– Sao anh và chị Năm hay em bị nạn mà lại đây cứu hay quá vậy? Nhưng bây giờ mình để lỡ xảy ra như vậy rồi tính sao đây?

Minh Tấn hớn hở đáp:

– Đâu có biết khỉ gì... Anh với cô Năm tính lại đây lôi em đi trốn kể gặp chuyện này. Kể ra cũng may quá!

Ngọc Sương mừng rỡ reo lên:

– Vậy hả! Thôi mình đông đi chứ còn chờ đợi gì nữa.

Minh Tấn khoát tay cho Ngọc Sương lùi lại phía sau:

– Em lo sửa soạn đồ đạc cho xong sẵn đi. Để anh

tính với cô Năm giải quyết vụ thằng cha Năm này rồi là mình khơi liền...

Đoạn anh ta day qua hỏi Năm Hồng Phúc:

– Để tôi khệnh chả một cây nữa cho chả nằm bệt xuống để mình đi cho êm ghen cô Năm?

Năm Hồng Phúc lắc đầu, đáp liền:

– Em nói thôi mà! Anh chỉ cần trói chả lại thôi. Để em đi kiếm dây cho.

Dứt lời cô ta hấp tấp vọt ra ngoài như cố tình tránh khỏi chứng kiến lâu cảnh thất thế ấy của Năm Trường Kỳ. Bác chủ nhà mon men bước lại gần Minh Tấn, đưa mắt liếc chừng Năm Trường Kỳ ngồi dưới đất rồi lên tiếng hỏi:

– Dạ thưa cậu, cậu còn tính làm gì nữa đó? Qua lay cậu, cậu có... tính sao đó thì xin cậu tránh dùm cho khỏi xảy ra ngay trong nhà qua, chớ cậu và cô kia đã vô đây lộn xộn như vậy rồi còn...

Minh Tấn gạt phắt đi:

– Hồng phải việc của bác, bác khỏi xía vô mà. Lát nữa, tụi này cũng phải phiền bác và mọi người trong nhà chịu khó vô trong buồng này ngồi chơi ít lâu.

Bác chủ nhà mếu máo:

– Dạ ở nhà này chỉ có qua với con vợ qua thôi chớ có gì nhiều nhởi đâu... Bộ cậu tính nhốt nữa sao?

Minh Tấn lạnh lùng đáp:

– Xin bác cảm phiền cho trót. Tụi tôi thử thân trước cho ăn chắc hơn. Bác và bác gái có bị chung số phận với thằng cha Năm ở đây thì mới dễ ăn nói sau này..,

Bác chủ nhà cuống quýt bảo Minh Tấn:

– Nếu vậy thì sẵn đây xin cậu nói cho cậu Năm biết là cậu và cô kia ép buộc qua chớ hổng phải tại qua a ý nhúng tay vô. Cậu nói đi cậu!

Minh Tấn bắt phì cười. Đoạn anh ta dịu giọng hỏi Năm Trường Kỳ:

– Anh Năm, tui tui đi rồi anh đừng làm khó dễ gì bác chủ nhà đây hết ngen. Bác ta là người chơn chất làm ăn, ai biểu sao nghe vậy. Anh vào đây biểu bác phải cho anh vô buồng Ngọc Sương thì bác cũng nhắm mắt gật đầu mà tui tôi xông tới bắt bác không được kêu la... bác cũng chịu phép nín khe. Có phải đúng như vậy không anh Năm?

Năm Trường Kỳ lườm lườm nhìn lên:

– Minh Tấn, tui mầy chắc có đi thoát khỏi nơi đây không mà còn bày đặt dằn này dằn nọ? Mầy đừng tưởng hạ tạo được như vậy là đã mừng rồi ngen em! Phen này, mầy với hai con kia rán đi cho vượt chớ để quay trở lại đây thì... mười cái mạng như bây tao cũng chẳng tha!

Qua cơn nóng hăng lúc mới vào, Minh Tấn bắt đầu thấy thương hại cho tình cảnh của hắn. Anh đã không chú ý đến những lời hăm dọa lớn lối của hắn mà lại còn ân cần thăm hỏi:

– Anh Năm, tôi cũng biết là tụi tôi ra đi trong một trường hợp như vậy là.. không phải lắm. Đó là một sự vạ bất đắc dĩ... Chân anh có bị gì nặng lắm không anh? Khi mới vào đây, thiệt tình tôi không muốn, và không dè lại phải... đụng chạm với nhau như vậy!

Năm Trường Kỳ cười lạt:

– Ừ, tụi bây không muốn như vậy! Chắc mầy tính đập cho tao chết chớ gì? Tao nghe con Năm nó cần nhần mầy kia mà! Tụi bây sắp đặt giỏi quá hả! Để tao rán banh mắt ra coi tụi bây đi tới đâu!

Minh Tấn định phân trần thêm nhưng vừa lúc ấy Năm Hồng Phúc đã bước vô cùng với bác gái vợ của chủ nhà, tay cầm sẵn một cuộn dây niệt trâu dài.

Minh Tấn mỉm cười:

– Thiệt cô lo chu đáo quá. Tôi tính nhờ cô lo gom người trong nhà lại đây.

Năm Hồng Phúc có vẻ không vui:

– Đợi anh lo thi họ đã kéo tới đây cả đồng rồi! Nếu anh Năm hết chạy nổi thì em giao phần anh trói ảnh lại chung một xâu với hai vợ chồng bác chủ nhà dùm. Còn chị Ngọc Sương với em sẽ ra đứng đợi trước nhà để canh chừng luôn.

Minh Tấn quăng cây song hồng:

– Được rồi, để tôi lãnh phần này cho.

Năm Hồng Phúc chuyển cuộn dây cho anh ta và hỏi:

– Anh có biết cách trói hông đã? Anh làm sao để họ tuột được ra liền thì mệt cho mình đa. Trói lật ra sau lưng và ghệt lên cổ rồi buộc dính chùm lại với nhau nghen!

Minh Tấn hăng hái đáp:

– Cô cho rằng sức tôi trói gà không chặt sao? Tuy chưa từng trói buộc ai nhưng tôi cũng đã có nhiều dịp trông thấy họ làm công việc ấy mà?

Năm Hồng Phúc dặn thêm:

– À, sau khi xong xuôi, anh nhớ tắt đèn rồi bước ra khóa trái cửa buồng lại nghen.

Dứt lời cô ta níu tay Ngọc Sương kéo đi nhưng rồi không biết nghĩ sao cô lại bảo Ngọc Sương ra đứng đợi ở đằng trước nhà, đoạn quay trở vô vừa lúc Minh Tấn đang loay quay trói tay Năm Trường Kỳ.

Minh Tấn ngẩng đầu lên:

– Bộ, còn quên gì nữa cô?

Năm Hồng Phúc ngượng nghịu, lắc đầu:

– Không... em vô đề từ giã vài lời với anh Năm.

Nghe câu ấy, Năm Trường Kỳ cười khẩy:

– Thôi, xin miễn việc đó đi. Tình nghĩa anh em khỉ chó gì nữa mà còn bày đặt chuyện. Tôi tưởng cô không nên ngó tới mặt tôi nữa mới phải.

Biết Năm Hồng Phúc muốn phân trần về hành động của mình với Năm Trường Kỳ trước khi bỏ đi nên Minh Tấn buông tay hấn ra và day qua trói bác chủ nhà trước.

Năm Hồng Phúc rút rè bước lại và ấp úng lên tiếng:

– Anh Năm, anh oán giận tôi thì phải lắm chứ chẳng oan ức gì, nhưng anh cũng nên xét lại: việc làm quấy của tôi đây đã không đem tới cho tôi một lợi lộc gì hết, mà còn gieo cho tôi nhiều chuyện âu lo và rắc rối sau này, nhưng tôi thấy việc cần làm thì làm và đành đưa lưng ra gánh chịu một mình vậy... Để sau này, anh với anh Ba Nhơn thấy nhẹ nhõm về vụ Ngọc Sương Minh Tấn, mấy anh mới biết... thương tôi...

Năm Trường Kỳ hất mặt lên:

– Ừ, mang ơn cô thập bội nữa mới phải chứ! Thôi, tôi không muốn nghe cô nói thêm một lời nào nữa hết! Tôi coi cô còn tệ lâu hơn cặp Ngọc Sương Minh Tấn kia nữa. Đi phứt cho rảnh chứ đừng đứng ở đó léo nhéo!

Năm Hồng Phúc đâm ra bực mình:

– Anh giỏi nói cho sướng miệng không hề! Giả tử như hồi nãy, tôi không hề gì đến tình nghĩa anh em, tôi thấy cho anh một phát hay kêu Minh Tấn không nương tay để bồi luôn cho anh một vài cây nữa thì liệu giờ phút này anh còn nói phách được không. Anh chọc giận tôi bây giờ lỗ đa.

Năm Trường Kỳ hơi chột dạ nhưng rán nói cứng:

– Bộ cô nói thẳng này sợ chết sao. Phải chi cô bắn tôi một phát tôi còn khoẻ thân hơn (hắn ta thở dài sườn sượt)... Cô giáng cho tôi cú này nghiệt quá, thà chết mà còn nhẹ hơn!

Năm Hồng Phúc cười mũi:

– Anh không nói giỡn đó chứ?

Năm Trường Kỳ ôm chân nhăn nhó. Năm Hồng Phúc nhú mày có vẻ suy nghĩ rồi mỉm cười hỏi:

– Chắc anh sợ Ba Nhon vô hỏi về vụ này rồi trả lời không xuôi chớ gì. Còn mấy anh lớn nữa? Ủ, sao anh khéo kể tội của tôi quá mà lại không lo che chở nổi cái thân của anh? Đây nè, để chứng tỏ là tôi vẫn không có ác ý gì hết đối với anh khi nhúng tay vì vụ này, tôi sẽ chỉ cho anh cách để gỡ rối. Anh khoan cãi đã! Ai không biết anh cũng dính chèm nhèm vô chớ bộ không sao!

Năm Trường Kỳ lườm cô ta:

– Cha, cô nhơn đức quá há! Cô mà rời khỏi nơi này thì tôi mạnh ăn nói lắm chứ sợ ai nữa!

Năm Hồng Phúc bĩu môi:

– Bộ tôi ra tuốt ngoài thành ở sao? Anh quên rằng dầu đi đâu ở cũng vậy, tôi còn cách bắt tin vô trong này cho Ba Nhơn và mấy anh lớn biết rõ đầu đuôi mọi việc mà. Đây tôi hỏi thiệt: sau khi tụi này đông đi rồi anh sẽ nói thiên hạ sao nè?

Mắt Năm Trường Kỳ sáng lên trong một giây và hần cười nhẹ:

– Thiếu gì cách. Bộ cô nói tôi dễ chịu co tay hay sao? Nhưng sợ cô ra đi rồi còn nhăn nhe hay rơi thơ... nói xấu tôi nầy nọ.

– Anh thấy tôi có bao giờ hạ mình làm chuyện đó không? Dầu thế nào đi nữa mình cũng nên... lưu chút ít cảm tình về sau chớ: Có giận thì tôi la rùm lên một hồi rồi thôi chứ không để tâm thù dai ai hết. Và cũng vì còn bận bịu ở chỗ đó nên tôi mới quay lại để bàn với anh về cách thức anh phải nói cho ăn khớp với mấy ảnh sau này nè.

– Cũng làm tài khôn nữa! Nếu vậy cô ở luôn trong này rồi tụi mình tính với nhau cho êm hông được sao mà phải cuốn gói theo cặp kia?

Năm Hồng Phúc cúi đầu thở dài:

– Ban đầu tôi cũng định không lộ mặt ra làm gì cho người này người kia biết, tôi tưởng anh không có léo hánh lại đây... Nhưng bây giờ mọi việc đã lộ tầy quây ra hết thì tôi phải thủ thân trước là hơn. Anh nói vậy tôi nghe vậy chớ thời buổi này... khó tin ai được lắm.

– Cô cứ nói đại là cô không dám tin tôi cho gọn!

Năm Hồng Phúc chậm rãi tiếp lời:

– Sau khi tụi này đi rồi anh nói với mấy ảnh là... Minh Tấn lợi dụng trời giông mưa trong đêm hôm nên bò lại đây dẫn chị Ngọc Sương đi.

Năm Trường Kỳ cau có chỉ vào đôi chân:

– Còn cái vụ này nè.

– À còn cái đó dễ mà! Anh cứ nói đại là anh... thấy trời mưa lớn sanh nghi nên đi kiểm soát một vòng và hờ cơ bị anh Minh Tấn xông ra đập một cây nên không thể ngăn cản họ lại được. Minh nói có lý lắm mà!

Năm Trường Kỳ trề môi xuống:

– Còn cô? Cô không lọt vô vụ này gì hết à?

Năm Hồng Phúc ngao ngán nhún vai:

– Cái đó tùy anh, nếu anh muốn nó... rắc rối thêm.

Hắn ta khẽ lắc đầu:

– Tôi không hiểu cô muốn tính làm sao... Giờ phút này mình cũng nên nói thiệt, cô mà rời khỏi nơi đây một cách đột ngột như vậy, dẫu cô không dính vô vụ này, thiên hạ vẫn nghi cho cô bày đầu như thường... Rõ ràng là cô u mê ám chướng gì đâu nên mới tính chuyện giấu đầu lòi đuôi đó.

Năm Hồng Phúc uể oải đáp:

– Bởi vậy tôi mới nói là tùy anh.

– Cha, làm đã đời rồi bắt thằng này hốt đồ dơ hả? Ừ, vì còn tùy tôi nên cô sai thằng Minh Tấn nên tôi một hèo để đền ơn chớ gì?

– Giờ phút này mà anh còn nói mĩa nói mai được thì tôi cũng phục anh sát đất. Đây, nếu anh còn châm chế cho nhau thì xin anh cứ liệu mà nói với mấy anh em trong này là tôi đã bỏ đi từ hai ba bữa nay rồi, từ sau cái ngày anh tách tôi ra và không cho tôi giữ anh Minh Tấn với chị Ngọc Sương nữa đó. Anh làm như vậy cố nhiên là tôi bị chạm tự ái, tôi cãi cộ với anh đã rồi giận lấy bỏ đi hồi nào chẳng ai biết. Anh tưởng tôi trở ra ở với anh Ba Nhơn nên chẳng buồn để ý tới... Đó, anh cứ nói đại theo lời tôi kể như trên thì thiên hạ cũng tin rầm rầm mà!

Năm Trường Kỳ gườm gườm nhìn lên:

– Cũng tính nước khôn quá tổ mẹ! Mà thôi, cô đi rồi thì kê như chết nên tôi cũng rán nghe theo lời cô một chuyến chót nữa cho trọn tình nghĩa anh em với

nhau... nhưng còn hai vợ chồng bác chủ nhà này nữa kia? Rủi họ học tùm lum lên thì sao?

Năm Hồng Phúc thản nhiên đáp:

– À, cái đó là về phần anh, anh phải rán lo.

– Coi, sao cái gì cũng dồn lại cho tôi hết vậy hả? Bộ cô nói tôi như cục bột ai muốn nắn sao cũng được hết à?

Năm Hồng Phúc hất hàm chỉ về phía chiếc chõng mà mừng chiếu vẫn còn để xô lệch và một chiếc gối tay bèo vẫn còn nằm y nguyên dưới đất:

– Thì đó, bộ hông phải phần của anh sao? Tùy anh muốn nói sao cũng được vì... trong lúc nửa đêm nửa hôm, trời mưa trời giông anh mò vô nhà bác chủ nhà này làm gì thì chắc bác dư hiểu mà... Bởi vậy anh muốn ém nhẹm cái vụ không tốt lành gì đó thì anh liệu cách căn dặn bác chủ nhà, Anh tài về việc bắt người ta phải nghe theo rằng rắc rắc lắm kia mà!

Năm Trường Kỳ ngừ ngừ trong cuống họng như tỏ vẻ khó chịu, đoạn buông thõng một câu:

– Được rồi, việc đó kể như xong đi.

Năm Hồng Phúc ngó lại hăn ta, mắt chớp lia:

– Thôi, tôi quay vô đây cũng chỉ cốt có bấy nhiêu việc ấy... Tôi đi anh ở lại mạnh giỏi nghen anh Năm. Anh Ba Nhon có vô anh nói dùm tôi có lời xin lỗi anh nữa...

– Ủ, mấy người đập què chân tôi ra như vậy mà mạnh giỏi cái khỉ gì nữa. Thôi đi đâu đi cho rảnh!

Tuy xằng giọng nói thế, Năm Trường Kỳ cũng cảm thấy ngán ngờ khi Năm Hồng Phúc quay lưng bước thẳng ra khỏi cửa buồng.

Minh Tấn khều nhẹ hấn ta làm hấn giật mình, cau mặt hỏi:

– Gì nữa đó cha nội?

Minh Tấn chìa một đầu dây ra:

– Anh cảm phiền, hai vợ chồng bác chủ nhà đã yên phận rồi nên bây giờ tới phiên anh.

Biết có cưỡng lại cũng chẳng đi đến đâu. Năm Trường Kỳ cười gằn một tiếng rồi ngang nhiên đưa hai tay quặt ra sau lưng.

Minh Tấn « cảm ơn » đoạn lúi húi trói chặt hấn lại và xỏ xâu luôn với hai vợ chồng bác chủ nhà.

Xong xuôi đâu đó, anh ta bước lại lượm cây song hồng lên và cầm luôn cây đèn chong. Trước khi bước ra khỏi buồng, anh ta còn rần nói mấy lời xin lỗi hai vợ chồng bác chủ nhà và Năm Trường Kỳ. Đôi vợ chồng già chỉ biết nhẩn nhó nín thinh, riêng có Năm Trường Kỳ thì lại lớn tiếng đuổi anh ta đi:

– Thôi đừng có đứng xớ rớ ở đó chọc giận thẳng này nữa. Rần đi cho vượt khỏi ghen bồ!

Minh Tấn gương cười:

– Dạ... thì cũng phải rán chó sao...

Dứt lời, anh ta vói tay đóng ập cửa buồng lại, khóa chốt cẩn thận, đoạn kê tai nghe ngóng động tĩnh ở bên trong.

Có tiếng Năm Trường Kỳ cau có hạ lệnh:

– Hai bác kia còn đợi gì nữa mà hồng la làng lên cho mấy nhà ở gần đây họ chạy lại...

Bác trai rên rỉ đáp:

– Dạ thưa cậu Năm, trời còn mưa ào ào như vậy dầu cho hai vợ chồng tôi có kêu lời con trẻ cũng chẳng ai hay... Để đợi mưa dứt hột một chút đã cậu... Vói lại, mình cũng nên đợi cho họ... đi xa xa một đổi rồi muốn kêu la cầu cứu gì cũng dễ, chớ hông thôi họ nghe động quay trở lại... dong giẻ rách vô miệng của bà con mình ở đây thì mệt đa cậu!

– Mấy người chết nhát quá trời nên tụi nó mới dám xông xáo vô đây một cách dễ ều như vậy!

Tuy cự tự nhưng Năm Trường Kỳ cũng nhận là bác chủ nhà có lý nên hấn ta bèn xoay qua giục bác ta tìm cách mở trời.

Bác chủ nhà lại rên rỉ:

– Cậu mạnh tay cậu... làm thử coi, chó cái cậu ác ôn hồi nãy đó cầu trời tui kỹ quá, phần tay tui trơ

810 | Lê Xuyên

xương chớ có da thịt gì nhiều như mấy người trai trẻ đâu mà rán nhúc nhích lần ra được, nhứt là sợi dây niệt trâu chắc vô số kể thì mình làm sao cà quẹt gì vô góc cột, góc giường để nó đứt cho mau được.

Có tiếng Năm Trường Kỳ thở dài, và nói tiếp luôn theo:

– Thôi đành chịu phép ngồi yên cho muỗi cắn, chớ bằng mắc toi đó nó trói kiểu dinh chùm này thì mình còn day trở khỉ gì được!

Bác chủ nhà lại hỏi liền:

– Nếu vậy bà con mình phải chịu nhốt như vậy cho tới sáng bét hay sao cậu Năm?

– Ừ.

Không biết nghĩ sao, bác chủ nhà lại ầm ức cắn nhằn:

– Phải chi hồi tối cậu chịu nghe tôi có phải êm không?

Năm Trường Kỳ xằng giọng:

– Nghe bác? Tôi mà nghe theo bác thì có thay đổi được gì hông, hay là tội nó cũng vô dây dẫn cô Ngọc Sương đi êm và đến sáng ngày mai thì bác phải lãnh đủ? Có tôi vô đây bác còn đỡ khổ đa bác!

Bác chủ nhà cứng họng nín thinh. Được thể, Năm Trường Kỳ đồng dặc cắn dặng luôn:

– Tôi nói cho hai vợ chồng bác biết, hai người kẹt vô vụ này nặng lắm chứ không phải lơ mơ đầu nghen. Vậy tốt hơn hết hai bác nên im luôn hết mọi việc và sau này nếu có ai hỏi lời thôi gì thì bác khai đúng như lời tội dặn đây... Bác có chịu không nè?

Bác chủ nhà miễn cưỡng đáp:

– Dạ thì... phải chịu dứt đuôi rồi chớ còn muốn gì khác nữa cậu?

– Ủ như vậy mới là khôn. Đây, bác nghe kỹ tôi dặn.

...Minh Tấn mỉm cười, nhón bước rời khỏi cửa buồng đoạn tất tả đi ngay ra gian nhà trước, trả đèn và cây song hồng vào chỗ cũ, rồi chạy tìm Ngọc Sương và Năm Hồng Phúc...

o O o

Gì lâu vậy anh? Trời sắp tạnh mưa và sáng bết đến nơi rồi mà anh cứ ở biệt trong buồng hoài hà!

Thấy Minh Tấn hấp tấp chạy ra, Năm Hồng Phúc liền cự nự anh ta một hơi. Minh Tấn nhìn Ngọc Sương, và mỉm cười đáp lời Năm Hồng Phúc:

– Ờ, tôi ở nán lại nghe coi mấy người ở trong buồng bàn tính chuyện gì... Họ chịu phép ở trống luôn ít ra cho tới sáng để bọn mình đi êm mà không ngại bị cản trở gì hết. Đó cô coi, tôi cũng biết cách trối người lắm chớ bộ không sao!

Năm Hồng Phúc lừ mắt nhìn anh ta:

– Thôi đừng ở đó nói phách! Mình phải rời khỏi chỗ này cho mau. Rồi một khi chắc khỏe rồi, em cho anh mặc sức gáy!

Minh Tấn vui vẻ nín tay Ngọc Sương dẫn đi. Năm Hồng Phúc bưng bả xông lên trước... Ngoài trời, cơn mưa đã bắt đầu bớt dần, vài tiếng gà gáy lẻ loi trong xóm, Nam Hồng Phúc lo lắng kêu lên:

– Chết cha, mình tính công việc xong trong nháy mắt mà bị có anh Năm nhảy vô nên thành ra trễ quá! Cái điều này dám đến sáng hồng chừng tụi mình cũng còn lẫn quẩn ở trong đồng lắm!

Ngọc Sương thản nhiên nói vô:

– Ô, miễn mình thoát khỏi nơi đây là tôi mừng rồi. Còn chuyện về sau... tới đâu hay tới đó phải không anh Minh Tấn.

Minh Tấn siết chặt tay người yêu:

– Cố nhiên như vậy rồi.

Năm Hồng Phúc lắc đầu nhìn hai người, nhưng với một cặp mắt đầy vẻ độ lượng.

...Trước khi bước xuống xuống. Năm Hồng Phúc còn phải chạy lên nhà để quơ đem theo một vài món áo quần. Khi cô ta quay trở xuống, Ngọc Sương thân mật cự nự:

– Chị em ba mớ quần áo ấy theo chị cho mất công. Để ra tới ngoài Cần Thơ, tôi sẽ bao cho chị đủ về vấn đề này mà.

Minh Tấn vọt miệng trả lời cho Năm Hồng–Phúc:

– Cổ có theo luôn hai đứa mình đâu.

Ngọc Sương có vẻ chưng hửng:

– Ủa, vậy chỉ đi đâu nữa? Em tưởng...

Minh Tấn ngắt ngang:

– Cổ ra ở ngoài mình sao được. Dầu sao cô cũng phải sống chết với trong này. Cổ giúp mình như vậy là quá lắm rồi...

Ngọc Sương ái ngại đưa mắt nhìn Năm Hồng Phúc trong lúc cô nầy thản nhiên ngồi xuống lái xuồng quơ dầm bơi đi.

.. Trời đã rạng sáng và cơn mưa ban đêm cũng đã tạnh hẳn... Ra tới đồng trống bọn người trên xuồng mới thấy vững tâm đôi chút. Minh Tấn nhìn kỹ người yêu hồi lâu đoạn ấp úng lên tiếng hỏi:

– Sao em, hồi tối... em có bị gì không?

Nghe câu hỏi bất chợt ấy, đang hí hửng... tươi vui, Ngọc Sương sa sầm mặt liền. Cô cúi đầu ngó xuống thân hình mình và đưa tay ôm một bên ngực... Minh Tấn nóng nảy hỏi dồn:

– Bộ nó... làm sao em hả em? Em nói đại đi. Chuyện rui rở chớ bộ em muốn như vậy sao! Anh hỏi để biết vậy thôi chứ không phải để... gì khác đâu!... Có đúng thẳng cha Năm bị... lại không em? Hay là...

Năm Hồng Phúc cười rộ lên và chen vô ngắt lời Minh Tấn:

– Anh hỏi lung tung lên vậy... chỉ khớp làm sao trả lời được! Với lại chuyện ấy... có phải chuyện thường thường đâu mà anh lại đem ra tra hạch kỹ càng một người con gái như vậy!

Minh Tấn bực mình:

– Nhưng bề gì tôi cũng là chồng, là... người thân của Ngọc Sương mà! Tôi có quyền...

Năm Hồng Phúc hơi trề môi:

– Bảnh quá há! Nhưng anh hỏi ngang xương giữa chỗ có người này, người nọ như vậy, anh cũng cho chỉ biết... mắc cỡ một chút chớ!

Liếc thấy Minh Tấn cúi đầu làm thinh nhưng nét mặt vẫn còn chằm chằm, cô ta vui vẻ nói tiếp:

– Đây, để anh khỏi thắc mắc hay xốn xang vu vơ, tôi có thể thay chị Ngọc Sương mà trả lời liền, trả lời rõ là chỉ không hề hấn gì hết, vì một lẽ giản dị là thẳng cha Năm... không thể làm ăn gì hơn được ngoài cái việc chòn vòn ở bên ngoài chút đỉnh vậy thôi.

Minh Tấn cau có vặn lại:

– Cô có phải là Ngọc Sương đâu mà cô biết được?

Mãi đến lúc này, Ngọc Sương mới rụt rè lên tiếng:

– Anh có thể tin lời cô Năm được.

Minh Tấn tò mò nhìn lại cô ta:

– Cái đó đã đành rồi, nhưng sao hồi mới tới, anh nghe có tiếng la chối lói vậy? Và anh có nghe nói là thằng cha Năm như con chó điên một thứ mà?

Ngọc Sương ngượng ngịu:

– Thì em cũng bị... thương chút đỉnh...

Minh Tấn nôn nóng hỏi:

– Chút đỉnh... ở đâu em?

Ngọc Sương nhanh nhẹn cởi hàng nút áo ra những rồi lại bỏ tay xuống, sượng sùng bảo với Minh Tấn:

– Một vài chỗ trong mình... bị bầm tím vậy thôi chứ hồng sao đâu mà anh lo.

Minh Tấn có vẻ chưa mấy hài lòng:

– Trời ơi, bầm tím mà em nói hồng sao? Bộ thằng chả đánh đập gì em hả?

Ngọc Sương ngần ngừ:

– Chả đâu có đánh đập gì...

Minh Tấn tròn xoe đôi mắt:

– Ủa sao lạ vậy? Không đánh đập một chút xịu gì hết mà lại bị thương? Em nói sao lòng vòng quá, cứ kể đại ra hết đi chứ đừng e ngại giấu giếm gì hết!

Năm Hồng Phúc lại mỉm cười nói chen vô:

– Thằng cha này tò mò quá tổ mẹ! Thì anh cứ biết là chỉ bị thương sơ vậy thôi để nữa rồi về tới ngoài, hai ông bà rảnh rang đóng cửa xem xét kỹ lại hổng được sao!

Minh Tấn trừng mắt nhìn cô ta:

– Chuyện người ta hỏi thiệt mà cô còn giỡn được thì lạ quá!

Năm Hồng Phúc chỉ cười ngất. Minh Tấn liền day qua hỏi tiếp Ngọc Sương:

– Vậy thằng cha Năm làm gì em?

Ngọc Sương cúi đầu và ấp úng đáp:

– Thì... đại khái chả... ngất béo, cần... vậy đó.

Minh Tấn có vẻ lo lắng:

– Hèn chi không bầm hết tron sao được! Em coi chừng, nhiều khi người ta cần cũng độc lắm đó em... Sao hồi nãy em không nói liền cho anh biết để mình còn lo kiếm dầu hay muối thoa bóp đỡ cho tan độc?

Ngọc Sương e ấp nhìn anh ta:

– Bị gấp quá đó anh. Với lại em cũng nóng lòng muốn đi khỏi chỗ ác ôn đó phút cho rồi,

Năm Hồng Phúc bực mình nói chen vô:

– Chị Ngọc Sương nói đúng. Ráng cà rà thêm ở đó để chết dính chùm với nhau hả? Để mình xịch ra khỏi vùng nguy hiểm này rồi anh muốn săn sóc cho chỉ bao nhiêu đó cũng được hết.

Minh Tấn vùng vằng ngồi nín thính. Thấy vậy, Ngọc Sương liếc chừng về phía Năm Hồng Phúc rồi kín đáo đưa tay khẽ nắm lấy tay Minh Tấn...

o O o

Đi được một hồi xa, Năm Hồng Phúc ngừng dầm ngó mong về phía trước, đoạn lên tiếng bảo Minh Tấn, giọng tuy rán giữ thần nhiên nhưng cũng không giấu được vẻ buồn rầu:

– Tụi mình sắp chia tay, mạnh ai nấy đi rồi đó anh.

Minh Tấn ngơ ngác hỏi:

– Bộ sắp tới rồi hả cô?

Năm Hồng Phúc chỉ về phía trước:

– Em sẽ đưa anh chị lên mí lộ kia, rồi từ đó, anh chị có thể đón xe lô đi lần ra chợ. Ra đến chợ là có đường xe đò, hoặc đò máy chạy thẳng ra Cần Thơ

rồi. Dọc đường, có Tây u gì xét hỏi, chắc hai anh chị biết « chằm » tiếng Tây với tụi nó chứ gì?

Minh Tấn gượng gạo đáp:

– Việc đó dễ mà. Ra tới đây, có thể kể như tụi tôi chắc về được tới ngoài rồi...

Ngọc Sương rưng rưng nước mắt chen vô hỏi Năm Hồng Phúc:

– Còn phần chị?

Năm Hồng Phúc thơ thẩn nhìn về phía chân trời xa, đoạn rán mỉm cười đáp:

– Ôi phần em, chị khỏi lo. Nội khắp tứ xứ trong này, chỗ nào mà em hồng quen. Em đi đến đâu cũng có thiên hạ cho ăn cho uống phủ phê chứ chết đói đâu mà chị sợ!

Ngọc Sương ghen ngào:

– Phải chi chị nghe theo tôi, cùng đi với tụi này về ngoài Cần Thơ luôn thì tốt biết mấy. Ra ngoài chị nghỉ ngơi một thời gian rồi chị sẽ tìm cách bán buôn thiếu gì... Tôi hứa chắc là sẽ bảo đảm cho chị về vấn đề này... Chị đừng ngại gì hết. Chỗ chị em mình, tôi nghĩ sao nói vậy, chị đã hết lòng giúp đỡ tụi này đến bất kể tai tiếng, bất kỳ nguy nan như vậy, rồi chị lẳng lặng thui thủi bỏ ra đi một mình, không biết ngày mai, ngày mốt sẽ ra sao thì tôi đâu đành tâm để vậy được.

Minh Tấn cũng đốc thúc vô:

– Ngọc Sương nói phải lắm đó cô Năm. Chỉ có một cách hay nhất, tiện nhất là cô nên cùng với tụi này về ngoài. Không phải tôi muốn cản trở gì công việc riêng của cô, tôi chỉ cần xin cô về với tụi tôi để nghỉ xả hơi trong một thời gian để tụi tôi có dịp trả ơn lại cô một phần nhỏ nào, rồi sau đó, nếu cô thấy cần phải đi, tụi tôi cũng chẳng dám nài ép.

Năm Hồng Phúc mỉm cười, lắc đầu:

– Đẹp chuyện ơn nghĩa đó qua một bên đi... Em ra ngoài ở không hợp đâu! Đó là một, còn hai nữa, khi mọi việc đã êm thấm hết rồi, nếu em về tá túc với anh chị thì có khi cũng... dư đó!

Nghe câu nói xa xôi nhưng hữu lý ấy, Ngọc Sương, Minh Tấn ngượng ngịu nhìn nhau. Thấy vậy, Năm Hồng Phúc niềm nở tiếp lời:

– Theo em nghĩ, tụi mình có quý nhau, có mến nhau thì phải tính cách... quý mến cho trót, để rồi mai kia một nọ nếu còn được cái may gặp gỡ lại thì mới có thể nhìn mặt nhau mà cười được.

Ngọc Sương thầm cảm phục người thôn nữ tuy ít học nhưng sành đời ấy. Cô ta trù mến đưa mắt nhìn Năm Hồng – Phúc và than thở:

– Chị nói vậy thiệt tôi hết biết phải thốt lời ra sao nữa! Nhưng vào thời buổi giặc giã này, kẻ trong này, ngoài nọ thì cái chuyện gặp gỡ nhau kể như khó quá.

Năm Hồng Phúc cười nhẹ và nói đùa:

– Chị sao khéo lo viễn vông. Nếu không gặp được nhau thì... lâu lâu nhớ chừng chừng tới nhau cũng quá đủ rồi. Hể em ở trong này nháy mũi liên liên là biết có anh chị nhắc tới mình ở ngoài rồi đó! Có phải đúng như vậy không anh Minh Tấn? Hay là về Cần Thơ, anh sẽ quên tuốt luốt hết mọi việc trong này?

Trước câu hỏi khá « ngật » ấy của Năm Hồng Phúc, Minh Tấn đâm ra bối rối. Anh ta luống cuống liếc chừng về phía Ngọc Sương, đoạn ấp úng đáp:

– Tôi tưởng cô... khỏi hỏi câu ấy mới phải...

Năm Hồng Phúc cười xòa trước lối trả lời mập mờ ấy, còn Ngọc Sương thì véo nhẹ vào vai anh ta, tinh nghịch nói vô:

– Thì anh cứ trả lời đại là đúng như vậy, là có nhớ tới chỉ hổng được sao? Anh có... bốn phận phải nhớ chỉ đến trọn đời mãi kiếp, em hổng thành tròn gì đâu!

Minh Tấn đành đẩy đưa theo:

– Cố nhiên là anh cũng như em, hai đứa mình đâu dễ quên được ơn sâu của cổ. Đâu phải mình về tới nhà rồi phải tay quên hết... (và để khỏa lấp luôn câu chuyện này, anh ta day qua Năm Hồng Phúc nhắc nhở)... Cô Năm, thôi mình tiếp tục đi tới nữa đi, chớ lòng khùng ở đây rủi có xuống đồng bào hay bộ đội gì

bơi xớt qua gặp bọn mình ở đây cũng hơi kẹt đa cô...
Kia kia, có xuống họ đi câu hay đi chợ gì đó cô!

Năm Hồng Phúc quơ dầm lên, nhưng nét mặt không biểu lộ vẻ hăng hái gì hết. Cô ta thở dài, đoạn buông thõng một câu:

– Sắp tới nơi rồi còn lo gì nữa!

Minh Tấn nhóm người lên nhìn về phía mặt ruộng tỏ vẻ lo ngại.

– Coi bộ chiếc xuống đó bơi miết về hướng của mình đa cô Năm.

Ngọc Sương cũng bắt chước ngóng lên xem:

– Ở phải. Trên xuống có một người đàn ông bận đồ đen... chắc dân du kích trong này. Coi chừng người của Năm Trường Kỳ rượt theo tới nguy đó chị.

Năm Hồng Phúc không buồn ngó về hướng ấy và chỉ trả lời cầm chừng:

– Ồi, chắc xuống của dân làm ruộng trong này chớ giờ này làm gì thẳng cha Năm ra khỏi ruộng được mà sai người theo mình được. Mà có theo cũng không kịp.

Dứt lời, cô ta tiếp tục uể oải bơi tới chớ không có vẻ gì muốn gấp rút cả. Thấy vậy, Minh Tấn càng thêm lo. Anh ta bần chồn hết ngời xuống đến nhóm

lên ngó chừng ra phía sau. Độ vài phút kể đó, quá phập phồng lo sợ, anh ta lại nhẩn nhó quay qua bảo Năm Hồng Phúc:

– Đâu cô liếc mắt ra phía sau xem kỹ một lần coi. Cô rành về mọi việc trong này và dễ phân biệt được người này với người nọ, chớ tôi thấy ai bận đồ đen... tôi cũng ngán hết, nhứt là tôi lại thấy anh chàng này như có ý... muốn theo sát lưng bọn mình đã!

Ngọc Sương đốc thúc vô:

– Phải đa chị Năm. Mình nên đề phòng một chút cho chắc ăn hơn. Như vậy cũng chẳng sao mà.

Năm Hồng Phúc thở dài gác dầm ngang lên hai be xường và uể oải đứng dậy:

– Được rồi để em coi cha cùng chú kiết nào đó ... Dân trong ruộng ra đồng sớm là việc thường. Hai anh chị gần tiền tới... mức ăn thua nên đâm ra lo cuống lo cuống vậy thôi chớ theo em...

Cô ta bỗng nín bật, đưa tay dụi mắt lia lia và nhón hần chân lên để trông cho rõ hơn... ở phía đầu đằng kia chiếc xường cũng phăng phăng bơi sấn tới...

Năm Hồng Phúc vẫn không rời mắt quan sát và lăm bắm:

– Lạ thiệt. Chẳng lẽ thằng cha này lại biết được việc mình sắp đặt đây!

Cả Minh Tấn và Ngọc Sương cùng đưa nhau đứng vụt lên khiến chiếc xuồng chòng chành mạnh. Năm Hồng Phúc quay lại cự nự họ liền:

– Mấy người ngồi yên xuống chứ làm cái gì lóc chóc đứng rộ lên như là để xem hát vậy! Để em nhìn kỹ lại coi.

Minh Tấn, Ngọc Sương lại ríu ríu ngồi thụt xuống, riêng Minh Tấn nóng nảy lên tiếng hỏi cô ta:

– Cô nhận ra người đó rồi hả cô Năm? Bộ... họ cũng quen hả?

Năm Hồng-Phúc trả lời giống một:

– Ừa.

– Mà quen... rồi hiền hay dữ đó cô? Có sao không cô Năm?

Năm Hồng Phúc gắt gỏng:

– Chưa biết được. Đợi họ tới nơi rồi sẽ rõ. Anh sao hỏi lôi thôi quá hà!

Đoạn cô chép miệng than thở:

– Lại có chuyện rắc rối nữa đây!

Và cô ta chán nản ngồi thụt xuống.

Ngọc-Sương rụt rè hỏi vô:

– Chắc hổng phải dân của anh Năm phải hông chị?

– Không.

Ngọc Sương thở ra, nhìn lại Minh Tấn đoạn nôn nả hỏi thêm:

– Vậy chứ ai...mà tụi này coi bộ chị buồn hiu vậy?

Năm Hồng Phúc khẽ nhún vai:

– Thằng cha Ba Nhon đó chứ ai vô nữa!

Ngọc Sương mở to đôi mắt:

– Nếu anh Ba Nhon thì... có sao.

Năm Hồng Phúc xụ mặt xuống:

– Hừ, hông có sao!

Minh Tấn bồn chồn:

– Nếu cô nhầm, không êm thì mình... bơi rút tới chứ ở đây đợi mấy ảnh đuổi kịp mình hay sao?

Năm Hồng Phúc nghiêng đầu ra khỏi be xuống lấy tay múc nước rửa mặt qua loa như để giúp cho lòng mình bình tĩnh trở lại, đoạn chậm rãi đáp:

– Kịp thì kịp chứ chẳng lẽ ảnh thấy tụi mình đây rồi mình lại lủi trốn cũng kỳ. Không nói giấu gì hai anh chị, em làm điều giúp đưa anh chị ra khỏi chỗ này chứ có dè đâu lại bị kẹt luôn vô với thằng cha Năm. Phen này, anh Ba ảnh hay được như vậy thì... khó nói với ảnh quá.

Ngọc Sương thật thà an ủi cô ta:

– Nhưng theo chỗ tôi biết, anh Ba cũng muốn thả tụi này về cho sớm mà.

Năm Hồng Phúc nhăn nhó:

– Đành rằng vậy, những ảnh đầu có muốn... bằng cách quá ngang xương, quá lộ liễu này!

Minh Tấn rụt rè nói chen vô:

– Thôi dầu sao mọi việc cũng lỡ xảy ra hết rồi. Bây giờ chỉ còn cách đợi ảnh lại đây... ảnh xài xể mình bao nhiêu thì cũng phải rán nghe hết... Chỉ có vậy thôi chớ chẳng lẽ ảnh... làm ngặt bắt mình lại sao.

Năm Hồng Phúc cắn nhằn:

– Thì cố nhiên là như vậy rồi, và chỉ có em là sẽ lãnh đủ thôi!... Nhưng có điều em lấy làm lạ là tại sao ảnh biết bọn mình đi đây để rượt theo? Mà rượt theo để làm gì mới được chứ?

Minh Tấn và Ngọc Sương chỉ biết nhìn ra phía đồng trống nơi chiếc xuồng của Ba Nhon đang tiến tới mỗi lúc mỗi gần thêm...

o O o

Ba Nhon rà cho chiếc xuồng cập sát một bên xuồng của Năm Hồng Phúc và hót hải hải liền:

– Cô đưa mấy người này đi đâu đó?

Năm Hồng Phúc cúi đầu đáp nho nhỏ:

– Thì... như tội mình tính, em đưa họ về ngoài...

Ba Nhon nhìn về phía Minh Tấn, Ngọc Sương:

– Mà sao cô làm gấp quá vậy, tôi biểu đợi khi có Tây vô bố...

Nhận thấy lời lẽ của Ba Nhon tuy có gắt gỏng nhưng không có vẻ gì giận dữ cho lắm, Năm Hồng Phúc làm tỉnh hởi vặn lại:

– Nhưng sao anh biết tội này đi... như vậy mà lại vô đây kiểm?

Ba Nhon có vẻ chưng hửng:

– Tôi có biết mấy người đi đâu... Ừa, nếu vậy... mấy người đi càn chờ hông phải là hay tin gì hết hả?

Năm Hồng–Phúc lo lắng hỏi liền:

– Tin gì?

– Tôi mới nghe tin là Tây ở ngoài Phong Điền cụ bị tàu đầu bằng và ghe máy để vô bố trong miệt mình vào sáng hôm nay nên tức tốc bơi xuống vào đây để kịp cho cô hay để cô sửa soạn cho sẵn, hể nghe có tiếng súng nổ là liệu cách cho anh Minh Tấn và Ngọc Sương đi liền. Tôi có dè đâu cô đã cho họ đông trước như vậy? Sao... sớm quá vậy cô?

Năm Hồng Phúc phát cười rộ lên khiến cho Ngọc Sương và Minh Tấn cũng nhìn nhau cười tủm tỉm trong lúc Ba Nhon cau mày hỏi gần:

– Bộ có gì vui lắm sao mà cô cười hả cô Năm? Người ta lo thấy mồ đây nè?

Năm Hồng Phúc vui vẻ đáp:

– Nói thiệt anh đừng nổi cáu: em có hay khỉ mẹ gì đâu...

– Cô không hay tin Tây sắp vô bố?

– Ừa.

Ba Nhon trợn mắt, quơ tay chỉ về phía cặp Ngọc Sương Minh Tấn:

– Sao cô lại tự tiện cho họ đi? Tôi đã căn dặn cô hết hơi hết sức mà?

Năm Hồng Phúc trả lời bừa:

– Thì bây giờ anh nói rằng tụi nó sắp vô bố đó! Như vậy, em cho họ đi như vậy cũng... trúng lắm chứ có sai gì đâu mà anh phải kêu trời kêu đất như vậy? Trước hay sau gì Tây cũng vô mà!

Ba Nhon nhăn nhó:

– Cô có tánh ầu hoàn mà chẳng chịu chừa. Tôi đã lo không kịp thở mà rớt cuộc rồi cũng chẳng ăn nhằm đâu vào đâu hết. Cô làm như vậy, rủi chẳng cha Năm nó hay được, hay sanh nghi này nọ có phải... mệt

cho mình thêm không? Hồng biết cô gấp cái nỗi gì! Anh Minh Tấn với cô Ngọc Sương ở kẹt trong này cả mấy tháng trời nay còn chịu nổi huống hồ gì cô để họ đợi thêm mấy tiếng đồng hồ nữa hồng được sao?

Nghe Ba Nhon than thở như vậy, Minh Tấn lo ngại liếc chừng về phía Năm Hồng Phúc. Cô này cúi đầu làm thinh. Thấy vậy, anh ập ứng lên tiếng bảo cô ta:

– Cô Năm... thôi mình... nói đại cho anh ba rõ hết đầu đuôi mọi việc cho rồi vì trước sau gì ảnh cũng phải biết. Tốt hơn hết là cho ảnh hay liền để ảnh tiện sắp đặt công việc của ảnh ở trong này...

Ba Nhon cuống cuồng hỏi ngay:

– Cô Năm, cô giấu tôi chuyện gì đó? Tôi thấy mấy người đi sớm như vậy thì đồ khỏi có chuyện rắc rối! Vải trời cho cô đưa hai người này đi đây mà không có ai ngó thấy thì còn đỡ chớ nếu...

Năm Hồng Phúc ngược mặt lên, ngắt lời Ba Nhon:

– Nếu khỉ gì nữa! Giờ này thì ở trông mọi người đều hay biết tùm lum lên hết trơn rồi!

Ba Nhon nắm lấy be xuống của Năm Hồng Phúc, nghiêng người qua hỏi gần:

– Sao cô dở quá vậy cô Năm? Như vậy thì thằng cha Năm cũng biết nữa à?

Năm Hồng Phúc gượng cười:

– Biết chớ sao không và... biết quá trời quá đất!

Ba Nhon hốt hoảng kêu lên:

– Biết... mà anh không nói năng cản trở gì hết à? Cái điệu này, đúng là cô cứ dẫu quanh dẫu quẩn một chuyện gì đây chứ chẳng không? Trời ơi, bộ cô nói tôi rảnh rang lắm sao hả cô Năm?

Thấy thế, Minh Tấn lại hối thúc Năm Hồng Phúc:

– Nói phứt hết mọi việc cho anh rõ cho rồi đi cô Năm!

Ba Nhon quay qua hỏi anh ta liền:

– Chuyện gì đã xảy ra vậy anh Minh Tấn?

Minh Tấn ngượng nghịu hất hàm chỉ về phía Năm Hồng Phúc:

– Dạ để cô Năm thuật lại cho anh nghe... tiện hơn...

Đến lúc này, Năm Hồng Phúc mới chịu lên tiếng:

– Đây nè cha nội! Sao động tới thằng cha Năm là anh sợ quá đổi vậy hổng biết!...

Đoạn cô ta kể sơ lại cho Ba Nhon nghe những việc đã xảy ra và rên rĩ kết luận:

– ... Em cũng tưởng là mình đứng ở ngoài được chớ có dè đâu bị kẹt vô luôn như vậy... Phải chi, em được tin sắp có Tây vô sớm sớm một chút có phải đỡ khổ hông!

Ba Nhơn vò đầu bức tóc và kêu lên:

– Đúng là cô hại hết cả đám rồi! Ai biểu cô cãi lời tôi hả? Thấy rõ là... thất hòng với nhau hết chưa?

Năm Hồng Phúc bực mình, nạt nộ lại anh ta:

– Cái gì mà hại hết cả đám? Bất quá mình em giơ lưng ra chịu thôi chứ bộ em bắt anh nhảy vô gánh nữa sao?

Ba Nhơn gườm gườm nhìn cô ta như muốn... ăn tươi nuốt sống:

– Hứ, một mình cô! Còn thằng này? Cô vãi bậy ra tùm lum rồi chắc thiên hạ buông tha cho tôi hả? Chém chết thằng cha Năm cũng nói là do tôi bày mưu lập kế nên cô mới làm ngang, làm bướng như vậy.

Ngọc Sương thấy cần phải lên tiếng bình vực Năm Hồng Phúc và luôn dịp khuyên can Ba Nhơn:

– Anh Ba, xin anh vuốt giận. Tôi có mặt... suốt thời gian xảy ra vụ lộn xộn này nên tôi có thể chứng chắc với anh là trước mặt anh Năm Trường Kỳ, cô Năm vẫn nhận chịu mọi trách nhiệm. Anh Năm Trường Kỳ cũng tin vụ đầu dây mối nhợ gì đều do một tay cô Năm hết. Bằng có ngay chính anh Năm, trước đây ảnh còn hăm he tội tôi là phen này, ảnh được anh giao toàn quyền cho ảnh trông nom và quyết định mọi việc đối với tội này mà . Và cô Năm cũng vuốt bụng chịu phép như vậy chớ có dám cãi cộ hay chống chế điều chi để cho ảnh sanh nghi là có bàn tay thứ hai nhúng vô đâu.

Liếc thấy Ba Nhon có vẻ nguôi ngoai đôi chút, Ngọc Sương liền nói sẵn tới:

– Anh không rõ chứ cũng vì cô Năm quá sốt sắng giúp cho tụi này nên hiện giờ đây cô cũng bị kẹt vô ghê lắm chứ bộ được thông dong gì sao...

Ba Nhon cười lạt:

– Bất quá cô cũng... ì ra đó như mấy bận trước để cho thằng này chạy năn nỉ đầu này đầu họ thiếu điều sói tóc trán...

Năm Hồng Phúc xằng giọng ngắt ngang:

– Phen này thì khỏi đi. Anh cứ yên tâm là sẽ không có ai đụng tới cái lông chân của anh đâu!

Ba Nhon trề môi:

– Cô chỉ giỏi nói cho bảnh không thôi!

Năm Hồng Phúc quả quyết lắc đầu:

– Bảnh thiệt tình mà! Em cũng xin nói liền ra đây để anh đỡ áy náy trong bụng: em biết thân nên cuốn gói đi đây nè! Em nhường đất này cho anh với thằng cha Năm đó!

Ba Nhon nhìn sững cô ta trong một giây, rồi mỉm cười hất hàm hỏi:

– Bộ giận lấy hả?

Minh Tấn vọt miệng đáp thế cho Năm Hồng Phúc:

– Không, cổ nói thiệt đó anh Ba à.

Ba Nhơn hót hã day qua núu lấy tay Hồng Phúc, lấp bắp hỏi:

– Đúng như vậy sao cô Năm?

– Năm Hồng Phúc nhún vai thờ dài,

– Chớ ai nói giỡn với anh sao! Em ở trong này để mấy cha bu lại xé xác em à! Em đã nói: em có... sức chịu thì mới liệu mà chơi chớ hổng để anh bị liên lụy vô

Đến lượt Ba Nhơn thờ dài:

– Thiệt ác quá mà. Khi không lại tính chuyện rắc rối không hà! Cô làm cho tôi hụt chẹn như... bị rớt từ chín tầng mây xuống dưới đất đen vậy!

Năm Hồng Phúc buồn bã đáp:

– Em biết là... đầu em tính thế nào đi nữa em cũng làm phiền anh. Thôi thì em đành chọn cách nhẹ nhàng hơn hết vậy.

Ba Nhơn cúi đầu suy nghĩ một hồi, đoạn chợt nảy ra một ý kiến, lắc tay Năm Hồng Phúc và sốt sắng nói:

– Hay là... Hay là cô cứ ở đại trong này...

Năm Hồng Phúc trợn mắt:

– Trời đất ơi, xúi chuyện chết không?

Ba Nhon nhăn mặt:

– Bậy mà! Bề gì cũng còn có tôi ở đây và chẳng lẽ tôi khoanh tay để cô chịu chết một mình hay sao?

– Anh có cách gì đỡ vớt cho em, anh thử nói nghe coi?

Ba Nhon lúng túng:

– Bây giờ ruột gan, đầu óc gì của tôi rồi nui nên chưa biết gì được, nhưng... để tới đâu thì hay tới đó.

Năm Hồng Phúc bủi môi:

– Tới chừng anh tính được thì rồi đòi con này!

Ba Nhon nghiêm mặt lại:

– Từ trước tới giờ, có lần nào tôi thất hứa với ai điều gì chưa? Nếu ai muốn giết cô thì trước hết họ hãy hạ tôi đây nè. Tôi còn đủ tay chân, còn đủ anh em bộ hạ mà cô! Cô cứ ở đại trong này đi. Để nữa tôi sẽ lựa lời khuyên anh Năm, bề gì ảnh cũng còn phải dựa vào đám của tụi tôi nhất là trong vụ này ảnh cũng... dính tèm lem vô mà!

Năm Hồng Phúc khẽ lắc đầu:

– Cám ơn anh, nhưng đề em lánh mặt khỏi chỗ này tiện hơn.

Ba Nhon phát cáu:

– Cô này kỳ quá! Toàn là kiếm chuyện cãi lại tôi không!

Năm Hồng Phúc cũng không nhận:

– Anh này ăn nói mới lạ! Hồi nãy, anh còn kêu trời kêu đất là em để họa cho anh, mặc dầu em biết phận đông đi trước, bây giờ cũng do nơi cửa miệng anh, anh lại biểu em ở lại!

Ba Nhơn cúi đầu thở dài:

– Cô nên biết rằng anh em mình ở trong này quanh đi quẩn lại có mấy người đâu! Dầu sao đi nữa mình cũng rán đùm bọc lấy nhau... Tôi đành lòng nào để cô bỏ đi một cách... lén lút và vô định như vậy... Hồi nãy tôi giận thì la lối vậy thôi chứ đâu phải ghét bỏ gì cô hay là sợ bị liên lụy vô vụ này.

Ngọc Sương Minh Tấn cảm động lặng nhìn Ba Nhơn. Riêng Năm Hồng Phúc, vốn là một cô gái cứng cỏi và bướng bỉnh mà cũng phải cúi mặt đưa tay quạt nhanh nước mắt. Mãi một lúc sau, cô ta mới ngước đầu lên, làm ra bộ tươi cười:

– Thôi anh Ba, anh nói sơ sơ như vậy em cũng đủ rõ bụng anh rồi. Em biết anh tốt với anh em lắm và cũng vì lẽ đó, lần này em không muốn để anh gánh chịu thêm rắc rối nữa. Em nhứt định đi đó anh à!

Ba Nhơn nhướng mắt nhìn về phía Minh Tấn, đoạn rụt rè hỏi luôn:

– Chắc cô muốn đi theo... mấy người kia chứ gì?

Năm Hồng Phúc bật cười, xô nhẹ vai anh ta ra:

– Đừng nghĩ bậy. Em có theo họ đâu. Em chỉ đưa họ ra tới mí lộ rồi mạnh đường họ, họ đi, mạnh đường em, em đi...

Ba Nhon thắt lưng:

– Đi đâu nữa?

Năm Hồng Phúc gượng cười:

– Đi đâu mà chẳng được. Có lẽ em rẽ qua miệt Giồng–Riềng Rạch Giá vì ở bên em có quen nhiều.

Ba Nhon rầu rĩ hỏi:

– Nghĩa là cô đi luôn?

– Đành chịu vậy chứ biết sao! Để khi em qua bên yên rồi em sẽ kiếm cách nhắn tin cho anh hay.

Ba Nhon thở dài:

– Thiệt việc mình tính đâu đó xong xuôi hết nhưng đến phút chót lại có chuyện tréo ngoe liên. Đáng lẽ bắt đầu từ ngày hôm nay tôi thấy nhẹ thở (anh ta liếc nhanh về phía Ngọc Sương Minh Tấn) nhưng lại xảy ra việc cô bỏ đi như vậy thành ra... cũng như không!

Năm Hồng Phúc ân cần an ủi anh ta:

– Thì đó anh Minh Tấn với chị Ngọc Sương phen này chắc về tới nơi tới chốn... và như vậy không đủ cho anh nhẹ thở sao! Còn em... bắt quá anh coi như là em đi công tác đâu xa trong một thời gian vậy.

Vừa lúc ấy, vài loạt súng máy bỗng nổ vang từ phía ngoài sông. Ba Nhơn hót hải xô xuống ra:

– Thôi, tôi khơi đây. Tụi nó vô gần tới nên bắn thiên bắn địa đó.

Dứt lời, anh ta hồi hải quơ dầm lên nhưng rồi như nhớ trức điều gì, anh ta lại gác dầm, hướng về phía Minh Tấn, Ngọc Sương ấp úng lên tiếng:

– Ý quên nữa... anh Minh Tấn với cô Ngọc-Sương về ngoài cho được mạnh giỏi nghen! Chuyến này, nhứt định là anh với cô thoát nạn rồi chớ chẳng còn trức trặc gì nữa được, kể ra, tôi vô như vậy cũng vừa may. Tôi có dịp gặp mặt anh với cô một lần cuối...

Ngọc Sương, Minh Tấn cảm động không nói nên lời, Ba Nhơn mỉm cười nói tiếp:

– Còn cô Ngọc Sương cô... đừng phiền tôi nữa nghen I Trong vài tiếng đồng hồ nữa là cô với anh Minh Tấn về tới nhà rồi, còn thầy cai thì vẫn mạnh khỏe như thường chớ không sao hết...

Ngọc Sương mau miệng ngắt ngang:

– Dạ, việc ấy tôi đã rõ.

Ba Nhơn quay lại nhìn Năm Hồng Phúc:

– Chắc cũng tại cô này bép xép nữa.

Năm Hồng Phúc chỉ mỉm cười.

Ba Nhơn gật gù nói tiếp:

– Thôi như vậy kể như xong hết. Tiền hung mà hậu kiết.

Minh Tấn run run lên tiếng:

– Anh Ba, thiệt tôi không biết dùng lời lẽ gì đây để cảm ơn anh.

Ba Nhơn xua tay:

– Dẹp chuyện đó qua một bên đi anh. Tôi chỉ ước mong sao hai ông bà về ngoài được bình an và bắt đầu sống một cuộc đời như... muôn ngàn cặp vợ chồng son khác là tôi mừng... À, còn một điều này nữa mà tôi cũng xin hai người và cả thầy cai nữa rán giữ dùm cho là đừng khi nào hé môi đá động đến những việc... của tôi cũng như của cô Năm đây giúp đỡ trong thời gian bị kẹt trong này... Anh Minh Tấn với cô Ngọc Sương và thầy cai cứ coi như là tụi tôi không có nhúng tay gì vô hết. Chắc tôi khỏi phải cắt nghĩa ra dài dòng rằng tại sao tôi yêu cầu... phải giữ kín giùm như vậy...

Minh Tấn sốt sắng đáp:

– Dạ, tôi hiểu. Và đó là điều mà tôi với Ngọc Sương càng thêm mang nặng ơn đối với anh và cô Năm. Tiện đây tôi xin nói thêm: dầu cho tôi đứng bên nào

cũng vậy tôi cũng không thể không cảm phục anh và cô Năm được...

Ba Nhon cười đáp:

– Ồi chuyện riêng tư chút đỉnh chứ có chi lớn lao đâu mà anh phải nói như vậy. Ngay tôi đây, nhiều khi tôi còn có cảm tưởng như là mình... ăn vụng cái gì vậy!

Minh Tấn hăng hái nói tiếp:

– Phần tôi tin rằng những người tốt, những người có lòng có dạ dầu làm cái gì cũng vậy, rồi thế nào cũng có dịp gặp nhau...

Ba Nhon lắc đầu cười xòa:

– Thôi đi anh! Gặp anh một lần như vậy rồi cũng đủ lo... báai xái bài xai rồi. À, tôi dặn anh điều này nữa: chuyến này về tới ngoài, hai... ông bà có dẫn đi Sài Gòn, Ô Cấp gì chơi thì đi chớ đừng bày đặt thả vô mấy miệt vườn miệt tược như kỳ rồi... hổng nên đó ngen. Không phải lúc nào, anh cũng được cái hên gặp một cô như... cô Năm đây đâu!

Minh Tấn xén lên nín thinh. Ba Nhon kín đáo liếc nhìn Ngọc Sương một lần chót rồi lớn tiếng chào biệt mọi người, cùng căn dặn Năm Hồng Phúc nhớ cho mình biết tin tức một khi yên nơi yên chỗ, đoạn hấp tấp bơi xuống đi liền.

Năm Hồng Phúc hỏi vói theo:

– Bộ anh không vô thăm anh Năm Trường Kỳ sao anh Ba?

Ba Nhơn khựng lại, có vẻ suy nghĩ nhưng rồi lại lắc đầu quơ dầm lên:

– Thôi, để sau này tôi gặp ảnh tiện hơn, mà hồng chừng lát nữa Tây vô đây ruộng tui này cũng chạy dồn cục về một mối rồi... nói chuyện với nhau cũng chẳng muộn.

Dứt lời anh ta còng lưng bơi đi thẳng...

Năm Hồng Phúc đăm đăm nhìn theo bóng dáng người « anh em » thân mến ấy và lắc đầu thở dài:

– Thiệt thằng cha kỳ đời! Người như ảnh không thể nào sống cho sung sướng được!

Minh Tấn cũng lên tiếng nói theo:

– Đó là một con người hiếm có và trong thời buổi xô bồ xô bộn này, còn có những người như ảnh mình mới thấy ham sống một chút chớ hông thôi chán đời lắm!

Trong lúc ấy, Ngọc Sương vẫn trầm ngâm nhìn về hướng Ba Nhơn bơi xuồng đi lúc nãy. Chiếc xuồng ấy nhỏ dần rồi khuất mắt sau đám cỏ để ở gốc đồng. Minh Tấn định gọi chuyện với người yêu nhưng khi liếc thấy vẻ mặt đăm chiêu của Ngọc Sương anh ta cũng thấu hiểu một phần nào tâm trạng của người thiếu nữ ấy, nên lại thôi. Ngọc Sương bất chợt ngó

lại và bắt gặp cái nhìn đầy vẻ thông cảm của Minh Tấn... Cô cười gượng và khẽ gật đầu như vừa để xác nhận sự nhận xét của Minh Tấn là đúng và vừa để tỏ lòng biết ơn sự rộng lượng của anh ta.

Tự nhiên Minh Tấn đâm ra bối rối. Anh ta cũng cười gượng theo để nhìn lên trời và nói trống không:

– Cha, sáng bết hồi nào mà mình chẳng hay chớ!...

o O o

Năm Hồng Phúc chống mạnh dầm xuống ruộng để đẩy cho mũi xuống rướn lên bãi cỏ cạnh con đường làng rồi quay qua bảo Ngọc Sương, Minh Tấn:

– Tới nơi rồi, xin mời hai anh chị lên bờ cho!

Cô ta cố giữ giọng tự nhiên nhưng cũng không sao giấu trọn được sự xúc động. Minh Tấn và Ngọc Sương cũng dư biết điều ấy nên cả hai cùng ngượng ngập đứng lên và ngó quanh ngó quẩn lên khắp khoang ruộng như cố ý tìm coi có để quên sót lại món gì chẳng mặc dầu cả hai chỉ đi có... mình không. Đoạn, cả hai lục tục bước lên bờ để rồi chỉ biết... lúng túng đứng nhìn Năm Hồng Phúc chớ chưa ai thốt lên được một lời nào cả. Năm Hồng Phúc lại làm tỉnh bảo họ:

– Hai anh chị cứ theo con đường đất này mà đi

lần vô phía trong xóm kia, ở đó mới dễ đón xe lô đi ra chợ.

Minh Tấn quay nhìn về hướng Năm Hồng Phúc chỉ biết hỏi lại:

– Không biết ở chỗ đó có êm không cô Năm?

Năm Hồng Phúc có vẻ không hiểu:

– Anh còn ngán cái gì nữa đó anh Minh Tấn? Khúc đường đó... em có thể bảo đảm được mà!

Ngọc Sương mỉm cười nói chen vô, như cố ý muốn tìm dịp để phá tan bớt cái không khí buồn thảm đang đè trĩu xuống ba người:

– Cô ở tuốt trong này mà bảo đảm gì nổi hả cô Năm? Anh Minh Tấn hỏi đây là có ý ngại ở xóm đó có « dân » trong này lảng vảng tới và rủ họ xông ra chặn lại để hạch hỏi lô thôi thì cũng phiền phức lắm!

Năm Hồng Phúc sốt sắng đáp:

– À việc ấy thì hai anh chị khỏi lo. Xóm đó hiền lắm, theo chỗ em biết thì ít khi có ai lò mò ra đó làm gì nhứt là trong lúc có tiếng súng cắc bùm của Tây bố kia thì càng vững nữa. Mấy cha nội trong này lo rút đi vô bụng vô đồng chớ lộ mặt ra chỗ đường xá, chợ búa tế mờ tế tổ gì! Hai anh chị cứ vững tâm đi đại và đừng có vẻ lấm le lấm lét là không ai hơi sức đâu để ý đến mình.

Minh Tấn gật gù nhưng rồi lại lặng thinh.

Thấy vậy, Năm Hồng Phúc bèn hối thúc:

– Thôi hai anh chị... lên đường đi chứ còn chờ đợi gì nữa! Em cũng phải đông cho gấp đây!

Ngọc Sương chẳng nói chẳng rằng chạy a xuống nắm chặt lấy bàn tay Năm Hồng Phúc và bỗng dưng khóc òa. Năm Hồng Phúc mũi lòng, chớp mắt lia đê cố cầm lại nước mắt... đoạn khẽ rút một tay ra và vỗ lên vai Ngọc Sương:

– Coi, làm gì mà khóc! Thời buổi giặc giã, hợp tan là lẽ thường mà chị!

Ngọc Sương buông tay Năm Hồng Phúc ra để quẹt lau nước mắt, đoạn lắc đầu nhìn sững cô này. Năm Hồng Phúc vừa xô nhẹ cô ta ra vừa nhóm người gọi Minh Tấn:

– Anh xuống dắt chỉ lên để em còn đông cho sớm. Và hai anh chị cũng liệu mà đông cho mau chứ dầu sao cà rịch cà tang trong này hoài không nên... Thôi chúc hai anh chị đi đường được bình an...

Ngọc Sương đứng sát bên Minh Tấn lặng lẽ theo dõi bóng dáng của Năm Hồng Phúc.

... Xuồng cô này đã khuất sau đám cây diên điển xanh um... Ngọc Sương lắc nhẹ vai Minh Tấn:

– Thôi mình đi chứ anh!

Minh Tấn ngơ ngác trong một giây rồi gật đầu lia:

– Ờ... thì đi.

Anh ta cúi đầu cúi cúi bước lên lộ và có cảm tưởng như là vừa giã từ một thứ... dĩ vãng nhiều xáo trộn mà cũng lắm thấm thiết. Đi bên cạnh anh ta, Ngọc Sương cũng lặng thinh luôn như để chia xẻ phần nào sự xúc cảm của chàng trai ấy...

Một lát sau, hai người đã lần ra tới gần chỗ có nhà của đông đúc. Vì ở lâu ngày trong đồng ruộng nên từ cách ăn mặc cho đến tóc tai, Ngọc Sương và Minh Tấn đều trút bỏ gần hết những nét rõ rệt của con người thành thị và do đó, cũng chẳng ai buồn soi mói để ý đến cặp trai gái ấy. Đứng đợi dưới bóng cây một ít lâu, Minh Tấn đã đón được một chiếc xe lôi còn trống chỗ và vội dắt Ngọc Sương leo lên cùng ngồi ở băng sau. Và khi chiếc xe lăn bánh, không hẹn mà cả hai cùng thở ra một hơi khoan khoái. Gió lồng thổi ngược vào mặt khiến Ngọc Sương, Minh Tấn thấy vui vẻ trở lại và cùng bắt đầu nghĩ lung tung tới những giờ phút hồi hộp sắp đến.

Để gợi chuyện, Minh Tấn quay qua nhìn Ngọc Sương và nói nho nhỏ:

– Lâu quá mình mới được đi xe như vậy hén em!

Ngọc Sương mỉm cười và hí hửng đáp:

– Ờ... mình đi xuống quen rồi bây giờ bộ ngồi trên chiếc xe lôi này nó lóc chóc quá!

Minh Tấn duỗi thẳng chân dựa hẳn lưng vào nệm sau xe trong một dáng điệu thật thoải mái.

Chiếc xe lồi lắt lư và thỉnh thoảng lại bị xóc mạnh trên con đường đất gồ ghề, khiến cho Minh Tấn, Ngọc Sương bị dòn lại để ngồi sát khít một bên nhau. Ban đầu hai người không để ý đến tình trạng ấy vì mãi còn suy nghĩ đầu đầu nhưng một lát sau, tự nhiên Ngọc Sương với tay nín lấy một bên hông xe để xén lên ngội nhích ra. Cử chỉ ấy làm cho Minh Tấn cũng mắc cỡ lây. Anh ta gượng cười và nói băng quơ:

– Cha, đường vòng quá há!

Ngọc Sương cười theo:

– Ờ... xóc quá.

Minh Tấn trầm ngâm một lát đoạn hỏi ngang:

– Em còn nhớ chuyến xe ngựa chở tụi mình lên Bình Thủy hông?

Ngọc Sương nhíu mày ra vẻ suy nghĩ rồi gật đầu, cười lớn lên:

– Nhớ chớ sao không... Ừ, mới đây mà... mau quá hén anh?

Minh Tấn trợn mắt:

– Ý trời, anh thấy lâu thấy mờ mà em còn cho là mau chớ!

Ngọc Sương cười trừ:

– Thì bây giờ... êm hết, anh còn muốn gì nữa!

Minh Tấn nghiêm mặt lại, giọng run run:

– Êm là êm... chuyện hoạn nạn chớ còn việc giữa hai đứa mình có chịu êm luôn theo hay là về tới ngoài...

Ngọc Sương ranh mãnh ngắt ngang:

– Về tới ngoài rồi sao?

Minh Tấn gánh mặt đi, giọng rầu rầu:

– Về tới ngoài, biết em có chịu... êm hết mọi việc hay là sanh chứng bất tử nữa?

Ngọc Sương nhướn mắt lên:

– Sanh chứng gì nữa cà?

Minh Tấn nhăn nhó:

– Thì em bày đặt chuyện... vợ chồng giả vợ chồng thiệt như hồi trước đó?

– Coi, đừng đổ thừa. Chính anh bày mưu lập kế đó chớ bộ tại em đây sao?

Minh Tấn vùng vằng đáp:

– Ừ, cứ cho là anh đi, nhưng nay... ai có phận nấy hết rồi, anh không muốn giỡn chơi cái trò treó ngoe đó nữa đâu.

Ngọc Sương cười băng quơ...

Anh phu xe quay đầu lại nói lớn:

– Sắp tới chợ rồi! Phong Điền ở phía trước mặt mình đó!

Minh Tấn liếc nhìn Ngọc Sương rồi hỏi lại anh phu xe:

– Vậy hả bác! Bác biết giờ này chuyển xe đò hay đò máy gì về Cần Thơ hông hả bác?

Người phu xe cúi mọp trên ghi đông vừa đạp nhấn tới vừa sốt sắng lên tiếng:

– Ôi thiếu gì. Lúc này xe cộ, ghe đò chạy hà rầm ra Cần Thơ. Hai cô cậu tính ra ngoài thăm bà con hả?

Minh Tấn trả lời chiếu lệ:

– Ừ.

– Anh phu xe ân cần căn dặn thêm:

– Tôi nghe nói lóng rày ở ngoài lộn xộn lắm. Hai cô cậu có đi chơi thì cũng không nên cà rà ngoài phố ngoài xá, rủi thầy chú họ sanh nghi « lượm » đem dĩa bót cho ăn gạo lứt một vài tuần thì mệt lắm.

– Vậy hả bác! Ở khoảng đường từ đây ra Cần Thơ có dễ đi hông bác? Có ai chặn xét hay là khó dễ gì hông?

Người phu xe nhún vai:

– Thường thường thì dễ, nhưng đôi khi có ba ông nội trong ruộng ra chặn xét, nếu mình là dân mần ăn thì cũng chẳng sao.

Ngọc Sương lo ngại, khều Minh Tấn, hỏi nhỏ:

– Anh Minh Tấn, cái điệu này mình cũng nên cẩn thận một chút đó anh.

Minh Tấn khẽ gật đầu:

– Ừ, nếu để ba cha căng chú kiết đó chặn lại thì còn mệt lâu nữa, nhứt là họ thấy bộ mặt của hai đứa mình vẫn còn hơi sáng sủa chớ chưa được mốc thít mốc cời hoàn toàn.

Anh phu xe nghe lỏm được vội hỏi:

– Hai cô cậu lo sợ cái gì đó?

Minh Tấn vồn vã đáp to:

– Ôi đâu có gì bác. Tụi tôi đang bàn chuyện đời! Tụi này là dân lương thiện làm ăn thì chẳng lẽ mấy ảnh làm khó dễ gì sao. Tụi tôi đi ra chợ thăm bà con rồi về chớ đâu có đi mua bán gì ngoài thành mà lo.

Anh phu xe gật gù:

– Ừ, thời buổi này khó khăn lắm cậu ơi. Thiệt lắm lúc từ trong này ra tới ngoài Cần Thơ mà trắc trở còn hơn là đi bên Tàu bên Tây gì vậy, hết ông này chặn đến ông kia xét.

Minh Tấn ngắt lời bác ta:

– Ủa, còn ông nào nữa sao!

Người phu xe hất hàm chỉ về phía trước:

– Thì còn mấy ông Tây, ma rốc, bạt-ti-dăng đóng đồn lền khên theo đường đi đó.

– Nhưng mình là dân thường chớ bộ có làm việc cho mấy cha nội trong này sao mà sợ?

Anh phu xe nhún vai:

– Ý đừng ỷ y như vậy mà có ngày mang họa đó cậu nhút là họ thấy bộ gió của cậu là “thanh niên” cũng đủ mệt rồi (anh ta ngoái đầu lại liếc nhanh về phía Ngọc Sương, nói tiếp luôn)... Ngoài ra, cái cô đi với cậu đây... «

– Vợ tôi đi theo tôi chớ có ai lạ đâu bác?

– Thì tôi có cãi là hồng phải vợ của cậu đâu! Nhưng cô... coi lịch sự quá; bộ cậu hồng biết sao?

Minh Tấn càu nhàu:

– Việc đó ăn thua gì ai mà bác phải soi mói tới hử?

Anh phu xe cười một cách... đặc chí:

– Ờ hồng ăn thua! Tôi sợ nữa... cậu ôm bụng kêu trời chớ!

– Bác nói giỡn hoài!

– Tôi ở đây lâu năm tui biết hết mà cậu. Cậu có cô vợ lịch sự như vậy, như rủ đi ngang đôn ngang bát, tui Tây hay ma-rốc hay ba ông nội trời ời đất hời... thấy hạp nhân mượn để lại vài ba hôm thì cậu có chết giấc không. Nếu tôi không lầm thì hai cô cậu cũng còn đang ở trong thời kỳ bắt bén của một cặp vợ chồng son, rủ mấy ông chơi cái mừng đó thì đến tôi đây đứng ở ngoài, cũng chẳng ăn nhậu gì vô hết mà còn ức thay huống chi cậu!

Ngọc Sương đưa mắt nhìn Minh Tấn:

– Em coi bộ bác nói thiệt đa anh.

Anh phu xe lại cười:

– Giỡn sao được tới chuyện động trời động đất ấy. Thời buổi này, chuyện ấy xảy ra hà rầm, chớ bộ hiểm gì sao.

Minh Tấn ấp úng nói vô:

– Tôi tưởng chỗ này khác chớ bộ đâu đâu cũng vậy hết sao?

Anh phu xe xằng giọng đáp:

– Tui nói con đường từ đây ra Cần Thơ mà cậu! Tui xí gạt cậu, hay là bày đặt chuyện cho cậu lên ruột chơi thì được lợi lộc gì? Có điều tôi thấy cô với cậu còn trẻ, tui thương tình nói trước giùm cho mà đề phòng... Chỉ có vậy thôi.

Minh Tấn xuống giọng vỗ về:

– Tôi biết bác có lòng tốt muốn giúp đỡ tụi này chứ bộ nghi ngờ gì khác sao mà bác phiền. Nè bác, vậy chứ có cách nào mình... đi tránh dang xa mấy chỗ nghiệt đó hông bác?

Anh phu xe niềm nở trở lại:

– Ủ, biết lo xa như vậy là tốt. Người ta có vợ như vậy, thì phải biết giữ bo bo lấy chứ đâu lại đại dặt đi rêu qua trước miệng hạm? Như vậy rủi ro một cái nếu không bị sút mẻ thì cũng... nát dập mất màu hết đó cậu!

Minh Tấn từ ào cho xong:

– Bác nói đúng. Nhưng còn cách nào tránh trước được hông bác?

– Tránh đi đâu bây giờ? Đường tàu đường xe gì cũng chạy ngang qua chỗ mấy ống hết, và chỉ có cách là cậu lợi băng đồng thì họa may mới khỏi léo hánh tới gần mấy ông. Nhưng nếu cậu đi sanh tử theo cái điệu đó, đồ khỏi bị mấy ông ở trong này lượm... nghĩa là vẫn khổ như thường!

Ngọc Sương níu tay Minh Tấn lo sợ hỏi:

– Cha sao khó quá vậy anh? Cái điệu này không khéo mình chạy ô mờ lại mắc ô mả...

Minh Tấn tuy rối ruột rối gan nhưng cũng rán làm tỉnh:

– Có gì đâu mà em phải lo. Bác đây dặn cầm chừng mình như vậy chứ chẳng lẽ tụi mình còn xui xẻo đến cái nước... tận mạng ấy nữa sao. Thôi, để đến chợ Phong Điền rồi mình sẽ bàn kỹ lại về vụ này.

Anh phu xe có vẻ không mấy hài lòng khi nghe lọt câu nói ấy, nhưng cũng đành nói đẩy đưa theo:

– Hai cô cậu cũng nên liệu trước đi thì hơn, chớ lóng này, tôi thấy trong đám hành khách đi vô đi ra ít có ai còn trẻ như hai cô cậu. Thời buổi bây giờ, toàn là ông già bà cả, đàn bà trọng tuổi và con nít... đi tới đi lui không hề!

Minh Tấn mỉm cười trước lối nhận xét thật thà nhưng đúng sát của bác phu xe. Anh ta vui vẻ lên tiếng đáp lời bác ta:

– Cảm ơn bác đã chỉ dẫn cho tụi này. Bác rán đạp cho mau mau một chút để cho tụi này ra tới chợ sớm sớm thì hay quá. Đến nơi, tôi sẽ không quên thêm tiền cà phê cho bác đâu!

Bác phu xe thích chí, bóp chuông keng keng mấy tiếng đoạn cong lưng đạp miết tới.

... Ngọc-Sương ngồi sát lại một bên Minh Tấn và nhả nhó trách:

– Sao em coi bộ anh không lo gì hết trơn vậy?

Minh Tấn nhăn mặt, đáp nhỏ:

– Ừ.

Ngọc Sương giận dữ nín thinh. Thấy vậy, Minh Tấn vội lựa lời vỗ về người yêu:

– Để chút nữa tới chợ, anh sẽ nghĩ ra coi có cách nào khác không, chớ chẳng lẽ việc trở về của mình đã qua trót lọt hết hai phần ba đường rồi mình lại để cho kẹt nữa sao được.

Vừa lúc ấy, chiếc xe lô cũng chạy tới gần đầu chợ. Anh phu xe rà bàn đạp và quay lại bảo hai người trên băng sau:

– Tới chợ Phong Điền rồi đó cô cậu. Giờ này hai cô cậu dư sức đón xe hoặc tàu đò. À, về cái chuyện tôi nói với hai cô cậu hồi nãy đó... tui cũng chỉ căn dặn hờ hờ đó vậy thôi chớ hổng phải có chắc cứng như vậy đâu. Hai cô cậu liệu mà đi chớ đừng nghe tui làm như vậy rồi đổ thừa là tui muốn cản trở hay dọa nạt này nọ... Cái đó... không ngờ ghen cô cậu.

Minh Tấn mỉm cười đáp:

– Bác cho tụi này biết trước như vậy là quý lắm rồi. Để rồi tôi sẽ liệu hỏi thăm mấy anh sếp-phơ hay tài công ghe máy coi họ nói sao... Nếu đường đi nước bước mà hiền thì tốt, bằng có nơi đồn bót nào hơi khó, thì... cũng đành làm gan đi đại chứ chẳng lẽ long chong tại đây hay quay trở lộn về trông thi lở dờ công chuyện dự tính hết.

Anh phu xe thắng xe lại trước bến xe đò, rút khăn tắm quần nơi cổ xuống lau mồ hôi đoạn chậm rãi lên tiếng khuyên bảo Minh Tấn:

– Nếu cô cậu nhất định đi thì chỉ có cách này. Bây giờ cô vợ của cậu nên để cho tóc tai bù xù, rồi đội khăn trùm hụp xuống... rồi lấy dầu cù là hay dầu gió gì đó xức lung tung...

Minh Tấn nhú mày:

– Chi vậy bác?

– Ấy, mình phải bày đặt chuyện như vậy để cho ba ông nội hảo ngọt ít chú ý đến vợ của cậu. Cô đây giả bộ là đau nặng... là bị chứng ho lao, ho tổn hay mắc đàng dưới gì đó và cậu lo chở cổ đi ra Cần Thơ kiếm thầy chạy chữa. Trước tình cảnh đó, mấy ông có tật tể nào mà chẳng tổng khứ cô cậu đi cho mau, cho khuất mắt họ lập tức!

Cả Minh Tấn lẫn Ngọc Sương bắt cười xòa trước những lời của anh phu xe. Minh Tấn gật gù:

– Mưu kế của bác coi vậy mà hay đa!

Anh phu xe có vẻ thích chí:

– Hay dở gì hông biết chớ cũng... đỡ khổ lắm cậu!

Riêng Ngọc Sương phụng phịu nói vô:

– Kế gì kỳ quá. Tôi đang mạnh cùi cùi mà giả bộ đau ai tin hả bác!

Anh phu xe nheo mắt nhìn kỹ cô ta, đoạn gật gù đáp:

– Cô nói cũng có lý. Mặt mày cô tươi rói và nó tròn như vậy mà giả đau thì cũng hơi ngật một chút... Nhưng mình phải rán chớ cô! Cô phải úp mình lại, rên hừ hừ rồi làm đúng như lời tôi dặn hồi nãy, rồi cô dựa vô vai cậu đây mà đi theo điệu xà bề xà bề một chút... Nhứt là mặt mày phải làm bộ chao dao chớ hớn hỏ như... cô dâu sắp dìa nhà chồng như vậy coi sao được!

Ngọc Sương xén lên buông mấy tiếng « dị hợm quá, ai làm được »! Rồi bước tránh ra phía sau lưng Minh Tấn. Anh này lật đặt móc tiền ra đếm trả cho anh phu xe và sau mấy lời cảm ơn, anh ta níu tay Ngọc Sương dắt đi thẳng vô một quán nước kế cận bến xe.

Nghe Minh Tấn kêu hai chai nước ngọt nước đá để giải khát, Ngọc Sương quên tuốt hết mọi lo âu, vùng reo lên:

– Ủ, anh biểu họ bỏ nước đá nhiều đó. Lâu ớn rồi em mới có dịp uống lại mấy thứ này!

Minh Tấn sung sướng nhìn cô ta rồi kể tại thì thầm:

– Em làm gì la om sòm như là dân vườn mới ra chợ vậy!

Ngọc Sương rút đầu lè lưỡi lăm lét nhìn ra chung quanh để xem có ai để ý đến mình chẳng, đoạn vui vẻ bảo Minh Tấn:

– Thì em với anh cũng gần như là dân vườn rặc rồi còn gì!

Sao ra tới đây, em thấy trong mình nhẹ như không!

Minh Tấn nghiêm giọng lại:

– Chưa hết hoạn nạn đâu em, Bộ em quên những lời bác xe lôl căn dặn mình à?

Ngọc Sương xụ mặt xuống:

– Ủ, em nói trước, em giả đau ốm không được đâu nghen!

Minh Tấn chặt lưỡi:

– Hoàn cảnh bắt buộc thì phải rán chịu khó một chút, chớ bộ em muốn cho ba thằng chúa ôn nó giữ riết em lại sao?

Ngọc Sương vói tay véo mạnh anh ta:

– Nói tầm bậy không hà!

Minh Tấn mỉm cười:

– À, nếu em không muốn gặp những thứ còn ác ôn gấp cả trăm lần thằng cha Năm Trường Kỳ nữa thì em phải nghe theo lời bác xe lôl khuyên bảo mình. Bác nói thiệt chớ hổng phải dọa mình đâu.

Ngọc Sương vùng vằng:

– Em giả đau thì được rồi, nhưng rủi nửa chừng em thấy mặt anh, em bắt tức cười bất tử thì có phải chết hông!

... Sau khi ăn uống đầy đủ, Minh Tấn bảo Ngọc Sương ngồi đợi tại quán nước để mình đi hỏi thăm các chuyến xe đò hoặc ghe máy.

Một lúc sau anh ta thần thờ quay trở lại, vừa thấy mặt Ngọc Sương anh ta đã nhún vai lắc đầu. Ngọc Sương lo ngại chạy ra hỏi dồn:

– Sao đó anh? Bộ hết xe hết tàu rồi hả?

Minh Tấn rầu rầu đáp:

– Còn một chuyến xe chót nữa, lóng rày đường sá hay bị chặn nên họ chẳng dám chạy trễ, còn tàu thì hôm nay không có chuyến nào hết vì Tây đi bố xung công hết rồi.

– Vậy thì mình đi xe vậy.

Minh Tấn ngao ngán đáp:

– Đành rằng vậy nhưng nghe nói có mấy cái bót do dân gạch mặt đóng, tui nó không kể trời đất gì hết nhứt là vào lúc trong vùng có mở những cuộc hành quân như vậy. Anh từng ở trong nhà binh Tây nên anh biết: tui này tới chừng hăng máu lên là bất kể trên dưới gì hết. Bởi vậy anh ngại cho em quá.

Ngọc Sương rụt rè nói:

– Thì em... rán giả bộ đau vậy.

Minh Tấn gượng cười:

– Anh sợ... dầu cho em đau thiệt đi nữa cũng không dễ qua thoát bọn chúng. Tụi nó ấu lăm em à. Trong những cuộc ruồng bố ở thôn quê, đến các bà già hay đàn bà còn nằm chỗ không thể chạy đi trốn được mà tụi nó cũng chẳng buông tha huống hồ gì em đây... tươi tốt như vậy.

Ngọc Sương hỏi cuống:

– Giả đau cũng hổng được rồi làm sao về tới ngoài đây anh? Hay là tới chừng gặp họ, rủ họ nó làm khó dễ thi anh liệu nói chuyện với họ, cắt nghĩa cho họ rõ trường hợp của tụi mình.

Minh Tấn trợn mắt:

– Ý trời, đến quan của tụi nó mà nhiều khi tụi nó còn coi chẳng có kí lô nào hết huống chi mình! Với lại mình nói ra, có chắc gì tụi nó chịu tin không, hay là còn kiểm chuyên làm khó làm dễ trở lại? Đó là một, hai nữa nhiều thằng không ưa mình sành tiếng Tây đó em!

Ngọc Sương cúi mặt than thở:

– Thiệt tức quá, đây với đó còn một đoạn đường nữa mà mình bị kẹt như vậy... Bị mình ra đi trong lúc bất ngờ quá chớ nếu biết trước ngày giờ, mình nhờ cô Năm tìm cách nhắn tin cho ba em đón mình ở đâu đó thì có phải... khoẻ hơn không!

Minh Tấn chợt sáng mắt lên, nín lấy tay người yêu:

– Em có nhắc anh mới nhớ. Phải rồi, bây giờ mình mượn người chèo xuồng vô cho bác hay, mình chỉ việc ngồi ở đây đợi.

Ngọc Sương nhìn sửng anh ta trong một giây, rồi thở ra một hơi dài:

– Phải đa, có chút xiu vậy mà tự nãy giờ không đưa nào nghĩ ra hết chớ.

Đoạn cô ta xô Minh Tấn ra:

– Thôi mình chạy đi kiếm mượn người cho mau chớ còn đợi gì nữa. Rủi trể, đêm nay tụi mình chỉ có nước leo lên mấy thớt thịt trong chợ ngủ đa anh.

Minh Tấn nheo mắt nhìn ra ngoài trời:

– Trể sao được mà em lo. Bây giờ, giỏi nhiều lắm là chín giờ và từ đây vô tới chỗ bác ở gặp nước xuôi xuồng chèo đi mấy hồi. Cha, bác được tin này chắc bác mừng dẫu đa!

Ngọc Sương liếc xéo anh ta:

– Chắc ba mừng không hay là ông giận lấy ông để cho tụi mình đợi hết hơi chơi! À, còn điều này nữa, rủi ông phải đi bộ với Tây thì sao?

Minh Tấn quả quyết lắc đầu:

– Không đâu. Bác trai ky nhứt vấn đề đó vì sợ chạm trán với anh Ba Nhơn... anh chắc từ hồi sáng tới giờ, thấy Tây bố trong miệt mình ở hôm nay, bác

lo ghê lắm... Bởi vậy, được tin hai đứa mình ra tới đây bình yên, thế nào bác cũng tức tốc đi chứ chẳng trì hoãn đâu.

Ngọc Sương tươi cười hỏi anh ta:

– Nếu vậy thì anh lo đi mượn người cho ông hay đi. À, chắc anh... gần cạn tiền rồi hả?

Minh Tấn sờ tay vào túi:

– Cũng còn chút đỉnh.

– Nếu họ đòi cao giá anh cũng chịu đại đi! Để nữa ông ra em bắt ông phải lòi tiền ra trả. Phen này mình khoẻ rồi mà anh!

Minh Tấn cười lớn đoạn hỏi hả đi thẳng xuống bến sông...

o O o

Sau khi mượn được người trở vô cho thầy cai hay tin, Ngọc Sương Minh Tấn thấp thỏm đứng lóng ngóng phía đầu cầu tại bến sông chợ.

Một lát sau, Ngọc Sương lo ngại hỏi Minh Tấn:

– Rủi ba em về trót ngoài nhà chớ không ở trong đồn thì sao anh?

– Rủi gì rủi hoài hủ vậy? Theo chỗ anh được biết thì bác cũng đang mong tin tụi mình được thả ra mà! Và chính anh Ba Nhon đã có giao hẹn với bác là

860 | Lê Xuyên

sẽ giải quyết gấp vụ của tội mình. Anh chắc bác định ninh rằng tội mình sẽ đi thẳng ra đồn chớ không để tội mình lại xét tuốt ra Phong Điền đâu... Đó em coi, như vậy bác bỏ về Cần Thơ sao được.

Ngọc Sương gật gù một cách an tâm, rồi lại liếng thoảng bảo Minh Tấn:

– Còn anh, anh cũng nên tập... bỏ chữ “bác” đó lần đi chớ. Chẳng lẽ anh kêu ba bằng bác hoài sao?

Nét mặt Minh Tấn tươi ra, nhưng anh ta lại làm bộ cự nự:

– Ôi, mình đang lo mê mê đây nên quen miệng kêu ai bằng gì thì... kêu luôn bằng nấy cho nó... mau chớ hơi sức đâu ở đó tập tành hay sửa đổi được! Chuyện em muốn đó để thủng thẳng về tới nơi tới chốn rồi sẽ hay. Mấy hồi đó em! Bây giờ mình nên vái trời cho... ba mau tới chớ hông thôi mình... hựt giò chuyện này thì nguy lắm. Gần tới mức ăn thua rồi mà em?

Ngọc Sương mỉm cười không trả lời.

Độ chừng hai tiếng đồng hồ sau, Minh Tấn và Ngọc Sương nghe có tiếng ghe máy chạy ra. Đó là một chiếc tam bản lớn không mũi có gắn máy đuôi tôm.

Ngọc Sương chỉ chỗ và reo lên:

– Đúng là ba ra tới rồi kìa. Ổng đứng trước mũi đó.

Minh Tấn thở ra một hơi dài khoan khoái:

– Thế là mình vững bụng rồi đó em!

Năm phút sau, chiếc tam bản cặp bến, và không đợi buộc dõng đàng hoàng, thầy cai tổng Quới nhảy phốc xuống cầu xăm xăm bước lên trong lúc Ngọc Sương và Minh Tấn cũng chạy a xuống.

Thầy cai hỏi lớn:

– Hai con ra tới đây hồi nào vậy? Sao không đi thẳng tới chỗ ba ở có phải tiện không?

Ngọc Sương vui vẻ đáp:

– Dạ, nếu đi thẳng được thì còn nhẩn ba ra đây làm gì?

Minh Tấn tiếp lời Ngọc Sương kể sơ qua cho thầy rõ về trường hợp hai người được thả, và lý do khiến họ phải nhẩn thầy ra chứ không dám về thẳng ngoài Cần Thơ. Thầy cai gật gù tỏ ý tán đồng...

– Ừ, thằng hai mầy tính như vậy phải lắm. Nóng lòng đi ẩu, rủi ro xảy ra một chuyện không hay gì nữa thì ba hết biết lo làm sao. Nói thiệt, ba chạy theo hai đứa bây đến đây cũng đuối sức rồi.

Ngọc Sương chắt lưỡi:

– Ba vô đây làm chi cho khổ cái thân già thêm hồng biết. Ba cứ ở ngoài, thế nào tụi con cũng bò về chớ chết chóc gì đâu mà sợ!

Thầy cai trừng mắt:

– « Mày » nói nghe sao dễ quá há! Tao với má mày lo bỏ cơm bỏ ngủ mà bây giờ mày lại nói sao nghe dễ ợt. Hồng cỏ tao lặn lội vô đây thì chắc gì giờ phút này, hai đứa bây được thả về một cách bình an vô sự như vậy!

Minh Tấn lựa lời «vuốt giận» cha vợ:

– Em hai sợ ba phải cực nhọc và hiểm nguy trong lúc đi dò la tin tức về vụ hai tụi con ở trong này nên mới nói vậy đó ba à,

Thầy cai nhìn nhận lời Minh Tấn là phải, nhưng còn rán rầy rà con gái thêm một câu nữa:

– Ngọc Sương đó con thấy chưa! Cũng vì con không nghe lời ba trong buổi ban đầu để khiến xảy ra bao nhiêu chuyện rắc rối, để khổ bao nhiêu người chung quanh. Như vậy con đã vừa lòng chưa? Hay là phen này về tới ngoài con lại... chứng nào tật nấy và cứng đầu cứng cổ để ba và... thằng hai đây biết trước mà lo liệu?

Liếc thấy Ngọc Sương châm dầm mặt xuống, Minh Tấn mỉm cười đỡ lại cho người yêu:

– Dạ hồng có chuyện... trục trặc gì nữa đâu ba. Em hai đây bây giờ... khác hơn hồi đó nhiều.

Ngọc Sương cau mày nhìn Minh Tấn:

– Ừ anh giỏi nói đi. Để nữa rồi coi.

Thầy cai xuống giọng chận lời con gái:

– Bộ tính hăm he gì thằng hai nữa hả?

Minh Tấn lại lên tiếng:

– Dạ... em hai nói chơi... về chuyện riêng giữa hai đứa tụi con chứ không có gì lạ đâu ba à.

Và để đánh trống lảng, anh ta hỏi thầy cai luôn:

– Dạ bây giờ ba cho đưa tụi con về ngoài liền được hông ba? Hay là phải quay về đồn chờ đến mai hay mốt, mới thuận tiện hơn!

Thầy cai sốt sắng đáp:

– Ba ra đây cốt để đưa hai đứa bây về ngoài liền cho má bây mừng, chứ quay vô đồn chi nữa. Hai đứa bây về ngoài nghỉ ngơi cho khoẻ, chứ ở trong này chật hẹp và thiếu thốn hết đủ mọi thứ... Nhon dịp này, ba cũng theo luôn để sáng mới lên xin Tây cho rút dân của ba về đóng chỗ cũ... Đến đây, thầy cai ngập ngừng tiếp lời:

– Chắc thằng hai mấy cũng dư biết là ba... quen lớn với trong này nhiều quá nhứt là sau khi hai đứa bây về được êm thấm như vậy ba còn mặt mũi nào tiếp tục tính chuyện... gay go với những người đã tốt bụng với mấy đứa bây được? Hơn nữa, mấy đứa bây về rồi thì ba chạm với họ thì khó xử cho mình quá!

Minh Tấn tán thành liền:

– Ba tính như vậy là phải lắm rồi. Dầu ở bên nào cũng vậy, mình phải xử sự cho đảng hoàng... Dạ, ba tính mình đi ghe máy về Cần Thơ cu-ky có một mình có sao không?

Thầy cai mỉm cười chỉ mấy tên lính ngồi dưới ghe:

– Dân của mình có bấy nhiêu đây cũng đủ... xài rồi mà. Ngày thường đi lẻ tẻ một mình thì hơi ngán thiệt nhưng hôm nay tại Tây đi ruồng lung tung thì ba ông nội kia cũng phải lo tứ tán hết. Với lại chiếc tam bản của mình máy mạnh lắm, mình cứ lái cho chạy giữa dòng sông tụi nào tính làm hỗn có bơi xuống ra chận thì cũng còn... mệt.

– Còn mấy đồn bót của... ở ngoài này nữa đó ba?

Thầy cai vung tay:

– Từ đây dọc ra Tham Tướng, có thằng xếp đồn xếp bót nào mà không biết mặt ba! Tụi nó vác mặt tới ăn nhậu với ba hà rầm mà!

Minh Tấn không giấu vẻ lo ngại:

– Sao con nghe tụi nó hay làm ẩu lắm hả ba.

Thầy cai lắc đầu:

– Việc đó tùy theo mặt chó Hai: Hai đưa bây cứ yên tâm, hể có ba đi theo đây thì đời nào tụi nó dám

chàng ràng vào. Tụi nó dư biết rằng ba có vai vế với cấp trên của tụi nó ở ngoài Cần Thơ chứ lơ mơ gì sao?

Minh Tấn nín nhẹ vai người yêu:

– Vậy thì mình nên xuống tam bản đi cho càng sớm càng tốt chứ ở đây chi nữa.

Thầy cai cười xòa, vỗ mạnh vào vai Minh Tấn:

– Thằng này bây giờ biết ngán rồi há!

Minh Tấn thở ra:

– Dạ... bị ạch đụi hoài nên cũng hơi ngại chút đỉnh vậy thôi.

Thầy cai vui vẻ day qua hỏi Ngọc Sương:

– Giờ này cũng quá bữa cơm trưa rồi hai đứa bây có cần lót dạ đỡ mì cháo gì trên chợ hông? Còn sớm mà!

Minh Tấn liếc chừng người yêu và lên tiếng đáp thế:

– Dạ... ba khỏi lo. Từ nãy giờ em hai đã quơ gần hết bánh trái trên chợ này rồi.

Ngọc Sương chữa then:

– Xì, người ta mới uống sơ sọ hai ly nước đá, ăn đỡ một khúc bánh mì với một tô bún mà anh nói sao quá lỗ!

Thầy cai cười hể hả đoạn quay qua bảo người nhà ngồi dưới tam bản:

– Giựt cho nổ máy đi rồi mình lui.

Đoạn thầy ngoắc con gái và chàng rể đi theo xuống...

o O o

Mỗi lần chiếc tam bản máy chạy trôi tới ngang các đồn bót đóng dọc theo hai bên bờ sông, Minh Tấn đều thấy ngàì ngại mặc dầu bọn lính trên bờ chỉ liếc mắt xem qua chứ không buồn hỏi han hay kêu gọi gì hết. Riêng Ngọc Sương thì có vẻ yên tâm lắm. Cô lại ríu rít hỏi thăm thầy cai hết chuyện này đến chuyện nọ, mà toàn là những chuyện vụn vặt không nhằm đâu vào đâu khiến thầy cai phải gắt gỏng đến mấy lần. Chẳng hạn như cô hỏi thăm coi... rạp chiếu bóng ngoài chợ Cần Thơ có tuồng nào mới và hay không, có « con bạn » nào tới hỏi thăm không, cây vú sữa trước nhà có sai trái không, con chó xù có hết xà mâu chưa v.v...

Trước những câu hỏi vớ vẩn đó, thầy cai bực mình cự nự: « Thì đợi về ngoài rồi biết chớ hỏi cái gì mà lung tung beng như vậy! » khiến cho Minh Tấn ngồi cười tủm tỉm...

... Qua những khúc sông vắng vẻ, hai bên bờ lùm bụi um tùm Minh Tấn lại lăm lét nhìn lên những chỗ rậm rạp và có cảm tưởng như là chiếc tam bản chạy... không đúng ở giữa dòng sông...

Nhận thấy vẻ đăm chiêu của anh ta, thầy cai hiểu ý cười bảo:

– Mấy khúc sông này « hiền » chứ không sao đâu mà thằng hai mầy ngại! Tàu tuần của Tây chạy tới lui hoài mà!

Minh Tấn gượng cười đáp:

– Dạ hồi trước giặc, khúc sông này vui lắm, nhà cửa ở hai bên bờ san sát chứ có đâu âm u như vậy. Rủi mầy « chả » chong súng ở góc kẹt nào đó thấy đại cho mình một vài phát thì nguy quá... Không phải con sợ chết, những rủi gãy tay, bể hàm thành tật trong lúc này thì... kẹt dữ đạ!

Thầy cai cười dòn đoạn day qua bảo Ngọc Sương:

– Đó con thấy không, thằng hai nó sợ thành tật cũng vì con đó, chứ đâu phải nó ngán cái gì?

Ngọc Sương hơi bĩu môi, rồi xằng xớm đáp:

– Cám ơn ảnh. Ảnh khỏi lo bị lọt sổ kỳ này mà! Dầu cho ảnh... đui què mẽ sút gì con cũng phải nai lưng ra lãnh hết đó ba!

Thầy cai làm mặt nghiêm:

– Coi, con nhỏ ăn nói lạ chưa! « Mầy » làm quá có ngày « thằng » nổi cục nó đập cho rồi kêu trời ghen!

Ngọc Sương liếc xéo Minh Tấn đoạn làm bộ lấy giọng run run:

– Thôi em sợ anh... ghê lắm rồi ghen anh hai!

Minh Tấn kín đáo làm một cử chỉ đe dọa đoạn tiếp tục ngó chừng lên phía hai bên bờ sông...

...Khi chiếc tam bản đi gần một đồn Tây nọ, thầy cai hạ lệnh cho anh lính giữ máy rà bớt tốc lực để ghé vô đồn.

Ngọc Sương đang vui bỗng sa sầm mặt xuống và hỏi liền:

– Chi vậy ba?

Thầy cai vừa đứng lên vừa đáp:

– À, tiện dịp ba ghé thăm ông ách Tây xếp đồn này một chút. Ông quen thân với ba lắm, hôm trước ba có nhờ ông để ý cho tay chân bộ hạ của ông dò tin tức hai đứa bây vì ba có nghe đồn hai đứa bây bị đưa về miệt này. Nay mình cũng nên cho ông hay là mọi việc đã êm xuôi hết.

– Để khi khác hổng được sao ba?

Thấu hiểu nỗi thắc mắc của con, thầy cai ôn tồn đáp:

– Có ba đây mà con!

Khi chiếc tam bản cập bến, thầy cai nhảy phóc lên bờ và đi thẳng vô đồn, trong lúc mấy tên lính Tây, ở trần trụi trụi, lông lá xồm xoàm ở gần mé sông giờ tay thân mặt chào thầy, đoạn chúng kéo nhau bước

lại gần chỗ tam bản đang đậu để chỉ chỗ về phía Ngọc Sương và xì xồ cười nói...

Minh Tấn liếc thấy mặt mày của bọn này có vẻ « văn minh » đôi chút nên cũng tạm yên tâm, riêng Ngọc Sương thì giấu mặt ngó lơ ra vài ba chiếc xuồng đậu kề nhau ở phía đầu cầu. Cô chột nhồm người lên nhìn kỹ một trong số mấy chiếc xuồng ấy và hấp tấp kêu Minh Tấn, bảo nhỏ:

– Lạ quá anh! Sao chiếc xuồng đậu giữa đó giống chiếc xuồng mình đi ở trông quá.

Minh Tấn nhú mày:

– Xuồng nào mà ở trông?

– Xuồng của cô Năm đó! Bộ anh quên rồi sao?

Minh Tấn bặt ngó chừng lên phía mấy tên lính Tây nên trả lời đầy đưa cho xong:

– Xuồng của cô Năm ở đây sao được? Giờ phút này, cô đã đi xa lắc xa lơ tận đâu đâu rồi. Xuồng ghe ở trong này, cái nào mà chẳng giống cái nào, chắc em nhìn lộn rồi đa,

Ngọc Sương quên lửng chuyện « tây u lính tráng », chắt lưỡi cãi lại:

– Sờ sờ trước mắt mà nhìn lộn cái khỉ khô gì hổng biết! Có anh không để ý phân biệt nên cho rằng nó giống y nhau hết. Thằng cha này hổng biết móc xì gì hết mà cũng nói càn.

Minh Tấn bực mình quay lại:

– Đâu nó khác chỗ nào, em làm ơn chỉ thử coi?

Ngọc Sương sốt sắng đưa tay chỉ về phía chiếc xuồng đậu giữa:

– Đây nè cha nội: bộ anh hổng nhớ là trên sạp xuồng có trái một miếng đệm rách sao? Kia kia, mấy cọng lác đươn ló ra tua tủa ở chỗ em ngồi hồi tui mình đi đó!

Minh Tấn ngẩng cổ lên nhìn cho kỹ và gật gù đáp:

– Ờ... ờ... anh nhớ, nhớ rồi.

Ngọc Sương hăng hái dẫn chứng tiếp:

– Còn cái này nữa chắc anh chưa quên; anh có nhớ khi xuồng của mình bơi gần ra tới mé lộ và khi đi ngang qua một đám cây điên điển, em có vói tay bứt mấy chùm bông vàng khè, rồi buồn buồn ngồi ngắt từ bông bỏ rớt xuống khoang xuồng không? Thì kia kia, đám bông điên điển vẫn còn nổi lình bình trên mặt nước lóc nhóc trong khoang xuồng đó!

Giọng Minh Tấn đã trở nên run run:

– Phải há... Lạ thiệt, chẳng lẽ cô lại... tấp ra đây!

Ngọc Sương vẫn tiếp tục « chứng minh » sự nhận xét của mình:

– Đúng là xuồng của cô Năm chớ hổng có ai vô

đây hết. Em còn nhớ chiếc xuồng bị tróc chai mấy chỗ nên nước vô hà rầm. Cô Năm cô phải lấy đất sét trét đỡ. Kia kia, anh có thấy mấy chỗ trét tạm ở be trên đó không?

Minh Tấn tỏ ý lo lắng:

– Thì đúng là xuồng của cổ rồi. Mà cổ ở đâu lại để xuồng đậu chình ình tại đây? Chẳng lẽ...

Anh ta bỏ lửng ở giữa câu để rụt rè đưa mắt nhìn lên phía trên đồn. Thật là kỳ lạ: Mới có xa cách Cần Thơ một ít lâu mà nay trở ra, Minh Tấn tuy đã từng sống trong thành lính Tây rộng lớn, bỗng thấy cái đồn không mấy quan trọng này lại có một vẻ hầm hừ khác thường và lá cờ tam sắc phất phơ trên đầu cột kia bỗng dựng lại gieo trong lòng anh ta một cảm giác rờn rợn...

– Sao có chuyện gì vậy anh?

Câu hỏi nhỏ của Ngọc Sương cũng đủ làm cho anh ta giật mình.

Anh quay lại đưa mắt lo âu nhìn người yêu và ngập ngừng hỏi lại:

– Hay là cổ... bị kẹt ở đây?

Tuy biết chắc là đúng như thế, Ngọc Sương lại rán bám víu vào một hy vọng mỏng manh và... vô lý:

– Chẳng lẽ lại vậy! Hay là cổ cho ai quen mượn xuồng đi ra ngoài này chẳng?

Minh Tấn không giấu vẻ bồn chồn:

– Mình cũng mong như thế... Nhưng trong lúc cở tính một cách gấp rút và đi xa hẳn miệt này thì chẳng lẽ cở lại cho ai mượn xuống?

Ngọc Sương nói mau:

– Hay là cở chệ chiếc xuống này rệu quá nên đổi lấy chiếc khác tốt chắc hơn?

Minh Tấn mím môi suy nghĩ đoạn lắc đầu:

– Cũng hổng chắc... Vì anh biết tính của cở không ưa làm phiền ai và việc lấy chiếc xuống xấu đổi một chiếc tốt của đồng bào thì cô... hổng muốn đâu, với lại dân làm ăn trong này thường lấy xuống ghe làm chân thì ai chịu đời kỳ vậy. Bây giờ mình chỉ còn cách là đợi ba xuống, mình nhờ ba quay trở lên hỏi thăm tụi trên đồn coi sự thật ra sao.

Ngọc Sương tán thành liền:

– Ở phải há. Nhờ ông hỏi là biết ngay và nếu đúng cô Năm bị kẹt thì cũng may nữa! Mình cậy ông xin với tụi Tây luôn.

Minh Tấn vẫn còn lo ngại:

– Nhưng tụi nó có chịu nghe ba không? Với lại, cô Năm bị tụi nó giữ như vậy, dầu có được thả ra thì chắc cũng bị bầm dập hết...

– Bị tụi nó tra khảo hả anh?

Minh Tấn thở dài:

– Việc đó cũng có nhưng còn vấn đề tội nó làm ầu nữa, bộ em quên rồi sao?

Ngọc Sương thần thờ đáp:

– Ở tội nghiệp cho cô Năm quá há! Nhưng chắc cổ chỉ mới ra tới đây thôi và như vậy cũng chưa đến nỗi nào đâu.

Minh Tấn sê hất hàm chỉ về phía mấy tên lính Tây đứng trên bờ:

– Đối với tội chết thêm chết khát này thì... mười lăm phút, nửa giờ cũng đủ bèo nhèo với tội nó...

Vừa lúc ấy thầy cai hớn hở bước ra khỏi đồn và ra hiệu cho người ngồi lái tam bản nổ máy, Minh Tấn quay qua căn dặn Ngọc Sương:

– Ba xuống tới đây, em chịu khó nhờ ba lên hỏi thăm cho tiện hơn....

– Em nói đâu rành hơn anh.

– Ấy, em khỏi lo. Anh nói vô nữa mà.

Ngọc Sương yên trí, đợi thầy cai vừa tới nơi là cô lên tiếng liền:

– Có việc này nữa ba ơi. Ba cho tắt máy tam bản đi.

Thầy cai cau mày:

– Việc gì nữa? Bộ mấy đứa bây hết nôn về ngoài sao?

Ngọc Sương gượng cười:

– Dạ cũng nôn lắm chứ nhưng việc này cần và gấp hơn.

– Đâu con nói đại cho ba nghe coi...

– Ba biểu tắt máy tam bản trước đã?

Thầy cai lắc đầu một cách ngao ngán nhưng rồi cũng chiều theo ý con gái ra hiệu cho thuốc viên tắt máy, đoạn hát hàm hỏi:

– Đâu việc gì con nói mau cho ba nghe coi?

Ngọc Sương liếc chừng Minh Tấn đoạn đáp:

– Dạ hai đứa con thấy có chiếc xuồng quen đậu ở đây nên đoán chừng là người đi trên xuống bị trên đồn bắt giữ...

Thầy cai nhăn mặt:

– Ồi con hơi sức đâu mà phải lo chuyện của “cả và thiên hạ”. Dân ở trồng làng chàng ra ngoài này thì tội nó thọt cổ, cũng như hai đứa bây đi thăm bà con mà họ cũng chận lượm đó thì sao! Thôi đi con, chuyện mình, mình lo chuyện thiên hạ thì xin... bất biết.

Ngọc Sương gắt gỏng:

– Nhưng cô này quen thân với tụi con mà. Chính cô đã bày mưu lập kế thả tụi con ra và đưa tụi con tới ngoài Phong Điền như anh Minh Tấn đã kể cho ba nghe hồi nãy đó!

Thầy cai chặt lưỡi:

– Vậy hả? Sao con hồng nói liền cho ba biết. À, vậy ra cô đó. Cô là ân nhân của mình, con lại nói mò ớ là người quen thì ba biết đâu mà rờ.

– Minh Tấn vội chen vô tiếp tay cho Ngọc Sương:

– Dạ cũng vì vụ của tụi con mà cô phải bỏ xứ đi chỗ khác đó ba à. Hồng biết cô bơi xuồng ngang qua đây chỉ để đến nổi bị bắt giữ. Tụi con mang ơn nặng cô lắm vậy xin ba rón cứu cô phen này... Đó cũng là một cách ba giúp tụi con trả ơn người ta.

Thầy cai sốt sắng gật đầu:

– Ba hồng biết thì thôi chớ một khi thấy người ta hoạn nạn như vậy mà mình nhắm mắt làm ngơ sao được. Thôi được, để ba trở lên nói với ông ách xếp đồn một tiếng là xong.

Ngọc Sương mừng rỡ hối thúc:

– Ba đi mau chớ hông thôi... nguy cho cổ lắm ba à!

Thầy cai hỏi thêm:

– Mà hồng biết cô đó đó mang theo trong mình giấy tờ hay... tang chứng gì ngặt lắm không hả con?

Minh Tấn vọt miệng đáp:

– Dạ cũng có chút đỉnh, nhưng cô này quen chuyện qua đồn vượt bót lắm và cô rất khôn ngoan lạnh lẽ nên con chắc cũng không đến nỗi gì. Có điều, mặt mày, vóc vạc cổ cũng... dễ coi nên chắc ba ông nội trên đồn quơ càn lên vậy thôi...

Thầy cai mỉm cười:

– Ba biết rồi. Như vậy càng dễ xin cho cô ra. Ba liệu hỏi thăm ông ách Tây nếu thấy không đến nỗi nào thì ba sẽ nhận đại cổ là dân ngụ gần đồn của ba ở trông và nếu ngặt quá thì ba cũng nhận càn là cổ cũng thuộc trong nhóm nhơn viên tay trong của ba đặt ở phe «bên kia». Mấy con cứ yên tâm, chẳng có lẽ việc chút xíu này mà mình không rán gở cho người ta hay sao?

Dứt lời, thầy cai tắt tả bước trở lên đồn...

Ngồi đợi một hồi lâu không thấy thầy cai quay xuống, Ngọc Sương bèn chồn hỏi nhỏ Minh Tấn:

– Anh nhắm coi êm hay không mà ba đi lâu quá vậy anh?

Minh Tấn làm tỉnh đáp:

– Chắc là phải êm... Nhưng có lẽ ba và ông ách gì đó còn nói chuyện cù cưa cù nhầy với nhau. Em lạ gì mấy khi gặp lại nhau thế nào mà chẳng cụng ly thêm một mách nữa. Hồi nãy, ba xuống đây anh đã đánh hơi thấy đã có... mùi rượu rồi mà!

Ngọc Sương cầu nhàu:

– Việc gấp thấy mờ mà nhậu gì nhậu hoài hông biết.

Minh Tấn rán đẩy đưa cho xuôi theo:

– Ôi mấy cha nội nhà binh Tây thì cỡ sao được cái món đó.

Mãi một lúc lâu sau, thầy cai mới lơn ton đi xuống và đi có một mình. Thấy vậy Ngọc Sương hốt hoảng níu tay Minh Tấn hỏi liền:

– Bộ hông xong hay sao mà không có cô Năm đi theo ba hả anh?

Minh Tấn cũng lo bấn lên nên chỉ trả lời cậm chừm:

– Chắc cổ... đi sau...

Ngọc Sương bực mình hỏi xằng:

– Sao anh biết?

– Thì... cũng đoán đại vậy thôi, chớ chẳng lẽ ba lên xin họ chẳng được!

Ngọc Sương «hừ» một tiếng đoạn lật đật đứng dậy đón hỏi thầy cai:

– Bộ hông phải cô Năm bị kẹt ở trên sao ba?

Thầy cai vui vẻ đáp:

– Đúng là cô đó chó ai vô nữa. Ba chưa giáp mặt cổ nhưng nghe tụi nó tả sơ hình dáng là một người con gái... hơi có da có thịt, nước da đen – chắc là da bánh ích đó – ba cũng ừ đại.

– Vậy bây giờ cổ ở đâu?

Thầy cai khoát một cử chỉ băng quơ:

– Ông ách ổng có hay biết gì đâu, đến chừng ông hỏi thì thằng này đổ cho thằng kia, ông nổi nóng xặc cà rây cho tụi nó một trận và sai đi kiểm rồi. Chắc ba thằng chúa ôn đó nó đem cổ đi giấu ở đâu đó.

Ngọc Sương kêu lên:

– Nếu vậy thì chết cho cổ rồi còn gì!

Thầy cai nhún vai:

– Đối với ba thằng trời đánh đó mà mình nói sao được. Như vậy, tuy cổ hơi... mệt một chút nhưng mình cũng dễ xin thả cho cô ra vì không bị kẹt vấn đề «bên kia» vô trống.

...Vừa lúc ấy một tên lính dẫn Năm Hồng Phúc ra đến giao cho thầy cai. Từ xa, thấy mặt Minh Tấn. Ngọc Sương cô ta mỉm cười, khẽ gật đầu đoạn cúi mặt đưa tay vuốt sửa tóc tai, quần áo cho đỡ rũ rượi bèo nhèo.

Riêng Minh Tấn, Ngọc Sương cảm xúc đứng trân trân nhìn lên không thốt nên lời.

Khi Năm Hồng Phúc đến nơi, thầy cai vồn vã hỏi:

– Té ra cô đây đã... giúp đỡ rất nhiều cho hai đứa đây phải không?

Năm Hồng Phúc mỉm cười nhìn qua Ngọc Sương, Minh Tấn, đoạn khiêm tốn đáp lời thầy cai:

– Dạ đâu có chi....

Thầy cai thân mật cự nự:

– Ý trời, ơn của cô đối với bầy trẻ cũng như đối với qua đây đâu phải nhỏ. Và cũng vì vậy mà khi vừa nghe hai đứa nó nói cô em bị nạn trên này, qua lật đật đông lên liền! Thiệt may quá, và cũng nhờ mấy đứa nó đây tinh mắt nhận ngay ra xuồng của cô em... Việc này kể cũng như trời xui đất khiến đó cô em... Cô em làm phải thì ông trời cũng có con mắt đó cô em à!

Năm Hồng Phúc chỉ dè dặt cầm chừng cho đúng phép đoạn day qua tươi cười hỏi Ngọc Sương, Minh Tấn:

– Như vậy kể ra hai anh chị khỏe hết rồi há?

Ngọc Sương nhăn nhó nhìn kỹ Năm Hồng Phúc từ đầu đến chân, đoạn rụt rè hỏi lại:

– Cô... có sao hông cô Năm?

Bị hỏi câu bất ngờ ấy, Năm Hồng Phúc xén lên củi đầu vuốt vạt áo cho được thêm thẳng thớm đoạn gượng cười đáp:

– Thì chị nghĩ... mình lọt vô tay tụi nó thì... không ít cũng nhiều chứ tránh sao khỏi...

Thầy cai có vẻ ngượng nghịu trước những lời của cô ta tuy rằng thật tình cô ta không hề có ý ám chỉ ai một điều gì hết. Như để phân trần, thầy ngập ngừng lên tiếng nói chen vô, giọng than thở:

– Tụi trời ơi đất hỡi này, nói tụi nó sao nổi! Chính ông ách trên đồn cũng chẳng hay biết gì ráo. Tụi dưới nó tự tung tự hoành chớ người trên ai xúi bảo tụi nó làm chuyện ác đức đó. Thôi cô em cũng nên cảm phiền... và kể như tai trời ách nước...

Năm Hồng Phúc vội đỡ lời thầy cai:

– Dạ, xin thầy cai đừng thắc mắc gì chuyện ấy. Dạ... hổng phải cháu muốn nói bảnh, hay nói cho khác đời chớ mấy thứ chuyện đó... cháu coi không nhằm mùi mè gì. Giặc giã thì phải vậy chớ sao thầy cai.

Thầy cai chỉ đành cười gượng đoạn đứng nhích ra như có ý để cho Năm Hồng Phúc và Ngọc Sương, Minh Tấn nói chuyện được tự do hơn.

Ngọc Sương ân cần nắm tay Năm Hồng Phúc kéo gần lại mình và hỏi luôn:

– Sao cô lại đi ra chi ngoài này để tụi nó tóm được vậy? Hồi nãy, tụi này nhận ra chiếc xương của cô thiệt... hồn vía lên mây hết. Tụi nó có đánh đập tra khảo gì cô hông hả?

Năm Hồng Phúc mỉm cười nhìn Minn Tấn rồi mới day qua đáp lời Ngọc Sương, giọng thản nhiên như là việc xảy ra không mấy gì đáng quan tâm:

– Ờ, em cũng tính bơi xuồng đi đại ra mặt sông cho mau, chở len lỏi loanh quanh trong ruộng hoài mất thì giờ quá. Em cứ tưởng là không đến đổi nào chứ có dè đâu có mấy tụi lính khác mới đổi đến vùng này và tụi nó hơi... ác một chút. Nhưng như vậy cũng dễ thở cho mình.

Ngọc Sương cau mày:

– Như vậy mà chị còn cho là dễ thở nữa!

Năm Hồng Phúc cười xòa:

– Thiệt chứ. Vì nếu gặp mấy thằng khôn ngoan và không chết thềm chết khát đàn bà như tụi này thì em còn mệt hơn nữa, vì thế nào tụi nó chẳng hạch hỏi tra khảo này nọ. Trường hợp này nếu mình khôn khéo, biết giỏi trở qua trở lại, giỏi chịu đòn chịu đựng thì cũng bị tụi nó giam giữ ít lắm cũng vài ba tháng...

Minh Tấn hỏi chen vô:

– Còn trường hợp mới vừa rồi?

Năm Hồng Phúc mỉm cười:

– À, trường hợp mới rồi thì bất quá... mình hơi mệt một chút nhưng rồi thế nào tụi nó cũng buông

tha mình ra chứ chẳng lẽ tụi nó giữ riết để... xài hoài sao mà sợ?

Ngọc Sương cắn nhần:

– Cô nói sao tôi nghe dễ quá. Nội tôi trông thấy ba thằng ma-rốc, gạch mặt đen thui đen thúi hay mấy thằng Tây ở trần lông lá xồm xoàm, tôi cũng đủ hết hồn hết vía rồi... Nhứt là hồi nãy tôi nghe ông già tôi nói là tụi nó đem giấu cô ở đâu đó mà? Và theo tôi nghĩ thì... mấy ông nội trên đồn... đâu có ít ỏi gì cho cam?

Ngọc Sương chỉ vào Năm Hồng Phúc và ngập ngừng nói thêm:

– Tôi thấy cô... bèo nhèo dã dượi như thế kia thì cũng... dữ dằn lắm chứ đâu có... sơ sơ thôi. Cô thấy trong mình cô như thế nào để liệu mà lo thuốc lo thầy trước thì hơn. Hay là sẵn dịp đây, tụi này xin mời cô ra luôn ngoài Cần Thơ, ở ngoài có đốc-tơ sẵn sóc cho cũng dễ. Có ông già tôi đi theo đây thì cô khỏi lo cái vụ chặn xét hay bắt bớ gì nữa.

Năm Hồng Phúc cười lớn:

– Em nói không sao hết trơn mà. Bị em... mới vừa ở trông ra thẳng đây liền nên chị coi hơi bèo nhèo một chút, chứ mấy thứ này... em chấp hết (đến đây, cô ta liếc xéo Minh Tấn, đoạn vui vẻ tiếp lời)... Tụi nó tuy kịch còm và bậm trợn như vậy chứ... dở ẹt, tụi nó đông nhưng chỉ giỏi có nước nạp không thôi thì

mình cũng... vậy vậy chớ đâu đến nỗi gì! Em không sao hết mà chị. Bây giờ, ngồi xuống xuống, em vẫn còn dư sức bơi ba bốn chục cây số nữa lận mà!

Minh Tấn tùm tùm cười ngó lơ sang nơi khác, trong lúc Ngọc Sương đỏ mặt véo nhẹ vào một bên vai no tròn của Năm Hồng Phúc và phụng phịu cự nự:

– Chuyện thẩu trời thẩu đất như vậy mà cô nói sao nghe như hổng ăn nhằm gì hết. (và để đánh trống lảng cô ta vội quay qua gọi thầy cai)... Ba ơi, sẵn dịp này ba mời cổ ra chơi ngoài nhà mình luôn đi ba.

Thầy cai bước lại, niềm nở gật đầu:

– Ba cũng tính như vậy. (và hướng về Năm Hồng Phúc thầy ngỏ lời tiếp luôn)... Sao cô em, cô em nhận lời qua rồi chứ?

Năm Hồng Phúc ngó chừng Minh Tấn và Ngọc Sương đoạn chậm rãi đáp:

– Dạ thầy cai có lòng như vậy, cháu rất cảm ơn. Thầy cai đã xin cho cháu được như vậy cũng là quá lắm rồi, cháu đâu dám làm phiền thầy nữa.

Thầy cai chắt lưỡi:

– Cô em nói cái đó mịch lòng dữ đa. Vậy chớ cô em lao đao lận đận để cứu hai đứa nó đây được bình yên ra tới ngoài này thì sao? Việc chút xíu mà qua mới

vừa làm sao so sánh được với cái ơn sâu nặng của hai đứa nó và của chính qua đây đối với cô em?

Năm Hồng Phúc chỉ về phía Minh Tấn, Ngọc Sương để phân trần:

– Dạ, xin thầy cai hỏi hai anh chị đây thì rõ. Ngay vừa lúc sắp sửa chia tay nhau, anh với chị cũng đã hết lời níu kéo cháu ra ngoài Cần Thơ chơi trong một ít lâu nhưng cháu cũng hồng dám nhận.

Thầy cai sốt sắng hỏi:

– Cô em còn ngại gì nữa chứ?

Năm Hồng Phúc gượng cười:

– Dạ... thiệt ra cháu không ngại chi hết nhưng... cháu hồng muốn, hay nói cho đúng ra cháu chưa muốn léo hánh ra ngoài trong lúc này vậy thôi...

Nói đến đây, cô ta đưa mắt nháy nhó Minh Tấn như để cầu cứu. Hiểu ý, Minh Tấn lên tiếng nói chen vô:

– Dạ thưa ba, sự thật là cô Năm đây đã bị kẹt với một số anh em ở trống vì đã để lộ việc tui con trốn mới rồi. Như vậy, đối với anh em ở trống, dầu sao đi nữa, cổ cũng đã mang tai tiếng... không nhiều thì ít và nếu bây giờ cổ lại theo mấy cha con mình mà ra luôn ngoài thành ở nữa thì...

Thầy cai gật đầu, thở dài:

– Thôi ba hiểu rồi. Nếu vậy thì mình làm sao dám nài ép gì nữa. Sau đó thầy cai ngỏ ý đưa cho Năm Hồng Phúc chút đỉnh tiền « lộ phí » nhưng cô ta nhất quyết chối từ và cho rằng: « ở trong này, cô không mấy cần đến thứ đó... » Đoạn, cô xin kiếu từ mọi người.

Biết rằng không thể làm gì hơn nữa được, Ngọc Sương ngùi ngùi nắm tay người bạn gái mà cô biết chắc là khó có dịp tái ngộ:

– Thôi cô đi cho sớm kẻo trễ. Tụi này bề gì cũng êm hết rồi, còn cô... cô chỉ mới bắt đầu đi vào chỗ... lặn lội thêm nữa.

Minh Tấn tỏ ý lo ngại:

– Cô Năm, bây giờ cô tính đi ngã nào đây? Chẳng lẽ cô cứ thả khơi khơi trên con sông này thì... còn mệt đa cô. Và nếu cô để bị rủi ro gì nữa thì tụi này... đâu biết đâu là đâu mà lo được!

Năm Hồng Phúc chỉ về phía bên kia sông:

– Em tính đi xẹt ngang qua đây để xẹt vô cái xẻo trích phía bên kia kìa, chẳng dè mới ló mũi tới là bị tụi trên đồn kêu lại. Bây giờ em chỉ có nước bơi thẳng lại hướng đó là xong vì từ con xẻo ấy vô miệt đồng ở phía làng bên kia đâu còn đồn bót gì nữa.

Dứt lời, cô ta quay qua cúi đầu chào thầy cai, nắm chặt lấy tay Ngọc Sương và nhìn sang Minh Tấn trong một giây, đoạn thoăn thắt bước thẳng xuống cầu, để lấy xuống bơi thẳng một nước...

Một lần nữa, Ngọc Sương, Minh Tấn ngùi ngùi nhìn theo bóng dáng của cô ta... nhưng trong lần này, cả hai đều cảm thấy quý mến thêm, thương xót thêm người con gái ấy. Trong lúc cả hai người sắp sửa đoàn tụ với gia đình, chấm dứt hẳn mọi giai đoạn đen tối không cùng thì cô ta lại bắt đầu lao vào một... tương lai mù mịt đầy hăm dọa, lắm phũ phàng.

Thầy cai thấy hai người có vẻ xúc cảm nên cũng đứng im. Mỗi lúc sau, thầy mới nhỏ nhẹ lên tiếng nhắc nhở:

– Thôi mình cũng xuống tam bản đi về chớ hai con?

Ngọc Sương thở dài:

– Dạ...thì về chớ sao ba!

Máy tam bản lại nổ... Và lần này trên đường về, Minh Tấn không hề lo sợ viễn vông về những thứ chuyện... hai bên bờ nữa mà chỉ ngồi thừ mặt ra. Phần Ngọc Sương cô ta cũng ngồi buồn xó chớ không chuyện trò láu táu như trước nữa.

Thấy vậy, thầy cai thắc mắc hỏi:

– Sao hai đứa có vẻ lo dữ vậy? Không còn bao lâu nữa về tới nhà rồi mà?

Minh Tấn lên tiếng đáp:

– Dạ thưa ba, thiệt ra tụi con buồn ngang là vì thấy rằng mình sắp sửa hưởng đủ mọi thứ toại ý, vui lòng trong lúc cô Năm đi lủi thủi một mình như thế đó.

Giọng Minh Tấn trở nên trầm buồn:

–... Và trong lúc con và em hai sắp bước chân vào một cuộc đời mới mẻ không cùng thì... cô Năm kia lại đang lao mình vào những hiểm nguy vô tận. Trong thời buổi giặc giã như vậy, ai dám nói trước được là thân phận của ai rồi sẽ ra sao?... Nhưng dầu thế nào đi nữa, chắc cổ khó có thể hưởng được một cuộc đời êm thấm như tụi con được. Đối với thân phận của một người con gái, đó là điều đáng xót thương nhứt...

Thầy cai chống chế bằng cách... chép miệng than thở:

– Con có lòng nghĩ tới người ta như vậy cũng phải. Nhưng mỗi người mỗi hoàn cảnh, nếu mình đem ra so sánh với nhau thì e không đúng lắm. Hơn nữa, cô Năm kia, là thân phận con gái – nhứt là ở trong thời buổi giặc giã nữa – mà cổ không muốn sống như thường tình thiên hạ thì... êm thấm sao nổi hả Hai? Chẳng biết con nghĩ sao chớ ba thấy trường hợp của cô Năm đó... khó quá con à. Mình có thương cổ cho đến « chín xe mười vàng » đi nữa thì cũng chỉ để bụng thôi chứ không làm gì hơn được.

Minh Tấn gượng cười:

– Dạ, bởi vậy mới... buồn.

Thầy cai thở ra:

– May mà chuyển rồi mình có mặt đúng lúc lại chỗ đồn Tây đề gỡ cổ ra... Bù qua xét lại thì mình cũng đã trả được cái ơn của cô đã giúp đỡ hai đứa bây, chớ nếu không thì chẳng biết tới đời thuở nào mình mới được dịp gặp mặt lại cổ!

Minh Tấn ngậm ngùi:

– Chuyện ơn nghĩa ấy đã đành rằng như vậy rồi, nhưng đối với cô Năm, còn có một ân khúc khác mà cả đời của con đây – và của cả em hai nữa – cũng không làm sao trả ơn được, dầu cho có ở chung với cô một chỗ cũng vậy.

Thầy cai mỉm cười hoài nghi:

– Thằng hai mầy... mới trốn thoát miệt trồng về đây? Còn xúc động nhiều và việc còn nóng hôi hổi đây, thằng hai mầy xao xuyến trong bụng nên mới nghĩ... hơi quá lỗ vậy thôi, chứ cái gì mà, khó khăn dữ thần vậy?

Minh Tấn ngần ngừ nhìn Ngọc Sương, phân vân chưa biết có nên nói hết sự thật hay là ém nhẹm luôn.

Thấy thế Ngọc Sương lên tiếng đáp thế cho anh ta, giọng vui vẻ trở lại:

– Ba hồng biết chớ cô Năm đó « mết » ảnh lắm. Và cũng vì vậy mà cổ mới hy sinh để cho con với ảnh được thả về như vậy.

Thầy cai trợn mắt:

– Còn có chuyện đó nữa hả? Mà sao cổ hồng giữ riết lấy thằng hai lại giúp đỡ cho hai đứa bây một cách tréo ngoe như vậy?

– Ba nghĩ coi, cô cũng biết hoàn cảnh của cổ đâu có thể cho phép cô ăn đòi ở kiếp với ảnh được. Thôi tốt hết là thả cho ảnh với con đi, như vậy được tiếng hơn. Tánh của cổ kỳ lắm ba à, cô thích cái gì thì làm cái nấy chớ đừng hòng ai cản trở cô được. (đến đây Ngọc-Sương thở dài)... Kể ra, trong vụ này chỉ có cổ là chịu thiệt thòi nhiều hơn hết. Tự này giờ, tụi con buồn xo là cũng vì vậy đó,

Thầy cai gật gù tỏ vẻ thông cảm, nhưng rồi thầy lại vui vẻ vỗ vai Minh Tấn, nói đùa:

– Té ra thằng hai đây... ắt mèo dữ quá há!

Minh Tấn chữa thẹn:

– Dạ đâu có ba... Tại cô Năm cô có cảm tình với con chớ con đâu có dám. Chuyện chết mà ba!

Thầy cai cười dòn:

– Nói cho đúng ra thì đó là một chuyện có lợi.

Ngọc Sương vùng vằng nói chen vô:

890 | Lê Xuyên

– Ba nói như vậy, sau này ảnh được mọi ảnh làm tới nữa thì ba đừng có kêu ghen!

Minh Tấn chặt lưỡi:

– Em nói sao kỳ quá. Chuyện bắt buộc chớ bộ vui sướng gì sao?

Ngọc Sương vênh mặt lên:

– Cha, mệt quá há! Anh làm như suốt thời gian anh ở chung với cô anh cực khổ như đi làm xâu không bằng!

Thầy cai vội chen vô:

– Ngọc Sương, sao cái gì con cũng giành phần phải hết vậy? Mới đây con còn ngồi cú xụ và nói là thương nhớ cô Năm đó mà!

Ngọc Sương gật đầu liền:

– Con buồn, con nhớ thiệt chớ sao ba!

– Vậy chớ con còn nói xiên nói xéo « thẳng » làm gì?

Ngọc Sương cười trừ:

– Thì con cũng phải nói sơ sơ cho ảnh biết vậy thôi.

Minh Tấn vội giảng hòa:

– Thừa ba, mình cũng không nên... bắt bẻ em hai. Đàn bà nào mà chẳng vậy. Và chính vì chỗ đó mà tội con mới... quý trọng thêm cô Năm, mới xót thương cho hoàn cảnh trái ngang của cổ. Từ này giờ, tội con, bản thân là cũng vì vậy đó.

Thầy cai niềm nở đáp:

– Ba có nói mấy đứa bây xử sự như vậy là... quấy đầu. Nhưng mình đâu có thể làm gì hơn được. Thôi để sau này, nếu có dịp gì khác mình sẽ trả ơn cho người ta thêm nữa... Hai con cũng không nên nghĩ ngợi làm gì cho lung lăm. Đó hai con coi, chuyên mới rồi đó, mình biết cổ bị nạn là mình chạy liền...

Ngọc Sương vội lên tiếng:

– Ba nói như vậy là nói... ăn trót đa.

Thầy cai mỉm cười:

– Chớ sao nữa bây giờ? Chẳng lẽ suốt đời hai đứa bây ngồi cú xụ đó hoài được sao? Không phải ba nói bạc, chớ để nữa rồi hai đứa bây sẽ thấy: cái gì rồi cũng trôi qua hết, cũng êm xuôi hết. Nếu việc gì người ta cũng nhớ khur khur suốt đời thì làm sao sống nổi!

Ngọc Sương, Minh Tấn len lén nhìn nhau và cũng tỏ vẻ không tin trong lúc thầy cai ôn tồn nói tiếp, giọng chững chạc của một kẻ sành đời:

– Để rồi mấy đứa bây sẽ thấy ở một khi về đến Cần Thơ, mấy đứa bây còn có cả trăm cả ngàn công kia việc nọ nữa chớ bộ chỉ ở không ngồi đó để thương tiếc chuyện cũ xì cũ xịch tận đâu đâu hoài sao? Rồi mấy đứa bây lại sanh con đẻ cái lùm đùm lè đề... tới chừng đó... chắc hồng rảnh rang gì lắm đâu bây ời.

Ngọc Sương cười nói:

– Chưa chi nghe ba kể cả hơi cả dọc, tụi này cũng đủ mệt rồi.

Thầy cai gật gù:

– Thì để nữa rồi con coi những lời của ba nói hôm nay có đúng y hệt không. Ba già từng tuổi này, ba còn lạ gì mấy thứ chuyện đó. Bởi vậy ba khuyên hai đứa bây nên tạm gác việc nhớ nhung thương tiếc cô Năm đó qua một bên đi. Lẽ cố nhiên là mình cũng cầu Trời khẩn Phật cho cố được bình yên mạnh giỏi...

Ngọc Sương hơi trề môi:

– Việc gì ba tính sao nghe cũng dễ và cũng khoẻ hết á.

Thầy cai trợn mắt:

– Vậy chớ con « tính » cách nào khác, con thử nói cho ba nghe coi? Ở con chê chuyện dễ chắc con còn ham chuyện gì rắc rối khó khăn khác nữa chứ?

Ngọc Sương lúng túng không biết trả lời sao cho xuôi nên vội quay qua khều mạnh Minh Tấn và hạ lệnh:

– Trả lời giùm cho người ta một chút coi! Bắt em đỡ đạn hoài sao?

Minh Tấn đành cười trừ:

– Ai biểu em trả lời chi... Dẫu sao, ba nói như vậy cũng có phần... hợp lý. Minh đâu có thể làm gì khác hơn được.

Ngọc Sương ngoảnh phắt mặt đi:

– Một phe với nhau hết há! Ý là chuyện cô Năm là chuyện riêng của anh đó!

Minh Tấn toan tìm cách phân trần nhưng thầy cai đã vui vẻ lên tiếng giảng hòa:

– Thôi hơi sức đâu thẳng hai mầy cãi lý với nó. Đàn bà vậy đó hai à. Bởi vậy làm thân đàn ông như mình đôi lúc cũng cần phải giỏi chịu đựng lắm thì mới êm cửa êm nhà được đó hai!

Minh Tấn gật đầu, cười:

– Dạ, ba không dặn con cũng phải tập lần cái tính chịu đựng ấy.

Ngọc Sương quay phắt qua nói lấy:

– Nếu anh không muốn chịu đựng cũng dễ mà.

Đến lúc này cũng còn sớm chứ đâu phải là muộn!

Minh Tấn nhìn qua thầy cai và cả hai cùng cười...

o O o

Khi về tới Tham Tướng, cả Minh Tấn và Ngọc Sương đều lên ở nhà thầy cai nghỉ ngơi cho đến chiều.

Minh Tấn liếc chừng đồng hồ thấy đã hơn bốn giờ nên có ý muốn nhắc Ngọc Sương về nhà riêng, nhưng khi nhận thấy cô ta vẫn thản nhiên như không, anh ta lại ngại. Minh Tấn thầm nghĩ: «rủi cô ta cự nự không chịu đi, hay là mình tỏ vẻ nóng nảy quá thì... coi cũng kỳ. Thấu hiểu sự thắc mắc của con rể, thầy cai liền gọi Ngọc Sương vào nhà trong (để cho có sự chứng kiến luôn của bà cai) và lên tiếng hỏi:

– Sao Ngọc Sương? Con với « thẳng » tính chừng nào mới đi về nhà riêng ngoài chợ?

Ngọc Sương cau mày đứng mân mê đầu mép chiếu ló ra khỏi mí bộ ván ngựa. Thấy vậy, bà cai vội nói chen vô, giọng khuyên bảo:

– Bây giờ mọi việc xong xuôi hết, con phải về với thẳng hai như cũ, chứ con tỉnh ở luôn trong này với ba má nữa coi sao được?

Ngọc Sương vùng vằng đáp:

– Nhưng anh có cần con đâu. Anh có nói gì đâu?

Bà cai chặt lưỡi:

– Nó là đàn ông và đóng «vai tuồng» của nó, nó mở miệng ra sao tiện, Cái gì mình cũng phải lên tiếng trước rồi nó mới dám phụ họa theo chứ!

Thầy cai gật gù tỏ ý hài lòng vì câu nói của vợ:

– Má con nói phải đó Ngọc Sương. Chuyện của con đã làm cho ba với má con điên đầu điên óc từ... đầu mùa cho chí cuối, vậy thì chuyện này con cũng nên ăn ở sao cho nó phải đạo để ba má... sống yên chút tuổi già này coi con!

Ngọc Sương ngẩng mặt lên:

– Thì con có làm gì đâu cà?

Thầy cai hỏi mau:

– Vậy con bằng lòng về ngoài nhà thằng hai ở như cũ chứ?

Ngọc Sương trả lời nước đôi:

– Con sao cũng được.

Thầy cai hể hả:

– Như vậy là chịu rồi! Thằng hai nó đã hết lòng hết dạ với con, nó được hết đủ mọi lẽ mà con còn chê nó nữa thì lạ quá. Ba đã nói với má con là sớm hay muộn gì con cũng nghĩ lại mà! Vậy con ra kiểm thẳng để cho nó hay đi con.

Ngọc Sương ngó lơ sang chỗ khác:

– Để... « thủng thủng » con về ngoài ở hồng được sao ba? Ba biểu ảnh về trước đi!

Thầy cai đứng rột dậy, quơ tay định quất tháo những không biết nghĩ sao thầy lại thở dài, đoạn quay qua bảo vợ:

– Bà làm ơn nói cho nó nghe coi! Nó sanh chứng cái điệu này mà nếu tôi khuyên bảo nó thì chắc có chuyện quá!

Bà cai vội đưa tay kéo Ngọc Sương lại gần:

– Con đừng làm vậy hồng nên. Trước hay sau gì con cũng phải về ở với chồng con chớ để « thủng thủng » sao được? Lúc trước con đã ở chung với thằng hai rồi mà?

Ngọc Sương phụng phịu:

– Lúc trước khác bây giờ khác.

– Coi, khác chỗ nào? Má tưởng...

– Má hồng hiết đầu! Bây giờ ảnh... dữ lắm, ảnh muốn « làm quyền không hà!

Bà cai chắt lưỡi liền miệng:

– Con đã lớn chồng ngồng như vậy mà sao nghe như con nít. Dữ cái gì? Bộ thằng hai nó ăn thịt ăn cá gì con được sao mà con sợ?

Ngọc Sương rán tìm cách chống chế:

– Thì con có nói là con ở luôn trong này đâu. Dầu sao cũng còn đợi quét dọn lại căn phố ở ngoài chợ rồi mới ở được chứ cả mấy tháng nay bỏ phế đó thì về chui vô liền chịu sao nổi.

Bà cai vồn vã đáp:

– Việc đó con khỏi lo. Hồi hai đứa bây... đi rồi, má có sai người ra ngoài để coi chừng coi đổi và khi mấy đứa bây về tới đây, má đã biểu sắp nhỏ chạy ra ngoài cho hay rồi. Hai đứa bay về nhà sẽ thấy mọi thứ đồ đạc bàn ghế đều còn y nguyên một chỗ chớ không ai dám xê nhấc sai một ly một tấc nào đâu.

Thấy Ngọc Sương xụ mặt nín thinh, bà cai lại dụ giọng vỗ về tiếp:

– Nghe lời má cho êm đi con. Con làm quá coi sao được và nói cho cùng mà nghe thì sớm hay muộn gì con cũng phải về ở chung với thằng chồng của con... thôi thì trước hay sau gì cũng vậy... Con thiệt kỳ, theo thường tình thiên hạ, nếu hai vợ chồng son mà gặp cảnh này chắc không đợi nhắc đến tiếng thứ hai, họ cũng cặp tay dẫn nhau đi liền chớ ai lại... cà rịch cà tang như con vậy.

Thầy cai bót giận cũng xuống giọng khuyên con:

– Má con nói phải đó Ngọc Sương à. Chắc con dư biết từ hồi nào tới giờ, dầu trong chuyện gì cũng vậy, bà đều bình riết con và đôi khi còn đi đến chỗ kình

chống lại ba, thế mà nay bà cũng hết lời với con như vậy thì con đủ rõ đâu là phải đâu là quấy.

Ngọc Sương buông thông một câu:

– Thì con có nói gì khác đâu!

Thầy cai sáng mắt lên:

– Nói vậy con đã thuận về ngoài với thằng hai liên bây giờ phải hông con?

Ngọc-Sương đáp một cách tỉnh khô:

– Ba với má «bắt» con như vậy thì con phải nghe chớ sao!

Thầy cai bực mình quay qua phân bua với vợ:

– Đó bà coi, bây giờ nó đổ thừa là tôi với bà ép buộc nó đó.

Bà cai nhăn nhó rầy Ngọc Sương .

– Con này sao rắc rối quá. Thì con «chịu» là đủ rồi chớ còn bị, lại làm chi nữa hồng biết, việc này, ba má lo cho con một bờ hơi chớ bộ ích lợi gì riêng cho ba má hay sao mà con vùng vằng như vậy?

Ngọc Sương mỉm cười và còn rán nói thêm một câu:

– Con nghe lời ba má chuyện này thôi, chớ bận sau, con... không biết gì hết nữa đó! Con xin nói trước kẻo ba má cho là con hay cãi...

Trước những lời lẽ trẻ con ấy của con gái, thầy cai bắt cười xòa và gật đầu nói liền theo:

– Được rồi, con chịu khó nghe theo lời ba má một chuyến chót này nữa thôi. Như vậy, cũng quá đủ rồi mà con!

Biết mình đã lỡ nói một câu không « ăn nhằm » gì hết, Ngọc-Sương xén lên đánh trống lảng:

– Ba má còn dặn gì con nữa hông? Con đi ra ngoài nghen.

Thầy cai vui vẻ đáp:

– Ừ, chỉ có bấy nhiêu đó thôi. À, con ra bàn tính với thằng hai về việc đó đi.

Ngọc Sương nhướn mắt lên:

– Dạ, bàn tính chi nữa ba?

Thầy cai quơ tay:

– Thì... con ra cho « thẳng » hay là sắp sửa đi về nhà ngoài chợ đó!

Ngọc Sương lắc đầu lia lịa:

– Thôi ba ra cho ảnh hay đi. Con nói hổng được đâu.

Thầy cai trợn mắt chỉ vào ngực mình:

– Con này nói dễ nghe không! Tao có là vợ nó đâu mà tao phải ra nói với nó chứ. Việc có chút xiu đó mà mày muốn kiếm chuyện cho thêm rắc rối hoài hà! Bây giờ mày có chịu đi hông hả?

Ngọc Sương lựng khựng trong một giây rồi làm ra điệu co đầu rúc vai bước thẳng ra ngoài...

o O o

Thấy Minh Tấn ngồi thừ ra ở chiếc ghế « xích đu » đặt ở hàng ba, Ngọc Sương thản nhiên đi ngay lại và lên tiếng ngang:

– Bây giờ sửa soạn đi về ngoài đây nè!

Minh Tấn nhồm người lên:

– Về liền bây giờ hả em?

Ngọc Sương giả bộ ngọt ngào:

– Hay là anh muốn để thủng thẳng... năm mười bữa nửa tháng nữa cũng được.

Minh Tấn cười, đáp:

– Đâu có em. Mình phải về để coi nhà cửa ra sao...

Ngọc Sương đỡ lời luôn:

– Phải đa. Anh về trước lo việc ấy đi.

Minh Tấn nhăn mặt:

– Anh về một mình thì còn nói khỉ khô gì nữa?

Ngọc Sương hóm hỉnh hỏi lại:

– Vậy cần phải có em theo tò mò một bên anh nữa sao?

Minh Tấn chỉ cười trừ. Ngọc Sương nhún vai, thờ dãi:

– Thôi được rồi. Em cũng phải vâng lời anh vậy.

– Sao lại « cũng phải »?

– Chớ nếu không ba má ở đây cũng... tổng cổ đi gấp. Ông bả mới kêu em vô la rầy quá trời quá đất đây nè Ai cũng bình anh hết ráo!

Minh Tấn cười một cách rụt rè:

– Có cái gì đâu mà phải bình anh. Lẽ phải đương nhiên nó là vậy đó em à. (Sợ Ngọc Sương phản đối nữa, anh ta lật đặt giải thích thêm)... Nhưng dẫu sao đi nữa, anh vẫn ước ao rằng việc gì cũng vậy, mình nên thuận ý vừa lòng với nhau thì nó sẽ vui, chớ cái gì cũng... gượng ép hết thì tốt hơn hết... mạnh ai về nhà nấy cho nó yên chuyện. Như cao hứng, anh ta gật gù, tiếp lời, giọng trầm buồn:

– Ừ, thà là vậy mà tốt hơn hết em à. Thú thiệt, anh đã thấm mệt trong cuộc chạy đua này rồi và mấy tháng trời thử thách kể ra cũng quá đủ. Chẳng thà mình chịu lỗ vốn vừa phải còn hơn là để sạt nghiệp.

Ngọc Sương mỉm cười ngang:

– Tiếc công « nuôi cò » hén?

Minh Tấn nghiêng đầu có dáng suy nghĩ trong một giây, đoạn đáp:

– Cũng có tiếc chút chút nhưng... buồn nhiều thì đúng hơn. Buồn ở chỗ mình... dở quá.

Ngọc Sương cười giòn:

– Ờ biết dở thì... rán chịu chớ còn oán trách ai nữa?

Dứt lời, Ngọc Sương bước lại xô mạnh chiếc ghế xích đu để bắt buộc anh ta phải đứng vậy, đoạn đồng dục hạ lệnh:

– Thôi vô nói với ba má để xin về ngoài nhà đi cha nội. Nghe nói căn nhần hoài thì cũng nhưc xương, nhưc cốt, chết héo, chết mòn chớ sống đời gì nổi! Em xin gĩa tay đầu hàng anh đó! Sướng quá hén!

Minh Tấn ngẩn người ra trong một giây, nhưng rồi đáp một cách tỉnh khô:

– Hay khổ thêm cũng không biết chừng.

Ngọc Sương cười ngoặt ngoẹo đoạn xô anh ta đi tới:

– Cái đó để nữa rồi sẽ hay. Nhưng ngay trong lúc này, anh đừng có làm eo làm sách... già néo đứt dây,

em để cho rớt một cái đùi rồi ngồi đó mà than trời trách đất ghen! Đến xin phép ba má đi về đi!

Minh Tấn nhìn sững lại Ngọc Sương đoạn lật đật bước đi...

o O o

Vừa bước vào nhà riêng, Ngọc Sương hăng hái đi xem hết chỗ này đến chỗ nọ và luôn miệng hỏi thăm người ở giữ nhà. Minh Tấn hể hả đi kèm theo sau. Anh ta chỉ sợ một khi về đến nơi, Ngọc Sương... nằm lăn ra giường thở dài sườn sượt thì... mệt quá.

Sau khi xem qua nhà cửa, Ngọc Sương cười bảo Minh Tấn:

– Thế là từ nay, em bắt đầu bị... chung thân khổ sai rồi đây!

Minh Tấn nghiêm trang đính chánh lại lời của Ngọc Sương:

– Em phải nói là «chung thân» hạnh phúc mới đúng hơn.

Ngọc Sương cắn móng tay, đoạn lên tiếng:

– Anh khó thấy mồ, mà em thì hay nóng. Như vậy, chẳng biết sau này em có chiều ý anh được hoài hoài không!

Minh Tấn trả đũa:

– Còn em, em hay... bất thường quá nên chẳng biết sau này anh có đón đỡ kịp theo em chẳng? Nhưng dầu sao, phần của anh là anh phải rán hoải rán hỷ để đừng có bao giờ xảy ra được chuyện gì đáng tiếc hết.

Đến đây, anh ta mỉm cười đoạn ngập ngừng nói tiếp:

– Có một điều hơi... bất lợi cho anh là mình ở đây... gần nhà ba má trong Tham Tướng quá...

Ngọc Sương nhướn mày tỏ vẻ không hiểu:

– Gần thì tốt chứ sao lại bất lợi? Như vậy rủi có chuyện gì mình chạy qua chạy lại cũng gần.

Minh Tấn khoan thai gật đầu:

– Đúng vì chỗ ấy đó. Vì có chạy qua chạy lại một cách dễ dàng nên sau này, hể em... nổi giận hờn lên thì đổ khỏi em kêu xe lôi nhẩy nhóc lên đi tuốt về nhà ba má nằm lì luôn ở trông.

Nghe nói trúng ý, Ngọc Sương cười xòa:

– Anh này sao lo xa quá hà!

Minh Tấn thản nhiên đáp:

– Lo xa như vậy mà có trúng ngay tim đen của em không chứ? Anh sẽ còn mệt nhiều về chuyện đó nữa!

Ngọc Sương lỏn lỏn cười:

– Thì bất quá... một vài hôm là cùng em lại quay về, chứ ba má chưa em hoài được sao!

Giọng Minh Tấn trở nên... thê thảm:

– Ừ, một vài hôm! Nhưng mỗi lần như vậy, anh phải chạy đi năn nỉ ỉ ôi em sói đầu sói trán chứ phải dễ dàng gì đâu. Em chắc dư hiểu mà.

Ngọc Sương lại cười:

– Thì lâu lâu phải có chuyện sóng gió một chút đỉnh nó mới vui, chứ bộ anh muốn em ì ra như cục bột không ngo ngoe cục cựa gì hết à?

Minh Tấn nhăn mặt:

– Đã đành như vậy, nhưng cái gì quá lố cũng mệt hết. (anh ta lại nhún vai, nói tiếp như để tự an ủi)... Ờ, mệt nhưng cũng có chỗ hay hay!...

Ngọc Sương véo nhẹ vào vai anh ta:

– Thì cứ nói là một thứ mệt... lý thú có được hông?

Minh Tấn rên rỉ:

– Ừ, lý thú quá há!...

Chín giờ đêm...

Ngọc Sương vươn vai ngáp dài, vừa đứng dậy vừa quay qua bảo Minh Tấn đang nhấp nhồm xoay qua trở lại trên chiếc ghế phô-tôi nơi phòng khách:

– Em vô ngủ trước đây. Suốt ngày nay chộn rộn quá nên bây giờ mệt mỏi thấy mồ...

Minh Tấn đứng liền theo:

– Ở anh cũng muốn... híp mắt đây.

Ngọc Sương ngó ngoái lại nhìn về phía chiếc đi văng đặt gần đấy, hỏi:

– Sao anh không biểu bác ở nhà đây giăng mùng sẵn cho anh?

Giọng nói quá ân cần của Ngọc Sương như xoáy vào tại Minh Tấn và làm cho anh ta bực mình một cách ngang xương – nhưng hữu lý. Anh ta chậm dầm mặt xuống và vùng vằng đáp:

– Anh giăng lấy cũng được mà! Anh biết chỗ ngủ của mình chứ không đợi ai nhắc đâu!

Trước thái độ bất ngờ ấy, Ngọc Sương hiểu ý, cười rũ rượi. Minh Tấn càng bực mình nên xẵng giọng cự nự:

– Có cái gì vui dữ lắm sao mà em cười một cách ngon lành như vậy?

Ngọc Sương liếc xéo anh ta, hóm hỉnh trách:

– Anh này nhớ dai quá tổ mẹ! Có cái gì thì nói cho người ta biết chứ chưa chi đã chừ bực mặt xuống rồi hà!

Minh Tấn gượng gạo chống chế:

– Có cái gì đâu...

Ngọc Sương bĩu môi:

– Thôi đi anh. Người ta nhìn thấu tới tim đen của mình rồi! (đoạn cô ta làm mặt nghiêm)... Bây giờ em nói cái này, anh có chịu nghe không nè?

Minh Tấn hồi hộp nhìn sững cô ta:

– Mà em... nói việc chi mới được chứ?

Ngọc Sương hơi trề môi, giọng bí hiểm:

– À, chuyện này ghê gớm lắm, nhưng... em nói ra sợ anh không chịu...

Minh Tấn thoáng cau mày, đoạn thở dài một cách náo nuột:

– Giỡn chi mà ác đức quá vậy em! Thì em cứ nói đại đi là anh phải tiếp tục nằm chèo queo ngoài đi vắng này phút cho rồi. Anh biết phận lắm mà ... Và

cũng rần bóp bụng đợi chờ đến một ngày... vô cùng tận nào đó...

– Xí, thằng cha này sao hay kêu rêu quá! Anh có biết em tính nói gì hông mà lên giọng xiên xéo đó?

Minh Tấn cười lại, xua tay đuổi cô ta đi:

– Thôi em vô trông ngủ cho êm chuyện đi! Anh đủ mệt rồi và hông muốn ngồi cú xụ đây để nói những chuyện cù cưa cù nhầy chẳng ăn nhằm đâu vào đâu hết á!

Ngọc Sương hóm hỉnh reo lên:

– Á... á, cái anh này mới ngộ! Vừa kêu mệt mà lại vừa... chằm dằm như con nít đòi ăn bánh về cái chuyện... ngủ nghê, thì cũng lạ quá!

Minh Tấn sượng trân và đành cười gượng:

– Thôi tôi lạy bà. Bà làm ơn đi về cho khuất con mắt tôi đi.

– Đuổi người ta hén?

Minh Tấn dăm đuổi nhìn lại cô ta: mặt Ngọc Sương tươi rói và nồn nà trong bộ quần áo ngủ tuy rộng xúng xính nhưng càng có vẻ... cởi mở cho những đường nét ham mê. Chỉ cách nhau một ngày mà hình dáng võ vàng của Ngọc Sương trong bộ bà ba đen mốc ở tận một vùng đồng ruộng biệt mù kia không còn nữa. Sự khác biệt ấy như càng nổi bật

thêm trong đêm thanh vắng và trong gian nhà ẩm cúng này...

Minh Tấn khẽ chép miệng thở dài...

Tự nhiên anh ta cảm thấy... hơi xót xa và hơi tủi nhục khi mình nắm trong tay một thứ « ưu vật » mà lại không dám « động chạm » gì tới. Đã trót xử sự như một kẻ hy sinh trọn vẹn mà không đòi hỏi một sự đền bù nào hết, Minh Tấn đành bấm bụng... thủ vai tuồng của mình cho đến nơi đến chốn, chớ chẳng lẽ phá ngang bằng những hành động thô bạo cộc cằn hay bằng những cử chỉ van nài cầu khẩn hay sao?

Thủ cho trót vai tuồng ấy là một chuyện khó. Nhứt là trong đêm nay. Có lúc Minh Tấn quắc mắt lên tự thúc giục rằng: « mình có quyền đó mà»!... Nhưng rồi lại ngậm ngùi nhìn người con gái đứng trước mặt: lòng tự ái của một kẻ con trai khiến cho anh ta... phí phạm rất nhiều, phí phạm một cách « xa xỉ » sự ham muốn của mình.

... Tiếng của Ngọc Sương vang lại vừa rền vừa ầm như một thứ âm thanh nổi trong một gian phòng cách tiếng động:

– Anh không nghe em hỏi gì hết sao anh Minh Tấn?

Minh Tấn giật mình, bàng hoàng đáp:

– Có chớ em...

Ngọc Sương nhỏng nhảnh dựa ẹo người một bên lên khung cửa buồng, hóm hỉnh hỏi dồn:

– Có thì lập lại cho người ta nghe coi?

Minh Tấn ngập ngừng:

– Thì em nói là... buồn ngủ và đi và ngủ trước...

Ngọc Sương cười giòn:

– Trật lất. Bộ điệu của anh giống như người bị hớp hồn vậy!

Minh Tấn trả lời cầm chừng:

– Ờ... có lẽ tại anh... buồn ngủ.

Ngọc Sương nguýt dài:

– Dóc tổ. Anh mà buồn ngủ!

Minh Tấn cười xòa:

– Lạ chưa. Buồn ngủ cũng không được nữa sao?

– Giả tử như em hổng cho anh ngủ có được hông?

Minh Tấn nhúu mày nhìn sững cô ta... dáng điệu buông lơi, cặp mắt long lanh và đôi môi chúm chím của Ngọc Sương làm cho anh ta bỗng cảm thấy hơi hộp một cách lạ thường... Tuy vậy, Minh Tấn vẫn còn thận trọng, và để dò xét, anh ta mỉm cười nói đẩy đưa thử một câu:

– Thôi em, bây giờ cũng đã chín mười giờ rồi chớ bộ còn sớm lắm sao mà em nói giỡn hoài vậy!

Như thích thú riêng một điều gì, Ngọc Sương cười rũ ra, đoạn đưa một ngón tay ngoắt Minh Tấn lại, Minh Tấn lựng khựng đến gần... Cô ta đặt tay tên hai vai Minh Tấn, hôn nhẹ lên một bên má đoạn, kê tai thì thầm:

– Ra tắt đèn ngoài phòng khách đi rồi em đợi trong này nghen!

Dầu không cần phải hỏi kỹ lại nữa, Minh Tấn cũng không khỏi sững sờ... Ngọc Sương vừa xô nhẹ anh ta ra, vừa liếc dài trước khi bước vô trong buồng. Tới chừng ấy, Minh Tấn mới lật đặt chạy ra phòng khách.

Anh ta chợt để ý tới chiếc đi văng cũ của mình nằm tro vơ dưới ánh đèn lạnh lẽo. Bỗng nhiên nó có vẻ như là một vật bị... phế thải. Minh Tấn hấp tấp vói tay vặn tắt đèn... – ... Đứng trước cửa buồng Ngọc Sương, bất giác Minh Tấn ngượng ngịu y như là... một cô dâu trong một đêm tương tự như vậy. Anh ta cú mạnh lên đầu một cái để trút nỗi bức mình, đoạn dĩnh đạc bước vào.

Tuy nhiên khi bước lọt hẳn vào trong buồng, Minh Tấn cũng thấy lòng mình rộn ràng một cách khó tả.

Anh ta nhìn đắm đắm về phía chiếc giường rộng, nơi ánh sáng của một ngọn đèn ngủ xanh dịu rọi một cách huyền ảo qua lớp màn lưới trắng mỏng. Ngọc Sương nằm nép một bên giường... rất mực thản nhiên.

Minh Tấn chú ý đến một chiếc gối đặt sóng đôi với gối của Ngọc Sương và anh thầm cảm ơn sự săn sóc tế nhị ấy. Minh Tấn luống cuống đứng một chỗ chưa tìm ra một cách... êm đẹp tự nhiên nào để đặt mình xuống cái khoảng trống ở một bên giường kia. Hiểu ý, Ngọc Sương lên tiếng trước để phá tan sự ngượng ngịu ấy:

– Anh lại đây em bàn cái này cho mà nghe!

Không đợi nhắc đến tiếng thứ hai, Minh Tấn rảo bước và vén mùng ngồi lên giường, vui vẻ hỏi:

– Chi đó em?

Ngọc Sương lúng túng tìm một câu đáp cho lấy có vì thật ra mình cũng chẳng biết là « bàn » gì nữa:

– À... anh tính tới hôm nào mới đi làm?

Minh Tấn nheo mắt nhìn cô ta:

– Ồi chuyện đó gấp gáp gì...

Và anh ta xà xuống ôm lấy người yêu, thì thầm bên tai:

– Chỉ có chuyện này là gấp nè!

Ngọc Sương hơi nhích người ra và... phủ tay lia lia một cách thậm vô ích, để cuối cùng cự nự trong một hơi thở:

– Nhột thấy mồ hà!

Lối cự nự ấy làm cho Minh Tấn... yên tâm thêm và và dẫu đã tự nhủ mình nên mềm mỏng, từ tốn... anh ta cũng không tránh được một cử chỉ hấp tấp, khiến Ngọc Sương phải kêu lên là... « đèn sáng chói mắt quá! »...

Lối chống chế không ăn nhằm đâu vào đâu này làm cho Minh Tấn dừng tay, mỉm cười một cách thích thú. Anh ta ngần ngừ trong một giây, đoạn nhào người qua vói tay bấm nút điện tắt ngọn đèn ngủ...

Mọi sự ngượng ngịu trong phút chốc như cùng theo ánh đèn điện kia tan biến trong căn buồng tối om và riêng biệt. Nhưng bóng tối kia – và cả sự ngoan ngoãn của Ngọc Sương nữa – cũng làm cho Minh Tấn trở nên bình tĩnh hơn đôi chút. Và chiếc đồng hồ chuông đàn treo ngoài phòng khách dềnh dàng buông mười tiếng, nhắc thêm cho anh ta nhớ rằng đêm hãy còn dài và đêm nay, mới chỉ là đêm đầu...

Đúng là một đêm tân hôn thật sự!

Vốn có nhiều dịp gần gũi thân thiết với đàn bà, Minh Tấn muốn rằng trong trường hợp đặc biệt này không nên chỉ biết có mình mình...

Ngọc Sương chột ngốc đầu lên cắn nhẹ vào bả vai anh ta, tinh nghịch hỏi:

- Bộ ngủ rồi hả?
- Không. Mắt còn mở trao tráo đây nè.
- Vậy chớ sao...

Ngọc Sương bỏ lửng một nửa câu hỏi khiến cho Minh Tấn cười xòa rồi thì thầm đáp:

- Anh đang suy nghĩ một điều này...

Ngọc Sương hơi nhích người ra và vẫn một giọng lí lắc cô ta hỏi vặn lại:

- Bộ... hết chỗ suy nghĩ rồi sao hả?

Minh Tấn thích chí cười thầm. Ngọc Sương toan trêu chọc nữa nhưng không sao kịp thốt nên lời và cũng không còn đủ sự tỉnh táo...

... Minh Tấn cảm thấy mười đầu ngón tay bấm sâu xuống lưng mình và một tiếng anh nho nhỏ lê thê... Bên ngoài phòng khách, chiếc đồng hồ chuông lảnh lót « đàn » trước khi gõ một tiếng báo hiệu nửa giờ...

Đôi tiếng khóc thút thít của Ngọc Sương làm cho Minh Tấn giật mình ngẩng đầu lên hỏi một câu ngớ ngẩn:

- Sao vậy em?

Ngọc Sương nhoai lên cắn nhẹ vào vành tai anh ta, nhỏng nhảnh đáp:

– Hồng biết. Anh kỳ quá. Em bắt đèn cho anh coi!

Minh Tấn nhích sang một bên tuy vẫn giữ chặt lấy người yêu và ranh mãnh hỏi lại:

– Kỳ cái gì và đèn cái gì mới được chứ?

Ngọc Sương đáp lảng ra:

– Như vậy là anh hết còn cần nhần là đêm đêm bị đầy nằm cheo queo một mình và than đứt ruột là vợ chồng gì mà... đêm không ngon, không cùng hoài...

Minh Tấn véo nhẹ vào má Ngọc Sương:

– Thì bây giờ cũng là... đêm không cùng chớ sao? Nghĩa là những đêm... lu bù bất tận, và ánh mặt trời buổi sáng, buổi trưa đôi lúc chắc không làm cho... đêm trắng mặt dài vô tận của hai đứa mình đứt quãng được nữa!

Ngọc Sương làm ra bộ co đầu, rúc cổ:

– Ý thôi. Cái điệu đó em chạy trước đi!

– Hay là em cứ đòi nhéo nhéo hoài cũng hồng chừng!

Ngọc Sương xô nhẹ anh ta ra:

– Có anh há! Thôi, hồng thềm nói mấy chuyện đó nữa đâu. Em ngủ đây. Ngủ thiệt à ghen!

Dứt lời, cô ta nằm lăn qua một bên...

Bỗng có mấy tiếng súng nổ lẻ tẻ từ ở một phía xa nào vang lại... Minh Tấn ngẩng đầu lên nghe ngóng. Cùng lúc ấy, từ nơi lộ đá, có tiếng mấy tên lính Tây say gào hát ồn ào, tiếng một chiếc xe tuần tiểu nặng nề chạy qua...

Minh Tấn bất giác nhớ tới Năm Hồng Phúc, nhớ tới Ba Nhơn, tới Năm Trường Kỳ, và nhớ tới bao nhiêu người khác nữa còn lằm lũi đi trong **một đêm không cùng của thời cuộc**, nghĩa là trên những nẻo đường riêng rẽ và trong một thứ đêm dài thê thảm nhứt của lịch sử...

Anh ta bỗng thấy lòng mình quặn đau, và thở dài nằm trở xuống...

... Ngọc Sương chột cựa mình, mớ ú ớ mấy tiếng vô nghĩa, xoay người qua rúc đầu vào ngực... chồng...

– HẾT –

Giấy phép số 4644/BTLC/BC3/XB ngày 8 – 6 – 1966

Giá: 140\$

